

THẬT
CHUNG
VŨKHI

CỔ LÔNG TUYẾT PHẢI
LÀN ĐỀU TIỀN XUẤT HẠNG TÀI VIỆT NAM

ĐỢ
KHAI
THUYỀN
KỲ

TRƯỜNG SINH KIỂM

Mục Lục

Trường Sinh Kiếm

Hồi 1 Khách Sạn Phong Vân

Hồi 2 Bạch Ngọc Kinh Trên Trời

Hồi 3 Đêm Dài Chưa Hết

Khổng Tước Linh

Hồi 1 Năm Gã Thích Khách

Hồi 2 Nước Mắt Lãng Tử

Hồi 3 Song Song

Hồi 4 Mệnh Vận

Hồi 5 Cổ Nhân Tình Thâm

Hồi 6 Không Phải Kết Cuộc

Bích Ngọc Dao

Hồi 1 Thiếu Niên Giang Hồ

Hồi 2 Huyết Tửu

Hồi 3 Đêm Trăng Đi Câu Con Rồng Xanh

Đa Tình Hoàn

Hồi 1 Đa Tình Công Tử Không Dư Hận

Hồi 2 Mộ Hoang Trong Mưa Bão

Hồi 3 Kẻ Giết Người

Hồi 4 Hối Cung

Hồi 5 Mật Mưa

Hồi 6 Trong Mật Thất Bàn Chuyện Bí Mật

Hồi 7 Ám Sát

Hồi 8 Chém Giết Tơ Bời

Hồi 9 Thù Hận

Ly Biệt Câu

Mở Đầu

Hồi 1 Không thích danh mã, không phải là anh hùng

Hồi 2 Gan cùng mình

[Hồi 3 Cái đêm mưa gió bão bùng](#)

[Hồi 4 Móng Tay Đỏ Chói](#)

[Hồi 5 Chín Trăm Thạch Gạo](#)

[Hồi 6 Một Chỗ Ấm Nhiên Tiêu Hồn](#)

[Hồi 7 Trước Và Sau Bình Minh](#)

[Hồi 8 Ý Trời Như Dao](#)

[Hồi 9 Cửu Hâu Phủ Sâu Thăm Như Biển](#)

[Bá Vương Thương](#)

[Hồi 1 Mặt Trời Lặn Chiếu Trên Đại Kỳ](#)

[Hồi 2 Quyền Đầu Đối Quyền Đầu](#)

[Hồi 3 Nga Hổ Cường](#)

[Hồi 4 Vương Đại Tiểu Thợ](#)

[Hồi 5 Biến Hóa Lạ Kỳ](#)

[Hồi 7 Con Đường Này](#)

[Hồi 8 Hung Thủ Thiên Tài](#)

[Hồi 9 Bách Lý Trường Thành](#)

[Hồi 10 Nút Thắc, Mở Không Ra](#)

[Hồi 11 Sợ Phi Sách Ma Quái](#)

[Hồi 12 Đại Bảo Tháp](#)

[Hồi 13 Đoạn Tháp Đoạn Hồn](#)

[Hồi 14 Hồn Bay Bổng Phương Trời Xa](#)

[Quyền Đầu](#)

[Hồi 01 Tiểu Mã phản nộ](#)

[Hồi 02 Ba kẻ vá giày](#)

[Hồi 03 Gặp người sói lần đầu tiên](#)

[Hồi 04 Đánh nhau với sói](#)

[Hồi 05 Đánh nhau ban đêm](#)

[Hồi 06 Ác chiến](#)

[Hồi 07 Nghi vấn trùng trùng](#)

[Hồi 08 Mê đường lạc lối](#)

[Hồi 09 Hồ Thái Dương](#)

[Hồi 10 Vua của Lang Sơn](#)

[Hồi 11 Không còn đường đi](#)

[Hồi 12 Giết người đền mạng](#)

[Hồi 13 Bí mật trong chiếc kiệu](#)

[Hồi 14 Kết cuộc](#)

THẬT
CHUNG
VŨ KHÍ

CỔ LONG TUYỆT PHẨM
LẦN ĐẦU TIÊN XUẤT BẢN TẠI VIỆT NAM

ĐỀ
NHẬT
THUYỀN
KÝ

TRƯỜNG SINH KIẾM

vh

HOÀNG GIAO

CỔ LONG

TRƯỜNG SINH KIẾM

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đã Tự Cao Thủ: tinhtrai

HỒI 1

Khách Sạn Phong Vân

Cắt tóc dạy thuật sống đời.

Hoàng hôn.

Con đường đá bồng có chín gã quái nhân xuất hiện, người nào cũng mặc áo chên bằng gai màu vàng, tai trái đeo một cái vòng vàng lớn bằng miệng chén, đầu tóc rối bù xù nhuộm đỏ như lửa xỏa xuống hai bên vai. Chín người ấy có cao có thấp, có già có trẻ, dung mạo tuy không giống nhau, nhưng nét mặt đều cứng đờ không có tí biểu tình như một xác chết, đi đường vai không nhúc nhích, đầu gối không cong, như cương thi vậy.

Bọn họ đi chậm chậm qua con đường lát đá dài, chỉ cần đến chỗ nào là chỗ đó tiếng động bỗng ngưng bật đi, ngay cả tiếng khóc của mấy đứa nhỏ cũng vì sợ quá mà im bật lại. Cuối con đường, có một cột cờ cao ba trượng, treo bốn cái đèn lồng lớn.

Đèn lồng màu đỏ tươi, nét chữ đậm đen!

Phong Vân Khách Sạn.

Chín gã quái nhân tóc đỏ bước đến trước cửa khách sạn, bèn dừng lại, người ở đằng trước lấy cái vòng trên tai xuống, vung tay một cái, xẹt, vòng vàng dính cứng vào bức tường đá bên cạnh cánh cửa lớn đen xì.

Lửa bắn tung toé ra tứ phía, vòng vàng cắm sâu vào trong đá.

Gã thứ hai đưa tay trái ra cầm lấy một búi tóc đỏ, bàn tay phải vung lên chém một cái, như lấy đao chém.

Gã lấy bó tóc mới bị bàn tay chém đứt ra treo vào trên vòng vàng, chín người lại tiếp tục đi về phía trước.

Lộn tóc đỏ như lửa bay phần phật trong gió, nhưng chín người này đã biến mất vào trong bóng trời chiều u ám.

Chính ngay trong lúc đó, tám con kiện mã chạy nước kiệu lại, vó ngựa dẫm trên con đường đá như mưa lớn đập vào song cửa, như trống trận đang đánh lên dồn dập.

Kỵ sĩ trên ngựa một màu áo xanh, vải xanh bọc đầu, chân mang giày ban tiêm tửu, ống quần túm lại, người nào người nấy thần tình kiêu hãnh, tay chân nhanh nhẹn.

Tám con ngựa chạy đến trước khách sạn Phong Vân, tám người đồng thời vung tay lên!

Ánh đao lóe sáng lên như ánh chớp, lại nghe soạt một tiếng, cột cờ to như cái chén cối, đã có thêm tám thanh cương đao sáng quắc dính trên đó.

Cán đao đang còn không ngớt dao động, tua vải hồng trên cán đao bay lên phần phật.

Tám con ngựa đã chạy đi mất dạng.

Bóng chiều càng dày đặc, trên con đường đá lại có tiếng vó ngựa vang lên, phảng phất còn gấp rút còn dồn dập hơn cả tám con ngựa vừa rồi.

Nhưng chỉ có một con ngựa chạy lại.

Một con bạch mã trắng từ đầu đến đuôi, không thấy có lẫn lộn màu sắc tạp nhạp nào khác, chạy đến trước cửa khách sạn, bỗng hí dài một tiếng, chồm hai chân trước lên.

Mọi người bấy giờ mới thấy rõ kỵ sĩ trên mình ngựa là một gã đại hán râu ria xồm xoàm, mình trần trụi đen xì bóng loáng như sắt.

Gã đại hán thu cương, kéo ngựa lại, thấy bó tóc đỏ trên vòng vàng, rồi thấy tám cây đao trên cột cờ, bỗng cười nhạt lên một tiếng, nhảy xuống ngựa, tay phải tay trái nắm lấy hai vó ngựa. Chỉ nghe y thổ khí dương thanh, gầm lên một tiếng như sấm nổ, nhắc nguyên thân hình con ngựa lên, đặt ở trên thềm.

Con bạch mã lại hí dài lên một tiếng, bồm ngựa phát phơ, bốn vó đứng dính vào trên thềm, không một chút động đậy.

Gã đại hán râu xồm ngẩng mặt lên trời cười dài, sải bước đi một hơi, thoảng chốc đã biến mất không còn thấy đâu, chỉ còn con bạch mã đứng chờ vợ một mình trong gió tây, trông càng có vẻ nguy dị không sao tả được.

Trên con đường đá, không còn thấy bóng ai, nhà người nào người nấy đều đã đóng cửa kín mít.

Trong khách sạn Phong Vân cũng yên lặng không có tiếng người, những người khách đang ở trong khách sạn, thấy cái vòng vàng, tám thanh đao đã mau mau trốn ra cửa sau.

Con bạch mã vẫn còn đứng trơ trơ ra đó trong gió tây, như một tượng đá.

Bấy giờ trên con đường đá yên tĩnh, bỗng có một văn sĩ trung niên mặc áo xanh quần trắng, gương mặt ốm yếu thanh tú, ung dung bước lại, thần tình ra vẻ nhàn nhã, nhưng cặp mắt lại loang loáng sáng rực.

Y chấp hai tay sau lưng, đi ung dung lại trước cửa khách sạn, ngẩng đầu lên nhìn một cái, rồi thở dài:

- Hảo mã! Đúng là hảo mã, tiếc là chủ nhân vô tình, tội tình cho mi.

Bàn tay đang chấp sau lưng của y bỗng vung lên, ống tay phát phơ, cuộn một cơn gió lốc.

Bạch mã giật mình, lại hí lên một tiếng dài, nhảy từ trên thềm xuống.

Người văn sĩ trung niên hai tay đưa ra, gác vào bụng ngựa, con ngựa đỏ đã được đặt xuống trên mặt đất thật nhẹ nhàng, y nói:

- Về đem chủ nhân mi lại đây, có bạn tốt đang chờ y đó.

Bạch mã hình như cũng hiểu ý người, lập tức tung bốn vó, chạy như bay đi mất dạng.

Văn sĩ trung niên thuận tay ngắt vòng vàng trên tường bên cạnh cửa xuống, bước vào khách sạn, y vỗ vào cột cờ một cái, tám thanh đao lập tức đồng thời rớt hết xuống đất.

Ống tay áo của văn sĩ trung niên lại cuộn lên, tám thanh đao đã lọt vào trong ống tay, y trầm giọng nói:

- Chưởng kỳ đâu rồi?

Trong khách sạn bỗng có một cái bóng nhỏ thó vọt ra, bò lên cột cờ như một con vượn, trong chớp mắt đã lên tới tận đầu.

Trên cột cờ lập tức có một lá cờ lớn tung bay trong gió.

Trên lá cờ màu trắng như tuyết, có thêu một con rồng màu đen đang nhè răng múa vuốt, phảng phất như sắp đột mây bay đi mất!

Đêm.

Không có trăng sao, mây u ám, gió thổi mạnh.

Nhưng trong sân, đèn đuốc đang cháy sáng rực, còn có một bàn rượu được bày ra.

Văn sĩ trung niên đang cất tiếng ngâm nga nho nhỏ, vừa ngâm vừa uống, y bỗng đưa ly rượu lên, hướng về một cây dung lớn ngoài sân, cười cười nói:

- Lâu nay đã nghe tiếng Miêu bang chủ tửu lượng như sông biển, đã đến rồi, sao còn không vào uống với nhau một ly?

Trong tàng cây dung, lập tức có tiếng cười quái dị như chim cú vang lên, một cái bóng xẹt như tên lại, rớt xuống đất, nhẹ nhàng như một miếng bông gòn.

Người này mũi sư tử, miệng rộng, cả đầu tóc đỏ rực, bên tai có đeo ba cái vòng vàng, người vừa hạ xuống đất, vòng vàng không ngớt chạm nhau kêu tinh tang lên một trận, y chính là tổng thủ lĩnh của Xích Phát bang, Hỏa Diệm Thần Miêu Thiên Thiên.

Ánh mắt của y hình như cũng đang thiêu đốt như lửa, y nhìn chăm chú vào văn sĩ trung niên, trầm giọng hỏi:

- Các hạ có phải là Công Tôn đường chủ của Thanh Long Hội?

Văn sĩ trung niên đứng bật dậy, ôm quyền nói:

- Tại hạ là Công Tôn Tĩnh.

Tiếng cười như chim cú của Miêu Thiên Thiên lại vang lên, y cười lớn nói:

- Quả thật không hổ là nhân vật có hạng trong Thanh Long Hội, nhãn lực quả nhiên phi thường.

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa vang lên, như mưa rào không ngớt dồn dập chạy ào lại.

Cặp lông mày rậm đỏ như lửa của Miêu Thiên Thiên chau lại một cái, y nói:

- Tiểu Trương Tam cũng đến, hửn không chậm tí nào.

Vó ngựa bỗng ngừng bật, một người đang cười sang sảng nói:

- Lão đại Thanh Long Hội ước hẹn, trong giang hồ có ai còn dám chậm trễ?

Tiếng cười không ngớt vang lên, một người nhảy qua tường vào, bộ áo chên một màu trắng như tuyết, đặc biệt còn để hở ngực ra, lộ một bộ ngực vạm vỡ rắn chắc, nhưng còn trắng trẻo hơn cả áo quần.

Miêu Thiên Thiên đưa ngón tay cái lên, cười ha hả nói:

- Bạch Mã Tiểu Trương Tam giỏi thật, mấy năm không gặp, sao người càng lúc càng trẻ trung ra, càng lúc càng đẹp trai, lão Miêu ta đây mà có con gái, nhất định sẽ chọn người làm rể.

Bạch Mã Tiểu Trương Tam hững hờ nói:

- Người mà có con gái, cũng chẳng có ai dám đụng vào.

Miêu Thiên Thiên trừng mắt hỏi:

- Tại sao?

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Tôn dung các hạ như vậy, sinh con gái ra nhất định cũng không đẹp đến đâu.

Miêu Thiên Thiên trừng mắt nhìn y, trừng cả nửa ngày mới nói:

- Hôm nay chúng ta lại đây mua bán, có muốn đánh nhau cũng cần gì phải gấp lắm.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Còn muốn uống rượu thì sao?

Miêu Thiên Thiên cười lớn nói:

- Chuyện đó thì càng gấp càng tốt, lại đây, huynh đệ mình uống ba ly kính Công Tôn đường chủ trước nào.

Công Tôn Tĩnh cười cười nói:

- Tại hạ tửu lượng không khá, chỉ bằng để tại hạ kính ba vị trước một ly.

Miêu Thiên Thiên chau mày hỏi:

- Ba vị?

Bỗng nghe mái ngói đối diện có người cười nói:

- Hà Đông Xích Phát, Hà Tây Bạch Mã đều đã lại rồi, Triệu mỗ làm sao dám chậm trễ?

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Thái Hành Triệu Nhất Dao?

Y chẳng cần phải đợi người ta trả lời.

Y đã thấy một thanh đao sáng rực như tuyết, một thanh khoái đao! Không có vỏ.

Thanh đao sáng như tuyết đang cắm vào dây thắt lưng màu đỏ của y.

Áo xanh, khăn bọc đầu xanh, dây thắt lưng đỏ còn hơn cả đầu tóc của Miêu Thiên Thiên, tấu xảo đi đôi với thanh đao.

Ánh mắt của Công Tôn Tĩnh giống như thanh đao của y, lướt qua vẻ mặt của bọn họ, y chậm chậm nói:

- Thanh Long Hội gởi ra mười hai tấm thiệp mời, đêm nay chỉ có ba vị lại, còn chín vị kia không lẽ không lại sao?

Triệu Nhất Dao nói:

- Hay, hỏi thật mau mắn.

Công Tôn Tĩnh nói:

- Ba vị không nề ngàn dặm lại đây, dĩ nhiên không phải để nghe những lời dư thừa.

Triệu Nhất Dao nói:

- Đúng là như vậy.

Miêu Thiên Thiên cười hung dữ nói:

- Chín vị kia, ít nhất cũng có ba vị sẽ không đến đâu.

Triệu Nhất Dao nói:

- Sáu vị.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Thanh Trúc bang, Thiết Hoàn môn và người Lý gia lai ở Thái Nguyên ta đã dàn xếp xong rồi.

Triệu Nhất Dao nói:

- Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Trường Giang thủy lộ, và Quan Gia Quyền ở Thần Châu, ba vị bằng hữu ấy mắc bệnh giữa đường, đầu đau như muốn nứt ra, vì vậy... Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Vì vậy làm sao?

Triệu Nhất Dao nói:

- Đầu của bọn họ bây giờ đã hết nhức rồi.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Ai trị khỏi bệnh của họ?

Triệu Nhất Dao nói:

- Ta đây.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Trị cách nào?

Triệu Nhất Dao nói:

- Ta chém đầu của họ.

Y hững hờ nói tiếp:

- Bất cứ đầu của ai, bị chém rớt ra rồi, đều không nhức nữa.

Miêu Thiên Thiên cười lớn nói:

- Phương pháp hay quá, thật đã khoái.

Bạch Mã Trương Tam bồng nói:

- Hai vị tiền bối ở Vạn Trúc sơn trang và Phi Ngư Đường, e cũng không lại được.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Sao?

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Bọn họ đều đã ngủ rồi, không những vậy còn ngủ rất ngon.

Miêu Thiên Thiên cười lớn nói:

- Tuyệt diệu, nằm chỗ đó ngủ không những mát mẻ, mà nhất định còn không bị ai lay tỉnh.

Bạch Mã Trương Tam hững hờ nói:

- Trước giờ ta chiếu cố các vị tiền bối võ lâm rất chu đáo.

Triệu Nhất Dao nói:

- Người nên lại, chắc là đã lại hết rồi, nhưng không biết hàng hóa của Thanh Long Hội để đâu?

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Hay, hỏi thật mau mắn.

Triệu Nhất Dao nói:

- Đường chủ đặc biệt mời chúng tôi lại, dĩ nhiên là không phải để nghe những lời dư thừa.

Công Tôn Tĩnh chậm chậm gật gật đầu nói:

- Đúng là như vậy.

Triệu Nhất Dao nói:

- Có phải đường chủ muốn nghe thử giá tiền của chúng tôi trước đã?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Hiện tại còn chưa gấp lắm.

Triệu Nhất Dao hỏi:

- Còn chờ gì nữa?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Những hàng hóa đó, chúng tôi có được không phải dễ dàng, đại khái hy vọng có nhiều người trả giá một chút, thì giá tiền mới cao lên được.

Miêu Thiên Thiên trừng mắt hỏi:

- Đường chủ còn phải chờ người nào nữa?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Đừng quên bản đường chủ có mời thêm chín vị, mà các hạ chỉ dàn xếp có tám vị.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Còn người còn lại là ai?

Công Tôn Tĩnh cười cười nói:

- Là một người không đau đầu, cũng không ngủ say.

Miêu Thiên Thiên cười nhạt nói:

- Nói thật, những hàng hóa đó, Xích Phát bang đã nhất định phải được, bất kể có thêm người nào, cũng vô dụng thôi.

Bạch Mã Trương Tam cười nhạt nói:

- Thanh Long Hội làm ăn trước giờ rất công bằng, chỉ cần Xích Phát bang bỏ giá tiền cao, hàng hóa tự nhiên là của Xích Phát bang.

Miêu Thiên Thiên gằn giọng hỏi:

- Người cũng muốn lại tranh với ta sao?

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Nếu không ta lại đây làm gì?

Miêu Thiên Thiên bỗng đứng bật dậy, trừng mắt nhìn y, vòng vàng trên trái tai không ngớt kêu lên tinh tang thật nhộn nhịp.

Bỗng nghe có tiếng xe chạy ngựa hí, một cỗ xe lớn hoa lệ có sáu con ngựa kéo ngừng lại trước cửa, bốn gã đại hán lực lưỡng vạm vỡ nhảy phăng xuống xe, khom lưng kéo cửa xe ra.

Một hồi thật lâu, mới có một người mặt mày trắng trẻo không có râu, mập mạp phì nộn, thở phò phò bước trong xe ra, còn chưa đi được ba bước, đã mệt muốn thở ồ ồ như trâu.

Sau lưng y còn có một người mặc áo đen vừa cao vừa ốm, như cái bóng theo sát một bên, gương mặt vàng khè, cặp mắt sâu lõm vào, như một con ma bệnh, nhưng bước chân lại rất nhẹ nhàng lanh lẹ. Lưng y đeo một cặp girdle lấp lánh màu bạc, nhìn kỹ thì ra đó là cặp Cô Hình Kiếm.

Cái thứ binh khí ngoại môn đó, không những khó luyện, mà còn chế tạo rất khó khăn, trong giang hồ những người sử dụng thứ binh khí này không nhiều lắm, sử dụng được thứ binh khí này, mười người đã có chín là cao thủ.

Miêu Thiên Thiên, Triệu Nhất Dao, Bạch Mã Trương Tam, ba cặp mắt sắc bén lập tức nhìn chăm chăm vào cặp Cô Hình Kiếm.

Bạch Mã Trương Tam chau mày, trầm giọng hỏi:

- Người này là ai?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Châu Đại Thiểu của Vạn Kim Đường ở Tô Châu.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Bảo tiêu của y đâu?

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Chỉ sợ là một kẻ bảo tiêu.

Bạch Mã Trương Tam trầm ngâm một lúc, bỗng quay lại Triệu Nhất Dao hỏi:

- Không phải y từ hương của người lại sao?

Triệu Nhất Dao nói:

- Hình như là vậy.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Sao y không bị nhức đầu gì cả vậy?

Triệu Nhất Dao nói:

- Y có bị nhức đầu, ta cũng trị không nổi.

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Tại sao?

Triệu Nhất Dao hững hờ nói:

- Đầu của y lớn quá.

Châu Đại Thiểu đã ngồi xuống ghế, nhưng vẫn còn không ngớt lau mồ hôi, thở hốt hển.

Y đi cộng tất cả cũng chỉ có ba chục bước, mà xem ra như đã leo qua bảy tám trái núi vậy.

Gã mặc áo đen vẫn còn như chiếc bóng đứng phía sau y, không rời một bước, đôi bàn tay xương xẩu như vuốt chim ưng, cũng không lúc nào rời khỏi cặp Cô Hình Kiếm đeo bên hông.

Cặp mắt sâu hừng vào cửa y toát ra vẻ gì như trêu chọc, phảng phất như đang giễu cợt đám người trước mặt, tại sao lại bỏ phí công sức lại đây làm gì.

Cây đèn lồng của khách sạn Phong Vân đang đong đưa trước gió, những cái vòng vàng trên tai Miêu Thiên Thiên còn đang kêu tinh tang không ngớt.

Bạch Mã Trương Tam tựa hồ cảm thấy phát ớn lạnh lên, len lén kéo vạt áo hở ngực vào một chút.

Triệu Nhất Dao thì đang nhìn ly rượu trên bàn ra chiều trầm tư, trong lòng phảng phất đang có vấn đề gì đó trọng đại cần có y đi giải quyết.

Không một ai nói gì, bởi vì mọi người mỗi bên đều có đầy cảm giác thù địch.

Công Tôn Tĩnh hiển nhiên rất khoái bọn họ thù địch với nhau, y thở phào ra một hơi dài, mỉm cười nói:

- Bốn vị trước giờ chưa từng quen biết nhau, nhưng chắc đã từng nghe tiếng nhau, không cần đến tôi phải giới thiệu.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Đúng là không cần.

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Chúng ta vốn không phải lại đây kết bạn.

Miêu Thiên Thiên nhìn xéo qua y một hồi nói:

- Dù vốn là bạn bè, vì những thứ hàng hóa này, cũng chẳng bạn bè gì cả.

Bạch Mã Trương Tam cười nhạt một tiếng nói:

- Miêu bang chủ trước giờ là người hiểu biết chuyện.

Miêu Thiên Thiên cũng cười nhạt lên hai tiếng nói:

- Bây giờ ai cũng đã tới đây đủ, hàng đâu?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Dĩ nhiên là có hàng, chỉ bất quá... Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Chỉ bất quá làm sao?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Thanh Long Hội làm ăn, trước giờ rất có quy củ, không gian lận, giao dịch tiền mặt hẳn hoi.

Miêu Thiên Thiên nói:

- Tốt!

Y vỗ tay một cái, chín gã quái nhân tóc đỏ mặc áo gai bỗng từ trong bóng tối hiện ra, mỗi người cầm trong tay một cái túi gai, trọng lượng hiển nhiên không nhẹ chút nào.

Bấy giờ, trước cửa đã có tiếng bước chân nặng nề vọng vào, gã đại hán râu ria hai tay nâng một cái rương lớn, đi từng bước một vào, bắp thịt màu đen răn chắc như thép nổi lên cuộn cuộn, mỗi một bước tiến vào, là mặt đất lập tức hiện ra một dấu chân sâu hoắm.

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Kim hoàn bát tường, Bạch mã khiếu phong, tại hạ vừa thấy, là đã biết Xích Phát Cửu Kiệt, và Kim Cương Lực Sĩ đều đã đến cả.

Bạch Mã Trương Tam nói:

- Đừng quên còn có Cấp Phong Bát Dao nữa.

Triệu Nhất Dao rút cuộc ngẩng đầu lên cười một tiếng, nói:

- Hà Đông Xích Phát, Hà Tây Bạch Mã, đều là thế lực lớn lao của cái giàu có, Thái Hành khoái đao làm sao dám tranh giành, thứ đồ hàng hóa này, anh em chúng tôi coi như bỏ qua.

Miêu Thiên Thiên ngẩng đầu lên lên cười như điên cuồng nói:

- Tốt, Triệu lão đại mới là người hiểu chuyện.

Tiếng cười của y bỗng ngưng bật lại, ánh mắt như ngọn lửa của y đang nhìn dính vào Châu Đại Thiểu, trầm giọng nói:

- Nhưng không biết thiếu chủ nhân của Vạn Kim Đường có ý kiến gì?

Châu Đại Thiểu cũng đã hết thở dốc, y đang chăm chú nhìn bàn tay của mình, làm như một chàng trai mới lớn đang ngắm bàn tay của người yêu vậy.

Nhưng y vẫn hồi đáp câu hỏi của Miêu Thiên Thiên, y hỏi ngược lại:

- Ông đang hỏi ý tôi ra sao?

Miêu Thiên Thiên nói:

- Hừ.

Châu Đại Thiếu nói:

- Tôi không có ý kiến gì cả, trước giờ tôi lười động cân nảo lăm.

Gương mặt của Miêu Thiên Thiên đã lộ vẻ giận dữ, y hỏi:

- Không có ý kiến? Có tiền hay không?

Châu Đại Thiếu nói:

- Có.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Đem bao nhiêu?

Châu Đại Thiếu nói:

- Ông muốn xem thử?

Miêu Thiên Thiên nói:

- Nơi đây trước giờ vẫn giao dịch buôn bán bằng tiền mặt.

Châu Đại Thiếu nói:

- Ông đã thấy rồi mà.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Ở đâu?

Châu Đại Thiếu nói:

- Lời tôi nói ra là tiền mặt.

Gương mặt của Miêu Thiên Thiên sa sầm xuống, y hỏi:

- Nếu vậy, người nói bao nhiêu là giá bao nhiêu?

Châu Đại Thiếu nói:

- Đúng vậy.

Miêu Thiên Thiên hỏi:

- Nếu ta trả mười vạn, người sẽ trả mười vạn một trăm?

Châu Đại Thiếu nói:

- Ông quả thật là người hiểu chuyện.

Ánh mắt của Miêu Thiên Thiên bỗng chuyển qua cây kiếm Cô Hình.

Chín gã tóc đỏ áo gai đã di chuyển thân hình, bao vây lấy Châu Đại Thiếu.

Châu Đại Thiếu vẫn còn đang nhìn hai bàn tay của mình chăm chú, làm như trên đời này, trừ hai bàn tay đó ra, không còn thứ gì đáng cho y nhìn nữa.

Bỗng nghe tinh lên một tiếng, vòng vàng chạm vào nhau, bàn tay của Miêu Thiên Thiên đã chụp tới thanh Cô Hình Kiếm, y xuất thủ vừa nhanh vừa chính xác.

Y không ngờ tới rằng có đôi bàn tay còn nhanh hơn cả của y, đôi bàn tay mập mạp bảo dưỡng rất kỹ càng.

Bàn tay của y còn chưa đụng tới thanh Cô Hình Kiếm, đôi bàn tay đó bỗng nhiên ngắt vòng vàng trên tay y xuống.

Vòng vàng đụng nhau lại tinh lên một tiếng nữa.

Miêu Thiên Thiên tung người lên lộn ngược lại, thoái lui hai trượng.

Người áo đen vẫn như chiếc bóng sau lưng của Châu Đại Thiếu, không một tí cử động.

Châu Đại Thiếu vẫn còn nhìn bàn tay mình chăm chú, chỉ bất quá bàn tay y bây giờ lại thêm một cái vòng vàng sờ sờ ra đó.

Bạch Mã Trương Tam cũng biến sắc mặt.

Triệu Nhất Dao nhìn ly rượu trước mặt, bỗng thở nhẹ ra một hơi nói:

- Người đã hiểu ý ta chưa?

Bạch Mã Trương Tam hỏi:

- Hiểu ý gì?

Triệu Nhất Dao nói:

- Cho dù y có đau đầu, ta trị cũng không nổi.

Bạch Mã Trương Tam cũng nhin không nổi thở nhẹ một hơi, lẩm bẩm nói:

- Đúng vậy, cái đầu của y lớn quá.

Gương mặt của Công Tôn Tĩnh lại hiện ra một nụ cười, y chậm chậm nói:

- Mọi người đã đem tiền mặt ra đó, hiện tại chúng ta hãy đi xem hàng hóa thôi.

Cặp mắt của Miêu Thiên Thiên đầy những tia máu đỏ, y trừng mắt nhìn Châu Đại Thiểu.

Châu Đại Thiểu thản nhiên nói:

- Đúng vậy, đi coi hàng hóa trước cái đã, không chừng tôi còn chưa chắc đã chịu mua gì cả.

Y đặt cái vòng vàng trong tay xuống bàn, rút một cái khăn tay trắng như tuyết ra, lau đi lau lại bàn tay, rồi mới chậm chậm đứng dậy nói:

- Mời, xin dẫn đường giùm.

Công Tôn Tĩnh nói:

- Mời, xin mời theo tôi.

Y đi trước tiên, đi tới khách sạn, Châu Đại Thiểu chậm chậm theo sau, phảng phất đang bắt đầu lại thở phì phò.

Người mặc áo đen vẫn theo y không rời một bước, hiện tại Bạch Mã Trương Tam đã hiểu ra tại sao ánh mắt của y lộ vẻ giễu cợt một cách kỳ lạ.

Y chẳng phải giễu cợt gì ai khác, ngoài chính y.

Bởi vì chỉ có mình y biết, người y đang bảo vệ, chẳng cần gì đến y bảo vệ cho mình.

Miêu Thiên Thiên đi sau cùng, trong tay y đang nắm chặt đôi vòng vàng, mu bàn tay y đang nổi gân lên.

Đáng lý ra y không nên lại, nhưng y không lại không được.

Những thứ hàng hóa ấy như có sức hút thật kỳ quái, hút từng bước chân y lại.

Chưa đến lúc khẩn yếu tối hậu, y còn chưa chịu bỏ qua bất kỳ cơ hội gì.

Thềm đá vốn đang đi lên, bây giờ bỗng nhiên lại đi xuống, lộ ra một cái địa đạo âm u.

Cửa vào địa đạo có hai người đứng đó như pho tượng đá, sau đó, cứ mỗi mười mấy bước, lại có hai người như vậy đứng đó, gương mặt âm trầm như bức tường đá vậy.

Trên tường đá khắc một con rồng màu xanh đang nhe răng múa vuốt.

Nghe nói Thanh Long Hội có ba trăm sáu mươi lăm phân đà bí mật, nơi đây chắc chắn là một phân đà trong đó.

Tận đầu địa đạo, còn có một cái cửa sắt rất dày chắn đó.

Công Tôn Tĩnh mò mẫm trong người, lấy ra một xâu chìa khóa, lấy ba chìa trong đó mở ra ba ổ khóa, hai người đứng phòng thủ cửa sắt mới mở cửa ra.

Nhưng cái cửa sắt đó còn chưa phải là cửa cuối cùng.

Công Tôn Tĩnh lộ một nụ cười trên mặt, nói:

- Tôi biết rất nhiều người có thể vào được nơi đây, những người phòng thủ nơi đây không phải là khó khăn gì để đối phó, nhưng bất kỳ ai vào được chỗ này, muốn tiến thêm về phía trước cũng rất khó.

Châu Đại Thiếu nói:

- Tại sao?

Công Tôn Tĩnh nói:

- Từ nơi đây trở đi, đến phiến đá ở trước mặt, tổng cộng có ba mươi đạo cơ quan mai phục, tôi có thể bảo đảm, trên đời này người xông qua được ba mươi thứ cơ quan này, không có quá bảy người... Công Tôn Tĩnh cười càng ôn hòa lễ độ:

- Các ông có muốn lại thử không?

Châu Đại Thiếu nói:

- Sau này không chừng tôi sẽ lại thử xem, nhưng bây giờ thì không được.

Công Tôn Tĩnh hỏi:

- Tại sao?

Châu Đại Thiếu nói:

- Bởi vì bây giờ tôi sống đang thoải mái lắm.

Từ cửa sắt tới phiến đá thật ra cũng không xa lắm, nhưng nghe Công Tôn Tĩnh nói rồi, con đường đó hình như lập tức dài thêm gấp mười lần.

Cửa đá càng nặng nề hơn.

Công Tôn Tĩnh lại lấy ba cái chìa khóa khác mở cửa ra.

Trong cái cửa đá dày hai thước đó, là một gian phòng đá mỗi bề chín thước.

Trong phòng u ám lạnh lẽo, phẳng phất như ở chính giữa phần mộ của các bậc đế vương thời xưa.

Cái chỗ đáng lý sẽ để quan tài, bây giờ có để một cái rương sắt lớn khổng lồ.

Mở cái rương sắt ra, dĩ nhiên còn phải cần thêm ba cái chìa khóa. Nhưng ba cái chìa khóa ấy vẫn còn chưa phải là ba chìa cuối cùng, bởi vì trong cái rương lớn ấy, còn có một cái rương nhỏ.

Châu Đại Thiếu lại thở ra, nói:

- Chỉ có bao nhiêu chuyện phòng thủ ấy thôi, chúng ta cũng nên phải bỏ ra thêm chút giá tiền mới phải.

Công Tôn Tĩnh mỉm cười nói:

- Châu Đại Thiếu quả thật là một người hiểu chuyện.

Y nâng cái rương nhỏ lên, mở nắp ra.

Nụ cười ôn hòa dễ thương của y bỗng nhiên không còn thấy trên gương mặt, biểu tình trên đó làm như mới bị người ta bỏ vào trong miệng một trái thị bị thú.

Cái rương nhỏ trống không, ngoại trừ một miếng giấy.

Trên giấy có đề chín chữ:

- Cám ơn người, người thật là người tốt bụng.

Căn phòng đá âm u và lạnh lẽo, Công Tôn Tĩnh đã bắt đầu đổ mồ hôi, từng giọt từng giọt như hạt đậu chảy tong tong xuống gương mặt trắng bệch của y.

Châu Đại Thiếu nhìn y, ánh mắt ôn nhu như nhìn chính đôi bàn tay của mình. Y dịu dàng nói:

- Ông nhất định là biết.

Công Tôn Tĩnh nói:

- Biết... biết chuyện gì?

Châu Đại Thiếu nói:

- Biết người nào đang cảm ơn ông.

Công Tôn Tĩnh nắm chặt tay lại, y bỗng quay người xông ra khỏi phòng.

Châu Đại Thiếu thở ra, lẩm bẫm:

- Xem ra y quả thật là người tốt bụng, chỉ tiếc là người tốt bụng nghe nói sống không được lâu...

- Nếu như trên đời này chỉ có bảy người xông qua được ba mươi đạo cơ quan mai phục này thật, thì đó là người nào trong bảy người?

- Trong đó ít nhất có một người tuyệt đối không có nghi vấn gì cả, bất kể tính theo kiểu nào, y cũng là một trong bảy người.

- Người này là ai?

- Bạch Ngọc Kinh!

CỔ LONG

TRƯỜNG SINH KIỂM

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đã Tự Cao Thủ: tinhtrai

HỒI 2

Bạch Ngọc Kinh Trên Trời

Bạch Ngọc Kinh không phải ở trên trời, y ở trên lưng ngựa.

Yên ngựa của y đã cũ kỹ lắm, đôi giày và vỏ kiếm của y cũng đồng dạng cũ kỹ, nhưng y phục của y rất mới mẻ.

Vỏ kiếm của y đang đung lao xao vào yên ngựa, gió xuân thổi mát rượi trên gương mặt y.

Y cảm thấy rất khoan khoái, rất thoải mái.

Yên ngựa cũ ngồi rất êm, giày cũ mang rất êm, vỏ kiếm cũ sẽ không làm suy yếu lưỡi kiếm, y phục mới mẻ ít nhiều cũng làm cho tinh thần người ta phấn khởi, sức sống tràn trề.

Nhưng làm cho y thoải mái nhất, không phải là những thứ đó, mà là đôi mắt kia.

Trước mặt là một cỗ xe lớn, có một đôi mắt thật mê hồn, cứ liếc liếc lại chỗ y, y đã thấy qua đôi mắt ấy một lần rồi.

Y nhớ là lần đầu thấy đôi mắt ấy, là trong một khách sạn ở một tiểu trấn nọ.

Y bước vào khách sạn, cô vừa mới bước ra.

Cô đung vào người y.

Nụ cười của cô đầy vẻ then thùng và xin lỗi, má cô hồng như ráng chiều sau cơn mưa. Nhưng y hy vọng mình đung cô thêm lần nữa, bởi vì thật tình cô là một cô gái đẹp mê hồn, còn y không phải là một người quân tử đạo mạo gì cho lắm.

Lần thứ hai gặp cô, là ở trong một quán ăn, lúc y uống đến ly thứ ba, cô đang bước vào, nhìn thấy y, cô cúi đầu nhoẻn miệng cười.

Nụ cười vẫn còn đầy vẻ thẹn thùa và xin lỗi. Lần này y cũng cười. Bởi vì y biết, nếu cô đụng phải người khác, nhất định cô sẽ không cười thêm lần nữa.

Y cũng biết mình không phải là người đàn ông khó thương gì cho lắm, cái điểm đó, y trước giờ rất lấy làm tự tin.

Vì vậy tuy y đi ra trước, y không hề vội vã trên đường.

Hiện tại, cỗ xe ngựa của cô quả nhiên đã theo kịp y, nhưng không biết là hữu ý, hay là vô ý.

Y vốn là một kẻ lãng tử, vốn thích đời nay đây mai đó, trên đường dong ruổi, y từng làm bạn với đủ thứ các hạng người.

Trong đó cũng có những gã râu xồm tóc đỏ ngoài quan ngoại, cũng có những tay thiết kỵ qua lại trong sa mạc, những tay lục lâm hảo hán trừng mắt là giết người, cũng có những tay thiếu hiệp giang hồ ý khí khoáng đạt.

Trong cuộc đời trôi nổi, yên ngựa, vỏ kiếm của y cũng thành cũ kỹ đi, râu tóc cũng từ từ khô cứng đi.

Nhưng sinh hoạt của y, vẫn mãi mãi mới mẻ và sinh động.

Trước giờ y không bao giờ dự liệu trước được trong con đường phiêu bạt đó, sẽ có chuyện gì phát sinh ra, sẽ gặp những hạng người nào.

Gió càng lạnh.

Mưa xuân triền miên, bỗng rơi ồ ạt xuống, rơi ướt đầm tấm áo mùa xuân của y.

Cỗ xe đằng trước đang ngừng lại.

Y đi tới đó, bèn thấy vòm cửa cuốn lên, cặp mắt mê hồn kia đang nhìn y chăm chú.

Cặp mắt mê hồn, nụ cười e thẹn, gương mặt trái xoan không trang điểm phấn son, chiếc áo diễm lệ tím sẫm như ráng chiều.

Cô chỉ xuống chân mình, rồi lại chỉ vào tấm áo đã bị ướt đầm của y.

Bàn tay của cô như ngó sen.

Y chỉ vào người mình, rồi lại chỉ vào thùng xe.

Cô gật gật đầu, nhoén miệng cười, cửa xe đã mở ra.

Trong xe thoải mái và khô ráo, tấm thảm lót trên xe mềm mại trơn láng như da thịt của cô.

Y xuống ngựa, bước vào xe.

Mưa rơi triền miên dày đặc, không những vậy, còn rơi thật đúng lúc.

Mùa xuân, ông trời cứ thích an bày những chuyện kỳ diệu, cho những người kỳ diệu ngẫu nhiên gặp nhau.

Đã không gượng ép chút nào, cũng không cần phải nói năng chi, y phảng phất như trời sinh là sẽ nên gặp người này, phảng phất trời sinh là ngồi trong xe đó.

Đường xá tịch tịch, người tịch tịch, có ai nói rằng bọn họ không nên gặp nhau không. Y đang tính lấy ống tay áo lau nước mưa trên mặt, cô đã đưa cho y một tấm khăn mềm mại màu hồng. Y nhìn cô chăm chú, còn cô đang cúi đầu vân vê tà áo.

- Anh đừng ngại.

- Tôi họ Bạch, tên là Bạch Ngọc Kinh.

Cô cười thật tươi nói:

- Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh, Ngũ lâu thập nhị thành, Tiên nhân phủ ngũ đỉnh, kết phát thụ trường sinh.

Y cũng bật cười nói:

- Cô cũng thích Lý Bạch lắm sao?

Cô lấy ngón tay cuộn chéo áo, miệng ngâm lên:

Ngã tịch đông hải thượng Lao Sơn xan tử hà Thân kiến an kỳ công Thực tảo đại như qua Trùng niên yết Hán Chúa Bất yêm hoàng quy gia Châu nhan tà xuân hôn Bạch phát kiến sinh nha Sở kỳ tửu kim dịch Phi bộ đẳng vân xa Nguyệt tùy phu tử thiên vân thượng Nhân dữ tiên nhân tảo lạc hoa Ngâm đến câu Lao Sơn, giọng của cô tựa hồ ngừng một chút.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Lao cô nương?

Đầu cô cúi xuống càng thấp, cô nói nhỏ:

- Viên Tử Hà...

Bỗng nhiên tiếng vó ngựa nổi lên, ba con ngựa chạy như bay qua bên cổ xe, ba cặp mắt bén ngót đồng thời nhìn lom lom vào trong xe một cái.

Ngựa chạy như bay qua, người cuối cùng bỗng từ trên yên ngựa búng ngược người lên hai trượng, hạ xuống yên ngựa của Bạch Ngọc Kinh, mũi chân điểm xuống, đã câu thanh kiếm đang trên yên ngựa lên.

Ba con ngựa đang chạy qua rồi bỗng quay đầu trở lại.

Người này lại tung người lên, nhẹ nhàng đáp xuống lại con ngựa của mình.

Ba con ngựa lại tiếp tục chạy, trong chớp mắt đã biến vào trong màn mưa mù mịt, không còn thấy bóng dáng đâu.

Cặp mắt mỹ lệ của Viên Tử Hà lại càng mở lớn lên, cô thất thanh nói:

- Bọn họ trộm mất thanh kiếm của anh rồi.

Bạch Ngọc Kinh cười cười.

Viên Tử Hà cắn môi, nói:

- Nghe nói, có những người trong giang hồ xem thanh kiếm của mình còn hơn cả tính mạng.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi không phải thuộc hạng người đó.

Viên Tử Hà thở nhẹ ra một tiếng, hình như có vẻ thất vọng.

Có mấy cô thiếu nữ nào không đi tôn sùng các bậc anh hùng?

Nếu mình vì một thanh kiếm mà đi liều mạng với người khác, các cô có thể cho mình là đồ ngu xuẩn, không chừng sẽ vì mình mà rơi lệ.

Nhưng nếu mình nhìn người khác vác thanh kiếm của mình đi mà không nói gì, các cô nhất định sẽ rất thất vọng.

Bạch Ngọc Kinh nhìn nhìn cô, y bỗng cười một tiếng nói:

- Chuyện trong giang hồ, cô biết nhiều lắm sao?

Viên Tử Hà nói:

- Không nhiều, nhưng tôi rất thích nghe, tôi cũng thích nhìn nữa.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Vì vậy cô mới trốn một mình ra đây?

Viên Tử Hà gật gật đầu, cô lại đi vôn vê tà áo của mình.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chuyện mình thấy được, nhất định sẽ không đẹp như chuyện mình nghe.

Viên Tử Hà còn muốn hỏi thêm, nhưng cô lại nhịn không nói.

Chính ngay lúc đó, bỗng lại có tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, ba con người vừa chạy như bay qua lúc nãy lại quay trở về.

Kỵ sĩ đi đầu bỗng quay ngược lá cờ lại, thò tay ra, trả thanh kiếm lúc nãy trở về lại yên ngựa.

Còn hai người kia đồng thời ôm quyền thi lễ trên yên ngựa, sau đó lại chạy biến mất trong màn mưa.

Viên Tử Hà mở to cặp mắt, cô cảm thấy vừa kinh ngạc vừa kỳ quái, lại vừa phấn khởi hỏi:

- Bọn họ lại trả thanh kiếm về lại cho anh rồi kìa!

Bạch Ngọc Kinh cười cười.

Viên Tử Hà chớp mắt, cô hỏi:

- Anh đã biết bọn họ sẽ đem trả lại thanh kiếm cho anh trước rồi phải không?

Bạch Ngọc Kinh lại cười cười.

Viên Tử Hà nhìn y, ánh mắt cô sáng rực lên, cô nói:

- Hình như bọn họ có vẻ sợ anh lắm.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Sợ tôi?

Viên Tử Hà nói:

- Anh... thanh kiếm này nhất định đã từng giết nhiều người lắm!

Cô tựa hồ phấn khởi đến mức giọng nói muốn run rẩy lên.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cô xem dáng tôi có phải là kẻ đã từng giết người không?

Viên Tử Hà nói:

- Không giống.

Cô đành phải thừa nhận.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chính tôi, tôi cũng thấy không giống.

Viên Tử Hà hỏi:

- Nhưng, tại sao bọn họ lại sợ anh?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không chừng bọn họ sợ là cô, chứ không phải tôi.

Viên Tử Hà bật cười, cô hỏi:

- Sợ tôi? Tại sao phải sợ tôi?

Bạch Ngọc Kinh thở dài nói:

- Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc, kiếm có bén nhọn đến đâu, e rằng không bằng được nụ cười của mỹ nhân.

Viên Tử Hà cười càng ngọt ngào, cô chớp mắt nói:

- Anh... anh có sợ tôi không?

Ánh mắt cô phảng phất chứa một lực lượng không thể kháng cự được, phảng phất đang khiêu chiến với y.

Bạch Ngọc Kinh thở ra nói:

- Tôi muốn không sợ cũng không được.

Viên Tử Hà cắn môi, hỏi:

- Anh sợ tôi, có phải là sẽ nghe theo lời tôi không?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Dĩ nhiên.

Viên Tử Hà nhoẻn miệng cười nói:

- Tốt, vậy thì tôi muốn anh uống vài ly rượu với tôi trước đã.

Bạch Ngọc Kinh giật mình hỏi:

- Cô cũng uống rượu sao?

Viên Tử Hà nói:

- Anh xem tôi có giống một người uống được rượu không?

Bạch Ngọc Kinh lại thở ra, nói:

- Giống.

Y đành phải thừa nhận.

Bởi vì y biết, giết người và uống rượu, những chuyện đó, nhìn dáng điệu nhất định chẳng ai có thể nhìn ra.

Bạch Ngọc Kinh đã từng say, thường thường say, nhưng trước giờ y chưa bao giờ say đến như vậy.

Lúc y còn rất nhỏ, y đã từng có một bài học.

Trong giang hồ có ba hạng người khó chọc vào nhất... Ăn mày, hòa thượng và đàn bà.

Nếu ta muốn ngày tháng trôi qua thái bình một chút, tốt nhất là không được lại đụng vào bọn họ, bất kể là muốn đánh nhau, hoặc là uống rượu, cũng tốt nhất là đừng đụng vào.

Vì bây giờ y mới bị đầu nhức như bị vỡ tung ra.

Y chỉ nhớ được lần cuối cùng thua luôn ba bận, uống liên tiếp ba chén rượu lớn, uống rất nhanh, rất oai phong.

Sau đó đầu não của y hình như bỗng biến thành trống không, nếu không có cái gì lạnh lạnh như băng đá bỗng đặt vào mặt y, không chừng đến bây giờ y vẫn còn chưa tỉnh dậy.

Cái gì lạnh băng đó, chính là bàn tay của Tiểu Phương.

Không ai có bàn tay gì lạnh như vậy, chỉ bất quá Tiểu Phương không còn tay phải.

Bàn tay phải của y là cái lưỡi câu bằng sắt.

Tiểu Phương tên là Phương Long Hương, thật ra y không còn nhỏ nữa. Nhưng nghe đến cái tên đó, nếu cho rằng y là một người đàn bà, là quá lảm lẩn, trên đời này không chừng ít có ai còn đàn ông hơn y. Đuôi mắt của y tuy đã có nếp nhăn, nhưng ánh mắt của y vẫn còn rất sáng, ít gì cũng thấy được một vài chuyện người khác không thấy được.

Hiện tại, y đang nhìn Bạch Ngọc Kinh.

Nghĩ bụng cũng đã thấy già, y lập tức lấy hai tay ôm lấy đầu, nói:

- Trời ơi, người đấy sao! Sao người lại ở đây?

Phương Long Hương nói:

- Bởi vì tổ tiên của người tích đức, vì vậy ta mới ở đây.

Y lấy lưỡi câu nhè nhè cọ xát cần cổ của Bạch Ngọc Kinh, hững hờ nói:

- Nếu là Song Câu Hàn Xương lại đây, cái đầu của người e đã dọn nhà rồi.

Bạch Ngọc Kinh thở ra một hơi lẩm bẫm:

- Không phải là rớt xuống khỏe khoắn sao?

Phương Long Hương cũng thở ra nói:

- Cái tật của người là cứ ham khỏe khoắn.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Sao người biết ta ở đây?

Phương Long Hương hỏi lại:

- Người có biết làm sao người lại ở đây không?

Nơi đây là một căn phòng rất sạch sẽ, ngoài cửa sổ có bóng mát của một cây bạch thụ thật lớn phủ kín.

Bạch Ngọc Kinh nhìn bốn phía, cười khổ nói:

- Không lẽ người đem ta lại đây sao?

Phương Long Hương nói:

- Người nghĩ là ai khác?

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cái vị Viên cô nương đâu rồi?

Phương Long Hương nói:

- Cũng say với người, túy lúy như nhau.

Bạch Ngọc Kinh cười phì nói:

- Ta đã biết mà, cô ta nhất định uống đâu bằng ta.

Phương Long Hương nói:

- Cô ta uống không bằng người? Thế thì tại sao người say trước?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta uống nhiều hơn cô ta.

Phương Long Hương nói:

- Sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Lúc uống rượu thi, dĩ nhiên là ta không thể nào thật tình thi đua quá, lúc thi đánh đáo cũng không thật lắm, người xem như vậy làm sao mà ta không uống nhiều hơn.

Phương Long Hương nói:

- Nếu người đánh lộn với cô ta, dĩ nhiên cũng không thể nào đánh thiệt được.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Đương nhiên.

Phương Long Hương nói:

- Giang hồ nói chuyện quả nhiên không hề sai lầm.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Nói chuyện gì?

Phương Long Hương nói:

- Vì đàn ông đa số đều có cái tật đó của người, vì vậy người kinh nghiệm giang hồ đều biết rằng, đánh nhau, uống rượu, đều nhất định không thể đụng phải đàn bà.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Người là tay giang hồ lão luyện?

Phương Long Hương nói:

- Nhưng ta còn không ngờ được rằng, khí phái của người đạo này lại lớn quá như vậy.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Khí phái gì?

Phương Long Hương nói:

- Người nằm ngủ trong này, bên ngoài ít nhất có tới mười người đứng quanh dàn hàng.

Bạch Ngọc Kinh ngấn mặt ra, nói:

- Mười người nào?

Phương Long Hương nói:

- Dĩ nhiên là mười người rất có lai lịch.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Rốt cuộc là ai vậy?

Phương Long Hương nói:

- Chỉ cần người còn đủ sức đứng dậy, người có thể thấy họ đấy thôi.

Nơi đây là gian phòng cuối cùng trên căn gác, phía dưới song phía sau là con hẻm rất hẹp.

Một người gù lưng đầu đội một cái mũ rỉ cũ rách rách nát, trên người mặc một cái áo bông cũng rách nát, đang ngồi lim dim ngủ gật dưới ánh mặt trời.

Phương Long Hương lấy móc câu kéo rèm cửa lên, nói:

- Người có nhận ra cái gã gù lưng ấy là ai không?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta chỉ thấy ra được y là một gã gù lưng.

Phương Long Hương nói:

- Nhưng nếu người lột cái mũ rỉ rách nát ấy xuống, người sẽ biết được y là ai.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Tại sao?

Phương Long Hương nói:

- Bởi vì tóc của y màu sắc không giống của người khác.

Bạch Ngọc Kinh chau mày hỏi:

- Xích Phát ở Hà Đông?

Phương Long Hương gật gật đầu nói:

- Xem bộ điệu của y, nếu không phải là lão nhị trong Xích Phát cừu quái thì cũng là lão thất.

Bạch Ngọc Kinh không hỏi thêm, trước giờ y vốn rất tín nhiệm cặp mắt của Tiểu Phương.

Phương Long Hương nói:

- Người nhìn lại cái gã dưới tàng cây đầu hẻm.

Đầu hẻm cũng có một cây cổ thụ lớn, dưới cây có một gã bán mì, đang đổ một bình nước sôi ùng ục vào trong tô mì.

Bình nước rất lớn, rất nặng, y dùng một bàn tay cầm cái thùng, mà hình như không có gì là phí sức.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Cổ tay gã này mạnh dữ.

Phương Long Hương nói:

- Dĩ nhiên, nếu không làm sao y sử được cây đại đao nặng hai mươi bảy cân.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Nặng hai mươi bảy cân? Phải từ Thái Hành sơn lại đây không?

Phương Long Hương nói:

- Lần này người nói cũng đúng đó, cây đao của y giấu trong xe mì.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Còn gã đang ăn mì?

Một người đang ôm tô mì vừa nấu xong, ngồi xõm dưới gốc cây, chậm chậm hút, ánh mắt thì đang nhìn về hướng lầu bên này.

Phương Long Hương nói:

- Trong xe mì có hai cây đao.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Hai người này đều là huynh đệ của Triệu Nhất Đao?

Phương Long Hương nói:

- Y chính là Triệu Nhất Đao.

Y vỗ vỗ vào vai của Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người kêu được Triệu Nhất Đao đứng ở ngoài canh cho người ngủ một đêm, khí phách có phải là không còn nhỏ lắm không.

Bạch Ngọc Kinh cười cười, nói:

- Khí phách của ta trước giờ có nhỏ đâu.

Một gã bộ khoái đầu đội mũ hồng anh, mặc chiếc áo chên màu xanh, đang từ đầu con hẻm bên này bước lại, đến gốc cây đứng lại mua một tô mì ăn.

Bạch Ngọc Kinh cười nói:

- Xem ra Triệu Nhất Dao nên đổi nghề bán mì mới đúng, y làm ăn thật là phát đạt, không những vậy không phải bị tí gì nguy hiểm.

Phương Long Hương nói:

- Không có gì nguy hiểm!

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Có sao?

Phương Long Hương nói:

- Gã đội mũ hồng anh, không chừng có thể cho y một đao lúc nào không hay.

Bạch Ngọc Kinh cười nói:

- Quan sai giết người trong hẻm từ lúc nào vậy?

Phương Long Hương nói:

- Y đội mũ hồng anh, nhưng y cười con ngựa trắng lại.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Bạch Mã Trương Tam?

Phương Long Hương nói:

- Người không ngờ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bạch Mã Trương Tam trước giờ vẫn qua lại một mình, bây giờ sao lại đi chung bọn với những người kia?

Phương Long Hương nói:

- Ta cũng đang tính hỏi người.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Có thể là xảo hợp thôi không?

Phương Long Hương nói:

- Thiên hạ làm gì có chuyện xảo hợp như vậy?

Bạch Ngọc Kinh rót ra một ly trà nguội, uống một hơi cạn ly, mới hỏi tiếp:

- Trừ bốn người bọn họ ra, nơi đây còn ai lại nữa không?

Phương Long Hương nói:

- Người có muốn đi ra nhìn nhìn một lát không?

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Mấy người đó dễ nhìn lắm sao?

Phương Long Hương nói:

- Đúng vậy, người này càng dễ nhìn hơn người kia, càng lộng lẫy hơn người kia.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Sao người biết những người này lại đây?

Phương Long Hương cười cười nói:

- Người đừng quên nơi đây là địa bàn của ai.

Bạch Ngọc Kinh cũng cười cười:

- Ta mà quên, tại sao lại uống say mềm bí tỉ ở nơi đây?

Phương Long Hương trừng mắt nói:

- Thì ra người đã tính toán đâu vào đó, để ta lại làm bảo tiêu cho người.

Bạch Ngọc Kinh cười nói:

- Bảo tiêu là người, tính tiền cũng là người, ta đã đến đây rồi, chuyện gì cũng đều để người toàn quyền lo liệu.

Phương Long Hương hỏi:

- Người thì lo chuyện gì?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta chỉ lo ăn lo uống cho nhiều, ăn chừng nào người la cứu mạng mới thôi.

Phương Long Hương thở ra, y cười khỗ nói:

- Xem ra, gã này ít khi đi lầm chỗ thì phải.

Phía trước dưới song cửa cái lầu, là một cái sân, không lớn cũng không nhỏ.

Trong sân dưới gốc cây tử đằng la, có nuôi một chậu cá vàng. Một gã mập phệ còn trẻ tuổi, đang chắp hai tay sau lưng ngắm cá, một người mặc áo đen vừa ốm vừa cao, đứng sát sau lưng y như cái bóng.

Một bà già đầu tóc bạc phơ, dắt một đứa cháu trai mười ba mười bốn tuổi, lồm khồm đi qua sân.

Ba gã đại hán kinh trang y phục, đứng một hàng bên dãy hiên phía tây, ánh mắt loang loáng nhìn chăm chú vào cửa lớn, hình như đang đợi người nào từ ngoài cửa bước vào.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta thấy ba người này hôm qua.

Phương Long Hương hỏi:

- Ở đây?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Trên đường.

Phương Long Hương hỏi:

- Bọn họ tìm lại người?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chỉ bất quá mượn thanh kiếm của ta nhìn thử.

Phương Long Hương nói:

- Sau đó rồi sao?

Bạch Ngọc Kinh hững hờ nói:

- Sau đó thì trả lại, dù lão đại Thanh Long có mượn thanh kiếm của ta, cũng sẽ phải trả lại thôi.

Phương Long Hương chau mày nói:

- Người biết bọn họ là người của Thanh Long Hội?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nếu không phải trong Thanh Long Hội, người khác e không có cái gan lớn như vậy.

Phương Long Hương dùng đuôi mắt liếc y, lắc đầu thở ra:

- Người nghĩ người là hạng người gì?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Là Bạch Ngọc Kinh.

Phương Long Hương chớp chớp mắt hỏi:

- Bạch Ngọc Kinh lại là hạng người gì?

Bạch Ngọc Kinh cười nói:

- Là hạng người chết không nổi.

Bỗng nghe tinh lên một tiếng, chậu cá không biết bị vật gì đánh vỡ ra, nước trong chậu đổ ra tung tóe, xem ra gã mập mình mấy sẽ đầy những nước.

Nào ngờ thân hình nặng cả trăm cân của y bỗng nhẹ nhàng bay lên, y dùng một ngón tay móc vào trong giàn hoa, cả người treo lên phía trên nhẹ nhàng như người giấy.

Người mặc áo đen thì cả người đã ướt sũng đầy nước.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không ngờ gã mập trẻ tuổi kia khinh công thật không tệ tí nào.

Phương Long Hương nói:

- Người không nhìn ra y là ai sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Xem thân pháp của y, có vẻ giống Nga My, nhưng gần ba mươi năm nay môn hạ Nga My chỉ còn có ni cô, không những vậy quanh năm chỉ ăn chay, sao bỗng nhiên lại lọt ra một gã mập như thế này?

Phương Long Hương nói:

- Không lẽ người quên mất chương môn của Nga My, trước khi xuất gia là người nhà của ai?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nhà họ Châu ở Tô Châu?

Phương Long Hương nói:

- Đúng rồi, gã mập này là đại thiếu gia nhà họ Châu, cũng là cháu một của Tổ Nhân đại sư.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Gã bảo tiêu của y thì sao?

Phương Long Hương nói:

- Không biết, xem vũ công của y, tối đa chỉ bất quá là hạng tam lưu trong giang hồ.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Y có vũ công hạng nhất lưu, tại sao lại đi mời đệ tam nhân làm bảo tiêu?

Phương Long Hương nói:

- Bởi vì y cao hứng.

Cá vàng trong chậu theo nước rút xuống mặt đất, dây dựa không ngớt. Người mặc áo đen vẫn còn đứng đó bất động, cặp mắt nằm trong hốc mắt sâu hoắm, đờm bảy phần ưu lự, ba phần bi thống.

Phương Long Hương bỗng thở ra một hơi thật dài nói:

- Người này thật là một kẻ đáng thương.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Người đồng tình với y?

Phương Long Hương nói:

- Nếu một người không bị bức đến không còn cách nào hơn, còn ai chịu đi làm chuyện như vậy? Huống gì, xem binh khí y sử dụng, trong giang hồ cũng phải là có chút danh tiếng gì rồi, nhưng bây giờ... Y bỗng thay đổi đề tài, hỏi:

- Người có thấy ai đập bể chậu cá không?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tư Mã Quang?

Phương Long Hương trừng mắt nhìn y một cái, lạnh lùng nói:

- Buồn cười, thật là buồn cười muốn chết luôn.

Bạch Ngọc Kinh bật cười, nói:

- Nếu người đập bể chậu nước không phải là Tư Mã Quang, thì chắc là người đang núp trong căn nhà thứ ba bên phía đông.

Châu Đại Thiếu đã từ giàn hoa hạ xuống, đang nhìn qua căn nhà đó cười nhạt.

Bà già đầu tóc bạc phơ, thì ôm chậu nước rửa mặt bước ra, hình như muốn bỏ mấy con cá vàng trên mặt đất vào chậu, nhưng không cẩn thận, bước chân bị hụt, chậu nước lại đổ đầy cả mặt đất.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Bà già này lại là ai vậy?

Phương Long Hương nói:

- Là một bà già.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Bà già tại sao lại đến đây?

Phương Long Hương nói:

- Nơi đây vốn là khách sạn, ai cũng có thể đến đây.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Chắc bà ta không vì ta mà đến đâu phải không?

Phương Long Hương nói:

- Người còn chưa đủ già.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Thanh Long, Khoái đao, Xích Phát, Bạch Mã, những người đó không lẽ vì ta mà lại đây sao?

Phương Long Hương hỏi lại:

- Người nghĩ sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta nghĩ không ra.

Phương Long Hương hỏi:

- Người không đắc tội gì với bọn họ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không.

Phương Long Hương hỏi:

- Cũng không tranh giành của cải gì với họ?

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Không lẽ ta là cường đạo gì sao?

Phương Long Hương nói:

- Dù là không phải, cũng không sai bao nhiêu.

Bạch Ngọc Kinh bỗng cười lên một tiếng, y hững hờ nói:

- Nếu bọn họ vì ta mà đến thật, tại sao còn chưa lại tìm ta?

Phương Long Hương nói:

- Đây không chừng là vì bọn họ sợ người, không chừng bọn họ còn đang chờ ai!

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Chờ ai?

Phương Long Hương nói:

- Thanh Long Hội có ba trăm sáu mươi lăm phân đà, bất kỳ đường chủ của phân đà nào, cũng đều không phải hạng dễ đối phó.

Bạch Ngọc Kinh lại phì cười, y hững hờ nói:

- Hình như ta cũng không phải hạng dễ đối phó lắm.

Phương Long Hương nói:

- Nhưng còn cô ta thì sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Cô ta?

Phương Long Hương nói:

- Cái vị nữ túy hiệp của người đấy.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cô ta làm sao?

Phương Long Hương nói:

- Cô ta đã đến đây với người, không lẽ người không lo cho cô ta sao? Người ta đã biết cô ta đi với người, không lẽ sẽ bỏ qua cho cô ta dễ dàng lắm sao?

Bạch Ngọc Kinh chau mày một cái, không nói gì nữa.

Phương Long Hương thở dài:

- Người rõ ràng đang ở trên trời, tại sao lại bỏ những ngày tháng sung sướng, xuống nơi đây chịu tội làm gì?

Bạch Ngọc Kinh cười nhạt nói:

- Ta còn chưa ném gì cả mà.

Phương Long Hương cười nói:

- Dù cho bây giờ còn chưa có gì, chỉ sợ sắp sửa rồi.

Y vừa nói xong câu, bỗng nghe phòng bên cạnh có người đang gõ mạnh vào tường mấy cái.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cô ta đang ở phòng bên cạnh?

Phương Long Hương gật gật đầu, vỗ vỗ vai y nói:

- Hiện tại chỉ e người sắp chịu tội rồi đó.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Chịu tội gì?

Phương Long Hương nói:

- Có lúc chịu tội chính là hưởng phúc, hưởng phúc chính là chịu tội, rốt cuộc là hưởng phúc hay chịu tội, e rằng chỉ có chính người mới biết thôi.

Viên Tử Hà tóc xỏa tung cả một gối, gương mặt cô trắng bệch như vừa bệnh nặng mới dậy.

Cửa phòng để hở, không biết có phải cô vừa mới mở khóa cửa, hay chẳng hề đóng bao giờ.

Bàn tay cô còn đang cầm chiếc hài, trên tường còn để lại dấu chiếc hài.

Bạch Ngọc Kinh rón rén bước lại, đứng nhìn cô.

Y bỗng phát hiện ra đàn bà say rượu, sáng sớm hôm sau, trông lại có một thứ mỹ lực không sao tả được.

Trái tim của y đang đập mạnh lên.

Một gã đàn ông say rượu, sáng sớm hôm sau, nếu thấy đàn bà, trái tim đặc biệt dễ bị đập mạnh lên.

Viên Tử Hà cũng đang nhìn y, cô cắn nhẹ môi hỏi:

- Người ta đã đau đầu muốn bể cả ra đây, anh lại còn cười nữa?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi có cười đâu.

Viên Tử Hà nói:

- Ngoài mặt anh không cười, nhưng trong bụng anh thì cười.

Bạch Ngọc Kinh bật cười nói:

- Cô thấy được trong bụng tôi sao?

Viên Tử Hà nói:

- Ừ.

Giọng của cô phảng phất như từ trong mũi ra.

Giọng nói của đàn bà phát ra từ trong mũi, thường thường mê hồn hơn phát ra từ trong miệng nhiều lắm.

Bạch Ngọc Kinh nhin không nổi hỏi:

- Cô thấy được tôi đang nghĩ gì trong bụng sao?

Viên Tử Hà nói:

- Ừm.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Cô nói đi.

Viên Tử Hà nói:

- Tôi nói không được.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Tại sao?

Viên Tử Hà nói:

- Bởi vì... bởi vì... Cô bỗng đỏ mặt lên, kéo cái gối che mặt lại, rồi mới cười khúc khích nói:

- Bởi vì trong bụng anh đang nghĩ chuyện xấu.

Một người đàn ông uống rượu say, sáng dậy, đại khái sẽ biến thành yếu đuối đi một chút, đại khái không chịu nổi dụ hoặc dễ dàng.

Còn đàn bà uống rượu say thì sao?

Bạch Ngọc Kinh cơ hồ nhin không nổi muốn bước lại.

Cặp mắt của Viên Tử Hà, đang nhìn trộm từ cái gối ra, hình như cũng đang hy vọng y bước lại.

Y không phải là kẻ quân tử, nhưng nghĩ đến những người đang “đứng gác” cho y bên ngoài, trái tim của y lại chùn xuống.

Gương mặt của Viên Tử Hà hồng như ráng chiều, cô cắn môi nói:

- Tôi thấy tối qua anh ráng đổ rượu cho tôi say, là biết ngay anh không phải người tốt.

Bạch Ngọc Kinh thở ra, y cười khổ nói:

- Tôi muốn đổ rượu cho cô say?

Viên Tử Hà hỏi:

- Không phải vậy sao? Thế tại sao anh lấy chén lớn ra uống rượu với tôi? Anh thấy đàn bà uống rượu bằng chén lớn như vậy bao giờ?

Bạch Ngọc Kinh nói không ra lời.

Đàn bà mà cãi lý với mình rồi, dù mình có chuyện để nói, cũng im cái miệng đi là tốt nhất.

Cái đạo lý đó y cũng biết rõ.

Chỉ tiếc là Viên Tử Hà còn chưa buông tha y, cô nhìn y chăm chú nói:

- Hiện tại đầu tôi nhức như búa bổ, anh bồi thường cho tôi sao đây?

Bạch Ngọc Kinh cười khổ nói:

- Cô nói đi.

Viên Tử Hà nói:

- Anh... anh cũng phải ít ra trị cái bệnh nhức đầu của tôi trước đã.

Bỗng có tiếng người nói:

- Chuyện đó dễ quá, người cứ một đao cắt cái đầu cô ta ra là xong.

Giọng nói từ hành lang ngoài cửa vọng vào.

Câu nói đó còn chưa thốt ra xong, Bạch Ngọc Kinh đã xông ra khỏi cửa. Hành lang trên lầu rất hẹp, lá cây bạch quả thụ đang xao động trong gió.

Không có ai, ngay cả cái bóng cũng không có, Phương Long Hương lúc này đã chuồn đi hồi nào rồi.

Y không thích đứng giữa những người khác làm Mộng Bốc Cán.

Ai nói vậy nhỉ?

Trong sân đã trở lại yên tĩnh.

Mấy con cá vàng trên mặt đất không biết đã được ai thu dọn, Châu Đại Thiếu và gã bảo tiêu của y ắt đã trở vào trong nhà.

Chỉ còn lại ba gã đại hán trong Thanh Long Hội, đang còn đứng đó nhìn trừng trừng vào cửa lớn, không biết là còn đang đợi ai.

Bạch Ngọc Kinh chỉ còn nước trở lại.

Viên Tử Hà đã ngồi dậy, gương mặt cô trắng bệch ra, cô hỏi:

- Người ở ngoài là ai vậy?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chẳng có ai.

Viên Tử Hà mở lớn mắt hỏi:

- Không có người? Vậy thì ai vừa nói tức thì?

Bạch Ngọc Kinh cười khố, y chỉ còn nước cười khố.

Ánh mắt của Viên Tử Hà lộ đầy vẻ sợ hãi, cô hỏi:

- Y... y kêu anh cắt đầu tôi đi, anh có làm không?

Bạch Ngọc Kinh thở ra, y chỉ còn nước thở ra.

Viên Tử Hà bỗng nhảy từ trên giường xuống, xà vào lòng y, run giọng nói:

- Em sợ lắm, nơi đây hình như kỳ quái sao sao đó, anh đừng bỏ em một mình ở đây.

Hai cánh tay cô đang níu chặt lấy cổ y, ống tay đã tuột xuống, cánh tay cô trơn láng như ngọc.

Người cô chỉ mặc một tấm áo mỏng dính, ngực cô ấm áp mà chắc nịch. Bạch Ngọc Kinh không phải người gỗ, cũng chẳng phải thánh nhân.

Viên Tử Hà nói:

- Em muốn anh ở đây bầu bạn với em, anh... anh không đóng cửa lại đi?

Cặp môi mềm mại thơm tho của cô đang kề bên tai y.

Chính ngay lúc đó, trong sân bỗng có tiếng khóc vang lên, khóc nghe thật thương tâm.

Ai đang khóc vậy? Khóc thật muốn chết đi được.

Bàn tay của Viên Tử Hà đã buông ra, bất kỳ ai nghe tiếng khóc như vậy, trong lòng cũng không thể nào yên được.

Cô đứng chân trần trên mặt đất, ánh mắt lại đầy vẻ sợ hãi, xem ra như một đứa bé bỗng phát hiện mình bị lạc đường.

Tiếng khóc hình như từ một đứa bé phát xuất ra.

Bạch Ngọc Kinh bước lại song cửa, y bèn thấy một cổ quan tài, bà già đầu tóc bạc phơ và đứa bé mười ba mười bốn tuổi, đang phục người trên cổ quan tài, khóc muốn khan cả giọng, kiệt cả sức ra.

Quan tài cũng không biết là ai đem lại, đang để chỗ bồn cá vàng lúc này.

Nơi đây người sống đã lại nhiều quá rồi, không ngờ lại còn có người chết lại nữa.

Bạch Ngọc Kinh thở ra, lẩm bẩm:

- Ít nhất, người chết này không phải vì mình mà đến...

Viên Tử Hà khóa cửa lại, kéo một chiếc ghế lại, rồi ngồi bên cửa sổ, trong sân, có hai gã hòa thượng vừa được mời lại, đang ngồi tụng kinh.

Từ trên cái lầu nhỏ nhìn xuống, đầu trục của hòa thượng trông thật buồn cười, nhưng tiếng tụng kinh của bọn họ nghe thật trang nghiêm và bi thống, thêm vào đó tiếng gõ mõ đơn điệu, tiếng khóc của bà già và đứa bé, làm cho người ta nghe rồi cảm thấy có cái gì bi thảm và hư không, không sao nói được.

Viên Tử Hà thở ra, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời.

Cô cũng không biết mình dậy lúc nào, nhưng hiện tại hình như đã gần hoàng hôn.

Trời u ám, hình như muốn mưa.

Ba gã đại hán trong Thanh Long Hội, cũng đều kéo chiếc ghế ra ngồi ở hiên nhà, nhìn, chờ, biểu tình trên gương mặt ra chiều nóng nảy không chịu đựng nổi.

Bạch Ngọc Kinh và Phương Long Hương đang bước qua trước mặt bọn họ, chậm chậm ra khỏi cửa.

Bọn họ không hề nhìn ai, nhưng họ có cảm giác rất nhiều cặp mắt đang nhìn sau lưng họ.

Đợi đến lúc họ quay đầu lại, ánh mắt của những người này lại nhìn ra chỗ khác.

Viên Tử Hà dĩ nhiên là ngoại lệ.

Ánh mắt của cô đượm đầy tình ý không thể miêu tả, như ngàn vạn giây nhu tình, đang dính vào bước chân y.

Ngoài cửa phong cảnh như tranh vẽ.

Con đường u ám ở đây, chạy ngoằn ngoèo một hồi, xuyên qua khu rừng xanh mướt, đi dọc theo bờ hồ xanh đậm, chạy về hướng khu phố nhiệt náo.

Dãy núi xa xa trong sắc trời u ám, xem ra phẳng phất như trong sương mù, càng lộ vẻ thần bí mỹ lệ.

Nơi đây cách thành phố không xa lắm, nhưng một khoảng rừng, một khoảng hồ nước, tựa hồ đã đem hồng trần cách trở ra ngoài một con núi.

Bạch Ngọc Kinh hít thở thật sâu và dài, không khí ẩm thấp mà dịu ngọt, y nhin không nổi thở ra nói:

- Ta thích nơi này quá.

Phương Long Hương nói:

- Nhiều người cũng thích nơi này.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người sống, và người chết Phương Long Hương nói:

- Nơi đây thông thường không hoan nghênh người chết.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Hôm nay tại sao lại ngoại lệ?

Phương Long Hương nói:

- Bất kỳ ai, nếu muốn vào đây làm khách, thì khách muốn làm gì, đều không phản đối cả.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Nếu muốn giết người thì sao?

Phương Long Hương cười cười, nói:

- Vậy thì phải xem ai muốn giết người, giết người nào.

Bạch Ngọc Kinh lạnh lùng nói:

- Đấy quả thật là lời nói tiêu chuẩn của kẻ làm ăn.

Phương Long Hương nói:

- Ta vốn là kẻ làm ăn mà.

Bạch Ngọc Kinh bước về phía trước mấy bước, bỗng quay trở lại nói:

- Ta xem bọn họ không có ý gì là không để cho ta đi, ta bước ra ngoài, cũng chẳng có ai muốn cản ta lại.

Phương Long Hương nói:

- Ừm.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không chừng, bọn họ không phải vì ta mà lại.

Phương Long Hương nói:

- Không chừng.

Bạch Ngọc Kinh vỗ vào vai y nói:

- Lần này coi như người may mắn đấy.

Phương Long Hương hỏi:

- May mắn gì?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Lần này người bất tất phải sợ ta bị nuốt chừng, sáng sớm mai ta sẽ đi.

Phương Long Hương nói:

- Tối nay người...

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tối nay ta còn muốn uống Nữ nhi hồng giấu trong tủ của người.

Phương Long Hương bỗng lộ vẻ ưu lự trên gương mặt, y nhìn dãy núi mờ mờ ở đằng xa, chầm chậm nói:

- Tối nay nhất định là dài lắm.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Sao?

Phương Long Hương nói:

- Đêm dài như vậy, đủ để bao nhiêu chuyện xảy ra.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Sao?

Phương Long Hương nói:

- Cũng đủ để giết bao nhiêu là người.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Sao?

Phương Long Hương bỗng quay đầu lại, nhìn y chăm chú hỏi:

- Có phải người nhất định phải chờ người ấy lại rồi mới chịu đi?

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Người đó là ai?

Phương Long Hương nói:

- Người mà Thanh Long Hội cũng đang đợi.

Bạch Ngọc Kinh mỉm cười, ánh mắt đượm đầy một vẻ thật kỳ quái, một hồi thật lâu, y mới chầm chậm nói:

- Nói thật với người, quả là ta thấy càng lúc chuyện này càng thấy thú vị.

Phương Long Hương nói:

- Người còn không biết cả y là một người ra sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bởi vì không biết, do đó mới càng cảm thấy thú vị.

Phương Long Hương nói:

- Chỉ cần chuyện có thú vị, người sẽ nhất định muốn làm?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Thông thường đều vậy.

Phương Long Hương hỏi:

- Có người nào làm người đối ý được không?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không.

Phương Long Hương thở ra, nói:

- Được, ta đi lấy rượu đây, đem cái vị nữ túy hiệp của người xuống luôn.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta còn muốn đi thay bộ đồ mới.

Phương Long Hương hỏi:

- Ngay bây giờ?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Uống rượu ngon, lúc nào ta cũng muốn mặc đồ mới.

Ánh mắt của Phương Long Hương loang loáng, y nói:

- Lúc giết người, có phải người cũng thích mặc đồ mới?

Bạch Ngọc Kinh cười cười, hững hờ nói:

- Cũng phải xem ta muốn giết người nào đã.

Viên Tử Hà ngồi trên giường, ôm lấy chiếc gối, cô nói:

- Tại sao mình không đem rượu lên, uống ngay tại nơi đây?

Bạch Ngọc Kinh mỉm cười nói:

- Uống rượu có chỗ của uống rượu, chỗ không đúng, rượu ngon cũng biến thành lạt thếch.

Viên Tử Hà hỏi:

- Nơi đây có gì là không đúng?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nơi đây là chỗ để ngủ.

Viên Tử Hà nói:

- Nhưng... dưới lầu chắc là có nhiều người lắm, em không có đồ mới để mặc, làm sao xuống lầu?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi là y phục mới của cô đây.

Viên Tử Hà nói:

- Anh?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Đi chung với tôi, cô không cần phải thay y phục, người ta cũng nhìn cô.

Viên Tử Hà bật cười, cô nhoẻn miệng nói:

- Có phải lúc nào anh cũng thấy mình rất phi thường?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Thông thường là vậy.

Viên Tử Hà hỏi:

- Anh không bị đỏ mặt bao giờ sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không.

Y bỗng quay người lại nói:

- Chờ cô ở dưới lầu nhé.

Viên Tử Hà hỏi:

- Tại sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bởi vì bây giờ mặt tôi đã đỏ hồng lên rồi, tôi mà đỏ mặt lên, tôi không muốn ai nhìn thấy.

Viên Tử Hà mở cái rương đồ đem theo ra, lấy ra một bộ quần áo. Y phục tuy không hoàn toàn mới, nhưng mỹ lệ tựa ráng chiều. Cô thích mặc y phục màu sắc rực rỡ tươi sáng, cô thích người rực rỡ tươi sáng.

Bạch Ngọc Kinh hình như là người đó.

Y kiêu ngạo, tùy ý, có lúc bốc đồng in hệt một đứa bé, có lúc lại thâm trầm như một con hồ ly.

Cô biết hạng đàn ông ấy rất khó đối phó, đàn bà muốn chiếm đoạt y, thật không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng cô quyết tâm phải thử một lần.

Chỗ ăn uống ở nơi đây không lớn lắm, nhưng rất tinh trí.

Bàn ăn làm bằng gỗ đỏ, còn có xen lẫn vân thạch, trên tường treo những đồ thư họa thích hợp, trên tủ có chưng hoa vừa mới nở, làm cho người ta vừa bước vào, bèn cảm thấy mình được ngồi trong chỗ này ăn uống một

điều vinh hạnh, vì vậy giá tiền dù có mắc hơn chỗ khác một chút, cũng không ai màng đến.

Ba gã trong Thanh Long Hội, ngồi ở cái bàn gần cửa nhất, cặp mắt vẫn còn nhìn trừng trừng ra cửa.

Bọn họ hiển nhiên còn đang đợi ai đó.

Châu Đại Thiếu ngồi bàn gần bên song cửa, y đang ăn uống thả cửa, gã áo đen vẫn còn đứng sau lưng y như một chiếc bóng.

- Vị khách quan này có ăn cơm không?

- Y có thể chờ ta ăn xong rồi sẽ ăn.

Để người ta đi trước mình, đợi người ta ăn trước rồi ăn sau, đấy chính là mệnh vận của một số người tự chọn cho mình.

Pháp sự làm xong rồi, hai gã hòa thượng cũng ở nơi đây ăn cơm, ánh đèn chiếu trên hai cái đầu bóng loáng, như hai cái hồ lô.

Hình như bọn họ vừa mới cạo đầu.

Trong gió còn phảng phất đưa lại tiếng bà già đang khóc, rốt cuộc người nào đã chết? Tại sao bà ta khóc thương tâm đến như vậy?

Người đập vỡ bồn cá vàng còn chưa thò mặt ra sao? Tại sao y núp mãi trong nhà không dám thò mặt ra ngoài?

Trà thật ngon, rượu cũng là rượu ngon.

Bạch Ngọc Kinh thay một bộ đồ mới màu xanh, uống được vài ly, y tựa hồ đã quên đi hết bao nhiêu chuyện gì không thoải mái.

Phương Long Hương thì lộ vẻ không hăng hái tí nào, uống rượu rất ít, cơm cũng ăn không bao nhiêu.

Viên Tử Hà nhoèn miệng cười tươi nói:

- Anh ăn gì mà còn ít hơn cả mấy cô bé nữa?

Phương Long Hương cười khổ nói:

- Bởi vì tôi ăn đồ của tôi, thành ra không khỏi đau bụng một chút.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ta chẳng đau bụng tí nào.

Y bồng vỗ tay kêu phổ ky lại, nói:

- Đem vài đĩa đồ ăn và rượu ngon nhất lại con hẻm phía sau, đưa cho một ông quan sai đội mũ hồng anh, và một người bán mì.

Phương Long Hương lạnh lùng nói:

- Còn cái gã đội mũ lông nữa?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nghe nói bọn họ tùy thời tùy lúc đều có thể tìm đồ ăn được.

Phương Long Hương nói:

- Ngô công, Bích hồ, tiểu xà.

Gương mặt của Viên Tử Hà bỗng trắng bệch ra, hình như nhịn không nổi muốn mửa.

Trong phòng hình như mỗi người đều đang len lén nhìn cô, thậm chí hai gã hòa thượng cũng không ngoại lệ.

Miệng bọn họ đang ăn chay, cặp mắt chẳng ăn chay tí nào.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa bên ngoài, kiện mã hí vang, rồi ngừng ngay trước cửa.

Ba gã Thanh Long Hội lập tức nhảy bật dậy, mặt lộ đầy vẻ mừng rỡ.

Người bọn họ chờ này giờ rốt cuộc đã đến.

Phương Long Hương liếc qua Bạch Ngọc Kinh một cái, nâng ly rượu lên nói:

- Ta kính người một ly.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Tại sao bỗng nhiên kính ta?

Phương Long Hương thở ra nói:

- Ta chỉ sợ không kính một ly, sẽ không có cơ hội để làm vậy nữa.

Bạch Ngọc Kinh cười cười nói:

- Sao người không thử xem người đang đến là ai, rồi kính ta cũng không muộn?

Không cần phải y nói ra, mỗi người đều đang đưa mắt nhìn ra cửa chăm chú.

Kiến mã hí dài không ngớt, đã có người hối hả chạy vào.

Một gã trắng hán ăn mặc kinh trang màu xanh, mồ hôi đầm đìa trên mặt đang sải bước vào.

Ba gã Thanh Long Hội vừa thấy y, trên mặt lại lộ vẻ thất vọng, hai người đã ngồi xuống.

Người mới đến hiển nhiên không phải là người họ chờ.

Chỉ thấy có người đang bước lại đón, y chau mày hỏi:

- Tại sao... Người khác chỉ nghe được có hai chữ, giọng nói của y bỗng hạ xuống thấp như đang thì thầm.

Người vừa bước vào giọng nói còn nhỏ hơn, chỉ nói có vài câu, đã hối hả đi mất.

Ba gã Thanh Long Hội nhìn nhau một cái, rồi lại ngồi xuống bắt đầu uống rượu, vẻ mặt nóng nảy bỗng chồn lúc này bây giờ đã biến mất.

Người bọn họ chờ tuy không lại, nhưng hiển nhiên đã có tin tức gì đó. Tin tức gì?

Châu Đại Thiệu chau mày lại, cái nóng nảy bỗng chồn của người khác, bây giờ hình như đã đến gương mặt của y.

Hai gã hòa thượng bỗng đồng thời đứng dậy, chấp tay nói:

- Tiền cơm chúng tôi, xin gởi lại chỗ của Quách lão thái thái, kẻ xuất gia chuyên môn ăn cơm bốn phương, dĩ nhiên là không phí đồng nào.

Nhưng không biết vì lý do gì, Bạch Ngọc Kinh cứ cảm thấy hai gã hòa thượng này xem không giống kẻ xuất gia.

Ánh mắt của y đượm đầy vẻ tư lự, nhìn họ bước ra ngoài, y bỗng cười nói:

- Nghe nói trời sinh người có cặp mắt còn lợi hại hơn cả hồ ly, ta muốn khảo thí người đây.

Phương Long Hương hỏi:

- Khảo thí chuyện gì?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Hai chuyện.

Phương Long Hương thở ra nói:

- Khảo thí gì thì khảo thí đi.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người xem hai gã hòa thượng lúc này, trên người thiếu một thứ gì?

Viên Tử Hà đang cảm thấy kỳ quái, hai gã hòa thượng ngũ quan đầy đủ, lại không phải là kẻ tàn phế, tại sao lại thiếu thứ gì?

Phương Long Hương thì chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức mở miệng nói:

- Dầu tàn nhang.

Viên Tử Hà nhin không nổi thở ra nói:

- Cặp mắt các người thật là lợi hại, đầu của bọn họ quả thật không có tàn nhang.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ngay một chấm cũng không có.

Viên Tử Hà nói:

- Bọn họ... bọn họ không lẽ không phải là hòa thượng sao?

Bạch Ngọc Kinh cười cười nói:

- Chân tức là giả, giả cũng là chân, chân chân giả giả, hà tất phải nhận chân?

Viên Tử Hà ôm miệng cười nói:

- Anh biến thành hòa thượng bao giờ thế? Sao lại đi nói ẩn ngữ?

Phương Long Hương nói:

- Không những y nói ẩn ngữ như hòa thượng, y còn ăn không trả tiền như hòa thượng.

Y không để Bạch Ngọc Kinh mở miệng, lại nói tiếp:

- Người đã khảo một lần rồi, còn câu kia là gì vậy?

Bạch Ngọc Kinh hạ thấp giọng nói:

- Người có biết Thanh Long Hội đang chờ ai không?

Phương Long Hương lắc lắc đầu.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bọn họ đang đợi Vệ Thiên Ưng!

Phương Long Hương lập tức chau mày lại hỏi:

- Vệ Thiên Ưng? Ma Dao Vệ Thiên Ưng?

Bạch Ngọc Kinh gật gật đầu.

Phương Long Hương thay đổi sắc mặt hỏi:

- Không phải người này đã bị kẻ thù ép cho phải ra tới đảo Phù Tang rồi sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Phù Tang không phải địa ngục, đi tới đó rồi cũng về lại được thôi.

Phương Long Hương càng chau mày lại, nói:

- Nghe nói người này không những đao pháp đáng sợ, mà còn có học Nhẫn Thuật ở Phù Tang, y đã gia nhập vào Thanh Long Hội, chắc là một trong Thanh Long Thập Nhị Sát trong truyền thuyết.

Bạch Ngọc Kinh hững hờ hỏi:

- Chắc là vậy.

Viên Tử Hà trừng mắt hỏi:

- Nhẫn Thuật là thứ gì vậy?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nhẫn Thuật là thứ vũ công chuyên môn dạy cho người ta hại người lén lén lút lút, tốt nhất cô đừng nghe là được rồi.

Viên Tử Hà nói:

- Nhưng em muốn nghe.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Muốn nghe tôi cũng nói không được.

Viên Tử Hà hỏi:

- Tại sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bởi vì tôi cũng không biết gì cả.

Thật ra, dĩ nhiên không phải là y không biết gì thật.

Nhẫn Thuật truyền lại từ Cửu Mê Tiên Nhân, đến Mộ Phủ Đức Xuyên, danh nhân đương thời là Viên Phi Tá Trợ và Vụ Ẩn Tài Tàng phát dương quang đại, mà trở nên hùng bá vũ lâm Phù Tang.

Cái thứ vũ công này tuy thần bí, nhưng thật ra bất quá chỉ là khinh công, dịch dung, khí công, lặn nước... bao nhiêu đó vũ công biến thành thế thôi. Điểm đặc biệt khác người là, bọn họ có thể lợi dụng các thứ cầm thú đồ vật trên trời dưới đất, để tránh khỏi truy tìm của kẻ địch, trong đó lại chia ra làm bảy phái, Y Hạ, Giác Tạ, Tế Xuyên, Căn Lại, Na Hắc, Vũ Điền, Thu Diệp. Giáp Hạ giỏi dùng mèo, Y Hạ giỏi dùng chuột... Những chuyện đó tuy Bạch Ngọc Kinh biết, nhưng chẳng buồn nói ra, bởi vì nói ra thật phiền phức quá. Nếu muốn giải thích cho một người đàn bà một chuyện rất phiền phức, người đó phải là một người rất nhẫn nại, hoặc là ngu xuẩn lắm.

Phương Long Hương trầm tư một lúc, y bỗng hỏi:

- Sao người biết bọn họ đang chờ Vệ Thiên Ưng?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Lúc này chính bọn họ đã nói.

Phương Long Hương hỏi:

- Bọn họ nói gì người đều nghe cả?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nghe không được, nhưng nhìn thấy được.

Viên Tử Hà lại không hiểu, cô nhin không nổi hỏi:

- Nói chuyện cũng thấy được sao? Thấy ra thế nào?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nhìn bọn họ mấy máy môi đó.

Viên Tử Hà lại thở ra nói:

- Anh thật là một người đáng sợ, hình như không có chuyện gì giấu được anh.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cô sợ tôi?

Viên Tử Hà nói:

- Ừm.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Cô sợ tôi, có phải là nên nghe lời tôi không?

Viên Tử Hà bật cười, câu này là của cô nói với Bạch Ngọc Kinh, cô cười nho nhỏ nói:

- Anh thật không phải là người tốt.

Châu Đại Thiếu đã khệnh khạng đi ra.

- Người ngồi đây ăn đi, ăn xong rồi lập tức về ngay.

Người áo đen ăn vội vã chén cơm, y ăn xong lập tức vội vã về thật.

Bạch Ngọc Kinh bỗng nói:

- Bể hữu chờ một chút!

Người áo đen ngừng chân, nhưng không quay đầu lại.

Bạch Ngọc Kinh cười nói:

- Nơi đây cơm rượu không dở lắm, sao không qua đây làm ba ly?

Người áo đen rút cuộc từ từ quay người lại, gương mặt vẫn không lộ vẻ gì cả, nhưng ánh mắt lại càng đậm nét bi ai.

Hai nắm tay của y nắm chặt lại, y nói từng tiếng một:

- Ta cũng muốn uống rượu lắm, nhưng tiếc là trong nhà ta còn có tám cái miệng đang đòi ăn.

Đây tuy là một câu nói đơn giản, nhưng trong đó bao hàm cái bi thống không thể nào nói ra được.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người sợ Châu Đại Thiếu đuổi người?

Người mặc áo đen trả lời càng đơn giản:

- Ta sợ.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Người không muốn làm chuyện gì khác sao?

Người mặc áo đen nói:

- Ta chỉ biết vũ công, ta cũng từng lăn lộn trong giang hồ, nhưng bây giờ... Y cúi gằm đầu buồn rầu nói:

- Tuy ta đã già, nhưng còn chưa muốn chết, cũng chưa chết được.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Vì vậy người mới theo Châu Đại Thiếu?

Người mặc áo đen nói:

- Đúng vậy.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người theo y, không phải là để bảo vệ y, mà là để y bảo vệ người!

Lời nói của y cũng sắc bén như ánh mắt của y.

Người áo đen phảng phất như bị người ta đánh cho một bạt tai vào thẳng mặt, y loạng choạng lùi lại, quay người xông ra ngoài.

Viên Tử Hà cắn chặt môi nói:

- Tại sao... tại sao anh nhất định phải làm người ta đau lòng?

Ánh mắt của Bạch Ngọc Kinh cũng lộ vẻ đau khổ, một hồi thật lâu, y mới thở ra một hơi thật dài:

- Bởi vì tôi vốn không phải là một người tốt... Không ai nghe rõ y nói câu đó, bởi vì chính ngay lúc đó, bỗng có tiếng hét thê thảm vọng ra từ trong màn đêm yên tĩnh.

Một tiếng hét thê thảm làm người ta muốn lạnh buốt xương sống. Tiếng hét hình như phát ra từ ngoài cửa lớn, Phương Long Hương bước lẹ như mũi tên ra tới cửa, lưỡi câu vung lẹ một cái, bình lên một tiếng, song cửa đã bị đánh vỡ tan.

Ánh đèn trên cửa lớn, chiếu lạnh lòng ngoài khoảng sân rộng rãi, quan tài đã được đem vào trong nhà.

Trong sân không có một ai, nhưng lúc này bỗng có một người chạy như điên cuồng vào trong nhà.

Một gã hòa thượng.

Ánh đèn lạnh lẽo, chiếu trên cái đầu trọc không có tàn nhang của y, không có tàn nhang, nhưng có máu!

Máu còn đang chảy không ngớt ra ngoài, chảy qua màng tang, chảy qua mắt, chảy vào đuôi mắt nhăn nheo của y, trong bóng đêm, dưới ánh đèn nhìn lại, gương mặt ấy thật là nguy bí dễ sợ không sao nói được, y xông vào giữa nhà, thấy Phương Long Hương bên cửa sổ, bèn loạng choạng bước lại, chỉ ra ngoài cửa lớn, làm như đang nói gì.

Ánh mắt y lộ đầy vẻ kinh hãi và bi phẫn, khóe miệng giựt giựt không ngớt, lại làm như có bàn tay vô hình nào đó, đang dùng sức kéo mạnh khóe miệng của y.

Phương Long Hương tung người ra khỏi cửa sổ, trầm giọng hỏi:

- Ai đó? Ai đã hạ độc thủ?

Cổ họng của gã giải thích đang rung lên lách cách, gã gào lên:

- Thanh... Thanh... Thanh... Phương Long Hương hỏi:

- Thanh gì?

Gã hòa thượng còn chưa kịp nói chữ thứ hai, tứ chi bỗng nhiên run rẩy lên một trận, nhảy lên nửa thước, rồi nằm gục xuống đất!

Phương Long Hương chau mày, lẩm bẩm:

- Thanh gì... Thanh Long?

Y chậm chậm quay đầu lại, ba người trong Thanh Long Hội đang đứng một hàng dưới hiên, thần sắc xem ra cũng rất kinh ngạc.

Máu tươi chậm chậm chảy từ trên đầu xuống, chậm chậm đông lại, lộ ra một điểm màu vàng đang lóng lánh!

Phương Long Hương khom người xuống, đưa đầu của y qua bên có ánh đèn chiếu, đầu chỉ để lộ ra một điểm nhỏ.

Phương Long Hương rốt cuộc đã hiểu ra tại sao gã hòa thượng lại điên cuồng, sợ hãi như vậy, cái vòng vàng đường kính bảy tấc bất kể cắm vào đầu người nào, người đó cũng đều phải muốn phát điên lên.

Bạch Ngọc Kinh chau mày hỏi:

- Kim hoàn của Xích Phát bang?

Phương Long Hương gật gật đầu, y đứng dậy, nhìn chăm chú vào cánh cửa thứ ba nhà đối diện, lẩm bẩm một mình:

- Tại sao y lại giết gã hòa thượng này?

- Sao người không đi hỏi y?

Người nói câu đó là Châu Đại Thiếu.

Hiển nhiên y cũng bị tiếng la thê thảm làm kinh động, hối hả chạy ra, đang chấp hai tay sau lưng dưới ánh đèn.

Gã mặc áo đen vẫn như chiếc bóng đứng sát sau lưng y.

Phương Long Hương nhìn y, hững hờ nói:

- Vạn Kim Đường kết thù với Xích Phát bang hồi nào vậy?

Châu Đại Thiếu nói:

- Thù? Ai nói Vạn Kim Đường gây thù với bọn quái vật ở Xích Phát bang?

Phương Long Hương nói:

- Chậu cá vàng ai đập bể ra vậy?

Châu Đại Thiếu cười cười nói:

- Không chừng bọn họ có thù gì với cá vàng... Sao người không đi hỏi y đi?

Phương Long Hương hỏi:

- Người muốn ta hỏi y?

Châu Đại Thiếu nói:

- Tùy người.

Phương Long Hương cười nhạt, y bỗng bước qua.

Cửa nhà thứ ba này giờ vẫn đóng, nhưng không biết lúc nào đã bật đèn sáng lên.

Phương Long Hương không gõ cửa, cửa đã tự mở ra.

Một người đang đứng trước cửa, hai cái vòng vàng đeo trên tai kêu tinh tinh không ngớt, ánh mắt phảng phất như có lửa đang thiêu đốt.

Phương Long Hương nhìn cái vòng vàng trên tai y nói:

- Miêu động chủ?

Miêu Thiên Thiên trầm nét mặt, nói:

- Phương lão bản quả thật hảo nhân lực.

Phương Long Hương nói:

- Lúc này... Miêu Thiên Thiên nói:

- Lúc này ta đang ăn cơm, lúc ta ăn cơm ta không bao giờ giết người.

Trên bàn quả thật có bày một cái mâm vàng, trên mâm còn có nửa con rắn đã được lột da.

Miêu Thiên Thiên khoe miệng phảng phất còn có vết máu.

Phượng Long Hương bỗng cảm thấy bao tử mình đang co thắt, làm như đang bị con rắn độc nào xiết lại.

Miêu Thiên Thiên dùng đuôi mắt liếc qua bọn Châu Đại Thiếu trong sân, lạnh lùng nói:

- Đừng quên rằng chỉ cần có vàng là làm được vòng vàng, chỉ cần có tay, là dùng vòng vàng giết người được.

Bạch Ngọc Kinh cười cười nói:

- Không chừng bọn họ đều vì cô mà lại đấy.

Viên Tử Hà nét mặt càng trắng bệch hỏi:

- Vì tôi?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người càng đáng sợ chừng nào, càng thích các cô đẹp.

Viên Tử Hà bật cười, tươi nét mặt nói:

- Còn anh? Không phải anh cũng là kẻ đáng sợ lắm sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi... Y bỗng phát hiện ra, cửa phòng của Viên Tử Hà đang mở ra, y nhớ bọn họ xuống lầu có đóng cửa lại, không những vậy còn để đèn ở đó.

Cái rương Viên Tử Hà đem theo người đã bị lật tung tóe ra khắp nơi. Những thứ đàn bà không nên để đàn ông thấy cũng bày ra cả mặt đất.

Viên Tử Hà vừa xấu hổ, vừa nóng nảy, vừa sợ hãi, cô thất thanh nói:

- Có... có ăn cướp.

Bạch Ngọc Kinh mở cánh cửa sổ phòng bên kia, phòng của y còn bừa bãi hơn.

Viên Tử Hà không để y nhìn thêm, cô kéo tay y lôi về phòng mình, cô giấu hết những thứ không nên để đàn ông nhìn xuống dưới gối trước, ngay cả tai cô cũng đỏ cả lên.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Có thứ gì biến mất không?

Viên Tử Hà đỏ mặt lên nói:

- Em... em không có thứ gì ăn trộm có thể lấy được.

Bạch Ngọc Kinh cười nhạt nói:

- Không chừng đến đây không phải là trộm.

Viên Tử Hà hỏi:

- Không phải ăn trộm tại sao lên vào phòng người ta mở tung đồ đạc ra vậy?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Xem ra bọn họ quả thật lại đây tìm tôi.

Viên Tử Hà nói:

- Tìm anh? Ai? Tại sao muốn tìm anh?

Bạch Ngọc Kinh không trả lời, y bước tới mở cửa sổ phía sau ra.

Trong con hẻm tối tăm đó, không còn thấy ai.

Người ăn mì, người bán mì, quan sai đội mũ hồng anh, toàn bộ đã đi đâu mất.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi ra ngoài xem một chút.

Y vừa xoay người, Viên Tử Hà đã xông lại nắm tay y, nói:

- Anh đừng đi, em... em chết cũng không dám ở đây một mình.

Bạch Ngọc Kinh thở ra nói:

- Nhưng tôi...

Viên Tử Hà nói:

- Em van anh, em xin anh, hiện giờ em sợ muốn chết đi được.

Gương mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, bộ ngực đầy đặn rần rần chắc đang lên xuống không ngớt.

Bạch Ngọc Kinh nhìn cô, ánh mắt y từ từ biến thành ôn hòa, y nói:

- Hiện tại, cô sợ muốn chết thật sao?

Viên Tử Hà nói:

- Ừm.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Còn lúc này?

Viên Tử Hà cúi đầu nói:

- Lúc này... lúc này em giả bộ một chút.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Tại sao lại giả bộ?

Viên Tử Hà nói:

- Tại vì em... Gương mặt trắng bệch của cô bỗng đỏ lên, bỗng thui mạnh một cái vào ngực y nói:

- Tại sao anh cứ nhất định ép người ta nói ra? Anh thật không phải người tốt.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi đã không phải người tốt rồi, sao cô còn dám để tôi lại trong phòng?

Viên Tử Hà càng đỏ mặt nói:

- Em... em có thể nhường cái giường cho anh nằm đấy, em nằm dưới đất.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Sao tôi nỡ lòng nào để cô ngủ dưới đất?

Viên Tử Hà cắn môi nói:

- Không sao, chỉ cần anh ở lại đây, chuyện gì cũng không quan hệ.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Thôi, cô cứ ngủ trên giường.

Viên Tử Hà nói:

- Không... Viên Tử Hà ngủ trên giường.

Bọn họ đều bỏ giày ra nằm trên giường... chỉ bỏ giày ra, còn y phục đều vẫn còn mặc chỉnh tề như thường.

Một hồi thật lâu, Viên Tử Hà mới thở nhẹ ra môi hơi nói:

- Em thật không ngờ rằng anh là một người như vậy.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi cũng không ngờ tới.

Viên Tử Hà hỏi:

- Có phải... có phải anh sợ sẽ có người xông vào?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không hoàn toàn vậy.

Viên Tử Hà hỏi:

- Không hoàn toàn vậy?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tuy tôi không phải là kẻ quân tử, nhưng tôi cũng không phải là kẻ tiểu nhân thừa lúc người ta bị nguy.

Y thò tay ra, vỗ nhẹ vào tay cô, dịu dàng nói:

- Không chừng vì tôi thích cô, vì vậy mới không muốn lúc cô đang sợ hãi đi khi phụ cô, huống gì tình cảnh này là do tôi gây nên.

Viên Tử Hà trừng mắt hỏi:

- Không lẽ anh cố ý kêu mấy người đó lại đây dọa em?

Bạch Ngọc Kinh cười khố nói:

- Không phải vậy, nhưng bọn họ đến tìm tôi là thật đấy.

Viên Tử Hà hỏi:

- Tại sao lại đến tìm anh?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Vì trên người tôi có một thứ, là thứ bọn họ muốn giành lấy.

Viên Tử Hà long lanh ánh mắt hỏi:

- Anh có cho là em lại tìm anh, vì tính lấy cái thứ đó không?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Anh không hề nghĩ đến chuyện đó.

Viên Tử Hà hỏi:

- Nếu như em vậy thì sao?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Vậy thì tôi đưa cho cô.

Viên Tử Hà hỏi:

- Đưa cho em thứ đó?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Ừ.

Viên Tử Hà hỏi:

- Cái thứ đó đã trân quý như vậy, sao anh còn tùy tiện đưa cho em?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bất cứ thứ gì, chỉ cần cô mở miệng ra, lập tức đưa cho cô.

Viên Tử Hà hỏi:

- Thật không anh?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tôi đưa cho cô đây.

Y đưa tay vào trong lòng thật.

Viên Tử Hà bỗng nghiêng người qua, ôm chặt lấy y.

Toàn thân cô tràn đầy tình cảm, cô dịu dàng nói:

- Em chẳng muốn thứ gì cả, em chỉ muốn anh với em... Giọng nói của cô nghẹn ngào, nước mắt của cô bỗng trào ra.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Em đang khóc sao?

Viên Tử Hà gật gật đầu, cô nói:

- Bởi vì em sung sướng quá.

Cô lau nước mắt của mình nơi trên má của Bạch Ngọc Kinh:

- Nhưng em cũng có chuyện muốn nói cho anh biết.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Em nói đi, anh nghe đây.

Viên Tử Hà nói:

- Em trốn nhà ra ngoài, bởi vì mẹ em bắt em phải lấy một ông già có tiền của.

Đây là một chuyện rất bình phàm, xảy ra mọi nơi.

Nhưng trong một loại chuyện như vậy, không biết bao hàm bao nhiêu nước mắt chua cay của bao nhiêu người.

Chỉ cần trên đời này còn có bà mẹ ham tiền của, lão già hiếu sắc, chuyện đó sẽ vĩnh viễn tiếp tục xảy ra.

Viên Tử Hà nói:

- Lúc em chạy ra khỏi nhà, trên người chỉ đem theo chút nữ trang, hiện tại cũng sắp bán hết sạch.

Bạch Ngọc Kinh đang lắng nghe.

Viên Tử Hà nói:

- Em lại không có tài cán kiếm ra tiền, vì vậy... vì vậy em mới tính tìm một người đàn ông.

Đàn bà những lúc không thể làm gì được hơn, thông thường nhất định sẽ tìm một người đàn ông.

Chuyện đó cũng vĩnh viễn không thay đổi.

Viên Tử Hà nói:

- Lúc em tìm đến anh, không phải em thích gì anh, chỉ bất quá em thấy anh rất nặng cẳng, nhất định sẽ nuôi em nổi.

Bạch Ngọc Kinh đang cười, cười khố.

Viên Tử Hà dịu dàng nói:

- Hiện tại em mới biết, em vĩnh viễn không bao giờ tìm được người đàn ông nào tốt hơn anh, em tìm được anh, quả thật là em may mắn, em... em thật sung sướng quá.

Nước mắt của cô lại rơi lả chả, cô ôm chặt lấy y, nói:

- Chỉ cần anh cần em, có gì em cũng giao hết cho anh, cả đời em sẽ không rời xa anh... Bạch Ngọc Kinh không chịu được, cũng ôm chặt lấy cô nói:

- Anh cần em, sao anh không cần em được.

Viên Tử Hà vừa cười vừa khóc:

- Anh hứa đem em theo?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Từ đây về sau, anh đi bất cứ chỗ nào, đều nhất định có em ở đó.

Viên Tử Hà nói:

- Thật không anh?

Cô không chờ Bạch Ngọc Kinh mở miệng, đã che miệng y lại, nói:

- Em biết anh nói thật, em chỉ mong anh đừng đi gây gổ với mấy người đó nữa, chúng mình có thể làm ngơ đi chẳng để ý gì đến họ, len lén bỏ đi.

Bạch Ngọc Kinh hôn nhẹ lên ngón lệ trên má của cô, y nói:

- Anh hứa với em, anh sẽ không đi gây gổ với bọn họ.

Viên Tử Hà hỏi:

- Mình đi bây giờ nhé?

Bạch Ngọc Kinh thở ra:

- Hiện tại e rằng bọn họ còn chưa chịu để mình đi như vậy, nhưng chỉ cần đợi đến sáng sớm mai, anh nhất định sẽ có cách đem em đi, sau đó không còn ai sẽ đến quấy rầy chúng mình.

Viên Tử Hà nhoẻn miệng cười, ánh mắt cô đầy vẻ sung sướng, cũng đầy vẻ hạnh phúc về tương lai sắp tới.

Cô rất cuộc đã lấy được thứ cô đã muốn.

Đàn bà mỹ lệ, không phải là thường thường lấy được những thứ bọn họ muốn hay sao.

CỔ LONG

TRƯỜNG SINH KIỂM

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Đã Tự Cao Thủ: tinhtrai

HỒI 3

Đêm Dài Chưa Hết

Bao đêm vừa mọc lên, lại lặn xuống. Mặt đất yên tĩnh, yên lặng đến độ có thể nghe tiếng nước hồ xao động.

Cây đèn trên cửa lớn, nhẹ nhẹ dao động trong gió, ánh đèn lại càng nhạt đi.

Viên Tử Hà cuộn tròn trong lòng Bạch Ngọc Kinh, cô đã ngủ thiếp đi, thật tình cô quá mệt mỏi tựa như con bồ câu thất lạc phương hướng, bây giờ đã tìm lại được nơi an toàn mình có thể ẩn úp.

Không chừng cô vốn không muốn ngủ, nhưng mi mắt cứ từ từ đóng lại, bóng tối ôn như ngọt ngào rót cuộc đã ôm choàng lấy cô.

Bạch Ngọc Kinh nhìn cô, nhìn cái mũi thẳng của cô, lông mày thật dài, bàn tay y đang vỗ nhẹ trên lưng cô.

Sau đó bàn tay của y chợt ngừng lại, ngừng trên thùy huyết của cô.

Y không dùng sức, y chỉ ấn nhẹ vào một cái, bao nhiêu đó cũng đủ cho cô ngủ một giấc ngon lành đến sáng mai.

Rồi sau đó y rón rén bước xuống giường lấy đôi giày, rón rén bước ra khỏi phòng.

Sao y yên tâm để cô một mình ở trong phòng nhỉ, không lẽ y không sợ những người đó hại cô?

Y không sợ.

Bởi vì y đã quyết tâm đến gặp những người đó, y đã quyết tâm muốn giải quyết chuyện này trước khi trời sáng.

Lúc đó y sẽ có thể đem cô đi với mình.

Y đã hứa với cô.

Y không phải là bồ câu, y là chim ưng, nhưng y bay đã mỏi cánh quá rồi, y cũng muốn tìm một nơi để mình an toàn làm tổ.

Ánh đèn lạnh băng băng, trong sân chòm đăng la, hoa trên dàn cũng đang rung động trong gió.

Bạch Ngọc Kinh mang giày vào, đôi giày cũ mà êm ái.

Trong lòng y cũng cảm thấy rất êm ái, bởi vì y biết mình đã quyết định được một chuyện khó khăn, cuộc đời y từ đây sẽ thay đổi hẳn.

Kỳ quái là, cái biến đổi trọng đại nhất của đời người, thường thường lại quyết định trong cái khoảng khắc nhỏ bé đó.

Có phải chăng bởi vì cái thứ tình cảm ấy mãnh liệt quá, vì vậy mà mới đến nhanh như vậy!

Tình yêu vốn là đột ngột, chỉ có tình bạn mới tích lũy thành sâu đậm.

Chỗ Phương Long Hương ở, là phía sau cái lầu nhỏ.

Bạch Ngọc Kinh vừa bước qua, bèn phát hiện ra Phương Long Hương đã mở cửa, đứng trước đó nhìn y.

Xem ra y hoàn toàn tỉnh táo, hiển nhiên chưa hề ngủ qua.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Trong phòng người có đàn bà?

Phương Long Hương nói:

- Hôm nay không được tốt ngày, do đó nơi đây ngay cả đàn bà cũng bỗng nhiên thiếu tiêu chuẩn.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Sao người không lấy vợ, cũng khỏi phải thời khắc này còn ngủ không được?

Phương Long Hương nói:

- Ta còn chưa điên.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Nhưng ta chắc điên rồi.

Phương Long Hương nói:

- Người đàn ông nào cũng không khỏi lâu lâu điên vài lần, chỉ cần kịp thời tỉnh lại là được rồi.

Bạch Ngọc Kinh cười cười, y chỉ cười cười.

Y biết tình cảm của mình hiện giờ, không thể nào hạ người như Tiểu Phương sẽ cảm thông.

Phương Long Hương cũng cười cười nói:

- Nhưng ta không ngờ được người cũng bạn bè lắm, tối nay còn có thì giờ rảnh rỗi lại đây bầu bạn với ta.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Không phải ta đến tìm người, ta muốn người đi tìm người.

Phương Long Hương hỏi:

- Tìm ai?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Người có biết cái gã quan sai đội mũ hồng anh, và tên bán mì đi đâu không?

Phương Long Hương chau mày nói:

- Bọn họ không đi tìm người, người lại đi tìm bọn họ?

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Không lẽ người không hiểu “Tiên phát chế nhân”?

Phương Long Hương suy nghĩ một giây, nói:

- Không chừng ta có thể tìm được bọn họ.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Tốt, người tìm bọn họ đến đây, ta ở trong phòng ăn chờ.

Phương Long Hương nhìn y, có vẻ do dự, lại có vẻ nghi ngờ, y nhìn không nổi hỏi:

- Người rốt cuộc muốn làm gì vậy?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chỉ bất quá muốn đưa một thứ cho bọn họ.

Phương Long Hương hỏi:

- Thứ gì?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Bọn họ muốn thứ gì, ta đưa bọn họ thứ đó.

Phương Long Hương thở ra nói:

- Được rồi, ta đi đây. Hy vọng người đừng giết người ở đây, cũng đừng bị ai giết, đỡ cho ta sau này còn ăn cơm xuống cổ.

Châu Đại Thiếu hình như đã ngủ.

Bỗng nhiên, song cửa bình lên một tiếng bị tung bật ra, một người đang đứng trước song cửa, chỉ trong khoảng khắc nhỏ, người y đã đến bên giường, vỏ kiếm trong tay y đưa sát vào cổ họng của Châu Đại Thiếu:

- Đi theo ta.

Châu Đại Thiếu chỉ còn nước đi theo.

Y chưa hề nghĩ tới trên đời này lại có người thân thủ nhanh đến như vậy. Y bước ra khỏi cửa, gã mặc áo đen đi theo sát y như chiếc bóng, không phải là để bảo vệ y, mà là để y bảo vệ.

Y ra khỏi cửa, bèn phát hiện ra Miêu Thiên Thiên và ba gã Thanh Long Hội đã đứng trong sân, gương mặt không dễ coi hơn y bao nhiêu.

Đèn đã được đốt lên. Mười ngọn đèn.

Ánh đèn tuy sáng, nhưng gương mặt của mỗi người vẫn còn toàn bộ thật khó coi.

Bạch Ngọc Kinh thì ngoại lệ.

Gương mặt y thậm chí còn lộ ra một nụ cười.

Chỉ tiếc là không ai đi nhìn gương mặt y, cặp mắt của người nào cũng đều nhìn lom lom vào thanh kiếm của y.

Vỏ kiếm cũ kỹ, dây thào trên vỏ kiếm cũng cũ kỹ như vậy, không còn thấy rõ màu sắc của nó vốn là màu gì.

Thanh kiếm này nhất định đã giết không biết bao nhiêu người.

Thanh kiếm nằm trong cái vỏ cũ kỹ ấy, nhất định là bén nhọn đáng sợ lắm. Bởi vì đây vốn là thanh kiếm đáng sợ nhất trong giang hồ.

Trường Sinh Kiếm!

Y chỉ có đi giết người, trước giờ chưa một ai giết được y!

Châu Đại Thiếu bỗng hối hận quá, đáng lý ra không nên đi đắc tội với Miêu Thiên Thiên, nếu không hai người bọn họ mà liên thủ lại, không chừng còn có hy vọng, nhưng bây giờ... Hiện tại y bỗng thấy Bạch Mã Trương Tam và Triệu Nhất Dao đang bước vào, hai người này chắc chắn cũng là cao thủ đệ nhất lưu trong giang hồ.

Ánh mắt của Châu Đại Thiếu lập tức lại tràn đầy hy vọng.

Mỗi người đều hiểu thâm trong bụng, mình chỉ có hai con đường:

Giết người ta!

Hay bị người ta giết.

Mỗi người đều nghĩ trệt cả.

Bạch Ngọc Kinh cũng biết bọn họ nghĩ trệt, nhưng y cố ý sa sầm nét mặt nói:

- Các vị đến đây vì lẽ gì, ta đã biết rồi.

Không ai trả lời.

Người trong phòng này, không một ai là không lão luyện trong giang hồ, người lão luyện không đến lúc cần thiết, nhất định không chịu mở miệng ra.

Bạch Ngọc Kinh nói xong câu đó, cũng ngừng lại, ánh mắt đưa qua Châu Đại Thiếu, sau đó qua từng người một, đến Triệu Nhất Dao, mới chậm chậm nói:

- Ta là ai, chắc các vị đều đã biết?

Mỗi người đều gật đầu, ánh mắt lại bất giác đưa về chỗ thanh kiếm.

Bạch Ngọc Kinh bỗng cười lên một tiếng rồi nói:

- Các thứ các vị muốn, đang nằm trong người ta đây.

Mỗi người đều mở tròn mắt ra, ánh mắt ai nấy đều tràn đầy khát vọng, ham muốn, tham lam.

Bạch Mã Trương Tam vốn là một người đàn ông rất anh tuấn, nhưng bây giờ y bỗng biến ra thật đáng thương không tả được.

Chỉ có gã áo đen là gương mặt vẫn không lộ vẻ gì, bởi vì trong lòng y không có dục vọng. Y vốn là một người xấu xí nhất trong bọn, nhưng trong

đám người đó, xem ra y bỗng biến thành thật khả ái.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Các vị muốn lấy các thứ này, cũng đơn giản lắm, chỉ cần các vị hứa cho ta một chuyện.

Châu Đại Thiếu nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Chuyện gì?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Lấy thứ đồ này đi rồi, là lập tức đi ngay, từ nay trở về sau không được lại tìm ta.

Mọi người mở mắt ra càng lớn hơn, hiển nhiên vừa kinh kỳ vừa mừng rỡ.

Không ai ngờ rằng điều kiện của y lại có đơn giản dễ dàng như vậy.

Châu Đại Thiếu ho khê lên hai tiếng, gượng cười nói:

- Chúng tôi và Bạch công tử trước giờ không có gì hiềm khích, hiệp danh của Bạch công tử, chúng tôi đã ngưỡng mộ từ lâu, chỉ cần lấy được thứ đồ này, dĩ nhiên là chúng tôi đi ngay, không những vậy sau này không ai dám lại quấy nhiễu Bạch công tử.

Triệu Nhất Dao lập tức gật đầu ra dấu đồng ý lắm.

Bạch Mã Trương Tam và ba gã Thanh Long Hội dĩ nhiên cũng không có gì để nói.

Miêu Thiên Thiên thì có chuyện để nói.

Y bỗng hỏi:

- Không biết Bạch công tử tính đưa thứ đồ này cho ai?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Đó là chuyện của các người, tốt nhất là các người tự mình thương lượng với nhau.

Bạch Mã Trương Tam nhìn nhìn Miêu Thiên Thiên, rồi lại nhìn nhìn Châu Đại Thiếu, chau mày không nói gì.

Ba gã Thanh Long Hội hình như cũng muốn đứng dậy nói gì, nhưng đảo quanh tròn mắt một cái, lại thôi không nói.

Châu Đại Thiếu bỗng nói:

- Thứ đồ này từ Thanh Long Hội ra, tự nhiên là nên trả lại cho các đại ca trong Thanh Long Hội.

Triệu Nhất Dao vỗ tay nói:

- Đúng vậy, có lý lắm.

Ba gã Thanh Long Hội lập tức đứng dậy, hướng về bọn họ vái một cái.

Người đứng giữa nói:

- Hai vị trượng nghĩa nói giùm, Thanh Long Hội nhất định không quên công ơn hai vị.

Triệu Nhất Dao nghiêng người nói:

- Không dám.

Châu Đại Thiếu mỉm cười nói:

- Vạn Kim Đường sau này còn nhờ Thanh Long Hội nhiều lắm, ba vị đại ca hà tất phải khách khí.

Người này xem ra có vẻ như một đại thiếu gia cả ngày chỉ biết ăn, nhưng ăn nói làm việc, hoàn toàn tinh minh lão luyện quá chừng, chính là một người làm ăn đúng mực. Xem gió chuyển đà, đầu cơ thủ xảo, những chuyện đó hình như trời sinh y rất hiểu tường tận.

Miêu Thiên Thiên trừng mắt nhìn y một cái, tuy trong lòng không phục, cũng không biết làm sao.

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Chuyện này có phải như vậy là đã quyết định xong xuôi rồi?

Miêu Thiên Thiên nói:

- Hừ.

Bạch Ngọc Kinh thở phào một hơi dài, lấy trong người ra một cái cấm nang bằng vàng, tùy tiện vức lên bàn.

Bất kể trong cấm nang có gì, cái cấm nang này xem ra cũng chính nó là một thứ giá trị không nhỏ.

Nhưng y tùy tiện vức ra, như vức một thứ đồ rác rến vậy.

Mọi người đưa mắt nhìn chăm chú vào cấm nang, ai nấy đều thở phà ra, nhưng không ai nói tiếng nào.

Bạch Ngọc Kinh lạnh lùng nói:

- Đồ đã để trên bàn, sao các vị còn không lấy đi?

Ba gã Thanh Long Hội nhìn nhau một cái, một người trong bọn bước lại mở tung cấm nang ra.

Vài chục hột màu sắc lộng lẫy lập tức lăn xuống bàn, nào là Ba Tư Miêu Nhân thạch, Thiên Trúc bảo thạch, mỹ ngọc Hòa Điền, minh châu lớn bằng mắt rồng.

Ngay cả ánh đèn cũng phản phất như sáng rực lên.

Bạch Ngọc Kinh nằm duỗi ra lười lẫm trong ghế, lấy mắt nhìn đồng châu báu, ánh mắt y lộ vẻ gì đó thật kỳ quái.

Những thứ đồ này không phải là dễ dàng lấy được, y cũng đã phải trả một cái giá.

Y cũng hiểu bọn họ đại biểu cho thứ gì... rượu ngon, y phục hoa lệ, giường chiếu sạch sẽ thoải mái, đàn bà ôn nhu mỹ lệ, và sự tôn kính ngưỡng mộ của đàn ông.

Những thứ đó là những thứ không thể thiếu được cho một hạng người đàn ông như y. Nhưng bây giờ, y bỏ hết chúng nó, nhưng trong lòng không có một chút gì tiếc rẻ hối hận.

Bởi vì y biết y được một thứ còn tốt hơn. Bởi vì bao nhiêu tài phú trên đời này, cũng không thể nào lấp đầy cái hư không và tịch mịch trong lòng y.

Nhưng hiện tại, y không còn tịch mịch hư không nữa.

Tài phú để trên bàn đó, kỳ quái là, đến bây giờ vẫn không ai thò tay ra lấy.

Càng kỳ quái nữa là, ánh mắt của những người này, không những không có tí gì mừng rỡ, ngược lại lộ vẻ thất vọng vô cùng.

Bạch Ngọc Kinh ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, y chau mày hỏi:

- Các người còn muốn gì nữa?

Châu Đại Thiếu lắc lắc đầu.

Ba gã Thanh Long Hội cũng lắc lắc đầu.

Châu Đại Thiếu bỗng nói:

- Bạch công tử xin chờ đây một chút, chúng tôi ra ngoài một lát, lập tức sẽ về lại ngay.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Các người còn thương lượng gì nữa?

Châu Đại Thiều gượng cười nói:

- Có chút chuyện nhỏ.

Bạch Ngọc Kinh nhìn bọn họ, ngần ngừ một lát, rồi cuộc y để bọn họ bước ra.

Bao nhiêu người ở đó đều bước ra khỏi phòng.

Bạch Ngọc Kinh cười nhạt, đối với những người này, y không hề lo sợ gì, cũng không sợ bọn họ có âm mưu ngụy kế gì. Y cam tâm đưa ra những thứ đó, vì y muốn đem cô đi yên chuyện, không muốn cô bị chịu thêm chuyện gì kinh hoàng, đó thật là chuyện ngu xuẩn đáng buồn cười.

Nhưng bọn họ còn muốn gì nữa bây giờ?

Y đoán không ra.

Song cửa đang mở.

Y có thể thấy bọn họ đang làm gì, không ai đến bên cái lầu nhỏ kia, cái lầu nhỏ đó vẫn còn yên tĩnh lắm.

Nhất định cô đang ngủ rất ngon.

Lúc đang ngủ, cô có vẻ như một đứa trẻ thơ, thuần chân, ngọt ngào làm sao.

Khóe miệng của Bạch Ngọc Kinh bất giác lộ một nụ cười.

Bỗng nhiên, bao nhiêu người đó lại trở về lại phòng. Trong tay mỗi người đang cầm một cái bao, đặt lên mặt bàn, mở tung ra.

Bạch Mã Trương Tam đem lại một chuỗi minh châu.

Miêu Thiên Thiên là một chồng vàng lá.

Thanh Long Hội là một rương bạc trắng phau.

Châu Đại Thiều là một tờ ngân phiếu mới toanh.

Những thứ đó, đối với bất cứ ai, đều là một bát tài phú, giá trị không hề dưới những đồ châu báu của Bạch Ngọc Kinh.

Bạch Ngọc Kinh nhin không nổi hỏi:

- Các vị tính làm gì vậy?

Châu Đại Thiếu đứng dậy, nói:

- Đây là một chút kính ý của chúng tôi đối với Bạch công tử, xin Bạch công tử nhận vào giùm.

Bạch Ngọc Kinh vốn là người khó bị lay động, nhưng hiện tại y ngần người ra.

Bọn họ không muốn châu báu của y, ngược lại còn đem tài phú lại tặng cho y.

Đây là vì lý do gì?

Y nghĩ không ra.

Châu Đại Thiếu ho nhẹ mấy tiếng, nói tiếp:

- Chúng tôi... chúng tôi cũng mong Bạch công tử hứa cho một chuyện.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Chuyện gì?

Châu Đại Thiếu nói:

- Không biết Bạch công tử tính ở nơi này bao lâu nữa?

Bạch Ngọc Kinh nói:

- Trời sáng là ta đi ngay.

Châu Đại Thiếu tươi nét mặt nói:

- Vậy thì quá tốt.

Bạch Ngọc Kinh hỏi:

- Người đang nói chuyện gì vậy?

Châu Đại Thiếu cười nói:

- Bạch công tử đi rồi, thì còn có chuyện gì nữa?

Bạch Ngọc Kinh lại ngần mặt ra.

Y vốn nghĩ rằng bọn họ không để cho y đi, nào ngờ bọn họ chỉ hy vọng y mau mau đi, còn chịu tình nguyện tặng thêm cho y bao nhiêu đó tiền bạc.

Đây lại là vì lý do gì?

Y càng nghĩ không ra.

Châu Đại Thiếu ngần ngừ một lúc, lại nói:

- Chỉ bất quá, không biết Bạch công tử đi một mình hay là sao?

Bạch Ngọc Kinh bỗng nhiên hiểu ra.

Thì ra bọn họ không phải đang tìm y, mà là tìm Viên Tử Hà, chỉ bất quá vì họ cố kỵ thanh kiếm của y, vì vậy mới còn chần chừ chưa dám động thủ.

Bọn họ không tiếc bao nhiêu đó tiền bạc, cũng nhất định phải chiếm cho được cô, rốt cuộc mục đích của bọn họ với cô là thế nào?

Nếu cô chỉ bất quá là một cô bé trốn nhà vì chuyện hôn nhân, tại sao lại kéo theo bao nhiêu đó tay cao thủ vũ lâm oai chấn một cõi?

Không lẽ những gì cô nói đều là giả dối cả?

Bạch Ngọc Kinh biết mình vĩnh viễn không bao giờ suy đoán ra được, nhưng đó không phải là điều trọng yếu. Điều trọng yếu là, cô đang ở bên cạnh y, không những vậy cô sẽ không bao giờ rời xa y. Điều đó đã quá đủ.

Đây là câu chuyện thứ nhất của tôi, vũ khí thứ nhất. Câu chuyện này dạy cho chúng ta... bất kể là kiếm có bén nhọn đến đâu, cũng không sánh được với cái mỉm cười mê hồn. Vì vậy cái loại vũ khí thứ nhất tôi đang nói đây, không phải là kiếm, mà là nụ cười, chỉ có nụ cười mới chinh phục được lòng người.

Vì vậy lúc mình hiểu được cái đạo lý này, mình nên thu thanh kiếm lại, cười cười một chút.

Hết

THẬT
CHUNG
VỮNG

ĐỀ
NHỊ
TRUYỀN
KỶ

KHỔNG TƯỚNG LINH

Hiphim.com

CỔ LONG TUYỆT PHẨM,
LẦN ĐẦU TIÊN XUẤT BẢN TẠI VIỆT NAM

Thất chủng vũ khí [2]

Khổng Tước Linh

Cổ Long

Lê Khắc Tường dịch

† † † †

Loại vũ khí thứ hai, hình thức là **Khổng Tước linh**, song phải chăng là *lòng tin*?

~ ~ ~ ~ ~

Đã đọc: **NQK** (2014)

[Cập nhật: 11/12/2015](#)

CỔ LONG

KHÔNG TƯỞC LINH

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 1

Năm Gã Thích Khách

Hoàng hôn.

Cao Lập đứng dưới bóng tấm bảng hiệu chữ vàng “Trạng Nguyên Trà Lâu”, gương mặt y tấu xảo bị che đầy.

Gương mặt của y phẳng phất lúc nào cũng bị ẩn tàng trong bóng tối. Y mặc một bộ đồ đạo bào màu xanh rộng thùng thình, rộng vô cùng, bởi vì y phải giấu trong đạo bào một cặp ngân thương vừa bén nhọn, vừa nặng.

Mũi thương bén nhọn đang đụng vào xương sườn của y, tấm áo lót bằng lụa trắng đã bị mồ hôi rịn ướt nhẹp.

Mỗi khi sắp phải giết người, y lại thấy rất khẩn trương.

Con đường này vốn là nơi phồn thịnh nhiệt náo nhất trong thành, hiện tại cũng là lúc nhiệt náo nhất.

Ánh mắt của y, từ đám người đang qua lại như đan cửi trước mặt, xuyên qua, đối diện là một ông chủ tiệm bán củ ấu.

Chủ tiệm này tên là Đinh Can.

Đinh Lan là người rất cao lớn, thậm chí còn có vẻ phệ ra, nhưng y có hai bàn tay thật linh xảo.

Hiện tại, y đang khom người bên lề đường, dùng một con dao cong nhỏ cắt củ ấu trong rổ, từng củ, từng củ một.

Thủ pháp của y xem ra không linh xảo cho lắm... Bởi vì y thông thường chỉ dùng con dao cong này để giết người. Nghe nói, y giết người còn muốn nhiều hơn cả số củ ấu nằm trong rổ.

Phía đối diện xéo qua Trạng Nguyên Trà Lâu, có một quán rượu rất sơ sài, chỉ bán rượu, không bán đồ ăn.

Trên vò rượu để một tấm ván, khách hàng ngồi trên những chiếc ghế nhỏ đan bằng trúc bên cạnh, nhắm rượu với những thức ăn mình đem lại.

Trong quán rượu chỉ có một người không uống rượu.

Người này tên là Dương Dĩ.

Dương Dĩ rất cường tráng, rất lùn, đầu tóc rối bồng, lấy một miếng vải bố màu trắng buộc quanh.

Không ai biết y là người xứ nào, cũng không ai biết y từ đâu lại, chỉ biết miệng y lúc nào cũng nhai nhóp nhép một thứ quả cứng tên là Tần Lang.

Có người nói đó là tập quán của những tên cướp biển miền Đông Hải, nhưng trước giờ không ai dám hỏi.

Nghe nói đã có hai người hỏi y chuyện đó, đều nửa đêm bị người lại cắt đi mất lưỡi.

Bên cạnh y có để một đòn gánh, xem ra y là một người gánh nước lao lực.

Nhưng dĩ nhiên, y không phải là dân gánh nước thật, cũng như Cao Lập không phải là đạo sĩ thật.

Cây đòn gánh của y có cây trâm mã đao dài bốn thước ba tấc giấu trong đó!

Còn có người ăn mặc cũng kiểu dân lao động, đang ngồi uống rượu đối diện với Dương Dĩ.

Người này rất trẻ, người ta gọi y là Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ dĩ nhiên là bạn của Dương Dĩ, nhưng y xem ra không có chút gì giống bạn của Dương Dĩ.

Hai người thuộc hai loại người hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Vũ xem ra có vẻ là một người rất tùy tiện, rất lười lẫm, rất thích cười, rất thích rượu.

Không ai tưởng tượng được lúc y giết người, động tác sẽ nhanh nhẹn, chính xác tới đâu.

Nếu y muốn đâm vào con mắt trái của người nào, thanh kiếm của y nhất định sẽ không trật ra chỗ khác của người đó.

Kiếm của y mỏng, giấu trong đòn gánh để cạnh y.

Chỗ Cao Lập đứng đi về bên phải mười bước, dưới gốc cây, có một cỗ xe ngựa sơn màu đen đang đậu. Gã đánh xe đang nằm ngủ gật, cây roi ngựa đen thui dài ngoẵng đang treo một bên cạnh chỗ y ngồi.

Y tên là Mã Tiên.

Người y là cây roi dài, cây roi là cái mạng của y.

Nếu không có cây roi này, y đã chết không biết bao nhiêu lần. Nhưng cây roi vẫn còn nằm trong tay của y đây, do đó y còn chưa chết.

Vì vậy, chết là người khác!

Bọn họ năm người đều cùng đến với nhau.

Cao Lập, Đinh Cán, Dương Dĩ, Tiểu Vũ, Mã Tiên.

Nơi đây, năm người này sẽ làm một chuyện kinh hồn ngay bây giờ.

Chuyện bọn họ làm phải đổ máu!

Mười lăm tháng bảy là tiết Trung Nguyên, cũng là quỷ tiết.

- Ngày trung nguyên tháng bảy, địa quan xuống trần, phán xét thiện ác nhân gian, do đó đạo sĩ thì tụng kinh, quỷ đói tù đồ cũng được giải thoát.

Trong “Tu Hành Ký” giải thích rõ về ngày đó như vậy.

Nhưng “Mười lăm tháng bảy” đang nói đây, không phải là một ngày trong năm, mà là một tổ chức bí mật.

Một tổ chức giết người rất bí mật.

Bọn họ tự mình quyết định thiện ác của người khác, sau đó tự mình đi giải thoát giùm người ta.

... Chết không phải là một cách giải thoát sao.

Cao Lập, Đinh Cán, Dương Dĩ, Tiểu Vũ, Mã Tiên, chính là năm tay sát thủ đáng sợ nhất trong tổ chức này.

Hôm nay, người bọn họ muốn giết là Bách Lý Trường Thanh.

Liêu Đông đại hiệp Bách Lý Trường Thanh!

Bách Lý Trường Thanh không chừng chẳng phải là kẻ vũ công cao cường nhất, thanh danh hiển hách nhất trong giang hồ, nhưng cái Trường Thanh tiêu cuộc do ông ta tiếp nhiệm tổng hạt, chắc chắn là tiêu cuộc thành công nhất trong các tiêu cuộc.

Trường Thanh tiêu cuộc ở mỗi thành trấn tại Liêu Đông đều có phân cục. Lá cờ Trường Thanh tiêu cuộc đi đến đâu cũng đều có chiếu ứng.

Bởi vì không những Bách Lý Trường Thanh giỏi dùng người, ông ta hành sự rất có hệ thống, rất có hiệu suất.

Ông ta vào quan nội lần này, là do bốn tiêu cuộc lớn của Trung Nguyên mời lại.

Giang hồ đồn rằng, bốn tiêu cuộc lớn này đang tính hợp tác với Trường Thanh để tổ chức thành một liên doanh tiêu cuộc chưa từng có trước giờ.

Từ đây về sau, từ sáu tỉnh miền bắc đến một giải Liêu Đông, đồ hàng bảo tiêu đều do bọn họ liên hợp làm chung với nhau.

Từ đây về sau, bằng hữu hắc đạo cướp tiêu sẽ trải qua những ngày tháng càng lúc càng khốn nạn.

Đây là một chuyện lớn lao phi thường, những chuyện như vậy chỉ có hạng người như Bách Lý Trường Thanh mới có thể đứng ra chủ trì.

Vì vậy, rất có nhiều người thấy rằng ông ta không thể chết được, và cũng có nhiều người cho rằng ông ta không chết không được!

Bóng chiều càng đậm.

Bách Lý Trường Thanh sẽ xuất hiện trên con đường này bất kỳ lúc nào.

Ông ta là một người rất bận rộn, vì vậy hành trình của ông ta trước giờ được an bày rất kỹ lưỡng, trong lộ trình, ông ta sẽ đến nơi đây vào giờ Dậu, ở Trạng Nguyên Trà Lâu ăn uống sơ sài, là lập tức tiếp tục đi tới trạm kế.

Nhưng trong kế hoạch của “Mười lăm tháng bảy”, ông ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ tới được trạm kế tiếp.

Đám tùy tùng của ông ta, ngoài bốn vị tiêu sư của Trường Thanh tiêu cuộc ra, còn có chủ nhân của Trấn Viễn tiêu cuộc và tổng tiêu đầu của Chấn Oai tiêu cuộc.

Một đoàn người bảy người dĩ nhiên đều là cao thủ.

Nhưng “Mười lăm tháng bảy” đã có cách để đối phó với bọn họ, cách này dĩ nhiên là rất chu mật, rất hữu hiệu.

Trước giờ bọn họ giết người không bao giờ bị sảy tay.

Sáu hôm trước, bọn họ đã bắt đầu tập luyện, đến bây giờ đã tập được tới hơn sáu chục lần.

Bọn họ đối với mỗi chi tiết nhỏ nhất, mỗi động tác, đều đã thuần thục như chính bàn tay của mình.

Hiện tại, chuyện duy nhất bọn họ còn phải làm là chờ Bách Lý Trường Thanh đến.

Ông ta đến, là chỉ có chết!

- Bách Lý Trường Thanh nhất định không thể chết được!

Cao Lập nắm chặt hai nắm tay, gió từ tận đầu con đường thổi lại, thổi vào y phục đã ướt sũng mồ hôi của y.

Toàn thân của y lạnh băng, trái tim của y càng lạnh hơn.

Mỗi chi tiết nhỏ, mỗi điệu bộ, đều đã được toàn bộ an bài kỹ càng.

Bách Lý Trường Thanh và đám tùy tùng của ông ta chỉ cần đến khúc đường này, cỗ xe của Mã Tiên sẽ chuẩn bị hành động.

Sáu giai đoạn hành động.

Đinh Cán dùng ám khí kinh động con ngựa của Bách Lý Trường Thanh.

Con ngựa này bị kinh hãi lên sẽ chạy về phía trước, cỗ xe lớn của Mã Tiên sẽ ngăn cách ông ta và đám tùy tùng phía sau.

Dương Dĩ dùng trăm mã đao chém chân trước con ngựa.

Cao Lập và Tiểu Vũ giáp công hai bên.

Đinh Cán sẽ dùng cây loan đao từ sao xông lại ám toán.

Bọn họ đã tính kỹ càng, sáu giai đoạn hành động này nếu làm tốc độ nhanh đủ, sẽ trong bốn cái chớp mắt là toàn bộ đã hoàn thành.

Bọn họ tập xong bốn chục lần, đã có thể làm với tốc độ đó, nhưng vì muốn cho chắc ăn hơn, bọn họ còn tập thêm hai chục lần nữa.

- Chỉ cho phép thành công, không cho thất bại!

Bọn họ chưa bao giờ bị thất bại lần nào, không có ai có thể tránh khỏi được cú đánh nhanh nhẹn đường đó.

Nhất định không có ai!

Chủ nhân của Trấn Viễn tiêu cuộc là Đặng Định Hầu, có thể nói là người có tư tưởng rộng rãi nhất, làm việc hăng say nhất trong bốn tiêu cuộc.

Kế hoạch liên doanh lần này là do y đề xướng, vì vậy chính y đích thân tự đến tận Liêu Đông, mời Bách Lý Trường Thanh vào quan nội.

Đặng Định Hầu được người ta xưng tụng là Thần Quyền Tiểu Gia Cát, y vốn là đệ tử tục gia có hạng của chùa Thiếu Lâm.

Môn Bách Bộ Thần Quyền của y đã luyện đến tám chín phần hỏa hầu, nghe nói không thua gì tứ đại hộ pháp trưởng lão của chùa Thiếu Lâm.

Nhưng cao thủ đệ nhất trong bốn tiêu cuộc Trung Nguyên không phải là y, mà là tổng tiêu đầu của Oai Chấn tiêu cuộc, Càn Khôn Bút Tây Môn Thắng.

Công phu điểm huyết, đả huyết, và nội gia miên chương của y, không còn cao thủ thứ hai nào ở Trung Nguyên sánh kịp.

Thêm vào Liêu Đông Tứ Long trong Trường Thanh tiêu cuộc, người nào người đó trời sinh thần lực, một thân công phu hoành luyện Thập Tam Thái Bảo, nghe nói đã tới mức có thể bắt sống cạp beo bằng hai tay không.

Năm thích khách của “Mười lăm tháng bảy” một khi đắc thủ rồi, có thể nào toàn bộ thoái lui không hề hấn gì không?

Có thể!

Kế hoạch triệt thoái của bọn họ, cơ hồ cũng chu mật như kế hoạch tấn công vậy.

Trong cỗ xe lớn của Mã Tiên, chất đầy hỏa dược. Bọn họ đã dùng vàng ròng mua lại từ Phích Lịch Đường ở Quan Tây.

Bọn họ lấy cỗ xe chặn Bách Lý Trường Thanh và đám tùy tùng ra hay bên xong, đánh một cú thành công, lập tức châm lửa đốt hỏa dược.

Sau đó, bọn họ sẽ triệt thoái về hướng tây.

Lúc đó đường xá dĩ nhiên đã hoàn toàn bị cách trở, bọn Đặng Định Hầu người ngựa dĩ nhiên đã bị hỏa dược nổ tung tán loạn bên này, năm kẻ thích

khách sẽ thừa cơ thoái lui, không ai có cách gì truy đuổi được.

Kế hoạch lần này được đặt tên là Thiên Y.

Bởi vì kế hoạch được an bày ổn thỏa đến mức thiên y vô phòng!

Hiện tại cơ hội duy nhất của bọn Bách Lý Trường Thanh là thay đổi hành trình, không đi theo đường đã chọn trước.

“Bốc, bốc, bốc”.

Một gã thầy bói mù bỗng từ góc đường đi ra, tay trái gõ thẻ trúc, tay phải đưa cao tấm phướn trắng đề mấy chữ:

“Thiên y thần toán, vạn vô nhất thất”.

Bàn tay của Mã Tiên lập tức nắm chắc cây roi, Dương Dĩ chụp lấy đòn gánh, Tiểu Vũ bỏ vò rượu xuống, Đinh Cán cũng ngừng động tác cắt củ ấu.

Kế hoạch Thiên Y sắp sửa được thi hành!

Bởi vì tấm phướn của gã thầy bói mù, chính là tín hiệu bọn họ đã ước định sẵn.

Tấm phướn ấy được đưa lên, là biểu thần Bách Lý Trường Thanh đã theo đúng dự định hành trình đến đây.

Ông ta đã đến đây, là chắc phải chết thôi!

Trái tim của Cao Lập chìm hẳn xuống... Bách Lý Trường Thanh không thể chết được!

Hiện tại người có thể cứu được Bách Lý Trường Thanh, chỉ có một mình y.

Tổ chức “Mười lăm tháng bảy” này nghiêm mật ra sao, y đã hiểu quá rõ, người phản bội tổ chức, không những đừng mong sống sót, ngay cả chết còn rất khổn khổ.

Nhưng y vẫn không thể không cứu Bách Lý Trường Thanh, bởi vì Bách Lý Trường Thanh đã cứu y một lần.

Lòng bàn tay của y ướt đầm mồ hôi, y chậm chậm đưa tay vào ngực, nắm lấy ngân thương.

Y đã thấy bảy kỵ mã đang từ từ chuyển qua khúc quanh đi vào con đường lớn.

Người kỵ mã đi đầu, mày dài mắt phụng, râu tóc đều bạc, mặc chiếc áo trường bào màu da trời, đeo thanh trường kiếm vỏ da cá màu xanh đập, cạ sát vào yên.

Người ông ta ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, lưng vẫn rất thẳng, cặp mắt vẫn loang loáng có thần, xem ra không khác gì mười năm về trước.

Có những người vĩnh viễn không bao giờ già đi. Bách Lý Trường Thanh chính là hạng người đó!

Huống gì, dù ông ta có biến đổi đến đâu, Cao Lập nhìn là nhận ra ông ta ngay!

Có những người vốn làm cho người ta khó mà quên cho được.

Cao Lập cảm thấy máu nóng đang dồn vào ngực, ngay cả cổ họng cũng bị tắc nghẽn, ngay cả giọng nói cũng hầu như chẳng phát ra được.

Y nhất định phải ráng sức khống chế lấy mình.

Y nhất định phải la lớn lên cho Bách Lý Trường Thanh biết, nơi này có nguy hiểm, có thích khách!

Bảy kỵ mã đều đã vào con đường chính.

Càn Khôn Bút Tây Môn Thăng tướng người thanh tú ốm nhách, và Đặng Định Hầu trắng trẻo để ria mép, tướng mạo ung dung, đi sát phía sau Bách Lý Trường Thanh.

Sau chót là bốn gã đại hán kiêu hãn trẻ tuổi, mặc áo chên màu vàng, hở ngực.

Xem ra bộ ngực của họ tựa như được sắt thép luyện thành.

Người đi đường đều bị khí thế của đoàn người ngựa thu nhiếp, không tự chủ được, đều vội vã tránh ra một bên nhường đường.

Hiện tại, ngựa của Bách Lý Trường Thanh đã cách chỗ Thiên Y bắt đầu hành động có hai trượng.

Cao Lập nắm lấy cây thương, y đang chuẩn bị xông ra, vừa xông ra vừa la lên báo hiệu, vừa nhắm chỗ cây roi tấn công lại.

Nhưng chính ngay lúc đó, y bỗng cảm thấy có thứ gì lạnh lạnh cứng ngắt đang đụng vào sống lưng.

... Một thanh đao! Một thanh đao nhọn hoắc!

Một giọng nói còn bén nhọn hơn cả thanh đao, rót vào bên tai y, từng tiếng một:

- Chúng ta đã điều tra ra Bách Lý Trường Thanh có ơn với người, để người khỏi bận tâm không biết làm sao, chúng ta đã thế chỗ người bằng người khác, kế hoạch lần này người thoái lui đi thôi.

Toàn thân Cao Lập lạnh ngắt, cứng đờ.

Lưỡi đao bén ngót từ phía sau vọt tới trước ngực chỗ trái tim y.

Nếu lưỡi đao đâm vào đó, người bị đâm sẽ không phát ra một tiếng động gì nữa.

Chỉ có những người từng được huấn luyện giết người mới hiểu được cách giết người như vậy.

Dĩ nhiên y hiểu vậy.

Y không thể nào động đậy.

Chính ngay lúc đó, con ngựa của Bách Lý Trường Thanh bỗng hí lên kinh hãi, xông về phía trước.

Cỗ xe của Mã Tiên cũng đã chạy ra giữa đường.

Bách Lý Trường Thanh chắc chắn sẽ chết, không còn nghi ngờ gì nữa Kế hoạch Thiên Y đã phát động ra, không trật đi đâu được.

Mỗi chuyện bất ngờ, mỗi thứ biến hóa có thể phát sinh ra, đều đã ở trong dự liệu của bọn họ.

Thích khách đến đây không phải chỉ có năm người.

Gã mù bói toán đã đến trước cửa hiệu của Trạng Nguyên Trà Lâu không biết lúc nào, đột nhiên rút từ trong cây gậy trúc ra một thanh trường kiếm, xông lại Bách Lý Trường Thanh.

Y cũng không phải là kẻ mù thật sự.

Dương Dã và Tiểu Vũ bên này dĩ nhiên cũng đã bắt đầu hành động. Kiện mã hí vang, đám tùy tùng la ó.

Cỗ xe đã chặn ngang giữa đường chặn bọn Đặng Định Hầu về một bên.

Thanh trăm mã đao bốn thước ba tấc của Dương Dĩ, lạnh lẽo như tuyết, lóe lên rồi chém xuống.

Tiểu Vũ đi sát sau lưng y, thanh kiếm nhẹ nhàng linh xảo mà bén ngọt.

Bách Lý Trường Thanh trên lưng ngựa đã biến hẳn sắc mặt, giật cương ngựa tính lùi lại, nhưng cây trường đao đã chém đứt vó ngựa.

Lưỡi kiếm của Tiểu Vũ cũng theo đó đâm ra.

Máu tươi bắn tung tóe ra, đột nhiên có tiếng rú thảm thiết!

Tiếng rú rõ ràng là của Dương Dĩ phát ra, lưỡi kiếm của Tiểu Vũ đã đâm vào lưng y.

Gã mù giật mình một cái, kiếm thế chậm lại.

Bách Lý Trường Thanh thân trải trăm trận dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội như vậy, ông ta hú lên một tiếng dài, thân hình đã từ yên ngựa tung vọt lên không trung.

Chỉ nghe tiếng gió ào ào bạt tới, ánh đao loang loáng, bảy cây loan đao xẹt tới sát dưới gót chân của ông ta.

Người đứng sao Cao Lập cũng không ngờ biến hóa xảy ra ngoài ý liệu như vậy.

Bọn họ đã điều tra lý lịch năm người này kỹ càng lắm rồi, Tiểu Vũ không những không có liên hệ gì đến Bách Lý Trường Thanh, y cũng không hề qua lại gì với bốn tiêu cuộc lớn của Trung Nguyên.

Bình sinh y cũng chưa hề ra tới quan ngoại nửa bước.

Tại sao y lại đi phản bội tổ chức? Tại sao y lại đi cứu Bách Lý Trường Thanh?

Người này vừa kinh hãi vừa tức giận, y đang không biết nên ứng biến ra làm sao, bỗng nghe tiếng xương cốt của mình bị gãy vụn.

Cao Lập đã đâm vào giữa ngực của y.

Cao Lập lại vung ngược tay lại cho y một cái cùi chỏ thật mạnh. Người đó ngã âm xuống, y đã xông tới.

Mã Tiên còn chưa kịp châm ngòi hỏa dược, biến hóa đã phát sinh. Y kinh hãi phần nộ, vung roi quấn vào chân của Bách Lý Trường Thanh.

Bách Lý Trường Thanh đang tung người trên không, không còn cách nào tránh khỏi, mắt thấy cây trường tiên đang quấn như con rắn độc bay đến, bỗng nhiên một làn sáng bạc lóe lên... Một cây ngân thương đang đỡ lấy đầu roi, còn một cây khác đang đâm vào ngực Mã Tiên.

Ngựa đã ngã xuống, tấu xảo ngã đè lên cây kiếm của Bách Lý Trường Thanh.

Bỗng nghe có tiếng gầm lên như sấm sét, cỗ xe to lớn cứng cáp đường đó đã bị đánh vỡ ra tan tành.

Bốn gã đại hán mặc áo vàng, xông lại như mãnh hổ, hai người mỗi bên, đưa tay nhắc con ngựa lên, xoay tay lại, vù một tiếng, ném tới Đinh Cán.

Phi đao của Đinh Cán phóng tới lần thứ hai, con ngựa máu me lổm đổm đã bay lại.

Bảy lưỡi loan đao đều đánh vào thân con ngựa Y chưa kịp thoái lui, một cặp phán quan bút bằng thép màu đen đã chờ y ở đó.

Công phu đả huyết của Càn Khôn Bút, thiên hạ đều biết tiếng.

Tiểu Vũ đã tiếp gã mù ba chiêu.

Hai thanh kiếm đều nhanh, kiếm của Tiểu Vũ còn nhanh hơn, ánh kiếm lóe lên, trước ngực gã mù đã bị đâm thủng.

Tiểu Vũ không hề đuổi theo, bởi vì bây giờ kiếm của Bách Lý Trường Thanh cũng đã xuất thủ.

Bách Lý Trường Thanh vung kiếm xông tới, trong lúc hoảng loạn, còn nói với y được một câu:

- Cảm ơn.

Tiểu Vũ cười cười.

Kiếm quang trong tay Bách Lý Trường Thanh lóe lên, ông ta đâm ra ba kiếm, rồi mở miệng hỏi:

- Túc hạ quý tính? Đại ân... Tiểu Vũ lại cười cười, không đợi ông ta nói hết, người y đã nhắc lên, xẹt tới đầu mái ngói.

Y biết nơi này không còn cần đến mình nữa.

Cao Lập sử dụng hai cây thương.

Nhưng lúc này y cũng đã thu hai cây thương lại, bởi vì Bách Bộ Thần Quyền của Đặng Định Hầu đang chặn đứng Mã Tiên. Cây roi ngựa của y không còn cách nào thi triển được tới nữa, y đã bị bức tới góc đường.

Bách Bộ Thần Quyền của Thiếu Lâm, quả thật oai lực không thể nào khinh thị được.

Kiểm pháp của Bách Lý Trường Thanh độc bá Liêu Đông, ông ta vốn là một trong bảy tay đại kiếm khách đương thế.

Cao Lập biết nơi này không còn cần đến mình nữa.

Y quyết tâm đuổi theo Tiểu Vũ.

Y đã cảm thấy rất có hứng thú với gã thiếu niên thần bí này.

Bách Lý Trường Thanh hình như đang hét lên:

- Cao Lập, Cao lão đệ, chờ một chút... Cao Lập không chờ, người của y đã lướt lên mái ngói.

Ân tình của Bách Lý Trường Thanh, y cũng xem như đền đáp xong, y không muốn liên lụy gì đến ai.

Bởi vì y biết, “Mười lăm tháng bảy” nhất định không thể để cho ai phản bội họ.

Y đang bắt đầu trên con đường chạy trốn!

Chạy trốn, chạy trốn không ngừng, cho đến chết mới thôi, đây vốn là mệnh vận của những kẻ chạy trốn như y.

Nhưng dù sao, y không còn mắc nợ ai điều gì nữa.

Đối với y, điều đó cũng đã quá đủ!

CỔ LONG

KHÔNG TƯỞC LINH

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 2

Nước Mắt Lãng Tử

Đêm, đêm trăng.

Trăng sáng mờng lung. Cao Lập thấp thoáng còn thấy được bóng của Tiểu Vũ.

Y trước giờ vẫn rất tự tin vào khinh công của mình, hiện tại y mới phát hiện ra, gã thiếu niên này khinh công không thua y tí nào.

Từng mái ngói, từng mái ngói dưới ánh trăng như những đẻ xương sườn của dã thú bày ra.

Trăng thượng tuần treo trên mái ngói xem ra gần gũi như có thể thò tay ra hái được.

Không phải mỗi người đều có ảo tưởng muốn hái mặt trăng xuống sao? Những ánh trăng trong lòng mỗi người có khác nhau.

Ánh trăng trong lòng Cao Lập ra sao nhỉ? Chỉ bất quá là một cuộc sống thật bình lặng, chỉ bất quá là một mái nhà ấm cúng. Nhưng đối với y, bao nhiêu đó còn xa vời hơn cả ánh trăng treo trên trời.

Không nhà cửa, không thân nhân, không bạn bè, không ai hiểu rõ cô độc đáng sợ như thế nào bằng y.

Y quyết tâm phải rượt theo một người bạn.

Thật tình, y rất cần một người bạn, một người bạn có cùng một vận mệnh như y.

Từng mái ngói, từng mái ngói lướt qua dưới chân y, bỗng dưng biến hút đi.

Phía trước là hoang dã.

Đêm trăng ngoài hoang dã càng lạnh lẽo, cái bóng của Tiểu Vũ chậm lại, hình như đang chờ y.

Y cũng chậm bước lại, y không vội vã đuổi theo.

Hai người một trước một sau, chầm chậm đi mãi, càng đi càng chậm, trời đất bỗng dưng không còn một tiếng động, chỉ còn lại tiếng chân của hai người.

Phương trời xa tinh tú đã hiện ra, trăng lạnh không còn tịch mịch.

Còn người thì sao?

Phía trước có khu rừng cây xơ xác.

Tiểu Vũ chọn một gốc cây lớn, cành lá không lấy gì làm rậm rạp lắm, nhảy lên cây, ngồi vào giữa chằng ba cây.

Cao Lập cũng nhảy lên một cây khác, ngồi xuống.

Trời đất tịch mịch, gió thổi qua lùm cây, ánh trăng chiếu qua cành cây xuống người bọn họ.

Yên tĩnh không phải tịch mịch, bởi vì hiện giờ đã có người chia sẻ với y cái yên tĩnh đó.

Không biết trải qua bao lâu, Cao Lập bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Tôi cứ ngỡ Bách Lý Trường Thanh chết chắc rồi.

Tiểu Vũ nói:

- Sao?

Cao Lập nói:

- Tôi gia nhập “Mười lăm tháng bảy” đã được ba năm, đến bây giờ mới biết rằng bọn họ không hề tín nhiệm tôi.

Tiểu Vũ nói:

- Bọn họ trước giờ chưa hề tín nhiệm ai.

Cao Lập nói:

- Tôi cũng không bao giờ ngờ rằng, anh lại đi cứu ông ta.

Tiểu Vũ cười cười nói:

- Không chừng ngay cả tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Cao Lập hỏi:

- Anh biết ông ta?

Tiểu Vũ nói:

- Không biết, còn anh?

Cao Lập nói:

- Ông ta... Ông ta đã từng cứu tôi.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh có tới Liêu Đông rồi sao?

Cao Lập nói:

- Ừ.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tới đó làm gì?

Cao Lập nói:

- Tới tìm nhân sâm.

Ánh mắt của y sáng lên, đầy vẻ nhung nhớ kỷ niệm thuở xưa, y chậm chậm nói tiếp:

- Đó không chừng là những ngày sung sướng nhất trong đời tôi, tự do tự tại, không lo không nghĩ, dù rất nguy hiểm, nhưng lại đáng giá lắm.

Tiểu Vũ hỏi:

- Đáng giá?

Cao Lập mỉm cười nói:

- Anh chỉ cần gặp được một củ nhân sâm đã thành hình người là anh thoải mái được một năm rồi đấy.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh tìm được sao?

Cao Lập nói:

- Vì tìm được cho nên mới xem chết ở nơi đó!

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao?

Cao Lập nói:

- Nhân sâm vốn là vật không có chủ, người nào bắt gặp nó trước tiên là coi như làm chủ nó, có thể để ký hiệu nơi đó.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao phải để ký hiệu lại đó? Tại sao không đem đi?

Cao Lập nói:

- Hái sâm cũng giống như giết người vậy, phải chờ đúng thời cơ, bởi vì nhân sâm thành hình có lúc cơ hồ còn có linh tính hơn con người, nếu anh hối hả, lỗ mẫn quá, nó sẽ chạy mất.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh nói nó biết chạy sao?

Cao Lập cười cười nói:

- Những chuyện đó, anh nghe qua không chừng thấy nó thần bí lắm, nhưng đó là chuyện thật đó.

Tiểu Vũ quả thật cảm thấy câu chuyện đó thần bí quá, vì vậy y đóng tai nghe.

Cao Lập nói tiếp:

- Tôi tìm được một củ nhân sâm thành hình, để lại ký hiệu xong, đến lúc về lại chỗ cũ, mới phát hiện ra ký hiệu đã bị người khác đổi.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao anh phải bỏ đi?

Cao Lập nói:

- Đi tìm người giúp. Những người hái sâm trên núi, cũng có đủ các bang phái, bọn chúng tôi có tất cả chín người.

Tiểu Vũ hỏi:

- Đối phương thì sao?

Cao Lập cười khố nói:

- Bọn họ đã dám làm những chuyện ngang ngược vô sỉ như vậy, nhân số dĩ nhiên là đông, trong đó còn có năm người vốn là những tay cao thủ trong hắc đạo vì tỵ cừu mà đến đó.

Tiểu Vũ nói:

- Lúc đó vũ công của anh chắc không phải như bây giờ?

Cao Lập nói:

- Vì vậy tôi mới bị thương, không những vậy, còn bị thương rất nặng nữa.

Tiểu Vũ hỏi:

- Bách Lý Trường Thanh tẩu xảo qua đó cứu anh?

Cao Lập nói:

- Đúng vậy.

Tiểu Vũ nói:

- Sao ông ta lại tẩu xảo thế?

Cao Lập nói:

- Vì ông ta vốn đang truy lùng năm tên cao thủ trong hắc đạo đó.

Thiên hạ vốn không có chuyện gì may mắn ngẫu nhiên. Bất cứ chuyện gì cũng phải có nhân trước, rồi mới có quả.

Tiểu Vũ trầm ngâm một hồi, y bỗng cười lên một tiếng nói:

- Anh phát hiện đối phương có năm tên cao thủ hắc đạo, chắc là thấy mình quá xui xẻo.

Cao Lập gật gật đầu.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng nếu không phải năm người bọn họ, Bách Lý Trường Thanh cũng không đến đó mà cứu anh.

Cao Lập lại gật gật đầu.

Tiểu Vũ cũng không nói gì nữa, y tin rằng Cao Lập nhất định hiểu ý của mình.

Trên đời này vốn không có chuyện gì thật sự là may mắn, cũng tuyệt đối không có chuyện gì thật sự là xui xẻo.

May và rủi cách nhau một khoảng cách thật vi diệu.

Vì vậy, nếu mình gặp phải một chuyện bất hạnh, cũng đừng nên oán than gì cả, lại càng không nên vì đó mà nản lòng.

Dù mình có bị đánh ngã gục xuống cũng không sao, bởi vì chỉ cần mình còn sống đó, nhất định sẽ còn có lúc đứng dậy được.

Đêm càng khuya.

Trải qua một thời gian thật lâu, Cao Lập mới hỏi:

- Ông ta chưa từng cứu anh lần nào?

Tiểu Vũ nói:

- Chưa bao giờ.

Cao Lập hỏi:

- Tại sao anh cứu ông ta?

Tiểu Vũ nói:

- Lúc ông ta cứu anh, không phải anh chưa cứu ông ta bao giờ sao?

Cao Lập nói:

- Chưa.

Tiểu Vũ nói:

- Nếu anh thấy phải làm một chuyện, thì nhất định đi làm vậy thôi, chẳng cần phải hỏi người khác đã làm gì được gì cho mình.

Ánh mắt của y nhìn đăm đăm về phương trời xa, y chậm chậm nói tiếp:

- Dương Dĩ dù có là ân nhân cứu mạng tôi, hôm nay tôi vẫn phải giết y. Bách Lý Trường Thanh có là kẻ thù của tôi, hôm nay tôi vẫn phải cứu ông ta, bởi vì tôi cảm thấy không làm vậy không được.

Gương mặt của y phẳng phất như đang rực sáng, không biết là vì ánh trăng, hay vì chính trong lòng y đã chiếu ra.

Cao Lập cảm thấy được cái thứ ánh sáng đó.

Y bỗng phát hiện ra gã thiếu niên này không phải là kẻ lười biếng nông cạn như y đã tưởng tượng.

Tiểu Vũ lại nói:

- Bốn tiêu cục lớn ở Trung Nguyên mà liên hợp được với Bách Lý Trường Thanh, người trong giang hồ được ích lợi vì đó không biết bao nhiêu mà kể. Tôi cứu ông ta là vì những người đó, chuyện này không phải là vì ông ta.

Cao Lập nhìn y chăm chú, nhin không nổi, thở nhẹ ra nói:

- Anh hiểu chuyện lắm.

Tiểu Vũ nói:

- Cũng không gì nhiều.

Cao Lập nói:

- Kiếm pháp của anh hình như cũng không kém Bách Lý Trường Thanh bao nhiêu.

Tiểu Vũ nói:

- Sao?

Cao Lập nói:

- Bách Lý Trường Thanh vốn là một trong bảy tay đại kiếm khách từ bao nhiêu năm nay rồi.

Tiểu Vũ nói:

- Hình như ông ta đứng thứ sáu.

Cao Lập hỏi:

- Còn anh?

Tiểu Vũ cười nói:

- Tôi chỉ bất quá là một kẻ vô danh tiểu tốt.

Cao Lập nói:

- Nhưng kiếm pháp không phải là trời sinh ra là biết ngay.

Tiểu Vũ nói:

- Dĩ nhiên không phải.

Cao Lập hỏi:

- Ai dạy kiếm pháp cho anh?

Tiểu Vũ hỏi ngược lại:

- Anh đang tra vấn lai lịch tôi đấy à?

Cao Lập nói:

- Quả thật tôi rất hiếu kỳ chuyện của anh.

Tiểu Vũ hững hờ nói:

- Tôi không ngờ anh còn có tính hiếu kỳ.

Quả thật y không ngờ được.

Người trong tổ chức này, không những không còn lòng hiếu kỳ, họ còn hoàn toàn không có tình cảm.

Bọn họ mỗi ngày ở chung với nhau, nhưng bên này bên kia chẳng ai từng hỏi lai lịch của người khác ra sao.

Bọn họ sẽ chiến đấu bên nhau không hề có tình bạn bè, bởi vì tình bạn có thể làm mềm lòng con người, trái tim của bọn họ phải cứng rắn, càng cứng càng tốt.

Cao Lập nói:

- Ngày tháng của chúng ta không dễ chịu tí nào.

Tiểu Vũ lại gật gật đầu.

Đây là những ngày tháng không thấy mặt trời, không có tiếng cười đùa, chẳng có hơi ấm, thậm chí không có hưởng thụ.

Bọn họ lúc nào cũng ở trong tình trạng chờ đợi, chờ đợi một mệnh lệnh.

Tinh thần của bọn họ vĩnh viễn không cách nào được lơ lửng.

Tiểu Vũ nhớ lại mỗi lần gặp Dương Dĩ, là thấy Dương Dĩ đang ngồi mài dao.

Cao Lập buồn rầu nói:

- Nhưng những ngày tháng đó ít ra cũng rất bình an, ít nhất là làm cho chúng ta cảm thấy mỗi ngày mình có đủ cơm ăn, mỗi ngày đều được ngủ trong chỗ không bị mưa ướt.

Tiểu Vũ nói:

- Anh gia nhập tổ chức của họ, không lẽ chỉ vì lúc đó anh không còn nơi nào khác để đi?

Cao Lập cười càng thêm thâm lương, y chậm chậm nói:

- Hiện tại, tôi vẫn không có nơi nào khác để đi thôi.

Tiểu Vũ nói:

- Anh giết người không lẽ chỉ vì để tìm một nơi an thân thôi sao?

Cao Lập lắc đầu.

Y nói không được, không chừng chỉ vì chính y không nỡ nói ra miệng.

Y giết người chỉ vì muốn làm cho mình cảm thấy mình được an toàn, chỉ vì muốn bảo vệ chính mình.

Y giết người chỉ vì y cảm thấy đa số người trên thế gian đã đối xử không tốt với y.

Tiểu Vũ bỗng thở ra một hơi dài nói:

- May mà tôi cũng còn có nơi để đi.

Cao Lập hỏi:

- Nơi nào?

Tiểu Vũ nói:

- Một nơi có rượu.

Nếu người nào cho rằng rượu chỉ bất quá là một chất nước làm người ta sung sướng, người đó đã lầm.

Nếu hỏi tôi, rượu là thứ gì?

Thì tôi sẽ nói rằng:

- Rượu là cái vỏ, giống một cái vỏ ốc sên, để ta có thể trốn vào đó. Rồi thì, dù cho người ta có muốn đập vào nó, mình cũng không thấy gì cả.

Nơi đây không những có rượu, còn có đàn bà.

Rượu là rượu ngon, đàn bà cũng đẹp tương đương, ít nhất là dưới ánh đèn, cũng xem ra đẹp tương đương vậy.

- Anh đến đây bao giờ chưa?

- Chưa.

- Tôi cũng chưa.

Bọn họ phải hỏi nhau kỹ càng rồi mới dám vào, bởi vì chỉ ở những nơi bọn họ chưa từng qua lại mới là chỗ an toàn.

- Mình chưa đến đây bao giờ, bọn họ chắc là sẽ không tìm ra nơi này nhanh lắm.

- Nhưng những người đàn bà này hình như biết mặt anh sao đó.

Tiểu Vũ cười cười nói:

- Bọn họ không biết mặt tôi, bọn họ biết mặt đồng tiền của tôi.

Y vừa bước vào, đã đặt một thỏi bạc lớn lên bàn.

Đám đàn bà đã đi bày dọn rượu thịt, tô son điểm phấn lại.

- Hôm nay ai không say là con rùa đen.

Cao Lập ngần ngừ một lúc, rồi cuộc nhện không nổi, hỏi:

- Rượu ở đây có mắc tiền không?

Tiểu Vũ bỗng ngẩn mặt ra.

Thật tình y cảm thấy kinh ngạc hết sức, câu nói đó không phải là lời nói hạng người như Cao Lập sẽ nói ra.

Hạng người lang bạt góc trời như bọn họ, những kẻ lãng tử tùy thời tùy lúc đem sinh mạng của mình ra đánh bạc, cơ hồ ai ai cũng xem tiền tài còn rẻ mạt hơn cả phân, hơn cả bùn.

“Mười lăm tháng bảy” quản lý rất nghiêm ngặt, nhưng giết người không phải là không kiếm ra tiền, không những vậy, trả tiền lại rất cao.

Vì vậy mỗi khi bọn họ xong chuyện, bọn họ đều đi tận tình phát tiết luôn hai ba ngày... chuyện tiêu tiền chính nó cũng là cách phát tiết.

Đấy cũng là chuyện tổ chức cho phép.

Nhưng Tiểu Vũ sức nhớ ra, hình như Cao Lập không hề đi ra ngoài say sưa cuồng nhiệt với bọn họ lần nào.

Không lẽ y là người coi tiền quý như sinh mạng?

Cao Lập dĩ nhiên đoán được y đang nghĩ gì, y bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Nơi đây rượu mà mắc quá, đành phải để anh mời tôi, nếu anh không mời, tôi cũng ngồi một bên nhìn anh uống, không sao.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh không có tiền sao?

Cao Lập nói:

- Tôi là một con quỷ hà tiện.

Tiểu Vũ nhin không nổi, bật cười, nói:

- Ít nhất anh còn thừa nhận mình hà tiện, chỉ có bao nhiêu đó thôi, cũng đủ cho tôi mời anh.

Cao Lập cũng bật cười nói:

- Tôi cũng có chỗ không giống những con quý hà tiện khác nữa.

Tiểu Vũ hỏi:

- Sao?

Cao Lập nói:

- Tôi còn là tửu quý nữa.

Trên đời này đã là tửu quý mà còn hà tiện nữa, quả thật hiếm thấy, nhưng Cao Lập quả thật là một tửu quý.

Y uống rượu y hết như một con ngựa.

- Rượu không trả tiền, uống vào càng ngon đặc biệt.

- Rượu phải trả tiền thì sao?

- Tôi rất ít uống.

- Tôi bỗng phát giác ra, con người anh sao quá thần bạch.

- Trừ chuyện đó ra, tôi chẳng còn chuyện gì tốt hơn cả.

Tiểu Vũ cười lớn, Cao Lập cũng cười lớn, bởi vì lúc này hai người đã có vẻ quá say.

Phải chăng vì gương mặt bọn họ đang lộ vẻ tươi cười, trong lòng họ lại cười không muốn nổi?

Lúc này có năm sáu người đàn bà đang bồi tiếp bọn họ, bây giờ chỉ còn thừa hai người.

Hai người già nhất, xấu nhất.

Đàn ông, uống rượu say rồi, vốn không được đàn bà hoan nghênh cho lắm, huống gì bọn họ đã từ từ phát hiện ra, một người trong bọn rất hà tiện, còn người kia cũng không hào nhoáng lắm.

- Băng Băng đâu? Lúc này cô tên Băng Băng đâu rồi?

- Cô ta ra ngoài rồi, có khách quen tìm cô ấy.

Khách quen có nghĩa thường thường là khách sộp, khách sộp có nghĩa thường thường là hào nhoáng.

- Còn cô tên là Hương Khuê đâu?

- Cũng đang tiếp khách.

Phách lên một tiếng, bình rượu trên bàn đã bị cái đập mạnh làm đổ xuống.

- Tiếp khách? Không lẽ bọn ta không phải là khách đây sao?

Hét lên một tiếng, ly rượu đã rớt xuống đất, vỡ tan tành ra.

Bỗng nhiên, cửa phòng có ba bốn gã đại hán lực lưỡng đội mũ lệch lạc, áo quần xốc xếch, đang đứng trừng mắt nhìn bọn họ.

Hai người, một mặc áo đạo sĩ, một mặc áo dân lao động, dĩ nhiên chẳng phải là khách sộp, cũng không phải là khách hào nhoáng.

Những thứ khách đó, thêm một người sợ nhiều, ít đi một người cũng không gọi là ít.

Bọn đại hán cười nhạt:

- Hai vị đến đây uống rượu, hay là đánh lộn?

Tiểu Vũ nhìn nhìn Cao Lập, Cao Lập nhìn nhìn Tiểu Vũ.

Hai người bỗng cười lớn lên.

Trong tiếng cười vang, một trận loạt xoạt vang lên, bàn ghế đổ ngã tứ tung.

Bọn đàn bà vừa la lên kinh hãi, vừa chạy ra ngoài, bọn đại hán la hét giận dữ xông vào.

Tuy hai người chưa luyện qua Bách Bộ Thần Quyền của Thiếu Lâm, nhưng tay quyền của họ còn cứng hơn các vị nhân huynh đội mũ lệch lạc ấy rất nhiều.

Hai người chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, đánh một trận cho nơi đó một phen trời long đất lở, gà vịt bay tứ tung.

Sau đó hai người bèn chạy một hơi ra ngoài.

Thật ra phía sau chẳng có ai đuổi theo, nhưng bọn họ vẫn chạy thật nhanh.

Bọn họ cảm thấy chạy như vậy thật quá đã ngứa.

Chạy một hồi, bỗng chạy vào một con hẻm cụt, hai người dừng chân lại, bắt đầu cười lên, cười ra nước mắt, cười khom cả lưng lại.

Không ai nói được tại sao bọn họ buồn cười quá như vậy, ngay cả chính bọn họ cũng không nói được.

Không biết đã cười được bao lâu, bỗng nhiên không ai cười nữa.

Tiểu Vũ nhìn nhìn Cao Lập, Cao Lập nhìn nhìn Tiểu Vũ.

Hai người bỗng cảm thấy muốn khóc.

Cả hai, những kẻ lãng tử không gốc rễ, có ai hiểu được tâm tình của họ, có ai biết được nỗi thống khổ của họ.

Trừ khi ngẫu nhiên uống một trận thỏa thích như vậy, cả hai còn có cách gì khác phát tiết ra?

May mà lúc bọn họ muốn cười, họ còn cười được, muốn khóc còn khóc được.

Vì vậy bọn họ còn sống đó.

Đêm đã khuya lắm.

Cao Lập đã nằm soài ra, nằm ngay bên cạnh cống rãnh trong con hẻm cụt.

Trên trời, các vì sao đang lấp lánh rực rỡ.

Sao trời lấp lánh trong ánh mắt của y, cặp mắt của y thật đen, thật sâu.

Tiểu Vũ dựa người vào tường nhìn y, biểu tình trên gương mặt y có phải là đồng tình, hay là thương xót?

Không biết thương xót người khác, hay là thương xót chính mình.

Y bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Tôi có một bí mật nói anh nghe, anh có muốn nghe không?

Cao Lập nói:

- Muốn.

Ánh mắt của Tiểu Vũ hướng về xa xa, y chậm chậm nói:

- Hiện tại tôi cũng không còn nơi nào khác để đi.

Y còn đang cười, nhưng nụ cười thô lương như cảnh sắc của con hẻm trong đêm tối.

Không chừng ngược lại, y không cười còn đỡ hơn.

Nhìn nụ cười đó, Cao Lập chỉ thấy phảng phất có bàn tay vô hình đang dùng sức xiết chặt trái tim của y, ép nước mắt nước mũi của y trào ra hết một lượt.

Không nhà trở về, không nơi để đi.

Đối với y, đây không phải là bí mật.

Y bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Bí mật của anh chẳng hay ho tí nào cả.

Tiểu Vũ nói:

- Không lẽ anh còn có bí mật gì hay ho hơn thế?

Cao Lập cười nói:

- Chỉ có một cái.

Y cười cũng có vẻ thê lương, nhưng lại có vẻ thần bí.

Tiểu Vũ lập tức hỏi nà theo:

- Tại sao anh không nói nữa?

Cao Lập nói:

- Tôi nói sợ anh giết nầy mình lên.

Tiểu Vũ nói - Anh yên tâm, lá gan của tôi trước giờ vốn không nhỏ lắm.

Cao Lập nói:

- Anh muốn nghe thật không?

Tiểu Vũ nói:

- Muốn thật.

Cao Lập nói:

- Được, tôi nói anh nghe, tôi có một cô bạn.

Tiểu Vũ làm như giết nầy mình lên thật, y hỏi:

- Anh có cô bạn? Cô bạn ra sao?

Cao Lập nói:

- Dĩ nhiên là hay rồi.

Hay có nghĩa là, thông thường là đàn bà không ham tiền.

Tiểu Vũ nhin không nổi cười, y hỏi:

- Cô ta ra sao?

Cao Lập nhìn chăm chú lên bầu trời đầy tinh tú, ánh mắt của y lộ đầy vẻ ôn nhu không nói được, phảng phất như đang đem hết sao trời biến thành ánh mắt của nàng.

Tiểu Vũ nhìn nét mặt của y, nhin không nổi lại hỏi:

- Chắc cô ấy đẹp lắm phải không?

Cao Lập rút cuộc gật gật đầu, dịu giọng nói:

- Tôi bảo đảm rằng anh chưa hề thấy qua người đàn bà nào đẹp như vậy.

Tiểu Vũ cố ý lắc đầu nói:

- Tôi không tin.

Cao Lập lại bật cười lên:

- Dĩ nhiên là anh không tin, bởi vì anh tính khích tôi mời anh đến.

Tiểu Vũ cũng bật cười, y nói:

- Thì ra anh cũng thông minh lắm.

Cao Lập bỗng bật ngồi dậy, chụp lấy áo của y, nói:

- Nhưng tôi cảnh cáo anh, anh mà đối với nàng có tí gì vô lễ, tôi liều mạng với anh!

Thần tình của bọn họ bỗng phấn khởi lên, bởi vì bọn họ đã tìm được một nơi để đi.

Một nơi thật kỳ diệu.

Một người thật kỳ diệu.

Suối trong.

Con suối chính giữa bốn bề núi non xanh rì.

Dòng nước chảy từ trên núi cao đổ xuống, chạy vào nơi đây thành một ao trong vắt như thủy tinh.

Trời xanh ngắt, mây trắng trên cao, gương mặt trắng bệch hình như đang đỏ hồng lên.

Tiểu Vũ hít vào thật sâu hương vị thơm tho của cây cỏ, mùi vị mát mẻ của nước trong, bất giác ngẩn người ra như một kẻ si ngốc.

Cao Lập nhìn vào mặt y, bỗng nói:

- Nhảy xuống đi.

Tiểu Vũ bật cười, nói:

- Tôi còn chưa muốn tự sát, nhảy xuống để làm gì?

Cao Lập nói:

- Rửa sạch quần áo, mình mấy của anh đi. Tôi không muốn nàng người thấy mùi rượu thối tha, mùi máu tanh hôi của anh đâu.

Chính y cũng đã giang hai tay ra nhảy xuống.

Tiểu Vũ nhìn cây ngân thương của y gát một bên ao, trong lòng than thở. Mùi rượu thối tha có thể tẩy sạch, mùi máu tanh hôi vĩnh viễn không thể nào tẩy hết.

Y nhin không nổi mở miệng nói:

- Sao anh không rửa cặp ngân thương đi?

Cao Lập nói:

- Thương còn sạch sẽ hơn người.

Tiểu Vũ hỏi:

- Thương không có máu dính đó sao?

Cao Lập nói:

- Không có, người giết người, không phải thương giết người.

Y bỗng cúi đầu xuống nước.

Tiểu Vũ cũng chậm chậm mở kiếm ra, để một bên bờ đá, y đang cảm thấy miệng mình vừa chua vừa đắng.

Người giết người, không phải kiếm, cũng không phải thương.

Người tại sao cứ phải đi giết người nhỉ?

Y cũng cúi đầu vào dưới đáy nước.

Thế giới của loài cá sạch sẽ hơn thế giới loài người.

Nước suối trong vắt lạnh băng.

Cao Lập ôm một tảng đá, ngồi dưới nước. Tiểu Vũ cũng bắt chước y, ôm một tảng đá ngồi dưới nước.

Tuy bọn họ cũng biết nơi đây không ai có thể ngồi lâu, nhưng chỉ cần trốn được phút nào hay phút đó. Nơi đây quả thật quá đẹp, quá yên tĩnh.

Nhìn đủ các thứ các dạng tôm cá đang bơi lội nhàn nhã qua trước mắt mình, nhìn những thứ rong rêu bám bên phiến đá nhảy múa eò lả, cái thứ

cảm giác những người chưa từng trải qua hoàn cảnh như vậy sẽ không thể nào có được.

Chỉ tiếc là bọn họ không thể ngồi dưới đó hít thở như loài cá.

Hai người nhìn nhau một cái, đều biết mình không còn chịu nổi nữa, đang tính trời đầu lên.

Chính ngay lúc đó, bọn họ thấy có hai lưỡi câu đang chìm xuống nước.

Trên lưỡi câu không có mồi, chỉ có móc vào một cái vỏ kiếm, và một giải tơ màu hồng.

Vỏ kiếm của cây kiếm Tiểu Vũ, giải tơ trên cây thương Cao Lập.

Đây chính là mồi câu hai người.

Hai người cùng đá gót chân một cái, đồng thời lùi lại phía sau hơn hai trượng.

Tiểu Vũ chỉ chỉ vào chân mình.

Cao Lập bèn bơi lại, thò tay đỡ lấy gót chân của y, dùng sức đẩy mạnh lên một cái.

Người của Tiểu Vũ bèn vọt lên như một cây pháo bông ra khỏi mặt nước. Nước bắn tung tóe tứ phía.

Tiểu Vũ đã xông lên khỏi mặt nước một trượng, hít một hơi thật dài, bỗng thò tay chụp lấy nhánh cây mọc nhô ra khỏi nước, treo người mình tòn ten trên đó.

Cạnh ao không thấy có bóng ai.

Hai cần câu cá được cắm bên cạnh ao bằng hai hòn đá, dưới hòn đá có một tờ giấy.

Cặp ngân thương và cây kiếm vốn để bên hòn đá, bây giờ không thấy đâu!

Gương mặt của Tiểu Vũ trắng bệch như tờ giấy.

Bấy giờ cái đầu của Cao Lập cũng len lén thò lên khỏi mặt nước, nhìn quanh nhìn quất một cái, rồi cũng biến sắc mặt.

- Không có ai sao?

- Không.

- Tờ giấy đề gì vậy?

Hai người nhìn nhau một cái, cùng đi bọc lại hai bên tới chỗ tảng đá.

Bốn bề yên lặng hoàn toàn, không một tiếng động. Gió thổi đến mùi thơm tho của cây cỏ, mùi mát mẻ của nước suối.

Trời đất vẫn còn mỹ lệ u tĩnh như bao giờ.

Chỉ có hạng người tùy thời tùy lúc lấy sinh mạng ra mạo hiểm như bọn họ, mới cảm thấy được cái sát cơ trong sự u tĩnh an tường đó.

Chỉ có những nguy hiểm không thấy được mới là nguy hiểm chân chính.

Bọn họ rốt cuộc đã đến bên cạnh tảng đá. Tiểu Vũ hất tảng đá ra, Cao Lập cầm tờ giấy lên.

Giấy ướt nhẹ, trên đó có đề mấy chữ lem nhem, hình như là:

“Cẩn thận...”.

Bọn họ chỉ mới nhận ra được hai chữ, trên vách núi đã có hòn đá lớn khổng lồ lăn xuống chỗ bọn họ đang đứng.

Dĩ nhiên bọn họ có thể tránh ra hai bên dễ dàng.

Nhưng bọn họ không làm vậy.

Bao nhiêu năm qua, bọn họ đã đùa quen quá với những thứ nguy hiểm như thế này, nhưng những trò đùa này không phải là nguy hiểm.

Chỉ cần phản ứng nhanh nhẹn một chút là có thể tránh khỏi dễ dàng.

“Mười lăm tháng bảy” dĩ nhiên không cho rằng trò đùa ấy sẽ giết được bọn họ.

Bao nhiêu năm kinh nghiệm vào sinh ra tử, làm cho bọn họ cảm thấy phía sau trò đùa ấy, nhất định còn ẩn tàng âm mưu còn nguy hiểm đáng sợ hơn nhiều.

Vì vậy, tảng đá khổng lồ đang lăn xuống, không những bọn họ không nhảy ra hai bên tránh né, ngược lại, còn xông đến, chỉ trong một tích tắc trong đường tơ kẽ tóc, từ trước tảng đá rơi ầm xuống, xông ngược lên, xông lên ba trượng.

Bàn tay của bọn họ lập tức bám ngay vào những dây đẳng la trên vách núi.

Sau đó bọn họ lập tức nghe thấy một tiếng nổ ầm vang như trời long đất lở.

“Mười lăm tháng bảy” chắc là đem những thứ hỏa dược đã mua về, toàn bộ đem đến cột vào trên tảng đá khổng lồ đó.

Nếu bọn họ nhảy ra hai bên tránh nó, bây giờ dù không bị hỏa dược nổ tan xác ra thì cũng bị mấy hòn đá vụn bắn vào người cho nát nhừ.

Nhưng hiện tại bọn họ còn nguyên vẹn đây, đó không phải là may mắn, cũng không phải là vận khí.

Trong tiếng nổ kinh hồn đó, không những bọn họ không quay đầu lại nhìn xuống, thậm chí ngay cả thân hình cũng không dừng lại, bàn tay đang nắm chặt giây đăng la dùng sức giật một cái, mũi chân điểm và trong vách đá, người đã bay lên phía trên.

Vách núi thẳng đứng, cao hơn mười trượng.

Bọn họ lên xuống ba lần như vậy, đã nhảy lên tới đỉnh. Cho đến lúc đó, tiếng nổ còn đang hồi âm lại vang rền trong hang núi, đá vụn cũng vẫn còn đang rải xuống ao như mưa rào.

Trên đỉnh núi là một gò nghiêng nghiêng giống một cái bình đài, ba người đang thò đầu nhìn xuống dưới xem xét. Trong đó, một người là Đinh Cán.

Y phát hiện ra Tiểu Vũ và Cao Lập bỗng xuất hiện trên đỉnh núi, biểu tình trên gương mặt làm như thành linh bị người ta tát cho một cái vào mặt.

Cao Lập lạnh lùng nhìn y.

Nhưng Tiểu Vũ thì cười cười, nói:

- Không ngờ người vẫn còn chưa chết.

Đinh Cán hít thở mấy hơi dài, thần sắc cũng trở lại bình tĩnh, y lạnh lùng nói:

- Không ngờ người cũng chưa chết luôn.

Tiểu Vũ nói:

- Chỉ có ba người các người, muốn giết chúng ta cũng không dễ dàng gì.

Đinh Cán xanh lè mặt mày, không thể không thừa nhận chuyện đó.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng nếu chúng ta muốn giết các người, người xem có dễ hay không dễ?

Đinh Cán nói:

- Tại sao các người muốn giết ta?

Tiểu Vũ nói:

- Bởi vì người muốn giết chúng ta.

Đinh Cán nói:

- Chính các người cũng biết, người muốn giết các người không phải là ta.

Tiểu Vũ gật gật đầu, y cũng không thể không thừa nhận.

Đinh Cán nói:

- Giết người đã là chức nghiệp của bọn chúng ta, chúng ta không thể nào giết người vô duyên vô cớ.

Tiểu Vũ nói:

- Đúng là như vậy.

Y quay mặt qua nhìn hai người đứng bên cạnh Đinh Cán.

Hai người này mặt mày vàng khè, sắc mặt như người có bệnh, nhưng hai bàn tay đen thui như sắt.

Tiểu Vũ nói:

- Không ngờ cao thủ trong Ưng Trảo, cũng có kẻ gia nhập “Mười lăm tháng bảy”.

Một trong hai người đó cười nhạt nói:

- Các hạ nhân lực khá lắm.

Tiểu Vũ nói:

- Chuyến này chắc là hai vị xuất thủ lần đầu, dĩ nhiên không chịu trở về tay không.

Đinh Cán nói:

- Bọn họ vốn không thể nào trở về tay không được.

Hai bàn tay của y vốn đang khoanh trước ngực, hiện tại vẫn còn không động đậy.

Nhưng thành linh, hai cây loan đao đã cắt vào cổ họng của hai gã hai bên, cắt thật sâu.

Không có tiếng la thảm thiết, không có tiếng động dấy dựa, hai người đó bỗng rớt xuống núi như hai khúc gỗ cứng đơ.

Cao Lập nhìn y, gương mặt không có một chút biểu tình.

Tiểu Vũ nói:

- Bọn họ chết rồi, người cũng về được rồi.

Đình Cán nói:

- Giết được các người rồi, ta cũng về lại được, nhưng giết bọn họ dễ hơn.

Tiểu Vũ nói:

- Ít ra bọn họ không biết phòng bị người.

Đình Cán nói:

- Vì vậy ta chọn đúng đường.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng bọn họ thì chọn trật!

Đình Cán hỏi:

- Sao?

Tiểu Vũ nói:

- Đáng lý ra bọn họ không nên theo người đến đây.

Đình Cán nói:

- Ta còn muốn sống thêm chút nữa.

Tiểu Vũ nói:

- Người sống thêm được.

Đình Cán nói:

- Bọn họ đã chết rồi, không còn ai biết chuyện gì đã xảy ra nơi đây.

Tiểu Vũ nói:

- Vì vậy người về đến, tùy tiện muốn nói gì cũng không sao.

Đình Cán nói:

- Bất quá, ta đã nói rồi, vô duyên vô cớ nhất định không giết người.

Tiểu Vũ nói:

- Sao người biết chúng ta sẽ thả người đi?

Đinh Cán nói:

- Bởi vì các người giết ta, cũng không hay lắm.

Tiểu Vũ nói:

- Sao?

Đinh Cán nói:

- Ta đã giết bọn họ rồi, dĩ nhiên sẽ không tiết lộ hành tung của các người, nếu không “Mười lăm tháng bảy” sẽ không tha ta.

Tiểu Vũ hỏi:

- Không giết người thì có chỗ nào hay?

Đinh Cán nói:

- Ta có thể hủy diệt thi thể bọn họ giùm các người, về lại nói rằng các người không hề qua lỗi này.

Tiểu Vũ nói:

- Người nghĩ cũng chu đáo lắm.

Đinh Cán nói:

- Ta đã làm nghề này được mười năm rồi, nếu suy nghĩ không chu đáo, làm sao còn sống được tới bây giờ.

Ánh mắt xám xịt của y cũng lộ vẻ thê lương bi khổ.

Trên đời này, người ta đang sống đó, nhưng đa số người không được mãn ý. Có người muốn được thêm tiền, có người muốn được thêm quyền thế.

Nhưng đối với bọn họ, chỉ cần còn sống đó, đã không dễ dàng gì rồi.

Tiểu Vũ bỗng thở ra một tiếng, nói:

- Chỉ cần còn sống được, chuyện gì người cũng đều làm sao?

Đinh Cán gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, chuyện gì ta cũng chịu làm.

Tiểu Vũ nói:

- Được, ta thả người đi.

Đinh Cán không nói thêm lời nào, quay phắt đầu đi ngay.

Tiểu Vũ cười cười nói:

- Chờ một chút.

Đinh Cán chờ đó.

Tiểu Vũ hỏi:

- Người có biết tại sao ta thả người đi không?

Đinh Cán lắc đầu.

Tiểu Vũ nói:

- Bởi vì người không còn là một người còn sống, người đã chết từ lâu!

Đinh Cán đã đi rồi, Cao Lập còn đứng như một pho tượng ở đó, không động đậy tí nào.

Sau đó, y bỗng khom lưng lại mưa.

Tiểu Vũ nhìn y, đợi y mưa xong hết, mới thở ra nói:

- Có phải anh cũng sợ mình sẽ như hắn vậy sau này không?

Cao Lập còn đang lộ vẻ thống khổ trên mặt, y nói:

- Không chừng hiện tại tôi cũng đã giống hắn rồi.

Tiểu Vũ nói:

- Anh không giống.

Cao Lập nói:

- Nhưng nếu tôi ở trong hoàn cảnh đó, không chừng tôi cũng sẽ làm vậy.

Y dùng sức nắm hai nắm tay lại, nói từng tiếng một:

- Bởi vì tôi cũng muốn sống cho được, không sống không được.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh sợ chết?

Cao Lập nói:

- Tôi không sợ chết, nhưng tôi phải sống đó.

Tiểu Vũ hỏi:

- Vì cô bạn đó của anh mà phải sống?

Cao Lập bỗng quay phắt đầu, nhìn lên đám mây trắng trên trời cao.

Tiểu Vũ nhìn không thấy gương mặt của y, nhưng có thể thấy được bàn tay của y đang run rẩy.

Một hồi thật lâu, Cao Lập mới thở ra một tiếng, nói:

- Tôi không ngờ bọn họ đuổi được đến đây, không những vậy mà còn nhanh quá như vậy.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh chưa bao giờ đến nơi đây trước giờ?

Cao Lập nói:

- Tôi có đến, Song Song ở gần đây.

Tiểu Vũ hỏi:

- Song Song?

Cao Lập nói:

- Song Song chính là cô bạn của tôi.

Tiểu Vũ nói:

- Anh đã đến đây rồi, lần này đáng lý không nên đến, không chừng bọn họ đã biết Song Song ở đâu.

Cao Lập nói:

- Không chừng.

Tiểu Vũ nói:

- Không chừng bọn họ đang giăng cạm bẫy ở đó, chờ anh đến.

Cao Lập nói:

- Không chừng.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng anh vẫn cứ đến đó?

Cao Lập nói:

- Nhất định phải đến.

Tiểu Vũ nói:

- Biết có cạm bẫy đó mà cũng nhảy xuống sao?

Cao Lập nói:

- Lại càng phải nhảy xuống.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao?

Cao Lập nói:

- Bởi vì tôi không thể để Song Song một mình trong cạm bẫy đó.

Tiểu Vũ không nói gì nữa, y không thể nói gì thêm.

Y bỗng phát hiện ra cái gã sát thủ vô tình lãnh đạm đó có một thứ tình cảm giành cho Song Song sâu đậm không ai tưởng tượng được.

Cô nàng dĩ nhiên là người đàn bà đáng được cho y làm như vậy.

Cao Lập bỗng quay đầu lại nhìn y, nói:

- Tôi đi đây, anh không phải đi với tôi.

Tiểu Vũ gật gật đầu nói:

- Đúng là tôi không phải đi với anh.

Cao Lập vỗ vỗ vào vai y, không nói gì... cũng không thể nói gì thêm.

Nhưng đến lúc y cất bước đi, Tiểu Vũ cũng đi theo.

Ánh mắt của y sáng lên, nhưng y cố gắng ngênh mặt lên, nói:

- Anh không phải đi, tại sao còn cứ đi?

Tiểu Vũ cười cười, nói:

- Tuy tôi không thích một mình nhảy vào cạm bẫy, nhưng nếu có bạn bè nhảy chung, tùy tiện muốn nhảy đâu thì nhảy, không sao cả.

CỔ LONG

KHỔNG TƯỚC LINH

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 3

Song Song

Lại hoàng hôn!

Dãy núi xa xa dưới ánh tịch dương chuyển từ xanh biếc ra màu xám xám, dòng suối chảy đến nơi đây, cũng bắt đầu chậm lại.

Mùi hương trong gió càng đậm, bởi vì hoa đang nở rộ trên vách núi, năm màu chen lẫn nhau bao quanh một căn nhà.

Cây cầu nhỏ. Dòng nước chảy. Căn nhà nhỏ trước dòng nước, bên cạnh vách núi.

Trong sân cũng có trồng hoa.

Một lão già tóc bạc phơ, thân hình khô vữa, đang đứng chẻ củi trong sân.

Lão ta chỉ có một tay.

Nhưng bàn tay còn lại đó thật là linh hoạt, thật là mạnh mẽ. Lão ta lấy một chân móc củi lên, tay vung ra, cây búa lớn nhẹ nhàng búa xuống, “rắc” một tiếng, khúc củi bị chẻ làm đôi.

Tròng mắt của lão giống như dãy núi xa xa, màu xanh xám, xa xôi, lãnh đạm.

Không chừng người đã trải qua bao nhiêu năm sinh hoạt phong phú, tròng mắt mới thành ra xa vời, lãnh đạm như vậy.

Tiểu Vũ và Cao Lập bước vào.

Bước chân của họ rất nhẹ, nhưng lão già đã lập tức quay đầu lại. Lão thấy Cao Lập.

Nhưng ánh mắt của lão vẫn không có tí biểu cảm gì, lão chỉ yên lặng đứng ở đó, đến lúc Cao Lập bước lại gần, lão mới chậm chậm thả cây búa

xuống.

Sau đó lão bỗng quỳ xuống, quỳ xuống trước mặt Cao Lập, như nô tài gặp chủ nhân bèn quỳ xuống vậy.

Nhưng gương mặt của lão không có chút biểu cảm gì, lão cũng không nói một lời.

Cao Lập không thốt một tiếng, y chỉ vỗ vỗ vào vai lão, hai người như đang diễn một vở kịch câm, chỉ tiếc là không ai biết vở kịch ấy hàm ý ra sao.

Tiểu Vũ cũng chỉ có nước đứng trơ ra đó như người gỗ, may mà đúng ngay lúc đó, trong nhà bỗng có tiếng người vọng ra.

Một giọng nói ôn nhu và quyến rũ, giọng của một thiếu nữ, Song Song!

Cô đang nhỏ nhẹ nói ra:

- Em biết nhất định là anh về rồi, em biết mà.

Giọng nói đầy vẻ sung sướng, nhu tình đầm thắm không sao tả được.

Tiểu Vũ cơ hồ muốn si ra.

Y bỗng phát hiện chính mình cũng muốn gặp người thiếu nữ này biết dường nào mà nói.

Dĩ nhiên là nàng đáng được cho đàn ông làm cho nàng bất cứ chuyện gì.

Lão già đã quay dần đi, bắt đầu chẻ củi lại, “rắc” một tiếng, một khúc củi đã bị chẻ làm đôi.

Cô không bước ra ngoài.

Tiểu Vũ theo chân Cao Lập bước vào trong nhà.

Y bỗng phát giác ra, trái tim mình đập thành thịch nhanh hơn bình thường.

Nàng rất cuộc là người đàn bà như thế nào? Đẹp đến chừng nào?

Phòng khách dọn dẹp rất sạch sẽ, trong phòng sáng sủa, bàn ghế bóng loáng, không một chút bụi bặm.

Bên hông có một cái cửa nhỏ, cửa có giăng trước màn trúc. Giọng của cô lại từ trong đó vọng ra:

- Anh đem khách về đây à?

Cô cũng đã nghe được tiếng chân của bọn họ.

Giọng của Cao Lập cũng biến thành ôn nhu:

- Không phải khách, bạn thân đấy.
- Vậy sao anh còn không mời anh ấy vào?

Cao Lập vỗ vỗ vào vai Tiểu Vũ, mỉm cười nói:

- Cô ấy muốn mình vào, mình vào thôi.

Tiểu Vũ nói:

- Vâng, chúng ta vào.

Câu nói ấy vừa thốt ra không có ý nghĩa gì, vì trong lòng y đang nghĩ đến một chuyện khác.

Sau đó, y bèn theo vào.

Sau đó tư tưởng của y lập tức ngừng lại, thậm chí ngay cả tim của y cũng muốn ngừng lại.

Rốt cuộc y đã gặp Song Song. Ấn tượng đầu tiên ấy, y tin rằng cả đời mình sẽ khó mà quên cho được.

Song Song đang nằm dựa trên giường, bàn tay đang nằm trên tấm chăn mỏng, còn trắng hơn cả tấm vải trải giường, trắng muốt trong suốt.

Cánh tay của cô nhỏ bé mà yếu đuối, như của một đứa bé, thậm chí còn nhỏ hơn cả đứa bé.

Cặp mắt của cô rất lớn, nhưng lại mông lung không có tinh thần. Gương mặt của cô lại càng kỳ quái.

Không ai có thể hình dung gương mặt cô ra làm sao, thậm chí không ai có thể tưởng tượng ra.

Đấy không phải là xấu xí, cũng không phải tàn khuyết, mà giống như một chiếc mặt nạ của người đàn bà đẹp bị người thợ làm hư đi, một cái mặt nạ mỹ nhân bị biến đổi mất hình dạng.

Người đẹp, làm Cao Lập không tiếc mạng sống hy sinh nhất thiết, không những là một người phát triển không hoàn toàn, còn là một kẻ mù.

Trong phòng bày biện đầy hoa tươi, để đầy những đồ chơi, đồ con nít chế tạo bằng gỗ rất tinh xảo.

Những thứ đồ tinh xảo, dĩ nhiên đều là thứ trân quý.

Hoa mới hái, tươi đẹp và thơm ngát, càng làm cho chủ nhân căn phòng thêm tội nghiệp và buồn cười.

Nhưng gương mặt của cô, hoàn toàn không có chút gì là tự ti tự thương hại mình, ngược lại còn đầy vẻ sung sướng và tự tin.

Dáng dấp ấy hoàn toàn in hệt như một mỹ nhân chân chính. Bởi vì cô biết hết cả đàn ông trên thế gian này đang len lén nhìn cô đầy vẻ ngưỡng mộ.

Tiểu Vũ hoàn toàn si ngốc ra.

Cao Lập thì đã giang hai tay ra, chạy lại nhẹ nhàng ôm lấy cô, y dịu dàng nói:

- Người đẹp của anh, công chúa của anh, em có biết anh nhớ em, nhớ đến muốn điên lên rồi không?

Câu nói ấy quả thật trơ trẽn quá chừng, trơ trẽn cỡ hồ làm người ta muốn mửa ra.

Nhưng gương mặt của Song Song lại càng sáng rực lên, cô đưa tay lên nhè nhẹ vỗ vào đầu y.

Xem thái độ của cô đối với y, hình như cô xem y như con mình. Cao Lập hình như cũng đã biến thành một đứa bé thật, hình như không còn chuyện gì trên đời này khoan khoái bằng cô vỗ vào đầu mình.

Song Song cười ngặt nghẽo nói:

- Cái anh xảo quỷ này, anh mà nghĩ đến em, tại sao còn không chịu về sớm hơn một chút?

Cao Lập cố ý thở ra nói:

- Dĩ nhiên anh đã muốn về sớm rồi, tiếc là anh còn muốn kiếm thêm chút tiền đem về giao cho tiểu công chúa của anh mua đồ ăn ngon, mua đồ chơi thích thú.

Song Song nói:

- Thật đấy?

Cao Lập nói:

- Dĩ nhiên là thật, em có muốn anh móc trái tim ra cho em xem không?

Song Song lại bật cười, cô nói:

- Em cứ tưởng anh ra ngoài bị con quỷ nào làm mê tíu rồi chứ.

Cao Lập la lối om sòm lên:

- Anh mà bị ai mê hoặc? Trên đời này còn có ai hơn được tiểu công chúa của anh!

Song Song cười càng thêm sung sướng, nhưng cô cố ý lắc đầu nói:

- Em không tin, ngoài đó nhất định còn có người đẹp hơn em.

Cao Lập nói giọng chắc nịch:

- Không có, thật tình không có!

Y chớp chớp mắt, bỗng nói tiếp:

- Anh vốn có nghe trong hoàng thành có cô công chúa rất đẹp, nhưng sau này anh lại đó xem, mới biết cô ta còn không bằng một nửa của em.

Song Song yên lặng nghe, cô cười thật ngọt ngào, rồi bỗng hôn lên mặt y một cái.

Cao Lập lập tức làm như sung sướng quá muốn té xỉu xuống.

Một gã nam tử hán hiên ngang bảy thước, một cô bé mù lòe tàn tật, hai người lại chụm vào một chỗ với nhau, cùng đùa giỡn cười cợt, trơ trẽn đến thú vị.

Tình cảnh đó không những buồn cười, mà còn rất hoạt kê.

Nhưng trong lòng Tiểu Vũ lại không có tí gì là diễu cợt, ngược lại trong lòng y còn cảm thấy vừa chua xót vừa đau đớn.

Y chỉ cảm thấy muốn khóc.

Cao Lập đã lấy trong người ra một cái hầu bao bằng da cũ kỹ, đổ ra hai ba chục thoi vàng lên giường.

Y nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Song Song, đặt nhẹ lên những thoi vàng, nét mặt đầy vẻ đặc ý, vừa kiêu ngạo, y nói:

- Đây là tiền anh kiếm được mấy tháng nay, cho tiểu công chúa của chúng ta mua đồ chơi đấy.

Song Song hỏi:

- Có phải anh kiếm thật không?

Cao Lập lớn tiếng nói:

- Dĩ nhiên, vì em, anh không bao giờ đi ăn trộm, lại càng nhất định không ăn cướp.

Thần sắc của Song Song càng ôn nhu, cô đưa tay lên, vuốt ve trên má y, dịu dàng nói:

- Em có một người đàn ông như anh, em thật là, thật là hạnh diện.

Cao Lập nhìn cô chăm chú, gương mặt trắng bệch, tiều tụy, lãnh đạm của y bỗng lộ ra vẻ sung sướng hạnh phúc, bao nhiêu ủy khúc công đả bên ngoài kia, bây giờ đã quên mất sạch không còn gì nữa.

Tiểu Vũ trước giờ chưa từng thấy qua biểu cảm như vậy, càng chưa từng nghĩ rằng thứ biểu cảm đó có thể có trên gương mặt của y. Đến đây, y làm như bỗng biến thành một người khác hẳn hoàn toàn. Tuy Song Song không thấy được biểu cảm trên gương mặt y, nhưng hiển nhiên cô cảm nhận được.

Vì vậy chính cô cũng cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc và toại nguyện.

Còn ai nói bọn họ không xứng đôi chẳng?

Tiểu Vũ bỗng nhiên cũng thấy cô rất đẹp.

Một người đàn bà chỉ cần làm cho người đàn ông của họ sung sướng hạnh phúc, dù có gì khác khiếm khuyết, cũng chẳng có gì quan hệ cả.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Song Song bỗng đỏ mặt lên, cười nói:

- Không phải lúc nãy anh nói có đem bạn lại sao?

Cao Lập cũng cười nói:

- Em xem đấy, anh vừa thấy em, lập tức đã choáng váng đầu óc, ngay cả bạn bè cũng quên hết.

Song Song nói:

- Anh nói vậy trước mặt người ta, không sợ bị cười cho sao?

Cao Lập nói:

- Sao y cười mình được, tên tiểu tử này nhất định đang ganh tức với mình muốn chết luôn!

Y nhìn Tiểu Vũ, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn.

Tiểu Vũ thở ra nói:

- Anh cứ nói trước mặt tôi, tiểu công chúa của anh là một mỹ nhân, hiện tại tôi mới biết anh là con quỷ dối trá.

Cao Lập biến hần sắc mặt, ráng sức nháy mắt lia lịa, vừa nói:

- Tôi gạt anh chỗ nào đâu?

Tiểu Vũ nói:

- Trên đời này làm gì có mỹ nhân như cô ấy vậy? Cô ấy thật ra là tiên nữ trên trời.

Cao Lập cười phì.

Song Song cũng cười lên.

Tiểu Vũ dấm vào vai Cao Lập một cái, cười nói:

- Nói thật anh biết, tôi rất ngưỡng mộ cái tên côn đồ nhà anh, anh có chỗ nào xứng với cô ấy đâu.

Cao Lập cố ý thở ra nói:

- Nói thật với anh, tôi thật không xứng với nàng, chỉ tiếc là nàng lại đi thích tôi.

Song Song cười ngặt nghẽo nói:

- Lại mà xem ông này, sao mà mặt mày càng lúc càng dày.

Cao Lập nói:

- Anh học ở cái tên tiểu tử này đấy.

Ba người đồng thời cười lớn, Tiểu Vũ bỗng phát giác ra, mình chưa từng được vui vẻ như thế này bao giờ.

Song Song đi ngủ rất sớm, ăn cơm xong là Cao Lập dìu cô lên giường, y còn đắp chăn giùm cô.

Cô làm như là một đứa bé được nuông chiều quá đáng, chuyện gì cũng phải bắt người khác làm giùm cho mình!

Nhưng cô cũng cho người khác lại cảm giác sung sướng.

Hiện tại, tinh tú đã hiện ra.

Cao Lập và Tiểu Vũ bày một tấm chiếu bằng ra giữa đám hoa, yên lặng nằm ngửa ra giữa trời.

Đêm dịu như nước.

Sao trời xa vời mà lộng lẫy.

Tiểu Vũ bỗng thở ra một tiếng dài, nói:

- Anh nói không sai, cô ấy thật là một thiếu nữ kỳ diệu.

Cao Lập không nói gì.

Tiểu Vũ nói:

- Ngoài mặt không chừng cô ấy không đẹp, nhưng tâm của cô thật đẹp, không chừng còn đẹp hơn đa số mỹ nhân trên đời này.

Cao Lập vẫn không nói gì.

Tiểu Vũ nói:

- Tôi vốn rất kỳ quái, hạng người như anh, tại sao lại hà tiện như vậy, bây giờ tôi mới hiểu ra.

Y than thở một hồi, rồi nói tiếp:

- Vì một thiếu nữ như cô ấy, anh dám làm bất cứ chuyện gì cũng rất đáng.

Cao Lập bỗng nói:

- Không chừng tôi làm vậy không phải là vì nàng.

Tiểu Vũ nói:

- Không phải sao?

Cao Lập lại thở ra nói:

- Nếu tôi nói cho rõ ràng đường hoàng ra, dĩ nhiên có thể nói là vì nàng, nhưng chính trong lòng tôi cũng đã rõ, tôi làm như vậy là do chính mình.

Tiểu Vũ nói:

- Sao?

Cao Lập nói:

- Bởi vì chỉ những lúc tôi ở đây, trong lòng mới cảm thấy bình tĩnh sung sướng. Vì vậy...

Y chậm rãi nói tiếp:

- Mỗi cách một khoảng thời gian, tôi nhất định phải về đây một lần ở vài ngày, nếu không tôi cảm thấy mình đã ngã gục xuống, mình đã phát điên lên từ lâu.

Người cũng như máy nước thôi, mỗi cách một khoảng thời gian, đều phải được bảo trì, thêm dầu nhớt.

Tiểu Vũ dĩ nhiên hiểu được cái ý tứ đó.

Y trầm ngâm một hồi thật lâu, bỗng nhiên lại hỏi tiếp:

- Anh gặp cô ấy ra sao?

Cao Lập nói:

- Nàng là một cô nhi.

Tiểu Vũ hỏi:

- Còn cha mẹ của cô ấy sao?

Cao Lập nói:

- Đã chết rồi, lúc nàng lên mười ba tuổi, đã chết rồi.

Gương mặt y lộ vẻ đau khổ, y nói tiếp:

- Họ chỉ có một mình nàng là con gái, để tránh nàng khỏi thương tâm, từ nhỏ đã nói nàng là đứa bé xinh nhất trên đời, nàng.. tự nàng dĩ nhiên không thấy được chính mình.

Không thấy chính mình không phải là quan trọng. Quan trọng nhất là, nàng cũng không thấy người khác.

Bởi vì nàng không thấy người khác, vì vậy nàng mới không so sánh mình với người khác.

Tiểu Vũ thở dài một hồi, buồn bã nói:

- Cô ấy là kẻ mù, vốn đã là chuyện bất hạnh, nhưng cũng vì vậy ngược lại thành ra là vận khí của cô ấy.

Khoảng cách giữa hạnh phúc và bất hạnh, chỉ sợ vốn rất vi diệu.

Cao Lập nói:

- Có lần tôi bị thương rất nặng, vô tình lạc đến nơi đây, lúc ấy cha mẹ nàng còn chưa chết, bọn họ trị thương cho tôi, ngày đêm chiếu cố cho tôi, và không hề hỏi han đến lý lịch của tôi bao giờ, cũng chưa bao giờ xem tôi là kẻ xấu.

Tiểu Vũ nói:

- Vì vậy sau này anh hay lại đây?

Cao Lập nói:

- Lúc ấy tôi đã xem nơi đây là nhà mình, đến dịp Tết là dù tôi có ở đâu, cũng phải tìm cách về lại.

Tiểu Vũ nói:

- Tôi hiểu tâm tình của anh ra sao.

Gương mặt y cũng lộ vẻ thống khổ, một thứ thống khổ thật kỳ quái, gã thiếu niên xem ra thật yêu đời này, trong lòng cũng có rất nhiều đau khổ và bí mật không nói được với ai.

Cao Lập nói:

- Về sau.. về sau cha mẹ nàng chết đi, trước khi chết, đem con gái duy nhất của mình giao phó cho tôi, bọn họ không hy vọng gì tôi sẽ lấy nàng, chỉ bất quá hy vọng tôi có thể chiều cố nàng như một đứa em gái.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng anh lấy cô ấy?

Cao Lập nói:

- Hiện tại còn chưa, nhưng sau này... sau này tôi nhất định sẽ lấy nàng.

Tiểu Vũ hỏi:

- Vì để báo ơn?

Cao Lập nói:

- Không phải.

Tiểu Vũ hỏi:

- Anh thương cô ấy thật sao?

Cao Lập ngần ngừ một hồi, y chậm chậm nói:

- Tôi càng không biết có phải là thương nàng thật không... Tôi chỉ biết là nàng làm cho tôi sung sướng, làm cho tôi cảm thấy được tôi còn là một con người.

Tiểu Vũ nói:

- Nếu vậy tại sao anh còn không mau mau lấy nàng cho rồi?

Cao Lập lại trầm mặc một hồi thật lâu, y bỗng cười cười hỏi:

- Anh có muốn uống rượu mừng của chúng tôi không?

Tiểu Vũ nói:

- Dĩ nhiên là muốn!

Cao Lập ngồi dậy, ánh mắt của y sáng rực lên, y nói:

- Anh có chịu ở nơi đây vài bữa nữa không?

Tiểu Vũ nói:

- Thì tôi cũng không có chỗ nào để đi.

Cao Lập đập mạnh một cái vào vai của y, nói:

- Tốt! Tôi nhất định mời anh uống ly rượu mừng.

Tiểu Vũ nhảy bật dậy, vỗ vỗ mạnh vào vai y, nói:

- Tôi nhất định chờ uống ly rượu mừng của anh.

Cao Lập nói:

- Sáng mai tôi sẽ đi chuẩn bị với Đại Tượng.

Tiểu Vũ hỏi:

- Lão.. Lão là người như thế nào?

Cao Lập cười phảng phất thật thần bí, y hỏi lại:

- Anh thấy sao?

Tiểu Vũ nói:

- Tôi xem ra lão ta nhất định là một quái nhân, không những vậy, nhất định còn có một quá khứ phi phàm.

Cao Lập hỏi:

- Anh thấy lão dùng cây búa chưa?

Tiểu Vũ nói:

- Thấy rồi.

Cao Lập hỏi:

- Anh thấy công phu cánh tay lão ra sao?

Tiểu Vũ nói:

- Hình như không dưới anh và tôi.

Cao Lập nói:

- Cặp mắt của anh quả thật không tệ.

Tiểu Vũ nói:

- Lão rốt cuộc là ai? Tại sao lại đến đây? Tại sao lại đối với anh cung kính quá vậy?

Cao Lập cười cười nói:

- Những chuyện đó không chừng sau này từ từ anh sẽ biết.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao bây giờ anh không nói cho tôi biết?

Cao Lập nói:

- Bởi vì tôi đã đáp ứng với lão ta, nhất định không nói chuyện của lão cho ai nghe.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng tôi...

Câu nói ấy vừa chưa nói hết, thân hình của y bỗng bay bổng lên, như một mũi tên bắn tới bụi Nguyệt Quý Hoa chỗ vách núi. Thân pháp của y nhẹ nhàng tinh xảo mà đẹp đẽ, không những vậy còn rất đặc biệt.

Trong đóa hoa phảng phất có người đang khẽ hô:

- Hảo khinh công! Thật không hổ là con nhà danh môn!

Tiểu Vũ biến sắc, y la lên một tiếng nhỏ, hỏi:

- Các hạ là ai?

Trong tiếng la, người y đã xông vào bụi hoa, ngay chỗ phát ra tiếng động vừa rồi.

Y không thấy ai ở đó.

Trong bụi hoa, không có lấy cả một bóng người!

Ánh trăng trên tầng trời, màn đêm trầm lắng.

Cao Lập cũng rượt lại, y chau mày nói:

- Có phải người của “Mười Lăm Tháng Bảy” lại rượt tới đây nữa?

Tiểu Vũ nói:

- E rằng không phải.

Cao Lập hỏi:

- Sao anh biết không phải?

Tiểu Vũ không trả lời.

Biểu tình trên gương mặt của y rất kỳ quái, phảng phất có vẻ kinh ngạc, lại phảng phất có vẻ sợ hãi.

Nếu y đã tính đúng không phải là người trong tổ chức rượt lại, tại sao y phải sợ hãi?

Tuy Cao Lập nghĩ không ra, y cũng không hỏi thêm.

Y biết Tiểu Vũ đã không muốn nói chuyện gì, bất cứ ai cũng khó mà hỏi cho ra.

Tiểu Vũ trầm ngâm một hồi thật lâu, y bỗng hỏi:

- Đại Tượng đâu rồi?

Cao Lập nói:

- E là ngủ rồi.

Tiểu Vũ hỏi:

- Ngủ ở đâu?

Cao Lập nói:

- Anh muốn tìm lão?

Tiểu Vũ gượng cười một tiếng, nói:

- Tôi... tôi có thể đi tìm lão tán chuyện một lát được không?

Cao Lập cười cười nói:

- Không lẽ anh không nhìn ra lão ta là người không thích chuyện trò sao?

Ánh mắt của Tiểu Vũ loang loáng, thần sắc càng lộ vẻ kỳ quái, y chậm chậm nói:

- Không chừng lão ta thích chuyện gẫu với tôi đấy.

Cao Lập nhìn y chăm chú, một hồi thật lâu, rốt cuộc y gật gật đầu nói:

- Không chừng là vậy, trên đời này vốn có rất nhiều chuyện thật kỳ quái.

Đại Tượng chưa ngủ.

Lúc lão ra mở cửa, chân lão còn đang mang giày, cặp mắt còn chưa có vẻ ngái ngủ.

Không có vẻ ngại ngủ, càng không có biểu cảm trên gương mặt. Lão nhìn bất cứ người nào, cũng làm như đang nhìn một cục gỗ.

Cao Lập cười cười nói:

- Ông còn chưa ngủ sao?

Đại Tượng nói:

- Người đang ngủ không biết mở cửa.

Lão nói chuyện rất chậm, rất khó khăn, làm như đã lâu lắm chưa mở miệng nói, không quen chuyện trò.

Cao Lập lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên lâu lắm y chưa nghe lão nói chuyện lần nào.

Trong phòng rất sơ sài, trừ những thứ cần thiết, không còn gì khác nữa.

Lão sống đơn giản khổ hạnh như một người tu hành.

Tiểu Vũ cảm thấy nơi đây là một cảnh tượng trái ngược rõ ràng với trong phòng Song Song, như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Lão già một tay khô vôi, cường tráng, kiên nghị, lãnh đạm này, và Song Song cũng là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nếu không có nguyên do thật đặc biệt, hai người như vậy không thể nào sinh hoạt chung một nơi được.

Đại Tượng đã kéo chiếc ghế gỗ lại, nói:

- Ngồi.

Trong phòng chỉ có một cái ghế gỗ đó, vì vậy Tiểu Vũ và Cao Lập đều không ngồi.

Tiểu Vũ đứng ở khung cửa, nhìn hau háu vào lão già, y bỗng hỏi:

- Ông đã từng gặp tôi?

Đại Tượng lắc lắc đầu.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng ông nhận ra tôi!

Đại Tượng lại lắc lắc đầu.

Cao Lập nhìn nhìn lão, rồi nhìn nhìn Tiểu Vũ cười nói:

- Ông ta chưa gặp qua anh, làm sao nhận ra được anh?

Tiểu Vũ nói:

- Bởi vì ông ta nhận ra được khinh công và thân pháp của tôi.

Cao Lập hỏi:

- Khinh công và thân pháp của anh không lẽ có chỗ gì khác người?

Tiểu Vũ nói:

- Có!

Cao Lập hỏi:

- Sao tôi nhìn không thấy?

Tiểu Vũ nói:

- Bởi vì anh còn nhỏ tuổi.

Cao Lập hỏi:

- Không lẽ anh đã già lắm sao?

Tiểu Vũ cười cười, y chỉ cười thôi.

Cao Lập lại hỏi:

- Dù khinh công thân pháp của anh có khác người ta, ông ta cũng chưa thấy qua.

Tiểu Vũ nói:

- Ông ta đã thấy qua.

Cao Lập hỏi:

- Thấy qua lúc nào?

Tiểu Vũ nói:

- Lúc này.

Cao Lập hỏi:

- Lúc này?

Tiểu Vũ lại cười cười, chẳng nói gì nữa, ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào đôi giày của Đại Tượng.

Bùn trên giày còn chưa kịp khô.

Thời tiết mấy hôm nay rất tốt, chỉ có bụi non mới ẩm ướt, và Đại Tượng tưới hoa mỗi ngày lúc hoàng hôn.

Nhưng nếu bùn đất dính vào lúc hoàng hôn thì hiện tại đã khô hẳn rồi.

Cao Lập không phải là kẻ chậm chạp, y lập tức hiểu ngay lúc này người núp sau bụi Nguyệt Quý Hoa là lão.

- Phải là ông?

Đại Tượng không hề phủ nhận.

Cao Lập hỏi:

- Ông nhận ra y thiệt sao?

Đại Tượng cũng không phủ nhận.

Cao Lập hỏi:

- Y là ai? Sao ông nhận ra y?

Đại Tượng không trực tiếp trả lời câu hỏi đó, lão quay đầu qua, lạnh lùng nhìn Tiểu Vũ, nói:

- Sao người còn chưa về?

Tiểu Vũ hình như biến sắc mặt đi một cái, y hỏi:

- Về? Về đâu?

Đại Tượng nói:

- Về nhà của người.

Tiểu Vũ không hề hỏi:

- Sao ông biết nhà tôi ở đâu?

Y lại hỏi:

- Tại sao tôi phải về?

Đại Tượng nói:

- Người không về không được.

Tiểu Vũ lại hỏi thêm:

- Tại sao?

Đại Tượng nói:

- Bởi vì cha người chỉ có mỗi một người là con.

Người của Tiểu Vũ bỗng cứng đờ ra, làm như y vừa bị đinh đóng vào xuống đất.

Ánh mắt của y dính vào lão già, một hồi thật lâu, mới nói gần từng tiếng một:

- Ông không phải là Đại Tượng.

Cao Lập nhần nha nói:

- Dĩ nhiên ông ta không phải là Đại Tượng, ông ta là một người.

Tiểu Vũ không để y đến y, vẫn nhìn dính vào lão già, nói:

- Ông là Kim Khai Giáp ở Hoàn Đan.

Gương mặt lão già vẫn không có biểu cảm.

Nhưng Cao Lập thì đã nhin không nổi thất thanh kêu lên:

- Kim Khai Giáp? Đại Lôi Thần Kim Khai Giáp?

Tiểu Vũ nói:

- Đúng vậy.

Y cười hời hợt một tiếng rồi nói tiếp:

- Lúc này anh không chịu nói cho tôi biết lai lịch của ông ta, bởi vì anh cũng không biết ông ta là ai.

Cao Lập thở ra, y cười khổ nói:

- Đúng là tôi không biết, ông ta lại là Đại Lôi Thần.

Tiểu Vũ nói:

- Trừ Kim lão tiền bối ra, khắp thiên hạ này, còn ai sử dụng được cây búa xảo diệu được như vậy?

Kim Khai Giáp bỗng lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là người còn nhỏ tuổi quá, còn chưa gặp qua Phong Lôi Thần Phủ hai mươi năm trước ra làm sao.

Tiểu Vũ nói:

- Nhưng tôi có nghe nói qua.

Kim Khai Giáp nói:

- Dĩ nhiên là người có nghe qua, người nào có tai cũng có nghe qua.

Gương mặt của lão tuy còn không có tí biểu cảm gì, ngôn từ đã lộ ra một thứ khí phách trấn nhiếp người ta.

Tiểu Vũ hững hờ nói:

- Nhưng tôi lại không ngờ được Đại Lôi Thần oai hùng một thời, phong vận một cõi lại trốn vào nhà người ta bữa cử.

Y nói câu này phảng phất có tí mai mỉa.

Gương mặt của Kim Khai Giáp bỗng lộ vẻ biến hóa thật kỳ dị, làm như thành linh bị một cây đinh cắm vào.

Một hồi thật lâu, lão mới từ từ nói:

- Đây cũng là một chuyện phải cảm ơn một nhà các người.

Câu nói ấy cũng phảng phất có mỉa mai.

Tiểu Vũ nói:

- Chắc ông không ngờ được rằng, ông sẽ gặp tôi ở đây.

Kim Khai Giáp nói:

- Đúng là vậy.

Tiểu Vũ cười nhạt nói:

- Mười năm trước, Đại Lôi Thần còn xưng vũ công thiên hạ đệ nhất, hôm nay gặp tại đây, sao còn chưa giết đi thôi?

Kim Khai Giáp nói:

- Ta không giết người.

Tiểu Vũ hỏi:

- Tại sao?

Kim Khai Giáp nói:

- Bởi vì người là bạn của ân nhân cứu mạng ta.

Tiểu Vũ hỏi:

- Ai là ân nhân cứu mạng ông?

Cao Lập bỗng nói:

- Tôi đây.

Tiểu Vũ kinh ngạc vô cùng, y hỏi:

- Anh? Anh cứu Đại Lôi Thần?

Cao Lập cười khố nói:

- Tôi không ngờ rằng người tôi cứu đây là cao thủ đệ nhất trong vũ lâm.

Kim Khai Giáp lạnh lùng nói:

- Lúc đó ta không còn là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, nếu không làm sao bị mấy tên thô đế kia khi nhờn.

Ánh mắt lãnh đạm của lão bỗng lộ ra tia phẫn nộ, một hồi thật lâu, lão mới nói típ:

- Từ cái trận ở Thái Sơn bị thương dưới tay cha người, ta không còn là đệ nhất cao thủ vũ lâm.

Tiểu Vũ hỏi:

- Cha tôi phá Trùng Luân Phi Huyết của ông?

Kim Khai Giáp nói:

- Không, không ai phá được chiêu Trùng Luân Phi Huyết của ta.

Tiểu Vũ hỏi:

- Cha tôi chặt đi của ông một cánh tay, nhưng ông còn cánh tay phải cơ mà.

Kim Khai Giáp cười nhạt nói:

- Người tuổi tác cũng còn nhỏ, không biết Đại Lôi Thần sử dụng cây búa bằng tay trái.

Tiểu Vũ ngăn người ra.

Một hồi thật lâu, y bỗng nhiên lại hỏi:

- Ông ở đây chẻ củi mỗi ngày, phải chăng đang luyện sử búa bằng tay phải?

Kim Khai Giáp nói:

- Người không ngu.

Tiểu Vũ hỏi:

- Ông đã luyện được bao lâu rồi?

Kim Khai Giáp nói:

- Năm năm.

Tiểu Vũ hỏi:

- Hiện tại tay phải của ông có linh xảo như tay trái hồi xưa không?

Kim Khai Giáp câm miệng lại, lão từ chối trả lời.

Không ai đem vũ công hư thực của mình ra nói cho kẻ thù biết.

Cao Lập thở ra nói:

- Thảo nào mà mùa đông ông cũng chẻ củi, mùa hạ cũng chẻ củi, hiện tại tôi cũng đã hiểu ra!

Y quay qua Tiểu Vũ, cười cười nói:

- Hiện tại tôi cũng biết anh là ai rồi.

Tiểu Vũ hỏi:

- Sao?

Cao Lập nói:

- Anh không phải họ Vũ, anh họ Thu, tên là Thu Phong Ngô.

Tiểu Vũ cũng cười cười nói:

- Không ngờ anh cũng biết đến tên tôi.

Cao Lập nói:

- Năm xưa Thu lão trang chủ của Khổng Tước sơn trang, trên đỉnh Thái Sơn quyết chiến với đệ nhất cao thủ thiên hạ là Đại Lôi Thần, trận đó ngay cả người không có tai mắt, e rằng cũng có nghe tới.

Thu Phong Ngô nhin không nổi cũng thở ra, nói:

- Trận chiến đó thật có thể nói là kinh thiên động địa.

Cao Lập mỉm cười nói:

- Vì vậy cái tên Khổng Tước sơn trang, dĩ nhiên là tôi cũng có nghe tới.

Thu Phong Ngô nhìn y đăm đăm, nói:

- Thu Phong Ngô cũng tốt, Tiểu Vũ cũng tốt, tôi vẫn là bạn của anh.

Cao Lập nói:

- Dĩ nhiên.

Thu Phong Ngô nói:

- Không những vậy, vĩnh viễn là vậy.

Y bỗng quay qua nhìn Kim Khai Giáp nói:

- Nhưng chúng ta không phải là bạn bè, hiện tại cũng vậy, sau này cũng vậy.

Kim Khai Giáp nói:

- Dĩ nhiên.

Thu Phong Ngô nói:

- Vì vậy nếu ông tìm Khổng Tước sơn trang báo thù, tùy lúc ông có thể đánh nhau với tôi.

Kim Khai Giáp lạnh lùng nói:

- Tại sao ta đi tìm Khổng Tước sơn trang báo thù?

Thu Phong Ngô hỏi:

- Ông không tính báo thù sao?

Kim Khai Giáp nói:

- Không tính.

Thu Phong Ngô nói:

- Tại sao?

Kim Khai Giáp nói:

- Trận chiến đó rất công bình, chết sống gì cũng không có gì oán hận, huống gì ta chỉ bị đứt đi một cánh tay!

Lão bỗng thở dài một tiếng, chậm chậm nói tiếp:

- Thu lão đầu vốn có thể lấy mạng của ta, lão chỉ lấy một cánh tay, ta còn muốn đi phục thù, thành ra là phục ân, chẳng phải phục thù.

Thu Phong Ngô nhìn lão, phảng phất như rất kinh ngạc, mà cũng phảng phất như bội phục, y rút cuộc thở dài một tiếng nói:

- Thảo nào gia phụ thường nói, Đại Lôi Thần là một trang hán tử siêu quần, thắng là thắng, thua là thua, chỉ có điểm đó thôi, trong giang hồ không mấy ai bì kịp.

Kim Khai Giáp lạnh lùng nói:

- Đúng là không mấy ai đủ sức so đo.

Thu Phong Ngô nói:

- Tuy gia phụ thắng được tiền bối, nhưng Đại Lôi Thần vẫn là thiên hạ đệ nhất!

Kim Khai Giáp nói:

- Không phải.

Thu Phong Ngô nói:

- Phải, bởi vì gia phụ không phải lấy vũ công thắng được tiền bối, mà sử dụng ám khí.

Kim Khai Giáp sa sầm nét mặt, gằn giọng nói:

- Ám khí cũng là vũ khí, ta dùng Phong Lôi Phủ, lão dùng Khổng Tước Linh, lão ta tránh khỏi Phong Lôi Phủ của ta, ta tránh không khỏi Khổng Tước Linh của lão, vậy là lão ta thắng rồi. Bất kỳ ai cũng không nói được là lão ta thắng không công bình, người lại càng không thể.

Thu Phong Ngô cúi đầu, gương mặt ngược lại lộ vẻ hân hoan:

- Vâng, tôi đã lầm.

Kim Khai Giáp nói:

- Người biết mình sai thì mau mau về nhà thôi.

Thu Phong Ngô nói:

- Hiện tại tôi còn chưa về được.

Kim Khai Giáp hỏi:

- Tại sao?

Thu Phong Ngô cười cười nói:

- Bởi vì tôi còn đợi uống ly rượu mừng của Cao Lập trước đã.

Rượu bày lên bàn.

Mỗi một người tâm tình kích động, hình như đều thích đi tìm rượu uống.

Thu Phong Ngô nâng ly lên than thở:

- Anh hùng là anh hùng, vĩnh viễn không bao giờ già đi, thật không ngờ rằng Đại Lôi Thần đến bây giờ vẫn còn cái hào khí nam nhi đội trời đạp đất đó.

Cao Lập than thở:

- Nhưng mấy năm nay, lão trải qua những ngày tháng quá khổ, tôi hầu như chưa thấy lão cười bao giờ.

Thu Phong Ngô cười nói:

- Nhưng lúc lão nghĩ đến lúc anh mời chúng tôi uống rượu mừng, lão sẽ cười thôi.

Cao Lập nói:

- Vì vậy ly rượu này tôi càng không mời không được.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi cũng không uống không được.

Cao Lập cười nói:

- Trên đời này còn có mấy người mời được Đại Lôi Thần và thiếu trang chủ của Khổng Tước sơn trang uống rượu mừng của y?

Thu Phong Ngô uống một hơi cạn ly rượu, y bỗng đặt mạnh ly rượu xuống nói:

- Tôi không phải là thiếu trang chủ của Khổng Tước sơn trang.

Cao Lập ngạc nhiên hỏi:

- Anh không phải sao?

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi không phải, vì tôi không xứng đáng.

Y lại rót đầy một ly rượu thở dài nói:

- Tôi chỉ đáng làm một tên kiếm tử thủ trong một tổ chức giết người.

Cao Lập thở ra nói:

- Thật tình tôi cũng không ngờ được, sao anh lại gia nhập “Mười Lăm Tháng Bảy”?

Thu Phong Ngô nhìn đăm đăm vào ly rượu, y chậm chậm nói:

- Bởi vì tôi khinh thường Khổng Tước Linh, xem thường thanh danh có được nhờ ám khí, tôi không muốn cả đời sống dưới cái bóng của Khổng Tước Linh, như đứa bé núp dưới yếm phần của bà mẹ, đứa bé không làm nên nổi gì.

Cao Lập nói:

- Vì vậy anh tính chỉ nhờ vào bản lĩnh của mình, kiếm lấy cho mình cái thanh danh.

Thu Phong Ngô gật gật đầu, y cười khố nói:

- Bởi vì tôi phát hiện ra, người giang hồ tôn kính Khổng Tước sơn trang, không phải vì họ tôn kính người trong sơn trang, mà là tôn kính ám khí của

chúng tôi, nếu không có Khổng Tước Linh, họ coi chúng tôi làm như không đáng giá một đồng.

Cao Lập nói:

- Không ai nghĩ như vậy.

Thu Phong Ngô nói:

- Nhưng tôi không thể không nghĩ như vậy, tôi gia nhập “Mười Lăm Tháng Bảy” vốn là để tìm hiểu triết để tổ chức đó, tôi vẫn đang chờ đợi cơ hội.

Y lại thở ra một tiếng nói:

- Nhưng về sau tôi mới phát hiện, dù có hiểu rõ “Mười Lăm Tháng Bảy”, cũng không ích lợi gì!

Cao Lập hỏi:

- Tại sao?

Thu Phong Ngô nói:

- Bởi vì cái tổ chức “Mười Lăm Tháng Bảy” bản thân của nó, cũng chỉ bất quá là một cái hình nộm thế thôi, phía sau nó hiển nhiên còn có một lực lượng thần bí còn mạnh mẽ hơn chỉ huy nó, chỉ phối nó.

Cao Lập chậm chậm gật gù đầu, gương mặt y cũng biến thành trầm trọng, y hỏi:

- Anh không suy ra được ai chỉ huy nó?

Ánh mắt của Thu Phong Ngô lấp loáng, y hỏi:

- Anh đã đoán ra được?

Cao Lập nói:

- Ít nhất cũng đoán ra được bảy phần.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Ai?

Cao Lập ngần ngừ một lát, rồi cuộc chậm chậm nói ra ba chữ:

- Thanh Long Hội.

Thu Phong Ngô lập tức đập mạnh tay xuống bàn một cái, nói:

- Đúng vậy, tôi đoán nhất định là Thanh Long Hội.

Cao Lập nói:

- Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Thu Phong Ngô nói:

- Nghe nói Thanh Long Hội có ba trăm sáu mươi lăm phân đà bí mật.

Cao Lập nói:

- Từ mồng một tháng giêng tới trừ tịch, tấu xảo có ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Thu Phong Ngô nói:

- “Mười Lăm Tháng Bảy” chỉ bất quá là một phân đà của bọn họ thế thôi.

Hai người bỗng không nói gì nữa, nét mặt càng lộ vẻ trầm trọng.

Tổ chức “Mười Lăm Tháng Bảy” nghiêm mật như thế nào, thủ đoạn cay độc, lực lượng đáng sợ thế nào, bọn họ đã biết quá rõ. Nhưng “Mười Lăm Tháng Bảy” chỉ bất quá là một trong ba trăm sáu mươi lăm phân đà của Thanh Long Hội.

Tổ chức Thanh Long Hội to lớn đáng sợ chừng nào, có thể tưởng tượng mà biết được.

Thu Phong Ngô rút cuộc thờ dài nói:

- Nghe nói thủ lãnh của Thanh Long Hội từng khoe khoang với kẻ khác, chỗ nào có mặt trời chiếu tới, chỗ đó sẽ có lực lượng của Thanh Long Hội tồn tại.

Cao Lập nói:

- Y còn nói, chỉ cần biển chưa cạn, đá chưa mòn, Thanh Long Hội cũng chưa bị hủy diệt.

Thu Phong Ngô nắm chặt lại nắm tay, nói:

- Tiếc là chúng ta ngay cả lão đại của Thanh Long Hội là ai cũng còn không biết.

Cao Lập nói:

- Cũng chẳng ai biết cả.

Song Song thức dậy rất sớm.

Cao Lập dìu cô ra khỏi giường, hiện tại bọn họ đã ra sau núi hái hoa.

Dĩ nhiên bọn họ cũng có nhiều chuyện để nói với nhau. Tối hôm qua bọn họ không có bao nhiêu cơ hội để nói chuyện với nhau.

Thu Phong Ngô đứng trong sân, hưởng thụ gió nhẹ và nắng sớm mát mẻ trong vùng núi non.

Y tính giúp Kim Khai Giáp làm cơm sáng, nhưng bị đuổi ra ngoài.

- Ra ra, ta đang làm chuyện gì, không thích có người đứng một bên nhìn nhìn.

Nhìn vị cao thủ khét tiếng một thời đang chiêm trưng, thật không phải là chuyện gì thích thú. Thật ra điều đó làm cho người ta trong lòng không dễ chịu tí nào.

Nhưng Kim Khai Giáp không hề có cảm giác khó chịu.

- Ta làm những chuyện này, vì ta thích làm, làm vậy để bàn tay ta tinh xảo thêm.

Vũ công vốn thuộc con người, chỉ cần ta chịu khổ công, bất cứ đang làm chuyện gì, cũng đều là mài luyện vũ công của mình.

Hiện tại Thu Phong Ngô đang gặm nhấm nghiền ngẫm câu nói đó, cũng như y đang nhai cam thảo, mùi vị thú vô cùng.

Hiện tại y mới hiểu tại sao Kim Khai Giáp từng là một tay cao thủ đệ nhất vũ lâm.

Cơm sáng đã bày ra trên bàn, bọn họ đang đợi Cao Lập và Song Song trở về.

Kim Khai Giáp lại bắt đầu chẻ củi.

Thu Phong Ngô đứng yên lặng bên cạnh nhìn, y cảm thấy động tác chẻ củi của lão rất thuần thục và đẹp mắt.

Tinh nghĩa của vũ học là ở đâu?

Chỉ ở trong bốn chữ “chuyên tâm, khổ luyện”.

Thật ra bốn chữ đó cũng thích hợp vào bất cứ chuyện gì trên thế gian này.

Bất cứ mình làm chuyện gì, nếu muốn đi đến đâu, đều phải chuyên tâm và khổ luyện.

- Người có biết ai là tay cao thủ đệ nhất sử búa từ trước đến giờ?

- Không biết!

- Lỗ Ban.

- Ông ta chỉ bất quá là một người thợ khéo tay thôi chứ gì.

- Nhưng mỗi ngày ông ta đều dùng búa, đối với cây búa có tính chất đặc điểm ra sao, đều biết rõ còn hơn cả ai, cây búa đã thành một bộ phận trên thân thể ông ta, ông ta dùng búa cũng linh xảo như dùng ngón tay vậy.

Thuần thực, sẽ sinh ra xảo diệu.

Đây không phải cũng chính là tinh nghĩa của vũ học?

Thu Phong Ngô than dài, y cảm thấy Kim Khai Giáp đang nói những điều này, thậm chí còn có giá trị hơn cả bộ vũ công bí kíp.

Những điều này không phải là những điều mà các tay tông chủ đại sư ngồi suốt ngày trong miếu có thể nói ra được.

Ánh mặt trời đang chiếu mọi nơi, dãy núi màu xanh rì.

Một bà già đầu tóc bạc phơ, tay trái chống gậy, tay phải cầm một tay nải bằng vải bố màu xanh, đi dọc theo con suối nhỏ, cái lưng cong cong giống như một con tôm.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Chung quanh đây còn có người ở sao?

Kim Khai Giáp nói:

- Gần nhất cũng ngoài năm ba dặm đường.

Thu Phong Ngô không hỏi gì thêm, bà già đã đến ngoài sân, vừa thở vừa cười và hỏi:

- Hai vị đại gia có muốn mua trứng gà không?

Thu Phong Ngô nói:

- Trứng gà có mới không vậy?

Bà già cười nói:

- Dĩ nhiên là mới, không tin đại gia cứ thử sờ xem, còn nóng hổi đây nè.

Bà ta bước vào, ngồi xổm xuống đất và mở bọc vải xanh ra.

Trứng gà trong bọc vải quả thật vừa lớn vừa tròn lẳn.

Bà già lấy ra một quả, nói:

- Trứng gà này mới như vậy ăn sống bổ nhất, khỏi cần phải luộc gì cả.

Bà ta còn chưa nói xong, bỗng nghe vèo một tiếng, một cây nõ tiền bay tới cắm ngập vào lưng bà ta.

Gương mặt bà già nhăn nhúm lại, bà ta ngẩng đầu lên, tựa hồ như muốn ném quả trứng gà trong tay ra, nhưng đã ngã sầm xuống.

Tiếp theo đó, một cái bóng đen từ sau vách núi nhảy ra, năm ba cái nhấp nhô, đã xông vào trong sân, chẳng nói tiếng nào, đã chụp bọc trứng của bà già ném ra xa, vào trong khe suối.

Chỉ nghe “ầm” lên một tiếng, nước bắn tứ tung.

Người áo đen bây giờ mới thở phào ra một tiếng, nói:

- Thật là hung hiểm.

Thu Phong Ngô biến hẳn sắc mặt, tựa hồ ngay cả nói cũng không ra được.

Người áo đen quay mặt qua y, gượng cười nói:

- Các hạ có nhìn ra bà già này là ai không?

Thu Phong Ngô lắc lắc đầu.

Người áo đen hạ thấp giọng nói:

- Bà ta chính là kẻ được “Mười Lăm Tháng Bảy” sai lại hành thích.

Thu Phong Ngô biến sắc hỏi:

- “Mười Lăm Tháng Bảy”? Các hạ là...

Người áo đen nói:

- Ta...

Y vừa thốt ra được một tiếng, thân hình bỗng co rúm lại, gương mặt đã biến hẳn hình dạng, khóe miệng máu tươi ứa ra.

Máu vừa ứa ra lập tức biến thành màu đen.

Kim Khai Giáp cũng biến sắc, quăng cây búa xuống chạy lại.

Người áo đen đã ngã ra, hai bàn tay vừa ôm lấy bụng, chập choạng áp úng:

- Mau... mau, bình thuốc trong người tôi có giải được...

Kim Khai Giáp tính chạy lại lấy, Thu Phong Ngô chụp lão kéo lại.

Thần sắc của người áo đen lại càng tỏ ra vẻ thống khổ, y gào lên:

- Người làm ơn... mau mau... chậm một chút là không kịp nữa.

Thu Phong Ngô lạnh lùng nhìn y, lạnh lùng nói:

- Thuốc giải trên người của người, sao người không tự mình lấy ra đi.

Kim Khai Giáp giận dữ nói:

- Không lẽ người còn chưa thấy y không động đậy được hay sao, chúng ta làm sao thấy người khác đang chết mà không cứu?

Thu Phong Ngô cười nhạt nói:

- Y chết không nổi đâu.

Người áo đen nhăn mặt một hồi, bỗng như một mũi tên từ mặt đất chồm lên, bàn tay y vung một cái, bảy chấm đen bắn ra.

Bà già cũng đang nằm trên mặt đất bỗng tung người lên, bàn tay vung ra, ném hai trái trứng gà bay lại.

Thu Phong Ngô không tránh né, y còn ngược lại xông tới.

Hai trái trứng gà bỗng lọt vào ống tay áo của y.

Bà già búng người lộn một vòng bay ra. Bà ta bỗng phát giác Thu Phong Ngô đang đứng trước mặt mình.

Bà ta đâm hai quyền một chiêu Song Phong Quán Nhĩ ra.

Nhưng bàn tay của Thu Phong Ngô đã xuyên qua hai nắm tay của bà ta, quyền của bà ta chưa kịp tới, bàn tay của Thu Phong Ngô đã đánh tới ngực của bà ta.

Đánh nhẹ một cái.

Người của bà già bỗng như bị bàn tay đó hút chặt lấy, hai nắm tay rũ xuống, người cũng cứng đờ luôn.

Sau đó bà ta nghe có tiếng xương vỡ răng rắc.

Kim Khai Giáp lấy một tay độc nhất của mình ngăn trở người áo đen, một cái kéo, một cái tung, người áo đen đã như nằm đất sét nằm nhũn ra, đốt xương bị gãy lòi ra bên ngoài, xuyên lủng qua lớp quần áo.

Máu tươi từ từ chảy ra ngoài xuống mặt đất, từ từ thấm vào trong đất.

Kim Khai Giáp nhìn đăm đăm, ánh mắt lộ vẻ đăm chiêu, làm như trước giờ lão chưa thấy máu chảy bao giờ.

Bà già không ngớt run rẩy toàn thân.

Không biết là vì cường lực kỳ quái của Thu Phong Ngô, hay vì tiếng động của xương cốt đang bị đập vụn, bà ta bỗng sợ quá như một đứa bé đang từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

Thu Phong Ngô chụp ngay đầu tóc bạc phơ của bà ta, dùng sức kéo mạnh một cái, vừa tóc vừa da bị kéo tuột ra, lộ một khuôn mặt khác.

Một khuôn mặt ốm nhách vàng khè sợ sệt, nhưng còn non choẹt. Thu Phong Ngô lạnh lùng nhìn y nói:

- Người mới vào phải không?

Người đó gật gật đầu.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Người có biết ta là ai không?

Người đó liếm môi khô ran nói:

- Tôi... tôi có nghe nói.

Thu Phong Ngô nói:

- Vậy thì người phải biết ta có ít nhất ba chục cách để cho người hối hận tại sao mình phải sinh ra cõi đời này.

Người đó gật gật đầu, gương mặt đã biến ra nhợt nhạt.

Thu Phong Ngô nói:

- Vì vậy tốt nhất người nên nói thật.

Người đó nói:

- Tôi nói... tôi nói.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Các người có mấy người lại đây?

Người đó nói:

- Sáu người.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Đều là hạng người nào?

Người đó nói:

- Tôi không biết, tôi không biết thật.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Bọn họ đang ở đâu?

Người đó nói:

- Đang ở trái núi bên kia, đợi chúng tôi...

Y nói chưa hết lời, bỗng nghe có tiếng xương cốt kêu răng rắc lên.

Xương cốt của y đang gãy vụn.

Thu Phong Ngô quay người lại, không buồn nhìn thêm nửa mắt.

Y giết người trước giờ không bao giờ phải nhìn lại.

Nhưng Kim Khai Giáp còn đang nhìn chăm chú vào vũng máu tươi trên mặt đất, lão bỗng nói:

- Ta đã có tới sáu năm nay chưa từng giết người.

Thu Phong Ngô nói:

- Sáu năm quả thật không phải là khoảng thời gian ngắn.

Kim Khai Giáp nói:

- Ta bắt đầu giết người lúc mười ba tuổi, đến bây giờ mới hiểu được, giết người là chuyện ghê tởm ra làm sao.

Thu Phong Ngô thở ra một hơi nói:

- Bất quá còn hơn là bị người khác giết mình một chút.

Kim Khai Giáp bỗng ngẩng đầu lên, nhìn y chăm chú hỏi:

- Sao người biết bọn họ đến đây giết người?

Thu Phong Ngô cười khố nói:

- Bởi vì tôi cũng đã từng làm chuyện giống như vậy.

Kim Khai Giáp còn chưa kịp hỏi thêm, đã nghe có tiếng Song Song hỏi:

- Anh đã từng làm chuyện gì?

Song Song đang tựa vào vai Cao Lập, đứng dưới ánh mặt trời.

Gương mặt của Cao Lập trắng bệch ra khấn trương, nhưng gương mặt của Song Song đang tươi cười rạng rỡ còn hơn ánh mặt trời.

Thu Phong Ngô không ngờ rằng cô cũng hiện ra được mỹ lệ như vậy.

Trên thế gian này, còn có thứ gì làm một người đàn bà biến ra mỹ lệ bằng hạnh phúc và tự tin.

Thu Phong Ngô rút cuộc cười gượng lên một tiếng nói:

- Chúng tôi này giờ đang nói chuyện đời xưa.

Song Song nhoen miệng cười, hỏi:

- Chuyện đời xưa gì? Tôi thích nhất là nghe kể chuyện đời xưa!

Thu Phong Ngô nói:

- Nhưng chuyện này lại khó nghe lắm.

Song Song hỏi:

- Tại sao?

Thu Phong Ngô nói:

- Bởi vì trong chuyện này, có kẻ giết người!

Gương mặt của Song Song bỗng tối sầm lại, vẻ mặt cô lộ vẻ buồn rầu:

- Tại sao cứ phải có chuyện người ta giết nhau.

Thu Phong Ngô chậm chậm nói:

- Không chừng bởi vì nếu mà mình không giết người ta, người ta cũng giết mình.

Song Song chậm chậm gật đầu, vẻ mặt càng thê lương, cô bỗng chau mày hỏi:

- Nơi đây sao lại có mùi máu tanh?

Kim Khai Giáp nói:

- Ta mới giết một con gà lúc này.

Sống ở trong chốn rừng núi, nhà nào cũng có nuôi gà.

Người có ngu xuẩn lắm, cũng không đi đường xá xa xôi, đem trứng đến nơi này để bán.

Bất kỳ trứng phải chất độc loại gì, máu từ khoe miệng chảy ra không thể nào lập tức biến thành màu đen được, lại càng không thể lúc té ra mặt đất còn nói năng rõ ràng từng chữ một như vậy.

Đây không phải là kế hoạch giết người của “Mười Lăm Tháng Bảy” không đủ chu mật.

Đây là vì người lập kế hoạch chưa bao giờ đến một nơi hoang sơn bao giờ, vì người đến đây thi hành kế hoạch lại là người tham gia chuyện giết người lần đầu tiên.

Và bọn họ lại đụng phải một tay quen nghề, kinh nghiệm phong phú.

Huống gì đến bây giờ vẫn còn chưa thể nói là đã hoàn toàn thất bại.

Phía sau còn bốn người nữa.

Chân chính đáng sợ mới là bốn người này.

Cơm cũng phải ăn, Thu Phong Ngô ăn đặc biệt nhiều hơn thường. Ăn bữa này rồi, bữa tới không biết còn phải đợi đến chừng nào mới ăn được.

Y hy vọng Cao Lập cũng ăn nhiều tí đỉnh.

Nhưng Cao Lập cứ mãi nhìn sang Song Song, ánh mắt của y đầy vẻ ưu tư.

Hiển nhiên y có vô số chuyện muốn hỏi Thu Phong Ngô, nhưng lại không thể hỏi được trước mặt Song Song.

Trên bàn ăn chỉ có một mình Song Song là sung sướng.

Càng biết ít bao nhiêu, đầu não ưu tư càng ít chừng đó, vì vậy có lúc không biết gì lại là điều hạnh phúc.

Song Song bỗng hỏi:

- Sao hôm nay các anh không uống rượu?

Thu Phong Ngô gượng cười nói:

- Chỉ có bợm rượu thứ thiệt, mới sáng sớm đã uống rượu rồi.

Song Song hỏi:

- Các anh còn chưa phải là bợm rượu thứ thiệt nữa sao?

Thu Phong Ngô nói:

- May mà còn chưa phải.

Song Song cúi đầu, bỗng lại hỏi nho nhỏ:

- Còn nếu rượu mừng thì sao nhỉ?

Thu Phong Ngô trong lòng bỗng như một mũi kim đâm vào một cái.

Rượu mừng, không phải bọn họ vốn đang chờ uống rượu mừng của Cao Lập sao?

Y ngẩng đầu lên, lập tức phát hiện ra bàn tay của Cao Lập đang run rẩy, gương mặt của y trắng bệch như tờ giấy.

Không còn rượu mừng nữa rồi.

Không còn gì cả.

Chỉ còn máu! Không chừng là máu người khác, không chừng là máu của mình, máu chảy không ngừng.

Bàn tay mình mà đã phải dính chút máu tanh, cả một đời, vĩnh viễn chỉ còn lẫn lộn trong vũng máu tanh.

Gương mặt Song Song thì đã đỏ lên, đỏ lên vì hạnh phúc và xấu hổ.

Cô cúi đầu, nói nho nhỏ:

- Lúc này... lúc này anh ấy đã nói với tôi, anh ấy nói mọi người cũng đều biết cả rồi.

Thu Phong Ngô ngơ ngác nói:

- Chúng tôi đều đã biết.

Song Song đỏ mặt, nhoèn miệng cười nói:

- Tôi ngờ mọi người nhất định sẽ chúc mừng chúng tôi chứ!

Thu Phong Ngô nói:

- Cung hỷ, cung hỷ!

Y cảm thấy miệng mình đắng nghét, nuốt cũng nuốt không xong, mà nhổ cũng nhổ không được.

Y biết trong lòng Cao Lập còn khổ hơn y nhiều.

Song Song nói:

- Nếu đã có chuyện đáng mừng như vậy, tại sao các anh còn chưa chịu uống rượu?

Cao Lập bỗng đứng dậy nói:

- Ai nói chúng tôi không uống rượu? Tôi đi lấy rượu đây.

Song Song nhoèn miệng cười nói:

- Hôm nay tôi cũng uống một chút, trước giờ tôi chưa bao giờ được sung sướng như hôm nay.

Cao Lập nói:

- Anh cũng chưa bao giờ được sung sướng như hôm nay.

Tuy y đã đứng dậy rồi, thân hình vẫn còn cứng đờ ra đó.

Thi thể trong sân chưa kịp chôn cất, dưới ánh nắng mặt trời từ từ co quắp khô queo lại.

Những kẻ đang truy sát họ, bây giờ đang trên đường, tùy thời tùy lúc đều xuất hiện.

Sinh hoạt bình an hạnh phúc của cô, chớp mắt sẽ bị hủy diệt.

Nhưng cô thì đang sung sướng hơn bao giờ cả.

Cao Lập cảm thấy mặt mày lạnh ngắt, nước mắt trào ra hai bên má, chậm chậm chảy xuống...

Thu Phong Ngô hiện tại thật tình không nỡ nhìn vào gương mặt của Cao Lập, cũng không nỡ nhìn Song Song.

Y sơ mình nhìn rồi cũng phải khóc luôn.

Kim Khai Giáp này giờ đang mãi ăn, nuốt từng miếng từng miếng, bỗng đặt đũa xuống đứng dậy nói:

- Ta ra ngoài một chút.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Ông tính đi đâu?

Thật ra y chẳng cần phải hỏi.

Dĩ nhiên là y biết Kim Khai Giáp đang tính giúp bọn họ đánh nhau với những người kia.

Kim Khai Giáp nói:

- Ta ra ngoài lòng vòng một chút.

Thu Phong Ngô nói:

- Chúng ta cùng đi.

Song Song nói:

- Mọi người đều muốn đi, nhưng rượu còn chưa uống mà.

Thu Phong Ngô gượng cười một tiếng nói:

- Rượu chờ chúng tôi một lát về sẽ uống, chúng tôi đi tìm mấy miếng măng tươi đem về nướng gà đã.

Cao Lập bỗng cười một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Mọi người khỏi cần đi, măng đã ở trong sân rồi.

Giọng nói của y rất bình tĩnh, bình tĩnh vô cùng.

Bình tĩnh thật đáng sợ.

Thu Phong Ngô quay đầu lại, trái tim của y lập tức chùng xuống.

Bốn người đang chậm chậm bước vào trong sân.

Ánh mặt trời sáng lạn, trăm hoa đua nở.

Trời đẹp làm sao.

Người đầu tiên chậm chậm bước vào, nhìn quanh một vòng, rồi lẩm bẩm:

- Nơi này đẹp quá, thật là đẹp.

Gương mặt người này rất dài, như mặt ngựa, mặt mày rõ chẳng rõ chịt, tròng mắt đầy những tia máu đỏ.

Có những người trời sinh ra là có cái tướng hung tợn như vậy, y là hạng người đó!

Trong sân có để một thân cây.

Y chậm chậm bước lại ngồi xuống, soạt một tiếng, rút một thanh quý đầu đao nặng chịch ra.

Y bèn cầm thanh quý đầu đao cắt móng tay.

Thanh quý đầu đao nặng ba mươi sáu cân, trong tay của y, nhẹ nhàng như một lá liễu.

Cao Lập nhận ra người này.

Y tên là Mao Chiến!

Trong tổ chức “Mười Lăm Tháng Bảy” này, kẻ giết người nhiều nhất là y.

Mỗi lần y giết người là làm như phát cuồng lên, gặp phải máu là hoàn toàn phát cuồng lên.

Nếu không phải vì y bận đi giết người chỗ khác, lần này đi hành thích Bách Lý Trường Thanh, nhất định sẽ có y trong đó.

Người thứ hai chầm chậm bước vào sân, y cũng nhìn quanh một cái, rồi nói:

- Nơi này đẹp thật, được chết ở nơi đây thật không tệ chút nào.

Gương mặt người này màu xanh thẫm, nhìn không thấy thịt, cái mũi như chim ưng, ánh mắt của y cũng giống như con diều hâu chuyên môn ăn thịt xác chết.

Trong tay y cầm một thanh Táng Môn kiếm, kiếm quang cũng như gương mặt y, ánh màu xanh thẫm.

Y xem ra không hung ác như Mao Chiến, nhưng lại âm trầm, âm trầm có lúc còn đáng sợ hơn là hung ác.

Trong sân có một cây dung.

Y vào sân, bèn nằm dài ra dưới gốc cây, bởi vì y vốn rất ghét ánh mặt trời.

Cao Lập không nhận ra y, nhưng nhận ra được thanh kiếm của y. Âm Hồn Kiếm Ma Phong.

“Mười Lăm Tháng Bảy” đã thu nhận gã này từ lâu, không những vậy còn trả giá không ít, dĩ nhiên y đáng đồng tiền lắm.

Y ít khi tùy tiện giết người, thậm chí cũng rất ít khi xuất thủ.

Nhưng những người y muốn giết, đều đã vào quan tài.

Y giết người không bao giờ muốn có kẻ khác đứng bên cạnh nhìn, bởi vì có lúc ngay cả y cũng cảm thấy mình quá tàn bạo.

Nếu mình muốn giết người nào, phải giết làm sao cho hãn biến thành quỷ rồi cũng còn không dám tìm mình trả thù!

Người thứ ba cao lớn đến nước có vẻ muốn phì ra, nhưng bước chân rất nhẹ nhàng, còn nhẹ hơn cả mèo.

Dĩ nhiên Cao Lập nhận ra y.

Người này chính là Đinh Cán.

Y từ từ bước vào trong sân, nhìn quanh một vòng, nhẩn nha nói:

- Nơi này đẹp quá, thật là đẹp, được nằm đây chờ chết, phúc khí thật không đến nỗi tệ.

Y cũng ngồi xuống, cầm cây loan đao tĩa râu.

Y và Mao Chiến vốn là tư đảng với nhau, cử chỉ của y hữu ý vô ý bắt chước theo Mao Chiến.

Nếu nói rằng người này có bạn, thì người đó phải là Mao Chiến.

Người thứ tư xem ra rất văn nhã, rất hòa khí, gương mặt trắng trẻo, râu ria cắt xén rất chỉnh tề sạch sẽ.

Y chấp hai tay sau lưng, ung dung bước vào, không những mặt mày tươi cười, ánh mắt cũng vậy.

Y không nói gì cả, trên người không thấy có đeo vũ khí.

Y xem ra giống như một gã tú tài đang đi thăm hỏi bạn bè.

Nhưng Cao Lập và Thu Phong Ngô thấy người này, bỗng cảm thấy một luồng hơi lạnh từ dưới chân xông lên. Làm như người này còn đáng sợ hơn cả Mao Chiến, Ma Phong, Đinh Cán cộng lại nhiều.

Bởi vì bọn họ nhận ra y, y chính là thủ lĩnh của tổ chức “Mười Lăm Tháng Bảy” này, tên là Minh Tú Tài Tây Môn Ngọc!

Cao Lập ở trong tổ chức này đã hơn ba năm, nhưng trước giờ chưa hề thấy y tự mình xuất thủ bao giờ.

Nghe nói y giết người rất chậm, chậm một cách phi thường.

Nghe nói có lần y giết một người mà mất đi cả hai ngày.

Nghe nói hai ngày sau người đó đứt hơi rồi, không ai nhận ra được người đó đã từng là một con người.

Nhưng điều đó dĩ nhiên bất quá là truyền thuyết, người tin vào đó không nhiều lắm.

Bởi vì thật tình, y quá văn nhã, quá ra vẻ một tú tài, không những vậy mà còn văn chất lân lân, ôn nhu lễ phép.

Một người văn nhã như vậy, làm sao lại đi giết người được?

Hiện tại y còn đang đứng trong sân tươi cười, chẳng thấy hối hả, cũng chẳng thấy giận dữ, làm như dù y có đợi đến ba ngày ba đêm cũng chẳng ra sao cả.

Nhưng Cao Lập và Thu Phong Ngô đều biết, hiện tại bọn họ đã đến lúc không ra ngoài được rồi.

Bọn họ nhìn nhau một cái.

Thu Phong Ngô rón rén rút cây kiếm treo trên tường xuống.

Cao Lập chậm chậm nắm lấy cây thương trong góc phòng.

Song Song bỗng hỏi:

- Bên ngoài có người lại nữa, có phải là anh mời khách lại uống rượu mừng không?

Cao Lập cắn chặt hàm răng đáp:

- Bọn chúng không phải là bạn.

Song Song hỏi:

- Không phải là bạn, thì là gì?

Cao Lập nói:

- Cường đạo.

Song Song biến sắc, phảng phất như muốn xỉu xuống.

Trong lòng Cao Lập nhói lên một cái, y dịu dàng nói:

- Anh nói Đại Tượng đem em về phòng ngủ một lát, anh đuổi bọn cường đạo đi ngay bây giờ.

Song Song hỏi:

- Nhanh vậy sao?

Cao Lập nói:

- Ừ.

Y ráng gắng gượng, không để nước mắt ứa ra.

Y chỉ hy vọng đây là lần cuối cùng mình nói gạt cô.

Không chừng đây cũng là lần cuối cùng thật.

Mao Chiến đang cắt móng tay, Đinh Cán còn đang tĩa râu, Ma Phong nằm xoải ra dưới gốc cây, ngay cả đều không thèm ngẩng lên.

Trong cặp mắt bọn họ, Tiểu Vũ và Cao Lập chỉ bất quá là hai cái xác chết.

Nhưng Tây Môn Ngọc đã bước đến, cười thật ôn nhu và thân thiết, hỏi:

- Các chú mấy ngày nay khổ cực không?

Thu Phong Ngô cười cười nói:

- Cũng khỏe.

Tây Môn Ngọc hỏi:

- Hôm qua có ngủ ngon không?

Thu Phong Ngô nói:

- Chúng tôi ngủ được lắm, ăn cũng rất ngon.

Tây Môn Ngọc bật cười nói:

- Ăn được ngủ được là phúc khí quá rồi, lần trước ta đưa tiền cho hai chú, đã tiêu sạch rồi phải không?

Thu Phong Ngô nói:

- Còn chút xíu.

Tây Môn Ngọc cười nói:

- Dĩ nhiên là còn, ta có nghe Bách Lý Trường Thanh là một kẻ rộng rãi.

Thu Phong Ngô nói:

- Đúng vậy, ông ta cho chúng tôi mỗi người năm vạn lượng, không ngờ rằng cứu người còn kiếm nhiều tiền hơn cả giết người.

Tây Môn Ngọc gật gật đầu nói:

- Điều đó cũng làm ta sạch tỉnh ra, sau này chắc ta cũng phải đổi nghề.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Tây Môn Ngọc mỉm cười nói:

- Hiện tại ta còn muốn giết một vài người miễn phí.

Thu Phong Ngô thở ra nói:

- Tôi cũng tính giết một người miễn phí đấy chứ, chỉ tiếc là da mặt của hắn dày quá, tôi cũng khỏi phải phí sức.

Tây Môn Ngọc hỏi:

- Chú đang nói Đinh Cán đấy?

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi lấy làm kỳ, người mặt dày như thế, râu làm sao lại mọc ra được?

Tây Môn Ngọc nói:

- Y quả mặt dày, vô sỉ thật, còn giết hai đứa đồng bọn nữa chứ, chú đoán xem ta phải đối phó với y ra làm sao?

Thu Phong Ngô nói:

- Đoán không ra!

Tây Môn Ngọc nói:

- Ta chuẩn bị thưởng cho y năm trăm lượng bạc, bởi vì dù sao y cũng sống sót trở về báo cáo hành tung của mấy chú cho ta biết.

Y cười nhả nha tiếp:

- Chú xem, ta thưởng phạt trước giờ vẫn công bình đấy chứ?

Thu Phong Ngô nói:

- Đúng là công bình lắm.

Tây Môn Ngọc bỗng thở ra nói:

- Ta biết chú đang tán gẫu với ta đây, bất quá là đang đợi cơ hội giết ta, trước giờ ta vẫn cho rằng chú là kẻ giết người giỏi nhất. Vì vậy ta rất lấy làm tiếc rẻ cho chú!

Thu Phong Ngô hỏi:

- Ông còn biết gì nữa?

Tây Môn Ngọc nói:

- Ta cũng biết các chú nhất định sẽ đợi bọn ta ở đây.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Tại sao?

Tây Môn Ngọc nói:

- Bởi vì đem theo một người đàn bà, dù gì cũng bất tiện lắm, mà người đàn bà này lại không thể bỏ được.

Y bỗng nhìn Cao Lập cười một tiếng hỏi:

- Chú xem có đúng không?

Cao Lập lạnh lùng nói:

- Đúng quá rồi.

Tây Môn Ngọc mỉm cười nói:

- Đã nghe tẩu phu nhân là một vị mỹ nhân tựa thiên tiên từ lâu, sau chú không mời ra cùng gặp?

Cao Lập nói:

- Nàng chỉ gặp người, không gặp các người cái thứ.... Người của y bỗng cứng đờ ra, giọng nói trở thành ồm ồm.

Bởi vì y đã nghe tiếng chân của Song Song.

Song Song đã chập choạng bước ra, đang đứng đó thở hổn hển không ngớt.

Mỗi cặp mắt bỗng mở lớn ra, làm như bỗng thấy một người có ba cái chân.

Mao Chiến đột nhiên cười lớn nói:

- Các người thấy chưa, đây chính là người đàn bà của Cao Lập!

Đinh Cán cười lớn nói:

- Đây là đàn bà sao? Coi giống như yêu quái, yêu quái không trật đi đâu được.

Mao Chiến nói:

- Nếu có ai chịu lấy thứ yêu quái này, ta tình nguyện làm thầy chùa, tụng đầu chết quách!

Gương mặt của Cao Lập đang nhăn nhúm không thành hình dạng vì đau khổ.

Y không dám quay đầu lại nhìn Song Song.

Y bỗng như một con dã thú bị thương nhảy vọt ra...

Y thà chết, thà chết một ngàn lần, một vạn lần, cũng không để Song Song phải chịu cái thứ công dã như vậy.

CỔ LONG

KHỔNG TƯỚC LINH

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 4

Mệnh Vận

Danh gia đao pháp, kiếm pháp, thường thường cho rằng dùng song đao song kiếm là chuyện rất ngu xuẩn.

Dưới cặp mắt danh gia thương pháp, song thương không thể được coi là một loại thương.

Bởi vì vũ công cũng giống như rất nhiều cái gì khác trên đời này, nhiều chưa chắc nhất định là hay.

Một người bàn tay có bảy ngón chưa chắc điểm huyệt tinh vi hơn người chỉ có năm ngón tay.

Người chân chính rành điểm huyệt, chỉ cần dùng một ngón tay là quá đủ.

Nhưng người dùng song đao, song kiếm cũng có cái đạo lý của họ. Người ta rõ ràng là có hai tay, tại sao chỉ dùng một vũ khí thôi?

Bất kỳ đạo lý nào chính xác hơn, hiện tại, nhất định không ai cho rằng Cao Lập buồn cười tí nào.

Cặp thương của y giống như đầu con rồng, cánh con chim ưng. Y từ trước mặt Tây Môn Ngọc xông qua, cây thương của y bay ra. Cây thương bay ra đó, biểu thần một trận huyết chiến đã bắt đầu khai diễn.

Nhưng Thu Phong Ngô còn chưa động dậy, bởi vì Tây Môn Ngọc chưa động dậy, thậm chí còn không để mắt nhìn tới Cao Lập. Ánh mắt của y đang nhìn chăm chú vào bàn tay của Thu Phong Ngô, bàn tay cầm kiếm.

Thu Phong Ngô có thể cảm thấy được lòng bàn tay của mình đang rướm đầy mồ hôi lạnh.

Tây Môn Ngọc bỗng cười một tiếng, nói:

- Ta mà là chú, hiện tại đã thả cây kiếm đó xuống đất.

Thu Phong Ngô nói:

- Sao?

- Bởi vì nếu chú thả cây kiếm xuống, không chừng còn có cơ hội sống được.

- Có cơ hội nhiều ít?

Tây Môn Ngọc nói:

- Không nhiều lắm, nhưng ít nhất cũng hay hơn là không có tí cơ hội nào cả.

Thu Phong Ngô nói:

- Cao Lập không có tí cơ hội nào sao?

- Thương pháp của y không tệ, trong các tay cao thủ sử dụng thương, y cơ hồ có thể coi là kẻ khá nhất.

- Ông nói rất công bình.

- Ta đã có thấy qua thương pháp của y, cũng có thấy qua cách giết người của y, trên đời này không ai hiểu rõ vũ công của y bằng ta.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi biết ông nhất định rất chú ý đến y.

- Ta cũng rất hiểu Mao Chiến và Đinh Cán.

- Ông cho rằng bọn họ đã đủ sức đối phó với Cao Lập?

Tây Môn Ngọc nói:

- Ít nhất cũng không sai nhiều lắm.

- Còn tôi thì sao?

- Dĩ nhiên ta rất hiểu chú.

- Ông và Ma Phong đủ sức đối phó với tôi?

Tây Môn Ngọc mỉm cười nói:

- Hơi nhiều một tí.

- Ông tính đúng rồi mới lại đây?

- Phải, tri kỷ tri bỉ, mới bách chiến bách thắng được, nếu không chắc trong tay chín phần mười, ta đâu có lại đây.

Thu Phong Ngô bỗng thở ra một hơi thật dài, làm như một người đang nổi lên đên trên mặt biển, vừa sắp chết đuối, bỗng phát hiện ra đất liền trước mặt vậy.

Tây Môn Ngọc “chắc trong tay chín phần mười”, rốt cuộc cũng còn tính sai lần này.

Y không tính Kim Khai Giáp trong đó.

Dĩ nhiên y nằm mộng cũng không ngờ được rằng oai chấn thiên hạ năm xưa Đại Lôi Thần lại ở nơi đây.

Bất cứ sai lầm nhiều hay ít, đều có thể là sai lầm trí mệnh. Lần nay y phạm phải lỗi lầm quả thật quá trí mệnh.

Thu Phong Ngô chậm chậm gật đầu nói:

- Ông thật tính rất chính xác, bọn các ông bốn người đủ sức đối phó với hai chúng tôi.

Hiện tại bọn họ tuy chưa thấy Kim Khai Giáp, nhưng họ đã biết lão nhất định sẽ xuất hiện đúng thời điểm.

Y cơ hồ nhin không nổi, muốt bật cười lên.

Cặp thương nhảy múa, loang loáng tia sáng, chiếu trên gương mặt y, xem ra y chưa bao giờ nhẹ nhàng thoải mái như bây giờ.

Tây Môn Ngọc nhìn chăm chú vào mặt y, bỗng cười một tiếng, nói:

- Ta biết nơi này còn có một người nữa.

- Ông biết?

Tây Môn Ngọc hững hờ nói:

- Vì vậy chúng ta đến cũng không chỉ có bốn người.

Thu Phong Ngô thở ra nói:

- Tuy tôi chưa thấy gì, nhưng đại khái cũng nghĩ ra được.

- Sao?

Đao vào thương đang bay qua bay lại sau lưng y, cách không quá hai thước.

Đao thương chạm nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng động kinh tâm động phách, đao phong lăm lăm, thối bay tung tán đầu tóc của y. Nhưng gương

mặt y, ngay cả một thớ thịt cũng không cử động một mảy may.

Thu Phong Ngô không thể không bội phục, trước giờ y chưa bao giờ gặp qua một người trấn tĩnh như người này.

Y cũng cười một tiếng, nói:

- Còn người nào khác nữa? Có phải ở phía sau nhà chuẩn bị nổi lửa?

Tây Môn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

- Đốt lửa để ngăn chặn đường thoái lui của chúng tôi trước, sau đó bọc lại trước cùng các ông giáp công hai bên trước sau.

Tây Môn Ngọc nói:

- Hình như chú rất hiểu tôi.

- Tôi học nhanh lắm.

Tây Môn Ngọc thở dài:

- Chú đúng là làm bang thủ rất đặc lực cho tôi.

Ánh mắt của y bỗng di chuyển từ người của Thu Phong Ngô sang tới người Song Song.

Song Song còn đang đứng trước cửa, đứng dưới ánh mặt trời.

Bàn tay nhỏ bé yếu đuối của cô đang tựa vào khuôn cửa, hình như tùy thời tùy lúc đều có thể ngã xuống.

Nhưng cô không hề ngã xuống.

Thân hình của cô hình như đã hoàn toàn cương cứng, gương mặt cô lộ một nét biểu tình không sao hình dung được.

Tuy cô chưa ngã xuống, nhưng cả người cô hình như hoàn toàn tan rã ra.

Không có ai có thể tưởng tượng ra cái tư thế, cái biểu tình ấy ra sao. Thu Phong Ngô không nỡ quay đầu lại nhìn cô, y bỗng cười một tiếng nữa, hỏi:

- Lửa đã đốt lên chưa?

Tây Môn Ngọc nói:

- Còn chưa đốt.

- Tại sao còn chưa đốt?

Tây Môn Ngọc hỏi:

- Chú đang lo lắng gìùm cho tôi đấy sao?
- Tôi sợ bọn họ không biết đốt nhà.
- Ai cũng biết đốt nhà.
- Chỉ có một hạng người không biết.

Tây Môn Ngọc nói:

- Người chết?

Thu Phong Ngô bật cười.

Chính ngay lúc đó, Tây Môn Ngọc đã xông qua bên cạnh y, xông tới chỗ Song Song, Ma Phong này giờ đang nằm dưới gốc cây cũng đột nhiên bay lên, thanh kiếm xanh thẫm bốc lên một cái, kiếm nhanh tới cổ họng của Thu Phong Ngô.

Nhưng cũng chính ngay lúc đó, phía sau mái nhà bỗng có hai bóng người bay lại, bình lên một tiếng, rớt xuống mặt đất. Tây Môn Ngọc không nhìn hai người này, bởi vì y biết bọn họ đã chết, y đã nhận ra mình tính sai một nước cờ. Hiện tại mục tiêu của y là Song Song.

Y đã nhìn ra tình cảm của Cao Lập đối với Song Song.

Chỉ cần bắt được Song Song làm áp lực, trận này dù không thắng được, ít nhất cũng có thể toàn thân thoái lui.

Song Song không động đậy, không tránh né.

Nhưng sau lưng cô bỗng có một người xuất hiện.

Một người khổng lồ như một thiên thần.

Kim Khai Giáp tùy tùy tiện tiện đứng ngay trước khuôn cửa, phảng phất như không có gì để phòng cả.

Nhưng bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra được, muốn đánh ngã lão không phải là một chuyện dễ dàng.

Gương mặt lão cũng không có biểu tình, cặp mắt xám xịt đang lạnh lùng nhìn Tây Môn Ngọc.

Lão không hề đưa tay ra chống đỡ, nhưng thân pháp của Tây Môn Ngọc bỗng sững lại, làm như đụng phải một bức tường đá vô hình nào đó.

Lão già một tay không có tí biểu tình, cũng không có tí phòng bị này, trên người làm như có một lực lượng mạnh không tả.

Đuôi mắt của Tây Môn Ngọc giật lên mấy cái, y nhìn chăm chăm vào lão, nói từng chữ một.

- Tôn tính các hạ?

Kim Khai Giáp nói:

- Kim.

- Kim, Kim là hoàng kim?

Y bỗng phát hiện cây búa trong tay lão già cụt tay, cả người y tự hồ như cứng đờ ra.

- Đại Lôi Thần?

Kim Khai Giáp:

- Người không ngờ?

Tây Môn Ngọc thở ra, y cười khổ nói:

- Ta đã tính sai rồi, đáng lý ra ta không nên lại đây.

- Người đã lại.

Tây Môn Ngọc hỏi:

- Hiện tại ta còn đi được hay không?

- Không được.

Tây Môn Ngọc nói:

- Ta có thể để lại một bàn tay?

- Một bàn tay không đủ.

Tây Môn Ngọc nói:

- Người còn muốn gì nữa?

- Muốn cái mạng của người.

Tây Môn Ngọc hỏi:

- Không trao đổi gì được sao?

- Không.

Tây Môn Ngọc thở ra một hơi thật dài, nói:

- Tốt.

Y bỗng nhiên xuất thủ, mục tiêu của y vẫn còn là Song Song. Bảo vệ một người khác, dù gì cũng khó hơn là bảo vệ chính mình, không chừng Song Song mới là nhược điểm duy nhất của Kim Khai Giáp.

Kim Khai Giáp không hề bảo vệ cho Song Song.

Lão biết cách phòng thủ tốt nhất là công kích.

Lão vung tay ra, cây búa chém tới.

Nhát búa rất đơn giản, đơn thuần, không có biến hóa, không có hậu chiêu, nhất búa đó không cần phải dùng tới biến hóa hay hậu chiêu gì cả.

Búa chém thẳng xuống, chính là chiêu thức đơn giản nhất trong các chiêu thức.

Nhưng chiêu này lại là chiêu đã được luyện qua biết bao trăm ngàn biến hóa rồi, mới chuyển ngược lại thành đơn giản.

Nhát búa đó đi ngược về chân chất, đã tiếp cận với hoàn mỹ. Không ai có thể hình dung ra được cái thứ kỳ dị trong nhất búa đó, cũng không ai có thể hiểu được.

Thậm chí ngay cả Tây Môn Ngọc cũng đều không thể.

Y thấy cây búa chém xuống, cảm thấy lưỡi búa lạnh như băng, bén nhọn cắm vào trong da thịt mình.

Lúc y nghe tiếng búa xe gió, đồng thời y cũng nghe tiếng xương cốt mình đang gãy vụn.

Y cơ hồ không thể tin được đây là sự thực.

Chết, tại sao lại là một chuyện quá hư ảo như thế này? Không có tí đau đớn, cũng không có tí sợ hãi.

Y còn chưa kịp nhìn ra cái chết ra thế nào, bỗng nhiên thần chết đã ôm choàng lấy mình.

Sau đó là một màn đêm đen tối vĩnh viễn không biên giới.

Song Song vẫn còn không động đậy, nhưng nước mắt từ từ rơi lả chả xuống hai gò má.

Bỗng nhiên lại có một loạt tiếng rú thảm thiết.

Đang lúc Thu Phong Ngô cảm thấy Ma Phong là một kẻ địch đáng sợ, Ma Phong lại phạm một lỗi làm trí mệnh.

Y vung kiếm quá cao, bụng dưới để lộ một chỗ hở.

Thu Phong Ngô ngay cả nghĩ cũng không kịp nghĩ, lưỡi kiếm đã đâm xuyên qua bụng của y.

Người của Ma Phong giật lên trên không một cái, như một con cá đang nằm trên cần câu.

Lúc người y rớt xuống, máu tươi mới phun ra, tấu xảo rơi đầy trên người y.

Y chết cũng rất nhanh.

Mao Chiến đã hoàn toàn điên cuồng.

Bởi vì y ngửi thấy mùi máu tanh, y điên cuồng như một con dã thú đói khát người thấy con mồi ngon.

Cái thứ điên cuồng đó vốn đã tiếp cận với tử vong.

Y không còn thấy người nào khác, y chỉ thấy Cao Lập.

Còn Đinh Cán đang bước lùi từng bước một, y quay người lại, và ngăn người ra.

Thu Phong Ngô đang đợi y ở đó, lạnh lùng nhìn y chăm chăm, lạnh lùng hỏi.

- Người tính chạy đi đâu?

Đinh Cán liếm cặp môi khô ran, nói:

- Ta đã nó rồi, ta còn muốn sống thêm chút nữa.

Thu Phong Ngô nói:

- Người cũng có nói, vì để sống thêm, chuyện gì người cũng chịu làm.

- Đúng vậy.

- Hiện tại người có thể làm một chuyện cho ta.

Ánh mắt của Đinh Cán tràn đầy hy vọng, y lập tức hỏi:

- Chuyện gì?

Thu Phong Ngô nói:

- Mao Chiến có phải là bạn rất thân của người không?

- Ta không có bạn bè.

- Được, người giết y, ta không giết người.

Đinh Cán không nói thêm lời nào, bàn tay y đã vung lên.

Ba cây loan đao xẹt ra như điện, ba cây đều cắm vào ngực bên trái của Ma Chiến.

Mao Chiến rống lên điên cuồng một tiếng, quay phắt đầu lại. Y không còn thấy Cao Lập, y không còn thấy cây ngân thương đang tung hoành.

Ngân thương bỗng ngừng lại.

Y nhìn Đinh Cán chăm chăm, vừa nhìn vừa bước từng bước lại, máu tươi trước ngực không ngớt chảy vọt ra.

Đinh Cán không còn tí máu nào trên gương mặt, y thoái lui từng bước một, vừa rút lên:

- Người đừng có trách ta, dù ta có chết chung với người, cũng chẳng có gì hay ho.

Mao Chiến cắn chặt răng, máu tươi rỉ ra bên khóe miệng.

Đinh Cán bỗng cười nhạt nói:

- Nhưng người cũng đừng cho ta là sợ người, hiện tại ta muốn giết người chỉ việc đưa tay lên là xong.

Bàn tay của y lại đưa lên.

Sau đó gương mặt y bỗng biến thành thê thảm, bởi vì hiện tại hai cánh tay y đã bị người giữ chặt.

Mao Chiến còn đang bước từng bước một tới.

Đinh Cán không thể nào cử động được nữa, không thể nào lùi được nữa.

Bàn tay của Thu Phong Ngô như hai gọng kềm sắt, giữ chặt lấy hai cánh tay của y.

Đinh Cán mặt mày không còn ra hình dung, y run giọng nói:

- Thả ta ra, người đã đáp ứng với ta, người thả ta ra mà.

Thu Phong Ngô hững hờ nói:

- Ta có giết người đâu.

- Nhưng y..

Thu Phong Ngô lãnh đạm nói:

- Nếu y muốn giết người thì có liên hệ gì đến ta?

Đinh Cán bỗng cất tiếng rú thê thảm, như một con dã thú bị lọt vào bẫy.

Sau đó ngay cả tiếng thở cũng không còn nghe thấy gì.

Mao Chiến đến trước mặt y, chầm chậm rút cây loan đao cắm trong người mình ra, chầm chậm đâm vào trong ngực y.

Ba cây loan đao toàn bộ đâm vào ngực y rồi, y còn đang rú thảm thiết, rú lên rồi ngã gục xuống.

Mao Chiến nhìn y ngã xuống rồi, bỗng quay người, hướng về Thu Phong Ngô vái một cái thật lâu.

Y chẳng nói một lời.

Y dùng cây đao trong tay mình, cắt đứt cổ họng của mình.

Không có ai cử động, không có chút thanh âm.

Máu tươi chầm chậm thấm vào mặt đất đang được ánh mặt trời chiếu lên, thi thể người chết hình như đang bắt đầu khô queo lại, Song Song rồi cuộc ngã ra.

Thu Phong Ngô nhìn cô, hình như y đang nhìn một đóa hoa tươi đang từ từ khô héo lại.

Ánh mặt trời chiếu trên dải đất mênh mông.

Kim Khai Giáp vung cây búa lên, chém mảy xuống đất, phảng phất như muốn đem bao nhiêu bi phần phát tiết xuống lòng đất sâu.

Mặt đất không lời.

Không những nó nuôi dưỡng được sinh mạng, nó cũng tiếp thu được tử vong.

Hoa tươi đang nở trên mặt đất, cũng không chừng là lúc thi thể đang tan rã ra dưới lòng đất.

Mộ phần đã đào ra đâu đó.

Kim Khai Giáp nhắc thi thể của Tây Môn Ngọc lên, đẩy xuống huyệt.

Nơi sung sướng và hy vọng của một người có dễ dàng bị chôn đi như vậy không?

Lão chỉ biết rằng bao nhiêu sung sướng và hy vọng của Song Song đã bị chôn đi, hiện tại lão chỉ còn lấy mắt nhìn nó đang tan rã ra dưới lòng đất.

Lão đoạt đi một sinh mạng, có lúc ngược lại còn nhân từ hơn là đoạt đi hy vọng của người đó chút xíu.

Thật tình lão không dám tưởng tượng ra một người đã hoàn toàn mất đi hy vọng, làm sao còn sống gì được nữa.

Chính lão còn sống đây bởi vì tuy lão không còn sung sướng, nhưng lão còn hy vọng.

Còn Song Song?

Trước giờ lão chưa hề rơi lệ, tuyệt không hề.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến gương mặt vốn đầy vẻ sung sướng và tự tôn, trong lòng lão như bị kim châm chích.

Hiện tại lão chỉ hy vọng hai gã trẻ tuổi kia có thể an ủi được cô, có thể làm cho cô vẫn tiếp tục sống.

Riêng lão, lão đã quá già.

An ủi đàn bà, là chuyện của thanh niên, già rồi chỉ có thể đào mộ cho người chết.

Lão bước lại, khom lưng nhắc thi thể của Ma Phong lên.

Thi thể của Ma Phong bỗng nhiên sống lại.

Ma Phong còn chưa chết.

Bụng không phải là bộ phận yếu hại, đa số người bị đâm thủng bụng vẫn còn sống nhăn.

Cho rằng bụng là chỗ yếu hại của con người, chỉ bất quá là một cảm giác sai lầm.

Ma Phong lợi dụng cái cảm giác sai lầm đó, cố ý chịu Thu Phong Ngô đâm một kiếm.

Kim Khai Giáp vừa nhắc người y lên, thanh kiếm của y đã đâm sâu và lưng của lão, ngập tới chuôi.

Kiểm còn cắm trên lưng của Kim Khai Giáp, còn Ma Phong thì đã trốn mất.

Y chụp lấy cơ hội tốt nhất để chạy trốn.

Bởi vì y biết Cao Lập và Thu Phong Ngô nhất định sẽ tìm cách cứu người trước, rồi mới đuổi sau.

Vì vậy y không muốn cho Kim Khai Giáp chết ngay.

Lúc Cao Lập và Thu Phong Ngô chạy ra, Kim Khai Giáp đã ngã gục xuống. Hiện tại lão đang nằm ngửa mặt lên trời, vừa thở vừa la lên không ngớt.

- Song Song ra sao rồi?

Hiện tại lão vẫn còn quan tâm đến người khác.

Cao Lập ráng đèn nén lại nỗi bi thương trong lòng, y nói:

- Cô ấy người yếu lắm, còn chưa tỉnh lại.

Kim Khai Giáp nói:

- Người phải để cho cô ta ngủ một lát, đợi lúc cô ta tỉnh lại, nói lại ta đã đi rồi.

Lão ho kịch liệt một hồi, lại nói tiếp:

- Người phải nhất định không nói cho cô ta biết ta đã chết, nhất định không được...

Cao Lập nói:

- Ông còn chưa chết, ông nhất định chưa chết được.

Kim Khai Giáp gượng cười lên một tiếng, lão nói:

- Chết cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm lắm, các người cần gì phải làm ra vẻ như vậy, làm ta khó chịu quá.

Thu Phong Ngô cũng gượng cười một tiếng, y muốn nói vài câu gì đó mà lại nói không ra.

Kim Khai Giáp nói:

- Hiện tại các người nhất định đừng ở lại đây nữa, càng đi mau chừng nào càng tốt.

Thu Phong Ngô nói:

- Vâng.

Kim Khai Giáp nói:

- Cao Lập nhất định phải đem Song Song theo.

Thu Phong Ngô nói:

- Ông an lòng đi thôi, y nhất định không bỏ Song Song đâu.

Kim Khai Giáp nói:

- Ta cũng hy vọng người đáp ứng cho ta một chuyện.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Chuyện gì?

Kim Khai Giáp:

- Về nhà, ta muốn người về nhà.

Thu Phong Ngô cắn chặt răng:

- Tại sao muốn tôi về nhà?

Kim Khai Giáp thở hển hển nói:

- Người về nhà, bọn họ nhất định sẽ không còn tìm ra người nữa, bởi vì không ai ngờ rằng người là thiếu trang chủ của Khổng Tước Sơn Trang.

Thu Phong Ngô nói:

- Nhưng...

Kim Khai Giáp nói:

- Bọn họ tìm không ra người, cũng sẽ tìm không ra Cao Lập, vì vậy vì Cao Lập người nên về nhà.

Thu Phong Ngô trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nói:

- Tôi có thể đem bọn họ về một lượt.

Kim Khai Giáp nói:

- Không được.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Tại sao?

Kim Khai Giáp nói:

- Khổng Tước Sơn Trang có nhiều người, nhiều miệng, thấy người đem hai người này về, tin tức sớm muộn gì cũng sẽ lọt ra ngoài.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi không tin bọn họ dám tìm lại Khổng Tước Sơn Trang thật.

Kim Khai Giáp nói:

- Ta biết người không sợ phiền phức, nhưng ta cũng biết tính khí của Cao Lập.

Lão lại ho lên một chập nữa, mới nói tiếp:

- Y vốn là người không muốn làm phiền bạn bè trước giờ, nếu người quá thật là bạn của y, người nên để y đem Song Song đi một nơi nào đó an tĩnh sống nửa đời còn lại.

Thu Phong Ngô nói:

- Nhưng y...

- Nếu y đến Khổng Tước Sơn Trang thật, các người nhất định sẽ hối hận không kịp.

- Tại sao?

- Người không cần hỏi ta tại sao, người nhất định phải tin vào ta..

Lão chập choạng, ngay cả thở dốc cũng không cách nào thở được nữa, một hồi thật lâu, mới nói từng tiếng một:

- Nếu người không đáp ứng ta, ta chết không nhắm mắt.

Thu Phong Ngô nắm chặt hay nắm tay, y nói:

- Được, tôi đáp ứng ông, chỉ trừ khi ông còn sống, chúng ta mới đối phó nổi với Thanh Long Hội.

Y cắn răng rồi nói tiếp:

- Chỉ có ngày nào Thanh Long Hội bị tan rã ra, chúng ta mới sống yên ổn được.

Kim Khai Giáp nói:

- Các người sẽ sống rất yên lành thôi, nhưng không cần đến ta.

Lão lại gượng cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Người phải nhớ lấy cho kỹ, muốn đánh tan Thanh Long Hội nhất định không phải là chuyện của một người, ngay cả chủ nhân của Khổng Tước Linh cũng không thể.

Thu Phong Ngô nói:

- Ông...

Kim Khai Giáp nói:

- Ta lại càng không được, muốn dẹp Thanh Long Hội, phải nhớ kỹ lấy bốn chữ.

- Bốn chữ gì?

- Đồng Tâm Hiệp Lực.

Bốn chữ ấy cũng chính là lời giáo huấn cuối cùng của một kẻ tung hoành một thời trong vũ lâm.

Chính ông ta đã qua lại một mình, tung hoành thiên hạ, nhưng đến lúc lâm tử, những gì dặn dò lại là bốn chữ đó.

Bởi vì bây giờ lão ta mới chân chính hiểu rằng trên đời này tuyệt đối không có một lực lượng nào có thể bì lại với “đồng tâm hiệp lực”.

Hiện tại lão ta đã nói hết những lời lão muốn nói.

Lão biết cái chết của lão cũng đáng giá trị.

Muốn sống cho đáng đã khó rồi, muốn chết cho đáng lại càng không dễ dàng gì.

Hoàng Hôn.

Ánh tịch dương từ ngoài song chiếu vào, chiếu tới góc nhà.

Hai con chuột bò từ trong góc ra, dáng đi bệ vệ, bởi vì chúng ngỡ trong nhà không có người.

Trong nhà có người, có ba người.

Cao Lập và Thu Phong Ngô đứng thẳng người ở đầu giường, nhìn Song Song hình như còn đang ngủ say.

Mấy con chuột chạy qua dưới chân bọn họ, rồi chạy lại.

Bọn họ không động dậy, cũng không ngồi xuống.

Bọn họ hình như đang trừng phạt mình.

Bao nhiêu bất hạnh, không phải đều do bọn họ hai người tạo nên hay sao?

Nhìn bùn đất đang dần dần phủ lấp thi thể của Kim Khai Giáp, bọn họ không hề rơi nước mắt, bởi vì bọn họ đã nhớ kỹ lấy lời của Kim Khai Giáp.

- Chết, cũng chẳng phải là điều gì ghê gớm.

Đúng là vậy.

Bởi vì có những người tuy đã chết rồi, tinh thần của họ vĩnh viễn vẫn còn sống ở đó.

Sống trong tâm tưởng người khác.

Vì vậy, chết không phải là thống khổ, thống khổ là những người còn sống đó.

Hiện tại bọn họ nhìn Song Song, nước mắt ngược lại muốn chảy ra, Song Song đã tỉnh lại.

Cô vừa tỉnh lại là lập tức gọi tên Cao Lập lên.

Cao Lập cầm ngay lấy tay cô, dịu dàng nói:

- Anh đang ở đây, này giờ anh vẫn ở đây.

Song Song nói:

- Em biết, em biết anh nhất định không bỏ em một mình ở đây.

- Anh... anh còn muốn em biết một chuyện.

- Em đã biết rồi.

Gương mặt cô bỗng lộ một nụ cười tươi như hoa, cô nói tiếp:

- Em biết anh muốn nói cho em biết em là cô gái xinh đẹp nhất trên đời này, những người kia nói gì, đều là chọc cho em giận lên thế thôi.

Cao Lập nói:

- Bọn chúng không phải là con người, nói chuyện không ra một con người.

- Em biết.

Cô đưa tay lên, vỗ nhẹ vào mặt Cao Lập.

Gương mặt cô lộ đầy vẻ ôn nhu và thương yêu, cô nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Em cũng biết anh sợ em lo lắng, thực ra em đã biết em là người như thế nào từ lâu rồi, không cần phải bọn họ nói cho em biết.

Trái tim của Cao Lập bỗng thót lại, y gượng cười nói:

- Những lời bọn họ nói, không có câu nào thật cả.

Song Song dịu dàng nói:

- Anh nghĩ em vẫn còn là một đứa bé sao? Anh nghĩ em không biết những lời người khác nói là thật hay giả sao?

Cao Lập chỉ thấy trái tim của mình càng lúc càng chìm xuống, chìm xuống đáy sâu.

Song Song nói:

- Nhưng anh đừng sợ em đau lòng, cũng đừng đau lòng cho em, bởi vì đã lâu lắm rồi, em biết mình là một đứa mù xấu xí quái dị.

Giọng của cô vẫn rất bình tĩnh, gương mặt cô không hề lộ vẻ bi thương hay tự thương thân mình.

Cô nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Lúc đầu, em cũng đau khổ lắm, thương tâm lắm, nhưng rồi sau đó em cũng hiểu ra, mỗi người đều có một mệnh vận của họ, vì vậy mỗi người nên chấp nhận số mệnh của mình, tiếp tục sống thôi.

Cô vỗ về khuôn mặt của Cao Lập, giọng nói càng ôn nhu:

- Tuy em xấu hơn người ta, nhưng em không oán trời oán người, bởi vì em còn có may mắn hơn biết bao người khác, không những em có cha mẹ nhân từ, em còn có anh nữa.

Thu Phong Ngô đứng bên lắng nghe, nghẹn ngào trong cổ họng. Lúc y nhìn lại Song Song, ánh mắt không còn vẻ thương hại đồng tình mà ngược lại, đầy vẻ khâm phục và tôn kính.

Thật tình, y không thể ngờ được trong cái thân xác xấu xí yếu đuối kia, lại có một tấm lòng kiên cường vĩ đại đến thế.

Cao Lập buồn bã nói:

- Em đã biết vậy, tại sao không nói ra?

Song Song nói:

- Em làm vậy là vì anh.

- Cho anh?

- Em biết anh rất tốt với em, em hy vọng anh ở nơi đây sẽ được sung sướng, nếu em nói ra, anh sẽ vì em mà đau lòng không chịu được.

Cô nhè nhẹ thở ra một tiếng, nói:

- Anh đối đã với em như vậy, sao em nỡ làm anh đau lòng được?

Cao Lập nhìn cô, nước mắt rơi lả chả xuống.

Y bỗng phát hiện ra, mình mới là kẻ yếu đuối, ích kỷ trong hai người.

Y chiều cố cho cô, bảo vệ cho cô, không chừng chỉ vì muốn làm cho mình sung sướng, vì muốn cho mình có cơ hội chuộc tội, vì muốn cho thâm tâm mình được bình an.

Y cứ hy vọng sẽ mãi mãi trong tiếng cười của cô, tẩy sạch được máu tanh trên bàn tay của mình.

Y vẫn mãi tránh né, trốn người khác, trốn chính mình, trốn cái cảm giác tội lỗi.

Chỉ ở nơi này có cô, y mới được bình an trong giây phút.

Song Song dịu dàng nói:

- Vì vậy em mong anh đừng đau lòng cho em, bởi vì chính em chưa bao giờ đau lòng về mình, chỉ cần chúng ta bên nhau thật lòng sung sướng, dù em có đẹp xấu cũng không sao cả.

Những lời đó đáng lý ra phải là y nói, nhưng chính cô lại mở miệng nói.

Y bỗng phát hiện ra, mấy năm nay, cô là người đã chiều cô, bảo vệ cho y.

Nếu không có cô, không chừng y đã phát điên lên, đã vỡ tung đầu não ra.

Song Song tiếp tục nói:

- Hiện tại anh có hiểu ý của em chưa?

Cao Lập không nói gì nữa.

Y quỳ xuống, thành tâm thành ý quỳ xuống.

Thu Phong Ngô nhìn bọn họ, nước mắt nóng hổi ứa ra rơi xuống hai gò má.

Y cũng phát hiện ra một chuyện.

Ông trời mãi mãi là kẻ rất công bằng.

Tuy ông ta không cho Song Song một thân xác mỹ lệ, nhưng lại cho cô một tâm hồn mỹ lệ.

Ngôi mộ mới.

Thật ra, đây không phải là mộ.

Đất đã được nện chặt, không những vậy, cỏ còn được đem từ nơi xa lại phủ lên.

Hiện tại không ai có thể nhìn ra dưới miếng đất này đã chôn thi thể một vị đại hiệp cả một thời.

Đây là ý kiến của Cao Lập và Thu Phong Ngô cùng bàn với nhau, bọn họ không muốn còn ai lại quấy nhiễu anh hồn của ông ta.

Không có mộ bài, mộ bài ở trong lòng bọn họ.

Ông ta không phải là thần, ông ta là con người.

Một con người vĩ đại, một người bạn vĩ đại.

Một thân vũ công kinh thiên động địa của ông ta, không chừng người ta sẽ quên đi, nhưng những chuyện ông ta đã làm cho họ, nhất định sẽ vĩnh viễn ở trong lòng họ.

Hoàng hôn, họ lại đem rượu lại nơi đây.

Nguyên một thùng rượu lớn.

Bọn họ thay phiên nhau uống thùng rượu, sau đó phần còn lại đem rưới hết lên mảnh đất.

Cao Lập và Song Song sánh vai quỳ xuống.

- Đây là rượu mừng của chúng tôi.
- Tôi biết ông vẫn muốn được dịp uống ly rượu mừng của chúng tôi.
- Tôi nhất định sẽ đem nàng đi, chiếu cố cho nàng trọn đời, dù đi đến đâu, cũng sẽ không rời nàng.
- Tôi nhất định sẽ cho nàng sống sung sướng mãi mãi.

Bọn họ biết ông ta nhất định là mong bọn họ còn sống mãi, trên đời này không còn chuyện gì khác hơn để tỏ lòng thành tâm và tôn kính của họ đối

với người đã chết.

Sau đó Song Song bèn rón rén bước qua một bên, để hai người bạn đồng sinh tử hoạn nạn nói lời ly biệt.

Chiều về càng đậm, chim bay về tổ cất tiếng kêu bi ai, tựa hồ như đang thương tiếc kiếp người phải chia lìa.

Thu Phong Ngô nhìn Cao Lập.

Cao Lập nhìn Thu Phong Ngô.

Trên đời này có ngôn từ gì có thể nói lên được tình cảm biệt ly?

Không biết trải qua bao lâu, Thu Phong Ngô rút cuộc gượng cười lên một tiếng, nói:

- Anh có biết tôi là một người có bao nhiêu phúc đức không?

Cao Lập cũng gượng cười một tiếng, nói:

- Tôi biết.

Thu Phong Ngô nói:

- Hiện tại anh không cần tôi phải đi với anh nữa.

- Anh muốn về nhà?

- Tôi đã hứa rồi, tôi phải về.

Cao Lập nói:

- Tôi hiểu.

- Còn hai người?

- Tôi cũng đã hứa, chúng tôi nhất định sẽ sống mãi với nhau.

- Hai người tính đi đâu?

Cao Lập nói:

- Trời đất lớn bao nhiêu, chúng tôi sẽ có nơi để ở.

Thu Phong Ngô chậm chậm gật đầu nói:

- Nhưng bất kể hai người ở đâu, nhất định phải đến tìm tôi.

- Nhất định.

- Đem cô ấy đến cùng với anh.

- Dĩ nhiên.

Thu Phong Ngô bỗng thò tay ra, nắm chặt lấy bàn tay của Cao Lập, y nói:

- Tôi còn muốn anh hứa với tôi một chuyện.

- Anh nói đi.

- Sau này bất kể anh có chuyện gì khó khăn, anh nhất định phải tới tìm tôi.

Màn đêm đã buông xuống.

Cái bóng ồm yếu đơn độc của Thu Phong Ngô rốt cuộc đã biến vào màn đêm.

Cao Lập ôm nhẹ lấy Song Song, y cảm thấy trong lòng vừa hạnh phúc, vừa đau khổ.

Song Song dịu dàng nói:

- Anh thật là một người có phúc.

Cao Lập gật gật đầu:

Song Song nói:

- Rất ít người kết được một người bạn như vậy.

Cao Lập cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên tóc của cô, dịu dàng nói:

- Rất ít người lấy được một cô vợ như em.

Y quả thật rất hạnh phúc.

Y có một người bạn tốt, và có một người vợ hiền.

Đối với bất cứ một người nào, bao nhiêu đó đã quá đủ.

Nhưng không biết tại sao, trong lòng y lại đầy những bi thương và sợ hãi, một thứ bi thương và sợ hãi hướng tới tương lai vô định.

Bởi vì thật tình y không nắm chắc được mình có sống được sung sướng mãi mãi hay không.

Song Song ngẩng đầu lên, cô bỗng hỏi y:

- Có phải anh đang sợ không?

Cao Lập gượng cười nói:

- Anh sợ? Sợ gì?

Song Song nói:

- Sợ chúng ta sẽ không sống được sung sướng mãi mãi, sợ những người đó sẽ tìm lại nữa, sợ chúng ta không biết mình sống ra sao.

Cao Lập trầm mặc.

Y trước giờ rất hiểu, sinh hoạt là một gánh nặng không thể đo lường.

Song Song nói:

- Thật ra, anh không nên sợ gì cả, một người chỉ cần có quyết tâm, thì thế nào cũng có cách để sinh sống.

- Nhưng...

Song Song ngắt lời y:

- Em không sợ khổ, chỉ cần ở bên anh, dù có khổ chút xíu cũng là sung sướng thôi.

Cao Lập nói:

- Nhưng anh muốn chăm sóc cho em, anh muốn em sống sung sướng.

- Sống như thế nào mới là sống sung sướng?

Cao Lập không trả lời.

Y cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Song Song nói:

- Ăn được ngon, mặc được đẹp, cũng chẳng phải là sống sung sướng gì, quan trọng nhất là xem trong lòng mình có sung sướng hay không, chỉ cần trong lòng mình sung sướng, chuyện khác em chẳng màng.

Gương mặt ôn nhu của cô đượm một vẻ dũng cảm quyết tâm không sao tả được.

Cao Lập chậm chậm ưỡn ngực lên, nắm lấy tay cô.

Trong lòng y bỗng nhiên tràn đầy dũng khí và quyết tâm.

Y biết hiện tại trên đời này, không còn chuyện gì có thể làm cho y bị thương và sợ hãi nữa.

Bởi vì y không còn một mình.

Không còn một mình, chỉ có những người chân chính cô độc mới biết được đây là thứ cảm giác kỳ diệu biết bao nhiêu.

Bọn họ không đi vào núi sâu, cũng không ra ngoài thành thị. Bọn họ tìm một nơi thôn trang yên tĩnh hòa bình ở, người trong trấn lương thiện và chất phác.

Một người nông dân cần cù và một người vợ yếu đuối ở nơi đây nhất định không làm mọi người xâm xỉ đồn đãi.

Bọn họ sáng sớm đi làm việc, tối về nghỉ ngơi.

Bọn họ sống một cuộc đời thật yên tĩnh và đầm ấm.

Chỉ tiếc đây không phải là khúc cuối trong câu chuyện.

Cao Lập đi làm về.

Đem theo bùn đất mà một ngày lao khổ về.

Song Song đã dùng đôi tay yếu đuối nhu hòa của cô nấu cho y hai món ăn, hâm nóng một bầu rượu. Mỗi thứ trong nhà này cô đã quá quen thuộc, cô dần dần có thể dùng tay để thay thế cặp mắt.

Hiện tại cô khỏe mạnh hơn lúc trước nhiều.

Cuộc sống sung sướng đầm ấm đối với bất kỳ một người bệnh nào cũng phải là thứ thuốc thần.

Cao Lập nhìn rượu thịt bày trên bàn, cười như một đứa bé.

- Tối hôm nay lại còn rượu nữa.

Song Song cười ngọt ngào nói:

- Máy hôm nay anh làm lưng mệt quá, em phải khao thưởng anh chút đỉnh chứ.

Cao Lập ngồi xuống, uống miếng rượu trước, rồi mới cười nói:

- Anh hy vọng hôm nay trả thuế xong, còn dư thêm vài gánh thóc, đem đổi vài thứ đồ chơi cho em.

Song Song giống như một đứa bé bị nuông chiều quá độ cô ngồi trên đùi y, chớp chớp mắt nói:

- Em chỉ thích có một thứ.

Cao Lập hỏi:

- Em thích gì?

- Anh.

Cô dùng bàn tay nhỏ xíu yếu đuối, chỉ vào mũi y.

Y mở to miệng ra, làm bộ như thở không ra hơi.

Cô cười ngất nghẻo, đưa ly rượu lên đổ vào miệng y, y cầm đũa lên, gắp một miếng thịt sườn, tính đưa vào miệng.

Bỗng nhiên đôi đũa của y rớt xuống.

Bàn tay y lạnh hằn ra.

Đôi đũa của y gắp vào, không phải là miếng thịt sườn, mà là một con ngô công.

Một con ngô công dài bảy tấc.

Song Song hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Cao Lập biến sắc mặt, y vẫn còn gượng cười nói:

- Không có gì, chỉ bất quá trong thức ăn có con ngô công, nhất định là ở trên trần nhà rớt xuống, xem ra tối hôm nay cái món cơm sườn ngon lành này không được tới miệng anh rồi.

Song Song yên lặng một hồi thật lâu, rốt cuộc cô cũng gượng cười một tiếng nói:

- May mà trong bếp còn có trứng, mình làm trứng chiên ăn đi.

Cô đứng dậy, Cao Lập cũng đứng dậy theo, y nói:

- Anh đi với em.

- Để em đi, anh cứ ngồi đây uống rượu.

- Anh muốn đi với em, anh thích nhìn em chiên trứng.

Song Song cười nói:

- Chiên trứng có gì hay đâu mà nhìn?

Cao Lập cười nói:

- Anh cứ thích nhìn đấy.

Hai người tuy vẫn còn cười cười nói nói, trong lòng bỗng nhiên bị một tầng mây xám phủ lên.

Trong nhà bếp rất sạch sẽ.

Y không thể ngờ được một cô gái như Song Song cũng thu dọn phòng bếp sạch sẽ đến như vậy.

Sức mạnh của tình yêu thật quá kỳ diệu, nó cơ hồ có thể làm bất cứ chuyện gì, cơ hồ có thể tạo nên kỳ tích.

Song Song vào đó, Cao Lập cũng theo vào, Song Song đi lấy trứng, Cao Lập cũng theo cô lấy trứng.

Y lẽo đẽo theo cô, hầu như không rời nửa bước.

Song Song mở cửa lò ra, Cao Lập đốt lửa lên, Song Song cầm chảo đặt lên, Cao Lập mở nắp.

Bỗng nhiên, cái nắp trên tay rớt xuống đất.

Bàn tay của y càng lạnh buốt, trong lòng y càng lạnh hơn.

Trong chảo không phải trống không, trong chảo có hai người bằng giấy, giấy cắt ra thành hình người, không có đầu.

Đầu đã bị cắt đứt, trên cổ máu tươi đỏ lôm.

Lửa đang cháy mạnh trong lò, người giấy bị thiêu nóng, bỗng nhiên bắt đầu nhả lại, xem ra càng thấy khủng bố không sao tả được.

Gương mặt của Song Song trắng bệch, tựa hồ như muốn xui xuống đất, cô có thứ giác quan thứ sáu thật kỳ diệu, cô có thể cảm thấy nỗi sợ hãi trong lòng Cao Lập.

Cô không té xui xuống, bởi vì cô biết lúc này là lúc bọn họ nhất định phải tìm cách kiên cường lên.

Cô bỗng dịu dàng hỏi y:

- Hiện tại mình có thể nói thật được chưa anh?

Cao Lập nắm chặt hai nắm tay:

- Ừ.

Song Song nói:

- Ngô công không phải từ trên nóc nhà rớt xuống, nơi đây không hề có ngô công.

Cao Lập gật đầu, gương mặt y lộ đầy vẻ thống khổ.

Bởi vì y biết cuộc sống bình thản và đầm ấm của bọn họ hiện tại đã kết thúc.

Phải chấp nhận chiến đó, quả thật là một chuyện thật thống khổ. Nhưng Song Song ngược lại rất trấn tĩnh, cô nắm lấy tay y, nói:

- Có phải chúng ta đã biết bọn họ sớm muộn gì cũng tìm lại phải không?

- Đúng vậy!

- Vì vậy, anh đừng lo cho em, bởi vì em đã chuẩn bị rồi.

Giọng của cô càng ôn nhu, cô nói tiếp:

- Em cũng đã sống được hai năm sung sướng, dù bây giờ có chết đi cũng không có gì hối tiếc, huống gì chúng ta đã chắc gì chết đâu Cao Lập ưỡn ngực lên, lớn tiếng nói:

- Em nghĩ là anh sợ chúng sao?

- Dĩ nhiên là anh không sợ, anh là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, sao anh đi sợ bọn tiểu nhân lấm la lấm lé như vậy được.

Gương mặt cô sáng rực lên, bởi vì cô vốn rất kiêu ngạo về y.

Cao Lập bỗng có dũng khí lên.

Nếu ta là người đã từng yêu, ta sẽ biết cái thứ dũng khí ấy chợt đến kỳ diệu biết bao nhiêu.

Song Song nói:

- Bây giờ anh nói thật cho em nghe, trong chảo có thứ gì vậy?

Cao Lập ấp úng nói:

- Chỉ bất quá... chỉ bất quá có hai người bằng giấy, thế thôi.

- Người giấy?

Cao Lập cười nhạt nói:

- Bọn họ tưởng dọa được chúng ta, nhưng có biết đâu mình vĩnh viễn không bị dọa cho lặn đùng ra.

Con ngô công và người giấy dĩ nhiên không lấy được mạng của ai, bất cứ ai cũng nhìn ra đây chỉ là một thứ cảnh cáo uy hiếp tinh thần.

Bọn họ dĩ nhiên không muốn y chết nhanh quá.

Song Song cắn môi, trầm ngâm một hồi lâu, cô bỗng nói:

- Anh rửa chảo đi, em luộc trứng anh ăn, luộc sáu cái, anh ăn bốn cái, em ăn hai cái.

Cao Lập hỏi:

- Em... em còn ăn được sao?

- Tại sao lại không? Ăn không được là cho bọn chúng biết mình sợ bọn chúng, chúng ta không những ăn, còn ăn nhiều thêm chút nữa.

Cao Lập cười lớn nói:

- Đúng, anh ăn bốn cái, em ăn hai cái.

Cũng chỉ có trứng luộc nguyên vỏ mới an toàn nhất.

Vì vậy, bọn họ bắt đầu ăn trứng.

Song Song nói:

- Trứng ngon thật đấy.

- Ừ, còn ngon hơn thịt sườn lắm.

- Bọn chúng mà dám bước vào đền hoàng, em sẽ mời chúng ăn hai trái trứng.

- Chỉ tiếc là chúng nó không dám, thứ người đó chỉ dám lén lút làm những chuyện xấu mặt không dám nhìn người khác.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng cười nhạt.

Cao Lập đứng phắt dậy hỏi:

- Ai đó?

Không ai trả lời, dĩ nhiên là không ai trả lời.

Cao Lập tính rượt ra, nhưng y chầm chậm ngồi xuống lại, hững hờ nói:

- Quả nhiên là một tên không dám nhìn mặt ai.

Song Song hỏi:

- Anh có biết dùng cách gì tốt nhất đối phó những hạng người đó không?

Cao Lập hỏi:

- Em nói dùng cách gì?

- Chẳng thêm để ý đến chúng.

Cao Lập cười lớn nói:

- Đúng vậy, thấy quái không kỳ quái, quái tự nó sẽ biến đi, đúng là cách tốt nhất.

Y cười rất lớn tiếng, nhưng y đang cười đo chằng?

Bên ngoài là màn đêm tối mịt, một khoảng tối vô biên vô bờ bến.

Trong nhà chỉ có hai người bọn họ.

Căn nhà nhỏ xiu, hai người nhỏ xiu, bên ngoài là màn đêm đen tối và khủng bố vô biên, hoàn toàn phủ lên người bọn họ.

Y thật không biết sợ sao?

Cặp ngân thương đã lấy từ dưới giường ra.

Mũi thương đầy những bụi bặm, nhưng chưa bị rỉ sét.

Có những thứ vĩnh viễn không thể nào bị cũ kỹ đi, có những hồi ức cũng vậy.

Cao Lập nghĩ đến Thu Phong Ngô.

Không biết hiện tại y ra sao rồi? Không biết bọn họ có đang tìm y không?

Y hy vọng là không.

Chuyện này, y chỉ hy vọng nó kết thúc ở nơi đây, kết thúc ngay ở bản thân y.

Chỉ có một điều y buồn không được, đó là Song Song.

Nếu y không còn nữa, Song Song sẽ ra sao bây giờ?

Y không dám nghĩ tới.

Song Song hình như cũng không suy nghĩ gì, hình như cô đã ngủ. Thật tình cô còn cứng rắn hơn, dũng cảm hơn bất cứ ai tưởng tượng được, nhưng lúc ngủ, xem ra cô vẫn còn là một đứa bé.

Làm sao y có thể nhẫn tâm bỏ cô mà đi? Làm sao y chết được?

Y nắm chặt lấy cây thương, y dùng hết tận sức lực, để cho nước mắt không trào ra.

Nhưng nước mắt của y đã trào ra.

Song Song trở mình, cô bỗng hỏi:

- Tại sao anh còn chưa ngủ?

Thì ra cô vẫn còn chưa ngủ.

Cao Lập nói:

- Anh... anh còn chưa muốn ngủ.

Song Song nói:

- Đừng quên là mai anh còn phải dậy sớm ra đồng đó.

Cao Lập gượng cười nói:

- Ngày mai anh trốn một lần được không?

- Dĩ nhiên là được, chỉ bất quá ngày sau nữa rồi sao? Ngày sau đó nữa rồi sao?

Cô thở ra một tiếng, nói tiếp:

- Nếu bọn chúng không chịu xuất hiện, không lẽ anh cứ mãi ở đây với em hoài sao? Không lẽ anh ngồi trong nhà với em cả đời sao?

Cao Lập hỏi:

- Tại sao không được?

- Dù anh làm vậy, nhưng còn em, em duy trì được tới bao lâu?

- Ráng cho đến lúc bọn chúng xuất hiện, đợi đến lúc bọn chúng lại tìm anh, còn hay hơn anh đi tìm chúng.

Song Song nói:

- Nhưng chừng nào chúng nó mới lại tìm anh?

Cao Lập nói giọng chắc chắn:

- Bọn chúng đã lại đây, nhất định sẽ không chờ lâu đâu.

- Bọn chúng là vậy, không chừng chính vì muốn giữ cứng chúng ta trong nhà, chờ cho anh sức cùng lực tận rồi mới xuất hiện.

Cao Lập cười khổ nói:

- Nhưng bọn chúng chẳng cần phải đợi, bọn chúng chẳng cần phải có chuyện tất yếu như vậy.

- Tại sao?

- Bây giờ đã đến lúc mình nên nói thật không em?

- Vâng - Vậy thì anh hy vọng em có thể làm cho anh một chuyện.

- Chuyện gì?

Cao Lập nhẹ vỗ lên mặt cô, dịu dàng nói:

- Anh muốn em hứa, anh có chuyện gì đi chẳng nữa, em cũng phải ráng sống.

- Anh... anh... anh muốn nói gì?

Cao Lập buồn bã nói:

- Ý anh ra sao, em cũng phải hiểu rồi.

- Anh sợ chúng?

- Anh không thể không sợ.

- Tại sao?

Gương mặt của Cao Lập nhăn nhó lại vì đau khổ, y nói:

- Lần này bọn chúng tìm lại đây, tức là đã có mười phần chắc trong tay rồi.

Song Song trầm ngâm một hồi.

Hình như cô bỗng biến ra thật bình tĩnh, một hồi thật lâu, cô mới chậm chậm nói:

- Nếu bọn chúng đã có mười phần chắc trong tay rồi, tại sao lại không lập tức động thủ?

- Bởi vì bọn chúng muốn hành hạ cho anh phải đau khổ.

- Nhưng bọn chúng bắt được anh rồi, không phải vẫn còn hành hạ anh được sao?

Cao Lập ngăn người ra.

Sau đó ánh mắt của y từ từ sáng lên, y bỗng nhảy bật dậy nói:

- Anh nghĩ ra rồi.

- Anh nghĩ ra chuyện gì?

- Thanh Long Hội không đến đây.

- Ai đến đây?

- Chỉ có một người đến đây, vì vậy y mới làm như thế, y muốn làm cho anh kiệt quệ tinh thần, làm cho anh phát điên lên, sau đó mới từ từ thanh toán anh.

- Anh biết người này là ai?

- Ma Phong, nhất định là Ma Phong!

Ma Phong rất ít khi giết người.

Nhưng y muốn giết người nào, trước giờ y chưa sẩy tay lần nào.

Y giết người rất chậm, chậm đến kinh sợ.

- Người muốn giết ai, phải giết cho hẵn biến thành quỷ rồi, còn không dám đến tìm người đòi nợ.

Gương mặt của Cao Lập phấn khởi quá thành đỏ hồng lên, y nói:

- Anh biết sớm muộn gì hẵn cũng sẽ đến, anh biết mà.

- Tại sao?

- Hẵn muốn trả thù.

- Trả thù?

- Có những người làm chuyện gì không phải với người khác thì được, nhưng người khác không được làm chuyện gì không phải với y, nếu không y sẽ nhất định phải tự mình trả thù cho được.

Y cắn chặt răng, nói từng tiếng một:

- Nhưng y quên mất anh cũng đang tìm y đây.

Dĩ nhiên y không bao giờ quên được người nào giết Kim Khai Giáp.

- Sao anh biết y không đem người Thanh Long Hội lại?

- Hẵn nhất định không làm vậy!

- Tại sao?

- Bởi vì trả thù là một thứ hưởng thụ, giết người cũng vậy, hẵn nhất định không chịu để người khác chia xẻ.

Song Song nắm chặt lấy tay y nói:

- Hẵn... hẵn nhất định là một người thật đáng sợ.

Cao Lập cười nhạt nói:

- Đúng là vậy, nhưng anh không sợ lắm.

Giọng của y bỗng khựng ngang, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa rất nhẹ, rất chậm, mỗi tiếng gõ hình như gõ ngay trên trái tim của họ.

Cao Lập cơ hồ như đã ngừng hô hấp lại.

Y bỗng phát hiện ra mình không chắc ăn như mình đã tưởng tượng.

Hai năm nay, y nắm trong tay là cây cuốc, không phải thương.

Tiếng gõ cửa còn đang tiếp tục, nhẹ nhẹ, chậm chậm, từng tiếng, từng tiếng...

Bàn tay của Song Song lạnh cứng.

Y bỗng phát hiện ra cô không lớn gan như y đã tưởng tượng.

Song Song rút cuốc nhìn không nổi nói:

- Hình như có ai đang gõ cửa phía ngoài.

- Anh nghe rồi.

- Anh không lại mở cửa sao?

Cao Lập cười nhạt nói:

- Hẳn muốn vào đây, chẳng cần anh mở cửa, hẳn cũng vào được vậy.

Thật ra y cũng biết đấy chẳng qua chỉ là cái cớ.

Quả thật y đang sợ hãi.

Bởi vì y không thể chết, vì vậy y mới sợ chết.

Sợ chết không phải là chuyện xấu hổ, nhất định không phải.

Một người là tay nam tử hán chân chính, có người vợ như Song Song yêu mình để chiếu cố, người đó cũng sẽ sợ chết thôi.

Trái tim của Song Song phảng phất như bị kim đâm chích.

Dĩ nhiên cô hiểu ý, không ai hiểu y bằng cô.

Trong cặp mắt trống rỗng vô hồn kia, bỗng có hai hàng nước mắt không ngớt trào ra như suối.

- Em... em đang khóc đấy sao?

Song Song gật gật đầu, nói:

- Anh biết ra rất hãnh diện về anh trước giờ.

- Anh biết.

- Nhưng bây giờ... bây giờ em không cảm thấy vậy.

Cao Lập cúi gằm đầu.

Dĩ nhiên y hiểu tâm tình của Song Song.

Không có người đàn bà nào chịu cho người đàn ông của mình thành một gã hèn nhát, lại càng không có người đàn bà nào muốn người đàn ông của

mình chạy trốn không dám đối diện với khốn khổ nguy hiểm.

Song Song buồn rầu nói:

- Em biết anh vì em mới như vậy, nhưng em không muốn anh làm như vậy là vì em, bởi vì em biết hiện tại nhất định là anh rất thống khổ, bởi vì anh đâu phải là kẻ hèn nhát.

- Nhưng em...

- Anh đừng lo gì đến em, bất kể em ra sao, chỉ cần là chuyện anh phải đi làm, anh cứ đi làm đi, nếu không, không chừng em còn thống khổ hơn cả anh.

Cao Lập nhìn cô, chỉ có người đàn bà chân chính mới nói được những lời như vậy.

Y bỗng phát hiện ra mình đang hãnh diện về cô lắm.

Y khom người, hôn nhẹ lên gò má đầm nước mắt, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Cô nằm úp mặt trên gối, đếm từng bước chân của y.

Mỗi sáng sớm, cô vẫn nằm đếm bước chân của y, từ bên giường chỉ cần đi mười ba bước là ra tới cửa trước.

Một bước, hai bước... bốn bước, năm bước...

Chuyến đi này y còn trở về được không?

Cô không biết, cũng không dám nghĩ đến.

Dù có biết chắc y đi lần này sẽ không về, cô cũng vẫn không cản trở y, bởi vì đây là chuyện y không giải quyết không được.

Y không thể nào trốn chạy được.

CỔ LONG

KHỔNG TƯỚC LINH

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 5

Cố Nhân Tình Thâm

Bóng đêm lê thê mù mịt.

Sương mù không biết đã hiện ra từ lúc nào, một người đang đứng yên lặng trong đó.

Một người rất âm trầm, một gương mặt rất âm trầm, ánh mắt bén ngót như con diều hâu chuyên môn ăn thịt người chết.

Cao Lập vừa mở cửa, lập tức thấy gã ở đó.

Gã cơ hồ không khác gì hai năm về trước.

Cao Lập chưa từng bao giờ nghĩ gã sẽ đứng ngoài cửa đợi! Thật như một người đi đến nhà bạn thăm viếng, đợi chủ nhân ra mở cửa vậy.

Nhưng ánh mắt gã lúc nhìn Cao Lập lại giống như một con diều hâu đang nhìn thây người chết.

Cao Lập nói:

- Người đã đến.

Ma Phong nói:

- Đúng vậy, ta đã đến. Sớm muộn gì ta cũng đến. Bất cứ ai dám cho ta một mũi kiếm vào bụng cũng đừng hòng sống bình an thoải mái.

Cao Lập lạnh lùng nói:

- Người còn sống cho tới bây giờ, đại khái cũng không phải dễ dàng.

Ma Phong nói:

- Đúng là không dễ dàng, người vĩnh viễn không ngờ được cái mạng này của ta phải trả bao nhiêu giá mới đổi lại được, vì vậy hiện tại ta càng không chết được, nhất định không chết được.

Đồng tử con mắt của gã thu nhỏ lại, ánh mắt đầy vẻ oán độc, gã hỏi lại:

- Tiểu Vũ đâu?

Cao Lập hỏi:

- Người muốn tìm y?

Ma Phong hững hờ nói:

- Ta đang nghe đây.

Cao Lập nói:

- Thứ nhất, người không nên đến một mình. Thứ hai, người nên dùng Song Song uy hiếp ta. Hiện tại người đã đánh lỡ mất cơ hội. Thứ ba, người càng không nên đến gõ cửa nhà ta như thế này.

Ma Phong gật gật đầu nói:

- Có đạo lý lắm.

Cao Lập nói:

- Người vốn có rất nhiều cơ hội ám toán ta.

Ma Phong bỗng ngắt lời y. Gã lạnh lùng nói:

- Ta chẳng cần gì ám toán người, cũng chẳng cần phải lấy con mụ vợ bảo bối của người ra uy hiếp làm gì, bởi vì ta tùy thời tùy lúc có thể giết người.

Cao Lập cười lớn.

Ma Phong nói:

- Hai năm nay, ta khổ luyện mỗi ngày sáu tiếng đồng hồ, còn người...

Tiếng cười của Cao Lập bỗng ngưng bật.

Ma Phong lạnh lùng nhìn y nói:

- Người hiện tại còn sống đó, bởi vì ta hiện tại còn chưa muốn cho người chết.

Cao Lập không nói năng gì, cũng không có cử động gì.

Y bỗng cảm thấy người không thoải mái tí nào. Thái độ của Ma Phong càng trấn tĩnh chừng nào, y càng không thoải mái chừng đó.

Ánh mắt khiếp người của Ma Phong bỗng rời khỏi người y, hướng ra bóng đêm lê thê mù mịt ngoài kia, một hồi thật lâu mới chậm chậm nói tiếp:

- Người còn có bảy ngày để sống.

Giọng nói của gã đợm vẻ tự tin thật kỳ dị mà đáng sợ, làm như quan tòa đang xử tội phạm nhân.

Cao Lập lại bật cười lên, y phải tốn bao nhiêu là sức lực mới làm cho mình cười được lên tiếng.

Nhưng Ma Phong chẳng thèm nhìn tới y, gã nhần nhịn nói:

- Thêm bảy ngày nữa là trăng tròn, ta giết người thông thường thích đợi tới trăng tròn.

Cao Lập cười nhạt nói:

- Không chừng người không chờ được lâu tới như vậy.

Ma Phong hững hờ nói:

- Không chừng, nhưng ta nghĩ người cũng cần gì phải nôn nóng chết cho được.

Nhất định người còn bao nhiêu chuyện hậu sự phải lo, mẹ vợ của người nhất định cũng không nguyện ý người chết ngay bây giờ.

Câu cuối cùng tựa như mũi kim đâm thẳng vào dạ dày Cao Lập.

Y cảm thấy dạ dày của mình đang co rút lại, như muốn mửa ra.

Ma Phong nói:

- Ta có thể chờ ở đây bảy ngày, ít ra nơi đây cũng có vẻ sạch sẽ lắm.

Cao Lập nói:

- Người nói sao?

Ma Phong nói:

- Ta nói là bất kể ra sao, sống thêm được bảy ngày cũng là chuyện tốt.

Cao Lập nhìn gã.

Thật ra gã không cười nhưng gương mặt xem ra có vẻ âm hiểm, độc ác, lại có vẻ như đang lộ một nụ cười đầy tự tin.

Cũng chính vì cái thứ tự tin thật kỳ dị đó mà làm cho cả con người gã biến thành âm hiểm đáng sợ hơn.

Ma Phong chậm chậm nói:

- Bảy ngày, đúng bảy ngày bảy đêm. Như vậy cũng đã đủ làm rất nhiều chuyện rồi.

Nếu người đã có an bày ổn thỏa? rồi thì dù người có chết đi, mọi sự của người vẫn còn tiếp tục, chẳng sao cả.

Cao Lập cúi gầm đầu, nhìn cây thương của mình.

Bụi bám trên cây thương đã được chùi sạch nhưng ngay cả ánh thép lấp loáng xem ra cũng thật là yếu ớt.

Y ngẩng đầu lên, mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng xuống hai bên má.

Giọng nói của y khàn khàn, ảm ớ:

- Người đợi được bảy ngày thì tại sao ta lại không đợi được?

Ma Phong bật cười. Lần này y cười thật sự.

Y mỉm cười nói:

- Tốt lắm. Sáng sớm hôm sau ta sẽ trở lại đây. Ta thích ăn miến buổi sáng.

Gã không để Cao Lập nói thêm, quay người lại đi luôn. Chỉ một thoáng đã biến vào trong sương mù.

Cao Lập cũng chẳng nhìn gã. Y vừa xoay người lại đã nhin không nổi, khom lưng lại mưa một trận.

Y mưa không ngớt một hồi, ngay cả mặt cũng muốn mưa hết ra. Sau đó y cảm thấy một bàn tay nhỏ nhắn, lạnh ngắt mà ôn nhu đang ôm lấy mặt mình.

Một hồi thật lâu, Song Song mới dịu dàng nói:

- Có phải anh cảm thấy mình làm chuyện này sai rồi?

Cao Lập lắc đầu.

Y không hề sai. Bảy ngày quả thật không thể coi là ngắn ngủi, đã đủ để làm rất nhiều chuyện.

Y phải nhẫn nại.

Y vốn có rất nhiều ưu điểm để đánh bại kẻ khác nhưng bây giờ y chỉ còn thừa có một thứ. Đó là nhẫn nại.

Song Song cũng không hỏi gì nữa.

Chỉ cần y cho là đúng thì nàng sẽ vui lòng chấp nhận.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Hiện tại chắc anh muốn đi ngủ. Ngày mai chúng ta đi ăn miến. Miến sợi lớn.

Miến đã nguội.

Cao Lập nhìn chăm chú vào tô miến trên bàn. Gương mặt y không có lấy một chút biểu hiện. Sau đó y thấy Ma Phong ung dung đi vào.

Song Song hỏi:

- Có phải Ma đại gia đấy không?

Ma Phong nói:

- Ta đây.

Song Song nói:

- Miến nguội rồi, ông có muốn hâm nóng lên một chút không?

Ma Phong nói:

- Không cần.

Song Song nói tiếp:

- Nếu miến không đủ mặn thì nơi đây còn có gia vị.

Giọng nói của nàng ôn nhu và thân thiết như là bà vợ chủ nhà đang chiêu đãi bạn bè của chồng mình.

Ma Phong nhìn nàng, nhìn một hồi thật lâu, bỗng thở ra một hơi, nói:

- May mà người ta muốn giết không phải là nàng. Thật tình thì nàng còn trấn tĩnh hơn chồng của nàng nhiều.

Song Song cười cười, nàng hững hờ nói:

- Ông xem một người đàn bà như tôi thì có bỏ thuốc độc trong miến không?

Ma Phong vừa cầm đũa lên, đã đặt xuống lại.

Ánh mắt điều hâu của y lại trừng lên nhìn nàng một hồi thật lâu, rồi mới trầm giọng nói:

- Nàng sẽ không làm như vậy.

Song Song gật gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là tôi sẽ không làm như vậy.

Ma Phong chẳng nói thêm lời nào. Y bỗng đứng dậy, bước vào nhà bếp.

Song Song mỉm cười hỏi:

- Ông vào bếp làm gì vậy?

Ma Phong chẳng quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Ta giết người thì thích tự tay mình giết. Ta ăn miến cũng thích tự tay mình nấu.

Phòng khách bỗng có tiếng ngáy vang lên. Ma Phong hình như đã ngủ rồi. Nhưng Cao Lập không ngủ được.

Gương mặt y lộ đầy những nét thống khổ, bởi vì trong lòng y đang mâu thuẫn. Y muốn làm một chuyện nhưng lại không biết có nên làm hay không. Y bỗng phát giác ra mình không còn tự tin vào chính mình nữa.

Đây mới là chuyện thật đáng sợ.

Ma Phong làm như vậy, không chừng cũng là muốn mài cho lòng tự tin của y bị hủy diệt dần dần đi.

Song Song dịu dàng hỏi:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Cao Lập nói:

- Chẳng nghĩ gì cả.

- Em bỗng nhớ ra một chuyện.

- Sao?

Song Song nói:

- Hẳn muốn chờ bảy ngày không chừng chỉ bất quá là hăn còn không chắc hơn cả anh.

Cao Lập nói:

- Cũng không chừng.

Y thừa nhận vì y không muốn cãi cọ.

Hiện tại Ma Phong nhất định là kiên cường hơn y. Chỉ có y mới biết được là trong lòng y đang nặng nề bao nhiêu.

Cao thủ đối trận với nhau thì người chết thường thường là kẻ không muốn chết.

Song Song nói:

- Em biết y ở đây là bởi vì y muốn dẫn vặt anh nhưng em sẽ không cho y được yên ổn một ngày nào đâu.

Cao Lập gượng cười lên một tiếng nói:

- Lúc này em thật làm anh hả dạ được một chút.

Song Song nói:

- Hiện tại em có làm gì hăn thì hăn nhất định cũng sẽ không trả thù. Bởi vì...

Giọng của nàng bỗng có vẻ biến đổi một chút. Nàng thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Bởi vì nếu không có em thì nhất định anh chẳng còn sợ hăn nữa, có phải không?

Cao Lập nhìn chăm chú vào nàng, bỗng nhiên y chụp lấy vai nàng, run giọng hỏi:

- Em... em tính làm gì vậy?

Y hỏi câu đó bởi vì y bỗng nghĩ đến một chuyện thật kinh khủng.

Song Song lại cười, nụ cười thật thê lương:

- Em chẳng tính gì cả.

Cao Lập nói:

- Anh biết em đang nghĩ gì.

Giọng nói của y càng lúc càng gấp lên:

- Nếu em nghĩ là em chết rồi là anh có thể rảnh tay đối phó với y, sẽ giết được y thì em lầm lẫn. Không những lầm mà còn lầm lẫn rất tai hại.

Song Song nói:

- Em...

Cao Lập ngắt lời nàng:

- Em mà chết rồi thì anh nhất định sẽ không còn muốn sống nữa. Anh thề rằng nếu em mà chết thì anh sẽ lập tức chết theo em ngay.

Song Song cắn môi. Nàng bỗng lặn vào lòng y, oà lên khóc nức nở.

Nàng rốt cuộc cũng là một con người, một người đàn bà. Ngoài mặt, nàng xem ra rất kiên cường nhưng nàng biết trong lòng mình đang bị thương, sợ

hãi đến mức nào.

Nàng vốn đang tính vì y mà chết.

Nàng hy vọng y sẽ có thể đem bi thương biến thành một thứ lực lượng. Đến bây giờ nàng vẫn chưa làm là vì nàng thật quá yêu y, thật không nỡ rời xa y.

Không ai hiểu được tình cảm của bọn họ sâu đậm đến mức nào.

Cao Lập vuốt nhẹ lên mái tóc của nàng. Y lẩm bẩm:

- Vì anh, em phải ráng sống. Vì em, anh nhất định cũng ráng sống. Chúng ta nhất định là có cách để vượt qua.

Giọng y nghe rất nhỏ bởi vì y nói những câu ấy vốn là để cho mình y nghe.

Song Song bỗng ngừng khóc. Nàng đã đoán được y nghĩ gì. Sau đó nàng ngẩng đầu lên, ghé miệng vào tai y, nói nhỏ ba chữ:

- Anh đi đi.

Cao Lập nắm chặt tay cô, không nói thêm một tiếng nào.

Hiện tại, bao nhiêu nỗi thống khổ dằn vặt đáng sợ thì bọn họ cũng chịu đựng được, cùng chịu đựng với nhau, bởi vì trong lòng họ có hy vọng.

Một hy vọng thật tươi đẹp.

Khổng Tước Linh.

Trên đời này không có thứ ám khí nào đáng sợ hơn Khổng Tước Linh, cũng không có thứ ám khí nào mỹ lệ bằng.

Không ai hình dung được cái mỹ lệ của nó, cũng như không ai né khỏi được nó hay đỡ được nó.

Ngay cả Kim Khai Giáp cũng không thể.

Đến chết lão vẫn không thể quên được cái khoảnh khắc ám khí được phóng ra.

Cái thứ ám khí huy hoàng mỹ lệ và thần bí đó.

Trong khoảnh khắc đó, lão tựa hồ hoàn toàn mê man đi. Sau đó lão ngã lăn ra.

Khổng Tước Sơn Trang cũng rất mỹ lệ. Mỹ lệ như một thành quách trong truyện thần tiên.

Mái ngói xanh thẫm, dưới ánh mặt trời thu lóng lánh màu xanh nhạt. Thềm đá dài màu trắng từ bức tường vàng ối xuyên vào tận bên trong. Cả một tòa thành quách giống như được hoàng kim châu bảo dựng lên.

Dưới gốc ánh đào trong sân có vài con Khổng Tước. Mấy con uyên ương đang bơi trên mặt hồ.

Hoa màu hồng, màu trắng, màu tím điểm xuyết cả cái sân thành một nơi tuyệt đẹp như trong mộng.

Vài nàng thiếu nữ xõa tóc, mặc áo đủ màu sắc đang đi trên thảm cỏ mượt như nhung, ẩn hiện sau những khóm hoa.

Xa xa hoa cúc đang nở rộ, mùi thơm thoang thoảng nhẹ nhẹ theo gió.

Trên lầu không biết ai đang thổi sáo. Tiếng sáo làm tan đi không khí yên tĩnh chung quanh.

Cổng đang mở nhưng không thấy người canh chừng.

Cao Lập chạy lên bệ đá trắng như bạch ngọc trước cửa. Sau đó y ngã xuống.

Trong lò có đốt hương, hương thơm thật u nhã.

Cao Lập mở bừng mắt ra. Ánh mắt của y từ chậu cúc để trên bàn dờn ra. Lập tức y thấy có người đang nhìn y mỉm cười.

Một người cơ hồ hoàn toàn lạ mặt.

Hình như là một người trẻ tuổi nhưng lại để một bộ ria mép được tỉa xén rất chỉnh tề, rất sáng sủa. Mái tóc của y cũng được chải chuốt rất gọn ghẽ, một bên có gấn viên dạ minh châu lớn bằng đầu ngón tay.

Y phục của y rất tùy tiện nhưng chất liệu rất quý. Chiếc áo dài bằng lụa màu tím, đeo thắt lưng bằng thạch ngọc.

Bất cứ ai cũng nhìn ra y nhất định là một người rất có địa vị, rất có uy quyền.

Hạng người này và Cao Lập vốn sống ở hai thế giới khác nhau, chỉ có cặp mắt sắc bén của y đang nhìn Cao Lập là...

Cao Lập sức nhớ tới cặp mắt đó. Y cơ hồ nhìn không nổi muốn buột miệng kêu lên.

Thu Phong Ngô.

Thật tình y không thể tin được người thân sĩ khí khái lớn lao trước mặt mình lại là gã thiếu niên lạc phách đã từng vào sinh ra tử với y ngày nào.

Nhưng y không thể không tin.

Bởi vì người này đã bước lại, nắm chặt lấy tay y. Ánh mắt sáng rực hình như đang có lệ nóng dâng trào.

Cao Lập thở phào một hơi thật dài. Y nói:

- Thì ra là anh. Rốt cuộc tôi cũng tìm được anh.

Bàn tay của Thu Phong Ngô càng nắm chặt lại. Y nói:

- Anh đã đến. Rốt cuộc anh cũng không quên lời tôi dặn.

Cao Lập quờ quạng, muốn ngồi dậy.

Thu Phong Ngô ấn nhẹ vào vai y nói:

- Anh không bị bệnh tật gì cả, chỉ quá mệt mà thôi. Anh hãy nằm nghỉ một chút thì tốt hơn.

Cao Lập quả thật thấy mệt lã.

Hai ngày nay, y cơ hồ không có lúc nào ngừng lại để nghỉ ngơi. Y phải về lại trước khi trăng tròn.

Nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, y lại muốn bật ngồi dậy, thất thanh hỏi:

- Tôi đã ngủ mất bao lâu rồi?

Thu Phong Ngô nói:

- Không lâu lắm, hiện tại vừa mới qua giờ Thìn.

Y nhìn mồ hôi lạnh trên trán của Cao Lập, bất giác chau mày một cái, nói:

- Hình như anh có chuyện gì khẩn cấp?

Cao Lập nắm chặt hai tay, nói:

- Tôi vốn không tính đến, nhưng tôi... tôi...

Thu Phong Ngô nói:

- Anh cũng nên nhớ lời tôi đã nói qua. Bất cứ anh có chuyện gì khó khăn đến đâu thì nhất định phải tìm đến tôi trước.

Cao Lập chậm chậm gật đầu. Lệ nóng cơ hồ muốn trào ra.

Một người trong lúc nguy cấp, biết được còn có người bạn có thể cùng nhau chia xẻ hoạn nạn thì cái thứ cảm giác ấy trên đời này còn có chuyện gì có thể thay thế được.

Thu Phong Ngô nhìn chăm chú vào y, nói từng tiếng một:

- Có phải bọn họ đã tìm đến anh rồi?

Cao Lập lại gật gật đầu.

Gương mặt của Thu Phong Ngô bỗng răn lại. Y chậm chậm đi vài bước, chậm chậm ngồi xuống.

Cao Lập rút cuộc cũng đã ngồi dậy được. Y nói:

- Chỉ có một người đến.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Ai?

- Ma Phong.

Thu Phong Ngô thở phào một cái, hỏi:

- Anh đã giết hắn rồi?

Cao Lập cúi gầm đầu, nói:

- Hai năm nay tôi chỉ cầm trên tay cây cuốc. Tôi đã dần dần thấy rằng làm ruộng còn sung sướng hơn giết người rất nhiều.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Vì vậy anh không muốn giết người?

Cao Lập cười khố, nói:

- Tôi chỉ sợ thương pháp của tôi đã cùn lứt đi rồi.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Anh sợ mình không phải là đối thủ của hắn?

Cao Lập nói:

- Quả thật tôi không chắc tí nào.

Thu Phong Ngô nói:

- Vì vậy hắn mới còn sống.

Cao Lập nói:

- Còn đó.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Hiện tại hân ở đâu?

- Trong nhà tôi.

Thu Phong Ngô ngăn người ra. Thật tình y không hiểu. Một hồi lâu, y mới hỏi:

- Còn Song Song?

Cao Lập nói:

- Cũng ở đó.

Thu Phong Ngô biến sắc hỏi:

- Anh để Song Song nơi đó, một mình anh đến đây?

Gương mặt Cao Lập lộ vẻ thống khổ. Y nói:

- Chính vì y không ngờ là tôi sẽ làm vậy nên tôi mới đến đây được.

Thu Phong Ngô thở ra một hơi, nói:

- Tôi cũng không ngờ được.

Cao Lập nói:

- Chỉ cần tôi trở về trước trăng tròn thì Song Song sẽ không bị nguy hiểm gì.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì tôi và hân đã ước hẹn đến trăng tròn sẽ quyết chiến.

Thu Phong Ngô trầm tư một hồi thật lâu. Y bỗng cười cười nói:

- Tôi hiểu rồi.

Cao Lập hỏi:

- Anh hiểu chuyện gì?

- Chuyện y đến một mình.

- Ừ.

- Một mình hân không chắc sẽ giết được anh. Vì vậy mới cố ý chờ vài ngày. Vì hân đã thấy anh lại càng không chắc hơn hân nữa nên hân muốn dùng mấy ngày đó, hết sức dày vò anh, để anh mất đi cả lòng tự tin.

Cao Lập cười khố:

- Không chừng bất quá hăn chỉ muốn cho tôi chết từ từ. Hăn giết người trước giờ vẫn không thích ra tay nhanh quá Thu Phong Ngô nhìn y, bỗng phát hiện ra người này đã biến đổi, biến đổi quá nhiều.

Y vốn là một người rất kiên cường, rất tàn bạo, nhất là trong tổ chức. Nhưng hiện tại hình như y đã hoàn toàn mất tự tin.

Đây có phải chăng là vì y đã gặp phải chân tình?

Làm cái nghề nghiệp này vốn không thể nào động đến tình cảm được. Càng tàn bạo thì sống càng lâu. Bởi vì tình cảm vốn làm cho con người mềm yếu.

Cao Lập bỗng nói:

- Nhưng hăn rốt cuộc cũng tính sai một chuyện.

Thu Phong Ngô nói:

- Sao?

- Hăn nghĩ là Tiểu Vũ đã chết rồi. Hăn không ngờ tôi còn có một người bạn.

Thu Phong Ngô lại trầm tư một hồi thật lâu, rồi mới chậm chậm nói:

- Anh cũng làm sai một chuyện.

- Sao?

- Anh không nên để Song Song ở lại đó. Đáng lý ra anh nên để Song Song đến tìm tôi.

Cao Lập nói:

- Bởi vì còn Song Song nên tôi mới có điều cố kỵ. Hăn làm gì dám đụng tới Song Song.

Thu Phong Ngô nói:

- Có thể hăn không dám nhưng hăn có thể lấy Song Song ra uy hiếp anh.

Cao Lập nói:

- Hăn đã từng có cơ hội đó nhưng hăn không làm vậy.

Thu Phong Ngô nói:

- Đó bất quá vì lúc ấy hắn còn chưa thấy ra là anh đối với Song Song tình cảm ra sao.

Y lại nhìn chăm chăm vào Cao Lập, nói từng tiếng một:

- Tôi hỏi anh, lúc anh về đó, nếu y kẻ thanh kiếm vào cổ Song Song, đòi đổi cái mạng của Song Song lấy cái mạng của anh thì anh sẽ tính sao?

Cao Lập bỗng thấy cả người lạnh toát.

Thu Phong Ngô nói:

- Anh biết rõ là anh chết rồi thì Song Song cũng không sống nổi nữa. Hắn biết rõ là anh nhất định không nỡ nhìn Song Song chết trước mắt mình, phải không?

Cao Lập bỗng ngã âm ra, ngã xuống giường, mồ hôi tuôn ra như mưa. Y bỗng phát giác ra hai năm nay Thu Phong Ngô không những càng thêm lão luyện mà tư tưởng của y lại càng chu mật, đã ngấm ngấm có một thứ khí độ và oai nghi của một bậc tông chủ.

Những gì y đã được không phải chính là cái mà Cao Lập đã đánh mất sao?

Nhưng giữa hai người, rốt cuộc ai là người hạnh phúc hơn? Hạnh phúc và bất hạnh vốn không phải là thứ tuyệt đối.

Nếu ta muốn có thêm chút ít bên này thì phải bỏ bớt đi một chút bên kia. Kiếp người vốn đâu cần phải nghiêm trọng quá thế.

Nghĩ đến đó, Cao Lập bỗng nói:

- Nếu tôi không để cho y có cơ hội kẻ thanh kiếm vào cổ Song Song thì sao?

Thu Phong Ngô bật cười. Y vừa cười vừa nói:

- Câu nói này mới giống như là lời anh nói.

Cao Lập nói:

- Tôi biết anh bây giờ đã là chủ nhân của Khổng Tước Sơn Trang.

Thu Phong Ngô nói:

- Gia phụ tôi đã qua đời.

- Vì vậy tôi đến đây nhờ anh một chuyện.

- Anh cứ nói.

- Anh có thể từ chối. Tôi không hề trách anh.

Thu Phong Ngô đang lắng tai nghe, biểu tình trên gương mặt của y biến đổi thật kỳ quái, phảng phất như đã đoán được Cao Lập muốn nhờ vả chuyện gì.

Cao Lập nói:

- Tôi muốn mượn Khổng Tước Linh của anh.

Thu Phong Ngô không nói thêm lời nào, ngay cả một tiếng cũng không. Y chỉ nhìn vào bàn tay mình dăm dăm.

Cao Lập cũng không nói gì nữa. Y cũng đang nhìn bàn tay của Thu Phong Ngô.

Đôi bàn tay đó rất chinh tề, rất sạch sẽ, được bảo dưỡng rất đầy đủ. Đôi bàn tay đó không còn là đôi bàn tay dính đầy bùn đất máu tanh. Y có còn là người dám hy sinh tính mạng cho bạn bè nữa không?

Bên ngoài song cửa. Đêm đã xuống đậm đặc.

Thu Phong Ngô ngồi yên lặng trong bóng tối, ngay cả ngón tay cũng không thấy động đậy mảy may.

Cao Lập không còn thấy biểu tình trên gương mặt của y.

Gió thổi qua. Trong sân đã có tiếng lá rơi.

Đã vào cuối thu. Ánh trăng chiếu nghiêng nghiêng qua kẽ lá.

Thu Phong Ngô vẫn còn chưa nói gì, y cũng chưa động đậy.

Cao Lập cũng không nói gì. Y chậm chậm ngồi dậy, tìm đôi giày dưới giường.

Thu Phong Ngô không ngẩng đầu lên.

Cao Lập mang giày vào, chậm chậm bước qua một bên y, rón rén mở cửa.

Bên ngoài, đêm mát như sữa.

Trái tim của y lạnh ngắt nhưng y không trách Thu Phong Ngô.

Y biết mình đã yêu cầu quá đáng.

Y không quay đầu lại nhìn Thu Phong Ngô bởi vì y không muốn để Thu Phong Ngô cảm thấy ngượng ngùng. Y rón rén bước ra. Bước tới sân ngoài,

y nhặt một chiếc lá vàng, nhìn qua rồi nhẹ nhàng buông xuống.

Sau đó y ảm thấy một bàn tay đang đặt lên vai mình. Một bàn tay kiên cường mà ổn định. Bàn tay của một người bạn.

Y nắm chặt lấy bàn tay đó, quay đầu lại, lập tức y thấy Thu Phong Ngô. Ánh mắt của y tựa hồ như có lệ nóng trào ra.

Y yêu cầu quá thật là quá nhiều.

Nhưng đối với một người bạn chân tình, bất kể là y yêu cầu tới đâu thì đều không thể coi là quá nhiều.

Trong địa đạo không có một tiếng động.

Bao nhiêu tiếng động đã bị cách ly ngoài bức tường dày ba thước.

Bọn họ đi trong địa đạo như vậy cơ hồ đã gần nửa tiếng.

Cao Lập không còn nhớ đã đi qua bao nhiêu ngõ quanh, lên bao nhiêu bậc đá, xuyên qua bao nhiêu tầng cửa sắt.

Y cảm thấy mình bỗng như bước vào lăng mộ của một bậc đế vương thời cổ, âm u, ảm thấp và thần bí.

Cánh cửa cuối cùng lại càng vĩ đại, làm bằng tấm đồng dày hơn ba thước, nặng cả ngàn cân.

Trên cánh cửa có mười ba ổ khóa.

Thu Phong Ngô vỗ tay một cái, địa đạo không có lấy một bóng người bỗng có mười hai người hiện ra.

Đa số đều già nua, râu tóc đều đã bạc phơ. Người trẻ nhất cũng trên dưới năm mươi.

Thái độ của mỗi người trông thật nghiêm trang, bước chân thật nhẹ nhàng, khỏe mạnh. Bất cứ ai cũng nhìn ra ngay là mười hai người này không người nào không phải là cao thủ.

Mỗi người đều lấy ra một cái chìa khóa, mở một ổ khóa ra. Chìa khóa được buộc bằng dây xích sắt vào người.

Chìa khóa cuối cùng nằm trong người của Thu Phong Ngô.

Cao Lập nhìn y mở ổ khóa cuối cùng. Y quay đầu lại lần nữa thì mười hai người kia đã biến đâu mất.

Không lẽ bọn họ không phải là người mà là quỷ u linh từ dưới lòng đất chui lên phòng thủ nơi cấm địa này.

Cửa đã mở.

Thu Phong Ngô không biết kéo nhẹ vào chỗ nào đó mà cánh cửa nặng ngàn cân bỗng trượt ra như kỳ tích.

Một luồng hơi lạnh âm u tạt vào trong mặt.

Bên trong là một căn phòng bằng đá thật rộng rãi. Trên vách đầy những rong rêu, có để sáu cây trường minh đăng.

Ánh đèn cũng u ám như lửa quỷ.

Trong phòng bốn bề là binh khí để trên giá, đủ các loại binh khí ngoại môn, có loại Cao Lập chưa bao giờ thấy qua.

Thu Phong Ngô đẩy một khối đá ra để lộ trên vách đá một cái kệ bằng sắt.

Khổng Tước Linh chắc là để trong kệ bằng sắt đó.

Đến bây giờ Cao Lập mới chân chính hiểu rõ cái thứ mình yêu cầu trên quý biết bao nhiêu.

Dù cho bạn bè có tốt đến đâu, chuyện yêu cầu của y cũng là nhiều quá.

Thu Phong Ngô mở kệ sắt, từ từ lấy ra một cái ống tròn lóng lánh màu vàng rực rỡ.

Bên ngoài ống rất trơn láng, xem ra thậm chí rất bình thường, chỉ bất quá là làm bằng vàng ròng thế thôi.

Cái gì càng thần bí thì bên ngoài xem ra càng bình thường. Cũng chính vì vậy mà nó mới giữ được vẻ thần bí đó.

Thu Phong Ngô dùng hai tay cầm lên, đưa tới trước mắt Cao Lập. Gương mặt của y cũng biến thành nghiêm trang, nghiêm trang đến độ muốn biến thành bi ai.

Cao Lập nhìn y, nhìn Khổng Tước Linh trên tay y, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác thống khổ.

Trừ bọn họ ra, không ai hiểu nỗi cảm giác ấy từ đâu đến. Một hồi thật lâu, Cao Lập mới thở dài một tiếng, nói:

- Anh bắt tất phải giao cho tôi.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi đã cho anh mượn rồi đó.

Cao Lập nói:

- Tôi... tôi nhất định sẽ đem trả lại ngay.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi tin.

Cao Lập rút cuộc cũng chầm chậm đưa tay ra.

Ngón tay y rút cuộc đã chạm vào món ám khí thần bí đó. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, lòng y bỗng dâng lên một thứ cảm giác thật thần bí, không thể hình dung.

Đây cũng như một kẻ phạm nhân bỗng đụng phải một thứ ma chú, bản thân y cũng thành ra có cái ma lực thần bí đó.

Thu Phong Ngô nói:

- Trên này có hai mẫu cơ quan.

Cao Lập nói:

- Tôi có thấy.

Thu Phong Ngô nói tiếp:

- Ấn cái nút thứ nhất, cơ quan lập tức phát động. Ấn cái nút thứ nhì thì trên đời này không còn ai có thể cứu được Ma Phong.

Cao Lập thở phào ra một hơi thật dài, phảng phất như đã thấy được cái dáng Ma Phong đang ngã xuống.

Thu Phong Ngô trầm mặc một hồi thật lâu rồi chầm chậm nói tiếp:

- Đáng lý tôi phải đi với anh nhưng nếu tôi đi thì không chừng cũng chẳng cần tới Khổng Tước Linh.

Cao Lập nói:

- Tôi... tôi...

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi biết cái ý của anh. Anh không muốn tay tôi lại dính vào máu tanh cũng như không muốn tôi bị phiền phức.

Cao Lập thở ra nói:

- Đấy cũng vì thân phận của anh bây giờ không phải như lúc trước.

Thu Phong Ngô chậm chậm gật đầu. Y bỗng cười nói:

- Có chuyện tôi quên nói với anh. Tôi đã có một đứa con.

Cao Lập nắm chặt lấy tay y nói:

- Lần sau tôi đến sẽ nhất định gặp nó.

Thu Phong Ngô nói:

- Dĩ nhiên là anh sẽ gặp nó.

- Tôi hứa.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi còn muốn anh hứa với tôi một chuyện.

Cao Lập nói:

- Anh cứ nói.

Thái độ của Thu Phong Ngô bỗng lại trở nên nghiêm trang. Y chậm chậm nói:

- Khổng Tước Linh không phải là thứ ám khí giết người.

Cao Lập ngơ ngác hỏi:

- Không phải sao?

Thu Phong Ngô lại nói:

- Không phải. Ám khí cũng là một thứ vũ khí. Ý nghĩa chân chính của vũ khí không phải là để giết người mà là để ngăn người giết.

Cao Lập gật đầu.

Thật ra y không chân chính hiểu được cái ý của Thu Phong Ngô. Y bỗng phát hiện ra tư tưởng của mình và của Thu Phong Ngô đã cách xa nhau. Nhưng y không chịu thừa nhận như vậy.

Thu Phong Ngô nói:

- Nói một cách đơn giản là mục đích sử dụng Khổng Tước Linh không phải là để giết người mà là để cứu mạng. Vì vậy...

Y nắm chặt lấy tay Cao Lập, chậm chậm nói tiếp:

- Vì vậy tôi muốn anh hứa với tôi không đến lúc bất đắc dĩ thì anh nhất định không dùng nó.

Cao Lập thở phào một hơi dài. Bây giờ y mới hiểu được cái ý của Thu Phong Ngô.

Ít nhất chính y cho rằng mình đã hoàn toàn hiểu rõ.

Y nắm chặt lấy tay Thu Phong Ngô, nói từng tiếng một:

- Tôi hứa với anh, không đến lúc bất đắc dĩ thì tôi nhất định không dùng nó.

Cao Lập ưỡn ngực lên, bước ra ngoài.

Bước chân của y nhẹ nhàng, nhanh nhẹn hơn lúc mới tới nhiều lắm vì trong lòng y không còn có ưu tư sợ hãi.

Hiện tại Khổng Tước Linh đang nằm trong tay y. hiện tại tính mạng của Ma Phong không khác gì đã nằm trong tay y. Y không còn gì để lo lắng. Người lo lắng phải là Ma Phong.

Căn nhà nào cũng có một cái ghế rất thoải mái. Cái ghế ấy thông thường là dành cho chủ nhà. Chủ nhân của căn nhà này là Cao Lập.

Nhưng lúc này người đang ngồi trên cái ghế đó lại là Ma Phong.

Gã dùng tư thế thoải mái nhất ngồi đó nhìn Song Song đang đứng đối diện trước mặt gã, lạnh lùng nói:

- Đã năm ngày rồi, chồng nàng đã đi năm ngày rồi đó.

Song Song gật đầu.

Nàng đứng đó với tư thế không thoải mái lắm. Bất kể đứng với tư thế ra sao cũng đều không thể thoải mái bằng ngồi xuống.

Ma Phong nhìn nàng lom lom. Gã lại hỏi:

- Nàng không biết hắn đi đâu sao?

Song Song nói:

- Không biết.

Ma Phong hỏi:

- Hắn có về lại không?

Song Song nói:

- Không biết.

Ma Phong gằn giọng hỏi:

- Cái gì nàng cũng không biết sao?

Song Song nói:

- Tôi không biết cái gì cả.

Ma Phong hỏi:

- Nàng không hỏi hẵn sao?

- Không.

Ma Phong nói:

- Nhưng nàng là vợ hẵn.

- Bởi vì tôi là vợ của y cho nên tôi mới không hỏi.

- Tại sao?

- Đàng ông ghét nhất là đàn bà lắm miệng. Tôi mà hỏi nhiều quá thì không chừng y sẽ chẳng cần tôi nữa.

Ma Phong nắm chặt hai nắm tay. Ánh mắt đã lộ vẻ tức giận. Bao nhiêu đó câu hỏi mà gã đã hỏi đi hỏi lại không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không được kết quả gì.

Gã đang chờ người đàn bà này kiệt sức, rũ rượi ra, đợi cho nàng nói thật.

Gã không dùng vũ lực bởi vì gã sợ người đàn bà này chịu không nổi. Dĩ nhiên gã cũng biết rất rõ rằng nếu nàng chết đi thì đối với gã chỉ có trăm có hại mà chẳng có lấy một cái lợi.

Hiện tại gã bỗng phát giác ra người đang cảm thấy kiệt quệ không phải là người đàn bà này mà chính là gã.

Gã nghĩ không ra có lực lượng gì chi trị nổi người đàn bà xấu xí tàn phế này cho đến bây giờ.

Song Song bỗng hỏi ngược lại gã:

- Ông lo lắng chuyện gì? Ông lo y đi tìm trợ thủ ư?

Ma Phong cười nhạt nói:

- Hẳn tìm không ra trợ thủ đâu. Hẳn cũng như ta. Hạng người như chúng ta nhất định không có bạn bè.

Song Song hững hờ nói:

- Vậy thì còn chuyện gì để lo nữa.

Ma Phong không trả lời.

Câu này vốn là câu gã muốn hỏi chính mình.

Cao Lập giống như con dã thú đã bị dồn tới đường cùng, chỉ còn ngồi chờ người khác đến làm thịt.

Gã không biết tại sao mình lại lo lắng nữa.

Một lúc lâu, gã lạnh lùng nói:

- Bất kể là đi làm gì thì y nhất định cũng phải trở về.

Song Song nói:

- Ông đang an ủi mình đấy ư?

- Hả?

Ma Phong lại nói tiếp:

- Nếu hăn không về đây thì nàng chắc chắn phải chết.

Song Song thở ra nói:

- Tôi biết.

- Dĩ nhiên là hăn không thể bỏ rơi nàng phải không?

- Cái đó cũng chưa chắc.

Ma Phong hỏi lại:

- Sao lại chưa chắc?

Song Song thở ra. Nàng cười khổ nói:

- Ông cũng nên thấy rõ là tôi chẳng phải là người đàn bà làm cho đàn ông điên đảo.

Ma Phong biến sắc nói:

- Nhưng hăn đối với nàng cũng tốt lắm mà.

Song Song nói:

- Y đối xử với tôi tốt thật, vì vậy hiện tại dù y có bỏ tôi thì tôi cũng không trách y.

Biểu tình trên gương mặt của nàng có vẻ thật thê lương, thật bi đát. Nàng chậm chậm nói tiếp:

- Dù y có trở về thì nhất định cũng không phải là vì tôi mà là vì ông.

Ma Phong hỏi:

- Vì ta?

Song Song nói từng tiếng một:

- Vì y muốn giết ông.

Bàn tay của Ma Phong bỗng cứng lại. Một hồi thật lâu gã mới cười nhạt nói:

- Nàng sợ ta đem nàng ra uy hiếp hăn nên nàng mới nói như thế.

Song Song hỏi:

- Ông tính đem tôi ra uy hiếp y ư?

Nàng bỗng bật cười, cười thật thê lương. Nàng lại nói tiếp:

- Y là hạng người như thế nào thì ông phải rõ hơn tôi chứ. Các người vốn là những người cùng một loại. Ông có thể vì một người đàn bà như tôi mà hy sinh không?

Ma Phong biến sắc. Y lạnh lùng cười nói:

- Hăn chẳng phải là tôi.

Song Song hỏi:

- Ông nghĩ rằng y đối xử rất tốt với tôi?

Ma Phong nói:

- Ta nhìn ra được.

Song Song thở ra nói:

- Không chừng y cố ý làm như vậy cho ông thấy.

- Tại sao?

- Y cố ý làm cho ông tưởng rằng y tốt với tôi, cố ý cho ông tưởng rằng y sẽ không bỏ rơi tôi để ông lơ là phòng thủ thì y mới có cơ hội trốn đi.

Gương mặt nàng lại lộ ra vẻ oán hận. Nàng nghiêng rằng nói:

- Nếu y đối xử tốt với tôi thì y đã không yên tâm bỏ đi như vậy.

Ma Phong ngẩn mặt ra. Y chỉ cảm thấy trái tim mình đang chùn xuống.

Song Song bỗng nói:

- Nhưng y sẽ trở về thôi bởi vì dù ông không giết y thì y cũng muốn giết ông.

Bàn tay của Ma Phong bỗng nắm chặt lấy cán kiếm. Bởi vì ngay lúc đó, y đã nghe có tiếng chân người.

Tiếng chân rất nhẹ nhàng, ngắn mà ổn định.

Bất cứ ai cũng nghe ra được rằng người đó nhất định là đang hứng khởi lắm.

Dù không nghe được cũng thấy được. Bởi vì Cao Lập đã bước nhanh vào nhà. Ánh mắt của y đang rạng rỡ, rõ ràng là tinh thần y đang sung túc.

Hai ngày nay y ngủ rất ngon. Trong xe rất thoải mái, và trong lòng y cũng không còn tí gì sợ hãi.

Ma Phong bỗng thấy cái ghế không còn thoải mái tí nào. Tư thế ngồi của y cũng không còn thoải mái tí nào.

Cao Lập chẳng thèm nhìn y đến nửa con mắt, hình như trong nhà không có một người như y ngồi ở đó.

Dĩ nhiên Song Song đã nghe ra được đó là tiếng chân của ai. Gương mặt nàng lộ ra một nụ cười. Nàng dịu dàng hỏi:

- Anh đã về rồi đấy à?

Cao Lập nói:

- Anh đã về rồi đây.

- Tối nay anh tính ăn gì?

- Gì cũng được. Anh đói muốn điên lên đây.

Song Song bật cười, nàng nói:

- Hình như mình còn tí thịt khô, em đem xào ăn được không?

Cao Lập nói vào:

- Quá tốt. Thêm chút tỏi thì càng tuyệt.

Xem dáng điệu của y thì hình như vừa mới đi dạo một vòng về, tuy có đi nhiều thật đó nhưng bây giờ về nhà rồi thì y cảm thấy rất khoan khoái, rất nhẹ nhàng.

Ma Phong nhìn chăm chăm vào y như từ trước giờ chưa gặp người nào như vậy.

Cao Lập quả thật đã biến thành một người khác. Y đang là một con dã thú bị bức vào cùng bồng trở thành một thợ săn đang đuổi theo con mồi.

Một người thợ săn đầy kinh nghiệm, đầy tin tưởng và quyết tâm.

Cái gì đã biến đổi y như vậy?

Ma Phong nghĩ không ra.

Trong lòng y bỗng cảm thấy một thứ sợ hãi không sao nói được. Một con người gặp chuyện mình không cách nào giải thích được, không cách nào hiểu được thì đều cảm thấy sợ hãi.

Song Song đã đi qua bên cạnh y, đi vào nhà bếp.

Y không cản trở.

Y cũng từng nghĩ đến chuyện đem nàng ra uy hiếp Cao Lập nhưng hiện tại không biết tại sao, y bỗng cảm thấy cái lối suy nghĩ đó có vẻ ấu trĩ, có vẻ buồn cười quá.

Trong nhà bếp đã có mùi thơm bốc lên.

Cao Lập bỗng cười nói:

- Nàng thật là người đàn bà đảm đang lắm.

Ma Phong gật đầu. Y nhìn không ra Cao Lập đang tính toán điều gì nên y chỉ còn cách gật đầu.

Cao Lập nói:

- Nàng cũng rất hiểu biết chuyện chiều chuộng chồng con.

Ma Phong nói:

- Quả thật là nàng không ngu.

Cái điểm đó thì không ai có cách gì phủ nhận được.

Cao Lập mỉm cười nói:

- Một người đàn ông lấy được người vợ như nàng thì quả thật là có vận khí.

Ma Phong hỏi:

- Rốt cuộc thì người muốn nói gì?

Cao Lập chậm chậm trả lời:

- Ta đang nói lúc này nếu người đem nạng ra uy hiếp ta thì dù có muốn ta cắt đi cái đầu, không chừng ta cũng cắt đi cho người.

Khóe miệng của Ma Phong bỗng giật giật lên, làm như vừa bị người nào nhét vào miệng bột hoàng liên, đắng không chịu được.

Cao Lập hững hờ nói:

- Chỉ tiếc bây giờ thì không còn kịp nữa rồi.

Y sa sầm nét mặt, nói gần từng tiếng một:

- Bởi vì hiện tại người chỉ cần động đậy một cái là ta sẽ giết người ngay. Ta giết người mà chẳng cần đợi tới trắng răng.

Giọng của y kiên quyết mà ổn định cũng như một vị quan đang phán xử tội nhân.

Ma Phong bật cười. Quả thật y đang cười nhưng ngay cả chính y cũng cảm thấy mình cười có vẻ gượng gạo quá.

Cao Lập nói:

- Hiện tại người còn cười được bởi vì ta có thể để cho người chờ đến trắng răng rồi hắt chết nhưng chết không có buồn cười đâu.

Ma Phong cười nhạt nói:

- Vì vậy người không cười nổi?

Cao Lập nói:

- Ta cười không được bởi vì giết người chẳng có gì đáng cười.

- Người tính giết người bằng cách nào đây? Dùng cây cuốc của người ư?

- Dù ta dùng cây cuốc cũng giết được người như thường.

Ma Phong hiện tại ngay cả cười cũng không cười nổi. Bàn tay của y cứng đờ, cứng như muốn chết người.

Lại có tiếng của Song Song từ trong bếp vọng ra:

- CƠM NGUỘI RỒI, CHIÊN VỚI TRỨNG ĂN ĐƯỢC KHÔNG?

- ĐƯỢC.

- Còn hai chén, chúng mình mỗi người một chén.

- Còn khách thì sao?

- Khỏi cần làm cho y, nhất định là y nuốt không xuống.

Quả thật Ma Phong nuốt không xuống. Y cảm thấy bao tử mình đang co rút, cơ hồ muốn mưa ra.

Cao Lập bỗng nhìn y cười một cái, nói:

- Có phải hiện tại ngươi muốn mưa không?

Ma Phong hỏi:

- Tại sao?

- Một người lúc bị sợ quá thì thường hay muốn mưa, chính ta cũng có cái kinh nghiệm đó.

Ma Phong cười nhạt nói:

- Không lẽ người nghĩ ta đang sợ người?

- Dĩ nhiên là người sợ, bởi vì chính người cũng thấy rõ rằng ta có thể tùy thời tùy lúc giết người dễ như trở bàn tay.

Y bỗng nói tiếp:

- Hiện tại người còn sống đó là vì hiện tại ta còn chưa tính giết người.

Câu đó Ma Phong thiết tình nghe chưởng tai vô cùng bởi vì đấy vốn là câu nói mà gã đã nói ra.

Cao Lập lạnh lùng nói:

- Hiện tại ta còn chưa giết người bởi vì trước giờ ta không thích giết người lúc bụng đói.

Ma Phong nhìn y lom lom. Bỗng nhiên gã tung người lên, đâm kiếm ra.

Nhát kiếm ấy nhanh mà chuẩn, chính xác mà ác độc.

Đấy chính là thứ kiếm pháp chuyên giết người nhưng lại không phải là thứ kiếm pháp mà gã chuyên sử dụng. Như vậy là đã phạm vào nguyên tắc giết người của gã.

Gã giết người trước giờ rất chậm.

Nhát kiếm ấy không chậm tí nào. Ánh kiếm lóe lên, đâm vào cổ họng của Cao Lập.

Cao Lập ngồi đó, ngồi phía sau bàn. Tay của y để dưới bàn. Y ngồi không động đậy.

Có điều cây thương của y bỗng nhiên từ dưới bàn thọc lên.

Mũi kiếm cách cổ họng của y còn tới ba tấc. Nhưng cây thương của y đã đâm sâu vào bụng dưới của Ma Phong.

Y không động đậy nhưng Ma Phong đang động đậy. Cả người gã đang chầm chậm co rút lại, khô héo lại.

Gã nhìn Cao Lập, ánh mắt lộ đầy vẻ kinh ngạc, sợ hãi và nghi hoặc. Gã thở hỗn hển nói:

- Người... người giết ta thật ư?

Cao Lập nói:

- Ta đã nói rồi, ta muốn giết người.

Ma Phong nói:

- Người vốn không thể giết ta được.

- Nhưng hiện tại thì ta đã giết người.

- Ta... ta không tin.

- Người không tin không được.

Ma Phong tựa hồ còn muốn nói gì nữa như thớ thịt trên cổ đã cứng lại.

Cao Lập nói:

- Ta vốn không nắm chắc trong tay là giết được người nhưng hiện tại thì ta chắc lắm rồi. Hiện tại thì ta có thể tùy thời giết người thêm một lần nữa cũng được.

Cổ họng của Ma Phong phát ra tiếng ăng ặc không ngớt, hình như y muốn hỏi:

- Tại sao?

Cao Lập chầm chậm nói:

- Bởi vì ta còn có một người bạn, một người bạn tốt.

Đồng tử của Ma Phong bỗng tán loạn đi, rồi thở phào một hơi thật dài. Sau đó người của y giống như một trái banh bị xì hơi, bỗng nhiên xù xuống.

Y không có bạn bè.

Y không có gì cả.

Cao Lập giang hai tay ra, Song Song đã xà vào lòng y.

Bọn họ ôm nhau chặt cứng. Bao nhiêu tai nạn và bất hạnh đều đã qua.

Trải qua một lần khảo nghiệm như vậy, tình cảm của họ chắc chắn lại càng sâu, càng chân thật. Bọn họ đã hoàn toàn nương tựa vào nhau, tin nhiệm lẫn nhau.

Trên đời này không có một chuyện gì có thể chia rẽ được hai người.

Chỉ tiếc là đây không phải là kết cuộc của câu chuyện.

Thật ra câu chuyện này hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu...

CỔ LONG

KHÔNG TƯỞC LINH

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 6

Không Phải Kết Cuộc

Trên đời này có rất nhiều chuyện mình ngỡ sẽ không bao giờ xảy ra, nhưng nó vẫn cứ xảy ra.

Không những vậy, còn xảy ra cho mình nữa.

Đợi đến lúc mình phát hiện ra sự thật là vậy, thì đã quá muộn.

Đêm xuống càng khuya.

Bọn họ còn chưa đốt đèn lên, cứ thế mà ôm nhau yên lặng trong bóng tối.

Trên đời này còn có chuyện gì ngọt ngào hạnh phúc hơn cặp tình nhân ôm nhau trong bóng tối nhỉ?

Hạnh phúc của bọn họ cho đến bây giờ mới thật sự bắt đầu.

Chỉ tiếc là bắt đầu thường thường chính là kết cuộc.

Trong lòng Song Song tràn đầy hạnh phúc và bình yên, trời đất hình như tràn đầy hạnh phúc và bình yên.

Gió từ ngoài cửa thổi vào, đem theo mùi thơm của đất, của lúa.

Mùa màng năm nay cũng đã thu hoạch được.

Cô nhẹ nhẹ xoa lên mặt y, ngón tay đầy nhu tình và thương yêu, cô nhỏ nhẹ nói:

- Anh ốm quá.

Cao Lập mỉm cười nói:

- Anh mập nhanh lắm đấy.

Song Song nhoẻn miệng cười, nói:

- Em thích anh mập lên một chút, để mai em hầm một món cho anh ăn.

Cao Lập nói:

- Ngày mai mình phải đi.
- Đi? Đi đâu?
- Đi lại chỗ Tiểu Vũ.

Song Song rức rở nét mặt, cô nói:

- Anh tính đem em đi theo?
- Dĩ nhiên, anh đem em đi xem con trai của y.
- Y có con rồi sao?
- Chúng ta cũng sẽ có con.

Song Song đỏ bừng mặt, linh hồn cô tràn đầy hạnh phúc về tương lai, cái thứ cảm giác đó làm cho cả người cô như muốn bay bổng lên.

Một hồi thật lâu, cô mới nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh thấy vợ của y chưa?
- Chưa, anh đi vội quá.
- Em tin rằng bà ta nhất định là người đàn bà thật giỏi giang, bởi vì y là một người thật tốt.

Cao Lập nói:

- Không những là người tốt, mà còn là bạn tốt nữa.

Y than thở một hồi rồi nói tiếp:

- Trừ y ra, nhất định không ai có thể giao Khổng Tước Linh cho anh mượn được.

Song Song hỏi:

- Khổng Tước Linh rốt cuộc là thứ gì?
- Đó là một thứ ám khí, nhưng không lại không phải hoàn toàn là ám khí.
- Em không hiểu.
- Anh cũng khó nói cho rõ, đại khái là ý nghĩa và giá trị của nó vượt xa những thứ ám khí trên thế gian này, bất cứ ai có nó trong tay đều biến thành một người khác.
- Biến thành một người khác?

Cao Lập gật gật đầu, nói:

- Biến thành một người có quyền, oai hơn, có tự tin hơn.

Y cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu anh không có nó, không chừng chẳng phải là đối thủ của Ma Phong.

- Em vẫn còn chưa hiểu.

- Em không bao giờ hiểu đâu, thậm chí ngay cả anh cũng không hiểu cho lắm.

Song Song ngần ngừ một hồi, rồi cuộc cô nhin không nổi, nói:

- Em... em rờ nó một chút được không?

Cao Lập cười nói:

- Dĩ nhiên là được, chỉ bất quá em đừng có bấm hai cái nút đó, nếu không...

Giọng nói của y bỗng ngưng bật giữa chừng, nụ cười trên mặt của y bỗng sượng lại, cả người y như đóng lại thành băng, làm như bỗng nhiên hụt chân rơi từ vách núi cao vạn trượng xuống mặt sông đã đóng băng.

Khổng Tước Linh chẳng còn thấy đâu.

Song Song không thấy vẻ mặt của y, nhưng cô cảm thấy người y đang run cầm cập lên.

Cả đời y chưa bao giờ kinh hoàng, sợ hãi như lúc này.

Y chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện như thế này lại xảy ra đến cho y.

Song Song nhẹ nhàng ra khỏi vòng tay của y.

Cô không hỏi y đã có chuyện gì xảy ra, bởi vì cô đã có cảm giác được tưởng tượng không được.

Chỉ bất quá cô còn chưa hoàn toàn hiểu rõ chuyện đó nghiêm trọng như thế nào.

Không ai hiểu được thật sự chuyện đó nghiêm trọng đến mức nào.

Cao Lập ngồi yên không động đậy trong bóng tối, cả người của y như bị chôn sâu xuống đất.

Sau đó y bỗng xông ra ngoài như một kẻ cuồng điên.

Song Song bèn ngồi trong bóng tối chờ y.

Cô biết y nhất định đã đến chỗ chôn thi thể của Ma Phong tìm kiếm, cô hy vọng y tìm ra.

Cô chỉ cầu xin đừng có tai họa bất hạnh gì rơi xuống đầu bọn họ nữa.

Nhưng không biết sao, trong lòng cô có một thứ linh cảm bất thường, nước mắt cô đã rơi lả chả.

Gió thổi qua, tiếng gió nghe như lời khóc than.

Không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc cô nghe tiếng chân của y trở lại.

Tiếng chân chậm chậm mà nặng nề.

Trái tim của cô chìm xuống, cô len lén chùi nước mắt, nhin không nổi, hỏi y:

- Tìm ra không?

- Không.

Giọng của y vì kinh hoàng và hoảng sợ mà biến ra ảm ố.

Song Song lắng nghe, trong lòng cô như bị kim châm đau nhói, cô nhỏ nhẹ nói:

- Anh nghĩ không ra đã đánh rớt lúc nào?

Cao Lập nghiêng răng, tự hồ như hận không cắt đứt đi được cổ họng của mình.

Y chưa bao giờ thù hận mình như lúc này.

Song Song không an ủi y, bởi vì nàng biết hiện tại bất cứ an ủi thế nào cũng vô dụng.

Cô chỉ có thể tìm cách làm lạc hướng tư tưởng của y, vì vậy cô hỏi dò:

- Lúc anh về đến đây, Khổng Tước Linh không có trên người anh?

- Ừm.

- Anh không soát lại trong người sao?

- Anh... anh không ngờ lại đánh rơi.

Dĩ nhiên là y không ngờ.

Bao nhiêu bi kịch, bất hạnh đều xảy ra trong những tình huống bất ngờ.

Song Song nhin không nổi, hỏi:

- Lúc anh giết Ma Phong, trên người còn Khổng Tước Linh không?

- Nhất định là không rồi, nếu không nhất định nó đang nằm đâu đây.
- Trên người anh không có Khổng Tước Linh, nhưng anh vẫn giết được y như thường.

Cao Lập nắm chặt hai nắm tay.

Bây giờ y mới hiểu, dù không có Khổng Tước Linh y cũng có đủ sức để giết Ma Phong như thường.

Chỉ tiếc là hiện tại y hiểu ra thì đã quá muộn.

Song Song thở ra nhẹ nhẹ một tiếng, nói:

- Anh thấy nó lần cuối ở đâu?

Cao Lập trầm ngâm một hồi nói:

- Trên xe.

Trên xe y còn cảm thấy nó trong mình, cái cảm giác trơn láng đó làm cho thân của y phần khởi muốn nóng người lên.

Sau đó y hoàn toàn thả tung mình ra, bởi vì trên đời này không còn thứ gì đáng cho y lo lắng nữa.

Song Song hỏi:

- Có thể rút trên xe không?
- Rất có thể.
- Xe đâu rồi?
- Đi mất rồi.
- Anh đón xe ở đâu?
- Giữa đường.
- Có chú ý xe ra làm sao không?
- Không - Cũng không thấy rõ người đánh xe?

Cao Lập cúi gầm đầu, nắm chặt hai tay, móng tay đã đâm sâu vào trong thịt.

Lúc đó thật tình y cảm thấy quá khoan khoái, quá phần khởi, hoàn toàn không chú ý đến ai khác, đến chuyện gì khác. Bất hạnh nhất là vì y không muốn phát hiện ra hành tung của mình, y còn đối tới hai lần xe.

Một người bị mất thứ gì trân quý thường thường càng khó mà tìm được về.

Mất Khổng Tước Linh cũng vậy, là tình cảm cũng vậy, kết quả thường thường đều giống nhau.

Song Song gắng gượng giữ không cho nước mắt chảy ra, cô nhỏ nhẹ nói:

- Bây giờ anh tính sao?

- Anh... anh không biết.

- Dĩ nhiên anh muốn nói cho y biết.

- Dĩ nhiên.

- Bất cứ thế nào, đây không phải là anh cố tình gây ra, không chừng y sẽ tha thứ cho anh.

Cao Lập buồn rầu nói:

- Y không tha thứ đâu... nếu đổi lấy anh, anh cũng nhất định không tha thứ cho y.

- Tại sao?

Cao Lập thở dài, nói:

- Không chừng em không hiểu Khổng Tước Linh đối với bọn họ quan trọng đến chừng nào, nhưng anh biết.

- Không chừng... không chừng mình có cách bồi thường lại cho y.

- Cũng không có cách gì.

Giọng nói của y lại càng khỗ sở, y bỗng nói tiếp:

- Không chừng chỉ còn có một cách.

Gương mặt của Song Song bỗng nhăn nhó lại vì sợ hãi.

Cô đã hiểu ý của y muốn nói gì.

Nếu một người phạm phải một lỗi lầm không thể bồi thường, không thể tha thứ được, thường thường chỉ có một cách để chuộc tội. Chết!

Cô nhin không nổi, chồm tới ôm chặt lấy y, gào lên:

- Anh không thể chọn con đường đó.

Cao Lập buồn rầu nói:

- Anh còn có con đường nào để đi?

- Chúng mình có thể đi... đi một nơi nào khác, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại y nữa.

Cao Lập bỗng đẩy cô ra.

Đây là lần đầu tiên y đã đẩy cô ra khỏi người mình.

Y không dùng sức đẩy ra, nhưng Song Song cảm thấy cả người mình như bị ai đẩy chồm xuống. Cô nhìn không nổi hỏi:

- Anh... anh làm vậy để làm gì?

Cao Lập nghiêng rằng, nói từng tiếng một:

- Anh không ngờ... không ngờ em lại kêu anh đi làm chuyện như vậy.

- Nhưng anh...

Cao Lập ngắt lời cô:

- Anh đã từng giết người, thậm chí còn đã giết rất nhiều người không nên giết, cũng đã làm nhiều chuyện không nên làm, nhưng trước giờ anh chưa bán đứng bạn bè mình.

Giọng nói của y bỗng ảm ố lại, y nói tiếp:

- Đây, không chừng bởi vì trước giờ anh chưa bao giờ có bạn bè, chỉ có mỗi một người là bạn.

Song Song cúi đầu, nước mắt rơi tầm tã như suối.

Cao Lập chậm chậm nói tiếp:

- Anh biết anh không thể chết, vì em, vì chúng ta, anh không thể chết, vì vậy anh mới nghĩ đủ mọi cách để còn sống đó, nhưng lần này...

Song Song thút thít nói:

- Lần này không lẽ anh không thể...

Cao Lập lại ngắt lời cô:

- Lần này không giống lần trước, bởi vì anh hiểu cái giá trị của Khổng Tước Linh đối với bọn họ, anh cũng hiểu y ở trong hoàn cảnh khó khăn chừng nào, mạo hiểm biết bao nhiêu mới đưa Khổng Tước Linh cho anh mượn, trên đời này không có ai như y đã tén nhiệm vào anh như vậy, do đó anh không thể phụ lòng của y, có chết cũng không thể phụ lòng y.

Song Song cắn môi nói:

- Vì vậy anh nhất định đi nói cho y biết chuyện này?

- Nhất định.

Giọng nói của y đầy vẻ quyết tâm và dũng khí.

Cái thứ dũng khí này mới chân chính là dũng khí.

Song Song cúi đầu, một hồi thật lâu, cô mới nhỏ nhẹ nói:

- Em cứ ngỡ là anh sẽ vì em mà làm bất cứ chuyện gì.

- Chỉ có chuyện này là ngoại lệ.

- Em hiểu, vì vậy... tuy em rất đau lòng, nhưng lại rất cao hứng.

Cô rất bình tĩnh, chậm chậm nói tiếp:

- Bởi vì rốt cuộc em không nhìn lầm anh, anh quả thật là người đàn ông đáng cho em được hãnh diện.

Cao Lập nắm chặt hai nắm tay, rồi từ từ buông ra, y rốt cuộc cúi người xuống, ôm cô vào lòng.

Một hồi thật lâu, y mới than thở:

- Lần này anh biết anh không làm sai, không thể sai thêm lần nữa, hiện tại anh chỉ thấy mình không phải với một người... anh đối xử không phải với em.

Song Song dịu dàng nói:

- Anh không có lỗi lầm gì với em cả, bởi vì anh là em, mà em cũng là anh.

Cao Lập không nói gì nữa, câu nói đó đã nói lên tất cả “anh là em, em là anh”.

Bất kể tai họa bất hạnh gì, đều là hai người cùng nhau gánh lấy. Nếu ai có một người vợ như vậy, người đó còn nói gì nữa?

Bóng tối.

Không có sao trời, cũng không có trăng, bóng tối thật đáng sợ.

Bọn họ yên lặng ôm nhau trong bóng tối, đợi trời sáng.

Cả một đời của bọn họ hình như vĩnh viễn sống trong bóng tối, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy mình hạnh phúc hơn nhiều người lắm.

Bởi vì trong sinh mệnh của bọn họ đã có chân tình, một thứ chân tình vĩnh viễn không có thứ gì thay thế nổi.

Vì vậy sinh mệnh của bọn họ có giá trị.

Đấy mới là điểm trọng yếu nhất.

Đã vào cuối thu.

Lá cây đã bắt đầu khô héo, nhất là khi gió thổi qua, lại càng cảm thấy thấm thía cái mùi vị của thu.

Nhưng sắc thu vẫn mỹ lệ.

Một thứ mỹ lệ thê lương nhưng cảm xúc lòng người, nồng đậm như một thứ rượu để lâu.

Có ai đứng ở đó, không cần uống cũng đã muốn say.

Cao Lập đứng ở đó, đứng dưới tàng cây chờ đợi.

Thật tình y không có dũng khí đến gặp người nhà Thu Phong Ngô.

Cái mất mát cho Khổng Tước Sơn trang thật to lớn biết bao, y có thể tưởng tượng được ra.

Thu Phong Ngô tùy thời tùy lúc sẽ ra tới, đã có người đi thông báo cho y.

Hai con khổng tước đang dạo loanh quanh khu rừng phong, lấy mỏ tỉa lông cánh, màu sắc sặc sỡ của chúng. Rừng phong đã nhuộm màu đỏ ối.

Cao Lập đứng đó nhìn như si như dại, nhìn rồi lại nhìn, trong lòng cảm thấy đau nhói, thật tình y không biết mình phải nói sao cho phải.

Y cơ hồ không có dũng khí đứng chờ thêm ở đó.

Tiếng chân bước trên bãi cỏ, y không dám quay đầu lại nhìn. Y cảm thấy một bàn tay đang đặt lên vai mình, một bàn tay ổn định mà đầy tình bạn thân thiết.

Một giọng nói ổn định mà đầy tình thân:

- Anh đã đến. Tôi biết anh nhất định sẽ trở lại rất nhanh.

Cao Lập rốt cuộc chậm chậm quay đầu lại.

Y không thể nào không quay đầu lại.

Sau đó y bèn thấy nụ cười của Thu Phong Ngô, một nụ cười ôn hòa thân thiết.

Trong lòng y lại càng nhói lên kịch liệt. Cái thứ tình bạn hằng cửu bất biến ấy, bỗng biến thành như cây kim, hình như đâm trái tim của y rướm máu ra.

Thu Phong Ngô mỉm cười nói:

- Xem anh có vẻ mệt mỏi lắm.

Cao Lập gật gật đầu.

Không những y mệt mỏi, y đã sắp tan rã ra.

Thu Phong Ngô nói:

- Thật ra không cần phải vội vã quá như vậy.

- Tôi...

Y vừa tính nói ra, làm như bỗng có đôi bàn tay vô hình bóp chặt lấy cổ họng của mình.

Thu Phong Ngô nói:

- Chuyện đã giải quyết xong xuôi rồi?

Cao Lập lại gật gật đầu.

- Anh không cần dùng tới Khổng Tước Linh?

Cao Lập lắc lắc đầu.

Thu Phong Ngô cười nói:

- Tôi đã biết anh chẳng cần phải dùng đến nó, Ma Phong vốn chẳng phải là đối thủ của anh.

Cao Lập nói:

- Nhưng tôi...

Thu Phong Ngô bỗng phát hiện ra thần sắc dị dạng của y, lập tức hỏi:

- Sao anh lại có một mình vậy? Song Song đâu?

- Nàng... nàng vẫn thường.

Thu Phong Ngô thở phào một hơi, nói:

- Sao cô ấy không lại xem con của chúng tôi?

- Nàng... nàng...

Y thu hết can đảm, lớn tiếng nói:

- Nàng không lại, bởi vì nàng biết tôi làm chuyện không phải với anh.

Thu Phong Ngô chau mày nói:

- Anh làm chuyện gì không phải với tôi? Chuyện gì?

- Tôi đã đánh mất Khổng Tước Linh của anh.

Y lấy hết can đảm trong người mình ra nói câu đó xong, sau đó cả người y như muốn tan rã ra.

Không có tiếng nói, không có phản ứng.

Y không dám nghĩ Thu Phong Ngô nghe câu nói đó rồi sẽ có biểu tình gì trên gương mặt.

Y không dám đối diện với gương mặt của Thu Phong Ngô.

Gió thổi qua, những chiếc lá phiêu phiêu rụng xuống, một chiếc, hai chiếc, ba chiếc...

Sắc trời đã nhạt dần, ý thu càng nồng đậm.

Thu Phong Ngô vẫn còn chưa nói câu nào, chưa nói tiếng nào.

Cao Lập rút cuộc nhìn không nổi, ngẩng đầu lên.

Thu Phong Ngô đang đứng đó như một pho tượng đá, trên gương mặt không có lấy một biểu tình gì, gương mặt y trắng bệch như màn sương thu trên đỉnh cây của ngọn núi xa xa.

Y cứ đứng yên lặng như vậy, không động đậy tí nào.

Lá rụng rơi trên đầu y, rơi xuống dưới chân y.

Y vẫn không động đậy.

Lá rụng rơi qua trước mặt y, đụng vào mặt y.

Y vẫn không động đậy, thậm chí còn không chớp cả mắt.

Mặt trời đã ngã bóng, ánh tịch dương đã như máu.

Rừng phong cũng đỏ rực lên như máu.

Sau đó màn đêm như một mạng lưới, bao trùm lấy vạn vật.

Gương mặt y không còn tươi tắn, ánh mắt y không còn rạng rỡ.

Y vẫn còn chưa động đậy, chưa nói một tiếng.

Cao Lập nhìn y, chỉ hận không xé tan mình ra, cắt từng khối từng khối ném vào trong gió, ném vào trong bùn, ném vào trong lửa, cho lửa cháy thành tro bụi.

Nếu Thu Phong Ngô mắng chửi cho y một trận nặng nề, đánh y một chập, thậm chí một nhát đao giết y đi, không chừng y còn thấy dễ chịu hơn.

Nhưng Thu Phong Ngô hình như đã hoàn toàn tê liệt.

Trời đất, vạn vật, vạn sự hình như y hoàn toàn không thấy gì, không nghe gì, cũng không cảm giác tới.

Phải có bao nhiêu công kích đáng sợ, bi ai, trầm thống mới biến được một người ra như vậy.

Cao Lập nhin không nổi, cũng tự hỏi mình:

- Nếu mình là y, mình phải làm sao?

Y nghĩ không ra.

Y không dám nghĩ tới.

Thu Phong Ngô hiện tại có phải đang tự hỏi mình phải làm sao với mình bây giờ?

Hiện tại y chỉ còn chờ Thu Phong Ngô mỗi một câu nói. Thu Phong Ngô nói y chết, y chết, nói y chết lật tức, y sẽ nhất định không sống lâu thêm một khoảnh khắc.

Nhưng Thu Phong Ngô không nói gì cả.

Màn đêm buông xuống, bóng tối tràn lan.

Một người lão bộc mặc áo xanh rón rén bước lại, khom lưng nói:

- Trang chủ, cơm chiều đã dọn.

Thu Phong Ngô không trả lời, y chẳng nghe gì cả.

Lão bộc mặc áo xanh nhìn y, ánh mắt ra chiều kinh ngạc, lão rút cuộc rón rén bước lui lại.

Bóng đêm bỗng như một bàn tay khổng lồ đen tuyền, bao phủ khắp vạn vật.

Gió thổi càng lạnh.

Cao Lập dùng sức cắn chặt răng lại, dùng sức nắm chặt hai nắm tay lại, vậy mà vẫn còn nhin không nổi phải run bần bật lên.

Vì chuộc tội, y có thể chịu được đủ thứ xấu hổ, đủ thứ đau đớn, thậm chí chịu luôn cái chết.

Nhưng cái thứ trầm mặc đáng sợ này, lại làm y muốn phát điên lên.

Y cơ hồ nhin không nổi, muốn hủy diệt đi chính mình.

Gió lại thổi qua.

Thu Phong Ngô bỗng ngẩng đầu lên, nhìn chiếc lá đang rơi trong không trung, nói nhẹ nhàng:

- Hôm nay gió quá.

Cao Lập nắm chặt hai nắm tay, một hồi thật lâu, mới chầm chậm gật đầu nói:

- Ủ, hôm nay gió quá.

Thu Phong Ngô nói:

- Hôm nào cũng có gió.

- Ủ, hôm nào cũng có gió.

- Có gió tốt lắm.

Cao Lập rút cuộc nhin không nổi, lớn tiếng nói:

- Rút cuộc anh muốn nói gì? Tại sao anh không nói ra?

Thu Phong Ngô bấy giờ mới quay đầu lại nhìn y.

Nhin y một hồi thật lâu, mới thở dài một tiếng nói:

- Anh là người bạn tốt, trước giờ tôi biết tôi tín nhiệm được anh.

Cao Lập thở dài nói:

- Anh không nên tín nhiệm tôi.

Thu Phong Ngô tựa hồ như không nghe y nói gì, chầm chậm nói tiếp:

- Anh hứa với tôi đi xem đứa con trai của tôi.

Cao Lập trầm ngâm một hồi thật lâu, rút cuộc thở dài một tiếng nói:

- Tôi có hứa với anh.

Thu Phong Ngô nói:

- Hiện tại đứa nhỏ còn chưa ngủ.

Cao Lập hỏi:

- Anh muốn tôi lại gặp nó bây giờ?

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi đem anh đi.

Cỏ cũng đã úa vàng.

Mùa xuân nơi đây ắt hẳn là cỏ mọc xanh như mạ, nhưng hiện tại đã vào cuối thu, trời cuối thu sầu chết người.

Xa xa có ánh đèn lấp lánh, sáng rực như ánh mắt của người tình.

Nhưng Cao Lập không thấy gì.

Trước mặt chỉ là một màn đêm đen tối, trong lòng y cũng chỉ là một bức màn tối ngịt.

Thu Phong Ngô chậm chậm đi phía trước, bước chân của y thật đều mà nặng nề.

Cao Lập đi theo phía sau.

Y nhớ lần trước mình cũng đi theo phía sau Thu Phong Ngô như thế này, đi rất lâu, đi rất xa.

Đây là lúc họ vừa cứu xong Bách Lý Trường Thanh.

Lúc đó tuy y biết sẽ có người tùy thời tùy lúc lại tìm y báo thù, biết rõ tùy thời, tùy lúc sẽ có họa sát thân tới mình, nhưng trong lòng y vẫn rất khoan khoái.

Bởi vì y đã cứu được một người, y đã giúp đỡ một người. Bởi vì y vừa có một người bạn.

Nhưng hiện tại thì sao?

Lỗi lầm vô tâm, có lúc còn đáng sợ hơn cả lỗi lầm cố ý.

Đây lại là vì sao?

Ông trời tại sao phải bắt y phạm phải lỗi lầm vô tâm mà lại trí mệnh, không thể tha thứ, không thể đền bù lại thế này?

Tại sao y không cẩn thận hơn một chút, tại sao lại quá sơ ý như vậy?

Y ngẩng phắt đầu lên, y đang ở trong vùng có đèn đuốc huy hoàng.

Đèn đuốc huy hoàng.

Một bà già tóc bạc phau phau đang ngồi bệ vệ trên một chiếc ghế làm bằng gỗ tử đàn, gương mặt đượm một nụ cười ôn hòa và từ ái.

- Đây là gia mẫu.

Một người thiếu phụ ôn nhu, đoan trang mà hiền thực, trong tuổi hoa niên tựa xuân hoa, mỹ lệ tựa xuân hoa.

Không chừng vì trong lòng bà ta đang tràn đầy hạnh phúc, vì vậy mà đối với ai cũng thân thiết, nhất là với người bạn thân của con mình.

- Đây là vợ của tôi.

Một đứa bé thật dễ thương, đôi mắt hồng hồng, cặp mắt to tròn xoe, người nó khỏe mạnh, láu lĩnh.

Đối với nó, đời người còn chưa bắt đầu, nhưng cuộc đời nó ắt hẳn sẽ là hạnh phúc và sung sướng.

Bởi vì nó có một gia đình tốt, cha mẹ tốt, trời sinh nó ra vốn là người phải được hưởng hạnh phúc.

- Đây là con trai của tôi.

Cao Lập nhìn đó, nghe đó, gương mặt y lộ một nụ cười lễ phép.

- Đây là một người bạn thân tên là Cao Lập, bình sinh chỉ có y là người bạn thân nhất thôi.

Trái tim của Cao Lập lại giống như bị kim đâm chích, rướm cả máu ra.

Y cơ hồ nhìn không nổi, muốn cất chân chạy như bay ra khỏi nơi đó, thật tình y không có mặt mũi gì nhìn họ.

Nếu họ biết y đã đánh mất Khổng Tước Linh, có phải là còn thân thiết như vậy được không?

Thu lão phu nhân đang mỉm cười nói:

- Thu Phong Ngô thường hay nhắc đến cháu, lần này cháu phải ở lại đây thêm nhiều bữa nữa.

Cổ họng của Cao Lập hình như bị tắt nghẹn, y dùng hết sức lực mới có thể gượng cười lên một tiếng, gật gật đầu.

Vợ của Thu Phong Ngô đang đùa với đứa con của bà ta:

- Con lại dặn Cao bá bá lần sau mua đường cho con ăn.

Đứa bé chỉ vừa đầy năm, dĩ nhiên còn chưa biết gọi Cao bá bá, cũng chẳng hiểu người lớn đang nói gì.

Nhưng nó biết cười.

Nó thấy Cao Lập, lập tức cười khúc khích lên.

Mọi người cũng đều cười.

Thu lão phu nhân cười càng hiền từ, bà nói:

- Thằng bé thích Cao thúc thúc, Cao thúc thúc nhất định sẽ đem lại cho nó nhiều phúc khí.

Trái tim của Cao Lập như vỡ tan ra.

Chỉ có mình y mới biết, y đem lại cho gia đình này không phải là phúc khí, mà là tai họa.

May mà Thu Phong Ngô không mời giữ y lại.

- Tôi đem y ra ngoài xem chung quanh một chút, lần đầu tiên y lại đây, có nhiều chỗ còn chưa thấy qua.

Quả thật có rất nhiều nơi Cao Lập chưa thấy qua, thật ra y chưa từng tới một nơi nào tráng lệ, trang nghiêm như nơi này.

Trong bóng đêm, nơi này xem ra gần giống lâu đài trong thần thoại.

Thu Phong Ngô nói:

- Nơi đây tất cả chín tầng biệt viện, trong đó đa số đều đã được kiến tạo hai trăm bảy chục năm trước, qua ba đời, mới đại khái làm cho nơi này có vẻ có chút quy mô.

Thật ra nơi này đâu chỉ có quy mô mà thôi, xem ra còn gần giống như kỳ tích.

Thu Phong Ngô nói:

- Đây quả thật là kỳ tích, qua hai lần loạn lạc hỏa hoạn, nơi này vẫn còn yên lành, không bị sao cả.

Bức tường ở sân sau treo hai cây đèn ngũ sắc.

Ánh đèn huy hoàng, chiếu lên một bức họa khổng lồ trên tường.

Bức họa vẽ mấy chục gã đại hán tướng mạo hung tợn, cầm đủ các thứ khí giới khác nhau, nhưng ai nấy ánh mắt đang lộ đầy vẻ kinh sợ.

Bởi vì một cái ống tròn bằng vàng trong tay một thư sinh mặt mày trắng trẻo, đang phát xuất một thứ tia sáng như cầu vồng. Tia sáng còn mỹ lệ huy

hoàng hơn cả cầu vòng.

Thu Phong Ngô nói:

- Bức họa này nghe nói là chuyện cách đây hơn một trăm năm.

Cao Lập đang lắng nghe.

Thu Phong Ngô nói:

- Lúc đó ba mươi sáu tay ma đầu trong hắc đạo vì muốn tiêu diệt nơi này, bèn liên minh với nhau, tấn công nơi đây, ba mươi sáu người, vũ công cao đến độ nghe nói đã vô địch trong thiên hạ.

Cao Lập nhin không nổi, mở miệng hỏi:

- Rồi sau đó ra sao?

Thu Phong Ngô hững hờ nói:

- Hơn ba chục người đó không ai còn sống trở về.

Y lại nói tiếp:

- Từ cái trận đó về sau, trong giang hồ không còn ai dám đến xâm phạm Khổng Tước Sơn Trang, ba chữ Khổng Tước Linh từ đó mới truyền bá khắp thiên hạ.

Ánh đèn dần dần lạt đi.

Cái tầng biệt viện đó phẳng phất đượm đầy vẻ âm u thâm lương không sao nói được, ngay cả ánh đèn cũng có vẻ xanh lè thâm đậm.

Bọn họ đã xuyên qua một khu rừng thưa, một giàn trúc, qua một cái cầu cửu khúc, mới đến nơi đây.

Nơi đây giống như một thế giới khác, một vòm trời khác hẳn.

Nhà cửa cao lớn, âm u lạnh lẽo.

Trong nhà đốt hơn trăm cây trường minh đăng, ánh đèn le lói âm ám, leo lét như lửa ma.

Trước mỗi cái đèn có để một linh vị.

Cái đầu tiên Cao Lập chạm mắt vào là - Thái Hành Bá Chủ, Sơn Tây Nhạn Tôn Hạ.

- Tuấn Tú Sơn Phong đạo nhân.

Danh tiếng hai người này Cao Lập đã có nghe qua, trước đó không lâu, bọn họ còn là tay làm mưa làm gió trong giang hồ.

Thu Phong Ngô nhìn một hàng linh vị đó, gương mặt lộ vẻ nghiêm trang, y chậm chậm nói:

- Đây là những người đã chết vì Khổng Tước Linh.

Ba trăm năm nay người chết vì Khổng Tước Linh còn chưa đến ba trăm, hiển nhiên Khổng Tước Linh không phải động tí là đem ra sử dụng. Chết vì Khổng Tước Linh là không phải tông chủ một phái, cũng là tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Thu Phong Ngô nói:

- Tổ tiên vì sợ con cháu sát nghiệt nặng quá mới để linh vị của họ ở đây, siêu độ linh hồn của họ, mong sao oan cừ không kéo từ đời này sang đời khác.

Y lại thở ra một hơi rồi nói tiếp:

- Chỉ tiếc là con cháu của họ vẫn còn muốn lại đây báo thù.

Cao Lập không nói gì cả.

Trong lòng y đang nghĩ đến một chuyện thật kỳ quái, thật đáng sợ. Hình như y thấy thấy tên mình để ở nơi đây.

Địa đạo dài mà quanh co.

Cao Lập đã lại đây một lần, lại lấy Khổng Tước Linh.

Hiện tại sao Thu Phong Ngô lại đem y đến nơi này làm gì?

Y không hỏi.

Thu Phong Ngô đem y đến bất cứ nơi nào y đều không hỏi gì cả. Dù vận mệnh có kinh sợ đến đâu, y đều đã chuẩn bị đón nhận.

Tiếng vỗ tay vang lên.

Địa đạo lại có mười hai người hiện ra như u linh.

Mười hai chìa khóa mở mười hai ổ khóa.

Rồi thì bọn họ lại vào trong thạch thất thần bí, âm u, đen tối đó, vẫn trong một chỗ như mộ phần.

Trong thạch thất có hai cái ghế đá cổ lão mà sơ sài, trên mặt ghế rong rêu bụi bặm đóng đầy.

Thu Phong Ngô nói:

- Ngồi.

Cao Lập bèn ngồi xuống.

Nhưng Thu Phong Ngô thì xoay mình lại, lấy từ trong vách đá ra một bình rượu còn nguyên phong.

Đánh vỡ nắp bình rượu ra, mùi rượu bay lên hương thơm thoang thoảng nhẹ nhàng.

Thu Phong Ngô nói:

- Đây là bình rượu để đã được trăm năm nay.

Cao Lập nói:

- Rượu ngon.

Ly rượu cũng làm bằng đá, cũng cổ lão sơ sài.

Thu Phong Ngô ngồi xuống, rót hai ly đầy, nói:

- Rượu ngon không thể không uống.

Cao Lập lấy ly uống cạn.

Thu Phong Ngô nhìn y chăm chú nói:

- Chúng ta lâu lắm đã chưa uống rượu với nhau.

Cao Lập gật gật đầu nói:

- Quả thật đã lâu lắm.

Thu Phong Ngô thở nhẹ nói:

- Mấy năm nay có rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Cao Lập lắng nghe.

Thu Phong Ngô nói:

- Nhưng tình bạn bè của chúng ta chưa hề thay đổi.

Cao Lập lại rót đầy ly rượu, ngẩng đầu uống cạn.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi không có anh em, anh chính là huynh đệ của tôi.

Cao Lập nắm chặt ly rượu.

Ly rượu mà không phải bằng đá đã bị bóp vỡ tan nát.

Thu Phong Ngô nói:

- Vì vậy có những lời không thể không nói ra cho anh biết.

Cao Lập nói:

- Tôi đang nghe đây.

Thu Phong Ngô nói:

- Anh đánh mất Khổng Tước Linh, trong lòng nhất định khó chịu vô cùng, không chừng còn khó chịu hơn cả tôi.

Cao Lập cúi đầu, rót rượu ra rồi uống cạn.

Rượu ngon thơm phức như vậy, bỗng biến ra đắng nghét.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi hiểu tâm tình của anh, nếu là tôi, không chừng còn không dám đến đây.

Gương mặt của Cao Lập lộ vẻ thống khổ, y chầm chậm nói:

- Tôi không thể không đến, bởi vì anh đã tín nhiệm tôi.

- Không phải ai cũng có thứ dũng khí đó, tôi có một người bạn như anh, thiết tình tôi rất hãnh diện.

Cao Lập nói:

- Nhưng tôi...

Thu Phong Ngô ngắt lời y:

- Anh cũng tín nhiệm tôi, chính như tôi tín nhiệm anh vậy.

Cao Lập gật gật đầu.

Biểu tình trên gương mặt của Thu Phong Ngô bỗng biến thành thật kỳ dị, y nói từng chữ một:

- Vì vậy anh cứ một mạch tin rằng Khổng Tước Linh là thật.

Cả người của Cao Lập bỗng co rút lại, y thất thanh hỏi:

- Không lẽ Khổng Tước Linh đó không phải đồ thật sao?

- Không phải.

Tình lên một tiếng, ly rượu đã rót xuống đất.

Cao Lập bỗng dựng biển thành một con cá đông cứng trong nước đá.

Không ai có thể hình dung ra được tâm tình của y bây giờ ra sao, cũng không ai hình dung ra được vẻ mặt của y.

Y nhìn Thu Phong Ngô làm như đang nhìn mặt trời đang rớt xuống mặt đất bỗng nhiên nứt ra.

Sau đó người của y mềm nhũn ra trên ghế đá, hoàn toàn rũ liệt ra không phải là mềm rũ ra vì tuyệt vọng mà là mềm rũ ra vì sung sướng quá, ngay cả nước mắt cũng nhịn không nổi, trào ra khóe mắt.

Dĩ nhiên đó không phải là nước mắt bị thương.

Cả đời y chưa bao giờ sung sướng như bây giờ, cũng như một người bị xử tội chết bỗng được ân xá.

Thu Phong Ngô nhìn y đăm đăm, ánh mắt ngược lại đầy vẻ thống khổ, một hồi thật lâu y mới chậm chậm nói:

- Tôi nói cho anh biết chuyện này bởi vì tôi không muốn anh phải đau khổ vì nó.

Cao Lập không ngớt gật đầu, trong lòng đầy cảm kích.

Nhưng y lại nhịn không nổi phải hoan hỉ:

- Khổng Tước Linh thật thì sao?

- Không có gì thật cả.

Cao Lập lại giật bản mình lên, y thất thanh hỏi:

- Không có đồ thật?

- Không, không có gì cả.

Y thở ra một tiếng dài, cười khổ nói:

- Khổng Tước Linh thật đã bị tiên phụ đánh mất trên đỉnh núi Thái Sơn.

Cao Lập hỏi:

- Đấy... đấy không phải là chuyện đã lâu năm lắm rồi sao?

Thu Phong Ngô gật gật đầu nói:

- Quả thật là lâu năm rồi, đấy là lúc tiên phụ và Kim tiên bối quyết chiến với nhau trên đỉnh Thái Sơn.

Cao Lập nói:

- Nhưng trong giang hồ trước giờ chưa ai nói đến chuyện này.
- Dĩ nhiên là không.
- Tại sao?
- Bởi vì trước giờ chưa ai biết được chuyện này, thậm chí ngay cả tôi cũng không biết.
- Nhưng anh...
- Tiên phụ lúc lâm chung mới nói cái bí mật này cho tôi biết.
- Chỉ nói cho một mình anh?
- Chỉ nói cho một mình tôi.
- Tôi...

Thu Phong Ngô nhìn chăm chú vào y, chầm chậm nói:

- Anh là người thứ ba biết chuyện này.

Trong ánh mắt của y, nỗi thống khổ càng sâu đậm, y nói tiếp:

- Lúc tiên phụ nói ra bí mật này, đã từng bắt tôi phải thề nặng, bắt tôi phải giữ cái bí mật này cho đến lúc chết sẽ nói cho con trai tôi nghe.

Cao Lập đã dần dần biến đổi sắc mặt, y nói:

- Nhưng hiện tại anh lại đi nói cho tôi nghe.

Thu Phong Ngô thở dài nói:

- Bởi vì anh là người bạn tốt của tôi, tôi không muốn anh vì chuyện này mà cả đời áy náy không yên.

Đây là tình bạn vĩ đại biết bao nhiêu.

Trên đời này còn có chuyện gì quý hơn tình bạn?

Cao Lập cúi đầu xuống.

Y thà Thu Phong Ngô đừng nói cho y nghe cái bí mật này còn hơn, y bỗng phát giác ra hiện tại cái gánh nặng trên người mình càng thấy nặng hơn.

Thu Phong Ngô nói:

- Lúc anh giết Ma Phong, anh không hề dùng Khổng Tước Linh.

Cao Lập nói:

- Lúc đó Khổng Tước Linh không còn trên người tôi rồi.

Thu Phong Ngô nói:

- Tôi biết anh chẳng cần gì đến Khổng Tước Linh cũng giết được hãn như thường.

- Anh đã biết vậy?

Thu Phong Ngô gật gật đầu nói:

- Tôi rất hiểu vũ công của anh, tôi cũng rất hiểu con người anh.

Cao Lập thừa nhận.

Thu Phong Ngô nói:

- Cỡ vũ công như anh, trong giang hồ rất ít người là đối thủ của anh, nhưng anh thiếu đi cái lòng tin, vì vậy...

- Vì vậy anh mới đem cái Khổng Tước Linh giả đó ra cho tôi mượn?

- Đúng vậy.

- Vì vậy anh mới dạn đi dạn lại tôi, không đến lúc bất đắc dĩ, tuyệt đối không được dùng nó.

- Tôi biết anh chẳng cần đến nó.

Biểu tình của y bỗng nghiêm trang hẳn, y nói tiếp:

- Khổng Tước Linh không phải là thứ vũ khí, mà là một thứ lực lượng.

- Tôi đã nghe anh nói câu đó.

- Anh không cần phải dùng tới nó, nhưng nó có thể đem lại cho anh lòng tin.

Cao Lập dĩ nhiên không thể không thừa nhận.

- Chỉ cần anh có lòng tin, Ma Phong nhất định không phải là địch thủ của anh.

Y bỗng đổi đầu đề nói tiếp:

- Chỉ cần Khổng Tước Linh còn đó ngày nào, trong giang hồ sẽ không có người nào dám lại xâm phạm sơn trang, cái đạo lý đó cũng là vậy.

- Tôi hiểu đạo lý đó.

- Thanh danh ba trăm năm nay của Khổng Tước Sơn Trang, cơ nghiệp rộng tám mươi dặm, tính mạng của trăm người, thiết ra dựng trên một cái Khổng Tước Linh nhỏ bé đó.

Biểu tình của y lại càng nghiêm trang, y chậm chậm nói tiếp:

- Nếu Khổng Tước Linh không còn, Khổng Tước sơn trang cũng sẽ bị hủy diệt theo đó.

Ba trăm năm thanh danh, tám chục dặm cơ nghiệp, năm trăm tính mạng con người đều bị hủy diệt.

Cái gia đình tràn đầy hạnh phúc của y dĩ nhiên cũng sẽ bị hủy diệt. Cao Lập bỗng nhiên hiểu ra tại sao lúc này Thu Phong Ngô đem y lại thăm gia đình của y.

Và những vong hồn linh vị đã chết dưới tay Khổng Tước Linh.

Con cháu của những người này nếu biết Khổng Tước Linh không còn đó, dĩ nhiên sẽ không tha nhà họ Thu.

Người trong giang hồ, cừu hận vốn không bao giờ gỡ ra cho được.

Thu Phong Ngô thở dài nói:

- Cờ hạng người thế gia trong vũ lâm như chúng tôi, thanh danh là một cái gánh nặng, anh chỉ cần gánh nó vào, vĩnh viễn sẽ không bao giờ thả xuống được.

Y chăm chăm nói tiếp:

- Tôi vốn không muốn nhận lấy cái gánh nặng này, tôi vốn nghĩ rằng thanh danh của đời trước không quan hệ gì đến con cháu sau này.

Cao Lập hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Thu Phong Ngô bỗng cười lên một tiếng, cười thật đau thương nói:

- Hiện tại tôi mới biết, tôi đã sinh ra là người họ Thu, tôi phải gánh các gánh nặng này, không đẩy cho ai khác được, mà cũng không chạy khỏi được.

Gương mặt của Cao Lập đượm vẻ trầm ngâm, y chậm chậm nói:

- Cái gánh ấy có nặng, nhưng cũng là một thứ vinh dự.

Thật ra, đó không những là vinh dự mà là một thứ trách nhiệm và nghĩa vụ thiêng liêng.

Con cháu của Khổng Tước sơn trang chỉ cần sống được ngày nào là phải gánh cái trách nhiệm và vinh dự đó mà phấn đấu tới cùng.

Đấy chính là cái mục đích sinh tồn của họ.

Bọn họ không hề có được một chọn lựa nào cả.

Thu Phong Ngô lại chăm chú nhìn Cao Lập, chầm chậm nói:

- Vì vậy tôi cũng không thể để thanh danh của Khổng Tước sơn trang tiêu hủy trong tay tôi.

Vẻ mặt của Cao Lập bỗng biến thành thật bình tĩnh, phảng phất như đã quyết định một chuyện gì đó.

Cặp môi của Thu Phong Ngô đã trắng bệch ra, y nói tiếp:

- Vì vậy tôi nhất định không thể để bất kỳ người nào biết được cái bí mật này.

Cao Lập chầm chậm gật đầu nói:

- Tôi hiểu.

Thu Phong Ngô hỏi:

- Anh hiểu thật sao?

- Tôi hiểu thật đấy.

Thu Phong Ngô bỗng không nói gì nữa, cũng không dám nhìn Cao Lập.

Ánh mắt của y đầy vẻ bi thương và thống khổ, một thứ bi thương và thống khổ không biết làm gì được, cũng không cách gì hoá giải được.

Tại sao người ta phải đi làm những chuyện người ta không muốn làm, không nỡ làm vậy nhỉ?

Đấy không phải là cái bi thương và thống khổ của cả loài người sao?

Không có gió, nhưng cái lạnh lại tăng thêm một nấc.

Ánh đèn âm u leo lét hình như đã ngưng đọng, trái tim của người ta hình như cũng bị tàn lụi.

- Tôi sẽ lo liệu cho Song Song.

- Dĩ nhiên.

Rượu đắng.

Rượu đã nằm trong ly, có đắng bao nhiêu cũng phải uống cạn.

Rượu đắng cũng thế, cay cũng thế, cũng phải uống cạn.

Thu Phong Ngô chậm chậm đứng dậy, quay người đi.

Y không muốn nói thêm gì, nhưng đến lúc y ra tới cửa, y bỗng quay đầu lại nói:

- Tôi còn có chuyện quên nói với anh.

Cao Lập đang lắng tai nghe.

Thu Phong Ngô nói:

- Liên minh tiêu cuộc của sáu tỉnh miền Bắc đã được thành lập, minh chủ là Bách Lý Trường Thanh.

Ánh mắt xám xịt của Cao Lập bỗng lóe lên một tia lửa.

Một tia lửa sáng huy hoàng.

Thu Phong Ngô đã ra khỏi phòng.

Một hồi thật lâu, Cao Lập mới chậm chậm nói:

- Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho tôi biết chuyện đó.

Y cảm kích thật sự.

Bởi vì y bỗng phát giác ra cả đời mình đã sống có ý nghĩa, y đã hoàn toàn mãn ý.

Y đã yêu, đã được yêu.

Y đã vì người khác làm một chuyện có ý nghĩa, có giá trị, đã không uống đi một kiếp người.

Ly rượu của Thu Phong Ngô thủy chung vẫn chưa được đụng tới.

Cao Lập lập tức đưa ly rượu lên miệng uống cạn.

Là rượu đắng cũng tốt, là rượu độc cũng tốt, y đều uống cạn.

Đây là chính là kiếp người.

Kiếp người có những chuyện bất cứ là mình muốn làm hay không muốn làm đều không thể làm không được.

Một người muốn chết được bình tĩnh, có thể thậm chí còn khó hơn là sống bình tĩnh.

Đêm khuya lắm, không trăng không sao.

Gió lạnh quá.

Thu Phong Ngô chậm chậm bước ra, bước vào trong sân.

Lá trên cây từng chiếc từng chiếc rơi xuống.

Y đứng đó yên lặng một hồi thật lâu, tựa hồ không phát giác ra vợ mình đang đến bên cạnh.

Bà ta nhè nhẹ tựa vào người y, trong thâm tâm bà ta, trời đất vĩnh viễn đều là hạnh phúc và yên tĩnh.

Vì vậy bà ta cũng hy vọng người khác cũng hạnh phúc như mình.

Một hồi thật lâu, bà ta mới nhỏ nhẹ hỏi:

- Bạn anh đâu rồi?

- Đi rồi.

- Đi rồi? Sao lại đi?

Thu Phong Ngô không trả lời, y khom người xuống nhặt một chiếc lá lên.

Y nhìn chăm chú vào chiếc lá, ánh mặt đầy vẻ bi thương và thống khổ.

Chiếc lá có muốn bị gió thổi rụng xuống đâu?

Sinh mệnh một con người có lúc không phải cũng như chiếc lá rụng...

Câu chuyện này cũng cho chúng ta một bài học.

Thắng lợi chân chính không phải là dùng vũ khí mà tranh giành, nhất định phải nhờ vào lòng tin.

Bất cứ vũ khí đáng sợ tới đâu, cũng không bằng lòng tin con người.

Vì vậy tôi nói cái thứ vũ khí thứ hai này, không phải là Khổng Tước Linh, mà là lòng tin.

Hết

THẬT
CHUNG
VỮNG

CỔ LONG TUYỆT PHẨM,
LẦN ĐẦU TIÊN XUẤT BẢN
TẠI VIỆT NAM

ĐỀ TÀI
TRUYỀN KỲ

BÍCH NGỌC ĐÀO

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

CỔ LONG

BÍCH NGỌC ĐAO

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 1

Thiếu Niên Giang Hồ

Ngày xuân, ở Giang Nam Đoàn Ngọc đang tuổi thiếu niên.

Ngựa là thứ danh chủng Ngọc Diện Thanh Hoa Thông, rất hợp với bộ yên ngựa mới tinh bóng loáng.

Bên yên ngựa có treo thanh bạch ngân đao, vỏ đen bằng da cá sấu, trạm bảy viên phỉ thúy. vỏ đao cọ vào bàn đạp bằng đồng, phát ra những tiếng tinh tang nghe như âm nhạc.

Y phục cũng màu sắc tươi đẹp, rất nhẹ, rất mỏng, may rất vừa người, thêm vào đôi giày bằng da bò mua từ Quan Ngoại vào, rồi cây roi ngựa tinh chế ở Ôn Châu, trên tay cầm còn có khảm một viên minh châu lớn còn hơn cả mắt rồng hai phân.

Hiện tại là buổi chiều mùa xuân vào tháng ba, Giang Nam cỏ mướt, chim chóc kêu hót bay nhảy loạn khắp nơi. Một làn gió xuân đem theo mùi thơm của hoa đào, đang thổi qua mọi nơi, ôn nhu như hơi thở của tình nhân.

Gió xuân thổi từng làn sóng nước xanh rì nổi lặn tăn, một cặp chim én vừa bay ra khỏi rừng hoa, đậu xuống lan can của chiếc cầu sơn màu đỏ tươi, rủ rủ với nhau, cũng không biết là đang nói gì.

Đoàn Ngọc buông thả dây cương, để con ngựa thông thả bước qua cầu, gió ấm thổi nhẹ vào mặt, thổi bay tà áo rất mỏng màu xanh của y.

Trong cái bọc màu tím để bên ngực trái của y, là chồng chồng bạc trắng xếp đặt chỉnh tề, đủ để cho bất cứ một người trẻ tuổi nào như y tiêu xài thoải mái ba tháng trời.

Năm nay, y mới có mười chín tuổi, vừa từ phía Bắc ngàn dặm đóng băng đến Giang Nam, một nơi phong quang minh mị như thế này.

Cặp chim én bị vó ngựa trên cầu làm kinh động, y chỉ thấy mình nhẹ nhàng cũng như cặp én kia, nhẹ nhàng muốn bay lên vậy.

Nhưng không phải là y hoàn toàn không có tâm sự.

Vợ chồng Trung Nguyên đại hào Đoàn Phi Hùng gia giáo vốn rất nghiêm, dĩ nhiên không thể nào vô duyên vô cớ thả đứa con trai độc nhất của mình đến Giang Nam.

Đoàn Ngọc đi lại đây lần này dĩ nhiên là có nhiệm vụ.

Nhiệm vụ của y là trước mười lăm tháng tư, gấp tới Bảo Châu sơn trang, đại diện cho phụ thân y, bái thọ người bạn kết nghĩa kim lan thuở thiếu thời của ông ta, là Giang Nam đại hiệp Châu nhị thái gia Châu Khoan. Y sẽ đem lễ vật là cây Bích Ngọc Dao tổ truyền nhà họ Đoàn lại bái thọ, sau đó sẽ đem bảo châu nhà họ Châu về.

Bảo Châu sơn trang, cái viên bảo châu quý giá nhất, chính là con gái yêu của Châu nhị thái gia.

Cô năm nay chỉ mới mười bảy tuổi.

Cô tên là Châu Châu.

Nghe nói Châu nhị thái gia năm nay phá lệ mở tiệc chúc thọ, là để chọn nữ tể cho cô con gái quý.

Châu gia ở Cô Tô là thế gia võ lâm thanh danh hiển hách nhất ở Giang Nam.

Châu đại tiểu thư không những là người đẹp có tiếng, mà còn là một bậc tài nữ xuất sắc.

Nghe cái tin tức đó, các bậc công tử thiếu hiệp trong giang hồ còn chưa lập gia đình, e rằng đã có hơn nửa đều sẽ đổ xô lại Bảo châu sơn trang trước ngày mười lăm tháng tư.

Đoàn Ngọc sẽ được trúng tuyển hay không, đem cái viên bảo châu này về được hay không, y thật tình không chắc trong bụng.

Đây là tâm sự của Đoàn Ngọc.

Nhưng đứng trước cảnh Giang Nam, bờ sông hoa đỏ rực hơn lửa, nước xanh đậm thế này, còn có tâm sự gì mà một gã thiếu niên mười chín tuổi ném không đi, thả không xong?

Quả thật còn có một thứ, đấy là lúc y vừa ra khỏi cửa, phụ thân của y đã nghiêm sắc mặt, nói đi nói lại với y rằng, phải ráng hết sức đừng quên bảy điều giới luật.

Cho đến bây giờ, y phảng phất còn nghe phụ thân nghiêm nghị nhắc nhở:

- Lấy cái thông minh và vũ công của con, có thể cũng gượng gạo ra lẫn lộn trong giang hồ được rồi, nhưng có mấy chuyện này, con phải nhất định làm không được, nếu không ta bảo đảm con sẽ lập tức rước phiền lụy vào thân ngay. Đây là lời dạy dỗ từ kinh nghiệm tích lũy mấy chục năm nay của cha, con nhất định ráng mà nhớ vào lòng cho kỹ.

Đoàn Ngọc từ nhỏ vốn là đứa bé rất hiếu thảo vâng lời, mấy điều đó, y không dám quên điều nào, mỗi sáng tỉnh dậy là trong bụng nhắm đi nhắm lại mấy lần:

- Thứ nhất, không được kiếm chuyện phá phách, hay xen vào chuyện người khác.

- Thứ hai, không được tùy tiện kết bạn với người lạ.

- Thứ ba, không được cờ bạc với người lạ.

- Thứ tư, không được gây thù oán với nhà sư, đạo sĩ, ăn mày.

- Thứ năm, tiền bạc không được để ra ngoài.

- Thứ sáu, không được tin lời người ta đồn đại.

- Thứ bảy, cũng là điều trọng yếu nhất, là không được qua lại với đàn bà không quen biết.

Đoàn Ngọc trước giờ vốn là đứa bé rất được lòng mọi người, không những y mạnh khỏe anh tuấn, lễ phép nhã nhặn, y còn rất thích cười, rất biết cười, cười rất ngọt ngào.

Huống gì y áo quần bảnh bao, cười ngửa cao ráo, thiếu niên nhiều tiền, đàn bà gặp y mà không thích, đấy mới là chuyện lạ. Đây vốn là cái điểm Đoàn Phi Hùng lão gia tử lấy làm hãnh diện nhất, nhưng hiện tại biến thành điểm đáng lo ngại nhất.

- Đàn bà vốn là tai họa, đàn bà hư hỏng trong giang hồ lại quá nhiều, con chỉ cần dính vào một người, phiền phức sẽ đeo đẳng vĩnh viễn với con không bao giờ cho hết.

Câu nói ấy Đoàn Phi Hùng lão gia tử đã lập đi lập lại với con mình chừng năm chục lần, Đoàn Ngọc dù có muốn quên cũng khó mà quên cho nổi.

Có phải vậy không?

Xuân sắc ở Giang Nam nếu có mười phần, thì ít nhất đã có bảy phần ở Tây hồ.

Có người nói, xuân sắc ở Tây hồ đẹp như tranh vẽ, nhưng trên đời này làm gì có người vẽ ra được xuân sắc của Tây hồ?

Nếu đã bước qua Hàng Châu mà không dạo qua Tây hồ một chuyến, thật tình là uổng cả đời, đã đến Tây hồ, còn chưa đến thưởng thức Tống Tẩu Ngư ở Tam Nhã Viên, thật tình cũng uổng lắm.

Hiện tại Đoàn Ngọc tẩu xảo quá bước lại Hàng Châu, đến Tây hồ, dĩ nhiên y không thể để coi cái cảm giác tiếc rẻ ấy lại trong lòng.

Tống Tẩu Ngư là cá chưng.

Cá phải còn sống rồi giết đi đem chưng mới là thứ thượng hạng, chưng xong, rồi rưới nước gia vị lên đem lên bàn ăn, vì vậy đang còn ngun ngút khói, đúng là vào miệng là tan ra, vừa tươi vừa béo.

Cũng như Ma Bà, Đậu Bà ở Thành Đô, cá chưng này gọi là Tống Tẩu Ngư, bởi vì cách nấu là do một người đàn bà ở Nam Tống, họ Tống sáng chế ra.

Nhưng Tây hồ nước cạn, dưới ba thước đều là bùn đất, cá ở trong hồ không lớn nổi.

Vả lại Tây hồ không cho bắt cá. Ở Tây hồ mà bắt cá, quây cả hồ đang xanh biếc lên, không phải là chuyện đốt đàn đem nấu thịt gà, mất hết cả nhã hứng đi sao?

Vì vậy tuy cá chưng nổi tiếng ở Tây hồ, nhưng không phải cá ở Tây hồ, mà từ Tây hương.

Nhất là Đường Thê hương, không những hoa mai ở đó đẹp, cá cũng ngon nữa.

Nơi đó cơ hồ nhà nào cũng có ao cá. Thuyền bỏ cá vào trong thành, đáy thuyền đan bằng trúc, so với thuyền hoa trên Tây hồ còn lớn hơn, cá nằm dưới đáy thuyền, giống như nằm trong nước sông vậy.

Thuyền đi tới trước cửa Vũ Lâm, bèn cập bến, các ngư phủ chân trần bèn lấy thúng xúc cá đem vào thành bán. Trong thúng cũng đựng đầy nước sông, trong giỏ trên thúng, còn có để một bầu tôm xanh đang bung lóc chóc.

Vào buổi sáng sớm mùa xuân, vài chục gã trai trẻ khỏe mạnh cười đùa, gánh những thúng đồ thu hoạch hôm đó, bước trên con đường lát đá xanh đi lại thành, cảnh tượng ấy, còn thậm chí làm người ta vui sướng hơn cả món cá chưng.

Do đó các quán rượu bên hồ bèn đem những con cá còn bơi lội đó, bỏ vào trong lồng trúc lớn, để dưới hồ đợi khách lại viếng.

Đoàn lão gia tử thích nhất là Tam Nhã Viên mỗi khi đến Tây hồ, là không thiếu được chuyện đến Tam Nhã Viên bắt vài con cá tươi, đem chưng nhắm rượu.

Vì vậy, Đoàn Ngọc cũng đến Tam Nhã Viên.

Tam Nhã Viên nằm ngay bên hồ, mặt nhìn ra cả một hồ nước mùa xuân, bốn bề lan can làm bằng gỗ hồng lê cao ba thước bao bọc.

Bên cạnh lan can có để mười mấy cái bàn bằng gỗ trắng dầu, sạch bóng loáng mỗi bàn đều có để sẵn đồ câu cá và mồi câu.

Cá đã bỏ vào trong hồ, có hàng rào trúc ngăn lại, muốn ăn thì mới câu lên thôi.

Tự mình câu lên, mùi vị dù gì cũng có đặc biệt tươi ngon hơn.

Đoàn Ngọc câu được hai con, kêu hai giác rượu, đối diện với cảnh xuân sắc bên Tây hồ thế này, không có cá cũng còn uống được, huống gì là có cá đó?

Vì vậy mà hai giác rượu đã cạn, lại thêm hai giác nữa.

Đoàn Phi Hùng không dạn y, phải uống ít đi một chút, bởi vì ai ai cũng biết đại công tử nhà họ Đoàn từ lượng như biển, ngàn chung còn chưa say.

Bất cứ ai muốn đổ rượu cho y say là cũng khó khăn, như muốn cho cá chết đuối vậy.

Rượu đựng trong bình rượu bằng đồng, một bình có tới mười sáu lượng.

Bốn giác rượu là bốn cân, Đoàn Ngọc đang uống thứ rượu Thiện Lương còn mắc hơn cả Hoa Điêu để lâu năm gấp bội.

Thứ rượu này vốn dành cho viển khách, tuy mắc hơn Hoa Điêu gấp bội, nhưng chắc gì đã ngon hơn Hoa Điêu bao nhiêu.

Chân chính rượu ngon phải là Trúc Diệp Thanh để lâu năm, mùi rượu nhẹ nhàng, vào miệng mềm như lụa, nhưng hậu kinh rất đầy, hai ba chén vào bụng đã có cảm giác ngà ngà ngay.

Đoàn Ngọc tuy không uống Trúc Diệp Thanh, hiện tại cũng đã có cảm giác ngà ngà đó.

Y thích cái thứ cảm giác đó, y chuẩn bị uống xong hai bình đó, thêm hai bình nữa, sau đó mới kêu một đĩa miến tôm ăn cho giả rượu.

Nghe nói miến ở nơi đây không thua gì Thuê Vô Quán ở Quan Hạng Khẩu.

Dân Hàng Châu đại đa số ai cũng uống rượu.

Bọn họ uống rượu bằng chén, một chén là bốn lượng, thường thường uống sáu bảy ly cũng không có gì là ly kỳ. Nhưng uống là làm ngay năm sáu cân, chuyện đó lại ly kỳ rồi, huống gì người uống rượu chỉ bất quá là một gã thiếu niên mười tám mười chín tuổi.

Đã có rất nhiều người bắt đầu chú ý đến y, cặp mắt tròng lớn nhất, là một gã thiếu niên mặt mày trắng trẻo mặc một chiếc áo dài màu tím lạt.

Cái vị thiếu niên này tuổi tác xem ra hình như có nhỏ hơn Đoàn Ngọc hai tuổi, cặp mắt lớn thiệt lớn, cái mũi thẳng, ăn mặc y phục rất tân thời, dáng điệu cũng rất ôn nhu, rất thanh tú, xem ra cũng xuất thân con nhà phú gia như Đoàn Ngọc vậy.

Diệu nhất là, trên bàn y cũng có vài cái bình rượu không, hiển nhiên tửu lượng của y cũng không kém cỏi tí nào.

Người tửu lượng khá, thường thường ít nhiều cũng có hứng thú với người tửu lượng khá.

Vì vậy y bỗng hướng về Đoàn Ngọc cười một cái.

Đoàn Ngọc không thấy.

Thật ra y đã chú ý đến gã thiếu niên có cặp mắt to ấy từ lâu, và cũng không phải không có hứng thú với người này.

Chỉ bất quá Đoàn công tử tuy mới bước chân vào giang hồ, nhưng y không phải là kẻ ngốc, càng không phải là kẻ mù, thật ra, y thông minh còn hơn đại đa số nhiều, cặp mắt cũng sáng hơn đại đa số người khác nhiều lắm.

Y vừa nhìn là đã nhận ra ngay cái gã cặp mắt to ấy, không phải là một gã thiếu niên thật, mà là một cô gái giả trai.

"Trên đường đi, không được qua lại với đàn bà chưa quen biết."

Lời giáo huấn ấy Đoàn Ngọc chưa hề quên, cũng không dám quên, trước giờ y là một đứa bé rất nghe lời, rất hiếu thảo.

Vì vậy cặp mắt của y cứ nhìn thẳng vào cái thuyền hoa ở trước mặt.

Chiếc thuyền hoa ấy vừa ở trong đám liễu chèo ra, phía trên sơn màu xanh biếc, lan can màu đỏ, cánh cửa sổ chạm trổ hoa, bức màn Tương Phi bằng trúc vén lên một nửa.

Một người đàn bà tuyệt đẹp, phong tư trác tước, đang ngồi bên song cửa, đùa nghịch với con anh vũ lông trắng trong lồng.

Một tay cô đang cầm cây lược, cổ tay tròn lẳn, ngón tay thon dài, vẽ mặt ra chiều như ai oán, phảng phất như cảm thương xuân đến rồi qua mau, tình nhân sắp ly biệt.

Cô là người đàn bà, chỉ bất quá cô là đàn bà ở xa thật xa, đại khái còn an toàn hơn đàn bà ngồi bên cạnh bàn một chút.

Ít nhất cô cũng không thể bay qua năm sáu trượng mặt hồ, lại gây phiền cho Đoàn Ngọc.

Nhưng người đàn bà bên cạnh bàn muốn qua làm phiền lại dễ dàng hơn nhiều.

Hiện tại hình như cô có cái ý đó thật, cô bỗng ôm quyền nói:

- Vị huynh đài này xin mời.

Đoàn Ngọc nhìn nhìn phía sau, lại nhìn ra hai bên, làm như không biết người ta đang chỉ mình.

Vị cô nương có cặp mắt to ấy ôm miệng cười, nói:

- Tôi nói cái vị huynh đài này, chính là các hạ đó.

Lúc cô cười, cái mũi của cô nhăn lại trước làn như gió xuân đang thổi xao động mặt hồ lăn tăn lên.

Lúc cô chưa cười, cô đã là cô bé thật khả ái, cô vừa cười lên, thật muốn làm các chàng nhảy lầu.

Đoàn Ngọc có muốn giả khờ cũng không xong, y chỉ đành cười trừ, nói:

- Các hạ đang nói chuyện với tôi đấy sao?

Cô ta mở to mắt ra cười nói:

- Không nói chuyện với anh còn nói chuyện với ai nữa?

Đoàn Ngọc ho khẽ lên hai tiếng nói:

- Không biết các hạ muốn chỉ dạy điều gì?

Cô bé mở cây quạt soạt một tiếng, khẽ phe phẩy mấy cái nói:

- Độc ẩm không bằng đồng ẩm, trời đẹp cảnh đẹp như vậy, các hạ còn không quá bước qua đây cùng say một bữa.

Rõ ràng là ngay kẻ nói còn nhìn ra được cô là con gái, vậy mà cô cứ muốn làm ra vẻ ta đây là đàn ông con trai.

Đoàn Ngọc thở ra, nói:

- Tại hạ cũng có ý như vậy, khổ nỗi chưa quen biết nhau, huống gì nam nữ có chỗ bất tiện.

Cô bé ngẩn mặt ra, cặp mắt càng mở to lên:

- Anh nói nam nữ bất tiện? Không lẽ anh là con gái sao?

Đoàn Ngọc cũng bật cười, y ráng nhin cười nói:

- Dĩ nhiên các hạ cũng thấy là tôi không phải rồi.

Cô bé chớp mắt hỏi:

- Anh không phải thì ai vậy?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô.

Cô bé trừng mắt nhìn y nửa ngày, lắc đầu lẩm bẫm:

- Thì ra cặp mắt người này có chứng tật gì đó mà.

Một tay cô khẽ phe phẩy cây quạt, còn tay kia cầm ly rượu lên, ngẩng cổ uống một hơi cạn sạch.

Cô uống rượu thật không giống đàn bà tí nào.

Đoàn Ngọc thở ra một cái trong bụng.

Ngày xuân đương độ, y năm nay chỉ mới mười chín tuổi, cái tuổi dễ bị xao động tâm hồn nhất.

Thiệt tình y rất muốn bước qua, chỉ tiếc là y làm sao cũng không quên được dáng điệu nghiêm nghị của phụ thân.

Muốn làm một đứa bé hiếu thảo vâng lời, thật tình không phải là một chuyện dễ dàng tí nào.

Tịch dương đầy trời, chiếu lên hồ Tây, “Hồng trang đậm mặt tổng tương nghi” lại càng thêm đa tư đa dạng.

Liễu xanh mềm nhẹ như tuyết, hoa sen hồng nở hé nữ nhân, dãy núi mờ mờ xa xa, chiếu trên mặt nước hồ lồng lẩy ánh kim quang.

Đâu đó không biết ai đang cất tiếng ngâm nga:

- Thiếu thôn cô nhi quang trước cước Hạ thủy khứ cát đang tâm thảo.

Sao cô ham ngủ làm chi? Tiếng ca êm ái, lời lẽ dễ thương, tràn đầy một vẻ nhẹ nhàng quyến rũ dụ hoặc.

Đây có phải là một cô thôn nữ đa tình, đang dùng tiếng ca của mình để thăm biểu lộ với tình nhân, muốn y to gan lên một chút?

Đoàn Ngọc nhin không nổi lại thở ra trong bụng, y lại càng không dám đưa mắt nhìn thêm cô bé bàn bên cạnh tí nào nữa.

Y cảm thấy thật tình mình quá vô dụng, ngay cả rượu cũng hết muốn uống, đang tính kêu đĩa miến tôm, ăn no kiếm chỗ ngủ một giấc.

Chính ngay lúc đó, bỗng trên mặt hồ có chiếc khoái thuyền, xé nước như bay lại.

Trên khoái thuyền có bốn gã hòa thượng mày rậm mắt to, thân hình lực lưỡng, cái đầu cạo trọc bóng lưỡng xanh rờn.

Gió thổi trên mặt hồ, chiếc khoái thuyền lên xuống không ngớt, bốn gã hòa thượng làm như đóng đinh trên mé đầu thuyền, không một tí động đậy.

Đoàn Ngọc vừa nhìn thấy ra, bọn họ đều là tay giỏi võ, không những vậy, công phu hạ bàn cũng rất cứng cỏi.

- Trong giang hồ không được đụng vào nhất là hòa thượng, đạo sĩ và ăn mày.

Bởi vì những hạng người đó chỉ cần dám qua lại trong giang hồ, nếu không có võ công xuất chúng, thì nhất định cũng có thể lực rất lớn.

Cảnh đẹp giờ tốt thế này, mấy gã xuất gia này tại sao lại đến nơi này xông xáo qua lại?

Đoàn Ngọc vốn có chút kỳ quái, nhưng hiện giờ, y quyết tâm không để ý đến chuyện của bọn họ.

"Thị phi chỉ vì nói năng nhiều, phiền phức chỉ vì xông xáo đường đột. Nếu muốn một đường bình an, là phải nhất định không bày chuyện lôi thôi, và không xen vào chuyện người khác."

Đoàn Ngọc uống xong ly rượu cuối cùng, chỉ chờ miễn lại ăn xong là đi ngay.

Bỗng nghe bình lên một tiếng, chiếc khoái thuyền đã nhắm chiếc thuyền hoa đụng thẳng vào.

Người đẹp đang ngồi bên song cửa đùa nghịch với con anh vũ lông trắng, bị đụng cơ hồ muốn rớt xuống nước.

Bốn gã hòa thượng thì đã nhảy lên thuyền hoa, xông vào như hung thần ác sát, chỉ vào mũi cô mắng chửi loạn lên, nghe không rõ là đang mắng chửi gì.

Ngay cả con anh vũ cũng sợ quá kêu quang quác cả lên, vừa kêu vừa nhảy, người thì sợ quá mất cả nhan sắc, toàn thân run rẩy không ngớt, xem ra thật là đáng thương vô cùng.

Mấy gã hòa thượng lại không hiểu chuyện lên hương tiếc ngọc, có gã còn thò bàn tay lớn như cái quạt, hình như muốn túm lấy đầu tóc của cô.

Mấy tên ác tăng này ở đâu ra đây, thật còn hung dữ hơn cả cường đạo, ban ngày ban mặt, trước mắt mọi người, dám cả gan khinh lờn một người đàn bà đơn lẻ đáng thương thế này.

Chuyện này mà không xen vào can thiệp, còn nói gì đến chuyện phò nguy cứu khổn, hành hiệp trượng nghĩa?

Đoàn Ngọc cảm thấy máu nóng hừng hừng dâng lên ứ ngực, y chẳng cố kỵ gì nữa, chụp lấy cây đao để trên bàn, bỗng đứng bật dậy, nhảy vọt ra khỏi lan can.

Ngoài lan can là nước hồ, mắt thấy y sắp rớt xuống nước, cô bé có cặp mắt to hình như thất thanh kinh hô lên.

Nào ngờ Đoàn Ngọc tuy còn nhỏ tuổi, vũ công đã luyện đến nơi, y đã nhìn đúng chỗ mình nhảy xuống.

Chỉ thấy mũi chân y đang điểm vào chỗ bờ trúc dùng để rào quanh ao nhốt cá, người lại bung lên cao, sử chiêu Đãng Bình Độ Thủy, Yến Tử Tam Sao Thủy, mấy chiêu khinh công tuyệt đỉnh.

Cô bé mắt to còn chưa la lên xong, Đoàn Ngọc đã bung ngược người, một chiêu Tế Xung Xảo Phiên Vân, tiếp theo đó là Bình Sa Lạc Nhận, nhẹ phiêu phiêu hạ xuống chiếc thuyền hoa.

Trong bốn gã hòa thượng, có một gã đang đứng ở ngoài khoang canh giữ, thấy có người lại, bèn lập tức sa sầm nét mặt trầm giọng hỏi:

- Ai đó? Lại đây làm gì?

Gã hòa thượng này mặt mày rõ chần rõ chịt, mặt lộ sát cơ, xem ra không giống kẻ xuất gia ăn ở thanh tịnh.

Đoàn Ngọc cũng sa sầm nét mặt, nói:

- Người là kẻ xuất gia? Hay là cường đạo?

Gã hòa thượng này hình như sức nhớ đến thân phận của mình, hai tay chắp lại, nói:

- A Di Đà Phật, kẻ xuất gia làm sao mà lại là cường đạo?

Đoàn Ngọc nói:

- Nếu không phải cường đạo, tại sao còn hung dữ hơn cả cường đạo, ngay cả cường đạo còn không dám khinh lờn đàn bà con gái như vậy.

Gã hòa thượng gằn giọng nói:

- Người là gì của người đàn bà đó, lại đi xen vào chuyện này?

Đoàn Ngọc ưỡn ngực, nói:

- Người trong thiên hạ ai cũng xen vào được chuyện thiên hạ, tại sao ta không xen vào được?

Trong khoang thuyền lại vọng ra tiếng kinh hô của người đàn bà đẹp đó:

- Cứu mạng, cứu mạng, mấy tên hung tăng này muốn giở trò vô lễ.

Đoàn Ngọc lại càng giận dữ, cười nhạt nói:

- Xem ra lá gan của bọn hòa thượng các người không nhỏ tí nào.

Gã hòa thượng tức giận nói:

- Lá gan của người cũng không nhỏ, dám đứng trước mặt ta vô lễ thế kia.

Miệng của y thì nói, hai bàn tay không hề rảnh rỗi, bỗng nhiên trầm eo lưng xuống tọa mã, hai tay quyền cùng đâm mạnh vào sườn của Đoàn Ngọc, chính là Thiếu Lâm chính tông Phục Hổ La Hán Quyền.

Chỉ tiếc là Đoàn Ngọc chẳng phải là cọp, đã xoay ngược tay chụp cứng mạch môn của gã hòa thượng, tứ lượng bát thiên cân, kéo nhẹ một cái.

Cái thứ công phu tá lực đả lực này, chính là khắc tinh của những loại quyền lộ cương mãnh, gã hòa thượng phát ra sức lực càng lớn chừng nào, té càng thảm chừng đó.

Gã đánh ra cú đâm đó lực đạo không nhỏ tí nào, chỉ thấy tấm thân trăm cân của y bỗng nhiên bay lên, tùm một tiếng, rớt vào hồ nước.

Trên bờ có người đang vỗ tay, không biết có phải là cái vị cô nương có cặp mắt to ấy không.

Đoàn Ngọc còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, trong khoang thuyền đã có hai gã hòa thượng nhảy ra.

Hai người này thân thủ nhanh nhẹn, xuất thủ còn nhanh hơn nữa, bỗng nhiên, hai cặp quyền đầu như hai cặp phật thủ đã đến trước mặt Đoàn Ngọc, quyền phong ào ạt, quả thật chiêu thức trầm, lực đạo mãnh.

Chỉ tiếc là, đại công tử con nhà hảo hán đệ nhất Trung Nguyên Đoàn Phi Hùng, vũ công không những không thua kém gì phụ thân của y cho mấy, hình như còn có vẻ muốn thanh xuất vu lam.

Nhất là khinh công thân pháp của y, không những linh động hơn người, còn phong nhã, còn đẹp mắt.

Y đề khí, người bỗng một chiêu Cáp Tử Phiên Thân, bay ra sau lưng hai gã hòa thượng.

Gã hòa thượng biến chiêu cũng không chậm tí nào, bàn tay đập xuống người tung lên, La Hán Thoát Y, vung quyền phản kích. Nhưng y ra chiêu đã quá chậm.

Võ đao trong tay của Đoàn Ngọc đã đánh vào huyết Kiên Tĩnh trên vai y.

Y vừa tung người lên, chỗ đó lại chính là trọng tâm trên toàn thân, bị đánh vào, người y lập tức đứng không vững, loạn choạng lúi lắt bảy tám bước, bình lên một tiếng đùng vào lan can chiếc thuyền hoa.

Đoàn Ngọc vung tay lên một cái nữa, chỉ nghe tùm tùm hai tiếng, hai gã hòa thượng lại bị rút vào hồ nước.

Gã hòa thượng còn lại vừa nhảy ra khỏi khoang thuyền, mặt mày tái ngoét, không biết mình nên xuất thủ hay không xuất thủ mới phải.

Y nằm mộng cũng không ngờ được rằng, cái gã thiếu niên nhỏ tuổi đáng điệu ôn nhã này, vũ công lại kinh người như vậy.

Đoàn Ngọc cũng đang nhìn y.

Gã hòa thượng này tuổi tác xem ra cũng lớn hơn tí đỉnh, dáng điệu hình như cũng ra vẻ biết điều tí đỉnh, quan trọng nhất là, y còn chưa ra tay xuất thủ đánh người ta.

Vì vậy Đoàn Ngọc đối với gã còn có chút khách khí, y mỉm cười nói:

- Đồng bạn của ông đi hết rồi, ông còn chưa đi sao?

Gã hòa thượng gật gật đầu, thở ra một hơi thật dài, bỗng hỏi:

- Thí chủ cao tính?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi tính Đoàn.

Hòa thượng hỏi:

- Đại danh?

Đoàn Ngọc nói:

- Đoàn Ngọc.

Hòa thượng lại thở ra nói:

- Đoàn thí chủ vũ công quá cao cường.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Ba chớp ba nhoáng, cũng tạm tạm.

Gã hòa thượng bỗng sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Nhưng Đoàn thí chủ bất kể vũ công cao cường đến đâu, nếu đã xen vào chuyện này, sau này e rằng khó mà toàn thân thoát lui đó.

Đoàn Ngọc nói:

- Sao?

Gã hòa thượng nói:

- Không lẽ thí chủ không nhìn ra bọn bần tăng từ nơi nào lại sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Hòa thượng dĩ nhiên là từ trong chùa ra, trừ phi các ông không phải hòa thượng, mà là cường đạo.

Gã hòa thượng hẩn học trừng mắt nhìn y một cái, chẳng nói thêm một lời nào, bỗng nhảy tung người lên, tùm một tiếng cũng nhảy luôn xuống nước.

Đoàn Ngọc bật cười lẩm bẩm:

- Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng gánh, xem ra gã hòa thượng này cũng nghĩa khí lắm.

Y phúi phúi quần áo, tính đi, lại tính bước qua hỏi thăm người đàn bà đẹp ấy có bị thụ thương gì không.

Đang còn tần ngần chưa quyết định được chủ ý, trong thuyền đã có người đang hô hoán:

- Đoàn công tử, xin dừng chân.

Tiếng nói nghe như hoàng oanh đang bay ra khỏi hang, vừa nhẹ nhàng, vừa ngọt ngào, không giống lúc cô đang há họng ra kêu cứu mạng tí nào.

Đoàn Ngọc khẽ ho lên hai tiếng.

Không phải là y muốn ho thật, đó là cái tật của phụ thân y, phụ thân cố họng đại khái là có đàm, muốn nói gì quan trọng, cũng thích ho khẽ lên hai

tiếng trước.

Vì vậy Đoàn công tử cũng học đầy đủ, y phát giác ra lúc chưa nói chuyện, ho lên vài tiếng trước, là cách tốt nhất.

Nào ngờ người đàn bà đẹp mặc áo trắng đã bước lại, tay vịn vào khoang thuyền, nhìn y, cặp mắt tuyệt đẹp đang lộ đầy vẻ quan thiết, cô dịu dàng nói:

- Đoàn công tử có phải bị lạnh đấy không? Nơi đây tầu xảo có chút cao đơn mua từ kinh đô, trị cổ họng tốt lắm.

Đoàn Ngọc ngay cả ho cũng không dám ho lên nữa, y gượng cười nói:

- Không cần, tôi... tại hạ tốt thôi...

Người đàn bà đẹp mặc áo trắng nhoẻn miệng cười nói:

- Công tử vốn là người tốt, tôi biết mà.

Đoàn Ngọc đỏ mặt lên, nói nhanh:

- Không phải tôi có ý như vậy, tôi muốn nói là, tôi không có bệnh.

Người đàn bà đẹp mặc áo trắng cười càng ngọt ngào, cô nói:

- Không có bệnh lại tốt nữa, trên thuyền còn có một bình Trúc Diệp Thanh để lâu năm...

Đoàn Ngọc vội vã nói:

- Không cần, không cần khách khí, tại hạ đang tính cáo từ đây.

Người đàn bà đẹp mặc áo trắng cúi đầu xuống nhỏ nhẹ nói:

- Công tử muốn đi, dĩ nhiên tiện thiếp không dám cản trở, chỉ bất quá, lỡ công tử đi rồi, mấy gã ác tăng đó trở lại nữa thì sao?

Đoàn Ngọc không biết nói gì.

Muốn làm người tốt, thì phải làm cho đáo để.

Trên bờ đang có người kêu:

- Tiền rượu của vị công tử trên thuyền kia tổng cộng là một lượng bảy tiền, còn chưa tính xong, xin trả giùm cho.

Người đàn bà đẹp mặc áo trắng nói:

- Tiền rượu của công tử, tôi...

Đoàn Ngọc vội vã nói:

- Không được, xin đừng khách khí, tôi đã có đây.

Để đàn bà trả tiền giùm, chuyện đó biết bao là khó khăn.

Đoàn Ngọc công tử xuất thủ cứu người, không lẽ là để cho người ta trả giùm tiền rượu cho mình sao?

Chuyện đó không thể nào để người ta hiểu lầm được.

Đoàn Ngọc lập tức quỳnh quang lấy hầu bao ra, trong lúc hấp tấp không được cẩn thận lắm, ngân phiếu và vàng lá rớt hết ra cả mặt đất, ngay cả thanh Bích Ngọc Dao cũng rớt luôn ra ngoài.

May mà người đàn bà đẹp mặc áo trắng ấy không chú ý chuyện gì khác, cặp mắt mỹ lệ của cô, hình như đang bị cái má lúm đồng tiền của Đoàn Ngọc thu hút, không còn nguyên ý nhìn sang chỗ khác.

Trúc Diệp Thanh để lâu năm quả thật là rượu ngon, màu sắc xem ra cũng làm người ta mát mắt, uống vào mềm mại, phảng phất như đầu lưỡi của tình nhân.

Người đàn bà đẹp mặc áo trắng cũng đang thè cái lưỡi xinh xắn ra, liếm môi mình.

Đoàn Ngọc vội vã gắp đầu xuống uống rượu, uống xong ly này, y mới sực nhớ ra, mình đã vi phạm toàn bộ điều răn thứ nhất, thứ tư, thứ năm, thứ bảy, bốn điều luôn một lượt.

Chết người nhất là, cái thuyền hoa ấy không biết đã chèo ra giữa hồ lúc nào rồi, y muốn bỏ đi cũng không kịp nữa.

Huống gì hiện tại, cô đã xem y như là bạn bè, thậm chí còn nói cho y biết tên của mình.

- Em tên là Hoa, tên là Dạ Lai.

Hoa Dạ Lai.

Cái họ đã hay quá, cái tên cũng hay quá.

Ánh trăng đẹp làm sao, xuân sắc đẹp làm sao, rượu ngon làm sao.

Bao nhiêu chuyện nhất thiết hình như đều quá đẹp, Đoàn Ngọc thở ra trong bụng, y quyết định mình buông thả ngày hôm nay.

Mỗi người đều nên ngẫu nhiên buông thả mình một lần, có phải vậy không?

Huống gì hôm nay y làm chuyện cũng không phải là xấu xa gì... Ai nói cứu người là chuyện xấu xa? Ai nói uống ly rượu là chuyện xấu?

Đoàn Ngọc lập tức tha thứ cho mình ngay.

Tha thứ cho mình không phải là dù gì cũng dễ hơn tha thứ người khác?

Vì vậy Đoàn Ngọc không say cũng say mất.

Trăng sáng.

Đêm trăng ở Tây hồ, Tây hồ dưới ánh trăng, thuyền hoa đã cập vào bờ dương liễu.

Còn người?

Người đang say vui, người đang ngủ vui.

Đoàn Ngọc chỉ biết mình được đem vào trong khoang thuyền, được đem vào căn phòng thật thơm tho, nằm trên một chiếc giường còn thơm hơn cả hương hoa, y chẳng phân biệt được mình đang mộng hay tỉnh?

Bên cạnh phảng phất có người, người cũng thơm hơn cả hương hoa, có phải là Dạ Lai hương đấy không?

Y phân biệt không rõ ràng cũng không muốn phân biệt cho rõ ràng. Cho là mộng cũng tốt, tỉnh cũng tốt, cứ như vậy hưởng cái mùi vị mông mông lung lung, phiêu phiêu phưởng phưởng, cuộc đời còn có mấy ai được thưởng thức tới như vậy?

Đêm thật yên lặng, mát mẻ như suối nước.

Gió thổi qua song cửa, trên song chập chờn bóng hình của những hoa nhỏ.

Bên cạnh phảng phất như có người đang gọi khẽ y:

- Đoàn công tử, Đoàn lang!

Đoàn Ngọc không trả lời, y không muốn trả lời, y không muốn tỉnh táo.

Nhưng y cảm thấy được người bên cạnh đang xoay trở, sau đó bèn có một bàn tay thơm tho ngọt ngào thò lại, hình như muốn thăm dò hơi thở của y.

Hô hấp của y rất đều đặn.

Bàn tay trên mặt y nhẹ nhẹ phe phẩy mấy cái, người thì rón rén bò dậy khỏi giường.

Người còn đẹp hơn cả hoa.

Cặp đùi dài dài, cái eo thật nhỏ, đầu tóc đen nhánh xỏa xuống hai bên vai như suối mây, da thịt trơn láng mềm mại như lụa.

Ngay cả ánh trăng cũng đang nhìn trộm vào song cửa, huống gì là người?

Đoàn Ngọc len lén mở mi mắt, y nhìn không nổi phải khen thầm lên trong bụng.

May mà y chưa đem câu khen thưởng ấy thốt ra ngoài miệng.

Bởi vì y bỗng phát hiện ra Hoa Dạ Lai đang rón rén cầm lấy quần áo của y lên, cùng thủ pháp thật khinh xảo, móc cái hàu bao trong đó ra.

Sau đó, cô lại rón rén đi đến song cửa, song cửa có để mấy chậu bông, có phải là Dạ Lai hương không?

Cô ngần ngừ một lát, bèn đem cây bông trong chậu thứ hai ra, đem hết cả đất cát ra ngoài.

Sau đó cô lại dùng động tác nhanh nhẹn nhất, bỏ hàu bao của Đoàn Ngọc vào trong, rồi lại bỏ cây bông vào lại, đổ đất cát vào nhẹ nhẹ, đập xuống cho bằng phẳng.

Hiện tại không ai biết được cái chậu bông này có điểm gì khác biệt hơn chậu bông khác.

Cô thở phào ra một hơi nhẹ, lúc quay người lại, gương mặt còn nhìn không nổi lộ ra một nụ cười đắc ý.

Cô cười thật ngọt ngào, như một đứa bé ngây thơ vô tội.

Chỉ tiếc là Đoàn Ngọc bấy giờ không còn thưởng thức gì được. Y đã nhắm mắt lại, lỗ mũi còn thậm chí phát ra tiếng ngáy nho nhỏ đều đều, giống như tiếng ngáy của những người say rượu.

Hoa Dạ Lai đứng ở đầu giường, nhìn y ra chiều thỏa mãn, cô rón rén bò lên giường, đưa đôi tay mềm mại trơn láng ôm chặt lấy y.

Hiện tại hình như cô hy vọng y tỉnh lại thôi.

Dĩ nhiên Đoàn Ngọc không tỉnh lại.

Cô thở ra nhẹ nhẹ, bỗng lăm bằm ca nhỏ nhỏ trong miệng, ca lên bài phảng phất như:

- Ai da, cái chú bé đáng thương kia.

Cô ca nhỏ nhỏ trong miệng, hơi thở càng lúc càng nặng, cánh tay đi lên người của Đoàn Ngọc phảng phất càng lúc càng nặng.

Cô đã ngủ mất, đem theo tấm lòng sung sướng thỏa mãn đặc ý mà ngủ mất.

Gió thổi qua song cửa, trên song chập chờn bóng hình của những mảnh hoa nhỏ.

Đoàn Ngọc chầm chậm trở mình lại, gọi nhỏ:

- Hoa cô nương, Hoa Dạ Lai.

Không có tiếng trả lời.

Hô hấp của cô nặng nề mà đều đặn, cô cũng đã uống không ít Trúc Diệp Thanh.

Đoàn Ngọc lại đợi thêm một hồi lâu nữa, rồi mới rón rén bò dậy, cầm y phục của y lên, rón rén bước đến song cửa.

Giấy trên khung đã muốn trắng lên.

Đoàn Ngọc nhắc cái bình bông đó lên, cũng dùng thủ pháp thiệt nhanh, lấy hết những đồ dưới cây bông đổ ra y phục.

Sau đó y lại bỏ cây bông vào lại, lấy đất cát đập bằng lại.

Gương mặt y cũng bất giác lộ ra một nụ cười đặc ý, nhưng lúc quay người lại nhìn thấy cô, trong lòng y nhin không nổi cảm thấy có chút gì khiếm lỗi.

Gã thiếu niên lương thiện này, trước giờ không muốn làm ai thất vọng, huống gì lại là một người đàn bà mỹ lệ như thế.

Đi rón rén qua đầu giường, thuận tay cầm lên đôi giày làm bằng da bò tinh trí của y.

Người nằm trên giường bỗng trở mình, lăm bằm nói:

- Anh dậy làm gì thế?

Đoàn Ngọc ráng khống chế lại trái tim đang đập mạnh, y nhẹ giọng nói:

- Tôi phải đi sớm một chút, sáng dậy còn phải đi đường.

Người nằm trên giường gật gật đầu, cặp mắt còn chưa muốn mở ra, hàm hồ nói:

- Lúc về anh đừng quên lại đây thăm em.

Đoàn Ngọc nói:

- Dĩ nhiên.

Thật ra, dĩ nhiên y cũng biết, hôm sau cô nhất định không còn ở chốn này.

Người nằm trên giường thở phào ra xem chừng thỏa mãn, lại ngủ tiếp liền đó.

Dĩ nhiên cô không ngờ rằng cái gã ngơ ngơ ngáo ngáo này lại phát hiện ra bí mật của cô, cô chỉ hy vọng y đi nhanh nhanh lên.

Cái chỗ dưới chậu bông quả thật là chỗ giấu đồ quá tốt. Nếu y không tình cờ trông thấy, ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện ra mình mất đồ, cũng không cách nào nói cô lấy mất đi.

Bắt ăn trộm phải có tang chứng, y cũng hiểu cái đạo lý đó, dĩ nhiên chỉ còn cách ngậm hờn mà bỏ đi.

Huống gì những chuyện đó vốn khó mà nói được ra miệng.

Hử, đàn bà, xem ra đàn ông đối với đàn bà quả thật phải để ý cẩn thận một chút.

Trời đã gần sáng. Mặt trăng mờ nhạt còn đang treo trên đầu ngọn cây, ánh sao mờ lung đã trốn vào trong khoảng da trời xanh nhạt vô cùng tận.

Con đường lát đá xanh nhỏ, ướt đầm những giọt sương lạnh.

Đoàn Ngọc đi chân trần, qua hết cái sân, sương lạnh thấm từ gót chân lên đến đỉnh đầu.

Y bỗng trở nên rất tỉnh táo, thật không có lúc nào tỉnh táo bằng.

Tường không cao lắm, trên tường cũng có trồng hoa cỏ.

Hương hoa trong gió mai trong trẻo thấm vào tận cõi lòng người ta.

Đoàn Ngọc nhảy ra khỏi tường, đứng ở một góc mang vào đôi giày, rồi đổ hết mấy thứ đồ y đã lấy từ trong chậu ra, bỏ vào lại trong túi, ngẩng đầu lên, hít thở mấy hơi dài cái không khí đượm đầy mùi hương hoa đó.

Y bỗng phát hiện ra, cái hồ danh tiếng này lúc sáng sớm còn đẹp hơn cả lúc hoàng hôn.

Y đi bộ chậm chậm trên con đường dọc theo bờ hồ, thưởng thức phong cảnh tươi đẹp mới mẻ của Tây hồ buổi sáng.

Y không có gì hối hả, dù có đi ba ngày ba đêm mới đến chỗ khách sạn y đầu túc hôm qua, cũng không có gì quan hệ.

Người đàn bà giả hoạt mà mỹ lệ đó tỉnh lại rồi, phát hiện ra cái chậu bông lại trở thành trống lỗng, gương mặt cô ta sẽ lộ vẻ ra sao nhỉ?

Nghĩ đến lúc đó, Đoàn Ngọc nhin không nổi bật cười lên, trong lòng tuy cũng cảm thấy có lỗi, nhưng cái thứ sung sướng bí mật, tội lỗi đó còn nồng đậm hơn là cái cảm giác ăn năn nhiều.

Y nhin không nổi thò tay vào bọc, lấy những thứ đồ mất mà lấy lại được, ra nhìn qua một lượt.

Y ngẩn người ra.

Trong hầu bao ngoài xấp ngân phiếu phụ thân y đã đưa cho, mấy tấm vàng lá mẹ y đã đưa cho, còn có thêm hai thứ đồ khác.

Một chuỗi minh châu còn lớn hơn cả mắt rồng, một miếng ngọc bài lóng lánh.

Trên châu như vậy tìm một hạt cũng không chừng không khó, nhưng đủ hết bao nhiêu đó trên châu lớn nhỏ như nhau, thì lại quá khó.

Ngọc bài cũng là thứ màu sắc phong nhuận, không có chút tì vết.

Đoàn Ngọc dĩ nhiên là người biết của, y vừa nhìn là đã biết hai thứ này là bảo vật đáng giá liên thành.

Hai thứ đồ này ở đâu ra đây?

Đoàn Ngọc rất nhanh chóng đã nghĩ ra được ngay. Hoa Dạ Lai nhất định đã xem chậu bông là chỗ bảo tàng bí mật của cô.

Trước y nữa, chắc là đã có người bị cô gạt như vậy.

Đoàn Ngọc lại bật cười, thật tình y cảm thấy rất thú vị.

Dĩ nhiên y không phải là kẻ tham tâm, nhưng dùng cách này để cho người đàn bà tham tâm mà mỹ lệ ấy một chút trừng phạt, cũng không phải là

chuyện gì tự hỏi lòng xấu hổ được.

Huống gì, bây giờ dù y có muốn đem những thứ này trả lại cho cô, cũng tìm không ra cái chỗ sào huyết bí mật của cô ở đâu.

Thật ra y không hề nghĩ đến chuyện đi tìm cái phiền phức đó.

Đoàn Ngọc thở ra, rốt cuộc đi đến cái kết luận đó.

Do đó, y bèn đem hết tất cả mọi thứ bỏ vào lại trong túi của mình.

Y rất thỏa mãn với cái cách mình xử lý câu chuyện, vừa trầm tĩnh vừa ôn hòa, rất là thỏa mãn, thỏa mãn đến cực kỳ.

Y cảm thấy thật tình mình cũng nên được tưởng thưởng.

Trời đã sáng trưng.

Có tiếng xào xạt, trong đám liễu bồng có một chiếc thuyền nhỏ chèo ra.

Người chèo thuyền tuổi tác cũng không lớn lắm, để chân trần mang đôi giày cỏ, đầu đội một chiếc nón rộng vành, đứng ở xa thật xa đã kêu với Đoàn Ngọc:

- Tướng công muốn qua hồ không?

Đoàn Ngọc phát hiện ra cái sổ của mình thật tình không tề tít nào, y đang không biết nên đi đường nào về lại, vừa tính tìm chiếc thuyền, là thuyền lập tức đến ngay.

- Có biết khách sạn Thạch Gia ở đâu không?

Dĩ nhiên là biết.

Người đưa đò ở Tây hồ, còn ai không biết khách sạn Thạch Gia!

Do đó Đoàn Ngọc bèn nhảy lên thuyền, cười nói:

- Đưa giùm tôi lại đó, tôi cho ông mười lượng bạc.

Y cảm thấy mình sung sướng, thế nào cũng sẽ để người khác chia xẻ một chút cái sung sướng của y.

Sung sướng vốn là cái thứ gì thật kỳ quái, không hề vì mình chia bớt cho người khác mà giảm đi.

Có lúc mình chia cho người ta càng nhiều chừng nào, mình càng cảm thấy mình được lại nhiều chừng đó.

Nào ngờ nhà thuyền không những không có tí gì thích thú cảm kích, ngược lại còn trợn mắt trắng dã lên, trừng trừng nhìn y nói:

- Không lẽ ngươi là cường đạo sao?

Đoàn Ngọc bật cười, nói:

- Ông xem tôi giống cường đạo lắm sao?

Nhà thuyền lạnh lùng nói:

- Nếu không phải cường đạo, tại sao đi thuyền có một chuyến là đưa ngay mười lạng bạc?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Ông chê nhiều?

Nhà thuyền nói:

- Lúc đầu thì chê nhiều, nhưng bây giờ thì chê ít.

Đoàn Ngọc nhin không nổi, mở miệng hỏi:

- Tại sao?

Nhà thuyền nói:

- Tiền bạc của ngươi lấy vào trong túi, dễ dàng như vậy, muốn ngồi trên chiếc thuyền của ta, phải đưa nhiều nhiều một chút.

Đoàn Ngọc lại bật cười nói:

- Thì ra không phải ta là cường đạo, ngươi mới là cường đạo.

Nhà thuyền nói:

- Bây giờ ngươi mới biết, thì đã quá muộn.

Cây sào dài của y chỉ điểm có mấy cái, thuyền đã ra giữa hồ. Sức lực hai bên cánh tay của y ít ra cũng có tới năm ba trăm cân.

Đoàn Ngọc nhìn y hỏi:

- Đây là thuyền cướp thật sao?

Nhà thuyền lạnh lùng nói:

- Hừ.

Đoàn Ngọc nói:

- Nghe nói trên thuyền cướp, nếu muốn giết người, thường thường có hai cách.

Nhà thuyền nói:

- Người cũng biết nhiều chuyện lắm đó.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng không biết người tính mời ta ăn đáo nhĩ, hay là cho ta mò tôm?

Nhà thuyền nói:

- Đây còn phải xem người có đưa tiền ra mau mắn hay không?

Đoàn Ngọc nói:

- Tiền bạc khó mà buông ra, đưa tiền cho người ta, làm sao mau mắn được.

Nhà thuyền cười nhạt nói:

- Vậy thì ta chỉ còn nước mời người xuống nước tắm một cái.

Đoàn Ngọc nói:

- Khỏi cần khách khí, ta vừa mới tắm.

Nhà thuyền không đợi y nói xong câu, bỗng tung người lên, nhảy mạnh xuống nước.

Tiếp theo đó, chiếc thuyền nhỏ bèn xoay vòng vòng ở giữa hồ, xoay thật là nhanh.

Đoàn Ngọc vẫn còn không có gì là khẩn cấp, lăm bắm một mình:

- Chỉ xoay không còn không sao, lật thì mới nguy.

Câu nói ấy vừa chưa thốt ra xong, chiếc thuyền nhỏ quả thật đã lật úp lại.

Nào ngờ Đoàn Ngọc vẫn còn chưa lọt xuống nước.

Thuyền sắp lật, người của y đã tung lên trên không, đợi đến lúc đáy thuyền lật lên trời, y đã nhẹ nhàng hạ xuống đáy thuyền, miệng lăm bắm:

- Lật còn chưa sao, chìm xuống mới là nguy.

Bỗng nghe toang lên một tiếng, đáy thuyền đã bị lũng một lỗ thật lớn, thuyền nhỏ lập tức bắt đầu chìm dần dần xuống.

Đoàn Ngọc vẫn còn chưa lọt xuống nước.

Cây sào chèo thuyền còn đang trôi trên mặt nước, y bỗng tung người lại, mũi chân điểm xuống cây sào một cái nhẹ, cây sào bèn trượt về phía trước.

Người của y dựa vào cái sức điểm xuống nhẹ đó, lại tung lên lần nữa, đợi cây sào trượt tới ba trượng, y lại nhảy tới dùng mũi chân nhấn vào một cái.

Đổi hai lần hơi thở xong, y lại nhẹ phiêu phiêu hạ xuống trên bờ, miệng còn lẩm bẩm:

- Xem ra thuyền chìm xuống cũng không nguy lắm, chỉ bất quá có tí đáng tiếc vậy thôi.

Bỗng nghe lùm bùm có tiếng nước bắn tung lên, nhà thuyền đã thò đầu ra khỏi mặt nước, đưa cặp mắt đen vừa sáng nhìn chòng chọc vào Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc chấp tay sau lưng, mỉm cười nói:

- Hiện tại chắc nước đang lạnh lắm, có tắm cũng phải coi chừng bị cảm.

Nhà thuyền lại trừng mắt nhìn y cả nửa ngày, bỗng thở ra một hơi dài nói:

- Khinh công giỏi thật.

Đoàn Ngọc nói:

- Ba chớp ba nhoáng, cũng tạm tạm được.

Nhà thuyền sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là người một biển nhân tài như vậy, lại không chịu đi học làm người tốt.

Đoàn Ngọc sắc cười nói:

- Người không chịu học làm người tốt hay ta không chịu học làm người tốt?

Nhà thuyền lại thở ra, hững hờ nói:

- Ta vốn muốn bảo toàn cho người, chỉ cho người một đường đi, hiện tại xem ra người chỉ còn có mỗi con đường chết.

Đoàn Ngọc cũng thở ra, nói:

- Tính mời ta đi ăn đáo trước, rồi mời ta xuống tắm, cũng coi như là chỉ cho ta một con đường để đi sao?

Nhà thuyền cười nhạt một tiếng, chúc đầu xuống, lại lặn vào dưới nước.

Đoàn Ngọc bỗng hô lên:

- Chờ một chút.

Nhà thuyền chậm chậm thò đầu lên khỏi mặt nước hỏi:

- Còn muốn nói gì nữa?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Ta quên chưa cảm ơn người.

Nhà thuyền chau mày hỏi:

- Cảm ơn ta?

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Bất kể người nói thật hay giả, ta cũng đều cảm ơn người.

Nụ cười của y thuần chân mà thành thật, đưa nụ cười đó ra với người ta, vĩnh viễn sẽ không bị nuốt khổ.

Nhà thuyền nhìn y, nhìn một hồi thật lâu, bỗng lại thở ra nói:

- Cờ hạn thiếu niên như người, chết đi cũng có chỗ đáng tiếc.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Ta cũng không tính chết.

Nhà thuyền trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu hiện tại người mau lại chùa Phong Lâm, tìm một vị đạo nhân họ Cố, không chừng còn có chút hy vọng.

Đoàn Ngọc cười khổ hỏi:

- Ta đang sống khỏe khoắn thế này, tại sao người cứ nói ta sắp chết tới nơi rồi vậy?

Nhà thuyền nói:

- Không lẽ người đã quên mình làm chuyện gì rồi sao?

Đoàn Ngọc chau mày một cái, nói:

- Ta làm chuyện gì rồi?

Nhà thuyền sa sầm nét mặt nói:

- Người đắc tội với một người không đắc tội được, một người không nên đắc tội.

Đoàn Ngọc suy nghĩ một thoáng, sức hiểu ra:

- Có phải người nói bốn vị đại hòa thượng kia?

Nhà thuyền phảng phất như thấy mình nói nhiều quá, tung người lên, đã lặn xuống dưới nước.

Đoàn Ngọc nói:

- Chùa Phong Lâm là nơi nào? Người không nói cho ta biết, làm sao ta biết đâu mà tìm?

Giọng nói của y tuy lớn, chỉ tiếc là trên mặt hồ không còn thấy bóng dáng của nhà thuyền đâu.

Ngay cả chiếc thuyền nhỏ cũng đã mất tiêu.

Đoàn Ngọc lại thở ra, y cười khổ nói:

- Có phải vận khí của mình đang từ từ xoay ngược đây không?

Y chậm chậm quay người lại, bỗng phát hiện ra trong bụi liểu, đang có cặp mắt thật to trừng trừng nhìn y.

Cô bé có cặp mắt to lại xuất hiện ở đây, người cô còn mặc bộ đồ dài màu tím nhạt, giải thắt lưng bên hông có thêm một thanh trường kiếm rất chải chuốt.

Đoàn Ngọc bấy giờ mới sực nhớ ra, mình còn quên một thứ đồ... thanh đao của y.

Y chỉ nhớ được tối qua lúc bắt đầu uống rượu trong thuyền hoa, thanh đao còn đang ở trên bàn.

Sau đó y bèn quên mất, không những quên thanh đao, ngay cả chính mình cơ hồ cũng muốn quên luôn.

Thanh đao này cũng có tên là Bích Ngọc Đao, vốn là vũ khí thành danh của Đoàn lão gia tử lúc còn thiếu niên lăn lộn trong giang hồ, nghe nói còn là của Đoàn phu nhân lúc chưa lấy chồng đưa cho ông ta làm vật định tình.

Cho đến khi Đoàn Ngọc lên mười tám tuổi, Đoàn lão gia tử mới đem thanh đao này giao lại cho y.

Đoàn Ngọc đang than thầm trong bụng, trước mắt phảng phất lại xuất hiện ra gương mặt của phụ thân đang vênh mặt lên dạy dỗ mình.

Cô bé có cặp mắt to thấy y quay mặt lại, cũng vênh mặt lên, cười nhạt nói:

- Ngay cả chùa Phong Lâm còn không biết ở đâu, còn qua lại làm gì trong chốn giang hồ?

Đoàn Ngọc nhin không nổi hỏi cô:

- Cô biết chùa Phong Lâm ở đâu không?

Cô bé quay người về phía sau nhìn nhìn, rồi lại nhìn qua hai bên, rồi nói:

- Anh đang nói với ai thế?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Nơi đây không lẽ còn có ai khác sao?

Cô bé vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Anh đã biết nam nữ có chỗ bất tiện, còn đi nói chuyện với tôi làm gì?

Thì ra cô còn đang nhớ kỹ trong bụng chuyện hôm qua.

Con gái trong bụng có chút nhỏ nhen, nam tử hán đại trượng phu, cũng nên nhường cho cô chút xiu.

Đoàn Ngọc cười vả lả nói:

- Nếu cô nương biết chùa Phong Lâm ở đâu, làm ơn chỉ cho tôi một con đường đi.

Cô bé trừng to mắt lên, cười nhạt nói:

- Chúng ta chưa quen biết bao giờ, tôi dựa vào đâu mà dám chỉ điểm cho anh đường đi?

Đoàn Ngọc nói:

- Tại hạ là Đoàn Ngọc, cô nương quý tính?

Cô bé nói:

- Đã nam nữ bất tiện rồi, ngay cả rượu còn uống không được, làm sao lại nói tên họ với nhau nghe được?

Xem ra cô bé này không những bụng dạ nhỏ nhen, mà còn dẫn dai quá chừng đi.

Đoàn công tử không phải là người quen chịu người khác giận dỗi, chỉ cần có một nơi tên là chùa Phong Lâm, còn sợ gì không hỏi thăm cho ra được sao?

Y cười cười, ôm quyền hướng về cô bé, nói:

- Tôi phiền không được cô, nhưng chắc là trốn được cô chứ.

Nào ngờ cô bé lại hô hoán lên:

- Anh quay lại đây, chúng ta còn chưa nói chuyện xong!

Đoàn Ngọc chỉ còn nước quay lại, cười khố hởi:

- Còn có chuyện gì nói chưa xong nữa?

Cô bé cười nhạt nói:

- Tôi hỏi anh, anh đã không chịu ngồi uống rượu chung bàn với tôi, tại sao anh lại đến thuyền người khác uống rượu được, không những vậy, uống cả đêm, không lẽ cô ta không phải là đàn bà, không lẽ các người không phải là nam nữ bất tiện lắm sao?

Thì ra cái chuyện chân chính cô không thoải mái là cái chuyện này!

Đoàn Ngọc không nói gì nữa.

Cái chuyện đó rốt cuộc giải thích không được, không giải thích có lúc còn là cách giải thích tốt nhất.

Huống gì, y hà tất phải đi giải thích với một cô bé không biết điều này.

Cô bé còn chưa chịu buông tha, cô lớn tiếng nói:

- Sao anh không mở miệng nói gì nữa vậy, có phải đã biết mình đuối lý rồi đấy không?

Đoàn Ngọc chỉ còn nước cười khố.

Cô bé trừng mắt nhìn y, bỗng nhiên lại cười lên thật quyến rũ nói:

- Người nào biết mình có lỗi, cũng còn thuốc để cứu chữa, anh đi theo tôi đi.

Đoàn Ngọc ngần người ra hỏi:

- Cô đem tôi đi tới chùa Phong Lâm?

Cô bé cắn môi, nói:

- Không đem anh tới chùa Phong Lâm, không lẽ còn đem anh đi chết đâu đó!

"Ngàn lần, vạn lần không được kết giao với đàn bà không quen biết, ngàn lần vạn lần."

Đoàn Ngọc chỉ còn nước thở ra trong bụng, xem ra hiện tại y không thể không làm quen với một người đàn bà không quen biết.

Y chỉ hy vọng người này tốt hơn người kia một chút.

Gió nổi lên, tờ liễu phất phơ giữa chừng không, như tuyết rơi.

Cô bé đang vạch rẽ cành liễu, chậm chậm đi phía trước tuy cô mặc y phục đàn ông, eo cô đưa qua nhẹ nhàng ẻo lả.

Có phải là cố ý ẻo lả cho Đoàn Ngọc thấy không nhỉ? Để chứng minh rằng cô không còn bé nữa, cô đã là người lớn lắm rồi?

Đoàn Ngọc không muốn nhìn cũng không xong, thật ra, cái eo cô bé này uốn qua uốn lại, mềm mại như nhành liễu, tuy vẻ con nít còn chưa thoát đi hết, lại có thứ phong vận làm say lòng người.

Con mắt của đàn ông, không phải vốn bởi vì hạng người đàn bà như vậy mà mọc ra sao?

Đoàn Ngọc đang độ thiếu niên, Đoàn Ngọc mới có mười chín tuổi.

Cô bé phảng phất cũng biết phía sau có người đang nhìn mình, cô bỗng liếc về phía sau một cái nói:

- Tôi họ Hoa, tên là Hoa Hoa Phong.

Hoa Hoa Phong, cái tên này nghe cũng hay quá đấy chứ.

Đoàn Ngọc cười, y cảm thấy mình cũng ít ra không đến nỗi gì, hiện tại ít ra cô cũng không thể được coi là một người đàn bà không quen biết. Ít ra, y cũng biết tên họ của cô.

Chùa Phong Lâm ở ngay mé bên trái Hạnh Hoa Thôn, bên cạnh Nhạc Vương miếu, là một trong tám khu rừng lớn ở Tây hồ.

Trong chùa nhang khói trước giờ vẫn nghi ngút, nhất là gặp lúc giai tiết xuân thu, người chơi Tây hồ dù không tin Trời Phật, cũng lại chùa đốt vài cây nhang.

Chùa Phong Lâm là chùa của hòa thượng.

Gã chèo thuyền tại sao lại kêu Đoàn Ngọc đi tìm đạo nhân họ Cố nhỉ?

Hoa Hoa Phong đảo quanh tròn mắt nói:

- Gã nhà thuyền kia kêu anh đi tìm một đạo nhân họ Cố?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh không nghe lầm chứ?

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Lỗi tai tôi, còn chưa bị chứng tật gì.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nhưng theo tôi biết, trong chùa Phong Lâm không có đạo nhân nào cả, chỉ có hòa thượng.

Đoàn Ngọc chau mày nói:

- Bốn gã hòa thượng tôi đánh hôm qua, không lẽ chính là hòa thượng trong chùa Phong Lâm?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không phải, phương trượng chùa Phong Lâm, hình như không phải là truyền nhân của chùa Hoa Nam, bốn gã hòa thượng này sử Thiếu Lâm quyền.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Nhìn không ra cô cũng là tay hành gia.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Không lẽ chỉ cho phép đàn ông đánh nhau, không cho đàn bà luyện võ sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi chẳng có ý đó.

Hoa Hoa Phong nói:

- Có phải anh cũng như các người đàn ông khác, cứ cho là đàn bà phải không hiểu gì cả thì mới tốt?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi cũng chẳng có ý đó.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh có ý tứ gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi chỉ bất quá nói rằng, mắt cô thật tốt, là tay hành gia, không lẽ còn có ý gì khác nữa sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Câu nói đó tuy chẳng có gì sai, nhưng cái giọng của anh nghe ra không đúng tí nào.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Hiện tại tôi cũng đã hiểu cái ý của cô rồi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sao?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Hình như cô rất thích tìm người khác quấy phá, thích tìm người khác cãi nhau.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ai nói tôi thích đi tìm người ta cãi nhau, tôi chỉ thích tìm anh.

Câu nói ấy vừa thốt ra, chính cô cũng nhin không nổi bật cười lên.

Đoàn Ngọc nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, trong lòng bỗng dưng thấy ngọt ngọt, ngay cả y cũng không biết rõ thế này là thế nào.

Một cô gái thích tìm mình để quấy phá, tìm mình để cãi nhau, mình phải là cảm thấy rất khổ sở mới phải.

Kỳ quái là, có lúc mình ngược lại cứ cảm thấy sung sướng.

Đàn bà cứ nói là đàn ông trời sinh là cái thứ ngu xuẩn, đại khái cũng vì cái đạo lý này.

Lúc Đoàn Ngọc đang nhìn cô, Hoa Hoa Phong cũng đang nhìn Đoàn Ngọc. Bọn họ người này nhìn người kia, hình như đã quên mất trên đời này còn có người khác.

Nơi đây đương nhiên không phải chỉ có hai người, những người khác đương nhiên đều nhìn vào bọn họ.

Đoàn Ngọc vốn đã quá đủ cho mọi người chú ý nhìn rồi, huống gì còn thêm một Hoa Hoa Phong bán nam bán nữ này.

Cô bỗng vênh mặt lên phát sân phát nộ, rồi lại bỗng cười ngọt ngào như vậy, có vài người đã nhìn muốn rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Hiện tại vừa qua tiết Thanh Minh, chính là ngày tốt đi chơi hồ, trên đường người qua lại không ít, đến cửa chùa, lại càng là trai màu hồng, gái màu lục, qua lại tấp nập.

Trong đó có du khách từ phương xa lại, cũng có người trong thành lại dâng hương, có lão già gánh bao màu vàng bán nhang, đèn, cũng có các cô con gái nhỏ ôm rổ hoa bán, có các cô ăn nói nhỏ nhẹ, ngọt ngào như oanh, cũng có các tay hảo hán phẩy chạc ăn nói tục tằn thô lỗ.

Thật ra, ở cái nơi thế này, mình cơ hồ có thể thấy đủ các thức, các hạng người.

Chỉ không thấy có đạo nhân, một đạo nhân cũng không có.

Đạo sĩ vốn không đến chùa hòa thượng làm gì.

Sau góc tường có hai chú tiểu sa di mày thanh mắt sáng, đang núp ở đó len lén ăn kẹo, chính là từ trong chùa Phong Lâm mới trốn ra.

Đoàn Ngọc sợ phạm phải kỵ húy gì của hòa thượng, không dám đến tận nơi hỏi thăm, nhưng lại đó hỏi hai chú tiểu sa di này, đại khái cũng không có gì quan hệ lắm.

- Xin hỏi hai vị tiểu sư bác, trong chùa có vị nào là đạo nhân họ Cố không vậy?

- Không có.

- Đạo sĩ trước giờ có dám lại cửa chùa này, dù có lại, cũng bị đánh đuổi đi.

- Tại sao?

- Bởi vì có những người thấy nơi này nhang khói nghi ngút, cứ nghĩ đến chuyện lại tranh đoạt chùa chiền.

- Không những vậy, thầy tôi thường nói, đạo sĩ ngay cả tóc còn không chịu cắt, thật không thể coi là kẻ xuất gia lực căn thanh tịnh được.

- Nghe nói có đạo sĩ còn có bà vợ nữa.

Hai chú tiểu sa di này hiển nhiên vừa mới xuất gia chưa lâu, xem vẻ mặt của họ, hình như còn rất bực dọc tại sao mình không đi làm đạo sĩ có thể lấy được vợ, mà lại đi làm hòa thượng.

Đoàn Ngọc cảm thấy rất thú vị, len lén nhét thỏi bạc vào trong túi một bên của họ, rồi hỏi nhỏ:

- Hai ngày nữa tìm cái mũ đội vào, lại Tam Nhã Viên ăn miếng Tống Tẩu Ngư, còn ngon hơn cả kẹo.

Chú tiểu sa di nhìn y hai lần, bỗng nhiên chạy vụt đi như một làn khói.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi cười nói:

- Anh đang dụ người ta phạm tội đấy à?

Đoàn Ngọc nói:

- Ăn cá cũng chẳng thể coi là phạm tội.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Người xuất gia làm sao ăn mặn được?

Đoàn Ngọc nói:

- Rượu thịt rồi cũng đi qua ruột, Phật cốt là ở trong đầu, câu đó không lẽ cô còn chưa nghe nói?

Hoa Hoa Phong cười nói:

- May mà anh không làm hòa thượng, nếu không nhất định là một gã hòa thượng giả mạo.

Đoàn Ngọc nói:

- Dù tôi có muốn xuất gia, cũng thà làm đạo sĩ, không làm hòa thượng.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Tại sao?

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Cô nên biết tại sao chứ.

Hoa Hoa Phong sức nhớ lời của chú tiểu, cô trừng mắt nhìn y một cái, nhưng lại nhin không nổi bật cười nói:

- Tôi cứ ngỡ anh là người thật thà, nào ngờ anh cũng chẳng phải người tốt.

Cô lại bỗng nói tiếp theo đó:

- Nhưng anh là một tên ngốc.

Đoàn Ngọc nói:

- Tên ngốc?

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh nghe ai nói trong chùa này có đạo sĩ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cái vị nhà thuyền ấy.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh biết y?

Đoàn Ngọc nói:

- Không biết.

Hoa Hoa Phong nói:

- Y nói anh lại tìm đạo sĩ, anh bèn lại, nếu y nói anh lại đây tìm ni cô, có phải anh cũng lại không?

Đoàn Ngọc ngăn người ra.

"Điều thứ sáu, không được dễ tin lời người ta nói."

Bỗng phát giác ra mình lại phạm thêm một điều răn của phụ thân.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nếu anh đánh nhằm phải môn hạ chùa Thiếu Lâm, phiền phức này xem ra thật không nhỏ, nhưng Thiếu Lâm là danh môn chính tông, cũng không đến nỗi vì chuyện tí xiu này mà lấy mạng anh.

Đoàn Ngọc đang lắng nghe.

Hoa Hoa Phong lại nói:

- Huống gì, chùa Thiếu Lâm nếu muốn đặt anh vào chỗ chết, thì ngay cả Long chân nhân ở Vũ Đương cũng chắc gì đã lo được cho anh, huống gì là một gã đạo sĩ chẳng nghe tên tuổi gì!

Đoàn Ngọc thở ra.

Hoa Hoa Phong thở ra, tiếp tục nói:

- Cỡ hạng người tùy tiện tin lời người ta nói như anh, sẽ có ngày bị người ta bán đi còn không biết gì cả.

Đoàn Ngọc bỗng nói:

- Tôi chỉ tin có một chuyện.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Chuyện gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhà thuyền đã nói vậy, nhất định sẽ không vì chỉ muốn gạt tôi lại đây khơi khơi như vậy.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh nghĩ là y có mục đích gì khác?

Đoàn Ngọc gật gật đầu nói:

- Nếu y có ý hại tôi, nhất định y sẽ đào một cái bẫy ở đây trước đợi tôi lại nhảy vào.

Hoa Hoa Phong chớp mắt hỏi:

- Anh tính nhảy sao?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Chỉ tiếc là hiện tại ngay cả cái bẫy ở đâu tôi còn không biết.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nếu anh đã biết, thì đây chẳng thể coi là cái bẫy nữa.

Cô bỗng lại cười, nhả nha nói:

- Chính vì anh không bao giờ thấy được cái bẫy, do đó anh mới rớt vào đấy.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy tôi có thể tùy thời tùy lúc lọt vào bẫy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Đúng vậy.

Đoàn Ngọc cũng chớp chớp mắt nói:

- Nhà thuyền đó và tôi chưa từng quen biết, nếu ngay cả y cũng muốn lại hại tôi, gã đánh xe đối diện kia cũng rất có thể là đồng bạn của y.

Hoa Hoa Phong nghiêm mặt nói:

- Ừ, rất có thể.

Đoàn Ngọc đảo quanh tròn mắt một vòng nói:

- Nơi đây, mỗi người không chừng đều rất có thể vậy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ừ.

Cặp mắt của Đoàn Ngọc bỗng trừng một cái lên mặt cô, y hỏi:

- Còn cô? Cô có thể vậy không?

Hoa Hoa Phong vênh mặt lên nói:

- Rất có thể vậy, nhất là tôi đây.

Đoàn Ngọc nói:

- Sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Hiện tại tôi đang thích đổ rượu độc cho anh, độc cho anh chết tươi ngay bây giờ.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Chết vì độc còn hơn là chết đuối.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y hỏi:

- Anh dám đi theo tôi không?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Đi đâu?

Hoa Hoa Phong chỉ về phía trước một cái nói:

- Nơi đó hình như có chỗ bán rượu, anh...

Giọng của cô bỗng ngưng bật lại.

Bởi vì cô phát hiện ra ngón tay mình đang chỉ tới ba chữ...

Chính là ba chữ “Cổ đạo nhân”.

Dùng cây trúc treo tấm vải bố màu xanh lên cao làm lá cờ quán rượu, tấm vải bố đã được tẩy muốu bạc trắng, trên mặt có đề ba chữ như rồng bay phượng múa thật lớn.

“Cổ đạo nhân” là cái tên của một quán rượu.

Quán rượu này chỉ bất quá là căn nhà nhỏ lấy ván gỗ ráp vào thành hai căn, trong phòng u ám mà ẩm thấp, chất đầy những vò rượu.

Tấm phen bằng trúc trước mặt nhà, cũng để đầy từng vò từng vò rượu, trên vò rượu bày một tấm gỗ, coi như là cái bàn uống rượu, khách chỉ việc ngồi trên cái ghế đầu bên cạnh uống rượu.

Trong thành Hàng Châu cũng có rất nhiều quán rượu, bày biện như vậy.

Quán rượu nơi đây chỉ có bán rượu, không có thức ăn, tối đa chỉ có chút ít đậu phụng, để nhấm rượu, vì vậy đa số quá nửa là khách hàng quen thuộc, dân uống rượu.

Những hạng người đó chỉ cần có rượu uống là được rồi, chẳng màng ở đâu, lúc nào, vì vậy hiện tại tuy vẫn còn chưa tới trưa, mà bàn ghế trong quán đã bày biện hân hoan.

Một đứa bé cùi hủi lé mắt, đang bưng một cái chậu luộc đầy đậu, từ trong nhà ra, để ở trên quầy.

Đã có bốn lão già mùi rượu nồng nặc đang ngồi uống ở đó.

Hoa Hoa Phong và Đoàn Ngọc ngồi đó chờ cả nửa ngày, đứa bé cùi hủi còn chưa lại hỏi han gì.

Đoàn Ngọc hỏi dò:

- Chú là ông chủ ở đây phải không?

Đứa bé trợn cặp mắt trắng dã lên nói:

- Tôi mà là chủ quán nơi đây, thì quán này phải có tên là Tiểu Lại Lị rồi.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Thế chủ quán là ai?

Đứa bé cùi hủi đưa tay chỉ tấm vải bố một cái hỏi:

- Ông có đọc được chữ không?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Thì ra nơi đây quả có một người tên Cổ đạo nhân thật.

Đứa bé cùi hủi đưa cặp mắt lé trừng lên nhìn y nói:

- Các người rốt cuộc có uống rượu hay không?

Hoa Hoa Phong mở tròn to mắt lên hỏi:

- Không uống rượu đến đây làm gì?

Đứa bé cùi hủi nói:

- Muốn uống bao nhiêu rượu?

Hoa Hoa Phong giành nói:

- Đem lại trước hai chục ly Hoa Điêu, đựng vào ống đó.

Đứa bé cùi hủi lại lấy cặp mắt lé trùng lên nhìn cô, gương mặt bấy giờ mới lộ vẻ thân thiện hơn được một chút.

Nơi đây chỉ có một hạng người là được hoan nghênh, được tôn kính, đó chính là người có tửu lượng khá.

Ngoài cái quần u ám, còn có để một câu đối: *Đỗ cơ phạn bàn Tiểu Ngư mỹ tửu trường khoan* (Tạm dịch: Bụng đó, mâm cơm nhỏ Cá ngon, ruột rộng chờ rượu)

Đoàn Ngọc nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Nơi đây cũng bán món cá chưng sao?

Đứa bé cùi hủi nói:

- Không.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng cái câu đối kia...

Đứa bé cùi hủi nói:

- Câu đối là câu đối, cá là cá.

Nó trợn cặp mắt trắng dã lên rồi đi mất, làm như ngay cả nhìn cũng lười không muốn nhìn thêm Đoàn Ngọc một lần nữa.

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Tên quý này mở miệng ra làm như muốn đánh lộn với người, không biết ai đắc tội phải nó...

Hoa Hoa Phong cũng nhin cười nói:

- Hạng người này cũng khó mà gặp phải lắm đấy.

Đoàn Ngọc chớp chớp mắt nói:

- Nhưng tôi có gặp qua một người rồi.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Ai?

Đoàn Ngọc không nói gì, chỉ cười.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y, cắn cắn môi nói:

- Nếu anh dám nói là tôi, tôi sẽ thuốc cho anh chết ngay.

Sau đó cô cũng bật cười lên.

Bọn họ tuy mới quen nhau, nhưng hiện tại bỗng nhiên cảm thấy như là bạn bè đã lâu năm rồi.

Bấy giờ đứa bé cùi hủi cũng đã đem năm ống rượu lại, bình một tiếng, đặt trên vò rượu, rồi quay phắt đầu đi mất.

Trên vò rượu đã có sẵn mấy cái ly không.

Đoàn Ngọc rót ra hai ly, đang tính đưa lên miệng uống.

Hoa Hoa Phong bỗng dè tay y xuống nói:

- Chờ một chút.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Còn chờ gì nữa?

Hoa Hoa Phong nói:

- Dĩ nhiên tôi không thích thuốc cho anh chết thật, nhưng người khác thì sao?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Tên quý đó tuy không nhìn tôi thuận mắt, nhưng chắc không đến nỗi phải lấy mạng tôi mới xong.

Nhưng Hoa Hoa Phong không cười, cô vênh mặt lên nói:

- Không lẽ anh quên mình đến đây tìm ai?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi đã uống say đâu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nếu anh quả có cái họa sát thân thật, cái gã đạo sĩ giả bán rượu này làm sao cứu được anh?

Đoàn Ngọc nói:

- Không chừng y chỉ bắt quá lấy chuyện bán rượu ra che đậy thân phận của mình thế thôi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy y rất có thể là một tay cao thủ vũ lâm mai danh ẩn tích.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy vũ công của y có thể rất cao cường.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Có phải y cũng rất có thể biết hạ độc được không?

Nhà thuyền đó đã không dìm Đoàn Ngọc chết đuối được, sẽ muốn đồng bạn của y thuốc cho Đoàn Ngọc chết.

Chuyện đó dĩ nhiên cũng rất có thể lắm.

Xem ra Hoa Hoa Phong không những suy nghĩ chu đáo còn hơn Đoàn Ngọc, cô còn rất quan tâm đến y thật.

Đoàn Ngọc tính mở miệng ra nói, nhưng không nói gì, bởi vì y bỗng phát hiện có người đang nhìn bọn họ.

Bất kỳ ai nhìn người này rồi, cũng đều nhin không nổi muốn nhìn thêm vài lần nữa.

Người này dĩ nhiên là một người đàn bà, dĩ nhiên là một người đàn bà rất mỹ lệ, không những đẹp, mà còn phong tư trác tước, không những vậy, còn biết trang điểm nữa.

Đàn bà biết trang điểm không nhất định phải là đánh phấn cho dày vào.

Người đàn bà này có khuôn mặt trái xoan thật trắng trẻo, không thoa lên tí phấn son gì.

Nhưng bà ta diện đồ rất khảo cứu, một tấm áo rất sát vào người màu xanh, đi với Bách Chiết Trương quần tha thướt, không những chất liệu cao quý, may cắt tinh trí, màu sắc cũng rất hợp với nhau.

Áo quần cũng là một thứ học vấn, muốn hiểu cái thứ học vấn này, không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bà ta xem ra không trẻ tuổi gì, nhưng lại càng hiển lộ vẻ diễm lệ thành thực.

Những hạng người đàn bà này, giống như một đóa hoa đã nở đầy đặn, phong vân diên đảo lòng người.

Đoàn Ngọc nhìn bà ta, ánh mắt lộ đầy vẻ tán thưởng.

Hoa Hoa Phong đang nhìn y, hiển nhiên từ ánh mắt của y, cô đã phát hiện y đang nhìn một người đàn bà.

Do đó cô cũng quay đầu lại.

Cô tẩu xảo bắt gặp bà ta đang mỉm cười, một nụ cười thật mỹ lệ và thành thực.

Chỉ có người đàn bà tuổi tác như bà ta, mới hiểu được cách mỉm cười như vậy.

Hoa Hoa Phong lập tức vênh mặt lên, hạ giọng xuống hỏi:

- Người đàn bà này là ai vậy?

Đoàn Ngọc nói:

- Không biết.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh không quen biết bà ta?

Đoàn Ngọc lắc lắc đầu.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh không quen biết gì bà ta, tại sao bà ta lại nhìn anh cười?

Đoàn Ngọc hững hờ nói:

- Có người trời sinh thích cười, ít ra cũng còn tốt hơn là người trời sinh đi tìm người quấy phá.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y hỏi:

- Bây giờ có phải anh đang tìm tôi quấy phá đấy không?

Đoàn Ngọc không trả lời, bởi vì người đàn bà ấy hiện giờ đang bước lại chỗ bọn họ.

Bà ta đi đứng dáng điệu cũng rất đẹp, mỉm cười lại trước mặt bọn họ, nói:

- Hai vị hình như từ phương xa lại đây.

Hoa Hoa Phong lập tức giành nói:

- Chuyện đó có liên hệ gì đến bà?

Người đàn bà vẫn mỉm cười nói:

- Không có gì liên hệ cả.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không có liên hệ, bà còn hỏi làm gì!

Người đàn bà nói:

- Chỉ bất quá tùy tiện muốn hỏi, hỏi vậy thôi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Có gì hay mà hỏi.

Người đàn bà nói:

- Bởi vì nơi đây chỉ có khách hàng quen thuộc lại thăm viếng, rất hiếm khi thấy người lạ như hai vị.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nơi đây có khách gì lạ, thì có liên hệ gì với bà?

Người đàn bà cười nói:

- Chuyện này thì có chút liên hệ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Sao?

Người đàn bà nhoẻn miệng cười nói:

- Vì vậy tôi mới nói cô nương nhất định là khách phương xa lại, nếu không làm sao không biết tôi là ai nhỉ?

Xem ra bà ta đã nhận ra Hoa Hoa Phong là gái giả trai.

Hoa Hoa Phong lại càng tức giận, cô cười nhạt nói:

- Không lẽ bà có gì đặc biệt lắm sao?

Người đàn bà nói:

- Nói ra thì cũng có chỗ đặc biệt thật.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Chỗ nào đặc biệt?

Người đàn bà cười nói:

- Không phải người đàn bà nào cũng đều lấy một ông chồng là đạo sĩ, cô xem có đúng không?

Hoa Hoa Phong ngơ ngác hỏi:

- Bà nói gì?

Người đàn bà nói:

- Chồng tôi là đạo sĩ ở đây, vì vậy nơi đây rất có nhiều người gọi sau lưng tôi là Nữ đạo sĩ, bọn họ còn rất sợ tôi biết, thật ra tôi lại thích cái tên này lắm.

Bà ta mỉm cười, nói tiếp:

- Tôi mà không thích đạo sĩ, tại sao lại đi lấy đạo sĩ làm gì?

Hoa Hoa Phong lần này rốt cuộc không biết nói gì. Bất kể ra sao, đàn bà lấy được ông chồng đạo sĩ, cũng không có mấy ai.

Đoàn Ngọc thì đã bật cười.

Y phát giác ra bà Nữ đạo sĩ này không những đẹp, mà còn thú vị phi thường.

Nhìn thấy vẻ mặt của y, Hoa Hoa Phong lại càng tức giận, cô bỗng cầm ly rượu trước mặt lên ực một hơi cạn sạch.

Nữ đạo sĩ nói:

- Cô nương cũng uống rượu?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ tôi không được uống?

Nữ đạo sĩ cười nói:

- Tôi chỉ bất quá hơi lấy làm lạ một chút, tại sao cô nương bỗng không sợ trong rượu có độc nữa?

Thì ra không những cặp mắt bà ta sắc sảo, lỗ tai bà ta cũng rất thính.

Gương mặt của Hoa Hoa Phong đã có vẻ muốn xanh lè ra.

May mà Nữ đạo sĩ đã đổi câu chuyện, bà ta hỏi:

- Hai vị đáng đáp như vậy, đến đây chắc là không phải để uống rượu?

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Tại hạ quả thật lại đây muốn bái kiến Cố đạo nhân.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Ông biết y?

Đoàn Ngọc nói:

- Còn chưa được quen biết.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Nếu vậy, có phải có người kêu ông lại đây?

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Ai kêu ông lại đây?

Đoàn Ngọc nói:

- Cái vị nhân huynh này tôi cũng chưa quen biết.

Nữ đạo sĩ phảng phất như cảm thấy chuyện này có vẻ thích thú, bà ta chớp mắt hỏi:

- Y là một người ra sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Là một vị đại ca chèo thuyền.

Nữ đạo sĩ nói:

- Chèo thuyền?

Đoàn Ngọc nói:

- Không chừng y vốn không phải thế, chỉ bất quá lúc tôi gặp y, y là người chèo thuyền.

Y cười cười, lại nói tiếp:

- Bất cứ ai muốn cải trang thành nhà thuyền, cũng không khó khăn gì lắm.

Nữ đạo sĩ nói:

- Mặt mũi y ra làm sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Mặt mày đen đui, tuổi tác không lớn lắm, cặp mắt sáng, thủy tính cũng rất giỏi.

Y cười khở rồi lại nói tiếp:

- Nếu tôi rớt xuống dưới nước, hiện tại không chừng đã bị chìm cho chết đuối.

Nữ đạo sĩ bỗng thở ra nói:

- Tôi biết ngay nhất định lại là y.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Y rốt cuộc là ai vậy?

Nữ đạo sĩ cười nói:

- Người này họ Kiều, thiên hạ chỉ sợ chẳng còn ai thích xen vào chuyện người khác như y!

Đoàn Ngọc cười nói:

- Tôi đồng ý.

Nữ đạo sĩ nhìn y, nhìn thật lâu, rồi mới hỏi:

- Y kêu ông lại nơi đây thật sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừm.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Ông đã giết ai rồi?

Đoàn Ngọc lại nhìn không nổi bật cười lên, nụ cười đó, cũng như là lời phủ nhận, bất cứ ai giết người xong, cũng nhất định không thể cười thuần chân như vậy.

Nữ đạo sĩ nhoen miệng cười nói:

- Tôi xem dáng điệu ông cũng không giống đã giết người rồi.

Bà ta làm như thở phào một hơi, nhưng đã vội vã hỏi tiếp:

- Ông gần đây nhất có làm cái án nào lớn không?

Đoàn Ngọc lắc lắc đầu, mỉm cười nói:

- Tôi xem giống cường đạo lắm sao?

Nữ đạo sĩ nói:

- Có phải ông đem trong người hồng hóa gì không, có người đang tính kiếm chuyện với ông?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Hồng hóa?

Nữ đạo sĩ giải thích:

- Hồng hóa có nghĩa là châu báu rất có giá trị.

Đoàn Ngọc nói:

- Cũng không có.

Nữ đạo sĩ chau mày một cái nói:

- Vậy thì, ông rốt cuộc đã làm chuyện gì phiền phức nhỉ?

Đoàn Ngọc nói:

- Phiền phức thì hình như có một chuyện nhỏ.

Nữ đạo sĩ nói:

- E rằng còn không chỉ một chuyện nhỏ, nếu không Kiều lão tam sẽ không kêu ông lại đây.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi chỉ bất quá đánh nhau với một vài người thế thôi.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Ông đánh nhau với ai?

Đoàn Ngọc nói:

- Với mấy gã hòa thượng.

Nữ đạo sĩ nói:

- Hòa thượng? Hòa thượng như thế nào?

Đoàn Ngọc nói:

- Mấy gã hòa thượng rất hung hãn, giọng nói hình như không phải khẩu âm của người nơi đây.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Có phải là hòa thượng biết võ công không?

Đoàn Ngọc gật gật đầu nói:

- Hình như bọn họ có sử Thiếu Lâm quyền.

Nữ đạo sĩ lại chau mày hỏi:

- Ông ra đường, không lẽ không ai nói cho ông biết, qua lại trong giang hồ phải không được gây oán với hòa thượng, đạo sĩ, ăn mày sao?

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Có người đã nói rồi, chỉ tiếc là lúc đó tôi bỗng quên mất.

Nữ đạo sĩ thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Thì ra ông cũng là một người rất bốc đồng.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tôi xuất thủ không nặng, nhất định là không thương tổn gì đến bọn họ, chỉ bất quá đánh bọn họ rớt xuống nước thế thôi.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Tại sao lại xảy ra chuyện vậy?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi không chịu được khi thấy bọn họ khinh lờn kẻ khác.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Bọn họ khinh lờn ai?

Đoàn Ngọc nói:

- Một... một người đàn bà.

Nữ đạo sĩ cười nói:

- Tôi cũng nghĩ nhất định là một người đàn bà... có phải là đẹp lắm phải không?

Đoàn Ngọc xem ra mặt mày đã muốn đỏ lên, y ấp úng nói:

- Cũng còn không khó coi lắm.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Tên là gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô ta nói mình tên là Hoa Dạ Lai.

Nữ đạo sĩ lại chau mày lần này là lần thứ ba, chau càng tít lại, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Ông chưa từng quen biết với cô ta?

Đoàn Ngọc nói:

- Ngay cả gặp còn chưa gặp bao giờ.

Nữ đạo sĩ nói:

- Ông chỉ thấy mấy gã hòa thượng khinh lờn cô ta, ngay cả một câu cũng không hỏi rõ ràng, đã đánh bọn họ rớt xuống nước?

Đoàn Ngọc nói:

- Bọn họ cũng không cho tôi nói được câu nào.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Sau đó rồi sao?

Đoàn Ngọc đỏ mặt lên nói:

- Sau đó cô ta nhất định phải mời tôi uống rượu.

Nữ đạo sĩ nhìn chăm chú vào mặt y nói:

- Có phải ông uống nhiều lắm phải không?

Đoàn Ngọc nói:

- Không ít lắm.

Nữ đạo sĩ nói:

- Sau đó rồi sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Sau đó... sau đó tôi bèn đi mất.

Nữ đạo sĩ nói:

- Đơn giản như vậy sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừm.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Không lẽ ông không chịu phải chuyện gì thiệt thòi sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Cũng không có gì cả.

Nữ đạo sĩ tươi mặt nói:

- Xem ra nếu ông không rất thông minh, thì nhất định cũng rất may mắn.

Đoàn Ngọc nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Cô ta rốt cuộc là một người như thế nào? Có phải thường thường phải cho người ta chịu tí thiệt thòi không?

Nữ đạo sĩ thở ra nói:

- Không lẽ ông không biết thật sao? Cô ta chính là tay độc hành nữ đạo nổi danh nhất mẽ Trường Giang phía nam này?

Đoàn Ngọc ngẩn mặt ra.

Nữ đạo sĩ lại nói:

- Ông chia tay cô ta xong, bèn gặp ngay Kiều lão tam?

Đoàn Ngọc gật gật đầu nói:

- Lúc đó trời vừa sáng.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Lúc đó ông còn chưa biết y là một người như thế nào?

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Tôi chỉ biết y không những muốn lấy hết đồ tôi có trong người, còn muốn tôi nhảy xuống hồ tắm một phen.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Lúc đó ông còn ở trên thuyền của y?

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Hiện tại chiếc thuyền ấy đã chìm rồi.

Nữ đạo sĩ bật cười nói:

- Nhưng ông không tí gì là trông có vẻ vừa mới xuống nước.

Đoàn Ngọc nói:

- Thuyền chìm xuống, nhưng tôi không chìm xuống.

Y nhin không nổi cười, lại nói tiếp:

- Đó không chừng là vì vận khí của tôi không tệ lắm.

Nữ đạo sĩ thở ra, nói:

- Cũng không chừng vì vận khí của ông không được tốt lắm.

Đoàn Ngọc ngẩn mặt ra hỏi:

- Tại sao?

Nữ đạo sĩ nói:

- Nếu ông bị y mời xuống dưới nước tắm rửa thật, phiền phức về sau không chừng nhỏ hơn chút đỉnh.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi không hiểu.

Nữ đạo sĩ nói:

- Ông chưa nghe qua một người tên là Tăng Vương Thiết Thủy sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Chưa.

Nữ đạo sĩ nói:

- Người này vốn là môn hạ chùa Thiếu Lâm, nhưng không quen quy luật khắc khe của chùa, gần đây nhất không biết vì lẽ gì, y bỗng nổi giận thoát ly phái Thiếu Lâm, tự phong làm vua trong bọn hòa thượng, chùa Thiếu Lâm chẳng làm gì được y, từ chỗ đó, ông có thể biết y là hạng người như thế nào.

Đoàn Ngọc thay đổi nét mặt nói:

- Xem ra người này không những là một quái vật, cái gan cũng không nhỏ nữa.

Nữ đạo sĩ nói:

- Người này cũng giống như cái tên của y vậy, có lúc cương liệt nóng nảy, có lúc lại rất biết điều, không ai hiểu cho thấu tính khí của y ra làm sao.

Đoàn Ngọc nói:

- Y đã dám công nhiên phản kháng phái Thiếu Lâm, vũ công dĩ nhiên phải cao lắm.

Nữ đạo sĩ nói:

- Nghe nói vũ công của y có thể xem là cao thủ đệ nhất trong môn hạ chùa Thiếu Lâm, chỉ vì tính khí quá tệ, thành ra ở trong chùa Thiếu Lâm địa vị

trước giờ vẫn rất thấp kém.

Đoàn Ngọc nói:

- Chắc là vì lý do đó mà y mới thoát ly chùa Thiếu Lâm.

Nữ đạo sĩ nói:

- Thật ra y cũng chẳng gọi là kẻ xấu xa gì, chỉ bất quá rất cuồng ngạo cứng đầu, nhưng lúc không biết điều so với những lúc biết điều nhiều hơn vô chừng kể, bất kỳ ai đắc tội với y, đừng hòng có ngày nào được ở yên.

Bà ta lại thở ra, nói tiếp:

- Y đến Giang Nam còn chưa tới ba tháng, đã có hết bảy tám tay cao thủ vũ lâm bị thương dưới tay y. Nghe nói y chỉ cần xuất thủ là đối phương dù không chết cũng ít nhất gãy chân. Vu Hồ Đại Hào Phương Cương chỉ bị y đánh cho một quyền, đã mưa máu cả hai tháng, cuối cùng chết trên giường bệnh.

Đoàn Ngọc nói:

- Bà nói Phương Cương đó, có phải là cái vị tiền bối đã luyện qua Kim Chung Trí, Thiết Bố Sam?

Nữ đạo sĩ than thở:

- Đúng vậy, ngay cả người đã luyện qua Kim Chung Trí, đều chịu không nổi một quyền của y, huống gì là người khác!

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi, nói:

- Bốn gã hòa thượng tôi đánh đó, không lẽ là môn hạ của y?

Nữ đạo sĩ gật gật đầu nói:

- Y thoát ly khỏi Thiếu Lâm xong, bèn thu nhận rất nhiều môn đồ. Bất kỳ ai muốn vào làm môn hạ của y, đều phải cắt sạch tóc làm hòa thượng, nhưng vào làm môn hạ của y rồi, sẽ không còn sợ ai khác khinh lờn mình, vì vậy hiện tại đồ đệ của y, e còn nhiều hơn cả chùa Thiếu Lâm.

Bà ta lại thở ra thêm một hơi, nói:

- Ông thử nghĩ xem, ông đắc tội với một người như vậy, phiền phức của ông có nhỏ lắm không?

Đoàn Ngọc không nói gì.

Nữ đạo sĩ lại nói:

- Huống gì chuyện này không phải là y lỗi, mà là ông lỗi.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi có lỗi?

Nữ đạo sĩ nói:

- Vũ lâm ở Giang Nam, người chịu phải thiệt thòi vì Hoa Dạ Lai, không biết bao nhiêu mà kể, Thiết Thủy có giết cô ta, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ông lại vì cái hạng người đó đi can thiệp vào, không phải là tự đi tìm rắc rối hay sao?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Xem ra tôi có muốn không nhận lỗi cũng không xong rồi.

Nữ đạo sĩ nói:

- Hiện tại chắc là Thiết Thủy đã cho ông là đồng đảng của Hoa Dạ Lai rồi, do đó nhất định sẽ không buông tha ông.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi có thể giải thích.

Nữ đạo sĩ nói:

- Không lẽ ông đã quên rồi sao, thông thường y là một người rất không biết điều.

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Vì vậy trừ phi tôi bị y đánh chết, tôi không còn đường nào khác để đi.

Nữ đạo sĩ nói:

- Không chừng ông còn có một đường để đi.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Con đường nào?

Nữ đạo sĩ thò bàn tay như búp măng, chỉ về phía trước một cái.

Bà ta chỉ vào một cánh cửa.

Cánh cửa này nằm trong chỗ u ám của quán rượu, phía trên có để đậu phụng, đậu hủ khô.

Cửa có bức màn dính đầy mỡ màng, trên đó cũng có ba chữ:

- Cổ đạo nhân!

Đoàn Ngọc hỏi:

- Người này còn đang ngủ sao?

Nữ đạo sĩ nói:

- Y từ tối qua đánh bạc cho đến bây giờ, không ngủ một tí nào.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Người này quả thật hào hứng quá nhỉ.

Nữ đạo sĩ nhoẻn miệng cười nói:

- Tuy y là một con quỷ cờ bạc, lại là một tay bợm rượu, nhưng bất kể chuyện gì phiền phức đến đâu, y cũng có thể nghĩ ra một cách ly kỳ cổ quái gì đó giải quyết được, Kiều lão tam không hề chỉ sai người cho ông.

Đoàn Ngọc nói:

- Hiện tại tôi có thể vào gặp y được không?

Nữ đạo sĩ cười nói:

- Bạn bè của Kiều lão tam, chính là bạn bè của chúng tôi, ông tùy thời tùy lúc đều có thể vào đó, chỉ bất quá...

Bà ta thở ra, gương mặt lộ vẻ không biết làm sao được hơn, lại nói tiếp:

- Con quỷ cờ bạc này mà đang đánh bạc thì dù trời có sập xuống, y cũng không ngẩng đầu lên nhìn nữa.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Tôi đứng bên cạnh chờ được mà, xem người ta đánh bạc cũng là một chuyện thú vị.

Nữ đạo sĩ nhìn y, rồi lại cười nói:

- Hình như chuyện gì ông cũng có vẻ có hứng thú thì phải?

Đoàn Ngọc còn chưa mở miệng ra, Hoa Hoa Phong bỗng lạnh lùng nói:

- Câu nói này quả không sai đâu được, người khác có đem y bán đâu đó, y vẫn còn cảm thấy thú vị.

Nãy giờ cô vẫn đang ngồi đó lắng nghe, làm như còn đang tức giận chuyện gì.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Cô yên tâm, dù có ai muốn bán tôi đi, e rằng cũng không có ai chịu mua.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Câu nói này cũng không sai tí nào, có ai chịu mua một tên ngốc?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Tôi giống một kẻ ngốc thật sao?

Hoa Hoa Phong hỏi lại:

- Anh tính đi vào đó thật sao?

Đoàn Ngọc trả lời:

- Tôi vốn lại đây để bãi phỏng Cổ đạo nhân kia mà.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Người khác bất kể nói sao, anh đều toàn bộ tin cả.

Đoàn Ngọc lại thờ ra, nói:

- Nếu cô không tin người khác, người khác làm sao tin cho được cô?

Hoa Hoa Phong bỗng đứng bật dậy, hăm hăm nói:

- Được, anh muốn đi thì đi đi.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Còn cô?

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Tôi chẳng có hứng thú đi xem người ta đánh bạc, cũng chẳng muốn bồi bạn một tên ngốc đi nạp mạng, tôi còn có chuyện của tôi.

Cô chẳng nhìn thêm Đoàn Ngọc lần nào, quay đầu bỏ đi ngay.

Đoàn Ngọc cứ thế mà nhìn cô đi, cô cũng cứ thế mà đi thật.

Nữ đạo sĩ chớp mắt hỏi:

- Ông không kéo cô ấy lại sao?

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Một người đàn bà nếu muốn đi thật, chẳng ai kéo lại cho được.

Nữ đạo sĩ nói:

- Không chừng cô ta không muốn đi thật thì sao?

Đoàn Ngọc hững hờ nói:

- Nếu không muốn đi thật, tôi hà tất phải đi kéo lại.

Nữ đạo sĩ bật cười nói:

- Con người ông thật là thú vị, có lúc ngay cả tôi cũng thấy ông có vẻ ngu ngu, nhưng có lúc lại cảm thấy ông nói chuyện rất có lý.

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Hiện tại tôi chỉ hy vọng mình có nhiều vận khí thật.

Nữ đạo sĩ bỗng nghiêm mặt nói:

- Nhưng tôi còn muốn khuyên ông một chuyện.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi nghe đây.

Nữ đạo sĩ nói:

- Ông vào đó rồi, ngàn lần vạn lần không được đánh bạc với bọn họ, nếu không, không chừng sẽ thua luôn cả mình thật đó.

Đoàn Ngọc dĩ nhiên là không vào đánh bạc, đấy vốn cũng là một điều răn phụ thân y đã dặn dò.

"Mười người đánh bạc, chín người gian lận. Trong giang hồ kẻ gian trá đi đâu cũng có, người nào cho rằng mình đánh bạc giỏi, càng thua thê thảm, lúc còn chưa biết người ta ra sao, ngàn lần vạn lần không được đánh bạc, ngàn lần vạn lần không được."

Đoàn Ngọc vốn không phải là hạng người thấy cờ bạc là cứ liều mạng xông vào, làm sao y sẽ vào đó đánh bạc được!

Căn phòng phía sau vẫn chất đầy những vò rượu, thùng rượu, cái này chồng lên cái kia, cao thật cao, chính giữa chỉ để một khoảng trống nhỏ.

Đi xuyên qua khoảng trống đó lại có một cái cửa, đứng ngoài cửa đã nghe có tiếng súc sắc kêu bên trong.

Có bốn người đang đánh bạc, một người đang xem.

Bốn người ngồi chụm lại trên vò rượu, vây quanh một thùng rượu thật lớn, trên thùng rượu có để một tấm gỗ.

Bọn họ đang chơi bài cừu.

Người làm cái là một đạo nhân cụt tay, mặc cái đạo bào màu xanh đã bị giặt thành bạc phếch, cái trán rất cao, cặp mắt loang loáng rất có thần, y cùng một bàn tay chia bài còn nhanh hơn người ta dùng hai tay.

Đoàn Ngọc biết y nhất định là ông chủ ở nơi này, Cố đạo nhân.

Ngoài ra ba người kia, một người là một lão già nhỏ thó khô đét, mặt mày thật tinh lẫm, bàn tay để móng dài thật là dài, đeo một cái nhẫn bích ngọc lớn bằng ngón cái.

Lão đang đặt tiền ở cửa Thiên Môn.

Một người nữa là một trung niên gương mặt bệnh hoạn, lâu lâu lại lấy một cái khăn tay trắng tinh như tuyết đưa lên miệng ho khẽ vài tiếng.

Khăn xài xong hai lần là bỏ, người đứng cạnh xem lập tức lại đưa cho y một cái khăn mới nguyên khác.

Xem ra người này xài đồ không những giáng cứu, mà còn đặc biệt rất thích sạch sẽ.

Nhưng nơi đây lại quá dơ dáy, y ngồi nơi đó đánh bạc, vậy mà đã đánh được một ngày một đêm rồi.

Dân cờ bạc, chỉ cần đánh bạc được, dù có ngồi ngoài đường cái, vẫn cứ đánh thoải mái hăng hái như thường.

Một người nữa là một người thân hình cao lớn, mặt mày râu ria xồm xoàm, cặp mắt nhìn qua ngó lại, lăm lăm oai nghi, đôi bàn tay thì rất thô, năm ngón tay cơ hồ như ngắn dài bằng nhau, hiển nhiên đã luyện qua công phu Thiết Sa Chương, không những vậy còn thật không tệ tí nào.

Ba người này y phục đều hoa lệ vô cùng, khí phái xem ra cũng không nhỏ, hiển nhiên là những kẻ có thân phận, có địa vị.

Nhưng bọn họ đang tranh nhau, chỉ bất quá là vài chục miếng giấy có ghi số, dùng giấy cứng cắt ra.

Trên mảnh giấy cứng cũng có ba chữ Cố đạo nhân, chữ viết như rồng bay phượng múa, phẳng phất như con dấu của Cố đạo nhân tự làm ra.

Dân cờ bạc, chỉ cần đánh bạc được, thắng thua lớn nhỏ, bọn họ đều chẳng màng.

Vì vậy bốn người này đang toàn bộ tập trung tinh thần, về mặt ai nấy đều toàn bộ trắng bạch ra, không ai mở miệng nói chuyện gì cả.

Gã đại hán luyện Thiết Sa Chương vừa thắng bốn mảnh giấy có số, trên trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi, bàn tay giết người không biết run, bây giờ lại tựa hồ như run rẩy cả lên, y cắn chặt răng, rốt cuộc lại đẩy bốn miếng giấy ra lại.

Người trung niên mặt mày bệnh hoạn cũng đổ mồ hôi, đẩy bốn miếng giấy ra.

Hiện tại, chỉ còn thừa Thiên Môn còn chưa đặt xuống.

Lão già nhỏ thó mặt mày tinh hãn thì đang ngằn ngừ đếm đếm mấy tấm giấy, bỗng thở ra một hơi thật dài nói:

- Hôm nay ta không thắng thua nữa.

Gã đại hán râu xồm lập tức gương mày lên nói:

- Bây giờ còn nói gì thắng thua, Chi Ông không lẽ muốn bãi hay sao?

Lão già gật gật đầu, rụt rè đứng dậy, cười mà không cười, trề môi nói:

- Các vị hai người còn muốn ngoạn xin cứ việc, tôi mắc chuyện, phải cáo từ đây.

Gã đại hán râu xồm biến sắc nói:

- Chỉ còn có ba người, còn ngoạn nổi gì? Chi Ông không lẽ không ở lâu thêm được một chút sao?

Lão già đã vén rèm lên, chẳng thềm quay đầu lại đi luôn một mạch.

Gã đại hán râu xồm cắn chặt răng, hăn học nói:

- Cái lão hồ ly này, thật còn ranh hơn quỷ... được, ba chúng ta cứ việc tiếp tục.

Người trung niên mặt mày bệnh hoạn cũng đang đếm đếm những mảnh giấy trước mặt mình, ho khế lên mấy cái nói:

- Chỉ còn có ba người làm sao tiếp tục, tôi xem hôm nay chi bằng nghỉ thôi!

Gã đại hán râu xồm vội vã nói:

- Bây giờ nghỉ sao được, tôi đã thua mười mấy đồng rồi.

Thì ra một mảnh giấy chỉ bất quá là một đồng.

Gã đại hán râu xồm chắc là trời sinh cái tính hiếu thắng tranh giành, không chịu nhận thua, nếu không tại sao lại coi chuyện mất mười mấy đồng to lớn quá như vậy.

Cổ đạo nhân phảng phất cũng còn chưa tận hứng, bấy giờ y mới phát hiện ra trong phòng còn có thêm một người nữa, y ngẩng đầu lên, nhìn Đoàn Ngọc mấy cái, mỉm cười nói:

- Ông bạn này chắc tính lại đây làm một chân?

Đoàn Ngọc vừa tính nói “không”, gã đại hán râu xồm đã giành nói:

- Ngoan chút xíu, cũng không sao, đánh xong ta mời người uống rượu.

Bọn họ quả thật không đánh lớn lắm.

Đoàn Ngọc trầm ngâm trong bụng:

- Mình đã có chuyện nhờ người ta, làm sao có thể để người ta cụt hứng được, dù thua chút đỉnh cũng chẳng có sao.

Nghĩ đến đó, Đoàn Ngọc bèn cười cười nói:

- Được, tôi xin bồi ba vị một lát, chỉ bất quá tôi không biết đánh bài lắm.

Gã đại hán râu xồm lập tức mừng rỡ ra mặt, cười nói:

- Ông bạn này thật có ý tứ lắm.

Cổ đạo nhân cặp mắt loang loáng sáng rực, cũng đang nhìn chừng Đoàn Ngọc, y mỉm cười nói:

- Nghe khẩu âm ông bạn, hình như từ phương xa lại.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy, tôi ở Trung Nguyên lại.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Quý tính?

Đoàn Ngọc nói:

- Họ Đoàn, tên Đoàn Ngọc.

Ánh mắt của Cố đạo nhân hình như càng sáng rực lên, y cười nói:

- Ông bạn họ Đoàn đặt vào cửa Thiên Môn được không?

Đoàn Ngọc nói:

- Được.

Trên cửa Thiên Môn còn một tập giấy có số lão già còn để lại, hình như có bốn năm chục tấm.

Cố đạo nhân nói:

- Chúng ta đánh bạc ở đây phải đánh xong mới tính tiền, ông bạn thì lúc này trong người không có sẵn, vẫn không sao cả.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Trong người tôi còn có chút đỉnh.

Người trung niên mặt mày bệnh hoạn này giờ cũng đang nhìn y chăm chú, bỗng nói:

- Không biết ông bạn tính đánh bao nhiêu đây?

Đoàn Ngọc đếm mấy miếng lão già để lại nói:

- Tạm thời đánh bao nhiêu đây đi, thua sạch rồi tính sau.

Gã đại hán râu xồm cười nói:

- Tốt, phải đánh như vậy mới đã ngứa, Vương Phi ta đây hôm nay nhất định làm bạn với chú.

Người trung niên mặt mày bệnh hoạn cũng lộ nụ cười trên khuôn mặt, y nói:

- Tại hạ họ Nghiêm, đứng hàng thứ chín, bạn bè đều gọi tôi là Nghiêm Cửu.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Thật là hạnh hội.

Do đó y cũng đặt bốn mảnh giấy số lên.

Cố đạo nhân ném súc sắc ra được bảy điểm, Thiên Môn được đầu tiên là một lá bài Mai Hoa với Trường Tam, sáu điểm.

Nhà cái lại là lá bài Địa Cống.

Đoàn Ngọc bị thua.

Lần thứ nhì, nhà cái bảy điểm, Thiên Môn lại bảy điểm nữa.

Đoàn Ngọc lại thua tiếp.

Lần thứ ba, nhà cái là Ô Nhị, Thiên Môn lại là Miết Thập.

Cuối cùng nhà cái được lão Hồ, lại lấy lá bài Tạt Ngũ đôi.

Xong trận đó, Đoàn Ngọc đã thua mất mười sáu tấm giấy số.

Dĩ nhiên mặt y không hề đổi sắc.

Mười sáu miếng giấy ấy dù cho là một trăm sáu chục lượng bạc, Đoàn công tử cũng thua còn được cơ mà.

Trận thứ nhì Đoàn Ngọc cũng thua liên tiếp bốn lá, lại mười sáu tấm giấy số thua mất ra.

Dĩ nhiên y vẫn còn không đổi sắc mặt.

Nghiêm Cửu và Vương Phi nhìn y, thần sắc xem ra hình như đã có vẻ kinh kỳ, lại có vẻ bội phục.

Vương Phi lấy lại được chút ít, đối với gã thiếu niên rộng rãi này hiển nhiên có rất nhiều hảo cảm, y nhin không nổi nói:

- Lão đệ, chú có vẻ không được thuận lợi lắm, hay keo này bớt đặt vào chính ít đi.

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Không sao.

Lần này y đặt xuống tới tám miếng giấy số, y chỉ muốn thua sạch cho mau mau, cho hết ván bài, để được bàn chuyện chính yếu với Cố đạo nhân.

Thua chút tiền y không hề màng tới, gã Tăng Vương Thiết Thủy kia y cũng chẳng có gì là sợ hãi.

Nhưng thực tình y không muốn gây phiền phức, y càng sợ phụ thân biết y ra ngoài gây chuyện rắc rối.

Cái vị Cố đạo nhân này nếu biến được chuyện này từ lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì, để cho y mau mau đến được Bảo Châu sơn trang, thì có thua nhiều thêm nữa, y cũng còn rất sẵn sàng.

Nào ngờ, từ trận thứ ba trở đi, vận khí của y lại đổi chiều. Lá bài thứ nhất y lấy được nhất điểm, nhà cái lại bị miết thập. Do đó tám miếng giấy số lại biến thành mười sáu miếng.

Y bèn đặt mười sáu miếng toàn bộ xuống, lá bài này y lại lấy được cặp Thiên bài.

Dĩ nhiên y rất cao hứng, nhưng y không nghĩ đến chuyện thắng tiền, do đó y lại đặt ba mươi hai miếng xuống, chỉ nghĩ làm sao mình thua sạch hết một lần cho xong.

Cổ đạo nhân trước giờ chưa bao giờ bị thắng thua làm thay đổi nét mặt, lần này gương mặt hình như có tí thay đổi.

Nghiêm Cửu và Vương Phi thần sắc cũng lộ vẻ kinh ngạc rõ ràng, lại càng bội phục hơn nữa.

Vương Phi nói:

- Lão đệ, hà tất đánh một lần chi cho nhiều vậy, hay là để chính ít từ từ còn đánh nữa.

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Không sao.

Vương Phi nhìn y, bỗng đưa ngón tay cái lên nói:

- Khá lắm, lão đệ, chú thật giỏi đó.

Nghiêm Cửu thở ra, nói:

- Cái vị lão đệ này đánh dữ quá, quả nhiên anh hùng xuất từ thiếu niên.

Đoàn Ngọc mỉm cười, cảm thấy thật thú vị, thậm chí y còn cảm thấy câu chuyện có tí buồn cười.

Qua lại chỉ bất quá có ba mươi hai miếng giấy số rách nát, mấy người này tại sao lại xem chuyện này quan trọng đến thế?

Trong lòng y chẳng có gì thắc mắc, thật chẳng coi ra gì cả. Vì vậy y lại thắng nữa, thắng luôn liên tiếp hai trận, ba mươi hai miếng giấy số đã biến thành một trăm hai mươi tám miếng.

Cổ đạo nhân ăn hai nhà kia, chung cửa Thiên Môn, trên trán đã thấy mồ hôi lấm tấm.

Đoàn Ngọc mỉm cười, đặt một trăm hai mươi tám miếng giấy số, toàn bộ xuống cửa Thiên Môn.

Cố đạo nhân thay đổi nét mặt nói:

- Ông bạn đặt xuống nhiều thế thật sao?

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Nhiều bao nhiêu đó thôi.

Cố đạo nhân nhìn nhìn Nghiêm Cửu, rồi lại nhìn nhìn Vương Phi, bỗng đẩy đám bài ra, thở lên một tiếng:

- Tốt, ta phục chú.

Đoàn Ngọc rất kinh ngạc hỏi:

- Ông không đánh nữa?

Cố đạo nhân cười khổ nói:

- Hôm nay coi như ta chịu thua rồi.

Đoàn Ngọc nhìn Nghiêm Cửu, rồi lại nhìn Vương Phi.

Lần này Vương Phi không thấy mở miệng nói gì.

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Hiện tại ngừng chơi cũng xong, tôi mời ba vị uống vài ly rượu.

Y thuận tay lấy lên hai tấm giấy, nhét vào tay đứa nhỏ đứng bên xem bài, nói:

- Cái này cho chú ăn vặt.

Gương mặt của đứa nhỏ bỗng chốc biến ra trắng bệch, ập úng nói:

- Không... không dám đâu.

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Không sao, chú cứ lấy đi, ra ngoài uống rượu, ta trả tiền cho.

Đứa nhỏ cầm trong tay tấm giấy số, toàn thân run rẩy không ngớt, nó bỗng nhảy cẫng lên, quay người chạy ra, chạy vừa tới cửa, đã la lối cười ồm tỏi lên, cười hoài không ngừng.

Nghiêm Cửu thở ra:

- Thảo nào lão mù họ Đặng đoán trúng Tiểu Bá năm này là phát tài, đoán quẻ này quả nhiên quá trúng.

Vương Phi đánh mạnh vào vai Đoàn Ngọc một cái nói:

- Lão đệ, chú thật là rộng rãi, ta cũng phục luôn chú.

Đoàn Ngọc đã bắt đầu muốn không hiểu, y ngấm ngấm phát hiện ra, cái miếng giấy này, không phải chỉ đáng có một đồng tiền.

Cố đạo nhân đến lúc này mới khôi phục lại vẻ mặt trấn định, y nói:

- Chú thử tính xem ăn được bao nhiêu.

Đoàn Ngọc nói:

- Thôi khỏi phải tính nữa.

Trừ tiền vốn ra, y đẩy tám chín chục miếng giấy toàn bộ qua một bên, mỉm cười nói:

- Bao nhiêu đây coi như tiền rượu của hôm nay, tôi mời cái vị uống.

Cố đạo nhân biến hẳn sắc mặt, không biết là đang kinh hãi hay đang mừng rỡ, một hồi thật lâu mới chầm chậm nói:

- Ta không nhận thứ này được.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Tại sao?

Cố đạo nhân nói:

- Nhiều quá.

Đoàn Ngọc suy nghĩ một thoáng, cười nói:

- Được, tôi lấy mười tấm, làm tiền tiêu vật, còn lại xin ông nhận lấy, nếu không là ông xem thường tôi, không muốn coi tôi là bạn bè.

Cố đạo nhân nhìn y, lại một hồi thật lâu nữa, mới thở ra một hơi thật dài, nói:

- Sau này chắc chắn chú sẽ có nhiều bạn bè lắm...

Vương Phi cũng đưa ngón cái lên khen:

- Lão đệ, một người bạn tốt hào sảng, khảng khái như chú, ta dám nói Giang Nam còn tìm không ra người thứ hai.

Nghiêm Cửu nói:

- Vài bữa rảnh rồi, phải nhất định mời đến Tái Vân Trang chuyện trò.

Đoàn Ngọc nói:

- Tái Vân Trang? Các hạ không lẽ là người được xưng là Diệu Thủ Duy Ma Nghiêm Tái Vân Nghiêm lão gia tử?

Nghiêm Cửu mỉm cười nói:

- Ta xem lão đệ chắc là đại thiếu gia của Đoàn Phi Hùng Đoàn lão gia tử?

Vương Phi vỗ tay cười nói:

- Đúng rồi, trừ công tử nhà họ Đoàn, còn ai xuất thủ rộng rãi như vậy được.

Đoàn Ngọc ngẩn mặt ra.

Tái Vân Trang chủ Nghiêm Cửu gia đời đời là thương gia cự phú, y vốn là công tử nổi danh ở Giang Nam, không những văn vũ song toàn, mà cầm kỳ thi họa, ty trúc đàn xướng, thứ nào cũng thông thạo, thứ nào cũng tinh tường.

Nhưng trong giang hồ ai nấy cũng đều biết, món y tinh thông nhất là đánh bạc.

Lấy thân phận địa vị của y, dĩ nhiên không thể nào qua lại vài chục đồng tiền chơi bài cửu.

Vậy thì mỗi tấm giấy số ấy giá trị tới bao nhiêu?

Cổ đạo nhân nói:

- Còn mười tấm giấy số này, không biết Đoàn công tử tính ra sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Tùy thôi.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Đổi thành vàng ròng có được không?

Đoàn Ngọc nói:

- Tùy thôi.

Y mỉm cười, gắng gượng khống chế lấy mình, không để lộ vẻ kinh ngạc ra ngoài mặt.

Cổ đạo nhân đã nhấc cái vò rượu y đang ngồi lên, để trên bàn, khui cái nắp ra.

Trong vò lại đầy cả một vò toàn là vàng ròng đỏ chói.

Cố đạo nhân nói:

- Đây là vàng ròng tám trăm năm chục lượng, đổi thành bạc, vừa đúng tám vạn lượng. Xin Đoàn công tử nhận cho.

Đoàn Ngọc lại ngẩn mặt ra.

Mỗi một tấm giấy số ấy, lại là cả một ngàn lượng bạc!

Lúc này y tùy tiện, đặt mười vạn lượng bạc đánh xuống một ván bài.

Gia giáo nhà Đoàn lão gia từ trước giờ rất nghiêm ngặt, bởi vì hy vọng luyện cho đứa con trai độc nhất thành một người hữu dụng chính trực, không phải là muốn cho đứa con mình làm một gã công tử phong lưu quăng tiền như cỏ rác.

Vì vậy Đoàn Ngọc đến năm lên mười hai tuổi, mới bắt đầu được quy định cho xài tiền ăn vặt.

Lúc bắt đầu vào là mỗi tháng một lượng bạc, đến năm mười bốn tuổi, mới tăng thêm thành hai lượng.

Đến năm mười sáu tuổi là mẫu thân y năn nỉ, mới phát cho y mười lượng.

Như vậy cho tới khi y lên mười tám tuổi, lần này y ra khỏi cửa, Đoàn lão gia tử tuy đưa cho y mười tấm ngân phiếu một trăm lượng mới nguyên, mà còn phải dặn đi dặn lại, không được tiêu hết sạch.

Một ngàn lượng bạc ngân phiếu, chính là món tiền lớn nhất cả đời của Đoàn Ngọc từng có được.

Tay y xài không tiện tận lắm, nhưng cũng rất cẩn thận, còn mấy tấm vàng lá mẫu thân y đưa riêng cho dành khi chuyện khẩn cấp, y không nghĩ đến chuyện lấy ra xài.

Y cảm thấy nếu một người muốn tiêu tiền, thì nên đem sức lao lực của mình ra kiếm lấy.

Y vốn trước giờ khinh thường những kẻ tán gia bại sản đem tiền của đời trước kiếm được ra vung vãi như cỏ rác.

Thật ra, trước giờ y chưa hề phung phí mất một lượng bạc nào. Nhưng vừa rồi, y tùy tiện đưa cho đứa nhỏ một ngàn lượng, lại đưa cho Cố đạo nhân sáu bảy vạn lượng.

Rượu ngon, gái đẹp, y muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu.

Ít nhất y cũng không còn phải ráng ước thúc lấy mình, ít ra cũng có thể uống say trọn một vài ngày cái đã, hưởng thụ cho biết những thứ y chưa bao giờ được hưởng thụ qua.

Đối với một người trai trẻ vừa ra khỏi nhà mà nói, đây đúng là một thứ dụ hoặc không thể nào cự được.

Ngay cả đối với một lão già mà nói, đây còn không phải là một thứ dụ hoặc rất lớn lao sao?

Cổ đạo nhân nhìn y chăm chú, mỉm cười nói:

- Đeo lên lưng mười vạn lượng, cười hạc xuống Dương Châu. Có bao nhiêu đó tiền, bất cứ ở nơi nào, cũng đều có thể tiêu một trận thỏa thích thôi!

Vương Phi cười nói:

- Huống gì món tiền này vốn là tiền thắng bài bạc, tiêu hết sạch cũng có sao?

Cổ đạo nhân nói:

- Thật ra Hàng Châu cũng có rất nhiều nơi thú vị, mỹ nhân ở Hàng Châu trước giờ nổi danh thiên hạ, Đoàn công tử trẻ người tiền nhiều, đến đây là phải nên hưởng thụ tí mùi ôn nhu.

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi bỗng nói:

- Một vạn lượng này tôi cũng nhận không được.

Cổ đạo nhân chau mày hỏi:

- Tại sao?

Đoàn Ngọc thở ra, y cười khổ nói:

- Tôi vốn không biết mấy tấm giấy số này một tấm là một ngàn lượng bạc.

Y không để cho người khác mở miệng, đã vội vã nói tiếp:

- Nếu tôi biết, tôi sẽ chẳng đánh bạc, bởi vì nếu tôi thua, tôi cũng lấy không ra đâu bao nhiêu đó tiền mà trả.

Cổ đạo nhân nói:

- Nhưng hiện tại chú đâu có thua gì đâu?

Đoàn Ngọc nói:

- Nếu thua không được, thì thắng cũng không được cầm!

Cố đạo nhân nói:

- Nếu chú không nói, cũng không ai biết chú thua không được.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng chính tôi, tôi biết, tôi gạt người ta được, nhưng tôi không có cách nào gạt được chính tôi, vì vậy nếu tôi cầm món tiền này, tối lại tôi sẽ nhất định không ngủ được.

Cố đạo nhân bật cười.

Y mỉm cười nhìn Vương Phi một cái, rồi lại nhìn Nghiêm Cửu một cái, rồi nói:

- Các người đã từng thấy một người trẻ tuổi nào ngu như vậy không?

Nghiêm Cửu lắc đầu nói:

- Không.

Vương Phi thở ra nói:

- Trai trẻ bây giờ quả thật càng lúc càng thông minh ra.

Đoàn Ngọc đỏ mặt nói:

- Tôi cũng không chừng không mấy thông minh, nhưng tôi còn biết thứ nào nên lấy, thứ nào không nên lấy.

Vương Phi lại nhìn nhìn Đoàn Ngọc và Nghiêm Cửu rồi nói:

- Món tiền này có phải là đồ ăn trộm không?

Nghiêm Cửu nói:

- Không phải.

Vương Phi cười nói:

- Người trong giang hồ đều biết rằng, Cố lão đạo không chừng lai lịch có chỗ không được rõ ràng, nhưng y không phải là thứ ăn trộm ăn cướp.

Cố đạo nhân hỏi:

- Chúng ta đánh bạc đây là thật hay giả vờ vậy?

Vương Phi nói:

- Bất cứ ai cũng đều biết, nơi đây bài bạc dữ dằn nhất, nếu không trong thành Hàng Châu đâu đâu cũng có sòng bài, tại sao chúng ta cứ thích lại cái

nơi dơ dáy này làm gì?

Cố đạo nhân bấy giờ mới quay đầu lại, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc nói:

- Món tiền này không phải đồ ăn trộm, đánh bạc không giả vờ, chú đã thắng rồi, tại sao lại không đem đi được?

Đoàn Ngọc lại càng đỏ cả mặt lên, ấp úng nói:

- Tôi... Tôi...

Cố đạo nhân nói:

- Chú thua không chừng không trả được, nhưng chú có thua đâu, bởi vì vận khí chú tốt, vì vậy chú bèn thắng tiền người ta, do đó nên khoan khoái hơn người khác chứ.

Vương Phi cười nói:

- Không sai tí nào, người có vận khí tốt, đi trên đường, đá lên được thỏi bạc như chơi.

Nghiêm Cửu mỉm cười nói:

- Trên đời này quả thật không có chuyện gì hay hơn là vận khí tốt.

Vương Phi lại nói tiếp:

- Trên đời này hạng người có vận khí tốt cũng không nhiều.

Cố đạo nhân nói:

- Huống gì không những vận khí của chú rất tốt, chú lại là người rất thành thực, ông trời đối với hạng người như chú, vốn rất đặc biệt chiều cố, không chừng món tiền này đã là đồ của chú, nếu chú không nhận, chúng ta đều bị xui xẻo cả.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tôi...

Cố đạo nhân lại ngắt lời y, sa sầm nét mặt nói:

- Nếu chú còn khách khí không nhận, là chú không muốn kết giao bạn bè với chúng ta đó.

Đoàn Ngọc ngần ngừ một hồi, rốt cuộc thở ra nói:

- Nếu vậy tôi xin nhận đây.

Y đỏ mặt cười khố nói tiếp:

- Nói thật với các ông, không phải là tôi không muốn thật, chỉ bất quá cả đời tôi trước giờ chưa có bao nhiêu đây tiền bạc, thật tôi không biết phải tiêu làm sao cho phải.

Cố đạo nhân bật cười nói:

- Chuyện đó chú khỏi lo, ta bảo đảm sau này chú sẽ học được ngay.

Vương Phi cũng cười nói:

- Một người đàn ông có thể không tiêu tiền tùy tiện, nhưng nhất định không thể không hiểu cách tiêu tiền.

Cố đạo nhân cười nói:

- Đàn ông không biết tiêu tiền, nhất định là một gã đàn ông vô dụng.

Vương Phi nói:

- Bởi vì mình phải hiểu làm sao tiêu tiền trước, mới hiểu được làm sao đi kiếm tiền tiêu.

Đoàn Ngọc cũng bật cười nói:

- Tôi bảo đảm sau này sẽ nhất định chuyên cần học chuyện đó.

Vương Phi cười nói:

- Ta cũng có thể bảo đảm, học những thứ đó, không những so với thứ khác học nhanh hơn nhiều, còn thoải mái hơn nhiều nữa.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi cũng tin vậy.

Nghiêm Cửu này giờ đang để ý quan sát y, bỗng hỏi:

- Chú lại đây đâu phải để đánh bạc phải không?

Đoàn Ngọc nói:

- Không phải.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Vậy thì, có phải chú có chuyện gì rắc rối phải không?

Đoàn Ngọc ngần mặt ra hỏi:

- Tiền bối làm sao biết được?

Nghiêm Cửu mỉm cười nói:

- Nếu không có phiền phức, ai mà lại tìm cái gã đạo nhân này?

Vương Phi giành nói:

- Hiện tại chúng ta đã là bạn bè với nhau, bất kể chú có gì phiền phức, cứ nói ra thôi.

Cố đạo nhân cười nói:

- Chắc chú còn chưa biết người này lai lịch ra sao.

Đoàn Ngọc nói:

- Xin thỉnh giáo.

Cố đạo nhân nói tiếp:

- Nói ra, lai lịch người này cũng không nhỏ, Giang Nam có một chỗ lấy hỏa khí danh chấn giang hồ là Phích Lịch đường, chắc chú có nghe?

Đoàn Ngọc nói:

- Đã nghe đại danh từ lâu.

Cố đạo nhân nói:

- Y chính là đường chủ hiện nhiệm của Phích Lịch đường, người giang hồ gọi y là Phích Lô Hỏa.

Vương Phi vỗ vào ngực, nói:

- Vì vậy chuyện phiền phức của chú nếu ngay cả ba người chúng ta còn không có cách gì giải quyết giùm cho, Giang Nam chỉ e không có kẻ nào giải quyết được cho xong.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Thật ra, tôi chỉ bất quá, vô tình đắc tội phải một người.

Vương Phi hỏi:

- Chú đắc tội với ai?

Đoàn Ngọc nói:

- Nghe nói y tên là Tăng Vương Thiết Thủy.

Vương Phi chau mày hỏi:

- Chú làm sao đắc tội tới y?

Đoàn Ngọc đỏ mặt lên nói:

- Cũng vì một người.

Vương Phi hỏi:

- Vì ai?

Đoàn Ngọc nói:

- Nghe nói cô ta tên là Hoa Dạ Lai.

Vương Phi hỏi:

- Có phải là con nữ tặc Hoa Dạ Lai?

Đoàn Ngọc nói:

- Đại khái là vậy.

Vương Phi lập tức sa sầm nét mặt nói:

- Con nhỏ đó có liên hệ gì với chú? Nó là người như thế nào với chú?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Tôi không quen biết gì cô ta.

Vương Phi nói:

- Nhưng chú lại không tiếc vì nó mà đả tội với Tăng Vương Thiết Thủy.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Tôi thật không biết bốn gã hòa thượng ấy là đồ đệ của ông ta.

Vương Phi hỏi:

- Bốn gã hòa thượng?

Đoàn Ngọc nói:

- Cũng không biết vì lý do gì, Thiết Thủy sai bốn gã hòa thượng môn hạ của y đi bắt Hoa Dạ Lai, lúc đó tôi không biết lai lịch của bọn họ, cũng không biết Hoa Dạ Lai là nữ tặc, chỉ thấy bốn gã hòa thượng ấy hung hăng quá...

Vương Phi nói:

- Vì vậy chú không hỏi han vì cả, cứ xông vào can thiệp chuyện bất bình!

Đoàn Ngọc đỏ mặt nói:

- Quả là tôi lỗ mãng thật, nhưng bốn gã hòa thượng ấy cũng hung dữ lắm.

Cố đạo nhân thở ra nói:

- Thiết Thủy vốn là kẻ không chịu nghe lý luận, mấy gã đồ đệ dưới tay y cũng không khác gì cho lắm, nhưng chú... chú không đi làm chuyện gì, lại cứ nhắm đúng vào chuyện của Hoa Dạ Lai?

Nghiêm Cửu này giờ vốn đang lắng tai nghe, bỗng giờ bỗng nói:

- Chú có biết tại sao Thiết Thủy muốn bắt Hoa Dạ Lai không?

Đoàn Ngọc lắc lắc đầu.

Nghiêm Cửu đổi một cái khăn mới, ho nhẹ vài tiếng rồi mới chậm chậm nói:

- Y làm vậy là vì ta!

Đoàn Ngọc lại ngẩn người ra.

Nghiêm Cửu nói:

- Ta có một đứa con trai, tên là Nghiêm Tiểu Vân.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi có nghe nói.

Nghiêm Cửu nói:

- Sao? Chú ở Trung Nguyên trước giờ, tại sao lại nghe đến nó?

Đoàn Ngọc ấp úng nói:

- Bởi vì gia phụ có nói cho tôi biết, nói rằng tôi nhất định sẽ gặp y ở Bảo Châu sơn trang, người còn nói tôi gặp y nhớ hỏi thăm lão nhân gia.

Y không hề nói dối, cũng không hoàn toàn nói thật.

Thật ra Đoàn lão gia tử có nói y đặc biệt đề phòng Nghiêm Tiểu Vân, bởi vì trong các thiếu niên lại cầu thân ở Bảo Châu sơn trang, chỉ có hai ba người là kinh địch của y, Nghiêm Tiểu Vân chính là một trong ba người đó.

Nghiêm Cửu thì hoàn toàn tin lời y nói, ông ta chậm chậm gật đầu nói:

- Đúng vậy, lần này ta sai nó đến Bảo Châu sơn trang bái thọ, chắc chú cũng vì nguyên do này mà đến Giang Nam?

Đoàn Ngọc nói:

- Vâng.

Nghiêm Cửu nói:

- Nhưng nó đến Hàng Châu rồi, bỗng nhiên bị thất tung!

Đoàn Ngọc kinh ngạc nói:

- Thất tung? Tiền bối làm sao biết y bị thất tung?

Nghiêm Cửu nói:

- Lần này đáng lý ta cùng đi với y lại, bởi vì ta muốn gặp Thiết Thủy. Nhưng bốn hôm trước, thằng bé này ra khỏi cửa rồi, bèn không trở về lại nữa.

Y lại ho lên vài tiếng, mới nói tiếp:

- Ngày hôm đó, có người thấy y và cái con nữ tặc Hoa Dạ Lai ở một chỗ.

Đoàn Ngọc nói:

- Thiết Thủy kêu người lại bắt Hoa Dạ Lai, là để hỏi xem lệnh lang tung tích nơi nào?

Nghiêm Cửu nói:

- Đúng vậy.

Đoàn Ngọc nói không ra lời.

Nghiêm Cửu bỗng hỏi y:

- Chú có biết tại sao ta lại nơi đây tìm Cổ đạo nhân?

Đoàn Ngọc nói:

- Không phải là để đánh bạc?

Nghiêm Cửu nói:

- Trừ đánh bạc ra, còn có một nguyên do còn quan trọng hơn.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Nguyên do gì?

Nghiêm Cửu nói:

- Vì để tìm chú.

Đoàn Ngọc lại ngăn người ra thêm lần nữa.

Nghiêm Cửu nói:

- Hôm qua ta nghe nói có một gã thiếu niên không rõ lai lịch, giúp Hoa Dạ Lai đánh đuổi bốn gã hòa thượng của Thiết Thủy xuống nước, sau đó bèn bỏ đi với Hoa Dạ Lai, đi đâu không biết.

Cổ đạo nhân nói:

- Vì vậy, ông tìm lại tôi hỏi thăm hành tung lai lịch gã thiếu niên này?

Nghiêm Cửu nói:

- Chuyện cả một vùng nơi đây, còn ai rõ ràng hơn ông bây giờ?

Cố đạo nhân nói:

- Nhưng sao ông chẳng mở miệng nói ra gì cả vậy?

Nghiêm Cửu cười cười nói:

- Bất cứ ai cũng đều biết, người nào có gì nhờ ông, ít ra cũng phải đánh bạc với ông một trận đã đời mới xong.

Cố đạo nhân cũng bật cười nói:

- Không ngờ cái thanh danh con quỷ cờ bạc của ta, lại truyền đến tận Tái Vân Trang.

Nghiêm Cửu nhìn chăm chú vào Đoàn Ngọc, ho lên mất tiếng nói:

- Nếu lúc này chú không đánh bạc với chúng ta, hiện tại e rằng ta đã xuất thủ với chú, chỉ vì đánh bạc rất dễ nhìn thấy nhân phẩm một con người, vì vậy ta mới tin chú là một người tuổi trẻ thành thực, do đó ta mới tin là chú nhất định không nói dối.

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Không ngờ đánh bạc cũng có chỗ hay.

Y trầm ngâm một lúc, bỗng hỏi:

- Lệnh lang bốn hôm trước đã bị mất tích rồi?

Nghiêm Cửu nói:

- Đúng vậy.

Đoàn Ngọc nói:

- Bốn hôm nay, tiền bối không hề tìm thấy Hoa Dạ Lai ở đây?

Nghiêm Cửu lạnh lùng nói:

- Hành tung của cô ta vốn trước giờ không chừng, nếu không sao còn sống sót được tới bây giờ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tối qua, cô ta bỗng nhiên lại xuất hiện ra.

Nghiêm Cửu nói:

- Ngay cả ta cũng không ngờ được, con nữ tặc này còn dám đi dạo hồ.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Hôm qua tôi cũng vừa lại, cô ta bèn xuất hiện, chuyện này thật tình cũng tẩu xảo quá.

Cố đạo nhân lại thở ra nói:

- Chuyện tẩu xảo trong thiên hạ vốn rất nhiều.

Vương Phi nói:

- Không chừng đây gọi là không tẩu xảo không thành chuyện.

Đoàn Ngọc nói:

- Đến bây giờ, Nghiêm công tử còn chưa có tí tin tức gì sao?

Nghiêm Cửu nói yếu xìu:

- Hoàn toàn không có gì.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy chuyện này còn chưa giải quyết được.

Nghiêm Cửu trầm ngâm một lát nói:

- Nhưng ta có thể đi nói chuyện với Thiết Thủy giùm người, bởi vì ta tin người, Thiết Thủy cũng tin vào ta.

Y cười cười, rồi nói tiếp:

- Người này nếu như trên đời này còn có một người bạn, chỉ e người đó là ta đây.

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Chỉ bất quá, chuyện này đã vì tôi mà xảy ra, tôi cũng không thể ở ngoài được.

Vương Phi lập tức nói:

- Đúng vậy, ít ra chú cũng phải giúp Nghiêm Cửu gia tìm cho ra cái tên nữ tặc Hoa Dạ Lai.

Đoàn Ngọc cúi đầu nói:

- Tối hôm qua, quả là tôi có ở chung với cô ta một chỗ.

Vương Phi hỏi:

- Ở nơi nào?

Đoàn Ngọc nói:

- Ở một gian nhà nhỏ bên cạnh hồ.

Vương Phi nói:

- Hiện tại chú còn có thể tìm đến nơi đó không?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi có thể đi tìm thử xem.

Vương Phi nhảy bật dậy nói:

- Vậy thì chúng ta đi ngay bây giờ đi.

Đoàn Ngọc bỗng ngẩng đầu lên nói:

- Không biết thứ đồ này có phải là trong người Nghiêm đại ca không?

Lúc y nói, y đã lấy chuỗi trân châu và tấm ngọc bài ra.

Nghiêm Cửu thay đổi sắc mặt hỏi:

- Máy thứ này ở đâu ra?

Đoàn Ngọc nói:

- Ở trong một chậu hoa.

Đoàn Ngọc đỏ mặt, ngập ngừng một hồi, rốt cuộc cũng đem chuyện hôm qua toàn bộ nói ra.

Nghiêm Cửu để ý nghe từng chữ một, nghe xong mới thở ra, ông ta bỗng vỗ vỗ vào vai Đoàn Ngọc nói:

- Chú quả thật là một đứa bé ngoan, không những dám nói thật, còn có dũng khí chịu nhận sai, ta còn tuổi chú, chưa chắc đã dám nói chuyện như thế này ra cho người ta nghe!

Ông ta lại than một hồi, lại nói tiếp:

- Hiện tại nếu ta tìm ra được con ta rồi, cũng không kêu nói đến Bảo Châu sơn trang nữa.

Đoàn Ngọc nhin không nổi hỏi:

- Tại sao?

Nghiêm Cửu nói:

- Bởi vì thật tình nó không bằng chú, ta mà là Châu nhị gia, nhất định sẽ đem con gái gả cho chú.

Nguyên một dãy đất, tuy hoang vu, nhưng càng yên tĩnh, mấy đám nhà rải rác bên hồ có một căn rất tinh trí, ngói xanh tường đỏ, còn có một cái sân nhỏ, xa xa nhìn lại tưởng chừng như trong tranh vẽ.

Đi qua đám liễu, Đoàn Ngọc nhin không nổi nói:

- Ở đây tôi gặp Kiều Tam gia.

Vương Phi hỏi:

- Chú đã gặp Kiều Tam rồi?

Đoàn Ngọc nói:

- Nếu không phải y chỉ đường cho, làm sao tôi tìm đến được chỗ Cổ đạo trưởng?

Cổ đạo nhân nói:

- Không ngờ y đối xử với chú tốt như vậy, người này tính khí trước giờ vẫn cổ quái lắm.

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Điểm đó tôi rất đồng ý. Y vốn tính dìm tôi chết đuối đấy chứ.

Cổ đạo nhân cười nói:

- Đấy không chừng là vì y biết tính khí của Thiết Thủy đại sư, cho chú nếm chút khổ cực, Thiết Thủy đại sư thấy chú cũng giống đồ đệ của y bị dìm xuống nước, không chừng y bớt giận đi được một chút.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng sao y biết được chuyện này?

Cổ đạo nhân mỉm cười nói:

- Chuyện gì xảy ra trên dãy hồ này mà y không biết xem ra cũng ít lắm.

Vương Phi cũng cười nói:

- Không lẽ chú chưa từng nghe nói, Tây hồ cũng có hai con rồng, một con là lão đạo này, còn con kia là Kiều Tam.

Cổ đạo nhân cười lớn nói:

- Rồng chắc là không dám đâu, chỉ bất quá là hai con rắn địa đầu thế thôi.

Nghiêm Cửu lấy khăn che miệng, ho lên khe khẽ nói:

- Chú từ trong phòng đó ra rồi, bèn gặp Kiều Tam?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi còn đi thêm một đoạn đường nữa.

Nghiêm Cửu nói:

- Đi được bao lâu?

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi nói:

- Không lâu lắm, lúc tôi ra, trời đã sáng, đi đến nơi này, mặt trời còn chưa lên.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Chú đi có nhanh lắm không?

Đoàn Ngọc nói:

- Cũng không nhanh, lúc đó... lúc đó tôi đang nghĩ chuyện gì đó.

Nghiêm Cửu nói:

- Nếu vậy, cái nhà đó cách nơi đây cũng không xa lắm.

Đoàn Ngọc nói:

- Hình như cũng không xa lắm.

Nghiêm Cửu nói:

- Hiện tại chú thử nghĩ gì trong bụng, lấy tốc độ hôm đó, đi dọc dọc theo con đường này trở về lại.

Đoàn Ngọc gật gật đầu, y bỗng phát hiện ra những người lão luyện giang hồ làm chuyện gì, quả thật có những chỗ y không bì được.

Do đó y lại bắt đầu nghĩ trong bụng.

Nghĩ gì nhỉ?

Y nghĩ nhiều lắm, nghĩ loạn cả lên, rồi sau đó lại bất tri bất giác bỗng nghĩ đến Hoa Hoa Phong.

Cô bé có cặp mắt to đấy hiện tại đang ở đâu rồi?

Cô có liên quan gì đến chuyện này không nhỉ?

Suy nghĩ kỹ càng lại, cô xuất hiện cũng tấu xảo lắm, làm như vẫn một mạch theo dõi Đoàn Ngọc vậy.

Không lẽ cô cũng có mục đích gì sao?

Nhưng bất kể ra sao, cô đối xử với Đoàn Ngọc cũng rất tốt, cô thậm chí còn ghen cả với Đoàn Ngọc.

Một cô gái nếu bắt đầu vì một chàng trai ghen tương, như vậy có thể chứng tỏ cô đối với chàng trai đó ít ra cũng không chán ghét gì.

Nghĩ đến chỗ đó, khóe miệng của Đoàn Ngọc bất giác lộ ra một nụ cười.

Cũng chính ngay lúc đó, y bèn thấy cái tường thấp có trồng thứ cây cỏ trên đầu.

Trên đầu tường trồng cây mắc cỡ và cây tường vi, dọc theo chân tường đi tới, là có thể thấy một cánh cửa nhỏ màu đỏ tươi.

Đấy dĩ nhiên là cửa sau.

Đoàn Ngọc cũng nhớ không rõ có từ cánh cửa này đi vào hay không. Nhưng y nhớ quả thật có nhảy qua bức tường này, dấu chân của y còn phảng phất đập trên đám tường vi.

Y đứng ngoài cửa, nhìn quanh nhìn quất. Y không chắc trong bụng.

Lúc đó y bỏ đi có hơi vội vã, cũng không có ý muốn trở lại nơi này. Chỉ bất quá trên đầu tường trồng mấy loại hoa cỏ này không có mấy nhà, điểm đó ít ra y còn chắc trong bụng lắm.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Có phải nơi này không?

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Đại khái chắc vậy.

Nghiêm Cửu nhìn y, gương mặt trắng trẻo bỗng lộ ra vẻ gì đó thật kỳ quái.

Đoàn Ngọc không hề chú ý đến vẻ mặt của ông ta, y chần chờ một lát, rồi cuộc đưa tay lên gõ vào cửa.

Bất kể ra sao, ban ngày ban mặt, y không thể cứ thế mà xông vào nhà người ta.

Y cũng không ngờ được, trong nhà lại lập tức có người ra mở cửa ngay.

Người mở cửa là một thiếu nữ tóc dài trẻ tuổi, mặc chiếc áo mỏng màu nguyệt bạch, gương mặt rất đẹp, cười cũng rất ngọt ngào.

Hàng Châu quả nhiên là một nơi có nhiều mỹ nhân.

Đoàn Ngọc đang do dự, không biết ăn nói làm sao, nào ngờ thiếu nữ chẳng hỏi y là ai, cũng chẳng hỏi y tìm ai.

Cô chẳng hỏi y gì cả, chỉ ngẩng đầu nhoén miệng cười một cái, rồi quay lưng đi vào.

Cô thiếu nữ này không lẽ là đứa a hoàn tùy thân của Hoa Dạ Lai, không lẽ cũng nhận ra Đoàn Ngọc?

Nhưng Đoàn Ngọc không nhớ mình đã gặp cô chưa, y đành phải theo cô vào trong.

Phía sau cửa là một cái vườn hoa nhỏ, có con đường nhỏ lát đá xanh.

Đoàn Ngọc nhớ sáng sớm hôm nay mình đi từ con đường nhỏ này ra, lúc đó trên lối đi còn có sương đọng lạnh cả chân.

Hiện tại dù y không chắc mười phần, ít nhất y cũng có được tới tám chín phần rồi.

Hiện tại y chỉ hy vọng Hoa Dạ Lai còn ở đây, đợi y đem mấy thứ đồ ấy về trả lại.

Điều này chưa hẳn là chuyện không thể.

Hoa Dạ Lai coi y như một người thật thà, người thật thà dĩ nhiên nhất định không chiếm tiện nghi người khác, do đó nhất định sẽ trở lại đây.

Thân hình của cô thiếu nữ đã biến vào trong bụi hoa.

Hoa nguyệt quý và tường vi đang nở rộ.

Ánh mặt trời sau cơn mưa mùa xuân tối qua, đang chiếu lười biếng trên các nụ hoa.

Khí trời thế này, có ai chịu đóng cửa ngời trong nhà? Hoa Dạ Lai không lẽ đang thưởng hoa trong vườn? Đoàn Ngọc bước tới.

Y ngẩn mặt ra.

Y không thấy Hoa Dạ Lai, nhưng y thấy hòa thượng.

Trong đám hoa, cỏ xanh mượt như nhung, một gã hòa thượng đầu bóng loáng, đang ngồi chễm chệ trên một cái bồ đoàn lớn bằng cái bàn tròn.

Đầu y cao nhô lên, mũi sư tử, miệng rộng toang hoác, nhìn qua ngó lại, oai nghi lắm liệt, mày mi không giận cũng đượm ba phần sát khí. Người y chỉ có khoác một tấm áo dài rộng bằng lụa màu đen, để hở bộ ngực, để trần đôi chân, ly kim bôi trong tay dưới ánh mặt trời lấp lánh vàng chói. Cả trời xuân sắc hình như đều đang chiếu trên kim bôi.

Một cô thiếu nữ còn đẹp hơn cả cô mở cửa lúc nãy, đang quỳ trước bồ đoàn, cắt móng chân cho y.

Cô thiếu nữ này hoàn toàn khóa thân.

Dưới ánh tịch dương, làn da của cô còn trơn láng hơn cả lụa là, ngực cô tròn trịa nhô cao rắn chắc, đôi bàn tay mềm mại đẹp đẽ như búp măng.

Cả một vườn hoa, cũng không bì lại được với nhan sắc của cô.

Có người lại, cô chỉ ngẩng đầu lên liếc qua một cái, rồi lại cúi đầu xuống, chăm chú săn sóc bàn chân của chủ nhân, gương mặt cô không có tí gì xấu hổ, cũng không có tí gì kinh hoảng.

Trừ chủ nhân của cô ra, người khác trong cặp mắt cô, hoàn toàn giống như người đã chết vậy.

Mặt của Đoàn Ngọc đã đỏ lên, y không biết mình nên bước vào, hay nên lùi ra mới phải.

Gã hòa thượng mặc áo đen đã ngẩng mặt lên cười, cười lớn nói:

- Lão Cừu, người lại tấu xảo quá, ta vừa khui một bình rượu Bồ đào từ Ba Tư lại, đã lấy nước giếng thêm vào cho lạnh, lại đây làm một ly được không?

Trừ Nghiêm Cừu ra, người khác trong cặp mắt y, cũng hoàn toàn không khác gì mấy người đã chết.

Nghiêm Cừu mỉm cười bước lại, đối với chuyện đó, hình như y cũng đã quen nhìn rồi.

Đoàn Ngọc, Vương Phi, Cố đạo nhân đứng sững ở đó, thật có chỗ cười dở khóc dở.

Cố đạo nhân thở ra, nói nhỏ:

- Người nói nơi đây là chỗ ở của Hoa Dạ Lai?

Đoàn Ngọc cười khố, gật gật đầu.

Cố đạo nhân nói:

- Vậy thì gã Tăng Vương Thiết Thủy này ở đâu ra vậy?

CỔ LONG

BÍCH NGỌC ĐAO

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 2

Huyết Tửu

Trên đầu tường, hoa tường vi và hoa mắc cở, đang đung qua đưa lại nhẹ nhàng trong gió. Con đường lát đá xanh, uốn chuyển đưa ra tới căn nhà nhỏ nằm sau bụi hoa.

Cửa sổ đang mở, rèm trúc nửa vén lên, hình như còn thấy được trên song còn để mấy chậu hoa.

Đoàn Ngọc nhớ rõ ràng lắm, nơi đây đúng là hôm qua Hoa Dạ Lai đã đem y lại.

Nhưng thật tình y không biết Hoa Dạ Lai đã đi đâu mất, y càng không biết cái gã hòa thượng mặc áo đen này ở đâu ra đây.

Người đang ở đây hôm nay, hôm qua ngay cả một người y cũng chưa hề gặp qua.

Cái thiếu nữ mặc áo trắng để tóc dài, dĩ nhiên lúc này không phải là cười với y, hiển nhiên cô nhận ra Nghiêm Cửu.

Nghiêm Cửu hình như cũng từng đã qua nơi này.

Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?

Câu chuyện vốn đang rất đơn giản, hiện tại hình như đã biến thành phức tạp rồi.

Gã hòa thượng áo đen kêu người chỉ rót một ly cho Nghiêm Cửu, rồi hỏi:

- Rượu ra sao?

Nghiêm Cửu hớp một miếng khen:

- Rượu ngon.

Gã hòa thượng áo đen nói:

- Rượu ở Trung thổ, đa phần làm bằng cao lương mễ cốc, thứ rượu này làm bằng bồ đào đấy, để lâu không bị hư, ngọt mà không bị ngấy, so với Nữ Nhi Hồng, hình như còn hơn một bậc.

Nghiêm Cửu lại hộp miếng nữa, cười nói:

- Đúng vậy, uống vào còn có một thứ mùi vị nữa.

Gã hòa thượng áo đen nói:

- Thứ rượu này uống vào miệng thì dễ, nhưng nồng độ rất mạnh, không những vậy còn rất bổ cho nguyên khí, đạo này thân thể ông yếu đuối, ông uống thêm hai ly, lại có chuyện hay.

Y bèn cứ thế ngồi phẩm bình rượu với Nghiêm Cửu, không những vậy còn là một người rất rành rọt, nói đâu vào đó.

Bất quá y vẫn quên tuốt bọn Đoàn Ngọc không để vào mắt.

Nghiêm Cửu tựa hồ cũng quên luôn.

Cố đạo nhân nhin không nổi thở ra một tiếng nói:

- Bần đạo cũng là con quỷ rượu, chủ nhân có rượu ngon như vậy, sao không tặng giùm một ly?

Gã hòa thượng áo đen bấy giờ mới quay đầu lại trừng mắt nhìn y một cái, sa sầm nét mặt hỏi:

- Người là ai?

Cố đạo nhân nói:

- Bần đạo là Cố Trường Thanh!

Gã hòa thượng áo đen nói:

- Không phải người là gã Cố đạo nhân ham cờ bạc như mạng sống, ham rượu như khát nước không?

Cố đạo nhân nói:

- Chính là bần đạo.

Gã hòa thượng áo đen ngẩng mặt cười lớn nói:

- Tốt, nếu là Cố đạo nhân, thì cho người uống một ly.

Y vẫy tay ra hiệu, cô thiếu nữ để tóc mặc áo mỏng bèn đưa ly rượu lại.

Cố đạo nhân đưa bàn tay đón lấy, ực một hơi cạn sạch, thất thanh khen ngợi:

- Rượu ngon.

Gã hòa thượng áo đen sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Tuy là rượu ngon, người chỉ xứng đáng uống một ly thôi.

Cố đạo nhân chẳng tức giận gì, y mỉm cười nói:

- Một ly cũng quá đã, đa tạ.

Vương Phi mặt mày đã biến hẳn đi, y bỗng lớn tiếng hỏi:

- Rượu này không lẽ ta không xứng đáng uống sao?

Gã hòa thượng áo đen nói:

- Người là ai?

Vương Phi nói:

- Phích Lịch Hỏa Vương Phi ở Giang Nam.

Gã hòa thượng áo đen hỏi:

- Người có biết ta là ai không?

Vương Phi cười nhạt nói:

- Tôi đa cũng chỉ bất quá là Tăng Vương Thiết Thủy thôi, dù người có giết ta, ta cũng muốn một ly rượu này đã.

Gã hòa thượng áo đen bỗng lại cười lớn nói:

- Tốt, chỉ có câu đó thôi, cũng đủ xứng đáng uống một ly.

Y quả nhiên là Tăng Vương Thiết Thủy, trừ Thiết Thủy ra, trên đời này còn có hòa thượng nào lại giống như vậy?

Cô thiếu nữ để tóc mặc áo mỏng lập tức đưa ly rượu lại.

Vương Phi ngẩng cổ uống một hơi cạn sạch, rồi cười nhạt nói:

- Thì ra, thứ rượu này cũng chẳng có gì là hay ho, y hết như nước đường, uống một ly đã quá đủ.

Thiết Thủy ngẩng mặt cười lớn nói:

- Tốt, chỉ có câu này thôi, còn có thể uống được một ly nữa.

Vương Phi ngẩn mặt ra, y cũng cười lớn nói:

- Đã vậy, dù là nước đường, ta cũng cứ uống.

Cố đạo nhân thở ra, lẩm bẩm:

- Không ngờ tài lừa gạt uống rượu của người còn giỏi hơn cả ta rồi.

Nghiêm Cửu bỗng nói:

- Đã vậy thì vị công tử này cũng đáng uống ba ly.

Thiết Thủy hỏi:

- Y dựa vào đâu mà đáng được uống?

Nghiêm Cửu hỏi:

- Ông không biết y là ai sao?

Thiết Thủy hỏi:

- Y là ai?

Nghiêm Cửu nói:

- Y chính là đại công tử của đại hiệp Trung Nguyên Đoàn Phi Hùng, họ Đoàn tên Ngọc.

Thiết Thủy lạnh lùng nói:

- Còn chưa xứng đáng.

Nghiêm Cửu nói:

- Y cũng là người hôm qua ở trên thuyền hoa, đánh rớt bốn tên đồ đệ của ông xuống nước!

Thiết Thủy biến sắc, mở miệng chất vấn:

- Sao ông đem y lại đây?

Nghiêm Cửu nói:

- Tôi không đem y lại đây, chính y đem tôi lại đây.

Thiết Thủy chau mày hỏi:

- Y đem ông lại đây?

Nghiêm Cửu nói:

- Y đem tôi lại đây tìm Hoa Dạ Lai.

Thiết Thủy tức giận nói:

- Con nữ tặc đó tại sao lại ở đây?

Nghiêm Cửu hỏi:

- Cô ta không ở đây?

Thiết Thủy nói:

- Dĩ nhiên là không ở đây?

Nghiêm Cửu nói:

- Tối qua cô ta cũng không lại đây?

Thiết Thủy nói:

- Có mỗ ở đây, làm sao nó dám lại?

Nghiêm Cửu thở ra, lấy khăn che miệng, ho khê mấy tiếng, quay mặt qua

Đoàn Ngọc hỏi:

- Chú đã nghe nói gì chưa?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Nghe rồi.

Nghiêm Cửu lại thở ra thêm một tiếng nói:

- Chú đi đi.

Đoàn Ngọc còn chưa mở miệng ra, Thiết Thủy bỗng đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc, gằn giọng nói:

- Người đã đến đây rồi, còn muốn đi sao?

Nghiêm Cửu nói:

- Y không hề muốn đi, tôi kêu y đi đấy.

Thiết Thủy hỏi:

- Ông vì lẽ gì muốn hấn đi?

Nghiêm Cửu nói:

- Bởi vì y là bạn của tôi.

Thiết Thủy nói:

- Hấn gạt ông, ông còn xem hấn là bạn bè sao?

Nghiêm Cửu nói:

- Không chừng không phải y gạt tôi, mà có người khác gạt y.

Thiết Thủy hỏi:

- Ông tin hấn sao?

Nghiêm Cửu nói:

- Y vốn là một gã thiếu niên thành thực, nhất định không nói dối ai.

Thiết Thủy trừng mắt nhìn lên nhìn xuống Đoàn Ngọc một hồi, rồi bỗng cười lớn nói:

- Tốt, thằng bé này được, lại đây uống rượu.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Rượu này tôi cũng xứng đáng uống sao?

Thiết Thủy nói:

- Bất kể ngươi là hạng người thế nào, người làm Nghiêm Cửu tin được người, điều đó không dễ dàng tí nào.

Nghiêm Cửu mỉm cười nói:

- Điều đó đã xứng đáng được uống ba ly rồi.

Cô thiếu nữ để tóc mặc áo mỏng, lại khui thêm một bình nữa, rót đầy một ly đưa hai bàn tay trắng ngần ôm lấy ly rượu, gương mặt tươi cười như đóa hoa mùa xuân, dâng đến tận trước mặt Đoàn Ngọc.

Sắc xuân minh my, gió xuân dịu dàng.

Cả một vườn hoa đang nở rộ điểm kiêu.

Thiết Thủy tuy cuồng ngạo, tuy tham bôi hiệu sắc, nhưng xem ra cũng là một tay hảo hán.

Anh hùng tự ngàn xưa đến giờ, có mấy ai không là như vậy?

Đoàn Ngọc tuy là một người thẳng tính bộc trực, nhưng trước cái tình cái cảnh như thế này, y nhin không nổi cũng muốn uống vài ly.

Ly bằng vàng, đựng đầy rượu màu đỏ tươi.

Đoàn Ngọc mỉm cười, đón lấy ly rượu.

Nụ cười của y bỗng ngưng đọng lại, hai bàn tay cũng cứng đờ ra.

Trong ly không phải đựng rượu, mà là máu!

Máu đỏ tươi!

Tinh một tiếng, ly rượu rớt xuống đất.

Máu tươi đổ ra ngoài.

Thiết Thủy tức giận hỏi:

- Rượu mời người không uống, không lẽ người muốn uống rượu phạt?

Đoàn Ngọc không mở miệng, y chỉ cúi đầu, nhìn vũng máu đỏ tươi đang lan dần ra bãi cỏ xanh mướt.

Nghiêm Cửu thay đổi sắc mặt nói:

- Đây không phải là rượu, là máu!

Thiết Thủy cũng biến hẳn sắc mặt, bỗng ngẩng phắt đầu lên, trừng mắt giận dữ nhìn cô thiếu nữ mặc áo mỏng.

Thiếu nữ gương mặt đã nhợt nhạt không còn tí máu, cô la lên một tiếng, bình rượu cô mới khui đang cầm trên tay cũng rớt xuống đất.

Từ trong bình rượu chảy lan ra, cũng là máu.

Máu còn đang mới tươi, còn chưa kịp ngưng đọng.

Thiếu nữ thất thanh nói:

- Lúc này trong này rõ ràng còn là rượu, tại sao lại bỗng biến thành máu?

Cố đạo nhân biến sắc nói:

- Rượu biến thành máu, là điềm gở.

Vương Phi nói:

- điềm gở? Không lẽ nơi đây sẽ có chuyện gì bất tường sắp xảy ra?

Thiết Thủy sa sầm nét mặt, nói từng tiếng một:

- Đúng vậy, nơi đây e chỉ có một người không chết không xong!

Vương Phi hỏi:

- Ai?

Thiết Thủy không trả lời, y chỉ chậm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén chậm chậm đi qua gương mặt mỗi người.

Ánh mắt này như một lưỡi đao, lưỡi đao giết người!

Thanh long đao!

Lòng bàn tay của mỗi người đều bất giác rướm đầy mồ hôi lạnh.

Chính ngay lúc đó, trong bụi hoa bỗng có một người bước nhanh lại, lớn tiếng nói:

- Tìm được thuyền hoa của Hoa Dạ Lai rồi.

Người này đầu trọc, mặt rỗ, mày rậm mắt to, chính là gã hòa thượng bị Đoàn Ngọc đánh rớt xuống nước hôm qua.

Thiết Thủy nói:

- Thuyền hoa ở đâu?

Gã hòa thượng nói:

- Ở ngay mé trường đề bên này.

Y thuận tay chỉ về phía sau một cái, ngón tay của y hình như đang run rẩy không ngớt.

Ngoài trường đề.

Một chiếc thuyền hoa không người, đang lắc lư trong làn sóng xanh.

Cái mũi màu xanh lục, lan can màu đỏ đậm, song cửa có vẽ hoa, bức màn trúc Tương Phi vén một nửa lên.

Người ngồi bên song nhỉ?

Xuân sắc đang nồng, dù thuyền trên hồ đang qua lại tấp nập, nhưng không một chiếc thuyền nào dám chèo lại gần chiếc thuyền hoa này.

Bao nhiêu du thuyền đều ngừng lại ở xa thật xa, người trên thuyền trở mắt ra nhìn chiếc thuyền hoa, ánh mắt lộ đầy vẻ kinh hoàng sợ hãi, phảng phất như đang xem chiếc thuyền này là một thứ thuyền ma, trên thuyền có đầy những tai họa, những điều bất tường.

Bỗng nhiên, một chiếc thuyền nhẹ xé nước chạy lại hướng chiếc thuyền hoa.

Thiết Thủy đang chống hai tay vào sườn, đứng bất động trơ trơ trước mũi thuyền, chiếc áo bào màu đen bay phấp phật trong gió, chiếc thuyền hoa còn có tới bốn trượng, người y đã tung lên, xem ra trên mặt nước xanh bỗng có một đóa mây đen đang lướt qua, một hơi bốn trượng, người y đã hạ xuống nhẹ phiêu phiêu trên thuyền.

Những người trên các du thuyền nhin không nổi cất tiếng hoan hô cả lên.

Trong tiếng hoan hô rầm rộ, Đoàn Ngọc cũng tung người nhảy qua theo.

Y không phải cố ý muốn biểu diễn tài năng.

Y chỉ bất quá nóng một chút muốn xem thử trên thuyền hoa đã xảy ra chuyện gì làm người ta sợ hãi.

Y đã thấy hết.

Vừa nhảy lên tới thuyền hoa, y đã lập tức thấy ngay.

Trong khoang thuyền trang trí rất thanh nhã, bốn bức tường đều có dán giấy trắng như tuyết, làm cho khoang thuyền xem ra như một cái động tuyết vậy.

Trên tường giấy trắng tinh như tuyết, hôm nay lại điểm thêm chuỗi hoa mai.

Hoa mai được vẽ bằng máu tươi.

Một người đang đứng dưới hoa mai, đầu gục xuống thấp, gương mặt hình như đã khô héo, thất khiếu đều có máu chảy ra và đông lại, một lưỡi đao cắm vào rãnh rãnh trên ngực, hình như bị người ta cắm cứng vào trong tường.

Thanh đao có tua màu hồng, gió từ song cửa thổi vào, ánh đao màu đỏ như máu lấp lánh qua lại trong gió.

Thiết Thủy rút đao ra.

Đao đã bị cắm cứng vào trong vách tường, y phải dùng sức, mới rút ra được.

Máu đã khô.

Máu còn chưa khô hẳn, còn có một giọt.

Giọt máu chậm chậm chảy từ mũi đao xuống, lưỡi đao lại sáng lên như làn thu thủy.

Thanh đao sáng làm sao.

Thiết Thủy nhìn chăm chú vào lưỡi đao, một hồi thật lâu, bỗng lớn tiếng khen một câu:

- Hảo đao!

Vương Phi cũng theo vào, cũng khen lên:

- Quả thật là một thanh đao tốt.

Thiết Thủy hỏi:

- Người có nhận ra thanh đao này không?

Vương Phi lắc lắc đầu.

Thiết Thủy bỗng quay phắt người lại, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc, hỏi từng tiếng một:

- Còn người? Người có nhận ra thanh đao này không?

Đoàn Ngọc đã biến hẳn sắc mặt từ lâu.

Y đã sớm nhận ra được thanh đao này.

Thiết Thủy lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên là người phải nhận ra, nếu ta nhìn không lầm, thanh đao này là Bích Ngọc Thất Tinh đao của nhà họ Đoàn!

Đây quả thật là Bích Ngọc Thất Tinh đao của nhà họ Đoàn! Cũng là thanh đao Đoàn Ngọc đã đánh mất trong khuê phòng của Hoa Dạ Lai.

Ngay kế lưỡi đao gần chỗ bén nhất, có khắc tiêu ký của họ Đoàn.

Ánh mắt của Thiết Thủy còn bén hơn cả lưỡi đao, y trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc hỏi:

- Người có biết người này là ai không?

Đoàn Ngọc lắc lắc đầu.

Thật tình y không nhận ra người này.

Gương mặt của người này tuy đã khô héo, méo mó, nhưng còn thấy được lúc sinh tiền là một người thanh niên rất thanh tú, mặc y phục cũng rất giáng cửu.

Đao đã rút ra rồi, người y tuột chậm chậm theo bờ tường xuống, phảng phất như đang ngẩng mặt lên nhìn vào Đoàn Ngọc, cặp mắt lồi ra, đầy vẻ phẫn nộ Oan ức không sao tả được.

Y chết thật quá thâm, không những vậy còn không nhắm mắt được.

Đoàn Ngọc bỗng suy đoán được người này là ai.

Không phải y nhìn từ mặt người này mà đoán ra được, y nhìn từ mặt Nghiêm Cửu.

Chỉ trong khoảng khắc đó, Nghiêm Cửu tựa như đã già đi mất mười tuổi, cả người ông ta đều mất cả sức lực.

Ông ta tựa người vào tường, phảng phất hình như cũng muốn ngã âm ra.

Người thanh niên chết thảm dưới lưỡi đao kia, không phải là con của ông là Nghiêm Tiểu Vân sao?

Trái tim của Đoàn Ngọc đã chìm xuống.

Thiết Thủy trừng mắt nhìn y, nói:

- Người đến Giang Nam, dĩ nhiên là lại Bảo Châu sơn trang cầu thân phải không?

Đoàn Ngọc chỉ còn nước thừa nhận.

Thiết Thủy nói:

- Vì vậy người cho là chỉ cần giết y, là không còn ai tranh giành được với người.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi... tôi ngay cả gặp còn chưa gặp y bao giờ.

Thiết Thủy nói:

- Giết người chỉ cần dùng đao, không cần dùng mắt.

Y rung thanh đao trong tay lên, gằn giọng nói:

- Thanh đao này có phải là của người không?

Đoàn Ngọc nói:

- Phải, nhưng kẻ dùng thanh đao này giết người, không phải là tôi.

Thiết Thủy cười nhạt nói:

- Bích Ngọc Thất Tinh đao là bảo đao gia truyền nhà họ Đoàn, làm sao lại để lọt vào tay người khác?

Đoàn Ngọc nói:

- Đó là vì tôi...

Thiết Thủy nói:

- Dùng sức một mình người, muốn giết y dĩ nhiên còn không dễ dàng được như vậy, Hoa Dạ Lai ắt hẳn là bang hung.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tối hôm qua...

Thiết Thủy nói:

- Tối hôm qua, có phải người ở một chỗ với Hoa Dạ Lai?

Đoàn Ngọc cúi đầu xuống.

Y bỗng phát hiện ra mình đã lọt vào cái bẫy vô cùng ác độc của người ta, cái oan này dù có đem hết nước Tây hồ ra cũng rửa không sạch nổi.

Thiết Thủy đưa mắt qua Cổ đạo nhân, trầm giọng nói:

- Rượu biến ra máu, đúng là điềm gở.

Cổ đạo nhân thở ra một hơi thật dài nói:

- Đúng là điềm gở.

Thiết Thủy nói:

- Hiện tại, nơi đây có phải là có một người không chết không xong không?

Cổ đạo nhân thở ra:

- Đúng vậy.

Thiết Thủy bỗng nhiên cũng thở ra một hơi dài nói:

- Ba tháng nay, người trong giang hồ đều nói Thiết Thủy giết người như cỏ, nào ai biết chết dưới lưỡi đao của ta đều là những người không hề bị oan uổng tí nào?

Y nhìn chăm chăm vào thanh đao trong tay, chậm chậm nói tiếp:

- Đây là thanh đao tốt, dùng thanh đao như thế này đi giết một tên gian đồ giảo hoạt, cũng là một chuyện khoan khoái, xem ra hôm nay ta lại phải đại khai sát giới nữa!

Đoàn Ngọc hình như còn chưa biết y đang muốn giết ai, cũng thở dài nói:

- Dùng thanh bảo đao đi giết gian đồ, quả thật là chuyện khoan khoái nhất đời người, chỉ tiếc là hiện tại chúng ta còn chưa biết hung thủ là ai.

Thiết Thủy ngẩn người ra hỏi:

- Người còn chưa biết?

Đoàn Ngọc lắc đầu nói:

- Hiện tại tuy còn chưa biết, nhưng lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, sẽ có ngày tìm ra được hắn.

Thiết Thủy nhìn y, ánh mắt lộ vẻ như đang nhìn một gã khờ.

Đoàn Ngọc nói:

- Tiền bối hiện tại xin trả lại giùm thanh đao này, đợi tìm được tên hung thủ, văn bối nhất định sẽ dâng đao lên cho tiền bối dùng nó cắt đầu tên hung thủ, báo thù cho Nghiêm công tử.

Thiết Thủy nói:

- Người muốn nói ta trả lại thanh đao này cho người?

Đoàn Ngọc gật gật đầu nói:

- Chính như tiền bối đã nói, thanh đao này là vật gia truyền nhà văn bối, phải lúc nào cũng đeo bên mình.

Thiết Thủy bỗng ngẩng mặt cười lớn nói:

- Tốt, người muốn, thì lại đây lấy!

Ánh đao lóe lên, đã nhanh như điện xẹt chém tới vai Đoàn Ngọc.

Đây vốn là thanh đao tốt, người sử đao lại là tay cao thủ tuyệt đỉnh, nhất đao vừa vung ra, chỉ thấy hàn quang lóe lên, gió cuốn ào ào, ngay cả Cổ đạo nhân đều nhin không nổi muốn nổi da gà lên, một luồng sát khí ép tới mi mắt.

Đoàn Ngọc thất thanh hỏi:

- Tiền bối, sao ông giết tôi, ông giết lầm người rồi.

Đao nhanh, thân pháp của y còn nhanh hơn.

Chỉ nói có mấy tiếng, y đã tránh được bảy nhát đao.

Nhưng trong khoang thuyền không lớn lắm, khoảng trống cho y tránh né không được bao nhiêu, Nghiêm Cửu đang ở bên cạnh nếu xuất thủ, Đoàn Ngọc e rằng đã chết dưới lưỡi đao.

Nhưng không ngờ rằng, Nghiêm Cửu không hề xuất thủ. Ông ta vẫn còn đang dựa vào tường, đang si ngốc ở đó, tựa như đã hoàn toàn bị tê liệt.

Thiết Thủy xuất thủ càng lúc càng nhanh, nhân vật hùng tài mới quật khởi đã chấn động giang hồ này, quả nhiên có một thân vũ công kinh thế hãi tục.

Thiếu Lâm tuy không sở trường đao pháp, nhưng thanh đao này sử ra trong tay y, oai lực không hề dưới tay danh gia đao pháp nào trong thiên hạ.

Hiện tại đao pháp của y đã biến hẳn, thi triển ra Loạn Phi Phong, thứ đao pháp bá đạo nhất, độc ác nhất trong các thứ đao pháp.

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh đao đã phủ kín khoang thuyền, Đoàn Ngọc cơ hồ không còn chỗ nào để thoái lui.

Ngay cả Cổ đạo nhân và Vương Phi cũng đều bị ép ra khỏi khoang thuyền.

Đoàn Ngọc không phải là không muốn lùi ra, khổ nỗi bất cứ lùi về hướng nào, ánh đao cũng đều đã phong kín hết đường đi của y.

Tuy khinh công của y rất cao, ở trong này, làm sao còn thi triển gì được nữa?

Wang Phi đứng ngoài khoang nhìn vào, nhin không nổi thở ra:

- Ta còn không tin được một thiếu niên thành thực như vậy, lại là hung thủ giết người.

Cổ đạo nhân trầm ngâm một lúc, nói:

- Không chừng trước giờ y vẫn làm ra vẻ ngu ngốc, không lẽ ông nhìn không ra y rất có thể đang giả vờ?

Wang Phi lạnh lùng nói:

- Tôi chỉ nhìn ra được Thiết Thủy là tên tàn nhẫn hiếu sát thôi.

Cổ đạo nhân nói:

- Sao?

Wang Phi nói:

- Y muốn giết Đoàn Ngọc, làm như không phải vì báo thù giùm cho Nghiêm Cửu, mà là vì chính y thích giết người.

Cổ đạo nhân thở ra nói:

- Chỉ cần y giết ai đều không phải oan uổng...

Wang Phi ngắt lời y nói:

- Sao ông biết những người do y giết đều không phải oan uổng?

Cổ đạo nhân nói:

- Sự thật rành rành ra đó.

Wang Phi hỏi:

- Sự thực gì? Thanh đao đấy à?

Cố đạo nhân nói:

- Ủ.

Vương Phi hỏi:

- Ông giết người rồi, có để đao của mình lại làm gì không?

Cố đạo nhân suy nghĩ một thoáng rồi nói:

- Thanh đao này hình như bị dính cứng trong đó, không chừng y đi vội quá, không kịp rút nó ra.

Vương Phi trầm ngâm một hồi:

- Ông nói y đáng giết?

Cố đạo nhân hỏi lại:

- Bất kể ra sao, đợi hỏi cho rõ ràng rồi giết cũng không muộn.

Cố đạo nhân hỏi:

- Không lẽ ông tính cứu y đó sao?

Vương Phi trầm mặc, một bàn tay đã thò vào trong cái túi để bên hông, trong túi chính là hỏa khí danh chấn thiên hạ của Phịch Lịch Đường ở Giang Nam.

Cố đạo nhân đã kéo tay y lại, trầm giọng nói:

- Chuyện này quan hệ lớn lắm, tôi và ông không phải người trong cuộc, đừng nên vội vã nhúng tay vào.

Vương Phi còn chưa kịp mở miệng, bỗng nhiên, bình lên một tiếng lớn, cơ hồ muốn lật luôn cả chiếc thuyền, mọi người đều bị chấn động té nhào cả ra.

Đao quang vừa lóe lên, mấy chiếc du thuyền đã tụ lại chung quanh coi náo nhiệt, càng lúc càng đông.

Bỗng nhiên, từ trong một chiếc du thuyền lớn, có một gã thiếu niên mặc áo tím nhạt, tay cầm trường sào nhảy ra.

Y xem ra có vẻ yếu đuối, nhưng sức hai tay lại không nhỏ tí nào, cây trường sào chỉ điểm xuống mấy cái, chiếc thuyền đã xông lại như mũi tên, bình một cái, đụng mạnh vào bên hông trái của chiếc thuyền hoa.

Đoàn Ngọc vốn đang tránh né càng lúc càng chặt vật, cái bàn dài trong tay vừa cầm lên gạt, bỗng ánh đao lóe lên, đã cụt đi còn cái chân.

Thiết Thủy bồi thêm ba nhát đao, nào ngờ thân thuyền bị đụng cho một cái, hạ bàn của y có vững đến đâu, lưỡi đao cũng bị lệch qua một bên.

Người của Đoàn Ngọc đã bị chấn động bay lên, ra khỏi vùng đao ảnh, bùm một tiếng, đã rớt xuống giữa hồ.

Chỉ thấy mặt hồ nước bắn tung tóe, người của y thì đã chìm sâu xuống hồ.

Thân thuyền còn đang lắc lư, Thiết Thủy la hét giận dữ chồm tới trước song cửa.

Gã thiếu niên mặc áo tím nhạt lấy thuyền lớn đụng vào, nhìn y nhoen miệng cười một cái, bỗng vung tay lên, phóng ra một đám hàn quang.

Thiết Thủy vung đao lên, ánh đao như bức tường, gạt những đám hàn quang ra ngoài.

Nhưng bấy giờ gã thiếu niên áo tím đã tung người lên, Ngư Ông Nhập Thủy, người cũng đã chìm sâu xuống hồ.

Trên hồ, sóng nước còn lăn tăn, người của y thì đã lặn hút dưới hồ, không còn thấy đâu.

Thiết Thủy quay người lại xông ra, chụp ngay lấy cổ áo của Cố đạo nhân giận dữ hỏi:

- Tên tiểu tử này từ đâu ra vậy?

Cố đạo nhân nói:

- Chắc là theo Đoàn Ngọc lại.

Thiết Thủy hỏi:

- Người biết hần là ai không?

Cố đạo nhân nói:

- Sớm muộn gì rồi cũng biết.

Thiết Thủy dậm chân một cái, hần học nói:

- Đợi người biết rồi, Đoàn Ngọc e là không biết đi đâu.

Cố đạo nhân hững hờ nói:

- Đại sư mà sợ y chạy đâu mất, xin cứ việc yên tâm...

Thiết Thủy giận dữ nói:

- Ta yên tâm cái gì?

Cố đạo nhân nói:

- Nhà họ Đoàn trước giờ ở Trung Nguyên, trên đất liền tuy là như rồng như hổ, xuống dưới nước chỉ sợ khó mà trời đầu lên.

Y mỉm cười quay đầu lại, bỗng phát hiện ra, Vương Phi đang mở to mắt, nhìn y trừng trừng.

Gã thiếu niên mặc áo tím nhạt trên chiếc thuyền lớn là ai nhỉ? Bất cứ ai đều cũng nghĩ ra được, dĩ nhiên nhất định là Hoa Hoa Phong.

Một người đàn bà đã thích tìm mình gây phiền phức, ghen với mình, đấu võ mồm với mình, hạng người đàn bà ấy dĩ nhiên không ngu ngốc lắm.

Vì vậy đợi đến lúc mình gặp phải phiền phức, người đến cứu mình thường thường là cô ta.

Hoa Hoa Phong cũng nghĩ đến chuyện Đoàn Ngọc rất có thể là một người không biết bơi.

Còn cô thì trong nước, cô là con cá, một con cá có cặp mắt to. Nhưng cô không thấy Đoàn Ngọc đâu.

Đoàn Ngọc rõ ràng là nhảy xuống chỗ này, tại sao bây giờ lại không thấy đâu?

Không lẽ y chìm xuống đáy hồ tựa như một quả trùy?

Hoa Hoa Phong vừa tính thò đầu lên mặt nước đổi hơi, rồi lặn xuống đáy hồ tìm nữa, cô bỗng phát hiện có thứ gì lọt vào trong cổ áo.

Cô xoay ngược tay lại chụp, cái thứ đó từ trong tay cô tuột ra lại, thì ra là một con cá nhỏ.

Cô quay người lại, bèn thấy thêm một con cá lớn.

Con cá lớn này còn đưa tay ra hiệu cho cô.

Cá không có tay, người mới có tay.

Đoàn Ngọc có tay.

Nhưng hiện tại, xem ra y còn linh hoạt hơn cả cá, y vừa xoay người, đã lướt ra ngoài một khoảng xa lắc.

Hoa Hoa Phong cắn chặt răng ráng sức rượt theo, cô rượt theo không kịp.

Cô sinh trưởng ở Giang Nam, từ nhỏ đã thích vọc nước, vậy mà cô rượt theo không kịp con vịt khô này, thật cô không phục tí nào.

Từ đáy thuyền này qua đáy thuyền nọ, dưới nước xem ra như các tầng các tầng mái ngói.

Cô phảng phất như đang bay nhảy trên mái ngói, nhưng cái cảm giác này, lại khác hẳn với chuyện thi triển khinh công.

Ít ra là cô không đổi hơi thở được, rốt cuộc cô không phải là cá.

Đoàn Ngọc cũng không phải là cá, y bơi một hồi, bỗng lấy từ trong người ra hai ống sậy, một đầu ngậm trong miệng, đầu kia thò lên mặt nước hút hơi, còn thừa một ống, y đưa qua cho Hoa Hoa Phong.

Hoa Hoa Phong dùng cây sậy hít vào sâu một hơi, bấy giờ cô mới biết một người ở trên đời được tự do hô hấp, đã là một chuyện vô cùng may mắn, vô cùng khoan khoái, cũng đã nên biết đủ rồi mới phải.

Đời người có rất nhiều đạo lý, vốn phải chờ lúc mình thở không được rồi, mới hiểu ra.

Phong cảnh Tây hồ đẹp như tranh vẽ, đây là chuyện ai ai cũng biết, nhưng còn dưới mặt hồ, không những không khác gì các hồ khác, thậm chí còn muốn khó coi hơn một chút.

Điều đó rất ít người biết.

Người biết được điều đó, tuy không phải là may mắn, mà là xui xẻo, nhưng có được kinh nghiệm đó cũng là chuyện hiếm có.

Trên đời này biết bao người đều du lịch trên Tây hồ, có mấy ai ở dưới mặt hồ lượn qua lượn lại!

Bọn họ bơi một hồi lại đổi hơi một lần, bên trên đáy thuyền càng lúc càng thưa, hiển nhiên đã đến chỗ hoang vắng hơn một chút.

Đoàn Ngọc bấy giờ mới búng người, trời đầu lên mặt nước.

Hoa Hoa Phong lập tức cũng trời lên theo, đưa cặp mắt to nhìn trừng trừng vào Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc đang mỉm cười, hít thở mấy hơi thật dài, xem ra có vẻ khoan khoái lắm.

Hoa Hoa Phong căn môi, nhin không nổi hỏi:

- Anh còn cười được sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Người ta chỉ cần còn sống đó, là còn cười được, chỉ cần còn cười được, là nên cười thêm chút xíu nữa.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Tôi đang lấy làm lạ, sao anh còn chưa bị chết đuối?

Đoàn Ngọc nhìn cô, bỗng không mở miệng nữa.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh rõ ràng phải là con vịt khô ran, tại sao bỗng biết bơi vậy?

Nghe giọng nói của cô, hình như Đoàn Ngọc ít ra phải bị uống nước như tử một hồi, để cô lại cứu mạng mới phải. Đoàn Ngọc không cho cô cơ hội biểu diễn tài năng, vì vậy cô dĩ nhiên phải tức giận.

Đoàn Ngọc vẫn cứ nhìn cô không nói gì.

Hoa Hoa Phong lớn tiếng hỏi:

- Anh nhìn lom lom vào tôi làm gì vậy? Mặt tôi có hoa có cỏ gì sao?

Đoàn Ngọc bật cười nói:

- Tôi chỉ bất quá bỗng cảm thấy cô nên ở dưới nước hoài thì hơn.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi hỏi:

- Tại sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì cô ở dưới nước khả ái hơn nhiều.

Y biết Hoa Hoa Phong không hiểu, do đó lại giải thích thêm:

- Cô ở dưới nước cặp mắt vẫn còn to, nhưng không mở miệng ra được.

Không chừng đấy chính là chỗ sung sướng của cá đực so với đàn ông... cá cái có mở miệng ra, cũng chỉ bất quá để thở, không phải để nói.

Vì vậy Đoàn Ngọc lại lặn xuống nước.

Y biết Hoa Hoa Phong nhất định không chịu buông tha cho y, ở dưới nước đại khái an toàn hơn chút đỉnh.

Hiện tại bất cứ Hoa Hoa Phong nói gì, y cũng không nghe được. Chỉ tiếc là y vẫn không phải là cá, sớm muộn gì y cũng phải trồi đầu lên.

Hoa Hoa Phong đang cần môi, đứng chờ trên đó.

Chờ cả nửa ngày, vẫn còn chưa thấy y trồi đầu lên.

- Tên tiểu tử này không lẽ bị trật gân, lên không được sao?

Hoa Hoa Phong vốn là người nóng tính, cô nhịn không nổi lại chúi đầu xuống nước, lần này cô tìm ra Đoàn Ngọc ngay.

Y đang lấy sức kéo một đám bùn đất cỏ cây từ dưới đáy hồ lên.

Hiện tại nếu ở trên mặt nước, Hoa Hoa Phong dĩ nhiên sẽ không để lỡ cơ hội, “người điên”, “kẻ khùng”, những thứ biệt danh đó gọi ra một hơi cho y nghe.

May mà nơi đây là dưới nước, vì vậy cô chỉ còn nước trơ mắt nhìn. Cô bỗng phát hiện ra, y đang kéo không phải là đám cỏ, mà là một cái rương.

Trên rương có cây cỏ bùn đất bây giờ đã rơi lại xuống nước. Cái rương xem ra còn rất mới, chất liệu cũng rất tốt, trên mặt còn có niên bằng đồng, đồng còn rất bóng loáng, hiển nhiên mới bị chìm trong nước không bao lâu.

Bất cứ ai cũng nhìn ra được, những cái rương như thế này nhất định không thể có y phục gói mền rách nát gì trong đó.

Một cái rương như vậy, tại sao lại chìm dưới đáy hồ nhỉ? Tại sao không có ai lại tìm?

Hoa Hoa Phong lập tức cũng giúp Đoàn Ngọc kéo.

Cô vốn đã là người rất hiếu kỳ, gặp phải chuyện thế này, dĩ nhiên cô không thể bỏ qua.

Trong cái rương có đựng những gì? Có phải là chứa đựng một bí mật rất lớn lao?

Nếu có người không để cho cô mở ra xem thử, cô không liều mạng với người đó mới là chuyện lạ.

Nơi đây cũng gần bờ hồ lắm, không mất bao lâu, bọn họ đã đem được rương lên bờ.

Hoa Hoa Phong bấy giờ mới thở phào một hơi, nói:

- Cái rương này thật là nặng.

Đoàn Ngọc nói:

- Quả thật không nhẹ lắm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Do đó, cái rương này nhất định không phải là trống rỗng.

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh đoán xem trong đó có đựng gì?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Tôi chẳng có thiên lý nhãn, cũng không phải Gia Cát Lượng.

Hoa Hoa Phong chớp mắt nói:

- Vậy thì tại sao anh không thử mở ra xem đi?

Đoàn Ngọc nói:

- Gấp làm gì. Cái rương này có biết chạy đi đâu mà sợ.

Nhưng Hoa Hoa Phong đã nóng mặt nói:

- Anh còn chờ gì nữa?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Ít ra cũng phải chờ chúng ta đi kiểm nơi nào thay y phục trước đã.

Y còn chưa nói hết câu, Hoa Hoa Phong đã đỏ mặt lên.

Cô rút cuộc đã thấy mình đang thế nào.

Một người đàn bà nếu chỉ mặc trên người có bộ y phục rất mỏng manh, bộ y phục đó lại đang ướt nữa, thì mô dạng cô ra sao, thật tình là không thích hợp cho đàn ông nhìn lắm.

Hiện tại Đoàn Ngọc lại cứ nhìn cô, nhìn cái chỗ y không nên nhìn nhất.

Cái ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô, là mau mau nhảy xuống nước, ý nghĩ kế tiếp chỉ bất quá là nghĩ nghĩ thôi.

Toàn thân của cô làm như bị nhìn cho mềm cả ra, tối đa chỉ có thể núp về phía sau cái rương, mặt đỏ lên, miệng thì mắng nhỏ:

- Cái cặp mắt gian tặc của anh sao không chịu đi nhìn chỗ nào tốt tốt một chút!

Nơi đây là một chỗ thật tốt.

Ngay cả Đoàn Ngọc cũng không ngờ được, ở một nơi hoang sơ như thế này, lại có một chỗ tốt như vậy.

Nơi đây cũng có một căn nhà thật tinh trí, cơ hồ cũng giống như cái nơi Hoa Dạ Lai đem y lại.

Nơi này lại là chỗ Hoa Hoa Phong đưa y lại. Đàn bà hình như có biện pháp hơn đàn ông sao đó.

Hiện tại Hoa Hoa Phong đang ở bên trong thay đồ.

Hoa Hoa Phong còn chưa bắt đầu thay y phục.

Đồ ướt cô đã cởi hết ra, nhưng cô còn đang si người đứng ở đó, si người ra như kẻ ngốc.

Phía trước có một cái gương bằng đồng trang điểm rất lớn, cô đứng trước gương, nhìn vào người mình.

Cô không còn là một đứa bé.

Ngực của cô đã nhô cao, eo của cô rất nhỏ, hai cái đùi dài mà thẳng, nước da cô trắng nõn nà trơn láng còn hơn là lụa. Chính ngay cả cô, cô cũng khó mà tìm trên người mình một chỗ tỳ vết nào, chính ngay cả cô lúc nhìn chính cô trong gương cũng có lúc rung động cả lên.

Đoàn Ngọc mà nhìn thấy, trong lòng y sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

Bàn tay của Hoa Hoa Phong nhẹ nhàng, chậm chậm, vuốt nhẹ từ trên ngực xuống dưới...

Cửa sổ đã đóng chặt, bức màn đã kéo xuống.

Cô bỗng cảm thấy toàn thân đều nóng cả lên.

Cô cảm mình không được nghĩ tiếp, cảm bàn tay mình không được động đây.

Năm nay cô chỉ mới mười bảy tuổi.

Mười bảy tuổi, không phải chính là cái tuổi thần kỳ nhất, kỳ diệu nhất trong một đời người sao?

Hoa Hoa Phong rút cuộc đã mặc y phục vào, bước ra khỏi phòng. Cô thay bộ đồ dài màu xanh lục, cắt xén vừa bó vào thân một chút, vừa đủ làm cho thân hình của một cô gái mười bảy tuổi mới lớn lên trông càng thêm đẹp.

Đây là cái kiểu tân thời nhất của các cô thiếu nữ thời bấy giờ.

Nước da của cô vốn đã mịn màng rồi, bây giờ cô lại thoa thêm một lớp phấn thật mỏng.

Dĩ nhiên cô trông còn đẹp hơn lúc này nhiều lắm, cũng đẹp hơn xa lúc cô cải dạng nam trang.

Cô làm dáng vốn đặc biệt cho Đoàn Ngọc thấy... Ai nói đàn bà thích trang điểm cho mình? Người nói câu đó, nhất định còn chưa hiểu đàn bà cho lắm.

Thật ra, các cô bé trang điểm vào, nhất định là để cho người con trai các cô yêu mến nhìn vào.

Chỉ tiếc là Đoàn Ngọc hiện tại ngược lại chẳng nhìn vào cô, y đang nhìn vào cái rương.

Cái rương làm bằng gỗ thượng hạng, niên bằng đồng, cái khóa cũng làm bằng đồng.

Cái rương rất kiên cố, cái khóa cũng rất chắc, bất cứ ai muốn mở rương ra xem, đều không phải dễ làm được.

Đoàn Ngọc suy nghĩ một lúc, miệng lầm bầm:

- Trước giờ cô đã thấy qua loại rương này bao giờ chưa?

Hoa Hoa Phong nói:

- Chưa.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi có thấy qua, loại rương này thông thường kẻ phú quý dùng để đựng đồ lụa là tranh vẽ bức thiếp, đồ trang sức, châu báu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy cái loại rương này thông thường được canh giữ rất cẩn thận, tại sao lại lọt xuống đáy hồ?

Hoa Hoa Phong bỗng cười nhạt nói:

- Không chừng trong rương này chỉ bất quá có một thân người, anh ít ít đi cái chuyện mơ mộng ham tiền của anh.

Cô đã đi qua đi lại trước mặt Đoàn Ngọc hai lần rồi, Đoàn Ngọc còn chưa ngẩng đầu lên nhìn cô lần nào.

Thật tình cô đã thấy nổi nóng lên quá rồi.

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi, rồi lại cười nói:

- Đúng vậy, trong rương không chừng có đựng một người trong đó thật, nhưng là một người sống, không phải là chết.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Anh còn đang mơ mộng chuyện gì nữa?

Đoàn Ngọc lại nói tiếp:

- Lúc trước tôi có nghe kể một chuyện cổ sự rất thú vị...

Y bỗng cầm miệng lại, không nói gì nữa.

Nếu y còn tiếp tục nói, không chừng Hoa Hoa Phong chẳng thềm nghe thêm, ít ra là làm bộ không nghe.

Nhưng hiện tại y không nói gì nữa, Hoa Hoa Phong ngược lại nhịn không nổi nữa hỏi:

- Chuyện cổ sự gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Đó cũng là chuyện có liên quan đến một cái rương.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Cái rương ra làm sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Cũng không khác cái rương này bao nhiêu.

Hoa Hoa Phong nhịn không nổi lớn tiếng nói:

- Anh muốn nói gì mau mau nói ra đi.

Đoàn Ngọc bấy giờ mới cười cười nói:

- Nghe nói, trước đây có một người thợ săn trẻ tuổi, rất thông minh và cũng rất dũng cảm, có hôm y bẫy được một con gấu, bèn hợp sức với đồng bạn trói con gấu lại chuẩn bị đem về, nào ngờ nửa đường lại gặp phải một cái rương nằm trên bãi cỏ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Giống cái rương này đây?

Đoàn Ngọc nói:

- Còn lớn hơn cả cái rương này, dĩ nhiên y lấy làm lạ lắm, cái rương như vậy, sao lại rớt ra giữa bãi cỏ hoang thế này vậy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Do đó, y bèn tính mở cái rương ra xem thử.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Trong cái rương có gì vậy?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Có một người con gái, rất trẻ tuổi, rất xinh đẹp.

Hoa Hoa Phong cười nhạt, lắc đầu nói:

- Tôi không tin, cô gái nào lại chui vào trong rương?

Đoàn Ngọc nói:

- Gã thợ săn cũng rất kỳ quái, vì vậy đợi cái vị cô nương đó tỉnh lại, bèn lập tức hỏi cô.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Cô ta nói sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Thì ra cô ta vốn là cô gái cưng của một nhà phú hộ, nhà cô bị cường đạo cướp sạch, cả nhà đều bị thảm tử.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Làm sao cô thoát khỏi miệng cọp vậy?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô không hề thoát khỏi miệng cọp, bọn cường đạo đó có hai người cầm đầu, là hai gã hòa thượng, hai gã hòa thượng này đều phải lòng sắc đẹp của cô, bèn bỏ cô vào trong rừng, chuẩn bị đem về.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nếu bọn họ đã có ý đồ đen tối, tại sao còn vứt cái rừng ở dọc đường?

Đoàn Ngọc nói:

- Nơi đó vốn rất hoang vắng, bọn họ vì muốn tránh tai mắt người lạ, mới giấu cái rừng ở đó. Hai gã hòa thượng khiêng một cái rừng lớn đi đường, không khỏi bị người ta nghi ngờ chú ý.

Hoa Hoa Phong nói:

- Bọn họ vốn không ngờ rằng có kẻ đi qua nơi vắng vẻ này?

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Đoàn Ngọc nói:

- Gã thợ săn nghe câu chuyện của cái vị thiên kim tiểu thư này dĩ nhiên rất đồng tình với cô, cứu cô ra khỏi rừng, nhưng lại bỏ con gấu lớn vào trong rừng.

Y mỉm cười, nói tiếp:

- Tôi nói rồi, cái rừng đó còn lớn hơn cái rừng này nữa.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi nhìn nhìn cái rừng trước mặt nói:

- Cái rừng này cũng không nhỏ.

Đoàn Ngọc nói:

- Quả là không nhỏ, nếu muốn giấu một người trong đó, cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Hoa Hoa Phong nói:

- Chuyện cổ sự của anh còn chưa kể xong.

Đoàn Ngọc nói:

- Về sau, cái vị thiên kim tiểu thư ấy vì cảm kích cái ơn cứu mệnh của gã thợ săn trẻ tuổi, bèn lấy anh ta làm chồng.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Không chừng là vậy. Bất quá chỉ vì cô ta không còn nơi nào nương tựa, đành phải lấy y thôi.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Không chừng là vậy thật, tôi chỉ biết cô ta lấy y thật.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Còn hai gã hòa thượng?

Đoàn Ngọc nói:

- Bọn họ về sau cũng không lại xem hai gã hòa thượng ra sao, chỉ bất quá nghe nói trong thành có xảy ra một chuyện quái lạ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Chuyện gì quái lạ?

Đoàn Ngọc nói:

- Hôm đó khách sạn lớn nhất trong thành có hai người mặc áo quần mới, đội mũ mới lại tá túc, còn có đem theo cái rương thật lớn.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Có phải là cái rương đó?

Đoàn Ngọc không trả lời vào câu hỏi, y lại tiếp tục:

- Bọn họ mượn một cái phòng lớn nhất, còn đòi rất nhiều rượu thịt, rồi đóng cửa phòng lại, dặn đi dặn lại tiểu nhị trong khách sạn, bất kể nghe thấy tiếng động gì cũng đều không được lại quấy nhiễu bọn họ.

Hoa Hoa Phong hần học nói:

- Hai gã hòa thượng gian tặc, thật không phải là thứ tốt lành.

Đoàn Ngọc nói:

- Về sau tiểu nhị quả nhiên nghe trong phòng bọn họ vọng ra tiếng động thật kỳ quái, tuy không dám lại hỏi, nhưng cũng nhịn không nổi muốn lại ngoài cửa nhìn xem động tĩnh ra sao.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Y thấy gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Y chờ không bao lâu, bèn thấy một con gấu lớn xông ra khỏi phòng, khoe miệng còn có đầy vết máu tươi, đợi con gấu chạy ra xong rồi, y mới dám vào trong phòng xem xét.

Y thở ra một hơi, rồi nói tiếp:

- Trong phòng dĩ nhiên là bị đập nát tung tóe loạn xạ, không những vậy còn có hai gã hòa thượng nằm chết ở đó, trên mặt còn lộ vẻ kinh hoàng sợ hãi không sao nói được.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi cười nói:

- Bọn họ dĩ nhiên là nằm mộng cũng không ngờ được rằng trong rừng đó, người đẹp đã biến thành một con gấu lớn.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Người khác dĩ nhiên càng không ngờ được tại sao bọn họ lại đem giấu con gấu lớn đó vào trong rừng, vì vậy chuyện này trước giờ vẫn là một nghi án, chỉ có vợ chồng gã thợ săn mới biết được trong đó bí mật ra thế nào.

Y cười cười rồi nói tiếp:

- Bọn họ vẫn còn giữ kín bí mật ấy, vẫn còn sống hạnh phúc cho đến lúc bạc đầu, không những vậy, còn sống rất giàu có, bởi vì những của cải bọn hòa thượng đó cướp được, đều giấu trong rừng.

Hoa Hoa Phong lộ vẻ sung sướng trên mặt, cô mỉm cười nói:

- Chuyện cổ sự này thú vị lắm.

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Vì vậy đến bây giờ tôi vẫn còn chưa quên.

Hoa Hoa Phong dùng đuôi mắt liếc y, hỏi:

- Có phải anh rất hâm mộ anh chàng thợ săn trẻ tuổi ấy?

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Chuyện như vậy, còn có ai không hâm mộ được?

Hoa Hoa Phong đã vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Vì vậy hiện tại anh đang hy vọng trong rừng, tốt nhất là có một vị đại mỹ nhân nằm sờ sờ trong đó.

Đoàn Ngọc mỉm cười, cười rất khoan khoái.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y, cười nhạt nói:

- Nhưng sao anh biết được, trong đây không chừng lại là con gấu ăn thịt người?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Kẻ ác mới bị ác báo như vậy, lúc trước người ta nói chuyện cổ sự này cho tôi nghe, là có ý muốn cho tôi đừng làm chuyện xấu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh chưa làm chuyện gì xấu bao giờ sao?

Đoàn Ngọc gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Vì vậy trong rừng này, nhất định không phải là con gấu lớn.

Hoa Hoa Phong nói:

- Cũng nhất định không phải là một vị đại mỹ nhân.

Đoàn Ngọc cố ý hỏi:

- Tại sao?

Hoa Hoa Phong lạnh lùng nói:

- Trên đời này vốn không có chuyện gì như vậy cả. Chuyện này là do anh đặt ra, bởi vì anh nể phải khổ đau do hòa thượng gây nên, vì vậy anh bèn nói cường đạo là hòa thượng.

Đoàn Ngọc nghiêm mặt nói:

- Cô lầm rồi, chuyện này không giả đâu, trong Tây Dương Tật Trở bút ký của Đoan Thành Thức, có ghi chép chuyện này. Làm thiện sẽ được báo thiện, làm ác sẽ bị báo ác, câu nói ấy cũng không giả. Vì vậy một người sống trên đời, tốt nhất là đừng nên làm chuyện xấu.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y một cái, nhin không nổi cười nói:

- Bất kể anh nói sao, tôi vẫn không tin có người bị giấu ở trong rương...

Cô nói còn chưa hết câu, bởi vì trong rương bỗng phát ra một thứ tiếng động thật kỳ quái, làm như có người trong rương thật, đang rên rĩ!

Trong rương rõ ràng có người thật.

Không những vậy, còn là một người còn sống.

Hoa Hoa Phong mở tròn mắt nhìn cái rương, làm như ban ngày bỗng gặp phải quỷ sống vậy.

Đoàn Ngọc cũng rất kinh ngạc.

Dù y tin rằng trên đời này có chuyện như vậy thật, nhưng y không ngờ rằng chuyện đó lại xảy đến cho mình.

Một hồi thật lâu, tiếng rên rĩ vẫn còn chưa ngừng lại.

Hoa Hoa Phong bỗng nói:

- Cái rương này là của anh đem lại đây.

Đoàn Ngọc chỉ còn nước gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy anh phải lại mở nó ra.

Đoàn Ngọc thở ra, y cười khổ nói:

- Dĩ nhiên là tôi không thể vớt nó xuống lại dưới nước.

Hoa Hoa Phong nói:

- Hiện tại sao anh còn chưa động thủ cho rồi?

Đoàn Ngọc chau mày nói:

- Cái khóa này lớn quá, không biết tôi có phá nó ra được không, còn không biết chắc được.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh nhất định là phá được, tôi biết công phu bàn tay anh rất khá mà.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Còn cô? Hiển nhiên cô muốn xem, tại sao không tự mình lại động thủ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi không được, tôi là con gái.

Hình như đến bây giờ cô mới sực nhớ ra mình là con gái.

Đàn bà nếu không muốn làm chuyện gì, thông thường sẽ nghĩ ra cách nào đó thật nhanh chóng.

Cách đó tấu xảo cũng chính là điều đàn ông không cách nào phủ nhận được. Vì vậy Đoàn Ngọc chỉ còn nước tự mình động thủ mở cái rương ra.

Hoa Hoa Phong thì đã quay lưng lại.

Không những cô không chịu giúp đỡ, ngay cả nhìn cũng không chịu nhìn, làm như sợ rằng trong rương sẽ có con quỷ sống sắp nhảy ra vậy.

Tinh lên một tiếng, Đoàn Ngọc rút cuộc đã bẻ gãy ổ khóa mở cái rương ra.

Hoa Hoa Phong đợi cả nửa ngày, còn chưa nghe động tĩnh gì, cô nhịn không nổi mở miệng hỏi:

- Trong rương có người thật sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Còn sống không?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừm.

Hoa Hoa Phong căn môi hỏi:

- Là người già hay là còn trẻ?

Đoàn Ngọc nói:

- Còn trẻ.

Hoa Hoa Phong lại căn môi cả nửa ngày, rốt cuộc nhịn không nổi bèn hỏi tiếp:

- Đàn ông hay đàn bà?

Đoàn Ngọc nói:

- Đàn ông.

Hoa Hoa Phong bấy giờ mới thở phào một hơi, khóe miệng cũng đượm một nụ cười.

Cô thà trong rừng có con gấu lớn, cũng không hy vọng đó là một người đàn bà.

Có người nói, đàn bà chán ghét nhất là rắn.

Cũng có người nói, đàn bà chán ghét nhất là chuột.

Thật ra động vật người đàn bà chán ghét nhất là gì nhỉ? Đàn bà!

Động vật người đàn bà chán ghét nhất, không chừng chính là đàn bà.

Một người đàn bà rất có thể trở thành tình địch của tôi ta, nhất là một người đàn bà còn đẹp hơn tôi ta.

Người trong rừng này không những rất trẻ tuổi, mà còn rất thanh tú, chỉ bất quá gương mặt của y trắng bệch muốn sợ luôn, trên người chỉ mặc có chiếc áo lót, vì vậy xem ra mô dạng có vẻ bê bối lắm.

Nãy giờ y vẫn tiếp tục rên rỉ nho nhỏ, cặp mắt thì vẫn nhắm chặt lại, còn chưa tỉnh táo.

Hoa Hoa Phong vừa quay người lại, lập tức ngửi thấy mùi rượu, nhin không nổi chau mày lại nói:

- Thì ra người này cũng là một con quỷ rượu.

Đoàn Ngọc nói:

- Chỉ bất quá rượu trong bụng y, nhất định không nhiều bằng trên y phục của y.

Trên người y đang mặc là một bộ đồ lót ngắn tay, chất liệu rất tốt, quả nhiên đều thấm đầy những rượu.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Nếu y chưa uống say, tại sao còn chưa tỉnh lại?

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi nói:

- Người này xem ra hình như trúng phải một loại mê hồn hương, không những vậy, phân lượng còn không nhẹ tí nào.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ý anh nói là, y bị người ta thuốc mê xong, bèn bỏ vào trong rừng?

Đoàn Ngọc nói:

- Bất cứ ai còn tỉnh táo, chắc chắn là không tình nguyện chui vào trong rương làm gì.

Hoa Hoa Phong nhìn gương mặt thanh tú trắng bệch của y, bỗng cười cười nói:

- Không biết người bỏ y vào trong rương đó, có phải là hai ba cô?

Đoàn Ngọc chớp mắt nói:

- Không biết hiện tại có phải y đã không còn nơi nào để nương tựa, chỉ bằng cô lấy y làm chồng cũng không sao.

Hoa Hoa Phong lập tức sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Cám ơn anh, đây thật là một ý kiến hay, cũng nhờ anh mà nghĩ được ra vậy.

Đoàn Ngọc cũng bật cười và hình như cũng thở phào một hơi.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y, cười nhạt rồi lại nói:

- Không lẽ anh sợ tôi tìm không ra một người lấy làm chồng thật sao?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Không lẽ chỉ cho cô chộc tôi, không được cho tôi chộc cô sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không cho.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Thật ra tên tiểu tử này xem cũng không tệ tí nào, vị tất đã không xứng đôi với cô.

Hoa Hoa Phong cũng thở ra nói:

- Chỉ tiếc là người này cũng có cái tật như anh vậy.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Tật gì?

Hoa Hoa Phong nói:

- Tật si ngốc.

Cô ôm miệng cười, rồi nói tiếp:

- Nếu một người không có cái bệnh si ngốc, thì sao lại bị người ta bỏ vào rương được!

Đoàn Ngọc cũng thở ra một hơi, lần này y thở ra thật.

Hiện tại y quả thật có cảm giác như vậy, cảm thấy chính mình cũng bị người ta bỏ vào trong rương, không những vậy còn sắp chìm xuống nước ngay bây giờ.

Khổ nào nhất là, cho đến bây giờ, y còn chưa biết mình bị người ta bỏ vào rương bằng cách nào.

Hoa Hoa Phong đảo quanh ánh mắt, cô lại hỏi:

- Anh nghĩ xem y làm sao bị người ta bỏ vào trong rương?

Đoàn Ngọc than thở một hồi, lắc lắc đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không biết có phải y cũng giống như anh, người khác nói gì, y cũng đều tin cả.

Đoàn Ngọc chỉ còn nước cười khổ.

Hoa Hoa Phong lại nói tiếp:

- Xem ra đây nhất định là có người giết người cướp của gì đây.

Đoàn Ngọc nói:

- Sao?

Hoa Hoa Phong nghiêm mặt nói:

- Trước tiên giết người cướp của, sau đó là hủy diệt tung tích. Xem ra người này quả thật là con nhà giàu, bộ đồ lót y mặc trên người, không phải là thứ người bình thường có thể có được.

Hoa Hoa Phong lại nói tiếp:

- Không ngờ trên Tây hồ còn có cường đạo, đợi người nay tỉnh lại, chúng ta phải hỏi thử y xem, bọn cường đạo ấy ở đây.

Cô không hề phải đợi lâu, người này lập tức đã tỉnh lại.

Y thấy mình bỗng đang ở một nơi xa lạ, dĩ nhiên cảm thấy rất kinh ngạc.

Nhưng y trấn tĩnh lại được ngay.

Nếu là người khác, trong hoàn cảnh này, vừa tỉnh lại nhất định sẽ có nhiều chuyện để hỏi bọn Đoàn Ngọc.

Nhưng y thì ngay cả một câu cũng không mở miệng ra hỏi, thậm chí ngay cả tiếng “cám ơn” cũng không buồn thốt.

Người ta cứu mạng y, y ngược lại cho rằng người ta nhiều chuyện.

Hoa Hoa Phong nhìn không nổi hỏi y:

- Anh có biết tại sao anh lại ở nơi đây không?

Người này nhìn cô một thoáng, lắc nhẹ đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Đây là anh được chúng tôi cứu anh từ trong một cái rương ra. Cái rương này vốn đã chìm dưới đáy hồ.

Nếu đổi lấy người khác, nghe thấy mình vừa ở trong rương ra, dĩ nhiên phải giật cả mình lên.

Nhưng người này ngay cả chớp mắt cũng không thấy chớp một cái.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh làm sao mà bị bỏ vào trong rương vậy? Có phải có người hại anh không?

Người này vẫn còn ngậm miệng, ánh mắt thì đã đưa qua hướng Đoàn Ngọc.

Hoa Hoa Phong nói:

- Cái người anh đang nhìn đó, họ Đoàn, tên là Đoàn Ngọc, là một người rất có bản lĩnh, nếu anh nói cho y biết ai hại anh, nhất định y sẽ giúp anh hả giận ngay.

Người này không những câm miệng lại, ngay cả mắt cũng nhắm lại luôn.

Hoa Hoa Phong nhìn không nổi lớn tiếng nói:

- Không lẽ anh là một người câm sao?

Người này xem ra không những là người câm, mà còn là một người điếc.

Hoa Hoa Phong thở ra nhìn Đoàn Ngọc, cô cười khổ nói:

- Chúng ta lầm rồi.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Lầm chuyện gì?

Hoa Hoa Phong nói:

- Xem ra người này hình như tự mình nguyện ý cho người ta bỏ vào trong rương, chúng ta còn nhiều chuyện đem cứu y ra làm gì?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Nếu tôi vừa ở trong rương thoát ra, tôi cũng không có tâm tình đâu mà nói chuyện.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nhưng nếu y chẳng nói gì cả, làm sao chúng ta có thể giúp y trả thù cho được?

Đoàn Ngọc nói:

- Có những hạng người nếu muốn tìm người khác thanh toán, y sẽ tự mình đi, không muốn nhờ người khác giúp đỡ.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Tôi biết có rất nhiều đàn ông đều có cái tính khí thối tha đó.

Người này bỗng mở mắt ra nhìn Đoàn Ngọc một cái, rồi cuộc nói ra ba tiếng:

- Cám ơn anh!

Đến bây giờ y mới nói ba tiếng này, hình như không phải vì Đoàn Ngọc cứu mạng y, mà vì Đoàn Ngọc đã nói đúng ý nghĩ trong lòng y.

Y nói xong ba tiếng đó, lập tức đứng thẳng người dậy.

Hoa Hoa Phong chau mày hỏi:

- Anh tính đi bây giờ sao?

Người này gật gật đầu, vừa mới bước một bước, gương mặt bỗng lộ vẻ đau đớn kịch liệt, làm như bỗng nhiên bị một cây kim nhọn đâm vào một cái.

Sau đó người của y ngã âm xuống.

Đoàn Ngọc bấy giờ mới phát hiện ra, phía sau vai của y có một vết máu.

Hoa Hoa Phong thất thanh nói:

- Anh bị thương sao?

Người này lồm cồm muốn bò dậy, lại té xuống, lần này té xuống rồi, y bèn hôn mê bất tỉnh luôn.

Quả nhiên y bị thụ thương.

Vết thương phía sau vai, miệng vết thương chỉ lớn bằng đầu cây kim, nhưng nguyên cả bả vai sưng lên đen thui, hiển nhiên bị người ta dùng ám khí rất nhẹ, rất độc ám toán y từ sau lưng.

Hoa Hoa Phong chau mày nói:

- Ám khí này có độc.

Đoàn Ngọc thở ra:

- Không những có độc, mà còn độc quá chừng luôn.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Còn cứu được không?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Tôi giết người không quen lắm, nhưng cứu người thì là chuyên gia.

Y mỉm cười vén tay áo lên, rồi nói tiếp:

- Cô chỉ cần cho tôi một cái bình đựng rượu đun nóng lên, tôi bảo đảm trả lại cho cô một người còn sống nhăn.

Hoa Hoa Phong dùng đuôi mắt nhìn y, ánh mắt đầy vẻ hồ nghi, cô lẩm bẩm:

- Tên này không lẽ muốn kiếm rượu của mình để uống sao?

Đoàn Ngọc không hề muốn kiếm rượu uống, cũng không phải đang khoe khoang, xem ra y quả thật có chút bản lãnh.

Trước hết y ngâm rượu vào trong miệng, rồi phun lên miệng vết thương của người đó, xong rồi y lấy trong người ra một thanh Bích Ngọc đao màu xanh biếc lóng lánh, cắt những miếng thịt lở loét ở chung quanh miệng vết thương.

Đợi đến lúc máu chảy từ vết thương ra biến từ màu đen ra màu đỏ tươi, y bèn lấy rượu nóng lùa với chút thuốc bột tẩm lên trên vết thương, thở phào ra một hơi dài, cười nói:

- Hiện tại chắc cô đã tin là tôi không phải đang nói dóc phải không?

Hoa Hoa Phong nhoẽn miệng cười nói:

- Không ngờ anh cũng có tí bản lãnh đấy chứ.

Đoàn Ngọc nói:

- Đâu phải chỉ có một tí thôi? Còn nhiều hơn thế nữa chứ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh có thể chữa bệnh nào cũng được thật sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Chỉ có một thứ bệnh tôi chữa không được.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Bệnh gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Bệnh đói.

Y thở ra, rồi cười khổ nói:

- Không biết chỗ này của cô có thứ thuốc gì chữa được bệnh đói bụng của tôi không?

Hoa Hoa Phong cười hỏi:

- Anh muốn ăn gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Nơi này có gì?

Hoa Hoa Phong nói:

- Nơi đây vốn là một dãy nhà trống rỗng.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Ngay cả một người cũng không có?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Cô có biết nấu ăn không?

Hoa Hoa Phong nhoen miệng cười nói:

- Không, nhưng tôi biết mua.

Lần này cô cũng không nói dóc, cô biết mua thật.

Đoàn Ngọc vừa dìu bệnh nhân vào trong phòng nghỉ ngơi, ngồi đợi chưa bao lâu, cô đã mua bao lớn bao nhỏ đầy một giỏ đem về.

Cô mở bọc thứ nhất ra, một món tôm.

Đoàn Ngọc sáng rỡ mắt lên, cười nói:

- Nhất định là tôm rang muối ở Thái Hòa lâu.

Bao thứ hai là sườn nướng.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây chắc là sườn chiên ở quán Khuê Nguyên đây.

Bao thứ ba là bánh bao.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây có phải là bánh bao của Hựu Nhất Thôn không?

Bao thứ tư là thịt, mỗi miếng ít ra cũng dày ba tấc.

Đoàn Ngọc liếm mép, cười nói:

- Chắc đây là thịt bò ở Thanh Hòa Phường Vương Nhuận Hưng rồi.

Bao thứ năm là chả cá.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây là chả cá ở Đắc Nguyệt lâu.

Bao thứ sáu là ngó sen chua.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây là ngó sen chua.

Hoa Hoa Phong phì cười nói:

- Không ngờ anh cũng là chuyên gia.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi dù cho chưa ăn thịt heo bao giờ, ít nhất cũng thấy heo đi qua đi lại.

Thật ra những món ăn này, y chưa từng thấy qua, chỉ bất quá nghe nói qua thế thôi.

Món thịt bò và ngó sen ở Tây hồ, vốn là món ăn lừng danh thiên hạ.

Còn bao cuối cùng là món Bát Khối ở hẻm Thái Bình Phường, thêm vào Trúc Diệp Thanh lâu năm ở Hạnh Hoa Thôn, trừ phi ở Tây hồ, đại khái chỉ còn nước nằm mơ mới ăn được những thứ này.

Thật ra, Khuê Nguyên quán, Vương Phạn nhi, Đắc Nguyệt lâu mấy chỗ đó cũng là những nơi kẻ xa nhà thường mơ về.

Đoàn Ngọc đang chọn món ngon ăn trước, y cầm miếng thịt bò bỏ vào miệng, Hoa Hoa Phong bỗng lấy từ trong giỏ ra một xếp giấy, gương mặt đượm một nụ cười thật thần bí, cô nói:

- Anh có nhận ra cái gì đây không?

Trên miếng giấy có vẽ một người, một gã thiếu niên trẻ tuổi mà thanh mắt sáng, mặt lộ vẻ tươi cười.

Phía dưới hình có đề một hàng chữ lớn:

- Thường tiền năm ngàn lượng.

Đoàn Ngọc không quen biết nhiều người lắm, nhưng người này y đại khái nhận ra được.

Bởi vì người này chính là y.

Y nhìn bức hình trên tờ giấy, sờ sờ mặt mình, rồi cười khổ lẩm bẩm:

- Vẽ không giống lắm. Người trong hình đẹp trai hơn tôi.

Hoa Hoa Phong nhoẽn miệng cười nói:

- Chắc anh cũng không ngờ rằng, mình còn đáng giá tới năm ngàn lượng bạc nhỉ.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Ai chịu bỏ ra năm ngàn lượng đi tìm tôi vậy?

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh không nghĩ ra thật sao?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Không lẽ là Thiết Thủy sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Đúng rồi.

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Tôi với người này không có oan, không có cừu gì, thật tôi nghĩ không ra tại sao y cứ đeo theo tôi làm phiền.

Hoa Hoa Phong nói:

- Xem ra quả thật y không chịu tha cho anh. Chắc y đã phát ra ít nhất vài ngàn tờ giấy thưởng như thế này, nơi đây mỗi quán rượu, quán ăn, đều ít ra cũng treo vài tấm lên tường.

Cô cười cười, nói tiếp:

- Hiện tại, trong thành Hàng Châu, còn chưa nhận được tôn dung của các hạ, e không còn bao nhiêu người.

Đoàn Ngọc nói:

- Năm nghìn lượng bạc cũng không thể xem là quá ít.

Hoa Hoa Phong nói:

- Dĩ nhiên là không ít, vì năm ngàn lượng bạc, có những người ngay tổ tông bài vị cũng chịu bán đứng hết.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy hiện tại, tôi không còn cách gì hơn.

Hoa Hoa Phong nói:

- Hiện tại anh khó mà đi đâu được một bước, dù không có năm ngàn lượng đó, kẻ hung thủ giết người ai ai cũng thù hận, anh chỉ cần ra ngoài một bước, lập tức sẽ có người lại chỗ Thiết Thủy báo tin ngay.

Đoàn Ngọc cười khổ lắm bầm trong miệng:

- Hung thủ giết người... ngay cả tôi cũng không nghĩ thấu làm sao tôi lại thành ra hung thủ giết người, không lẽ đây cũng là một thứ vận khí?

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh nghĩ không ra thật sao?

Đoàn Ngọc rót ra một ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh nghĩ lại xem, tốt nhất là nghĩ lại từ đầu.

Đoàn Ngọc lại rót thêm ly nữa, uống xong rồi nói:

- Hôm ấy cô thấy tôi lúc đó, tôi vừa đến nơi đây.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sau đó rồi sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Sau đó tôi bèn tấu xảo gặp ngay chuyện đó, Hoa Dạ Lai cũng tấu xảo xuất hiện hôm đó.

Hoa Hoa Phong nổi lời:

- Sau đó anh bèn theo cô ta đến phòng riêng của cô ta.

Đoàn Ngọc nói:

- Lúc tôi trở ra, tấu xảo gặp phải cái gã Kiều lão tam chuyên môn thích xen vào chuyện người khác.

Hoa Hoa Phong nói:

- Y bèn kêu anh đến chùa Phong Lâm tìm gã đạo sĩ họ Cố.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi vốn chưa chắc đã tìm ra được, nhưng tấu xảo lại gặp phải cô.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi tấu xảo biết chùa Phong Lâm ở đâu.

Đoàn Ngọc nói:

- Chùa Phong Lâm nơi đó tấu xảo có gã Cố đạo nhân, không những tôi gặp y, tôi còn biết thêm được hai người bạn, thắng được một vạn lượng bạc, đang thấy vận khí của mình không tệ tí nào.

Hoa Hoa Phong nói:

- Bọn họ tấu xảo cũng biết đến chuyện đó, vì vậy bèn kêu anh đi tìm Hoa Dạ Lai.

Đoàn Ngọc thở dài nói:

- Vì vậy tôi bỗng biến thành một kẻ hung thủ giết người, thanh đao trên người kẻ bị giết, tấu xảo lại là của tôi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh nghĩ không ra trên đời này có chuyện tấu xảo như vậy sao?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Tôi nghĩ chắc là không thể có chuyện như vậy đâu, nhưng sao tôi lại cứ gặp phải.

Hoa Hoa Phong cũng thở ra nói:

- Đấy cũng như đang đi trên đường, bỗng có thỏi bạc lớn rớt từ trên trời xuống, rớt trên đầu anh.

Đoàn Ngọc nói:

- Hiện tại tôi chỉ thấy mình cũng giống như bị bỏ vào trong cái rương, không những vậy còn là cái rương không có một kẽ hở để thở.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ai bỏ anh vào rương? Hoa Dạ Lai? Hay là Thiết Thủy?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi nghĩ không ra.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ anh chưa nghĩ rằng, đây không chừng chỉ bất quá là do chính anh bỏ anh vào rương sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhất định không phải chính tôi, nhất định là có người nào đó, người này cũng không biết tại sao muốn hại tôi, tôi còn chưa lại đây, y đã ở đây đào cái bẫy đầu vào đó chờ tôi nhảy vào.

Y uống hết ly rượu thứ tư, rồi nói từng tiếng một:

- Nhưng cô cứ yên tâm, sớm muộn gì tôi cũng sẽ tìm ra hãn.

Hoa Hoa Phong thở nhẹ ra nói:

- Tôi chỉ sợ anh còn chưa tìm ra được hãn, đã bị chôn trong bùn đất dưới đáy hồ rồi.

Cô rót cho mình một ly rượu, rồi rót một ly cho Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc thì nhìn như ngay cả rượu cũng không muốn uống vào, hiện tại ly rượu đó cũng hình như đắng lắm.

Y không phát hiện ra đã có một người rón rén bước ra, đang nhìn tờ giấy để trên bàn.

Gương mặt người này trắng bệch như tờ giấy, nhưng hai cặp mắt của y sắc bén như lưỡi dao.

Nếu một người bị bỏ vào trong rương, nếu không có vận khí đặc biệt may mắn, sẽ khó mà sống sót ra khỏi.

Có ai bị người ta bỏ vào rừng lần nào chưa?

CỔ LONG

BÍCH NGỌC ĐAO

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 3

Đêm Trăng Đi Câu Con Ròng Xanh

Rất ít người bị bỏ vào trong rừng, lại càng ít người còn sống ra khỏi rừng.

Người này gặp phải Đoàn Ngọc, thật là vận khí của y rất tốt.

Hiện tại y đã ngồi xuống nhưng cặp mắt còn đang nhìn vào tờ giấy.

Hoa Hoa Phong đã biến sắc, nhưng Đoàn Ngọc thì cười cười hỏi:

- Các hạ xem y có giống một kẻ hung thủ giết người không?

Người này nói:

- Không giống.

Y đã mở miệng ra nói chuyện, Đoàn Ngọc tựa hồ như có vẻ mừng lắm, y lại cười nói:

- Tôi xem cũng không giống.

Người này hỏi:

- Người ta nói y đã giết ai?

Đoàn Ngọc nói:

- Giết người, y ngay cả gặp còn chưa gặp qua, họ Nghiêm tên là Nghiêm Tiểu Vân.

Người này nói:

- Thật ra Nghiêm Tiểu Vân không phải là y giết đâu.

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Dĩ nhiên là không phải, chỉ bất quá nếu có mười người nói mình giết người, mình cũng sẽ thành linh biến thành kẻ hung thủ giết người.

Người này chậm chậm gật gật đầu nói:

- Tôi biết mùi vị đó ra sao, tôi cũng bị người ta bỏ vào trong rương.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi nói:

- Nhưng hiện tại anh đã ra khỏi đó, chính y cứu anh ra đây.

Người này lại chầm chậm gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy dù anh không có cách nào cứu được y, ít ra anh cũng không nên tham năm ngàn lượng bạc.

Gương mặt người này lại lộ vẻ thống khổ, y buồn rầu nói:

- Quả thật tôi không có cách nào cứu được ai, hiện tại tôi chỉ muốn uống một ly rượu.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Anh cũng uống rượu?

Người này cười cười, cười rất cay đắng, y chầm chậm nói:

- Người bị bỏ vào trong rương, ít ra cũng biết uống một chút đỉnh.

Y uống không chỉ một chút đỉnh.

Thật ra, y uống vừa nhiều lại vừa nhanh, ly này qua ly khác, liên tiếp không ngừng.

Càng uống, mặt của y càng trắng bệch ra, nét mặt càng lộ vẻ thống khổ.

Đoàn Ngọc nhìn y, thở ra:

- Tôi biết anh rất muốn giúp tôi một tay, nhưng dù anh không làm được, cũng đừng có khó chịu gì, bởi vì hiện tại không ai có thể đem tôi cứu ra khỏi rương.

Người này bỗng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào y, hỏi:

- Còn chính anh thì sao?

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Hiện tại không chừng tôi còn có một đường để đi.

Người này hỏi:

- Đường nào?

Đoàn Ngọc nói:

- Trước tiên là tìm Hoa Dạ Lai, chỉ có cô ta mới chứng minh được tối qua tôi quả là ở trong căn nhà đó, không chừng cũng chỉ có cô ta mới biết ai mới là hung thủ giết Nghiêm Tiểu Vân.

Người này hỏi:

- Tại sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì cũng chỉ có cô ta mới biết hành tung trong mấy ngày nay của Nghiêm Tiểu Vân.

Người này hỏi:

- Sao vậy?

Đoàn Ngọc nói:

- Mấy hôm nay Nghiêm Tiểu Vân nhất định là ở một nơi với cô ta, vì vậy trên châu và ngọc bài nhà họ Nghiêm mới lọt vào tay cô ta.

Người này hỏi:

- Anh tìm được cô ta không?

Đoàn Ngọc nói:

- Muốn tìm cô ta, chỉ có một cách.

Người này hỏi:

- Cách gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô ta giống như một con cá, muốn câu cá, phải dùng mồi câu.

Người này hỏi:

- Anh tính dùng mồi gì câu cá?

Đoàn Ngọc nói:

- Dùng chính tôi đây.

Người này chau mày hỏi:

- Dùng chính mình? Anh không sợ bị cô ta nuốt luôn sao?

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Nếu để bị bỏ vào rương rồi, bị bỏ vào bụng cá cũng đã sao đâu.

Người này trầm ngâm một hồi, uống liên tiếp ba ly rượu, mới chậm chậm nói:

- Thật ra anh không nên nói với tôi chuyện này, tôi chỉ bất quá là một người lạ, anh vốn không biết lai lịch tôi ra sao.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tôi tin vào anh.

Người này ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ cảm kích.

Nếu mình vô tình cứu mạng người nào đó, đấy không phải là chuyện gì làm họ cảm động, nhưng nếu mình hiểu họ, tin vào họ, thì đó là chuyện khác hoàn toàn rồi.

Nhưng bấy giờ nếu Đoàn lão gia tử mà đang ở đây, ông ta nhất định sẽ tức giận lắm.

Bởi vì Đoàn Ngọc lại quên mất lời giáo huấn của ông ta, y lại đi kết bạn với một người lạ, lai lịch không rõ ràng.

Đoàn Ngọc bỗng quay người lại lấy một ly rượu trên song cửa.

Trong ly rượu không có rượu, nhưng có một thứ gì lóng lánh, xem ra giống lưỡi câu, trên lưỡi còn có tí máu.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây là thứ ám khí tôi lấy trong người anh ra đấy, anh thu lấy làm kỷ niệm.

Người này hỏi:

- Kỷ niệm gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Kỷ niệm bài học lần này, người khác sau này có muốn ám toán anh phía sau lưng, cơ hội cũng e không nhiều lắm đâu.

Người này cứ uống rượu không ngừng, chẳng buồn nhìn đến ám khí đó nữa con mắt.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Anh không muốn nhìn thử xem đây là thứ ám khí gì?

Người này đại khái cũng ngẩng đầu lên nhìn một cái nói:

- Xem ra có vẻ giống lưỡi câu cá.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Đúng là có chỗ giống thật.

Người này bỗng nhiên cũng cười cười nói:

- Vì vậy anh thử dùng nó để câu cá thử xem.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Cái thứ này cũng câu cá được sao?

Người này nói:

- Không những câu được cá, có lúc không chừng còn câu được con rồng thật lớn.

Đoàn Ngọc cười cười, y cảm thấy người này xem chừng có vẻ say.

Nhưng người này lại nói:

- Trong nước không những có cá, còn có rồng. Có rồng lớn, cũng có rồng nhỏ, có rồng thật, cũng có rồng giả, có rồng trắng, rồng đỏ, còn có rồng xanh.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Rồng xanh?

Người này nói:

- Rồng xanh là thứ khó câu nhất. Nếu anh muốn câu rồng xanh, tốt nhất tối nay đi, bởi vì tối nay là mồng hai tháng hai, ngày rồng cất đầu lên.

Y quả thật đã say rồi, nói toàn là lời say cả.

Hiện tại rõ ràng là đã hết tháng ba, y lại cứ nói mồng hai tháng hai rồng cất đầu lên, nhưng cái đầu của y thì đã hết cất lên nổi.

Sau đó không những miệng y không còn ổn thỏa, ngay cả tay y cũng không vững, ly rượu trong tay bỗng rớt xuống đất vỡ tan tành.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi cười nói:

- Người như vậy thảo nào mà không bị người ta bỏ vào rương.

Nhưng Đoàn Ngọc còn đang nhìn lưỡi câu trong ly rượu đến xuất thần, hình như không nghe cô đang nói gì.

Bánh bao ở Hựu Nhất Thôn nổi danh thiên hạ, vì vậy mắc hơn chỗ khác một chút, bởi vì mùi vị của nó quả thật là ngon, vì vậy người mua không có lời gì để oán than.

Nhưng đợi lúc nó nguội rồi mới ăn, mùi vị lại chẳng ra gì cả, thậm chí còn khó nuốt hơn cả bánh bao ở một nơi bình thường.

Đoàn Ngọc miệng nhai bánh bao nguội lạnh, y bỗng phát hiện ra một đạo lý trước giờ y chưa bây giờ nghĩ tới.

Y phát hiện ra, trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối, đã không có tuyệt đối bánh bao nào ngon, cũng không có tuyệt đối bánh bao nào dở, một cái bánh bao mùi vị ngon hay dở, chủ yếu phải xem mình đang ở đâu, và ăn lúc nào.

Vốn là một thứ như nhau, nếu mình đổi thời khắc đi, đổi cách nhìn đi, không chừng lại biến thành hoàn toàn khác hẳn.

Vì vậy nếu y muốn nhận xét cho rõ chân tướng một sự việc, phải từ các góc cạnh khác nhau nhìn nhìn, tốt nhất là đem nó bỏ ra từng miếng, rồi ghép lại từ từ.

Cái đạo lý này phảng phất cho Đoàn Ngọc thật nhiều tài liệu suy nghĩ, y tựa hồ suy nghĩ muốn mất thần ngay cả bánh bao đang nhai trong miệng cũng quên cả nuốt xuống.

Đối diện là một cái cửa phòng, có cái rèm cửa, trên đó có họa một bức xuân dạ chiết hoa đào.

Hoa Hoa Phong đã vào trong đó, bên trong hình như là khuê phòng của cô.

Người lạ mặt vừa được cứu trong rừng ra, được Đoàn Ngọc dìu lại phòng khác nằm nghỉ.

Hình như y đã say quá chừng, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Từ lượng cũng không phải là chuyện tuyệt đối, thể lực của mình tốt, tâm tình của mình tốt, có thể uống nhiều lắm nhưng có lúc lại thường thường không biết sao say túy lúy.

Đoàn Ngọc thở ra, y rót cho mình ly rượu, y tính uống xong ly này, sẽ đi câu cá.

Không chừng y sẽ câu lên một con rồng thật, trên đời này không phải là không có chuyện gì tuyệt đối không thể được sao?

Chính ngay lúc đó, trong bức rèm bỗng có bàn tay thò ra.

Một bàn tay rất xinh xắn, đang vẫy vẫy gọi y vào.

Khuê phòng con gái, làm sao lại dám tùy tiện kêu đàn ông vào vậy?

Đoàn Ngọc do dự một lát hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Không có ai trả lời.

Không trả lời thường thường là câu trả lời hay nhất.

Đoàn Ngọc trong lòng còn đang nghi ngại, nhưng cũng đứng dậy bước lại.

Cửa mở, trong phòng có một mùi thơm ngào ngạt, trên giường bày ra loạn cả mấy bộ quần áo, trong đó có một bộ Hoa Hoa Phong vừa mặc lúc nãy.

Rõ ra là cô vừa mới thử mấy bộ xong, mới quyết định mặc bộ đó.

Hiện tại cô lại cởi ra, thay vào đó một bộ đồ rất bó màu đen, đầu tóc cũng dùng một tấm khăn đen bao lại, xem ra giống như một nữ tặc sắp sửa đi ăn cướp.

Đoàn Ngọc chau mày hỏi:

- Cô đang tính làm gì vậy?

Hoa Hoa Phong đứng trước mặt y xoay một vòng nói:

- Anh xem tôi giống đang đi làm gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Giống một tên nữ tặc.

Hoa Hoa Phong bật cười, cười tươi nói:

- Nữ tặc đi với hung thủ ra ngoài, thật cho người ta nhìn đã con mắt đấy chứ.

Đoàn Ngọc nói:

- Cô tính đi với tôi?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không đi với anh thì thay y phục này làm gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tôi chỉ bắt quá ra ngoài câu cá.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vậy thì chúng ta đi câu cá.

Đoàn Ngọc nói:

- Cô không đi được.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Tại sao?

Đoàn Ngọc thở ra:

- Người đi câu cá, thường thường ngược lại hay bị cá tha đi, cô không sợ cá nuốt vào bụng sao?

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Vậy cũng tốt, tôi ăn cá hàng ngày, ngẫu nhiên bị nó ăn một lần, có gì quan hệ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô nghĩ tôi đang nói đùa sao? Cô không thấy chuyện này nguy hiểm lắm sao?

Hoa Hoa Phong hững hờ nói:

- Nếu nhìn không ra, tôi cần gì phải đi theo anh?

Cô nói xem ra hững hờ lạnh nhạt, nhưng ánh mắt cô đầy vẻ quan thiết và ưu lự, cũng đầy tình cảm không tiếc cùng sống chết với Đoàn Ngọc, cùng chia sẻ hoạn nạn.

Cái thứ tình cảm ấy, dù là một người bằng gỗ cũng phải cảm thấy được.

Đoàn Ngọc không phải là người gỗ, trái tim của y đã biến thành như một cục đường rớt vào trong nước.

Y tựa như không dám đưa mắt nhìn cô, đi nhìn bộ đồ màu xanh lụa để trên giường, rồi bỗng nói:

- Cái bộ quần áo này của cô đẹp đấy chứ.

Hoa Hoa Phong trợn mắt trắng dã lên nhìn y, rồi nhin không nổi cười nói:

- Không lẽ anh không nhìn ra lúc này tôi cứ mãi chờ anh nói câu đó, hiện tại mới nói không phải là chậm lắm sao?

Đoàn Ngọc cũng nhin không nổi cười nói:

- Chậm một chút còn hơn là không nói.

Hoa Hoa Phong nhoẻn miệng cười, quay người đóng cửa lại.

Rõ ràng là đi ra ngoài, tại sao lại bỗng nhiên đóng cửa?

Trái tim của Đoàn Ngọc bỗng đập lên thành thịch, đập nhanh lạ thường.

Hoa Hoa Phong lại khóa trái cửa lại.

Trái tim Đoàn Ngọc đã đập thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trước giờ y chưa gặp phải hoàn cảnh nào như thế này.

Thật y không biết nên làm sao cho phải.

Hoa Hoa Phong đã quay lại mỉm cười nói:

- Hiện tại dù cái gã nằm bên kia có tỉnh lại, cũng không biết chúng ta đi làm gì.

Cô cười thật ngọt ngào.

Đoàn Ngọc đỏ mặt ấp úng nói:

- Chúng ta đi làm gì?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không phải anh nói đi câu cá sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Câu cá trong phòng này?

Hoa Hoa Phong phì cười lên một tiếng, bỗng nhiên, mặt của cô cũng đỏ lên.

Cô rốt cuộc đã hiểu ra Đoàn Ngọc đang nghĩ gì.

- Đàn ông thật không phải là thứ tốt lành.

Cô cắn môi, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc một cái, rồi bỗng bước lại, dùng sức mở toang cửa sổ ra.

Bên ngoài song cửa là Tây hồ.

Căn nhà này vốn kiến trúc xây trên mặt hồ.

Ánh trăng chiếu trên mặt hồ nước, nước hồ sáng rực như một tấm gương, một chiếc thuyền con nhỏ nhỏ đang đậu bên song cửa.

- Thì ra cô ta muốn từ chỗ này đi ra.

Đoàn Ngọc rút cuộc cũng hiểu ra, y thở phào một hơi thật dài, rồi cười nói:

- Thì ra nơi đây còn có con đường đi, tôi cứ ngỡ...

Hoa Hoa Phong lập tức ngắt lời y, nói lớn lên:

- Anh còn ngỡ gì nữa?

Mặt cô càng đỏ thêm, cô hần học trường mắt nhìn y rồi nói:

- Bọn đàn ông các anh đó, tại sao không đi nghỉ chuyện gì tốt đẹp một chút?

Đêm.

Đêm trăng.

Mặt hồ dưới ánh trăng tựa như tấm gương, trên mặt hồ ánh trăng bàng bạc, trong gió nghe như có mùi thơm của gỗ cẩm hoa.

Chiếc thuyền nhỏ lắc nhẹ trên mặt hồ, người trên thuyền lắc nhẹ mái chèo.

Cái gì ôn nhu nhất nhỉ?

Mặt hồ? Hay ánh trăng? Hay là ánh mắt của người ấy? Người đã muốn say, say không phải vì rượu.

Tây hồ tháng ba, Tây hồ dưới ánh trăng, không phải còn muốn làm người ta say hơn là rượu?

Huống gì, người đang độ tuổi xanh.

Hoa Hoa Phong đưa một mái chèo qua cho Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc lẳng lặng đón lấy, ngồi bên cạnh cô, hai cây chèo cùng đưa xuống nước, cùng đưa lên không.

Chèo bật lên, nước bắn tung tóe như những thỏi bạc vụn.

Nước hồ cũng say rồi, say thành làn sóng lăn tăn, say thành một cái lúm đồng tiền.

Xa xa có ai đang thổi sáo?

Bọn họ yên lặng nghe tiếng sáo, yên lặng lắng nghe tiếng mái chèo khua nước.

Tiếng chèo khua còn hay hơn cả tiếng sáo, còn có âm điệu hơn.

Hai cặp bàn tay tựa hồ biến thành một người.

Bọn họ không ai nói chuyện.

Nhưng bọn họ lại cảm thấy mình chưa bao giờ gần gũi một người nào đến như vậy.

Hai trái tim đã cùng nhịp, hà tất phải nói gì nữa.

Không biết trải qua bao lâu, Đoàn Ngọc mới thở nhẹ ra một tiếng, rồi nói:

- Nếu tôi chẳng có chuyện phiền phức này thì sẽ tốt bao nhiêu.

Hoa Hoa Phong trầm mặc một hồi lâu, mới nói nhỏ:

- Nếu không có chuyện phiền phức đó, chiếc thuyền này sẽ không có anh trên đó, cũng không có em.

Đoàn Ngọc nhìn cô, cô cũng đang nhìn Đoàn Ngọc, bàn tay của hai người cùng đưa ra nhẹ nhàng chạm nhau, rồi lại thụt về.

Nhưng chỉ có cái đụng chạm nhẹ nhàng ấy, đã thấy hơn ngàn lời vụn lẻ.

Thuyền nhỏ đã cập bờ.

Trên bờ có cây liễu rũ, chính là chỗ Đoàn Ngọc gặp Kiều lão tam.

Hoa Hoa Phong gát chèo qua một bên hỏi:

- Anh nói em đưa anh đến chỗ này, bây giờ sao đây?

Đoàn Ngọc nổi lời:

- Bây giờ mình lên bờ, anh tính đi tìm thêm lần nữa.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tìm căn nhà đó?

Đoàn Ngọc nói:

- Anh cứ không tin được mình tìm lộn chỗ.

Hoa Hoa Phong nói:

- Trên đời này rất có nhiều gã lăm chửa, chỉ vì bọn họ không tin là mình tìm lộn nhà.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy anh phải tìm lại lần nữa.

Lần này y lại càng cẩn thận, cơ hồ quan sát hết tất cả những căn nhà có thể là căn nhà đó, một hồi thật lâu.

May mà bây giờ đã khuya lắm, không ai thấy bọn họ, nếu không họ sẽ cho bọn họ là thứ trộm cướp.

Bọn họ tìm một hồi lâu, nhìn qua mười mấy căn nhà, cuối cùng kết luận rằng:

Đoàn Ngọc hồi sáng này không hề lăm nhà.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sáng nay anh đem bọn Cố đạo nhân lại đây?

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tối hôm qua anh uống rượu với Hoa Dạ Lai, cũng là chỗ này?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhất định không sai lầm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vậy thì tại sao Thiết Thủy lại ở đây? Không những vậy, mà còn ở đây lâu lắm rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây chính là chuyện đầu tiên anh muốn tra xét cho ra.

Trong sân không có đèn đuốc, cũng không có tiếng động.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh tính vào đó?

Đoàn Ngọc nói:

- Không vào đó xem thử, làm sao tra xét cho ra?

Hoa Hoa Phong cười cười, chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Đoàn Ngọc cũng không cách gì nói thêm, bởi vì cô đã nhảy vào trước rồi, khinh công của cô cũng không tệ tí nào.

Trong sân yên lặng như tờ, hoa tường vi dưới ánh trăng, tuy cũng kiêu diễm như buổi sáng, mà lại càng nhu mì.

Vào trong rồi, bọn họ mới phát hiện ra, còn có một căn phòng đang để đèn sáng.

Ánh đèn vàng vọt chiếu từ song cửa ra, chiếu ra cái bóng của ba chậu hoa để trên song cửa.

Đoàn Ngọc hạ giọng nói:

- Tối qua anh ngủ ở trong căn phòng này đây.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Còn Hoa Dạ Lai?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô ta cũng ở đó.

Y nói xong câu đó, lập tức phát hiện ra mình lỡ lời.

Gương mặt của Hoa Hoa Phong, chỉ thoáng chốc đã biến ra như một kẻ đòi nợ, cô cười nhạt nói:

- Xem ra tối hôm qua anh được diễm phúc quá nhỉ?

Đoàn Ngọc đỏ mặt nói:

- Anh... anh...

Hoa Hoa Phong lớn tiếng nói:

- Anh đã hưởng phúc vậy, dù có chịu chút tội, cũng là đáng lắm.

Hình như cô quên mất đây là nhà người khác, hình như cô quên bọn họ đến đây làm gì.

Nghe nói rằng một người đàn bà nổi ghen lên, ngay cả hoàng đế lão tử cũng còn không quản thúc được, huống gì là Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc chỉ còn nước cười khổ, chỉ còn nước nóng ruột ra đó.

Nào ngờ trong phòng ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, người bên trong hình như toàn bộ đã ngủ say như chết.

Tùy tiện nhìn thế nào, Thiết Thủy không phải là kẻ ngủ say như chết được như vậy. Hoa Dạ Lai thì có thể, nghe nói, mấy người đàn bà dâm đảng đều ham ngủ.

Không lẽ tối hôm nay y không có mặt tại đây?

Hoa Hoa Phong cắn chặt môi, cô bỗng xông lại, lấy móng tay chọt lủng miếng giấy dán cửa sổ.

Thật tình cô không phải là nhân tài chuyện trộm cướp, cô chẳng biết tay phải thấm nước miếng trước, cho khỏi chọt lủng giấy phát ra tiếng động.

Chỉ nghe “bốc” một tiếng, cô chọt lủng một lỗ lớn thật lớn trên cửa sổ.

Gương mặt của Đoàn Ngọc đã muốn trắng bệch ra, nào ngờ trong phòng vẫn còn không có tí động tĩnh gì.

Trong phòng không lẽ không có người?

Trong phòng quả thật không có người.

Không những không có người, ngay cả đồ đạc trong phòng đều đã được dọn sạch, nơi đây biến thành một cái phòng không, chỉ còn thừa ba chậu hoa để trên cửa sổ, quên không đem đi.

Đoàn Ngọc ngẩn mặt ra.

Hai người ở trong căn phòng trống rỗng đó thộn mặt ra một hồi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không chừng cái chỗ anh lại buổi sáng không phải chỗ này.

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh đi rồi, Hoa Dạ Lai sợ anh trở lại tìm cô ta, vì vậy cô ta bèn dọn đi luôn.

Đoàn Ngọc nói:

- Vậy thì sáng nay, căn nhà tôi đã đến, bây giờ lại đi đâu mất?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không chừng nó ở gần đâu đây, nhưng hiện tại anh lại tìm không ra.

Đoàn Ngọc thở ra, y cười khổ nói:

- Không chừng tôi gặp phải quỷ.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Anh vốn đã gặp phải quỷ rồi mà, không những vậy mà là nữ quỷ nữa đấy.

Đoàn Ngọc không dám nói gì thêm, may mà y không nói gì thêm. Bởi vì chính ngay lúc đó, y bỗng nghe bên ngoài có một tiếng còi thật kỳ quái.

Cái loại tiếng còi đó, thông thường là ám hiệu của kẻ dạ hành phát ra.

Quả nhiên có kẻ dạ hành bên ngoài, bọn họ nghe có hai người đang nói chuyện bên ngoài.

- Người có chắc là ở đây không?

- Nhất định không sai, ta mới đến tháng trước.

- Nhưng tại sao trong nhà chưa có ai ra?

- E rằng đã ngủ cả.

- Trong giang hồ còn ai dám nhắm vào đây? Người quen ngày tháng êm ả thái bình, dĩ nhiên là ngủ say hơn chút.

- Nhưng...

- Ta không sai đâu, mình vào trong xem thử rồi tính sau.

- Cứ như vậy mà vào sao?

- Mọi người đều là người nhà với nhau, sợ gì?

Giọng nói tuy từ ngoài tường vọng vào, nhưng trong đêm vắng, nghe rõ mồn một.

Đoàn Ngọc nhìn nhìn Hoa Hoa Phong, thì thầm nói:

- Hai người này hình như là bạn bè gì với chủ nhân nhà này.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy, mình chỉ cần hỏi thử bọn họ, là có thể biết chủ nhân nơi này rốt cuộc là ai.

Cô không đợi Đoàn Ngọc đồng ý, đã nhảy ra khỏi song.

Hai người ngoài kia cũng đang nhảy qua tường vào, hai người đều ăn mặc kình trang, hiển nhiên đều là kẻ giang hồ đi đêm.

Bọn họ thấy Hoa Hoa Phong, lập tức một bàn tay đưa lên trời, một bàn tay chỉ xuống đất, làm ra cái tư thế thật kỳ quái.

Hoa Hoa Phong cũng làm tư thế in hệt như họ.

Hai người này đồng thời lại hỏi một câu thật kỳ quái:

- Hôm nay là mồng mấy tháng mấy?

Hoa Hoa Phong đảo quanh tròn mắt, nói:

- Mồng hai tháng hai.

Hai người này bấy giờ mới thở phào ra, gương mặt lộ vẻ mỉm cười, đồng thời ôm quyền thi lễ.

Một người có vẻ cao hơn trong bọn, ôm quyền nói:

- Huynh đệ Chu Sâm, thuộc mồng ba tháng ba, có công chuyện đến Trấn Giang nhân, trên đường qua quý địa, đến đây bái phỏng.

Hoa Hoa Phong nói:

- Quá lời, quá lời.

Chu Sâm nói:

- Long đầu lão đại đã ngủ rồi sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Ông ta có chuyện phải ra ngoài, hai vị có chuyện gì, cứ việc nói với tôi cũng được.

Chu Sâm ngần ngừ, cười vả lá nói:

- Huynh đệ chúng tôi thật không may mắn, ở trong thành thử thời vận thua hết cả tiền đi đường, lâu nay nghe tiếng Long đầu đại chiêu cổ anh em rất tận tình, vì vậy tính lại đây mong ông ta giúp đỡ chút đỉnh.

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Đã là người trong nhà, các người không đến đây, Long đầu đại mà biết được, không chừng lại nổi giận.

Chu Sâm cười nói:

- Chúng tôi nếu mà không nghe cái tiếng khăng khái của Long đầu đại, cũng không dám đến đâu.

Hoa Hoa Phong quay đầu lại, hướng về Đoàn Ngọc đang ở trong nhà vẫy tay mấy cái, rồi nói:

- Đem năm trăm lượng bạc ra đây, tặng hai vị đại ca này làm lộ phí.

Đoàn Ngọc nói:

- Vâng.

Y đành phải nhảy ra cửa sổ, móc mười tờ ngân phiếu trong người ra, đang tính đếm năm tờ, Hoa Hoa Phong đã đưa ngân phiếu toàn bộ qua, miệng cười nói:

- Chút đỉnh “ý tứ”, Chu đại ca thu giùm cho.

Chu Sâm tiếp lấy ngân phiếu, mặt mày tươi rói, cảm ơn liền liền:

- Không ngờ Hoa cô nương còn khăng khải hơn cả Long lão đại.

Hoa Hoa Phong nói:

- Người nhà mà khách khí quá, là làm khách đó.

Chu Sâm cười nói:

- Anh em chúng tôi đã nghe đại danh của Hoa cô nương từ lâu, hôm nay được gặp cô nương, thật là may mắn quá chừng.

Hoa Hoa Phong nở nụ cười quyến rũ nói:

- Hai vị không gấp gì, cứ ở lại đây hai ngày, chờ Long lão đại về gặp mặt rồi đi sau.

Chu Sâm nói:

- Không dám làm phiền đâu. Anh em chúng tôi còn phải trở về có chuyện, đợi Long lão đại về, xin cô nương hỏi thăm giùm cho chúng tôi, nói giùm anh em mừng ba tháng ba chúng tôi, đều chúc lão nhân gia vạn sự như ý, sớm có quý tử.

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Chu đại ca chúc tụng hay quá, tôi cũng chúc Chu đại ca may mắn thuận lợi, ném súc sắc được ngay tứ ngũ lục.

Chu Sâm cười phá lên, hai người cảm ơn mấy lần, đi rồi còn không ngớt xưng tụng ra miệng, cái vị Hoa cô nương này thật quá nghĩa khí, thật biết cách xử thế:

- Hiện tại cô vào hội còn chưa lâu, nhưng sẽ có ngày, cô nhất định thăng lên làm đường chủ, anh em chúng ta mà được làm việc dưới tay cô, mới là hăng hái.

Đợi cho tiếng nói của bọn họ đã hoàn toàn xa hẳn rồi, Đoàn Ngọc mới thở ra một hồi, cười khố nói:

- Em xài tiền xem ra cũng rộng rãi quá chừng, một lần xài thôi đã tiêu hết gia tài bao nhiêu anh có trong người.

Hoa Hoa Phong nói:

- Thì anh cũng còn một vạn lượng thẳng được còn để quán rượu Cổ đạo nhân đấy.

Đoàn Ngọc nói:

- Sao em biết trong người anh có sẵn bao nhiêu đó tiền?

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Hôm đó ở trên thuyền của Hoa Dạ Lai, tiền bạc rút cả ra đó, em không đưa luôn hết cả bằng đó ra, là đã khách khí lắm rồi đó.

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Tiền bạc không được lộ ra ngoài, câu nói này xem ra quả có đạo lý thật.

Y thở ra, rồi lại nhin không nổi hỏi:

- Nhưng anh vẫn còn chưa hiểu lắm, chuyện này rốt cuộc là ra sao?

Vẻ mặt của Hoa Hoa Phong bỗng trở nên nghiêm trang ra, cô nói:

- Anh có nghe đến ba tiếng “Thanh Long Hội” bao giờ chưa?

Dĩ nhiên là Đoàn Ngọc có nghe, gần đây, ba tiếng đó trong giang hồ đã trở thành một thứ bùa chú thần bí, bản thân nó như có một thứ lực lượng không tưởng tượng được, có thể làm người ta sống, cũng có thể kêu người ta chết.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nghe nói Thanh Long hội tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm phân đà, một năm cũng tấu xảo có ba trăm sáu mươi lăm ngày, vì vậy bọn họ vừa hỏi em hôm nay là mồng mấy tháng mấy, em lập tức nhớ ra lời vị nhân huynh ở trong rừng đã nói.

Đoàn Ngọc cũng sáng mắt lên, y nói:

- Y có nói trong hồ có rồng, rồi nói hôm nay là mồng hai tháng hai.

Hoa Hoa Phong nói:

- Lúc đó em đã thấy y nói chuyện có vẻ kỳ quái, chắc trong đó có thâm ý gì rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy em cũng nói hôm nay là mồng hai tháng hai?

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Thật ra em cũng chỉ bất quá thử xem ra sao, không ngờ lại may rủi trúng chóc.

Đoàn Ngọc nói:

- Em nghĩ bọn họ đều là người trong Thanh Long hội?

Hoa Hoa Phong nói:

- Dĩ nhiên rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Vậy thì nơi đây chính là chỗ phân đà bí mật của Thanh Long hội?

Hoa Hoa Phong nói:

- Nơi đây chính là phân đà Mồng Hai Tháng Hai của Thanh Long hội, chắc là lấy nhật kỳ làm ký hiệu bí mật.

Đoàn Ngọc càng sáng mắt lên, nói:

- Không lẽ Tăng Vương Thiết Thủy là Long đài đầu lão đại?

Hoa Hoa Phong nói:

- Rất có thể.

Đoàn Ngọc nói:

- Thiết Thủy là một hòa thượng, gã họ Chu kia tại sao lại chúc y sinh quý tử?

Hoa Hoa Phong nói:

- Đạo sĩ còn lấy vợ được, tại sao hòa thượng không sinh con được?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng bọn họ chưa gặp em bao giờ, sao lại dễ tin em như vậy?

Hoa Hoa Phong chớp mắt, nói:

- Lúc này anh mới nói em cải trang giống gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Giống một nữ tặc.

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Vì vậy bọn họ cũng coi em là nữ tặc, không lẽ anh không nghe bọn họ kêu em là Hoa cô nương?

Đoàn Ngọc sức hiểu ra, nói:

- Thì ra bọn họ tưởng em là Hoa Dạ Lai.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy anh không hề tìm sai chỗ tí nào, Hoa Dạ Lai và Thiết Thủy đều là chủ nhân nơi đây, bọn họ vốn là cùng một bọn.

Đoàn Ngọc nhìn nhìn cô, y nhin không nổi thở ra một hơi, y bỗng phát hiện ra, cô bé này xem ra còn thông minh hơn cái đáng bên ngoài của cô nhiều lắm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Thật ra, cái đạo lý này anh vốn phải nghĩ ra từ lâu, chỉ bất quá anh bị người ta gạt vào bẫy, vì vậy mới bị chuyện người trong cuộc mù mờ.

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Em học cái cách khen thưởng người ta hồi nào thế?

Hoa Hoa Phong nhoén miệng cười nói:

- Vừa mới tức thì.

Thật ra, chuyện này quả thật quá phức tạp, giống như mê hồn trận vậy, nếu lúc đầu mình đã sai rồi, thì bất cứ mình đi đâu, cũng đều đi lầm đường cả.

Đoàn Ngọc vốn đang đứng, y bỗng ngồi xuống, ngồi bệch xuống.

Hoa Hoa Phong chau mày hỏi:

- Anh mệt à?

Đoàn Ngọc nói:

- Không phải mệt, chỉ bất quá anh còn vài chuyện muốn tự mình suy nghĩ.

Hoa Hoa Phong cũng ngồi xuống, ngồi bên cạnh y, dịu dàng nói:

- Sao anh không hỏi em? Hai người cùng suy nghĩ, dù gì cũng hơn một người.

Đoàn Ngọc nhìn cô, ánh mắt đầy cảm kích, y bất giác thò bàn tay ra.

Hoa Hoa Phong cũng đưa tay ra.

Bàn tay hai người lại đụng vào nhau, rồi thu lại.

Đoàn Ngọc cúi đầu, một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:

- Nếu như Thiết Thủy quả thật là Long đầu lão đại, thì chuyện này cũng là một trong những âm mưu của Thanh Long hội.

Hoa Hoa Phong nói:

- Đúng vậy.

Đoàn Ngọc nói:

- Mục đích của bọn họ là gì nhỉ? Để đối phó anh sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Rất có thể, cái bọn họ muốn không chừng là chính anh, không chừng là thứ gì trên người anh bọn họ đang cần.

Đoàn Ngọc gật gật đầu, y đang nghĩ đến thanh Bích Ngọc Dao trong người.

Hoa Hoa Phong nói:

- Bọn họ nghĩ ra cái bẫy này để hãm hại anh, để anh không còn đường đi.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Nếu vậy Nghiêm Tiểu Vân lại bị ai giết bây giờ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Dĩ nhiên là bọn họ rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng Nghiêm Cửu là bạn của Thiết Thủy mà.

Hoa Hoa Phong nói:

- Người Thanh Long hội làm gì, trước giờ có chọn lựa thủ đoạn đâu, có lúc ngay cả lão tử còn muốn bán đứng, huống gì là bạn bè.

Đoàn Ngọc nói:

- Lấy vũ công của Thiết Thủy và thế lực của Thanh Long hội, không phải là có thể đơn giản giết quách anh đi sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Nhưng nhà họ Đoàn trong vũ lâm danh vọng rất cao, bạn bè cũng nhiều, bọn họ mà giết anh, nhất định sẽ có hậu hoạn, Thanh Long hội làm chuyện gì trước giờ cũng đều thích dùng cách mượn đao giết người.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Mượn đao giết người?

Hoa Hoa Phong nói:

- Bọn họ vốn ngỡ là Nghiêm Cửu chắc chắn giết anh để báo thù cho con mình, nhưng không biết vì lẽ gì, Nghiêm Cửu lại có vẻ tin vào anh quá.

Đoàn Ngọc nổi lời nói:

- Bởi vì ông ta biết rằng anh không phải là người nói dối.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Sao ông lại biết được? Ông ta đâu có quen biết gì anh đâu?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Nhưng lúc bọn anh đánh bạc với nhau, không lẽ em không nghe nói rằng ở trên sòng bạc rất dễ dàng nhận biết được tính khí của một người.

Hoa Hoa Phong cũng bật cười nói:

- Nói vậy, tiền bạc hình như cũng không hoàn toàn là không có chỗ tốt của nó.

Đoàn Ngọc trầm tư một hồi, rồi chậm chậm nói:

- Thiên hạ vốn không có chuyện gì là tuyệt đối xấu xa, em nói có đúng không?

Hoa Hoa Phong dụ dằng nói:

- Em không biết, em không nghĩ nhiều như anh vậy.

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Nhưng anh vẫn còn nghĩ chưa ra, phải làm sao mới chứng minh được Thiết Thủy mới là chân hung.

Hoa Hoa Phong thở ra:

- Đây quả thật là chuyện khó khăn, chuyện này vốn không có người đối chứng.

Đoàn Ngọc nói:

- Ít ra cũng chứng minh y là người Thanh Long hội trước, chứng minh y và Hoa Dạ Lai là đồng đảng.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh nghĩ ra cách gì rồi?

Đoàn Ngọc nói:

- Chưa gì cả.

Hoa Hoa Phong nói:

- Thanh Long hội tổ chức chặt chẽ lắm, cơ hội không có chỗ nào đánh vào được, nếu anh muốn tìm người khác chứng minh bọn họ là người của Thanh Long hội, anh sẽ nhất định không làm được.

Đoàn Ngọc nói:

- Anh cũng có nghe nói, mấy trăm năm nay, trong giang hồ chưa có tổ chức nào chặt chẽ như cái bang hội này.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy chúng ta vừa lúc này có giữ Chu Sâm lại, y cũng nhất định không dám tiết lộ bí mật của Thiết Thủy ra.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy lúc này anh cũng không nghĩ đến chuyện đó tí nào.

Hoa Hoa Phong nói:

- Thiết Thủy và Hoa Dạ Lai tự mình dĩ nhiên là không thừa nhận rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Dĩ nhiên là vậy.

Hoa Hoa Phong thở ra nói:

- Vậy thì anh còn nghĩ ra được cách gì bây giờ?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Hiện tại anh còn chưa biết... hiện tại anh chỉ biết trên đời này vốn không có chuyện gì không làm được.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ trước giờ anh chưa bao giờ tin trên đời này còn có chuyện anh làm không được thật sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừm.

Hoa Hoa Phong nhìn y, cô bỗng bật cười lên.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Em cười gì?

Hoa Hoa Phong nói:

- Em cười anh, xem ra dù anh bị người ta bỏ vào rương thật, anh cũng không tuyệt vọng gì.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Không sai chút nào.

Hoa Hoa Phong nhoen miệng cười nói:

- Có lúc ngay cả em cũng không biết, con người anh rốt cuộc thông minh hơn người ta, hay là ngu hơn người ta?

Đoàn Ngọc nói:

- Chính anh cũng không biết, nhưng anh biết anh sống còn dễ chịu hơn người khác một chút.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh còn biết gì nữa?

Đoàn Ngọc nói:

- Anh còn biết nếu mình cứ ngồi mãi ở đây, nhất định sẽ không ai chạy lại tự thú nhận mình là hung thủ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh tính đi đâu đây?

Đoàn Ngọc nói:

- Đi tìm Thiết Thủy.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh đi tìm y?

Đoàn Ngọc nói:

- Không lẽ chỉ cho y được đi tìm anh, còn không cho anh đi tìm y sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh muốn đem mình lại nộp mạng sao?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Anh không thể cả đời cứ lén lút trốn tránh mọi người được.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Trốn vài ngày cũng không được sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Không được.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Tại sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Anh nhất định phải lại cho kịp Bảo Châu sơn trang trước ngày mười lăm tháng tư.

Hoa Hoa Phong bỗng không nói gì nữa.

Đêm thật khuya, thật yên lặng, ánh sao nhợt nhạt chiếu vào song cửa, phảng phất chỉ thấy được nét mặt mỹ lệ của cô, và cặp mắt sáng rực.

Ánh mắt cô hình như có thứ tình cảm gì đó thật kỳ dị.

Đoàn Ngọc nói:

- Mười lăm tháng tư là ngày lễ thọ của Châu nhị thúc, Châu nhị thúc là huynh đệ lâu năm rất thân với phụ thân của anh.

Hoa Hoa Phong bỗng ngẩng đầu lên, đưa cặp mắt sáng rỡ ấy nhìn trừng trừng vào y hỏi:

- Anh vội vã đến đó, có phải là để bái thọ Châu nhị gia không?

Đoàn Ngọc nói:

- Sao còn giả được?

Hoa Hoa Phong cúi đầu, kéo dây lưng, dùng sức quấn chặt vào đầu ngón tay mình, cô lại trầm mặc một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:

- Nghe nói Châu nhị gia có một cô con gái đẹp lắm, có phải cô ta mặt mày xinh lắm thật không?

Đoàn Ngọc nói:

- Anh không biết, anh chưa gặp bao giờ.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nghe nói Châu nhị gia làm lễ thọ lần này, là để chọn nữ tể phải không?

Cô lại ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc, lạnh lùng nói tiếp:

- Xem ra anh cũng có hy vọng được chọn lắm đấy.

Đoàn Ngọc gượng cười một tiếng, y tính nói gì đó, nhưng nhin lại, y muốn nhìn cô, nhưng lại không dám đụng vào tia mắt của cô.

Gió thổi qua lá cây, kêu lên xào xạt.

Y bỗng thở nhẹ ra một hơi rồi nói:

- Em cũng nên về nhà đi.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Còn anh thì sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Anh đi tìm Thiết Thủy...

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Không lẽ chỉ cho anh được đi tìm y, còn không cho em đi tìm sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Chuyện này vốn không có liên hệ gì đến em.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vốn là không có liên hệ, nhưng bây giờ thì có rồi.

Đoàn Ngọc rút cuộc nhin không nổi quay đầu lại, nhìn cô chăm chú.

Cô không hề tránh né ánh mắt của y.

Ánh sao chiếu vào ánh mắt của cô, ánh mắt của cô tựa như ra chiều u oán.

Cô không nói ra, nhưng y cũng nhìn được ra.

Y nhin không nổi thò tay ra.

Bàn tay của họ bỗng nắm chặt vào nhau, lần này không ai rứt tay lại.

Bàn tay của cô mềm mại làm sao, nhưng cũng lạnh làm sao.

Đêm càng khuya, càng yên lặng, ánh sao mờ lung, gió xuân ôn nhu dịu dàng.

Cả mặt đất như chừng tan biến đi dưới ánh xuân quang.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đoàn Ngọc mới chầm chậm nói:

- Anh đi kiếm Thiết Thủy, bởi vì anh không còn đường nào khác để đi, phụ thân anh dù có chịu đựng được bất cứ chuyện gì, cũng nhất định chịu không nổi chuyện người ta coi anh là một kẻ hung thủ giết người.

Hoa Hoa Phong nói:

- Em biết.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy anh biết làm vậy là nguy hiểm lắm, ngu xuẩn lắm, nhưng anh không thể không làm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Em biết.

Đoàn Ngọc nói:

- Thật ra anh không chắc trong bụng làm sao đối phó y.

Hoa Hoa Phong nói:

- Em biết.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng em còn muốn đi theo anh?

Hoa Hoa Phong căn môi nói:

- Em vốn có thể không đi, nhưng hiện tại không thể không đi, không lẽ anh còn chưa hiểu rõ sao?

Đoàn Ngọc nhìn cô chăm chú, rồi cuộc thở ra một hơi thật dài nói:

- Anh hiểu lắm, dĩ nhiên là anh hiểu.

Hoa Hoa Phong nhoen miệng cười, dịu dàng nói:

- Chỉ cần anh hiểu điểm đó thôi, là đủ lắm rồi.

- Mình phải làm sao mới tìm ra được Thiết Thủy?

- Anh chẳng cần phải đi tìm y.

- Tại sao?
- Bởi vì chỉ cần có người thấy anh, họ sẽ lập tức thông báo ngay cho y lại tìm anh.
- Hiện tại mình đi bây giờ sao?
- Hiện tại không phải là lúc.
- Tại sao?
- Bởi vì hiện tại chẳng ai nhìn thấy được anh.
- Không lẽ mình phải ngồi đây chờ cho đến khi trời sáng?
- Nếu như anh tin trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối không làm được, hiện tại anh nên ngoan ngoãn nằm đây ngủ một giấc.

Đoàn Ngọc ngủ thật.

Y còn trẻ, một người trẻ tuổi mệt mỏi, bất cứ nơi nào cũng đều ngủ được.

Huống gì y đang ở bên cạnh cô.

Trên đời này còn có nơi nào ấm áp an toàn hơn nơi đây?

Trong lòng một người đàn bà ôn nhu dễ thương, không phải vốn là thiên đường của đàn ông sao?

Ngày xuân, trời nắng diễm lệ.

Ánh mặt trời sáng lạn, trời cao một màu xanh thắm.

Đoàn Ngọc cảm thấy tinh thần thật khỏe khoắn.

Thật ra, y không ngủ bao lâu, nhưng y ngủ rất ngon, cũng giống như y ngủ trong lòng mẹ mình lúc còn nhỏ vậy, trong giấc mộng ấm áp ngọt ngào.

Lúc tỉnh lại, y phát hiện ra mình ngủ gối đầu trên đùi của Hoa Hoa Phong.

Đùi của cô ấm áp và rắn chắc.

Cô không ngủ, cô đang nhìn y.

Y vừa mở mắt ra là thấy cô, thấy cái tình ý ôn nhu trong ánh mắt bình thường cô vẫn giấu kín.

Trong khoảng khắc nhỏ bé đó, y bỗng cảm thấy cô đã là một người đàn bà chân chính, cô không còn là đứa bé thích đi theo y cãi nhau ôm tòi.

Y nhìn cô một hồi lâu rồi cười.

Hai người cười thật sung sướng chân thành, không ai cảm thấy xấu hổ gì, không ai cảm thấy lỗi lầm gì.

Y gối đầu trên đùi cô, hình như vốn là chuyện rất tự nhiên, rất hợp lý thôi.

Tâm tình của họ cũng như bầu trời bên ngoài song cửa, mới mẻ, trong lành, đầy hy vọng, đầy ánh sáng.

Ánh mặt trời ngày xuân, dù gì cũng không làm ai thất vọng.

Bọn họ đi giữa ánh mặt trời.

Bọn họ thấy rất nhiều người, thấy ai ai cũng có vẻ sung sướng lắm, dĩ nhiên có rất nhiều thấy bọn họ, dĩ nhiên cũng thấy bọn họ sung sướng lắm.

Bọn họ vốn là một cặp rất được người ta ngưỡng mộ, nhưng được người ta chú ý, không phải là Đoàn Ngọc, mà là Hoa Hoa Phong.

Đàn bà mặc áo bó vào người đi giữa đường cái không có mấy ai, đàn bà có thân hình như cô cũng không có mấy ai.

Đoàn Ngọc nói:

- Người ta ai cũng nhìn em kìa.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sao?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Tại sao bọn họ không nhìn anh?

Hoa Hoa Phong ôm miệng cười nói:

- Bởi vì anh không được dễ nhìn bằng em.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng anh đáng giá năm ngàn lượng?

Hoa Hoa Phong bấy giờ mới cảm thấy có chỗ kỳ quái thật.

Lúc này cô còn chưa nghĩ tới, cô bé được nhiều người ngắm nghía, trong lòng còn nghĩ được chuyện gì khác?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không chừng người đang thấy anh bây giờ, tẩu xảo đều chưa thấy tấm giấy thưởng của Thiết Thủy vẽ ra.

Đoàn Ngọc nói:

- Em thấy nó ở đâu?

Hoa Hoa Phong nói:

- Trong quán trà.

Quán trà ở bất cứ nơi nào, thông thường đều là những nơi tấp nập nhất, hiện tại tuy còn sớm lắm, nhưng đại đa số quán trà đều đã mở cửa.

- Sáng bì bào thủy, chiều thủy bào bì.

Dân Hàng Châu biết hưởng thụ, sáng sớm dĩ nhiên không nằm trong nhà ăn đồ hẩm của bà vợ.

Thang bao trong quán trà Hàng Châu, Giải Xác Hoàng, Dương Châu Thiên Ty, vốn cùng với Ngư gia, Thiêu mãi ở quán trà Quảng Đông, rất được người ta hoan nghênh.

Đoàn Ngọc bước vào quán trà, quả nhiên thấy ngay tấm hình của mình đang treo trên tường.

Kỳ quái là, người trong quán vẫn chẳng có ai chú ý đến y, cặp mắt người nào cũng đều vẫn chăm chú vào Hoa Hoa Phong. Máy người này không lẽ toàn bộ đều là kẻ háo sắc, không có ai ham tiền cả sao?

Hai gã hảo hán ngoài phố chợ, mặc chiếc áo ngắn, tay cầm một cái lồng chim, đi nghênh ngang vào quán, chỗ bọn họ chọn lại tấu xảo ngay phía dưới tấm hình.

Có một gã đang ngẩng đầu lên nhìn tấm hình có khuôn mặt Đoàn Ngọc, miệng đang nói gì đó với bạn mình.

Đoàn Ngọc đưa mắt ra dấu với Hoa Hoa Phong, rồi đi rụt rè tới, không biết hữu ý hay vô ý đứng ngay dưới tấm hình.

Gã hảo hán ngoài chợ cầm lồng chim cũng có nhìn y vài lần, nhưng ngoảnh đầu đi, lớn tiếng gọi phố ky:

- Đem lại giùm hai mâm tiểu bao, một bình trà Long Tĩnh.

Không lẽ y còn thích thang bao hơn cả năm ngàn lượng bạc sao?

Đoàn Ngọc ho lên hai tiếng, bắt đầu lẩm bẩm mấy hàng chữ phía trên:

- Bất cứ ai phát hiện hành tung người này, lại thông báo giùm, sẽ thưởng năm ngàn lượng bạc đúng.

Phía dưới còn có để địa chỉ.

Đoàn Ngọc làm như bây giờ mới phát hiện ra người đang bị tróc nã là chính mình, lập tức làm ra vẻ sợ hãi vô cùng.

Nào ngờ hai gã này vẫn còn không để ý gì đến y.

Đoàn Ngọc bỗng nhìn hai gã cười lên một tiếng nói:

- Anh xem người trên bảng này có giống tôi không?

- Không giống.

- Không giống tí nào.

Hai gã này trả lời thật mau mắn.

Đoàn Ngọc ngấn mặt ra, y gượng cười nói:

- Nhưng sao chính tôi lại càng nhìn càng thấy giống vậy?

Hai gã này bắt đầu uống trà, ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn y nửa mắt.

Đoàn Ngọc thật tình muốn kéo lỗ tai hai gã lên, hỏi xem có phải hai gã là kẻ mù, hay là kẻ ngốc không.

Có một người trà bác sĩ đang cầm bình trà lớn lại đổ thêm vào cho khách hàng.

Đoàn Ngọc bỗng chụp lấy y, lớn tiếng nói:

- Ông xem người được vẽ trên đó có phải là tôi không?

Trà bác sĩ ráng lắc đầu, làm như y đang nhìn một người điên, gương mặt vì sợ quá trắng bệch cả lên.

Đoàn Ngọc lại ngấn mặt ra.

Hoa Hoa Phong đã bước lại, khẽ kéo vào tay áo của y.

Đoàn Ngọc đảo quanh tròn mắt, cố ý nói lớn cho mọi người đều nghe:

- Cái người trong hình này rõ ràng là anh, may mà mấy người này chẳng một ai nhận ra.

Y vừa nói vừa liếc mắt xem chừng người khác ra sao.

Nhưng cả một phòng đầy người hình như bỗng toàn bộ biến thành quỷ đói đầu thai, người nào cũng cúi đầu ăn điểm tâm, chẳng có thêm ngẩng đầu lên nhìn y nửa mắt.

Đoàn Ngọc đã bắt đầu thấy muốn dờ khóc dờ cười!

- Năm ngàn lượng bạc dễ kiếm như vậy, tại sao chẳng có ai muốn kiếm nhỉ?

Thật tình y nghĩ không ra.

Hoa Hoa Phong cũng nghĩ không ra.

Cô kéo Đoàn Ngọc ngồi xuống, gượng cười nói:

- Không chừng đã có người đi báo tin rồi, chỉ bất quá không dám cho anh thấy thế thôi.. Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Cũng mong là vậy.

Do đó, bọn họ bèn ngồi đó chờ, may mà nơi đây thang bao và can ty mùi vị cũng không tệ tí nào.

Đợi đến lúc một mâm thang bao, hai tô can ty đều đã vào bụng, vẫn còn chưa thấy động tĩnh gì.

Đoàn Ngọc nhìn tấm hình trên tường, lẩm bẩm:

- Không lẽ bức vẽ này không giống mình thật sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không giống mới là lạ.

Đoàn Ngọc thở ra một hơi, cười khổ nói:

- Nếu như anh không muốn bị nhận diện ra, chắc là bây giờ mọi người trong phòng e đã toàn bộ nhận ra anh rồi.

Hoa Hoa Phong cũng thở ra, cười khổ nói:

- Trên đời này có nhiều chuyện vốn là như vậy.

Cô nói còn chưa hết câu, bỗng có một người đi hiên ngang vào, lại bức tường giựt tấm hình xuống.

Người trong quán hình như không ai nhìn thấy gì cả.

Đoàn Ngọc dĩ nhiên là nhìn thấy.

Người này mặt mày đen thui, cặp mắt loang loáng, chính là kẻ thích xen vào chuyện người ta nhất, Kiều lão tam.

Đoàn Ngọc đang tính lại hỏi thử y, tại sao lại đến đây làm chuyện thiên hạ nữa.

Nào ngờ, lúc bấy giờ lại có người y quen biết đang bước lại.

Một đạo nhân cụt tay mặt mày thanh tú ồm nhom.

Y không đợi Đoàn Ngọc chào hỏi, đã bước lại ngồi xuống, mỉm cười nói:

- Hai vị hôm nay nhàn nhã quá, mới sáng mà đã rảnh rồi ra đây uống trà.

Hoa Hoa Phong lạnh lùng nói:

- Đạo nhân hôm nay nhàn nhã quá, mới sáng mà đã rảnh rồi ra đây uống trà.

Cố đạo nhân cười nói:

- Nghe nói có vị cô nương chuyên môn đi chọc ghẹo mọi người, chắc là vị này rồi đây.

Đoàn Ngọc cũng nhin không nổi, cười nói:

- Không sai tí nào.

Hoa Hoa Phong trừng mắt cho y một cái, ráng nhin lại, không gây gổ gì cả.

Bởi vì bấy giờ Kiều lão tam cũng đã lại, trong tay cầm tấm giấy vẽ hình treo trên tường, đặt xuống bàn rồi cười nói:

- Đây là mấy tờ cuối cùng đây, một mình tôi thu lại đã có tới ba trăm tờ hơn.

Đoàn Ngọc nhin không nổi hỏi:

- Tại sao lại thu về?

Kiều lão tam nói:

- Bởi vì ta trời sinh ta vốn hay xen vào chuyện người ta.

Đoàn Ngọc thở ra, y cũng không thể không thừa nhận gã đang nói thật.

Hoa Hoa Phong vênh mặt lên nói:

- Nếu người đã ham xía vào chuyện người khác, hiện tại mời người bỏ từng tờ một lại chỗ cũ.

Kiều lão tam chau mày một cái hỏi:

- Tại sao phải đem bỏ mấy miếng giấy vụn này trở lại?

Hoa Hoa Phong nói:

- Ai nói đây là giấy vụn?

Kiều lão tam nói:

- Ta nói đấy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ người không muốn lấy năm ngàn lượng bạc sao?

Kiều lão tam nói:

- Muốn thì muốn, nhưng tiếc là không ai chịu đưa cho ta.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Không lẽ Thiết Thủy không muốn bắt y nữa sao?

Kiều lão tam nói:

- Bây giờ người mới biết sao?

Hoa Hoa Phong ngấn mặt ra, Đoàn Ngọc cũng ngấn mặt ra.

Một hồi lâu, Hoa Hoa Phong lại nhin không nổi bèn hỏi:

- Thiết Thủy tại sao bỗng đổi ý vậy?

Kiều lão tam nhìn cô rồi lại nhìn Đoàn Ngọc, nói:

- Các người còn chưa biết sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Nếu đã biết còn hỏi người làm gì?

Kiều lão tam nhìn lom lom vào hai người cả nửa ngày, y bỗng cười cười nói:

- Đây không chừng chỉ vì y bỗng thành ra người tốt.

Hoa Hoa Phong lại thộn mặt ra, cô lớn tiếng nói:

- Bất kể ra sao, chúng tôi vẫn muốn tìm lại y.

Kiều lão tam hình như cũng đớ người ra, y hỏi:

- Các người muốn tìm người?

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Không lẽ chỉ cho y lại tìm chúng tôi, chứ không cho chúng tôi tìm y sao?

Kiều lão tam bật cười nói:

- Các người dĩ nhiên là tìm y được, không những vậy, nhất định là tìm ra.

Y cười có vẻ thật kỳ quái, thật thần bí.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sao người biết chúng tôi nhất định tìm ra?

Kiều lão tam nói:

- Bởi vì ta có thể đưa các người lại.

Quả nhiên, y đem bọn họ đi thật, không những vậy còn tìm tới Thiết Thủy thật nhanh chóng.

Thiết Thủy đã biến thành một người tốt thật.

Người chết nhất định không thể nào còn làm chuyện gì xấu xa.

Vì vậy, người chết là người tốt.

Thiết Thủy là một người đã chết.

Đoàn Ngọc nằm mơ cũng không ngờ được Thiết Thủy bỗng dưng chết được.

Không những vậy, còn chết rất thảm thiết.

Người phát hiện ra thi thể của y đầu tiên là Kiêu lão tam.

- Người phát hiện ra ở đây?

- Ở đầu đường cái.

- Y làm sao chết vậy?

- Bị người ta chặt mất đầu, người của y còn ở giữa đường cái, đầu lâu thì đã rớt ra ngoài đó một trượng.

Y chết quả thật thảm thiết.

- Ai giết y vậy?

- Không biết, ta chỉ thấy thanh đao đã giết y!

Đao nằm trong quan tài.

Quan tài để trong chùa Phong Lâm, thanh đao rành rành lại là thanh Bích Ngọc Thất Tinh đao của Đoàn Ngọc.

Người ở trong chùa lo chuyện tang sự là Nghiêm Cửu.

Cái người bệnh hoạn này, ở cái tuổi về chiều lại chỉ trong một ngày, mắt thấy con mình bạn mình liên tiếp chết thảm thiết dưới thanh đao đó.

Chết thảm thiết bởi cùng một thanh đao.

Ánh mặt trời chiếu qua hết tầng lá rậm rạp của cây bồ đề, đã biến thành thật u ám.

Ánh mặt trời mờ mờ, chiếu trên hai cổ quan tài trước mặt y, chiếu lên gương mặt trắng bệnh của ông ta.

Xem ra ông ta tựa hồ đã già đi nhiều lắm.

Đến nơi này, ngay cả tâm tình của Hoa Hoa Phong cũng đều biến thành nặng nề.

Nghiêm Cửu lấy miếng khăn tay che miệng, ho khẽ lên vài tiếng. Khăn tay đã dơ, nhưng ông ta chẳng màng nữa.

Trầm mặc một hồi lâu, Hoa Hoa Phong rốt cuộc nhin không nổi nói:

- Đao vốn vẫn nằm trong tay của Thiết Thủy, có phải không?

Cố đạo nhân nói:

- Nhưng y không hề đem nó theo bên mình.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Y để thanh đao ở chỗ nào?

Cố đạo nhân nói:

- Không biết, ta chỉ biết vào lúc hoàng hôn, đao không thấy đâu nữa.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi có thể chứng minh hoàng hôn tối hôm qua, Đoàn Ngọc vẫn ở một chỗ với tôi.

Cố đạo nhân nói:

- Sao?

Hoa Hoa Phong lại nói tiếp:

- Trừ tôi ra, còn có một người có thể chứng minh được nữa.

Cố đạo nhân hỏi:

- Một người nào?

Hoa Hoa Phong đáp:

- Một người tôi không quen biết.

Cố đạo nhân hững hờ nói:

- Cô không quen biết người này, nhưng người này lại biết các người ở một chỗ với nhau?

Hoa Hoa Phong nói:

- Bởi vì y được bọn tôi cứu từ trong một cái rương ra, không những vậy y còn bị thụ thương.

Cố đạo nhân nhìn nhìn Kiều lão tam, Kiều lão tam ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, gương mặt của hai người không có lấy một chút vẻ mặt gì cả.

Nhưng gương mặt của Hoa Hoa Phong thì đã đỏ lên vì nóng nảy, chính cô cũng biết những lời mình nói khó làm cho ai tin được.

Hiện tại dù có thể tìm được ra người đó, cũng chẳng được gì cả. Lời một người lạ mặt nói, ai mà tin được?

Cố đạo nhân bỗng hỏi:

- Tối hôm qua các người ở đâu?

Hoa Hoa Phong nói:

- Ở trong phòng của Thiết Thủy.

Cố đạo nhân nói:

- Ở đó còn có người sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không những không có ai, ngay cả đồ đạc cũng dọn sạch.

Cố đạo nhân nói:

- Các vị hai người bèn ở trong căn nhà trống đó qua một đêm?

Hoa Hoa Phong lại càng đỏ mặt.

Chuyện đó cũng rất khó làm người ta tin.

Cố đạo nhân bỗng thở ra một tiếng nói:

- Thiết Thủy không phải là bạn của ta.

Kiều lão tam nói:

- Cũng chẳng phải là bạn của ta.

Cố đạo nhân ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng chú là bạn của ta.

Đoàn Ngọc chầm chậm gật đầu, nhưng y không nói gì, bởi vì thật tình y không biết nói gì.

Cố đạo nhân nói:

- Tuy chúng ta là bạn bè, nhưng hiện tại nếu chú muốn đi, ta cũng nhất định không giữ chú.

Đoàn Ngọc rất cảm kích.

Dĩ nhiên y hiểu cái hảo ý của Cố đạo nhân, Cố đạo nhân đang khuyên y mau mau rời khỏi chốn thị phi này.

Nghiêm Cửu bỗng thở ra một tiếng nói:

- Quả thật, y cũng nên đi thôi.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi...

Nghiêm Cửu nói:

- Đây là cây đao của chú, chú có thể đem đi.

Ông ta nhìn thanh đao trên quan tài, chầm chậm nói tiếp:

- Bởi vì ta cũng nói chú là bạn của ta, không những vậy, ta tin chú.

Nghiêm Cửu lại nói tiếp:

- Chú đến Bảo Châu sơn trang, xin chú nói giùm với Châu nhị gia, nói là... nói là cha con ta không đến bái thọ được.

Đoàn Ngọc gắng gượng nhịn không cho nước mắt trào ra, y cắn răng nói từng tiếng một:

- Nhưng tôi không hề muốn đi.

Nghiêm Cửu chau mày hỏi:

- Tại sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì tôi đi không được.

Nghiêm Cửu nói:

- Thiết Thủy đã qua đời rồi, nơi đây hiện tại không còn ai làm khó dễ gì chú.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi biết.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Vậy thì chú còn gì nữa mà không đi?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì nếu hiện tại tôi mà đi, cả đời tôi sẽ không khỏi bị người ta hoài nghi mình là hung thủ.

Cố đạo nhân tiếp lời:

- Nhưng chúng ta tin chú, không lẽ như vậy còn chưa đủ sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Các vị tin tôi, chỉ vì các vị là bạn của tôi, nhưng trên đời này còn có rất nhiều người không phải là bạn bè của tôi.

Y nhìn chăm chú vào thanh đao trên quan tài, chậm chậm nói tiếp:

- Huống gì, đây quả thật là thanh đao nhà họ Đoàn chúng tôi, bất kể ai dùng thanh đao này giết người, nhà họ Đoàn đều chịu liên hệ.

Cố đạo nhân hỏi:

- Người tính tìm kẻ chân hung?

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Cố đạo nhân hỏi:

- Người có manh mối gì không?

Đoàn Ngọc nói:

- Chỉ có một đường.

Cố đạo nhân hỏi:

- Manh mối gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Một con rồng, con rồng xanh.

Cố đạo nhân thay đổi hần sắc mặt, hỏi:

- Rồng xanh? Thanh Long hội?

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy, Thanh Long hội.

Nghe đến ba tiếng Thanh Long hội, mọi người đều phảng phất biến hân sắc mặt.

Mấy trăm năm nay, trong giang hồ quả thật chưa từng có tổ chức nào bí mật, đáng sợ như Thanh Long hội.

Cái tổ chức này thật giống như con rồng, con rồng độc nhất trong chuyện thần thoại, tuy ai ai cũng nghe nói đến nó, không những vậy còn tin là nó có thật, nhưng trước giờ chưa ai thấy qua nó bây giờ, cũng chưa ai biết nó rốt cuộc hình dạng ra sao, lớn nhỏ ra sao. Mọi người chỉ biết, bất cứ nơi nào, hình như cũng có ảnh hưởng của nó bao trùm, bất cứ lúc nào, nó cũng đều có thể đột nhiên xuất hiện.

Có người dạo gần đây thậm chí đã cảm thấy lúc nào cũng đều bị nó uy hiếp, muốn thở cho thoải mái cũng rất khó khăn.

Một hồi thật lâu, Cố đạo nhân mới thở phào ra một hơi nói:

- Chú cho là chuyện này Thanh Long hội có dính líu vào?

Đoàn Ngọc gật gật đầu, nói:

- Tôi đến mừng chín mới lại đây.

Cố đạo nhân nói:

- Đó là hai ngày trước.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy, hai ngày trước, buổi chiều tôi vừa đến đây, bèn gặp phải Hoa Dạ Lai.

Cố đạo nhân nói:

- Nghe nói lúc đó, chú đang ngồi uống rượu ở Tam Nhã Viên.

Đoàn Ngọc nói:

- Hoa Dạ Lai hành tung vốn rất bí mật, bởi vì cô ta biết có người đang tìm mình, bất cứ ai nếu muốn trốn người ta, đều nhất định không nên đến một cái nơi như Tam Nhã Viên, nhưng hôm ấy cô ta lại thà có mặt ở đó.

Y cười cười, nói tiếp:

- Không những vậy, còn sợ người khác không thấy cô ta, bèn đặc biệt lại ngồi ở song cửa, còn vén rèm cửa lên, mở cửa sổ ra.

Cố đạo nhân đang trầm ngâm, y nói:

- Đây đúng là có chỗ không hợp lý lắm.

Đoàn Ngọc nói:

- Môn hạ của Thiết Thủy, cũng tẩu xảo vào lúc đó thấy cô ta, tẩu xảo tìm lại cô ta trước mặt tôi.

Cố đạo nhân nói:

- Chú nghĩ là chuyện này vốn do bọn họ đã an bày sẵn đâu vào đó rồi?

Đoàn Ngọc nói:

- Thật tình tôi không thể tin rằng thiên hạ có chuyện gì tẩu xảo quá như vậy.

Cố đạo nhân suy nghĩ một thoáng rồi nói:

- Nói vậy, Thiết Thủy và Hoa Dạ Lai không lẽ đã quán thông sẵn với nhau từ lâu?

Đoàn Ngọc gật gật đầu nói:

- Bọn họ chắc là đã chú ý đến hành tung của tôi từ lâu, biết tôi lại đây, bèn đặc biệt an bày một màn kịch, diễn ra cho tôi xem.

Cố đạo nhân nổi lời:

- Nhưng nếu lúc đó chú không lại xen vào chuyện bất bình đó thì sao?

Đoàn Ngọc thở ra, y cười khổ nói:

- Bọn họ chắc cũng tính đúng là tôi nhất định không thông tay đứng nhìn một bên.

Hoa Hoa Phong bỗng nhiên cũng thở ra, hừ lên một tiếng nói:

- Một gã trai trẻ huyết khí phương cương, cho mình là tay phi phàm, lại uống thêm chút rượu, nếu thấy mấy gã hòa thượng hung hăng đi khinh lờn một người đàn bà cô thân, lại đẹp dễ như thế, làm sao còn để lỡ cơ hội tốt làm anh hùng cứu mỹ nhân?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Huống gì lúc đó, dù tôi không ra tay, bọn họ cũng nhất định không chịu ngừng tay ở đó.

Hoa Hoa Phong lấy đuôi mắt liếc qua y, nói:

- May là Đoàn công tử của chúng ta là tay hảo hán anh hùng chuyên môn xen vào chuyện bất bình, vì vậy bọn họ cũng không đến nỗi phải phí công làm gì thêm.

Xem ra đàn bà nếu có cơ hội nuốt phải giấm, cô ta nhất định không chịu bỏ qua.

Cố đạo nhân chau mày nói:

- Bọn họ làm vậy, mục đích là thế nào?

Đoàn Ngọc nói:

- Thứ nhất, bọn họ vốn muốn trừ khử Nghiêm Tiểu Vân, rồi giả họa cho tôi.

Cố đạo nhân đồng tai nghe.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy tối hôm đó bọn họ bèn kêu Hoa Dạ Lai trộm thanh đao của tôi, đi giết Nghiêm công tử.

Cố đạo nhân nói:

- Bọn họ cho là Nghiêm Cửu gia nhất định sẽ giết chú để báo thù cho Nghiêm công tử?

Đoàn Ngọc trả lời:

- Đúng vậy, đây gọi là kế Nhất Thạch Lưỡng Đỉnh, Tá Đao Sát Nhân.

Cố đạo nhân nói:

- Trân châu và ngọc bài trên người của Nghiêm công tử, không lẽ cũng là Hoa Dạ Lai cố ý đưa cho chú?

Đoàn Ngọc nói:

- Chắc chắn không phải đâu, nếu cô ta đưa cho tôi, tôi chắc chắn sẽ không nhận đâu.

Y lại thở ra một hơi, cười khố nói:

- Cô ta dùng một cách thật xảo diệu, lúc đó ngay cả tôi cũng bị cô ta gạt luôn.

Đến bây giờ, y mới phát hiện ra, Hoa Dạ Lai không phải ngu ngốc như y tưởng tượng.

Cô cố ý trộm ngân phiếu và thanh Bích Ngọc Dao của Đoàn Ngọc, cố ý giấu vào trong chậu hoa, cố ý để Đoàn Ngọc thấy.

Sau đó cô mới cố ý ngủ vùi, để Đoàn Ngọc trộm lại mấy thứ đồ đó.

Dĩ nhiên cô cũng tính đúng, Đoàn Ngọc được chuyện rồi, nhất định sẽ rón rén bỏ đi, trong lúc vội vã, Đoàn Ngọc đương nhiên cũng sẽ không phát hiện mấy thứ đồ có thêm một vài thứ nữa, huống gì, những thứ đó vốn ở trong cùng một cái bọc. Đợi đến lúc Đoàn Ngọc phát hiện ra mấy món đồ dư này, dù y có lập tức trở lại, cô nhất định đã không còn ở đó.

Vì vậy, Đoàn Ngọc sẽ không cách nào tìm ra được người nào chứng minh giùm y tối hôm đó y đã ở đâu.

Huống gì, bất cứ ai cũng biết Nghiêm Tiểu Vân là kinh địch của y. Một người nếu vì muốn lấy được cô vợ vừa đẹp vừa giàu, bèn lén lút trong bóng tối giết quách tình địch của mình đi, đó cũng chẳng phải là chuyện gì kỳ quái.

Đợi đến lúc Nghiêm Cửu phát hiện ra trên châu và ngọc bài cũng nằm trong người của Đoàn Ngọc, dĩ nhiên ông ta sẽ nhận định chắc, y là kẻ hung thủ.

Cố đạo nhân than thở một hồi nói:

- Xem ra cái kế này của y, vốn thật có thể nói là không có một kẽ hở, văn võ nhất thất vậy.

Đoàn Ngọc nói:

- Chỉ tiếc là bọn họ còn tính sai một chỗ.

Cố đạo nhân nói:

- Sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Bọn họ không ngờ rằng, Nghiêm Cửu gia lại nhận được con người tôi trên chiếu bạc, không những vậy, còn nhận tôi làm bạn bè.

Nghiêm Cửu này giờ đang lắng nghe, vẻ mặt thống khổ và nghiêm trang, bấy giờ bỗng nói:

- Thiết Thủy vốn cũng là bạn của ta.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi biết.

Nghiêm Cửu nói:

- Lúc nhỏ y vốn là hàng xóm của ta, mười hai tuổi mới vào chùa Thiếu Lâm.

Thật ra Thiết Thủy vốn là con của người nhà của ông ta, vì cảm thấy mình xuất thân thấp hèn, vì vậy mới nuôi thành cái tính khí vừa thiên khích vừa tự đại như vậy.

Người ta vì muốn giấu diếm cái nhược điểm trong tâm lý của mình, thường thường sẽ làm những chuyện kỳ quái.

Nghiêm Cửu nói:

- Y không tiếc xuất gia làm hòa thượng, chỉ vì muốn học võ công của chùa Thiếu Lâm, để lộ mặt với đời, vì vậy lúc y học võ ở Thiếu Lâm, chuyên cần khắc khổ hơn cả ai.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy y mới luyện được thành một thân võ công cao cường như vậy.

Nghiêm Cửu nói:

- Trước giờ tôi rất hiểu y, tôi cũng tin là y không đi làm chuyện gì xấu xa với những hạng đàn bà như Hoa Dạ Lai.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng chắc ông chưa gặp y đã lâu lắm rồi?

Nghiêm Cửu nói:

- Đúng là đã quá lâu năm rồi, vì vậy lần này y mời ta lại gặp nhau ở đây, ngay cả ta cũng cảm thấy hơi bất ngờ.

Đoàn Ngọc nói:

- Trải qua bao nhiêu năm tháng, con người ta thường thường sẽ đổi.

Nghiêm Cửu nói:

- Dù y có biến đổi, nhưng chùa Thiếu Lâm trước giờ rất trọng thanh quy giới luật, y ở trong chùa hai mươi năm nay, gần đây mới nhập giang hồ, làm sao mà đi quen biết mấy đứa nữ tặc như Hoa Dạ Lai.

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Lấy tính cách của y, dĩ nhiên là không kết giao với Hoa Dạ Lai.

Nghiêm Cửu nói:

- Nhất định không thể nào.

Đoàn Ngọc nói:

- Y kết giao, không phải là Hoa Dạ Lai, mà là Thanh Long hội.

Nghiêm Cửu chau mày hỏi:

- Thanh Long hội?

Đoàn Ngọc nói:

- Y giận dữ bỏ ra khỏi chùa Thiếu Lâm, chỉ vì biết mình ở chùa Thiếu Lâm không còn cách nào nở mày nở mặt được, vì vậy muốn ra ngoài đời làm chuyện kinh thiên động địa, oanh liệt một phen.

Nghiêm Cửu nói:

- Nhưng một mình y rất cuộc là khó làm nên được gì, huống gì y xuất gia đã lâu, người và chuyện trong giang hồ, y đều rất dỡ dỡ, muốn làm đại sự, nhất định phải tìm một tay trợ thủ.

Nghiêm Cửu trầm ngâm một hồi, rớt cuộc gật gật đầu.

Đoàn Ngọc nói:

- Thanh Long hội chắc là tính lợi dụng nhược điểm ấy của y, dụ y vào trong hội.

Nghiêm Cửu nói:

- Lấy tính khí của y mà nói, làm sao y chịu cam lòng bị người khác lợi dụng?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì y cũng muốn lợi dụng Thanh Long hội, có những người kết giao với nhau, chỉ vì muốn lợi dụng lẫn nhau thôi.

Y thở ra, nói tiếp:

- Thanh Long hội muốn có người là có ngay, muốn có tiền là có ngay, điều đó đối với bất kỳ ai, đều là một thứ dụ hoặc rất lớn, huống gì con người y vốn rất thiên khích.

Nghiêm Cửu không nói gì nữa.

Ông ta cũng biết Đoàn Ngọc không những nói đúng, y còn nói rất khách khí.

Lần này ông ta gặp Thiết Thủy, ông ta cũng cảm thấy Thiết Thủy làm những chuyện có hơi quá lỗ, có lúc thậm chí còn làm người ta không cách nào chịu nổi.

Có điều ông ta dễ dãi bỏ qua cho Thiết Thủy, bởi vì ông ta thủy chung vẫn cho rằng Thiết Thủy là một kẻ anh hùng.

Hành vi của kẻ anh hùng, dù gì cũng có chỗ khác với người thường.

Đoàn Ngọc nói:

- Chỉ tiếc là Thiết Thủy có mệnh, Thanh Long hội còn mạnh hơn, vì vậy y nhập vào Thanh Long hội rồi, bèn dần dần bị người ta kèm chế, dần dần không được tự chủ, phải bị bắt làm những chuyện y không muốn làm, bấy giờ dù y có muốn thoát ly khỏi Thanh Long hội cũng đã quá muộn.

Bởi vì bấy giờ y đã bị quen với cái lối hưởng thụ xa xỉ ở đó, quen với chuyện đàn bà đẹp nhất, rượu ngon nhất. Không chừng trong lòng y cũng biết mình làm chuyện không đúng, và đang hận chính mình đã truy lạc. Vì vậy y lại càng truy lạc, càng liều mạng đi tìm những kích thích hưởng thụ, chỉ muốn báo thù chính mình. Vì vậy y mới bị Thanh Long hội nuốt chửng.

Nghiêm Cửu than thở một hồi, buồn rầu nói:

- Y xuất gia làm hòa thượng, chỉ vì muốn nổi tiếng, không phải thật lòng muốn quy y cửa Phật, chuyện đó đã tự nó sai rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Bất hạnh là y còn phải sai lầm thêm nữa, đi gia nhập Thanh Long hội.

Nghiêm Cửu thở ra:

- Thanh Long hội thật tình mạnh quá, lớn quá, bất kỳ ai đã gia nhập vào rồi, đều khó mà tránh khỏi bị nó nuốt chửng.

Cổ đạo nhân này giờ vẫn trầm mặc đã lâu lắm, bây giờ mới bỗng cất tiếng hỏi:

- Chú cho là chuyện này Thanh Long hội chỉ sử Thiết Thủy làm?

Đoàn Ngọc nói:

- Chắc là vậy.

Cố đạo nhân nói:

- Nghe nói Thanh Long hội có phân đà tổng cộng là ba trăm sáu mươi lăm chỗ, Hàng Châu phải là một trong những chỗ đó.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Cố đạo nhân nói:

- Không lẽ Thiết Thủy là đường chủ nơi đây?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi cũng ngờ là y.

Cố đạo nhân nói:

- Nhưng bây giờ thì sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Bây giờ tôi biết phải là người khác, Thiết Thủy ở đây, vốn bị người này giám thị, vì vậy chuyện này bị hỏng rồi, y bèn lập tức bị giết ngay.

Cố đạo nhân hỏi:

- Tại sao giết y?

Đoàn Ngọc nói:

- Để bịt miệng, và cũng để lập oai.

Cố đạo nhân hỏi:

- Lập oai?

Đoàn Ngọc nói:

- Người trong Thanh Long hội làm chuyện gì hỏng, chỉ còn đường chết!

Y than thở một hồi rồi nói tiếp:

- Vì vậy, người làm chuyện gì cho Thanh Long hội, không ai dám không hết sức mình.

Cố đạo nhân thở ra nói:

- Không chừng đây chính là nguyên nhân mà Thanh Long hội thành công quá sức vậy.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng chuyện này bọn họ chưa thành công được.

Cố đạo nhân gật gật đầu tươi nét mặt nói:

- Hiện tại không chừng chú còn sống sờ sờ ra đây, mà còn muốn đi là đi...

Đoàn Ngọc ngắt lời, nói:

- Nhưng tôi mà bỏ đi, bọn họ lại thành công rồi.

Cố đạo nhân hỏi:

- Tại sao?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Bọn họ kế hoạch lần này, mục đích lớn nhất là muốn trừ khử tôi và Nghiêm Tiểu Vân.

Cố đạo nhân nói:

- Hiện tại Nghiêm công tử đã chết.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy, nhưng tôi tuy còn sống đó, cũng như đã chết rồi.

Cố đạo nhân hỏi:

- Tại sao? Ta còn chưa hiểu.

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì tôi đã là một kẻ hung thủ, ít ra cũng không cách nào chứng minh mình không phải là hung thủ, vì vậy dù tôi còn mặt dạn mày dày lại Bảo Châu sơn trang, chắc là cũng đi không về không thôi.

Cố đạo nhân sức hiểu ra nói:

- Đúng vậy, Châu nhị gia dĩ nhiên là không muốn một người bị tình nghi là hung thủ làm con rể của mình.

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Một người bị tình nghi là hung thủ, bất kỳ đi đến đâu, cũng sẽ không được người ta tôn trọng, dù có bỗng nhiên bị chết ngay giữa đường, cũng không ai thương tình cho.

Cố đạo nhân nói:

- Vì vậy chú nghĩ là bọn họ tùy thời tùy lúc đều có thể ám toán chú nữa không sợ gì cả.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Không những vậy, bọn họ giết tôi rồi, còn có thể đẩy trách nhiệm qua cho Nghiêm Cửu gia, bởi vì Nghiêm Cửu gia không muốn ra mặt gây oán

thù với nhà họ Đoàn, mà lại không cam lòng con mình bị chết thảm, vì vậy chỉ còn cách kiếm người lại ám toán tôi, như vậy không phải là hợp lý lắm sao?

Cố đạo nhân nhìn y một hồi, bỗng thở dài một tiếng nói:

- Thật ta nhìn lầm chú quá chừng.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Nhìn lầm tôi?

Cố đạo nhân cười nói:

- Ta vốn ngờ chú là một tay cờ bạc rượu chè, chuyện gì cũng tinh thông, về sau ta đổi ý, nhưng bây giờ vẫn còn không ngờ được chú là một người như vậy.

Hoa Hoa Phong cũng đã lâu lắm chưa mở miệng ra, cô bỗng xen vào nói:

- Ông thử xem y là hạng người như thế nào?

Cố đạo nhân mỉm cười nói:

- Y xem ra tuy có vẻ là một tay đại thiếu gia chuyện gì cũng không hiểu, thật ra y hiểu chuyện còn hơn bọn lão hồ ly chúng ta nhiều.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi nhoeén miệng cười nói:

- Cái bản sự lớn nhất của gã này, là giả trang làm lợn mà ăn được cả cọp, nếu có người nào tưởng y là kẻ ngốc, người đó sẽ lầm to.

Ánh mắt cô sáng rực lên, gương mặt cô cũng rạng rỡ.

Cố đạo nhân cười nói:

- Vì vậy ta mà là Châu nhị gia, ta không chọn y làm con rể còn chọn ai bây giờ?

Gương mặt của Hoa Hoa Phong bỗng sa sầm xuống, cô lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là ông không phải.

Nghiêm Cửu ho khẽ lên mấy tiếng, chậm chậm đứng lên.

Trời hình như đã tối, gió tựa hồ đem lại chút hơi lạnh.

Ông ta đứng trong gió, nhìn chăm chú vào quan tài, chậm chậm nói:

- Người nằm trong này, là con trai của ta.

Không ai nói gì, không ai biết phải nói gì.

Nghiêm Cửu chậm chậm nói tiếp:

- Tuy nó không thông minh lắm, cũng không thể nói là thành thực, nhưng ta cũng chỉ có mình nó là con.

Con mình dù gì cũng là tốt, không cần ông ta nói, bất cứ ai cũng hiểu chuyện đó.

Nghiêm Cửu lại nói tiếp:

- Mẹ nó hiểu nó nhất, mẹ nó biết thằng bé này trời sinh tính khí rất quật cường, rất hiếu thắng, vào giang hồ sẽ rất dễ dàng chịu thiệt thòi, vì vậy lâm tử có cầu ta mấy lần, xin ta chiếu cố cho nó cẩn thận.

Gương mặt ông ta càng trắng bệch ra, giọng nói cũng ra vẻ nghẹn ngào, rồi lại buồn rầu nói tiếp:

- Bà ấy mười sáu tuổi vào làm dâu nhà họ Nghiêm, cần kiệm khắc khổ, xây dựng gia đình mười mấy năm, cho đến chết, chỉ bất quá xin ta có bao nhiêu chuyện đó, mà ta... ta không làm được.

Đoàn Ngọc cúi đầu xuống.

Y hiểu cái tâm tình đó, y cũng có một bà mẹ.

Nghiêm Cửu chăm chú nhìn y, chậm chậm nói:

- Ta nói cho chú nghe những lời này, chỉ bất quá muốn cho chú biết ta cũng hy vọng tìm cho ra được hung thủ chân chính, vì thằng bé này báo thù, ta hy vọng tấm lòng phục thù còn mãnh liệt hơn cả chú.

Đoàn Ngọc cúi đầu nói:

- Tôi hiểu.

Nghiêm Cửu nói:

- Nhưng hiện tại không có bằng cứ gì thực tiễn, chúng ta không thể nào hoài nghi bất cứ ai là hung thủ.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi hiểu.

Nghiêm Cửu nói:

- Chú không hiểu.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Tại sao?

Nghiêm Cửu nói:

- Ý của ta là, tuy Thanh Long hội hành động bất nghĩa, chúng ta cũng không thể hoài nghi họ được.

Đoàn Ngọc nhin không nổi phải hỏi:

- Tại sao?

Nghiêm Cửu nói:

- Bởi vì trong lòng chúng ta nếu có thành kiến, có khi sẽ không khỏi làm chuyện lỗi lầm, nhưng Thanh Long hội thật tình quá mạnh, quá lớn, chúng ta mà lầm lẫn một chuyện, sẽ không khỏi cũng bị nó nuốt chửng luôn.

Đoàn Ngọc nghiêm mặt nói:

- Lão nhân gia muốn nói gì, hiện tại tôi đã hoàn toàn hiểu rồi.

Nghiêm Cửu nói:

- Chú hiểu rồi thì tốt lắm.

Ông ta chẳng nói gì thêm, lấy khăn che miệng, khẽ ho lên, chậm chậm bước ra ngoài.

Gió thổi lại, thổi trên người ông ta.

Ông ta gập người lại, ngay cả một trận gió tựa hồ cũng chịu không nổi.

Đi đến trước cửa, ông ta ho lên đến cả khom lưng xuống không thẳng người lại được.

Bấy giờ trong gió bỗng đưa lại một trận thở dài thật nặng nề.

Nơi để linh cửu, là một bên điện chùa Phong Lâm, ngoài điện là một cái sân nho nhỏ, trong sân có trồng một bụi tử trúc và một cây bồ đề.

Nghe tiếng thở dài đó, Nghiêm Cửu bỗng biến hẳn sắc mặt, la khẽ lên một tiếng:

- Ai đó?

Ông ta vừa la, người đã bắn ra như mũi tên.

Con người già lão bệnh hoạn này, chỉ trong khoảnh khắc, bỗng biến thành một con chim ưng.

Cũng trong cái khoảnh khắc đó, chỉ nghe có tiếng trúc loạt xoạt vang lên, một bóng người cũng từ trong bụi trúc xông ra, thân hình thoáng qua một cái đã đến ngoài tường.

Thân pháp của Nghiêm Cửu tuy nhanh, người này cũng không chậm.

Ngoài tường cũng là một khu rừng, cành lá rất là rậm rạp, đợi đến lúc Nghiêm Cửu ra tới nơi, người này đã chẳng còn thấy đâu.

Không biết từ lúc nào, mặt trời đã bị mây đen che kín, trong gió hơi lạnh nghe càng nồng đậm.

Bây giờ chỉ mới là đầu xuân.

Nghiêm Cửu nhìn dãy núi xa xa, đứng đó như ngây như dại, gương mặt ông ta đầy vẻ gì đó thật kỳ quái, không ai biết được ông ta đang nghĩ gì trong lòng.

Đoàn Ngọc cũng nhìn không ra, vì vậy y nhin không nổi hỏi:

- Ông có thấy y là ai không?

Nghiêm Cửu ngẩn ngơ, gật gật đầu, rồi bỗng lại lắc lắc đầu! Đây rốt cuộc ý nghĩa ra sao, vẫn còn không ai hiểu được.

Người này rốt cuộc là ai? Tại sao lại núp trong rừng trúc lén lút nhìn trộm? Rồi lại thờ dài?

Không lẽ Nghiêm Cửu đã nhận ra y là ai, nhưng lại không muốn nói ra?

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Bất kể ra sao, tôi thấy người này không hề có ác ý.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không có ác ý tại sao lại phải bỏ chạy?

Đoàn Ngọc giải thích:

- Không chừng y chỉ bất quá không muốn bị người ta thấy mặt thế thôi.

Nhưng tại sao y lại không muốn bị người ta thấy mặt, không lẽ y cũng có chuyện gì khổ ải không nói được cho người khác nghe?

Hoa Hoa Phong bỗng nói:

- Em thấy y có vẻ rất giống một người.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Giống ai?

Hoa Hoa Phong nói:

- Tuy em không thấy rõ gương mặt của y, nhưng trên người y bộ y phục đang mặc là của ai, em đại khái cũng thấy được ra.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Y mặc y phục ra sao?

Hoa Hoa Phong hỏi lại:

- Không lẽ anh không nhận ra y đang mặc bộ đồ của ai thật sao?

Đoàn Ngọc bỗng không nói gì nữa.

Dĩ nhiên y không phải là không nhận ra đó là y phục của ai, thật ra y thấy rất rõ ràng, người này mặc bộ đồ của Hoa Hoa Phong mặc lúc cải trang thành đàn ông, bộ đồ màu tím nhạt.

Lúc cô nhảy xuống nước, vẫn còn mặc bộ đồ này, về nhà mới đổi bộ khác, thuận tay ném ra sau cửa.

Đoàn Ngọc còn nhớ trước khi ra khỏi cửa tối hôm qua, còn thấy bộ y phục nằm ở đó.

Hoa Hoa Phong hạ giọng cười nhạt nói:

- Anh không cần phải giấu em, em biết anh nhất định cũng thấy rõ y là cái vị nhân huynh bị người ta bắt bỏ trong rừng đó.

Đoàn Ngọc hững hờ nói:

- Em không thấy rõ mặt của y, tốt nhất là đừng nên tùy tiện nghi ngờ người khác.

Hoa Hoa Phong trề môi, cười nhạt nói:

- Em cứ hoài nghi y đấy, không chừng y có liên hệ lớn lao đến chuyện này lắm, nếu không tại sao lại đi lén lén lút lút không dám gặp ai?

Đoàn Ngọc cười cười, y chỉ bất quá cười cười, ngay cả một tiếng cũng không nói thêm. Y đã sớm thêm vào bảy điều giới của cha mẹ mình một điều nữa... nhất định không cãi cộ với Hoa Hoa Phong.

Nhưng Hoa Hoa Phong vẫn còn chưa chịu buông tha, cô còn đang cười nhạt nói tiếp:

- Người ta vừa nói anh thông minh, có phải anh thấy mình thông minh thật phải không? Không lẽ người khác thành ra ngốc cả sao? Không lẽ em cũng ngốc lắm sao?

Đoàn Ngọc tuy không thừa nhận, nhưng y cũng không phủ nhận.

Hoa Hoa Phong càng tức giận, cô chống nạnh, lớn tiếng nói:

- Nếu anh nghĩ anh là người thông minh thật, anh làm rồi đấy, thật ra chuyện anh biết, còn không bằng một nửa của em đâu.

Đoàn Ngọc vẫn còn quyết định không mở miệng ra. Cố đạo nhân tấu xảo vừa bước lại, y đang mỉm cười nói:

- Cô nương còn biết chuyện gì nữa? Có thể nói cho mọi người nghe được không?

Hoa Hoa Phong hần học trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc một cái, rồi nói:

- Tôi vốn không muốn nói, nhưng cái gã này thật xem thường tôi quá, tôi thật chịu không nổi cái kiêu của y!

Cố đạo nhân tuy không nói theo, nhưng ánh mắt đầy vẻ đồng tình, hình như đang vì cô bất bình giùm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Muốn gỡ mối ra còn cần phải tìm đầu mối, muốn điều tra ra cái bí mật này, nhất định phải tìm tới Hoa Dạ Lai trước.

Cố đạo nhân lập tức lộ vẻ đồng ý.

Ý kiến này vốn không ai có thể phản đối được.

Hoa Hoa Phong lạnh lùng nói tiếp:

- Nhưng các người có tìm được Hoa Dạ Lai được không nhỉ? Các người có ai biết cô ta đang ở đâu không?

Cố đạo nhân ánh mắt đã bắt đầu sáng lên, y hỏi dò:

- Có phải cô nương biết cô ta đang ở đâu?

Hoa Hoa Phong lấy đuôi mắt liếc Đoàn Ngọc nói:

- Hiện tại dù tôi có biết, các người cũng có chịu tin đâu bởi vì các người còn chưa biết tôi rốt cuộc là ai, rốt cuộc lai lịch ra làm sao?

Cô rốt cuộc là ai vậy? Không lẽ cô còn có lai lịch gì kinh người sao?

Mọi người đều đành phải quay đầu qua Đoàn Ngọc, hình như hy vọng y có thể trả lời được câu hỏi này.

Đoàn Ngọc chỉ còn nước cười khố. Y cũng không biết.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi biết cách suy nghĩ của mấy người cũng giống như y vậy, nhất định là nghĩ rằng tôi chỉ là một cô bé chuyện gì cũng không biết, chỉ thích đi cãi lộn với người khác.

Cô lại đang cười nhạt:

- Nhưng các người sao không thử nghĩ xem tại sao tôi bỗng nhiên xuất hiện nơi đây? Tại sao lại tấu xảo xuất hiện ngay lúc này? Chuyện này vốn không liên hệ một tí nào với tôi, tại sao tôi cứ xen vào chuyện này vậy?

Mọi người suy nghĩ kỹ lại, lập tức đều phát hiện ra chuyện này quả thật rất kỳ quái.

Cái tên Hoa Hoa Phong trước giờ cũng chưa từng ai nghe qua, cũng chẳng có ai từng gặp cô bao giờ.

Con người cô làm như bỗng từ trên trời rớt xuống vậy, không những thế, tấu xảo còn rớt ngay xuống hôm mồng chín hoàng hôn đó, tấu xảo rớt xuống bên cạnh Đoàn Ngọc.

Thiên hạ làm gì có chuyện tấu xảo quá như vậy?

Chuyện này dĩ nhiên là có bí mật gì khác trong đó.

Ngay cả Nghiêm Cửu cũng nhìn không nổi, phải hỏi:

- Cô nương rốt cuộc lai lịch ra sao? Thân phận thế nào?

Hoa Hoa Phong ngần ngừ một lát, hình như còn đang suy nghĩ, không biết có nên nói ra chân tướng hay không.

Rốt cuộc cô cũng nói ra:

- Các người có bao giờ nghe qua, trong Lục Phiến Môn, có một nữ bộ đầu độc nhất vô nhị, không tiền tuyến hậu, nổi danh là tay đệ nhất bộ đầu, Thất Trảo Phụng Hoàng?

Mọi người dĩ nhiên toàn bộ đều có nghe qua. Bọn họ vốn là kẻ kiến thức uyên bác trong giang hồ, huống gì, cái vị Thất Trảo Phụng Hoàng này cũng

nổi danh thật.

Nghe nói mấy năm gần đây đã phá được không biết bao nhiêu vụ án lớn, không kém gì tay đệ nhất bộ đầu Thần Nhãn Ưng năm xưa.

Hoa Hoa Phong lại hỏi:

- Các người có thấy qua cái vị Thất Trảo Phụng Hoàng này chưa?

Mọi người đều lắc đầu:

- Chưa.

Hoa Hoa Phong ung dung nói:

- Vậy thì hiện tại các vị đã thấy rồi đó.

Cố đạo nhân thay đổi sắc mặt hỏi:

- Cô chính là Thất Trảo Phụng Hoàng?

Hoa Hoa Phong hững hờ nói:

- Chính là Khu Khu, tại hạ.

Cố đạo nhân nói:

- Cô đến đây, là để tróc nã con nữ tặc Hoa Dạ Lai?

Hoa Hoa Phong gật gật đầu nói:

- Cô ta đã làm quá nhiều vụ án, chúng tôi đã để ý cô ta từ lâu rồi.

Cố đạo nhân thở ra, y cười khổ nói:

- Xem ra chúng ta thật có mắt mà như mù, cô nương thật là kẻ chân nhân không lộ mặt.

Hoa Hoa Phong nói:

- Thật ra tôi đã đến nơi này lâu rồi, đã theo dõi con nữ tặc đó, chỉ bất quá, đây vốn là chuyện của Lục Phiến Môn chúng tôi, tôi vốn không muốn các người dính vào.

Cố đạo nhân hỏi:

- Không lẽ cô nương đã điều tra ra được con nữ tặc ấy đang trốn ở đâu?

Hoa Hoa Phong lộ vẻ kiêu ngạo nói:

- Con nữ tặc ấy quả thật còn giao hoạt hơn cả hồ ly, chỉ tiếc là năm nay xui xẻo đụng phải vào tôi.

Cô lại lấy đuôi mắt liếc qua Đoàn Ngọc:

- Anh cho là anh biết giả vờ ngu ngốc lắm, thật ra tài giả vờ của em còn hay hơn anh cả trăm lần, con nữ tặc ấy cũng cứ ngỡ em chỉ bất quá là một cô bé chẳng biết gì, hoàn toàn không hề đề phòng, vì vậy mới lọt vào tay em.

Đoàn Ngọc cũng vẫn còn cười khố.

Hiện tại dĩ nhiên y lại càng không có chuyện gì để nói.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi biết hai hôm nay cô ta vì muốn tạm giấu tung tích, sẽ không đi đâu cả, vì vậy tôi vốn đang chuẩn bị chờ trợ thủ của tôi lại là lập tức cùng động thủ, bắt giữ cô ta!

Cô lại thở ra, nói tiếp:

- Chỉ tiếc là hiện tại tôi đã đem bí mật này nói ra, cho nên không thể chờ cho đến lúc đó nữa.

Cố đạo nhân nói:

- Chúng ta cũng nhất định không để cô nương chờ đến lúc đó, nếu cô nương muốn tìm tay trợ thủ, chúng tôi đều nguyện ý giúp đỡ.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi biết, vì chính các người, các người sẽ không thông tay đứng một bên nhìn.

Cố đạo nhân nói:

- Không biết cô nương muốn chừng nào thì động thủ vậy?

Hoa Hoa Phong bỗng lộ vẻ nghiêm trang, nói:

- Tôi biết các người sẽ không tiết lộ bí mật này ra, nhưng vì đề phòng lỡ vạn nhất có chuyện, tối hôm nay tôi không động thủ không được, không những vậy, từ lúc này trở đi, những người nghe bí mật này, đều không được rời khỏi một bên tôi, cũng không cho nói chuyện với ai khác.

Cô bỗng tựa hồ biến thành một người khác, biến thành vừa thận trọng vừa già dặn.

Nghiêm Cửu nghiêm mặt nói:

- Từ đây trở đi, mọi người chúng tôi, nhất định đều nghe theo mệnh lệnh cô nương.

Hoa Hoa Phong lại trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc hỏi:

- Còn anh?

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Anh vốn là kẻ rất nghe lời, em muốn anh qua đông, anh chưa hề dám qua mé tây.

Hoa Hoa Phong vẫn còn vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Tốt lắm, chỉ bất quá...

Nghiêm Cửu, Cổ đạo nhân, Kiều lão tam lập tức đồng thời hỏi:

- Chỉ bất quá làm sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì để tính kế vạn toàn, chúng ta nhất định còn phải đi tìm thêm một tay trợ thủ nữa.

Nghiêm Cửu lại hỏi:

- Tìm ai?

Hoa Hoa Phong nói:

- Giang Nam đường chủ Phích Lô đường.

Nghiêm Cửu nói:

- Vương Phi?

Hoa Hoa Phong gật gật đầu nói:

- Muốn bắt hồ ly, lúc nào cũng cần phải có hỏa khí của Phích Lô đường.

Thật ra chính cô hiện giờ xem ra cũng rất giống một con hồ ly, không những vậy, một con hồ ly già.

Ngay cả Đoàn Ngọc nhìn thần thái của cô, hình như y cũng lộ vẻ bội phục lắm.

Hoa Hoa Phong trầm ngâm một hồi lại nói:

- Nhưng không biết y có chịu bỏ công ra đi làm chuyện này không?

Cổ đạo nhân lập tức nói:

- Ta bảo đảm y nhất định sẽ chịu, y vốn là kẻ rất thích xen vào chuyện kẻ khác.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Ông có thể tìm được y không?

Cố đạo nhân cười nói:

- Muốn tìm ai khác, ta còn chưa nắm chắc trong tay, muốn tìm Vương Phi, điều đó còn dễ hơn cả mèo bắt chuột nữa.

Muốn tìm Vương Phi quả thật rất dễ dàng, bởi vì y đang ở ngoài chùa Phong Lâm, chỗ quán rượu nhỏ của Cố đạo nhân, uống rượu.

Cái vị nữ đạo sĩ phong tư trác ược ấy, đang ngồi một bên cạnh.

Hôm nay tâm tình của bà ta hình như rất tốt, bà ta cũng vừa uống hai ly rượu, rõ ràng dung nhan lại càng hoán phát, diễm lệ tươi sáng.

Xem ra Cố đạo nhân thật là một người có phúc, đàn ông lấy được bà vợ như vậy không có nhiều lắm.

Cố đạo nhân đã kéo Vương Phi qua một bên, nói vài câu, Vương Phi không ngớt gật đầu.

Nữ đạo sĩ lấy đuôi mắt liếc bọn họ, nhin không nổi hỏi:

- Hai người thì thầm nói gì với nhau vậy? Có phải là lén lút đi kiếm đàn bà đấy không?

Cố đạo nhân cười nói:

- Chúng ta nhất định sẽ không tìm nhiều lắm, mỗi ngày tối đa chỉ tìm ba người.

Nữ đạo sĩ trừng mắt nhìn y một cái, rồi nhoẻn miệng cười nói:

- Vậy thì tôi cũng không tìm nhiều lắm đâu.

Cố đạo nhân hỏi:

- Bà tìm gì?

Nữ đạo sĩ nói:

- Các ông ra ngoài tìm đàn bà, không lẽ tôi không biết ở trong nhà tìm đàn ông sao?

Cố đạo nhân nói:

- May mà quanh vùng này toàn là hòa thượng.

Nữ đạo sĩ hững hờ nói:

- Đừng quên rằng hòa thượng cũng là đàn ông, nữ đạo sĩ đi với nam hòa thượng, không phải là quá hợp hay sao?

Cổ đạo nhân cười lớn, chẳng có tí gì là nóng nảy, lại càng không ghen tương gì, bất cứ ai cũng nhìn thấy, y rất tín nhiệm bà vợ của mình.

Hoa Hoa Phong cũng cảm thấy rất mãn ý, bởi vì cô đã phát hiện ra người này quả thật giữ rất kín miệng, dù là trước mặt bà vợ mình, y cũng không hở ra một chút gì cả.

Vương Phi thì thở ra nói:

- Thật tình ta rất bội phục người.

Cổ đạo nhân nói:

- Bội phục ta? Ta có gì mà bội phục?

Vương Phi nói:

- Ít ra người còn hơn ta một chỗ.

Cổ đạo nhân nói:

- Sao?

Vương Phi nói:

- Nếu ta lấy một bà vợ đẹp dễ như vậy, ta nhất định sẽ không yên tâm để bà ta một mình trong nhà.

Cổ đạo nhân lại cười lớn nói:

- Thảo nào, người cứ thừa lúc ta ra ngoài là lại nơi đây uống rượu, thì ra người chấm phải nàng ta.

Nữ đạo sĩ cũng bật cười, bà ta căn môi, liếc qua Vương Phi, hỏi:

- Ông ấy đã nói vậy, lần sau chúng ta sẽ tặng cho ông ta một cái mũ xanh, xem ông ta tính sao?

Trời đang đẹp dễ sáng sủa, bỗng dưng biến ra mây đen phủ đầy bốn phía, trong phút chốc, mưa đã rơi xuống ào ạt...

Mưa chẳng nhỏ tí nào.

Nhìn những hạt mưa rớt trên mái nhà xuống, mọi người đều bất giác chau mày.

Hoa Hoa Phong thì lại cười, cô nói:

- Đây thật là ông trời quá đẹp.

Cố đạo nhân chau mày nói:

- Cô thích trời mưa sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Lúc khác thì không thích, nhưng hiện tại trận mưa này rơi xuống thật là đúng lúc.

Cố đạo nhân không hiểu:

- Tại sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Các người đều là danh nhân xứ này, đi đâu cũng không khỏi bị người ta chú ý, muốn cải trang dịch dung, ngay bây giờ cũng không dễ dàng gì.

Cô mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng cơn mưa này vừa xuống, vấn đề đã được giải quyết xong hết.

Cố đạo nhân càng không hiểu, người khác cũng không hiểu.

Hoa Hoa Phong thì đã lấy cái áo mưa có mũ treo trên tường xuống, cười nói:

- Mặc bộ áo mưa này vào, lại đội thêm cái mũ, còn ai thấy được các người là ai?

Có rất nhiều người cho là, chỗ tuyệt diệu của Tây hồ không những vào mùa xuân, mà cũng vào mùa đông nữa, không những vào lúc có mưa, cũng vào lúc có tuyết nữa.

Ngồi trong thuyền hoa rộng rãi, mặc áo quần khô ráo, ngồi trên hồ ngắm cảnh mưa rơi, quả thật là một chuyện thật phong nhã, thật nên thơ.

Nhưng mang áo mưa vào, đội mũ vào, đội mưa đập bùn, đi tróc nã giang hồ đại đạo, đó lại là một chuyện hoàn toàn khác hẳn.

Bên cạnh hồ có lục giác đình, trong đình có lão già bán trà, bán trứng, bán đậu, đang nhìn mưa rơi ngoài trời phát ngốc ra.

Những hạt mưa rơi xuống mặt hồ, giống như nước trong chảo đang sôi, cả ngày làm ăn của lão cũng muốn sôi sục.

Hoa Hoa Phong nói:

- Mọi người chỉ bằng ăn vài trái trứng dầm bụng, hôm nay có ăn được cơm hay không, còn chưa biết rõ lắm.

Cố đạo nhân hỏi:

- Tại sao chúng ta không đến Lầu Ngoại ăn cơm rồi đi tiếp?

Hoa Hoa Phong lạnh lùng nói:

- Làm cái nghề của chúng tôi, chịu khổ đã quen quá rồi, các người đã theo tôi làm công chuyện, phải chịu chút ủy khuất.

Cố đạo nhân không nói gì, chỉ mặt mày sầu khổ mua mấy trái trứng, chậm chậm nhai. Mưa rơi càng nặng hạt.

Hoa Hoa Phong nói:

- Mọi người tốt nhất là mua thêm vào trái trứng nữa, ăn dọc đường.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Hiện tại chúng ta sắp khởi hành chưa?

Hoa Hoa Phong nói:

- Hiện tại thời khắc cũng không còn sớm nữa, đường xá cũng không gần lắm.

Kiều lão tam cũng nhin không nổi, hạ giọng xuống hỏi:

- Nơi đó rốt cuộc là chỗ nào?

Hoa Hoa Phong thò tay ra chỉ bờ đối diện có ngọn núi xa xa, nói:

- Chính là mé đó.

Kiều lão tam nói:

- Được, tôi đi tìm cái thuyền lớn, chúng ta ngồi thuyền qua đó.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không được.

Kiều lão tam thộn mặt ra hỏi:

- Tại sao không được?

Hoa Hoa Phong vênh mặt nói:

- Nhà thuyền nơi đây, ai ai cũng có thể là tai mắt của Thanh Long hội, chúng ta không mạo hiểm như vậy được.

Kiều lão tam còn muốn nói thêm, nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng băng của cô, bèn chẳng nói gì nữa.

Đoàn Ngọc bỗng bước lại gần cô, thì thầm hỏi:

- Em biết hiện tại em giống người đang làm gì không?

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Vẫn còn giống nữ tặc không?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Hiện tại dĩ nhiên em không giống nữ tặc nữa, chỉ bất quá giống một nữ bạo chúa.

Mọi người chẳng được thi triển khinh công, cũng chẳng được lộ hình tích, bèn phải đi chân thấp chân cao trên bùn đất, đi một đoạn đường, trời đã tối, đi đến chân núi bên bờ đối diện bên kia, đêm đã xuống khuya lắm.

Cái tòa núi đó chẳng phải Thê Hà, cũng chẳng phải Tây Lân, đường lên núi hiểm trở, dù là ngày xuân tốt trời, cũng ít có du khách lai vãng.

Trong một đêm mưa như thế này, người không có chứng tật gì, lại càng không đi lên núi làm gì.

Nghiêm Cửu, Cố đạo nhân, Kiêu lão tam, Đoàn Ngọc, Vương Phi, mấy người này thần kinh rất bình thường, ngay một cái tật nhỏ cũng không có.

Nhưng hiện tại, bọn họ chỉ còn nước theo Hoa Hoa Phong lên núi.

Bởi vì ai ai cũng biết, muốn điều tra cho ra cái bí mật này, nhất định phải bắt cho được Hoa Dạ Lai.

Chỉ cần phá được vụ án này, bắt bọn họ chịu khổ thế nào, bọn họ cũng cam tâm tình nguyện được.

Chỉ bất quá, cái con quỷ Hoa Dạ Lai chết đâm này, thật tình là con yêu tinh hại người, chỗ nào không chịu núp, lại đi núp ở cái chỗ chết người này.

Mưa còn chưa chịu ngưng, không những vậy, xem ra còn chưa muốn ngưng chút nào.

Mưa xuân ở Giang Nam, vốn rất giống nổi sầu của kẻ ly khách, có cắt cũng cắt không đứt.

Cái áo mưa và mũ đi mưa mới mua, hình như không có hữu hiệu cho lắm.

Quần áo mọi người đều đã ướt sũng, chân tay lấm đầy bùn đất.

Lên núi rồi, bùn càng nhiều, đường xá càng khó đi, gió thổi trên người, làm cho người ta lạnh tê tái, mấy trái trứng ăn lúc nãy, hiện tại không biết đã đi đâu mất.

Mọi người ai ai cũng cảm thấy vừa lạnh vừa mệt mỏi, nhưng chỉ có nước mím môi chịu đựng.

Bởi vì đây là do mọi người cam tâm tình nguyện thôi.

Rồi cũng bò lên tới lưng núi, Hoa Hoa Phong mới chịu ngừng lại, nghỉ mệt lấy lại hơi thở.

Cô cũng là người, dĩ nhiên cô cũng biết mệt.

Vương Phi nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Đã đến nơi chưa?

Y nói đã hạ giọng xuống thấp lắm rồi, Hoa Hoa Phong còn vênh mặt lên, trừng mắt cho y một cái.

Cái vị đường chủ thanh danh hiển hách này, đã sợ không dám mở miệng ra nói gì thêm.

Chính ngay lúc đó, trên con đường núi bỗng có tiếng chân người vọng lại.

Hoa Hoa Phong lập tức đưa tay ra hiệu, cô đã nép vào bên mé đường ven rừng, cả người nằm phục xuống đất.

Mọi người lập tức toàn bộ đều theo cô nhảy theo, nằm phục xuống.

Bùn trên mặt đất vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo, mọi người đều hình như hoàn toàn không cảm thấy gì, bởi vì tiếng chân càng lúc càng lại gần, rốt cuộc đến ngay trước mặt bọn họ. Từ trong bụi cỏ nhìn ra, chỉ thấy một lão tiều phu mặc áo mưa, chân nam đá chân xiêu từ trên núi đi xuống, một tay cầm một cây dù rách, còn tay kia cầm một bầu rượu.

Xem ra lão ta đã uống quá nhiều rồi, ngay cả đi đường cũng không vững, miệng đang lẩm bẩm một mình những lời say sưa, hình như còn tính xuống núi kiếm thêm rượu.

Chỉ vì lão ta đã uống tới cỡ đó rồi, do đó trời có như vậy, còn muốn xuống núi kiếm thêm rượu uống.

Một người đã uống say tới sáu bảy phân rồi, muốn cho y ngừng lại, thật còn khó hơn mèo đói không ăn vụng cá nhiều.

Không lẽ lão quỷ rượu này là thuộc hạ của Thanh Long hội, tai mắt của Hoa Dạ Lai?

Mọi người đều ngưng hô hấp, ngay cả động đậy cũng không dám động đậy tí nào.

Bọn họ đều là tay lão luyện giang hồ, đả thảo kinh xà là chuyện bọn họ dĩ nhiên sẽ không làm.

Rồi cũng chờ xong được lão già quỷ sứ xuống hết con núi, từ từ tiếng bước chân cũng đã hết nghe thấy nữa.

Vương Phi mới nhin không nổi mở miệng nói:

- Không lẽ lão ta...

- Suyt...

Y vừa nói có bốn tiếng, đã bị Hoa Hoa Phong chặn ngang!

Nhất định không được mở miệng! Nhất định không được mở miệng! Nếu làm kinh động đến Hoa Dạ Lai, trách nhiệm ấy ai lại gánh cho?

Mọi người chỉ còn nước bấm bụng trầm tĩnh xuống, bò trên bùn đất chờ đợi, mỗi người đều cảm thấy mình giống như con chó hoang không nhà không cửa.

Cũng không biết đã chờ được bao lâu, Hoa Hoa Phong rồi cũng đứng dậy, đưa tay vẩy vẩy ra dấu, muốn bọn họ tiếp tục lên núi.

Bấy giờ, chân của bọn họ không những lấm đầy là bùn, cả người cũng đều là bùn, Đoàn Ngọc cả một đời chưa từng lúc nào xem ra bê bối quá như vậy.

Nhưng mọi người đều vẫn không một tí oán than lộ ra nét mặt, ngay cả Nghiêm Cửu là con người thích sạch sẽ như vậy, cũng không hề có một lời than thở.

Mỗi người ai cũng đều hy vọng bắt được con nữ tặc Hoa Dạ Lai, để báo thù cho Nghiêm Tiểu Vân và giải oan cho Đoàn Ngọc, cho mọi người đều hả giận một phen.

Mỗi người ai cũng tín nhiệm Hoa Hoa Phong, cái vị Thất Trảo Phụng Hoàng đại danh thế kia, làm chuyện quả thật từng bước từng bước gian nan, thận trọng già dặn, làm người ta lấy làm bội phục vô cùng.

Trên núi càng tối, càng lạnh.

Hoa Hoa Phong bỗng dừng lại, núp vào trong bụi cây.

Ngoài bìa rừng có một vách đá cheo leo, dưới đó còn có hai gian nhà gỗ, bên trong còn để đèn.

Không lẽ đây là nơi trú ẩn của Hoa Dạ Lai?

Mọi người nằm phục xuống đất, ngay cả thở mạnh cũng không dám, hy vọng có thể xông ngay vào trong nhà lập tức, chụp lấy Hoa Dạ Lai bắt giữ.

Nhưng Hoa Hoa Phong lại rất trầm tĩnh, xem ra cô đã có chủ ý định sẵn, không chắc mười phần, cô nhất định không chịu vọng động dễ dàng.

Căn nhà gỗ không có lấy một chút động tĩnh.

Bọn họ lại đợi thêm một hồi thật lâu, làm như đã đợi được một trăm năm rồi, Hoa Hoa Phong rốt cuộc mới thì thầm nói:

- Tôi vào đó một mình, các người ở ngoài này bao vây căn nhà gỗ, đợi tôi hô lên, các người sẽ xông vào sau.

Tại sao cô muốn một mình xông vào chỗ nguy hiểm? Tại sao không xông một lượt vào nhà quách?

Mọi người đều không hiểu.

Nhưng cô đã nói vậy rồi, nhất định là có đạo lý, mọi người đều chỉ có nước nghe.

Hoa Hoa Phong đã nhắc người lên, như một làn khói nhẹ, tung về phía trước.

Cái vị Thất Trảo Phụng Hoàng này, khinh công không kém cõi tí nào. Chỉ thấy cô ở ngoài căn nhà gỗ lại đứng đó nghe động tĩnh một hồi, mới đá tung cánh cửa, nhảy vào bên trong.

Bấy giờ mọi người đều toàn bộ di triển thân hình bao quanh căn nhà gỗ kín mít.

Mỗi người ai ai thân pháp cũng nhanh nhẹn, mỗi người ai ai cũng là cao thủ đệ nhất đẳng trong vũ lâm.

Xem ra Hoa Dạ Lai lần này cho dù là con hồ ly, cũng khó mà thoát cho nổi!

Bỗng nghe trong nhà bình lên một tiếng, Hoa Hoa Phong đang la lớn:

- Hoa Dạ Lai, xem người còn chạy đi đâu được?

Cố đạo nhân, Vương Phi, Kiều lão tam, đều không nhin nổi, đã nhất tề xông tới, vào vào trong nhà.

Sau đó ba người toàn bộ đều thộn mặt cả ra.

Trong nhà gỗ chỉ có một người... một người là Hoa Hoa Phong.

Trong nhà vừa dơ dáy vừa bề bộn, còn đầy cả mùi rượu hôi nồng nặc, từng trận xông ra.

Trong góc nhà có chất một đồng củi, trên bàn có để một ngọn đèn cũ kỹ.

Hoa Hoa Phong đang ngồi ung dung bên cạnh đèn, lấy một tấm vải bố lau khô đầu tóc đầy nước mưa.

- Hoa Dạ Lai đâu?

- Không biết.

Vương Phi là người đầu tiên la làng lên:

- Cô cũng không biết?

Hoa Hoa Phong nhàn nhã nói:

- Tôi chẳng phải đồng đảng của cô ta, cũng chẳng phải bạn bè, cô ta ở đâu, làm sao tôi biết được?

Mọi người toàn bộ ngẩn người ra đó.

Cố đạo nhân rút cuộc nhin không nổi nói:

- Nhưng chính cô nói rõ ràng, cô đã điều tra ra cô ta đang ở đâu.

Hoa Hoa Phong nhoèn miệng cười nói:

- Đó là gạt người ta đấy, toàn bộ đều là gạt cả.

Cố đạo nhân lại thộn mặt ra.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi chẳng phải Thất Trảo Phụng Hoàng, cũng chẳng phải nữ bộ đầu, tôi chỉ bất quá là một cô bé hay thích cãi cọ với người ta, các người là tay lão luyện giang hồ còn không nhận ra thật sao?

Cổ đạo nhân nhìn nhìn thân hình đầy bùn đất của mình, khóc cũng khóc không ra tiếng, cười cũng cười không nổi.

Y bỗng cảm thấy sao mình giống một tên ngốc, một tên khùng quá. Người khác cũng có cảm giác, dĩ nhiên là không khác y bao nhiêu. Năm người đàn ông, lại bị một cô bé gạt cho quay mòng mòng cả lên, mùi vị đó thật tình không dễ chịu cho lắm.

Hoa Hoa Phong bỗng nói:

- Tôi làm như vậy, chỉ bất quá là đang dò thử các người đó.
- Dò thử chúng ta?

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi thấy có vẻ nghi ngờ trong bọn, có một người là Long đầu lão đại.

Cô lại nói tiếp:

- Chỉ có Long đầu lão đại, mới biết Hoa Dạ Lai đang ở đâu, mới biết tôi đang gạt gẫm, tôi làm vậy, trong bụng của y đã có sẵn định kiến dù chịu theo tôi cực khổ oan uổng một chuyến, nhất định sẽ không khỏi có chỗ sơ hở lộ ra, tôi nhất định cũng sẽ nhận ra ngay.

Cổ đạo nhân nhin không nổi thở ra một hơi hỏi:

- Hiện tại, cô đã thấy ra gì chưa?

Hoa Hoa Phong nhoẻn miệng cười nói:

- Xem ra mọi người đều là người tốt thật cả, lúc trước thật tình tôi không nên đi hoài nghi các người.

Một cô bé cười ngọt ngào như vậy, trước mặt mình, còn nói mình là người tốt, làm sao còn ai tức giận cho được đây?

Nghiêm Cửu cũng chỉ còn nước than lên một tiếng, cười khổ nói:

- Hiện tại cô nương còn có gì phân phó không?

Hoa Hoa Phong nói:

- Chỉ có một chuyện thôi.

Cô chớp chớp mắt, mỉm cười nói:

- Hiện tại mọi người tốt nhất là mau mau về nhà, tắm một trận nước nóng, uống miếng trà nóng, thoải mái ngủ một giấc.

Song cửa trên căn lầu nhỏ vẫn còn mở, nhưng đèn đã tắt, mưa cũng đã ngừng.

Bọn họ chèo cái thuyền nhỏ lúc này đã dừng để lại đó, về lại nơi này, trên đường đi Đoàn Ngọc không hề mở miệng nói một tiếng.

Hoa Hoa Phong len lén liếc qua y, rụt rè hỏi:

- Không biết cái vị nhân huynh bị người ta bỏ vào rương ấy có còn ở đó không?

Đoàn Ngọc vẫn còn vênh mặt lên, không mở miệng.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh đoán xem y còn ở đó không?

Đoàn Ngọc không đoán.

Hoa Hoa Phong bỗng nhảy bật người dậy, la lớn lên:

- Anh giận chuyện gì? Em làm vậy, không lẽ không phải vì anh sao? Anh chịu khổ, không lẽ em không chịu khổ sao, anh đây một thân bùn đất, không lẽ em không vậy sao?

Đoàn Ngọc bỗng nhảy bật dậy, nói lớn:

- Ai nói anh giận gì?

Y la lên, Hoa Hoa Phong ngược lại thộn mặt ra:

- Anh không tức giận, tại sao cái mặt cứ vênh ra như quan tài vậy?

Đoàn Ngọc la lớn lên:

- Bởi vì anh không được cao hứng trong lòng.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Tại sao anh không cao hứng?

Đoàn Ngọc nói:

- Nếu em là anh, em có cao hứng được không?

Hoa Hoa Phong thốt không ra lời.

Bất cứ ai gặp phải cái chuyện như Đoàn Ngọc, trong bụng nhất định sẽ không khoan khoái tí nào.

Hoa Hoa Phong rút cuộc thở nhẹ ra một hơi, dịu dàng nói:

- Hiện tại anh tính sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Không biết.

Y nhảy bật dậy, tung người lên căn lầu nhỏ, mở toang cửa ra, nhảy vào...

Y cũng muốn xem thử cái vị nhân huynh bị người ta bỏ vào trong rừng có còn đó hay không?

Người này vẫn còn ở đó, đang ngồi ở trong phòng khách, ăn bánh bao còn thừa lại hôm qua, uống chỗ rượu còn dư.

Y mặc bộ đồ vẫn là bộ áo lót y mặc lúc còn ở trong rừng, vẫn còn để chân trần, gương mặt còn trắng bệch, tiêu tụy hơn cả hôm qua.

Đoàn Ngọc cũng ngồi xuống, ăn bánh bao, uống rượu.

Người này bỗng cười cười nói:

- Bánh bao còn chưa bị hư.

Đoàn Ngọc cũng cười cười nói:

- Thịt cũng chưa bị hư, tôm cũng chưa bị hư, cá cũng chưa bị hư, nhưng người của tôi thì quá thối tha.

Người này mỉm cười nói:

- Xem ra anh cũng giống như bị người ta bỏ vào trong rừng, không những vậy, còn là cái rừng bị hỏ.

Đoàn Ngọc thở ra:

- Tôi tình nguyện vào trong rừng đấy, ít ra còn hơn bị người khác gạt bỏ quanh bở quất như con chó ghẻ.

Người này hỏi:

- Anh bị ai gạt?

- Bị tôi đấy.

Hoa Hoa Phong đang chấp hai tay sau lưng, ung dung bước ra, hững hờ nói:

- Đúng là bị tôi gạt cho lẫn lóc cả một đêm không được gì, nhưng bộ y phục này...

Cô bỗng vung tay lên, trong tay cô đang cầm bộ đồ màu tím nhạt cô dùng để cải dạng nam trang.

Hiện tại bộ đồ tím nhạt này cũng tràn lê bùn đất.

Hoa Hoa Phong nhìn lom lom vào người này, lạnh lùng nói:

- Cái bộ y phục này vốn đang nằm trong phòng tôi ngủ ngon giấc, tại sao lại bỏ lẫn bỏ lóc đầy cả bùn, không lẽ chính nó cũng mọc hai chân ra ngoài chơi sao? Đi lại chùa Phong Lâm lén lút nghe trộm, rồi lại lén lút đi theo ai bỏ lẫn bỏ càng?

Gương mặt trắng bệch của người này, đã có vẻ đỏ lên.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Y phục dĩ nhiên là không mọc hai chân ra, nhưng trên người anh có đôi chân.

Cô trừng to cặp mắt lên, trừng vào người này, bỗng lớn tiếng nói:

- Tôi hỏi anh, tại sao anh lại theo chúng tôi tới chùa Phong Lâm, rồi lại theo chúng tôi lên núi? Không lẽ anh muốn đi tìm Hoa Dạ Lai? Rốt cuộc anh là ai? Có liên hệ gì đến chuyện này?

Người này đang đỏ mặt, bỗng lại biến ra trắng bệch, hình như muốn nói gì, nhưng lại cứ nói không ra lời.

Nước mưa bên ngoài song cửa, bỗng lồm bồm có tiếng chèo thuyền vọng lên.

Đoàn Ngọc và Hoa Hoa Phong không tự chủ được, muốn lại căn phòng nhỏ nhìn xem, nhưng gã thiếu niên bí mật gương mặt trắng bệch đã tung người lên không, bắn ra ngoài như một mũi tên.

Cũng chính ngay lúc đó, một người đã từ mặt hồ bắn vào song cửa.

Một người trung niên gầy guộc cao ráo gương mặt thanh tú ồm ồm, thân hình nghiêm nghị, rõ ràng là Nghiêm Cửu.

Y phục trên người ông ta cũng còn chưa kịp khô, còn đầy cả người bùn đất, gương mặt thì vênh lên như một cỗ quan tài.

Hoa Hoa Phong nhìn ông ta kinh ngạc, cô gượng cười một tiếng nói:

- Ông còn chưa về nhà sao?

Nghiêm Cửu lạnh lùng nói:

- Ta còn chưa về nhà.

Đoàn Ngọc cười nói:

- May mà nơi này còn có rượu, uống hai ly cho đỡ lạnh được không?

Nghiêm Cửu lạnh lùng nói:

- Ta không lại đây uống rượu.

Nhìn nét mặt ông ta, bất cứ ai cũng thấy rõ ông ta nhất định không phải lại uống rượu.

Hoa Hoa Phong đảo quanh tròn mắt cười hỏi:

- Không lại đây uống rượu, thì lại đây làm gì?

Nghiêm Cửu nói:

- Lại đây giết người!

Hoa Hoa Phong cười không nổi:

- Lại giết người, giết ai?

Nghiêm Cửu nói:

- Lão phu cả đời ân oán phân minh, Thiết Thủy là bạn rất thân của ta, Tiểu Vân là con trai độc nhất của ta, bất cứ ai giết bọn họ, ta đều không để y sống quá đêm nay.

Đoàn Ngọc cũng cười không nổi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ông lại giết y sao? Rõ ràng là ông biết hung thủ không phải là y mà?

Nghiêm Cửu cười nhạt nói:

- Cây đao giết người là cây Bích Ngọc Thất Tinh Đao của nhà họ Đoàn, hung thủ giết người, không phải là y còn là ai bây giờ?

Hoa Hoa Phong ngẩn mặt ra.

Thật tình cô nghĩ không ra tại sao Nghiêm Cửu bỗng dừng lại đổi ý như vậy?

Nghiêm Cửu nói:

- Quả thật ta không muốn gây cừ oán với Đoàn Phi Hùng, nhưng mối thù giết con, ta không thể không trả.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy ông làm ra vẻ nhân nghĩa trước mặt mọi người, người ta đi rồi, ông bèn lập tức lấy mạng của y.

Nghiêm Cửu nói:

- Đúng vậy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ông không sợ giết lầm người sao?

Nghiêm Cửu nói:

- Giết lầm một người, còn hơn là tha lầm một kẻ thù. Lão phu tung hoành một đời trong giang hồ, giết người vô số, dù có giết lầm một người, cũng là

chuyện thường.

Hoa Hoa Phong lạnh lùng nói:

- Ông không sợ người khác giết lầm ông?

Nghiêm Cửu hững hờ nói:

- Lão phu đã quá ngũ tuần, hôm nay lại đây, đã đem chuyện sống chết bỏ ra ngoài không kể rồi.

Ánh mắt ông ta như lưỡi đao nhìn dính vào Đoàn Ngọc, bỗng gằn giọng nói:

- Lấy thanh Bích Ngọc Đao của người ra, chỉ cần người có thủ đoạn gì, cứ việc cắt đầu lâu ta xuống làm đồ uống rượu cũng không sao.

Đoàn Ngọc thở ra một hơi, cười khổ nói:

- Tôi uống rượu trước giờ chỉ muốn dùng ly thôi.

Nghiêm Cửu nói:

- Nhưng ta thì muốn dùng đầu của người uống rượu, dùng máu của người rót đầy vào làm rượu, tể anh hồn con ta.

Giọng nói của ông ta ghen ngào, cặp mắt như hai cây đinh dính chặt vào cổ họng của Đoàn Ngọc, bàn tay xương xẩu, đã đưa lên như vuốt chim ưng, phảng phất như hận không được bóp xuyên thủng vào cổ họng Đoàn Ngọc.

Bất cứ ai cũng đều thấy được, ông ta đã đem hết mấy chục năm công lực trong người, toàn bộ tụ vào hai bàn tay đó, chỉ cần một cú đánh ra, ắt phải là cú sát thủ trí mệnh.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe có người lớn tiếng nói:

- Đừng xuất thủ, đừng có giết lầm người!

Một người vừa la vừa xông thẳng vào nhà, chính là gã thiếu niên thần bí gương mặt trắng bệch kia.

Gã thiếu niên này rốt cuộc là ai? Sao y biết được Nghiêm Tiểu Vân không bị chết bởi tay Đoàn Ngọc? Sao y biết Nghiêm Cửu đã từng giết người?

Dĩ nhiên là y biết.

Trên đời này không chừng chỉ có y là người duy nhất chứng minh được Nghiêm Tiểu Vân không hề bị chết dưới tay Đoàn Ngọc.

Bởi vì y chính là Nghiêm Tiểu Vân!

Nghiêm Tiểu Vân chưa chết!

Thấy con mình đã chết rõ ràng kia, bây giờ lại sống rành rành trước mặt mình, Nghiêm Cửu không hề lộ vẻ gì kinh kỳ sung sướng ra mặt.

Nghiêm Tiểu Vân đã quỳ xuống cúi đầu trước mặt ông ta.

- Hải nhi bất hiếu, để lão nhân gia phải lo lắng bận tâm.

Nghiêm Cửu còn đang sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Ta chẳng hề bận tâm gì đến mi, ta biết mi chưa chết.

Hoa Hoa Phong thì nhin không nổi đã la toáng lên:

- Y là Nghiêm Tiểu Vân? Y là con trai của ông? Ông biết y chưa chết bao giờ?

Nghiêm Cửu gật gật đầu nói:

- Dù Thanh Long hội cải trang thi thể của nó qua mắt được ta, ta vẫn biết nó chưa chết, dù nó không than thở bên ngoài chùa Phong Lâm chỗ linh đường Thiết Thủy, ta cũng biết.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Làm sao ông biết được?

Nghiêm Cửu hững hờ nói:

- Rốt cuộc nó là con của ta!

Câu nói này không thể xem là lời giải thích gì rõ ràng lắm, nhưng lại đủ để giải thích tất cả mọi thứ... cha con với nhau, đại khái cũng có thứ tình cảm kỳ diệu nào đó, liên hệ kỳ diệu nào đó. Cái thứ cảm giác đó không ai giải thích được, nhưng cũng không ai phủ nhận được.

Hoa Hoa Phong vẫn còn chưa hiểu:

- Thanh Long hội đã quyết tâm muốn lấy mạng của y, tại sao lại đi dùng thi thể người khác giả làm y, còn y thì đem bỏ trong rừng kia thả xuống đáy hồ?

Đoàn Ngọc bỗng cười cười nói:

- Bởi vì bọn họ không muốn Nghiêm Cửu gia thấy cái lưỡi câu trên vai của y.

Hình như y cũng đã thấy cái bí mật này từ lâu:

- Bọn họ không muốn để Nghiêm Cửu gia thấy trên người y còn có vết thương gì khác ngoài vết đao chém, bọn họ nhất định phải làm cho Nghiêm Cửu gia tin rằng, y trực tiếp bị anh chém chết.

Nghiêm Cửu nói:

- Gương mặt người chết đại khái không tránh khỏi méo mó nhăn nhó, bọn họ đã tính đúng, ta sẽ không thấy được sự giả mạo.

Hoa Hoa Phong lại càng không hiểu:

- Ông đã biết y chưa chết, tại sao còn đi giết Đoàn Ngọc, báo thù cho y?

Nghiêm Cửu nói:

- Bởi vì ta cũng biết, nhất định tự nó sẽ cảm thấy không mặt mũi gì gặp ta, nếu không đem con nữ tặc Hoa Dạ Lai bắt lấy, trả thù một phen cho hả giận, nó sẽ không muốn ra mặt gặp ta đâu.

Cho đến bây giờ, gương mặt mệt mỏi lãnh đạm của ông ta, mới lộ ra vẻ thương hại, ông ta chậm chậm nói tiếp:

- Rốt cuộc nó cũng là con ta, tính khí nó ra sao, dĩ nhiên là ta biết rõ lắm.

Hoa Hoa Phong đại khái cũng hiểu được điểm này:

- Vì vậy ông mới cố ý dùng cách này để ép cho y ra mặt!

Nghiêm Cửu gật gật đầu, thở ra:

- Thằng bé này tuy quật cường kiêu ngạo, nhưng nhất định không phải là thứ vong ân phụ nghĩa, nhất định sẽ không lấy mắt nhìn ân nhân cứu mạng của mình đi liều mạng với cha mình!

Hoa Hoa Phong lại có chỗ không hiểu:

- Nhưng mà, sao ông biết y ở đây?

Nghiêm Cửu rốt cuộc lộ ra một nụ cười trên khuôn mặt:

- Ta đã đoán ra từ lâu, cái vị nhân huynh bị người bỏ vào trong rương ấy chính là nó.

Hoa Hoa Phong cũng bật cười:

- Ông cũng có nghe tôi nói, y mặc đồ trên người, là y phục của tôi.

Nghiêm Cửu cười nói:

- Tuy ta đã già yếu bệnh tật lắm, lỗ tai cũng còn chưa bị điếc.

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Không những không điếc tí nào, thật còn linh hơn cả... tôi nữa.

Cô tính nói, “linh hơn cả thỏ”, nhưng hiện tại đối với cái người già yếu bệnh hoạn này, đã phát sinh ra tấm lòng tôn kính không sao nói được.

Nghiêm Cửu đã đưa tay đón lấy bộ đồ trong tay cô, đặt lên người con mình:

- Bộ y phục này tuy dơ dáy, ít ra cũng còn hơn là không có y phục, mi coi chừng cảm lạnh đó.

Nghiêm Tiểu Vân lắp bắp:

- Con... con...

Y vừa cảm kích, vừa xúc động, chỉ thấy máu nóng dâng lên, tắt lịm cổ họng, ngay cả một tiếng cũng nói không ra.

Hoa Hoa Phong thở ra một hơi dài nói:

- Hiện tại anh vẫn còn sống sờ sờ đó, người ám toán anh là ai, anh có thể tự miệng mình nói ra giùm?

Nhưng Nghiêm Tiểu Vân vẫn còn không nói ra.

Hoa Hoa Phong nhìn y chăm chăm hỏi:

- Anh còn chưa chịu nói sao?

Nghiêm Tiểu Vân nói:

- Tôi...

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ anh còn có chuyện gì khổ tâm không nói ra được sao?

Nghiêm Tiểu Vân đóng quách luôn miệng lại, mắt cũng nhắm lại luôn, khóe mắt hình như có ứa ra một giọt lệ trong suốt.

Quả thật y có nỗi khổ tâm không nói ra được, y không muốn nói, hiện tại cũng không cần nói. Nhìn thấy giọt nước mắt ứa ra đó của y, mọi người trong lòng cũng hiểu ra.

Hoa Dạ Lai tuy lừa gạt y, bán đứng y, trong lòng y vẫn vĩnh viễn không quên được cô ta.

Tình cảm vốn là chuyện rất kỳ quái, một gã thiếu niên đa tình, yêu phải thường thường là một người không đáng cho y yêu!

Trong lòng y tuy cũng biết rõ là vậy, khổ nỗi tương tư đã nhập vào cốt tủy, có muốn chôn nói đi cũng khó mà làm cho nổi.

Nghiêm Cửu tựa hồ không nữa nhìn y.

Con của mình trong lòng bi thương ra sao, làm cha dĩ nhiên là hiểu con hơn ai hết.

Nghiêm Cửu bỗng nói:

- Lúc này tuy cô chưa dò ra được điều gì, ta thì đã thấy ra được một chỗ khả nghi.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Ông thấy ai là người khả nghi?

Nghiêm Cửu nói:

- Cố đạo nhân.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Sao tôi nhìn không ra gì cả?

Nghiêm Cửu nói:

- Bởi vì cô vốn không biết y là hạng người như thế nào.

Hoa Hoa Phong quả thật là không biết.

Nghiêm Cửu nói:

- Y vốn là một người không muốn chịu cực khổ nhất, lười biếng nhất, dù cho Hoa Dạ Lai có thù hận gì sâu xa với y, kêu y dầm mưa dầm gió đi trong bão táp như vậy cả đêm, y không chịu đâu!

Hoa Hoa Phong nói:

- Nhưng lúc này ngay cả một lời oán than, y cũng không thốt ra.

Nghiêm Cửu nói:

- Vì vậy ta mới cảm thấy kỳ quái.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ vì y biết tôi đang gặt gẫm, y cũng biết Hoa Dạ Lai đang ở đâu, nhưng sợ tôi nhìn ra, vì vậy mới chịu làm thinh nếm mùi khổ cực.

Nghiêm Cửu gật gật đầu nói:

- Thật ra dù không có chuyện ngày hôm nay, ta đã nghi ngờ y từ lâu rồi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sao?

Nghiêm Cửu nói:

- Hôm đó Thiết Thủy và Đoàn Ngọc giao thủ với nhau, y đang mãi đứng ở đầu thuyền thông tay nhìn, đang mãi chờ Đoàn Ngọc bị chết dưới tay của Thiết Thủy, Vương Phi mấy lần muốn ra mặt cản trở, đều bị y chặn lại.

Hoa Hoa Phong đảo quanh tròn mắt nói:

- Tôi vốn ngỡ rằng chỉ có một người hy vọng y chết.

Nghiêm Cửu nói:

- Cô nói người đó là ai?

Hoa Hoa Phong nói:

- Long đầu lão đại của Thanh Long hội.

Nghiêm Cửu nói:

- Vốn chỉ có một người, là hy vọng Đoàn Ngọc chết.

Hoa Hoa Phong sáng rực mắt lên, nói:

- Không lẽ Cố đạo nhân lại là Long đầu lão đại!

Nghiêm Cửu nói:

- Y chỉ bất quá là chủ tiệm một quán rượu nhỏ bé, nhưng thua một ván là một vạn lượng tiền vàng, tiền của y ở đâu ra!

Hoa Hoa Phong bỗng quay đầu lại, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc nói:

- Anh nghĩ thế nào? Sao im lặng không nói gì vậy?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Bởi vì tôi muốn nói gì, đều đã được mọi người nói ra hết rồi.

Nghiêm Tiểu Vân bỗng ngẩng đầu lên nói:

- Hôm đó tôi đang trong hôn mê, quả thật có thấy cái bóng của một người cụt tay, không những vậy, hình như còn nghe y đang cãi nhau gì đó với Hoa... Hoa cô nương.

Hoa Hoa Phong nói:

- Âm khí từ sau lưng anh phóng lại, người phóng âm khí, rất có thể là y.

Nghiêm Tiểu Vân cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

Hoa Hoa Phong đảo quanh tròn mắt nói:

- Nếu Cổ đạo nhân mà là Long đầu lão đại thật, bây giờ nhất định chưa về nhà đâu.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Tại sao?

Hoa Hoa Phong nói:

- Bởi vì y đã biết chúng ta xem Hoa Dạ Lai thành ra đầu dây mối nhợ như vậy, xem cái kiểu của y, nhất định sẽ mau mau đi trước, giết quách Hoa Dạ Lai bịt miệng.

Gương mặt Nghiêm Tiểu Vân càng lộ vẻ trắng bệch, ngay cả cặp môi đều đã run rẩy cả lên.

Hoa Hoa Phong cố ý không nhìn y, cô lại nói tiếp:

- Vì vậy hiện tại chúng ta nên đi tìm Cổ đạo nhân, xem y có phải đang ở nhà không?

Đoàn Ngọc bỗng cười cười nói:

- Y không ở nhà.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Sao anh biết y không ở nhà?

Đoàn Ngọc hững hờ trả lời:

- Nghiêm Cửu gia theo sau lưng mình, nhưng theo sau Nghiêm Cửu gia, còn có một người đi theo!

Hoa Hoa Phong thay đổi sắc mặt nói:

- Cổ đạo nhân?

Đoàn Ngọc quay đầu lại, nhìn song cửa phía trong căn phòng nhỏ một cái, mỉm cười nói:

- Các hạ đã lại rồi, tại sao còn không vào uống ly rượu, trực trực hơi lạnh ra!

Ngoài song yên ba phiêu dưởng, hình như không có tiếng người, nhưng Đoàn Ngọc vừa nói xong, dưới song cửa bỗng có một trận cười lớn vọng lên:

- Hảo tiểu tử, quả nhiên giỏi thật, xem ra ta đã quá xem thường người thật.

Đây là tiếng cười của Cố đạo nhân.

Tiếng cười của y nghe ra có vẻ gì đó kỳ quái không tả được.

Cố đạo nhân quả thật đã đến.

Tuy y còn đang cười, gương mặt lại trắng bệch, ánh mắt lộ đầy vẻ mỉa mai tàn bạo mà bi thảm, giống như một con sói đã biết mình lọt vào bẫy của thợ săn.

Đoàn Ngọc nhìn y, bỗng thở ra nói:

- Ông không hề xem thường tôi, nhưng ông xem thường chính mình.

Cố đạo nhân nói:

- Sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Đáng lý ra ông không nên lại đây.

Cố đạo nhân hỏi:

- Tại sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Nếu hiện tại ông về nhà, nằm thoải mái trên giường, trên đời này có ai chứng minh được ông là người đã ám toán Nghiêm công tử?

Cố đạo nhân nói:

- Chính ta cũng biết thế, nhưng ta không lại không được.

Đoàn Ngọc nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Tại sao?

Cố đạo nhân:

- Bởi vì Nghiêm Tiểu Vân chưa chết, mà người cũng chưa chết.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Chúng tôi chưa chết, ông bèn phải chết?

Cố đạo nhân đã lộ một nụ cười thật thê lương trên khóe miệng, y nói:

- Chính ngươi cũng đã nói, người làm việc cho Thanh Long hội, không thành công, là phải chết, dù chỉ bất quá lắm lần chút xíu, cũng phải chết.

Câu nói ấy quả thật Đoàn Ngọc đã có nói, lúc ở trước linh cửu của Thiết Thủy.

Cố đạo nhân nhớ rõ từng chữ một.

Hoa Hoa Phong giành hỏi:

- Không lẽ ông đã thừa nhận ông chính là Long đầu lão đại ở đây?

Cố đạo nhân nói:

- Chuyện đã như vậy, ta còn cần gì phải phủ nhận!

Đoàn Ngọc nhìn y chăm chú, hỏi:

- Không lẽ ông vốn lại đây nạp mạng hay sao?

Cố đạo nhân buồn rầu nói:

- Chết dưới tay các người, xem ra còn khỏe khoắn hơn là chết dưới tay hình đường của Thanh Long hội.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Hoa Dạ Lai đâu?

Cố đạo nhân nói:

- Sao cô không thử nghĩ xem, cô ta đã là đường dây duy nhất của các người, làm sao ta còn để cô ta sống được?

Nghiêm Tiểu Vân bỗng nhảy tung người lên gào lớn:

- Người... người đã giết nàng bịt miệng rồi sao?

Cố đạo nhân lạnh lùng nói:

- Người muốn báo thù cho cô ta?

Bàn tay của y bỗng có ánh đao lóe lên, một cây đao nhọn, đã cắm vào trái tim của y.

Y còn chưa ngã xuống, cặp mắt còn đang lạnh lùng nhìn Nghiêm Tiểu Vân nói:

- Ta cứu cô ta, người phải cảm kích ta mới đúng, ta...

Y không nói gì thêm, máu tươi đã vọt ra từ mắt từ mũi từ lỗ tai của y.

Trời đã muốn sáng rồi.

Đông phương đã thấy có vẻ hừng sáng, tia sáng chiếu xiên từ song cửa vào, chiếu xuống gương mặt của y.

Y rớt cuộc ngã âm xuống.

Câu chuyện biến hóa quá đột ngột.

Cái chết của y thật tình cũng quá đột ngột.

Câu chuyện thần bí ly kỳ này, tự nhiên bỗng kết thúc tại đây.

Đoàn Ngọc nhìn thi thể của y, ánh mắt bỗng lộ vẻ thật kỳ quái, y lẩm bẩm:

- Y vốn không nên chết, sao lại chết đi?

Hoa Hoa Phong nhin không nổi nói:

- Y không nên chết, không lẽ anh nên chết sao?

Đoàn Ngọc thở ra một hơi, y thừa nhận:

- Anh thật đáng chết lắm!

Y bỗng quay đầu lại, nhìn Nghiêm Tiểu Vân, rồi hỏi một câu thật kỳ quái:

- Anh gặp Hoa Dạ Lai lần cuối cùng, có phải cô ta đang câu cá?

Nghiêm Tiểu Vân gật gật đầu.

Y cũng cảm thấy thật kinh ngạc, bởi vì y nghĩ không ra làm sao Đoàn Ngọc biết được.

Mặt trời đỏ chói lên cao, hôm nay hiển nhiên là ngày đẹp trời.

Quán rượu của Cổ đạo nhân, cửa lớn đã mở ra một nửa, đứa nhỏ cùi hủi cổ quái, đang quét rác trước nhà.

Thùng rượu lớn và cái ghế đầu vốn vẫn bày ở ngoài quán, Đoàn Ngọc, Nghiêm Cửu, Nghiêm Tiểu Vân, Hoa Hoa Phong ngồi quanh thùng rượu.

Đứa nhỏ cùi hủi ngay cả nhìn cũng không nhìn bọn họ lấy nửa mắt, miệng nó đang lẩm bẩm:

- Dù là tửu quỷ cũng chẳng có uống rượu sớm quá như vậy chứ.

Đoàn Ngọc bỗng hỏi:

- Bà chủ quán của chú đâu?

Đứa nhỏ cùi hủi nói:

- Còn đang ngủ.

Đoàn Ngọc lại hỏi một câu thật kỳ quái:

- Còn ông chủ?

Đứa nhỏ cúi húi nói:

- Cũng đang ngủ.

Đoàn Ngọc lại thở ra, chẳng nói gì nữa.

Bốn người cứ thế mà yên lặng ngồi đó, đợi chờ, không ai biết bọn họ đang chờ gì.

Về mặt bọn họ đều rất nặng nề, phải báo tin buồn một người đã chết cho bà vợ y nghe, vốn không phải là chuyện gì làm người ta khoan khoái.

Mặt trời lại đang lên cao chút nữa.

Hoa Hoa Phong hình như đã có tí nóng nảy, hình như muốn mở miệng nói gì đó.

Con còn chưa kịp mở miệng nói những gì cô muốn nói, bởi vì cô bỗng phát hiện ra có người đang nhìn bọn họ.

Bất kỳ ai nhìn vào người này, cũng sẽ nhin không nổi muốn nhìn thêm vài lần nữa.

Người này dĩ nhiên là một người đàn bà, một người đàn bà rất linh hoạt, không những đẹp, mà còn có phong tư trác ược, và còn biết điểm trang.

Bà ta mặc đồ cũng rất giản cốu, chiếc áo màu xanh đậm rất hợp thân, đi theo cái quần dài lướt thướt. Quần màu trắng như tuyết, chất liệu không những cao quý, thêu dệt rất tinh tế, màu sắc cũng rất hợp.

Bà chủ quán rượu rốt cuộc đã xuất hiện.

Cách ăn mặc điểm trang của bà ta, giống hệt lúc gặp Đoàn Ngọc lần đầu tiên.

Nhưng thần sắc của bà ta có chỗ khác biệt. Gương mặt bà ta không còn nụ cười quyến rũ lòng người.

Bà ta nhìn bọn họ, rồi chầm chậm bước lại.

Đoàn Ngọc và Nghiêm Cửu đều đứng dậy, ngần ngừ một lát, hình như không biết phải nói gì cho phải với bà ta.

Bà ta chẳng cần phải nghe bọn họ nói gì, bỗng cười lên một tiếng, cười thật thê lương:

- Có phải các người lại đây để nói cho tôi biết, tôi đã thành quả phụ đấy không?

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Nghiêm Cửu nhin không nổi hỏi bà ta:

- Sao bà biết?

Nữ đạo sĩ cười thê thảm nói:

- Tôi nhìn ra được mà.

Nghiêm Cửu nói:

- Bà nhìn ra nét mặt chúng tôi thế nào được sao?

Nữ đạo sĩ bi thảm nói:

- Tôi đã nhìn ra từ lâu, thần tình... thần tình của y lúc gần đây có điều hốt hoảng, làm như biết mình sắp tới giờ rồi.

Tuy thần sắc bà ta rất trấn tĩnh, nhưng cặp mắt đã có những giọt lệ lăn ra, bà ta bỗng quay đầu lại:

- Các người chỉ cần nói cho tôi biết đến đâu thu xác ông ấy, chuyện khác không cần phải nói thêm gì cả.

Đoàn Ngọc lại cứ có chuyện phải nói:

- Chúng tôi gặp bà lần đầu, bà bỗng nhiên xuất hiện, cũng như hôm nay vậy.

Nữ đạo sĩ không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Không lẽ ông muốn tôi bước ra, phải đánh phèng la báo cáo cho ông biết sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Bà không phải là bước ra, mà là trở về.

Y nhìn cái quần trắng như tuyết của bà ta, chầm chậm nói tiếp:

- Bất cứ ai trong nhà đi ra, đều không khô ráo sạch sẽ như vậy.

Nữ đạo sĩ bỗng quay phắt đầu lại, trừng mắt nhìn y:

- Rốt cuộc ông đang muốn nói gì?

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Tôi chỉ bất quá muốn nói cho bà biết, chồng bà vốn không nên chết đi.

Nữ đạo sĩ lạnh lùng nói:

- Nên chết không lẽ là ông?

- Quả thật tôi đáng chết thật.

Đoàn Ngọc còn thừa nhận:

- Bởi vì tôi phải nhận ra bà là ai từ lâu rồi.

- Tôi là ai?

- Hoa Dạ Lai.

Đoàn Ngọc nói từng tiếng một:

- Bà chính là Hoa Dạ Lai, cũng chính là Long đầu lão đại ở đây!

Nữ đạo sĩ trừng mắt nhìn y, bỗng bật cười lên, nụ cười lại biến thành mỹ lệ quyến rũ như lúc nào.

Nghiêm Tiểu Vân thì toàn thân bỗng nhiên cứng đờ ra.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi thấy bà lần đầu tiên, đã có cảm giác kỳ lạ làm sao đó, làm như đã có gặp bà ở đâu rồi.

Nữ đạo sĩ đang lắng nghe, phảng phất như đang lắng tai nghe người ta kể một chuyện cổ sự thật thú vị.

Đoàn Ngọc lại nói tiếp:

- Bởi vì bà là Hoa Dạ Lai, đêm đến bà sẽ ra tỏa cái hương thơm của bà, ban đêm, dưới ánh đèn, dĩ nhiên không ai nhìn ra được bà đã cải trang, lại càng không ai ngờ được ban ngày bà lại là bà chủ quán rượu nho nhỏ này, huống gì lúc đó người khác đã bị hương thơm của bà mê say luôn rồi.

Nữ đạo sĩ lấy đuôi mắt liếc qua y:

- Ông cũng có say rồi?

Đoàn Ngọc cười khố nói:

- Tôi cũng đã bị say, nhưng tôi tỉnh lẹ hơn một chút.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Ông tỉnh lại lúc nào vậy?

Đoàn Ngọc nói:

- Không chừng tôi vẫn còn đang sắp tỉnh mà chưa tỉnh, nhưng lúc tôi thấy quan tài của Thiết Thủy, tôi đã tỉnh được một nửa, đến lúc thấy Cố đạo nhân ngã xuống, tôi mới hoàn toàn tỉnh ra.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Tại sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì Thiết Thủy nhất định không thể nào là thuộc hạ của Cố đạo nhân, tôi biết vũ công của y, Cố đạo nhân không thể nào đụng được vào cái lông của y.

Nữ đạo sĩ nói:

- Không lẽ không thể nào có chuyện bất ngờ sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhất định không thể.

Y lại giải thích:

- Thiết Thủy vốn là một người rất nghi kỵ, không tin tưởng vào một ai, đối với Cố đạo nhân cũng không có gì hảo cảm, vì vậy Cố đạo nhân không thể nào tiếp cận vào người y.

Nếu tiếp cận còn không được, dĩ nhiên càng không thể nào xuất kỳ bất ý giết y được.

Đoàn Ngọc lại nói:

- Tôi cũng biết Nghiêm Tiểu Vân nhất định không thể nào bị Cố đạo nhân ám toán.

- Tại sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì cái lưỡi câu không phải là món ám khí, muốn dùng lưỡi câu đả thương người, nhất định phải cần có dây câu, mà lúc đó người đang ngồi câu cá không phải là y, mà là Hoa Dạ Lai.

Thì ra vừa rồi y hỏi Nghiêm Tiểu Vân câu đó không có gì là kỳ quái, y vốn đã có dụng ý rồi.

Đoàn Ngọc lại nói tiếp:

- Vì vậy tôi mới nghĩ hoài không ra, những chuyện đó nếu không phải y làm, tại sao y lại đem hết tội trạng đổ vào đầu mình?

Nữ đạo sĩ nói:

- Hiện tại đã nghĩ ra rồi, thì giải thích ra làm sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Y làm như vậy chỉ bất quá vì muốn chịu tội thế cho người khác, một người đàn ông đa tình, vì người đàn bà y chân chính yêu thương, vốn không tiếc hy sinh chuyện gì.

Y buồn rầu nói tiếp:

- Một người đàn ông đa tình, nếu biết vợ mình là hạng đàn bà như Hoa Dạ Lai, đã là một chuyện vô cùng thống khổ. Vì vậy y vốn đã có ý muốn chết từ lâu rồi.

Nữ đạo sĩ lại bật cười:

- Chỉ có mấy điểm đó, ông đã chứng minh tôi là Hoa Dạ Lai được sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi thấy ra được người đàn bà y thật lòng yêu thương chỉ có bà, tôi cũng thấy ra được trên đời này chỉ có một hạng người có thể giết được Thiết Thủy.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Hạng người nào?

Đoàn Ngọc nói:

- Đàn bà, chính là hạng đàn bà như là bà.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Nhưng tại sao ta muốn giết y làm gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì y rất có thể chính là người Thanh Long hội phái lại giám thị bà, bà cảm thấy y có vẻ uy hiếp bà, vì vậy bèn thừa cơ giết y, đem tội trạng đổ hết vào đầu tôi.

Nữ đạo sĩ lại bật cười, nhưng lần này nụ cười đã ra chiều gượng gạo.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây vốn là cái bẫy rất phức tạp, bà vốn tính đem hết mọi người cuốn vào trong cái bẫy, chỉ tiếc là bà tính đi tính lại, còn tính thiếu mất một chuyện.

Nữ đạo sĩ nhin không nổi hỏi y:

- Chuyện gì?

- Tình cảm.

Đoàn Ngọc nói:

- Bà không tính tình cảm vào trong đó, bởi vì chính bà, bà hoàn toàn không có chút tình cảm.

Y lại giải thích:

- Bởi vì người ta có tình cảm, vì vậy mà Nghiêm Cửu gia mới tín nhiệm tôi, vì vậy Nghiêm Tiểu Vân mới được tôi cứu lên, vì vậy Cố đạo nhân mới vì bà mà chết, vì vậy tôi mới khám phá ra bí mật của bà.

Hôm đó nếu Nghiêm Cửu mà liên thủ với Thiết Thủy, Đoàn Ngọc đã chết trong khoang thuyền từ lâu.

Nghiêm Tiểu Vân cũng đã chết trong cái rương đó.

Đoàn Ngọc lại than thở:

- Cố đạo nhân muốn được chết, vì y chỉ bất quá biết được tôi cũng đã từng bị say, vì vậy y ganh tỵ, cũng như hôm đó y phát hiện ra bà và Nghiêm Tiểu Vân cùng ở một chỗ vậy.

Vì vậy Nghiêm Tiểu Vân trong cơn hôn mê, đã mơ hồ nghe Cố đạo nhân và Hoa Dạ Lai cãi nhau, y không hề nghe lầm.

Nữ đạo sĩ yên lặng lắng nghe, ánh mắt phảng phất như nhìn chăm chú về nơi nào đó xa xăm, bà ta bỗng thở ra nói:

- Quả thật ta tính lầm một chuyện, chỉ bất quá, ông không bao giờ ngờ được tôi bị lầm chỗ nào?

Đoàn Ngọc nói:

- Sao?

Nữ đạo sĩ thở dài nói:

- Tôi thấy ông trả tiền rượu một lượng bảy tiền, cái đáng điệu lúng ta lúng túng đó, tôi cứ ngỡ ông chỉ bắt quá là một gã ngốc thích bao quản chuyện thiên hạ.

Chuyện hôm đó, Đoàn Ngọc dĩ nhiên còn nhớ rõ.

Y hồi hải lấy hầu bao ra trả tiền rượu, trong lúc hoang mang không cẩn thận, ngân phiếu vàng lá rớt cả ra đầy mặt đất, chỉ trong một ngày, y đã phạm phải bốn điều giới luật lớn của Đoàn lão gia tử.

Y sinh chuyện, rồi lại gây thù oán với nhà sư, tiền tài cũng để lộ cả ra, không những vậy còn qua lại với đàn bà lạ mặt không quen biết.

Thật tình y cũng không ngờ, vì vậy mà biến họa thành phúc.

- Bà đã nhắc lại chuyện này, làm tôi cũng sức nghĩ ra một chuyện.

- Chuyện gì?

Đoàn Ngọc nói:

- Máy tấm ngân phiếu một ngàn lượng bạc của tôi, xin bà trả lại tôi giùm.

Y cười cười nói tiếp:

- Hai người kia, dĩ nhiên là do bà cố ý sai lại, mục đích chỉ là muốn tôi nghĩ rằng Long đầu lão đại và Hoa Dạ Lai vốn là hai người.

Hoa Hoa Phong lại nhin không nổi hỏi:

- Sao anh biết?

Đoàn Ngọc nói:

- Thanh Long hội nếu mà là những tên quý vô tích sự như vậy, Thanh Long hội chẳng có gì là đáng sợ cả.

Hoa Dạ Lai không nói một câu, không những trả lại cho y một ngàn lượng bạc ngân phiếu, cũng đưa cho y một tập vàng lá.

- Đây là tiền ông thắng được, ông cũng nên cầm lấy.

Hoa Dạ Lai lại nói:

- Hiện tại ông còn chuyện gì để nói nữa không?

Đoàn Ngọc nói:

- Hết rồi.

Hoa Dạ Lai rất kinh ngạc:

- Hết rồi?

Đoàn Ngọc hững hờ nói:

- Tuy bà muốn hại chúng tôi, nhưng chúng tôi còn sống sờ sờ đây, tuy bà làm chuyện xấu xa, nhưng chẳng cần đến chúng tôi lại trừng phạt, hình đường của Thanh Long hội, hiện tại không chừng đang mở ra cho bà rồi. còn như Kiều lão tam và Vương Phi, rốt cuộc có phải là người của bà hay không, lại càng không liên hệ gì đến chúng tôi.

Y lại cười cười nói:

- Tuy tôi rất thích chuyện bao đồng, nhưng chuyện không nên xen vào, tôi nhất định không xen vào.

Đây là câu nói cuối cùng của y.

Nghiêm Tiểu Vân cũng không nói gì cả, bởi vì phụ thân của y này giờ vẫn dùng sức nắm chặt lấy tay y.

Bọn họ đều bỏ đi hết cả, không một ai quay đầu lại.

Hoa Dạ Lai nhìn bọn họ bỏ đi, ngay cả động đậy cũng không động đậy một tí gì, bởi vì bà ta biết mình đã không còn đường nào để đi nữa rồi.

Trắng sáng như gương, nước hồ cũng như gương, trong gương có một vầng trăng sáng.

Hoa Hoa Phong nhìn như si như dại vào mảnh trăng dưới nước, cô bỗng thở ra nói:

- Hôm nay đã được mười hai rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Ừ.

Hoa Hoa Phong nói:

- Trước ngày mười lăm tháng tư, anh nhất định phải đến cho được Bảo Châu sơn trang?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừ.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy sáng sớm hôm sau anh phải đi.

Đoàn Ngọc lần này không nói gì cả, y bỗng cảm thấy trong lòng cay cay, cổ họng phảng phất như bị thứ gì chặn lại.

Một cơn gió thổi qua, thổi nhấc mặt nước hồ, mảnh trăng dưới nước cũng vỡ ra.

Hoa Hoa Phong bỗng hỏi:

- Có phải anh nhất định phải đem thanh Bích Ngọc Dao giao tới Bảo Châu sơn trang?

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh cho em xem thử được không?

Đoàn Ngọc lẳng lẳng lấy thanh Bích Ngọc Dao ra, dưới ánh trăng nhìn lại, thanh đao xanh biếc như mặt hồ.

Hoa Hoa Phong nhìn như ngây dại, miệng cô hỏi:

- Thanh đao này là vật đính hôn của anh?

Đoàn Ngọc không trả lời, y cũng không nở trả lời.

Y đang tính nói:

- Thanh đao này tuy là đồ chuẩn bị dùng để đính hôn, nhưng tôi thì không nhất định là muốn đi đính lễ gì cả.

Chỉ tiếc là y còn chưa kịp nói ra, Hoa Hoa Phong bỗng vung tay lên thanh Bích Ngọc Dao đã bay ra giữa hồ.

Đây là bảo vật tổ truyền nhà họ Đoàn, nếu không tìm ra, hậu quả ra sao Đoàn Ngọc ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Vì vậy y không kịp suy nghĩ đã nhảy theo.

Y nhất định phải tìm cho được thanh bảo đao.

Dĩ nhiên là y tìm không ra.

Muốn tìm cho ra thanh Bích Ngọc Dao nhỏ xíu như vậy giữa hồ, thật tình cũng như đi tìm cây kim trong biển cả vậy, nhất định là chuyện không thể nào làm được.

Đợi lúc y trời đầu lại trên mặt nước, Hoa Hoa Phong cũng không thấy đâu.

Muốn tìm một người như cô trong một biển người mênh mông, không phải cũng như muốn tìm thanh Bích Ngọc Dao trong hồ sao?

Lại một trận gió thổi qua, thổi nhẩn mặt nước hồ.

Đoàn Phi Hùng lão gia tử cũng đã đến Bảo Châu sơn trang từ lâu, ông ta rốt cuộc vẫn không yên tâm được thằng con trai mới ra khỏi nhà lần đầu tiên.

Hiện tại ông đang cùng Châu Khoan Châu nhị gia sánh vai ngồi trong hoa sảnh chỗ thọ đường, nhìn đứa con trai bảo bối, gương mặt vốn đã rất nghiêm trang, bây giờ hình như muốn biến thành xanh lè.

- Có phải ta có dặn mi nhất định phải đem thanh Bích Ngọc Dao giao tận tay cho Châu nhị thúc không?

Đoàn Ngọc cúi đầu nói:

- Dạ.

Đoàn lão gia tử lại nói:

- Có phải ta đã nói cho mi nghe thà rút cái đầu đi, cũng không được rút thanh Bích Ngọc Dao!

Đoàn Ngọc nói:

- Dạ.

Đoàn lão gia tử lại nói:

- Hiện tại thanh đao của mi đâu?

Đoàn Ngọc không những không dám ngẩng đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở mạnh.

Vẻ mặt của Châu Khoan Châu nhị gia xem ra hòa hoãn hơn nhiều:

- Thanh đao ấy nếu lúc nào cháu cũng đeo trong người, làm sao lại mất đi?

Đoàn Ngọc nói:

- Cháu... cháu... cháu không để ý cẩn thận, lỗi của cháu.

Châu Khoan hỏi:

- Không phải lỗi người khác sao?

Đoàn Ngọc nói:

- Không phải.

Châu nhị gia nhìn y, ánh mắt lộ vẻ thật kỳ quái, ông ta bỗng nói:

- Có phải cháu đã từng nói, một người đàn ông, vì người đàn bà y thật sự yêu thương, sẽ không tiếc nhận hết tội trạng về mình?

Đoàn Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu lên, thật tình y không thể ngờ được Châu nhị gia làm sao biết được mình nói câu đó.

Nhưng Châu nhị gia bật cười, nụ cười cũng rất kỳ quái, ông ta bỗng hỏi:

- Có phải cháu thích con nhỏ này lắm phải không?

Ông ta đưa tay ra, chỉ vào một người vừa từ trong bình phong bước ra.

Một cô bé cặp mắt to to, lúc cười cái mũi nhăn lên trước.

Hoa Hoa Phong!

Đoàn Ngọc cơ hồ nhin không nổi muốn la cả lên, y càng không ngờ được Hoa Hoa Phong làm sao cũng đến nơi này.

Cái mũi xinh xắn linh lung của Hoa Hoa Phong lại nhăn lên, cô nhoén miệng cười nói:

- Ngay cả Nữ đạo sĩ còn là Hoa Dạ Lai được, Hoa Hoa Phong tại sao không thể là Châu Châu?

Đoàn Ngọc rốt cuộc cũng hiểu ra.

Tại sao Hoa Hoa Phong cũng tấu xảo lúc đó lại xuất hiện, tại sao cô cứ theo xen vào chuyện của y.

Thì ra cô vốn đang đặc biệt lại “khảo tế”, khảo sát ông chồng tương lai của cô là một người như thế nào!

Nhưng Đoàn Ngọc vẫn còn có chỗ chưa được rõ ràng:

- Sao em ném thanh Bích Ngọc Dao vào trong hồ?

Châu Châu đáp:

- Bích Ngọc Dao không phải trong hồ, nó còn nằm trong tay em, em ném thanh đao giả xuống.

Đoàn Ngọc thở ra một hơi, y cười khổ nói:

- Tại sao em bắt anh phải lo chết đi được vậy?

Châu Châu bủ môi nói:

- Tại vì em ghen.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Em ghen với ai?

Châu Châu nói:

- Ghen với em.

Châu Châu ghen với Hoa Hoa Phong, Hoa Hoa Phong cũng ghen với Châu Châu, bạn thử xem món nợ này phải thanh toán ra làm sao?

Đoàn Ngọc đã thành một kẻ thiếu niên anh hùng nổi danh nhất Giang Nam, không những vậy cũng đã thành hôn với Châu Châu.

Nhưng tâm tình của Đoàn lão gia tử lại không thoải mái tí nào, lúc nào cũng mặt mày sầu khổ, một mình cứ ngồi thở dài.

Mọi người đều rất lấy làm lạ, Châu nhị gia lại càng kỳ quái!

- Thật tôi không nghĩ ra huynh còn có chuyện gì không được vui?

Đoàn Phi Hùng nói:

- Chỉ có một chuyện.

Châu Khoan nói:

- Huynh mau mau nói ra thôi, thật tình đệ rất muốn nghe thử.

Đoàn lão gia tử than thở nói:

- Lúc Đoàn Ngọc ra khỏi cửa, tôi đã dặn cho nó bảy điều đại giới, nói nó không được vi phạm bảy điều đó, nhưng nó lại đi làm hết cả!

Châu nhị gia nói:

- Hình như nó có bị thiệt thòi gì đâu, cũng không có chuyện phiền phức gì dính vào thân, còn ngược lại nhờ vậy mà phá tan bí mật Thanh Long hội đã ám hại nó, còn thêm được bao nhiêu bạn bè.

Ông ta mỉm cười nói tiếp:

- Không những vậy, nó mà không làm như vậy, con gái tôi cũng không phải dễ dàng gì lấy nó đâu.

Đoàn lão gia tử vẫn còn đang thở than:

- Cũng chính vì vậy, mà tôi mới không vui vẻ!

Châu nhị gia càng không hiểu:

- Tại sao?

Đoàn lão gia tử nói:

- Chú nghĩ xem, tôi nói nó không làm những chuyện đó, nó đi làm hết cả, ngược lại còn nhờ đó mà được phúc, thành ra đại anh hùng, lấy được đại mỹ nhân.

Ông ta lắc đầu, thở ra:

- Chú nghĩ xem, sau này tôi nói gì nó, nó làm sao còn nghe lời tôi nữa chứ?

Châu nhị gia lại bật cười, cười lớn nói:

- Nếu huynh vì chuyện này mà không được vui, huynh sai rồi đó.

Đoàn lão gia tử đã muốn tức giận lên:

- Tôi sai? Tôi sai? Chú còn nói tôi sai?

Châu nhị gia nói:

- Có người trời sinh dũng cảm, có người trời sinh cơ trí, nhưng không ai bằng được trời sinh được may mắn. Con trai của huynh chính là người trời sinh may mắn. Vì vậy cả đời nó, nhất định sẽ sống sung sướng còn hơn ai cả, huynh còn có gì không vui nữa?

Vì vậy vũ khí thứ ba mà tôi kể ra đây, không phải là Bích Ngọc Thất Tinh đao, mà là thành thực. Chỉ có người thành thực, mới có may mắn như vậy.

Cái may mắn của Đoàn Ngọc, chính là vì y không gạt gẫm ai, cũng không hề gạt gẫm lẫn nào... nhất là lúc đánh bạc.

Vì vậy, y đánh bại được Thanh Long hội, không phải nhờ vào thanh Bích Ngọc Thất Tinh đao, mà nhờ y thành thực.

Hết

THẬT
CHUNG
VỮNG

ĐỆ
TỬ
TRUYỀN
KỲ

ĐẠ TÍNH HOAN

CỎ LONG TUYỆT PHẨM,
LẦN ĐẦU TIÊN XUẤT BẢN TẠI VIỆT NAM

CỔ LONG

ĐA TÌNH HOÀN

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 1

Đa Tình Công Tử Không Dư Hận

Đêm, đêm đã khuya lắm.

Hai cái vòng lóng lánh màu bạc dưới ánh đèn.

Cát Đình Hương nhẹ nhẹ mân mê những cái ngấn trên vòng, khoe miệng lộ một nụ cười.

Lão đã là một người già nua, nhưng ngón tay vẫn còn linh hoạt và có sức mạnh như thuở thiếu thời, bất cứ gì lão muốn được, lão đều lấy được vào trong tay.

Lão muốn cặp vòng này đã bao nhiêu năm nay, hiện tại rốt cuộc cũng đã lấy được vào trong tay. Cái giá lão phải bỏ ra tuy rất lớn, nhưng thu hoạch lại đủ để bồi thường mọi thứ.

Bởi vì cặp vòng bằng bạc này vốn thuộc về Thịnh Thiên Bá.

Thịnh Thiên Bá một tay sáng lập ra Song Hoàn Môn, oai chấn biên thù phía tây đã gần ba mươi năm nay!

Hiện tại Song Hoàn Môn, cái bá nghiệp trong vũ lâm đã thâm căn, cố đế, cơ hồ không ai lay động nổi, đã bị lão một tay xô nghiêng, chỉ trong vòng ba tháng gần gũi!

Cái giá lão đã phải bỏ ra, bất kể là lớn bao nhiêu, đều đã xứng đáng lắm.

Giết một người, là khắc một cái ngấn trên vòng bạc.

Đây là tập quán bao nhiêu năm nay của Thịnh Thiên Bá, anh hùng giết người như cỏ, nhưng lão không hề thích giết người.

Người lão muốn giết, ắt hẳn phải là người đáng cho lão giết.

Ba mươi cái ngón đó tuy không sâu, trong đó có chôn giấu ba mươi mạng hảo hán danh tiếng hiển hách một thời!

Lúc bọn họ còn sống, thanh danh hiển hách, lúc chết cũng oanh động một thời, chết rồi, còn lưu lại chỉ bất quá là một cái ngón mờ nhạt thế thôi.

Hiện tại, người giết bọn họ, cũng đã chết dưới tay người khác, lão còn để lại được gì?

Thậm chí ngay cả một vết ngón cũng còn không có!

Khóe miệng của Cát Đình Hương đượm một nụ cười, trong ánh mắt thì bất giác lộ vẻ tịch mịch.

Lão biết mình cũng sẽ như Thịnh Thiên Bá, sớm muộn gì ngày nào đó cũng sẽ chết về tay người khác. Người giết lão sẽ là ai nhỉ?

Trên bàn còn để một cuộn giấy màu vàng, Cát Đình Hương mở ra, lấy vòng bạc chặn lên hai đầu cuộn giấy.

Cuộn giấy đã cũ lắm, trên đó có viết tên bảy người:

X Thịnh Trọng: Đường điệt của Thịnh Thiên Bá, hiếu vũ, có sức mạnh, song hoàn phân lượng rất nặng.

X Lý Thiên Sơn: Lạnh lùng, hung ác, túc trí đa mưu.

X Hồ Đại Cương: Kiêu hãn dũng mãnh.

X Vương Nhuệ: Khí đồ của Thiếu Lâm, hoàn tục xong gia nhập Song Hoàn Môn.

X Dương Lâm: Đại đạo ở Long Tây, vũ công tạp nhất.

X Thịnh Như Lan: Con gái của Thịnh Thiên Bá, giỏi ám khí.

Tiêu Thiếu Anh: Con nhà thế gia đã bị sa sút, vì tham rượu nói chuyện vô lễ với sư thơ, đã bị trục xuất khỏi Song Hoàn Môn hai năm trước, tung tích không rõ.

Bảy người này, vốn là bảy đại đệ tử của Song Hoàn Môn, trừ Thịnh Thiên Bá ra, bọn họ cơ hồ có thể coi là bảy người danh tiếng nhất, thế lực nhất của một dãy đất vùng Tây Bắc.

Hiện tại, Cát Đình Hương đánh vào một dấu **X** trên mỗi cái tên đó.

Cái ý tứ là muốn nói, những người này nếu không chết thảm thiết dưới ngọn đao, thì cũng đang ôm vết thương nặng chạy trốn, dù may mắn chưa chết, nhưng cũng đã thành người tàn phế.

Tương lai, dù có người sẽ đánh bại Cát Đình Hương, nhưng y nhất định sẽ không phải là một trong những người đó.

Cái tên Tiêu Thiếu Anh tuy để trống, tuy y đã thoát qua tai nạn này, nhưng Cát Đình Hương trước giờ cũng không xem cái gã tán gia bại sản, hiếu sắc tham bôi, tính tình phóng đảng này vào mắt.

Huống gì y đã bị Thịnh Thiên Bá trục xuất khỏi môn trường từ lâu, vốn không thể nào còn coi là đệ tử của Song Hoàn Môn được.

Khóe miệng của Cát Đình Hương bất giác lại lộ ra một nụ cười đắc ý.

Song Hoàn Môn cường thịnh một thời, kiêu hùng một cõi, hiện tại rốt cuộc đã tan tành như mây khói.

Bọn họ còn để lại được gì?

Chỉ bất quá là cặp vòng bằng bạc này, làm kỷ niệm thắng lợi của Cát Đình Hương thế thôi.

Đêm càng khuya.

Gió thổi trên cánh cửa sổ phủ rèm xanh, ngoài cửa bỗng có tiếng chân thật nhẹ vang lên.

Cát Đình Hương không cần quay đầu lại, lão đã biết người vừa đến là ai.

Đây là thư phòng của lão, cũng là căn phòng bí mật của lão.

Ngoài Ngũ Nương ra, nhất định không thể có ai khác lại, cũng không có ai dám lại.

Ngũ Nương họ Quách, là danh kỹ ở Giang Nam, lão mới đem châu báu lại mua về không lâu, hiện tại cô đã thành một vị phu nhân bán chính thức sủng ái nhất của lão.

Với đàn bà và ngựa, Cát Đình Hương trước giờ rất có tài thưởng lãm, đàn bà lão chọn, dĩ nhiên là người đẹp tuyệt trần.

Quách Ngọc Nường không những đẹp, mà còn nhu mì chịu đựng, rất hiểu ý người khác.

Cát Đình Hương nghĩ gì trong bụng, thường thường lão không cần phải nói ra, cô đã an bày sẵn cho lão đâu vào đó.

Hiện tại đêm đã khuya lắm, lão đang cảm thấy đói bụng.

Quách Ngọc Nường đã ôm một mâm thức ăn có bốn món nhậu lão thích nhất, một đĩa bì cuốn và một bình Bích Lư Xuân vào.

Cát Đình Hương cố ý chau mày nói:

- Sao cô còn chưa ngủ?

Quách Ngọc Nường cười ngọt ngào nói:

- Bởi vì em mới làm cho ông vài món điểm tâm đây.

Cát Đình Hương nói:

- Sao cô biết được?

Quách Ngọc Nường nhoèn miệng cười nói:

- Mỗi lần đánh bạc lớn xong, bất kể thắng thua, ông đều không ngủ được, huống gì hôm nay?

Hôm nay Cát Đình Hương không những thắng được cả thanh danh bất hủ muôn đời, lão cũng thắng cả một món tài phú kếch sù của cả một vùng Tây Bắc.

Canh bạc lớn này, lớn hơn tất cả những canh bạc lão đã từng đánh qua.

Cát Đình Hương nhìn cô ánh mắt bất giác lộ vẻ rất mãn ý, lão thở ra ôm lấy eo cô nói:

- May mà hôm nay ta thắng, nếu không e rằng ngay cả cô ta cũng thua cả luôn.

Quách Ngọc Nường cười nói:

- Em chẳng hề bận tâm tí nào, em đã tính đúng là ông thắng rồi.

Cát Đình Hương cười nói:

- Sao?

Quách Ngọc Nường xoa nhẹ lên mái tóc của lão, cô ta dịu dàng nói:

- Em thấy ông lần đầu, đã thấy ông là người không hề làm chuyện gì không chắc trong tay, vì vậy bất kể ông có muốn em hay không, em đều đeo cứng ông.

Cát Đình Hương cười lớn.

Nhất chiến thành công, bách chiến giương danh, người đẹp trong vòng tay, êm ấm như ngọc, đời người như thế này, còn muốn gì hơn? Hiện tại lão có thể cười được, bất kể lão cười có lớn bao nhiêu, cũng nhất định không có ai cảm thấy chói tai.

Quách Ngọc Nương đặt mâm đồ ăn xuống, nhìn cặp vòng bạc để trên bàn, bỗng hỏi:

- Đây là Đa Tình Hoàn của Thịnh Thiên Bá đấy sao?

Cát Đình Hương gật gật đầu.

Quách Ngọc Nương nói:

- Thịnh Thiên Bá là người đa tình sao?

Cát Đình Hương trả lời thật khẳng định:

- Không phải, nhất định không phải.

Quách Ngọc Nương nói:

- Vậy thì sao cặp vòng của lão lại kêu là Đa Tình Hoàn?

Cát Đình Hương nói:

- Bởi vì cặp vòng ấy mà dính vào thứ gì, lập tức sẽ xiết chặt lấy, nhất định là không buông, cũng giống như một người đàn bà đa tình vậy.

Quách Ngọc Nương lại bật cười, cười càng ngọt ngào:

- Hiện tại em cũng đã xiết chặt ông rồi, ông đừng hòng thoát nổi.

Cát Đình Hương cười lớn nói:

- Ta vốn cũng không tính chạy đi đâu.

Quách Ngọc Nương nói:

- Đa Tình Hoàn... Cái vòng đa tình, con người đa tình, cái tên này đặt ra cũng hay quá.

Cát Đình Hương nổi lời:

- Chỉ tiếc là tên có đặt hay cho lắm, cũng chẳng có dùng được gì.

Quách Ngọc Nường nói:

- Hiện tại lão đã chết rồi sao?

Cát Đình Hương nói:

- Không những đã chết rồi, Song Hoàn Môn lão sáng lập, cũng tiêu tùng theo mây khói luôn.

Lão nhìn chăm chú vào cái vòng bạc, rồi lại chậm chậm nói tiếp:

- Lão xuất đạo từ năm mười sáu tuổi, tung hoành giang hồ bốn chục năm, thân đánh trăm trận, một mình sáng lập ra Song Hoàn Môn, cũng có thể nói là oai phong một thời, nhưng hiện tại lão để lại, chỉ bất quá là cặp vòng bạc này thế thôi.

Quách Ngọc Nường nói:

- Còn một thứ nữa.

Cát Đình Hương hỏi:

- Còn gì nữa?

Quách Ngọc Nường nói:

- Thù hận!

Cát Đình Hương chau mày một cái, gương mặt tựa hồ biến sắc, dĩ nhiên lão biết thù hận đáng sợ ra làm sao.

Quách Ngọc Nường nói:

- Thù hận cũng giống như là hạt mầm vậy, chỉ cần có một chút xíu gì còn để lại, còn ở trong lòng người ta, thì sẽ có một ngày nào đó lại sinh sôi nảy nở ra.

Cát Đình Hương rót cho mình một ly rượu, uống một hơi cạn sạch, lão bỗng cười nhạt nói:

- Dù có thù hận để lại đâu đó, cũng chẳng có người để báo phục.

Quách Ngọc Nường hỏi:

- Không có lấy một người sao?

Cát Đình Hương nói:

- Không!

Quách Ngọc Nường lại mở cuộn giấy ra nói:

- Mấy người này sao?

Cát Đình Hương nói:

- Thịnh Trọng, Lý Thiên Sơn, Hồ Đại Cường, Thịnh Như Lan, đều đã chết trong loạn đao, Vương Nhuệ và Dương Lâm cũng đã thành kẻ tàn phế.

Quách Ngọc Nương nói:

- Người tàn phế cũng báo thù được đấy chứ.

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy ta không hề buông tha bọn họ.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Ông đã phái người truy nã?

Cát Đình Hương nói:

- Ta bảo đảm bọn họ trốn không thoát nổi.

Quách Ngọc Nương lại nhìn một lượt qua hết bảy cái tên:

- Còn Tiêu Thiếu Anh thì sao?

Cát Đình Hương lại cười cười nói:

- Gã này vốn không thể tính là một người.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Tại sao?

Cát Đình Hương nói:

- Tiêu gia vốn là một nhà vọng tộc ở Long Tây, gia tài ước vạn, phú giáp một cõi, nhưng chưa đến ba năm, toàn bộ đã bị y phá nát tan hoang.

Quách Ngọc Nương đang lắng nghe, không những vậy còn đang chờ lão nói thêm chuyện đó.

Cát Đình Hương lại nói:

- Y vốn là đệ tử quan môn của Thịnh Thiên Bá, Thịnh Thiên Bá vốn rất có nhiều kỳ vọng vào y, nhưng y lại trộm đồ châu báu của Thịnh phu nhân đem bán, lấy tiền mua rượu chơi bời.

Quách Ngọc Nương thở nhẹ ra, nói:

- Xem ra bản lãnh gã này cũng không phải kém cõi.

Cát Đình Hương cười lớn nói:

- Đấy cũng là bản lãnh sao?

Quách Ngọc Nương nghiêm mặt nói:

- Dĩ nhiên là bản lãnh đấy chứ.

Thần tình của cô bỗng biến thành nghiêm trang:

- Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, phá tan được cả gia tài ức vạn, thế gian này còn có mấy ai?

Hạng người này quả cũng không nhiều lắm.

- Dám ăn trộm châu báu của bà vợ Thịnh Thiên Bá, đem ra uống rượu chơi bời, lại có được mấy người? Hạng người đó còn ít hơn nữa.

Quách Ngọc Nương nói tiếp:

- Vì vậy những chuyện y làm, người khác không những làm không được, cũng không ai dám làm.

Cát Đình Hương chỉ còn nước thừa nhận.

Quách Ngọc Nương nói:

- Ngay cả những chuyện như vậy y đều làm được, thiên hạ còn có chuyện gì y làm không được nữa?

Cát Đình Hương không còn uống rượu nữa. Chỉ cần có một chuyện đáng phải suy nghĩ, lão nhất định không uống rượu, nếu không, cặp vòng bạc chỉ sợ đã có thêm một cái ngấn nữa rồi. Lão không chừng cũng đã được chôn ở đám loạn thạch cương phía sau Song Hoàn sơn trang rồi.

Lão trầm tư một hồi:

- Cô nghĩ ta nên đề phòng hãn?

Quách Ngọc Nương nói:

- Em lúc nào cũng nghĩ, trên đời này có hai hạng người nhất định không thể không đề phòng.

- Hai hạng người nào?

Quách Ngọc Nương nói:

- Một hạng là vận khí may mắn, còn hạng kia là lá gan đặc biệt lớn.

Cát Đình Hương nhớ câu đó vào lòng.

Chỉ cần lời nói hợp lý, lão đều nhất định không quên.

Quách Ngọc Nương nói:

- Từ hồi y bị Thịnh Thiên Bá trục xuất khỏi môn trường rồi, là hành tung không còn thấy đâu?

Cát Đình Hương nói:

- Hai năm nay, quả thật không ai biết hắn ở đâu, bởi vì vốn không có ai muốn đi tìm hắn.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Nếu muốn tìm, có tìm ra được không?

Cát Đình Hương cười cười, nói:

- Nếu ta muốn tìm thật, trên đời này nhất định không có gì ta tìm không ra.

Lão bổng cao giọng gọi:

- Cát Tâm!

Ngoài cửa lập tức có người ứng tiếng:

- Có mặt.

Cát Đình Hương phân phó:

- Kêu Vương Đồng lại đây.

Vương Đồng thông tay, đứng trước mặt Cát Đình Hương, làm như tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị quỳ xuống ôm chân lão hôn.

Trước giờ chưa có ai hoài nghi đến tấm lòng trung kiên phục tòng của y đối với Cát Đình Hương, cũng chưa có ai hiểu được y đáng sợ đến đâu. Y là một người trầm mặc phi thường, rất ít khi mở miệng, cũng rất ít khi cười, gương mặt lúc nào cũng có vẻ trống vắng lãnh đạm, hai bàn tay lúc nào cũng thích bỏ vào trong tay áo.

Y thò tay ra, thông thường chỉ có hai mục đích, ăn cơm và giết người!

Trong cuộc đời của y, giết người cơ hồ đã biến thành chuyện trọng yếu như ăn cơm.

Hiện tại, tuy đã khuya lắm, nhưng chỉ cần Cát Đình Hương mở miệng phân phó, không đầy khoảng khắc, y đã xuất hiện trước mặt Cát Đình Hương, không những vậy, vĩnh viễn là tuyệt đối tinh táo.

Cát Đình Hương nhìn y, ánh mắt bất giác lại lộ vẻ mãn ý, cũng giống như lão đối với Quách Ngọc Nương vậy.

Nếu lão phải chọn một trong hai người, người lão nhất định chọn không phải là Quách Ngọc Nương.

- Người gặp qua Tiêu Thiếu Anh?

Vương Đồng gật gật đầu, bảy đại đệ tử của Song Hoàn Môn, y đều có gặp qua.

Nhiều năm về trước, y đã tùy thời tùy lúc chuẩn bị lấy mạng bảy người đó!

Cát Đình Hương nói:

- Người xem y là hạng người như thế nào?

Vương Đồng nói:

- Y không gì cả.

Ba chữ “không gì cả” từ miệng Vương Đồng thốt ra, cũng không thể xem là lời phê bình quá tệ.

Thịnh Trọng trời sinh thần lực, dũng mãnh vô địch, những cái ngón khắc trên vòng của y, nhiều tới một trăm ba mươi ba ngón, trong đó đa số đều là cao thủ đệ nhất lưu trong vũ lâm, bày hàng số một trong bảy đại đệ tử. Thế thì đối với Tiêu Thiếu Anh y có xem ra gì.

Nhưng Vương Đồng chỉ phê bình có ba chữ:

- Không gì cả!

Về sau chuyện xảy ra đã chứng minh y không hề nhận lầm, Thịnh Trọng chỉ đánh ra năm chiêu, đã bị chết dưới tay y!

Khóe miệng của Cát Đình Hương lộ vẻ mỉm cười, lão ra mệnh lệnh ngăn ngừa:

- Đi tìm hãn, đem hãn về đây!

Vương Đồng không nói thêm tiếng nào, cũng chẳng hỏi gì thêm.

Cát Đình Hương đã muốn y đem gã này về, thì gã này có chết hay sống đều không có gì quan hệ.

Nhìn y bước ra, Quách Ngọc Nương bất giác thở nhẹ ra một hơi:

- Không biết vì lẽ gì, mỗi lần em thấy ông ta, em cứ nhin không nổi phải rùng mình cả lên, làm như thấy một con rắn độc vậy.

Cát Đình Hương hững hờ nói:

- Cô nhìn lầm rồi.

- Nhìn lầm rồi?

- Dù ba ngàn con rắn tằm độc bỏ vào một chỗ, cũng không bì được một ngón tay của y.

Trên bàn có để bút mực.

Cát Đình Hương bỗng cầm bút lên, đánh dấu X vào trên cái tên Tiêu Thiếu Anh.

Quách Ngọc Nương lại nhin không nổi hỏi lão:

- Hiện tại không phải y còn chưa chết sao?

- Đúng vậy, hiện tại hắn còn chưa chết.

Cát Đình Hương bỗng cười nói tiếp:

- Chỉ bất quá từ cái lúc Vương Đồng đi ra khỏi cửa bắt đầu, hắn coi như đã là một người đã chết...

CỔ LONG

ĐA TÌNH HOÀN

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 2

Mộ Hoang Trong Mưa Bão

Tiếng sét nổ đùng, ánh chớp lóe lên sáng cả một vùng loạn thạch có tầng tầng lớp lớp những ngôi mộ hoang.

Trong mỏm núi, hai đại hán ăn mặc lam lũ đội cái mũ lông rách nát, đang đào mộ trong cơn mưa lũ.

Cơn mưa lớn đã làm tắt hết lửa ma, cũng làm tắt hết đèn đuốc họ đem lại, mặt đất một màn tối mịt, khắp nơi đều là mộ hoang đầy một vẻ âm trầm ma quái làm người ta muốn rợn cả tóc gáy lên.

Hai người này là ai?

Người bọn họ đang chôn đây, lại là ai?

Một người trong bọn là gã hán tử mũi gãy mắt lé, đang lăm bắm phàn nàn:

- Nếu không bị thua sạch túi tối hôm qua, dù cho ta hơn hai chục lượng, ta cũng chẳng thèm làm cái chuyện quỷ này.

- Chuyện này dù không giao cho ta, chúng mình cũng phải làm.

Người kia cái miệng tuy hơi móm méo, cặp mắt không bị lé.

- Triệu lão đại bình thời đối xử anh em mình rất tốt, hiện tại gia đình người ta có chuyện, anh em mình không lẽ không giúp?

Gã mắt lé thở ra, dùng sức cuốc mạnh xuống.

Lại một tiếng sét đánh xuống, trong ánh chớp lóe lên, một gã đại hán thân hình như một tòa tháp, đánh chiếc xe lừa, xông lên gò núi, trên xe rõ ràng để hai cỗ quan tài mới nguyên.

- Triệu lão đại tới rồi.

- Người đoán xem trong quan tài có ai?

Gã mắt lé còn đang cả một bụng nghi ngờ muốn hỏi:

- Người chết rồi phải chôn xuống đất thôi, tại sao còn cứ phải làm cái chuyện quỷ quái thế này?

- Mấy chuyện đó anh em mình tốt nhất là ít hỏi đi một chút.

Người kia lạnh lùng nói:

- Biết ít chừng nào, phiền phức ít chừng đó.

Cỗ xe lừa ngừng lại tuốt đằng xa, Triệu lão đại đang đưa tay hô hoán, hai người lập tức chạy lại, đẩy quan tài ra khiêng lên, một mình Triệu lão đại khiêng cái quan tài kia, miệng y đang hò hét, đặt cái quan tài vào trong cái huyệt vừa mới đào lên đâu đó rồi.

Hai người kia đang tính thả quan tài xuống, bỗng nghe bình lên một tiếng, làm như có người đang gõ cửa, tiếng động còn rất lớn.

Nơi đây đâu có ai, đâu có cửa nhà gì, tiếng động ở đâu ra bây giờ?

Gã mắt lé rùng mình lên một cái, bỗng nhiên, lại bình lên một tiếng nữa.

Lần này, y cũng đã nghe được ra, tiếng động từ trong quan tài phát ra!

- Trong quan tài làm sao lại có người gõ cửa?

Triệu lão đại làm vẻ gan dạ, gượng cười nói:

- Không chừng có con chuột chạy vào trong quan tài.

Y nói chưa dứt lời, trong quan tài bỗng có một tiếng cười âm u lạnh lẽo vang lên.

Chuột chắc chắn không biết cười, chỉ có người mới cười.

Trong quan tài chỉ có người chết thôi!

Người chết mà còn đang cười, cười không ngừng.

Ba người sắc mặt đã biến thành xanh lè, nhìn nhau một cái, lập tức vắt giò lên cổ chạy, chạy thật là nhanh.

Mưa còn không ngớt rơi xuống, ba người trong chớp mắt đã chạy xuống gò, ngay xe lừa cũng không kịp mang theo.

Tiếng cười trong quan tài bỗng ngừng bật.

Một hồi thật lâu nữa, nắp cỗ quan tài bên trái bỗng từ từ đưa lên.

Một người theo đó ngồi dậy, mũi chim ưng, cặp mắt sắc bén, cái áo màu đen đầy những vết máu loang lổ, cánh tay trái đã bị chặt đứt đến tận vai.

Y nhìn quanh bốn phía hai lượt, rồi tung mình lên, đã nhảy ra khỏi quan tài như một con mèo.

Nhìn nét mặt trắng bệch của y, lập tức biết ngay không những thương thế của y rất nặng, y còn mất máu rất nhiều.

Nhưng y hành động xem ra vẫn rất nhanh nhẹn, vừa nhảy ra ngoài, đã nhắc lấy cái nắp quan tài bên kia lên, trầm giọng hỏi:

- Người còn chịu nổi không vậy?

Người trong quan tài cắn chặt răng, gắng gượng gật đầu.

Gương mặt của người đó còn dễ sợ hơn cả người chết, người y cũng đầy những máu me, y bị cụt chân phải, vì vậy ngay cả ngồi dậy cũng ngồi dậy không muốn nổi.

- Chịu nổi sao còn nằm lười biếng trong quan tài giả chết?

Người này cắn chặt răng, hăn học nói:

- Người không thấy ta chỉ còn một chân đây sao?

- Không có chân cũng phải đứng dậy, nếu không sẽ chết rục trong đó đấy.

Gã áo đen mũi ưng mắt sắc bén đó, lòng dạ như sắt thép:

- Không phải ta đã nhờ Triệu lão đại chuẩn bị cho người một cây nạng sao?

Trong quan tài quả nhiên có cây nạng.

Những hạt mưa còn lớn hơn cả hạt đậu, đang rơi trên người y, mặt y, gã bị chặt hết cả chân phải loạng choạng đứng dậy thật, chống nạng đứng dậy!

Xem ra y cũng là một người bằng sắt thép!

Bảy đại đệ tử của Song Hoàn Môn vốn toàn bộ đều là tấm thân luyện bằng đồng, bằng thép!

Có người thậm chí còn cho là, dù mình có đem chặt đầu họ đi, họ cũng vẫn mở miệng cắn cho mình một cái, cắn sâu vào tận xương tủy, uống tận máu của mình!

Hai người này chính là Dương Lâm và Vương Nhuệ, hai người trong bọn bảy đại đệ tử, còn chưa bị chết dưới loạn đao.

Lại một ánh chớp lóe lên, soi sáng cả một vùng loạn thạch và hoang phần.

Vương Nhuệ đưa cánh tay còn lại, từ trong xe lừa lấy ra một cái rương gỗ, xoay tay ném một cái, qua bên Dương Lâm.

Dương Lâm chụp lấy, y còn chưa bố ngựa ra.

Nhưng cây nạng cả người y dựa vào, đã bị lún xuống đám bùn đất ướt nhẹp. Y có thể cảm thấy vết thương đã được băng bó đầu vào đó trên chỗ đùi phải bị đứt, bắt đầu rỉ máu ra.

Vương Nhuệ lại lấy trong xe ra một bình nước, dùng sức đá mạnh vào hông con lừa một cái, con lừa đau quá hiu lên kinh hoàng, chạy xuống dưới gò.

Dương Lâm nhìn y cầm bình nước đang bước nhanh lại, ánh mắt y đầy vẻ bi phẫn thống hận.

Vương Nhuệ nói:

- Trong rương có lương khô và thuốc chữa thương, chỉ cần tiết kiệm một chút, chúng ta còn có thể ở đây được nửa tháng.

Dương Lâm đang đóng tai nghe.

Vương Nhuệ nói:

- Cát Đình Hương nhất định sẽ không ngờ mình còn trở lại nơi đây, được nửa tháng trời dưỡng sức, thương thể chúng ta cũng đại khái sẽ lành lặn lại.

Chỗ gò núi này chính là phía sau Song Hoàn sơn trang. Những người được chôn ở đây, ít ra cũng có một nửa là chết dưới tay bọn môn hạ của Cát Đình Hương.

Thi thể một nhà của Thịnh Thiên Bá cũng được Cát Đình Hương mai táng tại nơi đây.

Vương Nhuệ nói:

- Buổi sáng chúng ta nhất định phải núp trong quan tài nhưng trời tối, chúng ta còn có nhiều chuyện để làm.

Y đang cắn chặt hàm răng, găng gượng đè nén bi phần trong lòng, một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói tiếp:

- Mộ của sư phụ và đại ca nhất định là ở quanh đây, tuy chúng ta tạm thời còn chưa báo thù được cho lão nhân gia, ít nhất cũng lại trước mộ của lão nhân gia cúi đầu làm lễ.

Dương Lâm nhìn y chăm chú, chầm chậm bỏ rương gỗ vào quan tài, y bỗng hỏi:

- Chúng ta đồng môn cũng được mười năm nay, trong mười năm đó, người và ta đã nói chuyện với nhau được mấy lần?

Vương Nhuệ nói:

- Không nhiều.

Dương Lâm cười nhạt nói:

- Ta biết người coi thường ta, bởi vì ta vốn là kẻ trong hắc đạo, người nghĩ là ta bị bức bách không có đường để đi, mới gia nhập Song Hoàn Môn.

Vương Nhuệ cũng đang cười nhạt, y nói:

- Có phải là chỉ mình người biết trong bụng thôi sao?

Dương Lâm nói:

- Người đừng nói vậy.

Vương Nhuệ lạnh lùng nói:

- Nhưng ta vẫn còn mạo hiểm, cứu người theo.

Dương Lâm nói:

- Vì vậy ta mới không hiểu.

Vương Nhuệ hỏi:

- Người không hiểu?

Dương Lâm nói:

- Người cứu ta, nhất định không phải là vì tình nghĩa đồng môn, bởi vì trước giờ người có xem ta là huynh đệ đồng môn đâu.

Vương Nhuệ trầm mặc một hồi thật lâu, mới nhìn y lom lom, nói từng tiếng một:

- Người muốn ta nói thật ra?

Dương Lâm gật gật đầu.

Vương Nhuệ nói:

- Vậy thì ta hỏi thử người trước, công phu của Cát Đình Hương, so sánh bằng sư phó chúng ta không?

Dương Lâm nói:

- Thua xa lắc.

Vương Nhuệ nói:

- Nhưng lần này y cơ hồ không phí chút sức lực gì, đã đánh ngã sư phó.

Dương Lâm nói:

- Đây là vì lúc đó sư phó uống rượu say, không những vậy, còn say túy lúy.

Vương Nhuệ nói:

- Sao lão nhân gia lại uống rượu say quá vậy?

Dương Lâm nói:

- Hôm ấy là ngày kỷ niệm lão nhân gia và sư mẫu gặp nhau lần đầu tiên.

Vương Nhuệ hỏi:

- Người biết lão nhân gia mỗi năm đến ngày đó là sẽ uống say mềm sao?

Dương Lâm nói:

- Bọn huynh đệ chúng ta đều biết.

Mỗi năm đến ngày đó, Thịnh Thiên Bá đều mời đám môn hạ của lão vào sân sau, uống tận tình hủ rượu Bách Hoa Tửu chôn dưới gốc cây mùa xuân năm ngoái.

Bởi vì lão cảm thấy mình thành công một đời, đều là nhờ vào một người nội trợ hiền thực đó.

Vương Nhuệ nói:

- Trừ huynh đệ chúng ta ra, còn ai biết được chuyện này không?

Dương Lâm nói:

- Hình như là không còn ai khác.

Mỗi năm chỉ có một ngày đó, Thịnh Thiên Bá nhất định sẽ tận tình uống, tận tình say khướt. Nhưng lão không bao giờ muốn người khác biết lão cũng

có lúc say khướt như vậy.

Kẻ thù của lão quá nhiều. Lão không thể để người khác có bất cứ cơ hội gì.

Ánh mắt của Vương Nhuệ như lưỡi dao, dính vào Dương Lâm:

- Chuyện này đã không còn ai biết được, Cát Đình Hương làm sao biết được?

Dương Lâm biến hẳn sắc mặt.

Vương Nhuệ lại nói:

- Chúng ta uống rượu ở sân sau, bất kỳ ai muốn xông vào, phải qua sáu bảy thứ cơ quan, chúng ta ắt hẳn sẽ được báo động, nhưng hôm đó Cát Đình Hương tới, chúng ta chẳng thấy ngay cả cái bóng cũng không hay biết.

Hôm đó Cát Đình Hương đột nhiên xuất hiện, như một tướng quân bay trên trời xuống.

Vương Nhuệ nắm chặt nắm tay:

- Bọn họ lại tới mười ba người, mười ba người này làm sao xông qua được cảnh vệ phòng thủ bên ngoài, chuyện này ta nghĩ hoài không ra.

Dương Lâm nói:

- Vì vậy người nghi ngờ trong Song Hoàn sơn trang, đã có nội gián của bọn họ mai phục từ lâu?

Vương Nhuệ nói:

- Đúng vậy.

Dương Lâm nói:

- Người nghi ngờ kẻ gian tế đó chính là ta?

Vương Nhuệ nói:

- Đúng vậy!

Dương Lâm nói:

- Người cứu ta theo, đem ta lại nơi đây, chính là muốn điều tra cho rõ chuyện này?

Vương Nhuệ nói:

- Đúng vậy!

Dương Lâm cũng nắm chặt hai nắm tay, y câm miệng lại.

Mưa xuống như lũ, giữa bọn họ đã có một bức màn dày ngăn lại. Bọn họ như hai con dã thú bị thương đang gầm hè nhau trong cơn mưa lũ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Vương Nhuệ mới hỏi từng tiếng một:

- Người có thừa nhận hay không?

Dương Lâm bỗng cười nhạt nói:

- Thật ra ta cũng có chuyện nghĩ hoài không ra.

Vương Nhuệ nói:

- Người cứ nói.

Dương Lâm nói:

- Trong mười ba người lại đó, trừ Cát Đình Hương ra, đáng sợ nhất, là kẻ mặc áo xám đã giết Thịnh đại ca.

Vương Nhuệ nói:

- Đúng vậy!

Dương Lâm nói:

- Hắn giết Thịnh đại ca xong, bèn xoay qua, liên thủ với một người khác đối phó với người.

Vương Nhuệ nói:

- Đúng vậy!

Dương Lâm lạnh lùng nói:

- Người trước giờ tự phụ là Thiếu Lâm chính tông, căn cơ thâm hậu, vì vậy mới xem thường ta, cái tên sư đệ xuất thân từ nơi thấp hèn, chỉ tiếc là người cũng chẳng phải đối thủ của gã áo xám đó.

Vương Nhuệ lập tức cũng thừa nhận:

- Đúng vậy, võ công của hắn trên bọn chúng ta xa.

Dương Lâm nói:

- Hắn luyện cái môn công phu vốn chuyên môn để giết người.

Vương Nhuệ nói:

- Đúng vậy.

- Hãn giết Thịnh đại ca, ngay cả chớp mắt cũng không chớp một cái, nhưng hãn không giết người!

Gương mặt của Vương Nhuệ hình như cũng biến sắc đi.

Dương Lâm nói:

- Hãn vốn giết người được, nhưng lại tha cho người, không những vậy còn thả cho người một con ngựa, để người đào tẩu, chuyện này ta nghĩ hoài không sao nghĩ ra.

Vương Nhuệ hỏi:

- Không lẽ người cho là ta mới là kẻ nội gián, vì vậy bọn họ mới tha cho ta sao?

Dương Lâm nói:

- Trừ chuyện đó, ta nghĩ không ra lý do gì khác.

Vương Nhuệ cũng câm miệng lại.

Hai người lại nhìn nhau lom lom một hồi lâu, Vương Nhuệ bỗng nói:

- Người đó cũng họ Vương, tên là Vương Đồng.

Dương Lâm cười nhạt nói:

- Thì ra người biết hãn.

Vương Nhuệ nói:

- Dĩ nhiên ta biết hãn, ba mươi năm trước, ta đã biết hãn.

Dương Lâm kinh ngạc:

- Không phải năm nay người mới ba mươi sáu tuổi sao?

Vương Nhuệ nói:

- Đúng vậy.

Dương Lâm hỏi:

- Không lẽ người vừa ra đời đã biết hãn rồi?

Vương Nhuệ gật gật đầu.

Dương Lâm biến sắc mặt, thất thanh nói:

- Hãn cũng họ Vương, không lẽ hãn là anh em với người?

Vương Nhuệ nói:

- Anh em ruột.

Dương Lâm ngấn mặt ra.

Thật tình y không ngờ được bọn họ lại có liên hệ mật thiết như vậy, lại càng không ngờ Vương Nhuệ thừa nhận như không.

Wương Nhuệ nói:

- Tuy chúng ta là anh em ruột, nhưng đã lâu năm chưa từng gặp mặt nhau.

Dương Lâm hỏi:

- Bao nhiêu năm?

Wương Nhuệ nói:

- Mười bốn năm.

Dương Lâm nói:

- Người gia nhập Song Hoàn Môn đã được mười bốn năm.

Wương Nhuệ nói:

- Ta thoát ly khỏi chùa Thiếu Lâm rồi, bèn thề không bao giờ sẽ gặp lại hần.

Dương Lâm nói:

- Tại sao?

Wương Nhuệ càng nắm chặt tay lại, ánh mắt lộ đầy vẻ bi phẫn, y chậm chậm nói:

- Bởi vì ta xuất gia làm hòa thượng là vì hần, bị trục xuất khỏi chùa Thiếu Lâm, cũng vì hần.

Dương Lâm nói:

- Ta không hiểu.

Wương Nhuệ rầu rầu nét mặt nói:

- Chuyện này ta vốn không muốn nói ra cho ai nghe.

Dương Lâm nói:

- Nhưng hiện tại, người không nói ra không được!

Hiện tại quả thật đã đến lúc không nói ra không được, nếu không hai người huynh đệ đồng môn này, không chừng sẽ lập tức thành như hai con dã thú cắn xé nhau trong đám mộ hoang dưới cơn mưa lũ!

Cái thống khổ và thù hận trong lòng họ đã bị đè nén quá nhiều, chỉ cần một chút mồi lửa, sẽ lập tức nổ tung ra ngay.

Vương Nhuệ thở than một hồi, rồi cuộc nói:

- Tuy chúng ta cũng một cha, nhưng lại khác mẹ, ta là mẹ chính sinh ra, cha ta qua đời rồi, hắn bèn thuốc mẹ ta chết, cũng cơ hồ đã ép ta vào chỗ chết.

Dương Lâm cũng nhin không nổi phải biến sắc.

Dĩ nhiên y cũng đã nhận ra Vương Đồng là người lòng dạ ác độc thủ đoạn hung ác thế nào rồi.

- Người xuất gia làm hòa thượng là để trốn tránh hắn?

Vương Nhuệ gật gật đầu, nói:

- Ta vào chùa Thiếu Lâm, vốn là để luyện võ báo thù.

Dương Lâm nói:

- Nhưng sau này người lại không đi tìm hắn.

Vương Nhuệ thở dài nói:

- Bởi vì ta xuất gia rồi, được các vị trưởng lão chùa Thiếu Lâm cảm hóa lần mòn, bèn dần dần coi chuyện thù hận nhạt đi, hà huống, rốt cuộc hắn cũng là anh em của ta!

Dương Lâm hỏi:

- Về sau rồi sao?

Vương Nhuệ nói:

- Nào ngờ ta không đi tìm hắn, hắn ngược lại đi tìm ta.

Dương Lâm hỏi:

- Hắn biết người ở chùa Thiếu Lâm sao?

Vương Nhuệ nói:

- Hắn nói hắn vừa biết ta ở đâu, lập tức lại tìm ta ngay, bởi vì hắn cũng biết lúc trước hắn làm chuyện quá đáng, vì vậy hắn lại để cầu xin ta tha thứ.

Dương Lâm nói:

- Dĩ nhiên là người nhận lời.

Vương Nhuệ nói:

- Không những ta đã chịu rồi, mà còn cao hứng quá, thật tình ta không ngờ hẳn còn có âm mưu chuyện khác nữa.

Dương Lâm hỏi:

- Hẳn mưu đồ chuyện gì?

Vương Nhuệ nói:

- Chính là kinh thư của chùa Thiếu Lâm.

Kinh điển chùa Thiếu Lâm, trong cặp mắt người vũ lâm, trước giờ vẫn trân quý còn hơn cả vàng bạc châu báu.

Chỉ bất quá, bất kỳ ai cũng đều biết, bảy mươi hai đường tuyệt kỹ đáng sợ ra làm sao, vì vậy chẳng ai dám lại vượt râu cọp.

Dương Lâm thay đổi sắc mặt nói:

- Hẳn lại tìm người, chính là tính lợi dụng người, để ăn trộn kinh điển chùa Thiếu Lâm?

Vương Nhuệ thở ra nói:

- Về sau tuy hẳn không làm được chuyện, nhưng ta thì bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm.

Dương Lâm nhìn y chăm chú, một hồi thật lâu, mới thở ra một hơi dài, nói:

- Ta là một đứa cô nhi, vốn mãi than thở ông trời bất công với ta, bây giờ ta mới biết, cảnh ngộ của người thật ra còn bất hạnh hơn cả ta.

Vương Nhuệ cười cười, nụ cười càng lộ vẻ thê lương, y nói:

- Thật ra, ta cũng không ngờ được, lần này hẳn lại thả cho ta đi.

Dương Lâm nói:

- Hẳn cũng là người, trong đời một người, ít ra cũng có lúc động lòng lương thiện lên.

Vương Nhuệ cười khổ nói:

- Không chừng hẳn đã tính đúng, dù có buông tha cho ta, ta cũng chẳng trốn đâu được xa.

Dương Lâm nói:

- Bất kể hẳn vì lẽ gì, ta đều tin được người không phải là kẻ nội gián.

Vương Huệ nói:

- Người... Người tin được thật sao?

Dương Lâm cười cười nói:

- Tuy người có chút tự đại nhưng người nhất định không phải là kẻ biết nói dối.

Vương Huệ nhìn y, vẻ chán ghét trong ánh mắt, hình như đã biến thành cảm kích.

Dương Lâm nói:

- Hiện tại nếu người còn nghĩ ta là nội gián, cứ việc lại giết ta, ta không có gì oán trách, bởi vì ta không có cách gì biện bạch giải thích.

Vương Huệ không lại.

Hai người lại đứng bất động ở đó trong cơn mưa lũ, nhìn nhau dăm dăm, nhưng không còn là hai con dã thú đang chờ cắn xé lẫn nhau.

Vương Huệ bỗng xông lại, nắm chặt lấy tay của Dương Lâm, thở ra nói:

- Thật ra ta cũng biết không phải là người.

Dương Lâm hỏi:

- Người biết?

Vương Huệ nói:

- Ta đã suy nghĩ kỹ càng, nếu người là nội gián, chắc chắn sẽ không bị bọn họ chém mất đi một cái chân.

Dương Lâm nói:

- Không chừng bọn họ muốn giết ta bịt miệng.

Vương Huệ nói:

- Nếu vậy bọn họ đã nhất định không để cho ta cứu người theo, nhất định phải giết cho được người!

Dương Lâm bật cười.

Vương Huệ cũng bật cười.

Nước mưa tuy lạnh buốt, nhưng máu chảy trong lồng ngực của họ đang nóng lên.

Vương Huệ cười khổ nói:

- Hai hôm nay, chuyện bất hạnh chúng ta đụng phải thật tình nhiều quá, trong lòng thật quá thống khổ, không khỏi biến ra thất thường, vì vậy ta mới cứ đi nghĩ chuyện đâu đâu, nghĩ chuyện này ngờ chuyện kia.

Sợ hãi vốn làm người ta biến thành đa nghi, đã nghi sẽ không khỏi sinh ra lầm lẫn trí mệnh.

Dương Lâm nói:

- Vì vậy chúng ta nhất định phải trấn tĩnh lại, suy nghĩ xem nội gián là ai.

Vương Nhuệ nói:

- Ta nghĩ không ra.

Dương Lâm nói:

- Nhưng lần thảm bại này của Song Hoàn Môn, nhất định là vì có người đã bán đứng chúng ta.

Vương Nhuệ rầu rầu nét mặt nói:

- Nhưng trừ hai người chúng ta ra, trong môn hạ Song Hoàn Môn, đã không còn ai sống sót.

Dương Lâm nói:

- Còn một người.

Vương Nhuệ lập tức hỏi:

- Ai?

Dương Lâm nói:

- Tiêu Thiếu Anh!

Vương Nhuệ nói:

- Y không còn được xem là môn hạ của Song Hoàn Môn.

Dương Lâm nói:

- Nhưng bí mật của Song Hoàn Môn, y biết không ít hơn bọn ta.

Vương Nhuệ nói:

- Người nghĩ là y bán đứng bọn ta?

Dương Lâm không nói gì nữa, hai nắm tay của y nắm chặt lại.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe đánh “cách” lên một tiếng, từ một ngôi mộ bên cạnh phát ra.

Ngôi mộ đã bị đổ nát, lòi ra một góc quan tài.

Trong quan tài cũ nát đó, bỗng có một bàn tay thò ra.

Một đôi bàn tay trắng xanh xám, bàn tay đang cầm ly rượu.

Người nằm trong quan tài, bất kể là sống hay chết, đều nhất định là con quỷ rượu.

Vương Nhuệ và Dương Lâm đều biến sắc mặt.

Bọn họ không ai tin được trên đời này có quỷ thật, nhưng hiện tại đối với bọn họ, người còn đáng sợ hơn cả quỷ.

Người trong quan tài là ai?

Bàn tay đang cầm ly rượu, đang đưa ly rượu ra hứng lấy những giọt mưa đã nhỏ hạt dần, ly rượu đã hứng đầy ắp.

Bàn tay rút lại, trong quan tài lại có tiếng than lên.

Một người đang than thở, cất tiếng ngâm nga:

- Đản nguyện vũ thủy giai hóa tửu (xin nước mưa biến thành rượu cả) -
Chỉ hận thử sinh dã phi nhân (chỉ hận kiếp này không còn là người nữa)
Vương Nhuệ, Dương Lâm đưa mắt nhìn nhau, gương mặt bỗng lộ vẻ thật kỳ quái.

Bọn họ đã nhận ra được giọng của người này.

Dương Lâm đột nhiên cười nhạt nói:

- Người không còn là người!

Người trong quan tài lại than thở:

- Đã không phải là người, cũng không phải là quỷ, chỉ bất quá là thứ không phải người không phải quỷ, không phải lừa không phải ngựa, không ra gì cả.

Lại nghe phách lên một tiếng, nắp quan tài đã bật lên, một người chầm chậm ngồi dậy, trong quan tài, gương mặt trắng bệch, cả khuôn mặt đầy râu lún phún, còn đầy cả mùi rượu. Nước mưa như thác lũ kia cũng không thể tẩy hết, chỉ có cặp mắt là còn đen lánh sáng rực.

Dương Lâm nhìn y chăm chú, nói từng tiếng một:

- Tiêu Thiếu Anh, đáng lý ra người không nên lại đây.

Mưa đã nhỏ đi.

Mưa lớn nào cũng qua mau, cũng như danh tiếng lúc nào cũng khó mà giữ được lâu.

- Đúng là tôi không nên lại đây thật.

Tiêu Thiếu Anh chậm chậm bò ra khỏi quan tài:

- Chỉ tiếc là tôi đã đến đây.

Vương Nhuệ cũng đang nhìn lom lom vào y nói:

- Người đã biết tai họa xảy ra cho bản môn?

Tiêu Thiếu Anh cười thê thảm nói:

- Tuy tôi không còn mặt mũi nhìn ai, tôi còn chưa điếc.

Vương Nhuệ nói:

- Người biết chúng ta lại nơi đây?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu:

- Tôi biết Triệu lão đại là tay hảo hán có nghĩa khí!

Vương Nhuệ nói:

- Vì vậy người tính đúng, ta nhất định sẽ tìm đến y?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi cũng biết y là bạn của anh.

Vương Nhuệ hỏi:

- Người còn biết chuyện gì nữa?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi còn biết y nhất định sẽ không tự nhiên vô cớ gọi Tà nhãn lão lục đến đây đào mộ.

Vương Nhuệ nói:

- Vì vậy người bèn theo lại.

Tiêu Thiếu Anh lại gật gật đầu.

Vương Nhuệ nói:

- Người tính đúng là bọn ta nhất định sẽ lại đây?

Tiêu Thiếu Anh cười càng thêm thê lương:

- Bất kể các anh lại hay không, quan tài cũng là chỗ uống rượu, dù tôi uống say quá chết đi, nơi đây cũng không có ai sẽ đuổi tôi đi.

Vương Nhuệ nhìn y, ánh mắt hình như lộ vẻ đồng tình.

Nhưng Dương Lâm thì đang cười nhạt:

- Người vốn rõ ràng có thể làm một con người, tại sao lại cứ muốn sống cái lối người không ra người quỷ không ra quỷ như vậy?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Bởi vì tôi cao hứng.

Dương Lâm đóng miệng lại, gương mặt y đã lộ vẻ giận dữ.

Vương Nhuệ bỗng nói:

- Trong rượu còn có rượu, đem ra đây, ta uống với người hai ly.

Tiêu Thiếu Anh bật cười.

Dương Lâm sa sầm nét mặt lạnh lùng nói:

- Người còn muốn uống rượu với y?

Vương Nhuệ thở ra:

- Tuy y không còn là môn hạ của Song Hoàn Môn, y vẫn còn là bạn của ta.

Dương Lâm cười nhạt nói:

- Y là thứ bạn bè gì vậy?

Vương Nhuệ nói:

- Ít ra không phải là thứ bạn bè đi bán đứng bạn bè.

Dương Lâm nói:

- Y không phải vậy?

Vương Nhuệ nói:

- Nếu y là người bán đứng bọn ta, hiện tại chúng ta đã vào quan tài thật rồi.

Tiêu Thiếu Anh bỗng nhiên cười lớn.

Tiếng cười đượm đầy vẻ bi thương và tịch mịch không sao tả được:

- Thật tình ta không ngờ, trên đời này còn có người chịu xem ta là bạn bè đấy!

Y rót đầy một ly rượu, đưa qua:

- Nào, tôi mời anh một ly, anh dùng ly, tôi dùng bình, chúng ta cùng cạn.

Một bình rượu đầy ắp, y uống từng ngụm từng ngụm cho đến lúc cạn sạch.

Vương Nhuệ chau mày nói:

- Sao người cứ muốn uống rượu kiểu như vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Uống như vậy có gì không tốt?

Vương Nhuệ nói:

- Đấy không còn là uống rượu nữa, mà là liều mạng.

Tiêu Thiếu Anh chậm chậm nói:

- Chỉ cần còn có mạng để liều, lại có gì là không tốt?

Ánh mắt y lại lộ vẻ thật kỳ quái, nhìn chăm chú không chớp mắt vào Vương Nhuệ.

Vương Nhuệ bỗng dùng sức nắm chặt lấy tay y, than lên một tiếng:

- Người chịu liều mạng thật sao?

Tiêu Thiếu Anh khăng khái nói:

- Ít nhất tôi cũng còn cái mạng đây!

Giọng nói của Vương Nhuệ trở nên nghẹn ngào:

- Người nguyện ý đem bán cái mạng mình cho Song Hoàn Môn?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không phải là bán cho Song Hoàn Môn, mà là bán cho bạn bè.

Y dùng sức nắm chặt lấy tay Vương Nhuệ:

- Tuy tôi không còn là đệ tử Song Hoàn Môn, nhưng Song Hoàn Môn vẫn còn có rất nhiều người là bạn của tôi!

Bàn tay Vương Nhuệ run lên, cổ họng y nghẹn lại.

Thật tình y không ngờ, trong giờ phút này, còn có người dám thừa nhận mình là bạn bè của Song Hoàn Môn.

Tiêu Thiếu Anh chậm chậm nói tiếp:

- Huống gì, dù tôi không đi tìm Cát Đình Hương, lão ta nhất định cũng không buông tha tôi.

Vương Nhuệ hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Song Hoàn Môn tuy không nhận tôi, cái tên đệ tử bất tiểu này, nhưng trong cặp mắt người khác, tôi còn sống là người của Song Hoàn Môn, chết đi là quỷ của Song Hoàn Môn.

Giọng nói của y tuy lãnh đạm, nhưng đôi bàn tay của y đang run rẩy.

Cặp mắt của Vương Nhuệ bất giác lộ vẻ áy náy, y buồn rầu nói:

- Tuy người lầm lỗi, nhưng chúng ta... Chúng ta không chừng cũng có lỗi nữa.

Y nói chưa dứt lời, Tiêu Thiếu Anh đã hướng câu chuyện:

- Các anh nói này giờ, tôi đều nghe cả.

Dương Lâm lạnh lùng nói:

- Ta biết người không hề điếc tai.

Thái độ của y đối với Tiêu Thiếu Anh, giống hệt như thái độ của Vương Nhuệ trước đây đối với y vậy.

Tiêu Thiếu Anh thì hoàn toàn chẳng màng:

- Hôm ấy bọn họ đến mười ba người, có mấy người anh biết mặt?

Dương Lâm trầm ngâm một hồi, rồi cuộc nói:

- Chỉ có năm người!

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Có phải là Cát Đình Hương và bốn đại phân đường chủ thuộc hạ của Thương Hương Đường?

Dương Lâm gật gật đầu.

Trận đó, Thương Hương Đường quả đã phái ra toàn bộ tinh nhuệ, nhưng hảo thủ trong Thương Hương Đường không có nhiều.

- Kỳ dư tám người kia là ai?

- Có bốn người lúc nào cũng bịt mặt, còn bốn người kia đều lậ mặt, ta chưa bao giờ thấy qua, chắc là những tay giết mướn mà Cát Đình Hương đem vàng bạc mua chuộc từ bên ngoài lại.

Tiêu Thiếu Anh lại hỏi:

- Công phu của bọn họ ra sao?

Dương Lâm nói:

- Đều không thua gì bốn đại phân đường chủ Thương Hương Đường.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Tổn thương ra sao?

Dương Lâm nói:

- Bốn người của Thương Hương Đường lại, chết mất ba, trọng thương một.

Tiêu Thiếu Anh trầm tư một lát, chầm chậm nói:

- Trận này Thương Hương Đường tuy đánh bại Song Hoàn Môn, chính bọn họ cũng đã tổn thương nguyên khí cực kỳ lớn, xem ra người được hưởng lợi chân chính, chỉ bất quá là bốn tay giết mướn Cát Đình Hương mời lại.

Dương Lâm nói:

- Xem vũ công của tám người đó, nhất định không phải là vô danh tiểu tốt trong giang hồ, nhưng cũng không biết lão ta tìm ở đâu ra.

Vương Nhuệ bỗng nói:

- Vương Đồng hình như đã theo Cát Đình Hương từ lâu, chỉ bất quá chưa hề lộ mặt ra thôi.

Dương Lâm hỏi:

- Sao ngươi biết?

Vương Nhuệ nói:

- Hai năm trước ta ở Lan Châu gặp y một lần, lúc đó Cát Đình Hương cũng ở Lan Châu.

Dương Lâm nói:

- Nhưng ngươi không đề cập đến chuyện này bao giờ!

Vương Nhuệ cười khố nói:

- Lúc đó thật tình ta không ngờ Cát Đình Hương lại có âm mưu lớn lao như vậy, lá gan to lớn như vậy.

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói:

- Huống gì, chẳng ai muốn đề cập đến chuyện đau lòng riêng tư của mình.

Dương Lâm phảng phất còn muốn nói gì nữa, y nhìn Vương Nhuệ một cái, rồi cuộc đàm miệng lại.

Tiêu Thiếu Anh lại hỏi:

- Trong tám người đó, võ công cao nhất là ai?

Dương Lâm không hề suy nghĩ, lập tức nói ngay:

- Vương Đồng!

Tiêu Thiếu Anh lại nói tiếp:

- Nhưng y ở trong giang hồ chẳng phải là người danh tiếng gì.

Dương Lâm nói:

- Không chừng cái húng của hẩn không phải ở tiếng tăm, mà là ở chuyện giết người!

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Y luyện võ công là thứ chuyên môn giết người?

Dương Lâm nói:

- Võ công của y không đẹp mắt, nhưng rất hữu hiệu.

Tiêu Thiếu Anh thở phào một hơi dài, y cười khố nói:

- Nếu vậy lần này người Cát Đình Hương phải ra đối phó tôi, nhất định phải là Vương Đồng.

Dương Lâm hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì lão còn chưa biết lai lịch tôi ra sao, huống gì, lão mà xuất thủ, nhất định không muốn về tay không.

Cát Đình Hương mà đã xuất thủ, đúng là phải có được chín phần mười trong tay rồi.

Trước giờ lão chưa hề làm chuyện gì không nắm chắc trong tay.

Vương Nhuệ đã nhin không nổi lộ vẻ tư lự:

- Nếu lão đã phái Vương Đồng ra tìm người, tốt nhất người tạm thời trốn ở đây.

Tiêu Thiếu Anh thì lắc đầu:

- Nếu y đã lại tìm tôi, tôi sẽ để cho y tìm ra.

Vương Nhuệ chau mày nói:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh trả lời:

- Tôi nhất định phải để cho y tìm ra, rồi mới có cơ hội hỗn nhập vào Thương Hương Đường.

Vương Nhuệ hỏi:

- Tại sao phải nhất định hỗn nhập vào Thương Hương Đường?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì tôi phải hỗn nhập vào Thương Hương Đường rồi, mới có cơ hội để báo thù.

Dương Lâm bỗng cười nhạt nói:

- Chỉ tiếc là người chết không cách nào báo thù cho bạn bè được.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói:

- Tôi còn chưa chết mà.

Dương Lâm nói:

- Đó là vì Vương Đồng còn chưa tìm ra người thôi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chỉ cần y tìm ra tôi, là tôi chắc phải chết không nghi ngờ gì?

Dương Lâm nói:

- Ta đã thấy y xuất thủ, ta cũng biết vũ công của người.

Tiêu Thiếu Anh lại cười.

Dương Lâm hỏi:

- Người không tin?

Tiêu Thiếu Anh cười không nói gì.

Dương Lâm nói:

- Lão đại của chúng ta, công phu Song Hoàn, người cũng đã biết.

Dĩ nhiên Tiêu Thiếu Anh biết.

Thịnh Trọng sử Song Hoàn, phân lượng gấp đôi người khác, thêm vào sức trên tay của y, cú đánh ra, quả thật là có sức vỡ núi tan non.

Dương Lâm nói:

- Nhưng ta chính mắt trông thấy lão đại đánh ra song hoàn, trúng vào ngực của hã, mà hã làm như hoàn toàn không có cảm giác gì.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Tôi tin y là người rất đáng sợ, chỉ bất quá, tôi không thể trốn y cả đời được.

Vương Nhuệ nói:

- Người có thể trốn nửa tháng gì đó, chờ chúng ta thương thế lành lặn rồi tính sau.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Đợi đến lúc đó, chúng ta dựa vào sức người nào đánh lại Thương Hương Đường?

Vương Nhuệ nói không ra lời.

Tiêu Thiếu Anh lộ vẻ trầm tư một hồi, bỗng hỏi:

- Vương Đồng giết Thịnh lão đại rồi, bèn lại đối phó anh?

Vương Nhuệ gật gật đầu.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Y dung tình tha cho anh, không chừng không phải là động lòng lương thiện đâu.

Vương Nhuệ hỏi:

- Người nghĩ hã làm vậy vì lẽ gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không chừng bởi vì y bị Thịnh lão đại đánh một cú xong, đã bị nội thương, thương thế đến lúc đó mới phát tác ra.

Vương Nhuệ nổi lời:

- Nhưng còn người khác...

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lúc đó Cát Đình Hương đang đối phó với lão gia tử, dĩ nhiên không rảnh đi lo chuyện khác, còn mấy người kia là trông vào y thôi, thấy y thả anh, cũng không dám đa sự thò tay vào.

Lỗi suy đoán đó quả cũng hợp lý lắm.

Suy đoán hợp lý, đều làm người ta để mắt chú ý đến, ngay cả Dương Lâm bây giờ cũng nhìn y với cặp mắt khác đi.

Tiêu Thiếu Anh trầm ngâm một hồi, rồi lại nói:

- Nhưng Thịnh lão đại đánh cú đó, đáng lý ra lập tức phải đưa y vào chỗ chết, nhưng y còn chi trì cho đến lúc đó, vì vậy tôi nghĩ, trên người y nhất định có mặc thứ áo giáp phòng thân gì đó.

Y lại cười cười rồi nói tiếp:

- Người muốn giết người khác, đại khái là phải đề phòng bị người ta giết trước.

Dương Lâm lắng nghe, bỗng nói:

- Người không phải là con quỷ rượu thật đâu, người thật không hồ đồ chút nào.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi...

Dương Lâm ngắt lời nói:

- Người đã không phải thứ hồ đồ, hai năm trước, tại sao lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy?

Hai năm trước, Tiêu Thiếu Anh say túy lúy, xông vào phòng con gái độc sinh của lão gia tử... Đây là nguyên nhân lớn nhất tại sao y bị trục xuất ra khỏi Song Hoàn Môn.

Ánh mắt của Tiêu Thiếu Anh bỗng lộ ra một vẻ gì đó thật không thể hình dung, cũng không biết là hối hận, hay là bi thương.

Nhưng y đã lấy lại vẻ bình thường thật nhanh chóng, rồi hững hờ nói:

- Dù là người tinh táo đến đâu, cũng có lúc làm chuyện hồ đồ, huống gì tôi vốn là kẻ không ra gì cũng chẳng giống ai.

Vương Nhuệ thở ra một hơi, cười khổ nói:

- Bất kể ra sao, con người không ra gì của người suy nghĩ còn có vẻ nhiều hơn hai chúng ta cộng lại nhiều.

Dương Lâm nói:

- Bất kể ra sao, nếu người muốn hỗn nhập vào Thương Hương Đường, chuyện đó không khác gì là dê nhảy vào miệng cọp.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói:

- Thương Hương Đường dù có là hang cọp thật, tôi cũng có thể giả trang thành một con cọp giấy, để bọn họ không nhìn ra tôi là một con dê.

Dương Lâm không hiểu, Vương Nhuệ cũng không hiểu.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi vốn là người bị Song Hoàn Môn trục xuất, tại sao tôi không gia nhập vào Thương Hương Đường được?

Dương Lâm rút cuộc hiểu ra:

- Chỉ tiếc là Cát Đình Hương không phải là người dễ dàng gì bị gạt.

Tiêu Thiếu Anh nổi lời:

- Không chừng tôi có cách.

Dương Lâm hỏi:

- Cách gì?

Tiêu Thiếu Anh bỗng hỏi:

- Anh có biết sự tích Kinh Kha ám sát Tần Thủy Hoàng không?

Dĩ nhiên Dương Lâm biết.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tần Thủy Hoàng cũng không phải là kẻ dễ gì bị gạt, nhưng còn cơ hồ muốn bị Kinh Kha gạt, bởi vì Kinh Kha đem tới một thứ đồ y rất mong muốn.

Mỗi người ai ai cũng có nhược điểm.

Bất kỳ ai thấy món đồ mình mong muốn lâu nay bỗng đến tay, cũng không khỏi phấn khởi sờ sờ đi.

Tiêu Thiếu Anh chậm chậm nói:

- Kinh Kha biết Tần Thủy Hoàng mong muốn cái đầu của một người, vì vậy y bèn mượn cái đầu của người ấy đem theo.

Dương Lâm thay đổi nét mặt nói:

- Cái đầu của Phàn tướng quân?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Đúng vậy.

Dương Lâm biến hẳn sắc mặt Vương Nhuệ cũng biến sắc còn thảm hơn.

Dĩ nhiên bọn họ biết, Cát Đình Hương mong muốn, không phải cái đầu của Phàn Vu Kỳ, mà là cái đầu của bọn họ!

Dương Lâm nhin không nổi hỏi:

- Người... Người tính lấy đầu bọn ta đem lại gặp Cát Đình Hương?

Tiêu Thiếu Anh không nói gì, chỉ nhìn bọn họ.

Nhìn cái đầu của bọn họ.

Hai bàn tay của Dương Lâm đều đã nắm chặt lại, y bỗng ngẩng đầu lên trời cười nói:

- Cái đầu của ta đây vốn được lại khơi khơi, nếu người muốn lấy thật, cứ việc lại lấy bây giờ không sao cả!

Tiêu Thiếu Anh bỗng cười cười nói:

- Tôi không muốn.

Dương Lâm thộn mặt ra:

- Người không muốn?

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói:

- Tôi chỉ bất quá muốn đề tỉnh anh, cái đầu của các anh, đều trân quý lắm, không thể nào để cho ai lại lấy đi.

Dương Lâm nhìn y, bàn tay đang nắm chặt lại đã dần dần lỏng ra.

Vương Nhuệ cũng thở phào một tiếng, gương mặt lộ vẻ ưu lự:

- Người có cách để đối phó với Cát Đình Hương và Vương Đồng thật sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không có.

Vương Nhuệ hỏi tiếp:

- Nhưng người vẫn còn cứ đi?

Tiêu Thiếu Anh ngáp lên một cái, hình như cảm thấy cơn rượu đã nổi lên, y tít mắt lại nói:

- Nơi đây không còn rượu, tôi không đi ở đây làm gì?

Không lẽ đến bây giờ y mới say thật sao?

Dương Lâm lại nhin không nổi hỏi y:

- Tại sao người không đem đầu lâu của ta theo?

Vương Nhuệ thở ra:

- Tại sao người không đem đầu lâu của ta theo luôn?

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói:

- Bởi vì cái cách ấy đã lỗi thời rồi, gạt không nổi Cát Đình Hương đâu, đầu lâu của các anh cũng không bằng được của Phàn tướng quân.

Mưa đã tạnh.

- Vài chục ngày nữa tôi sẽ về lại đây, hy vọng lúc đó nơi đây có rượu.

Vương Nhuệ và Dương Lâm nhìn bước vào bóng đêm, bước xuống gò núi, bất giác thở ra.

- Người xem y rốt cuộc là hạng người như thế nào?

- Bất kể y là hạng người như thế nào, y là hy vọng duy nhất để chúng ta báo thù.

CỔ LONG

ĐA TÌNH HOÀN

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 3

Kẻ Giết Người

Tiêu Thiếu Anh lại say nữa.

Lần này y say ở Lão Hồ Lô, nằm gục ở quầy chưởng quỹ như một người đã chết.

Một người đã say rồi, hình như biến thành nặng hơn lúc bình thời gấp ba lần.

Những người có kinh nghiệm đều biết rằng, muốn vác một gã say rượu túy lúy, nhất định không phải là chuyện dễ dàng. Nhất là Tiêu Thiếu Anh, Lão Hồ Lô đã động viên tới ba tên phố ky, mà còn chưa lay động nổi y.

- Gã này còn nặng hơn cả hòn đá.

Bà chủ quán ngồi bên quầy đã nhìn không thuận mắt, nhin không nổi cười nhạt nói:

- Gã tiểu tử này đã say mềm như đồng bùn, không lẽ các người không có cách gì để đối phó được đồng bùn sao?

Bọn phố ky cúi gằm đầu hết, không một ai dám mở miệng nói gì.

Tiêu Thiếu Anh bỗng mở một con mắt ra, bừng lên nhìn bà chủ quán, cười hì hì nói:

- Bà lầm rồi.

Bà chủ quán sa sầm nét mặt.

Bà ta tức giận lên, xem ra vẫn còn quyền rũ lắm, nhất là cặp mắt, lại càng mê chết người.

Người quanh đây trăm dặm đều biết, bà chủ quán của Lão Hồ Lô, là người đàn bà có thể mê chết người ta.

Chỉ tiếc là không ai có gan dám lại đây để bà ta mê thử.

Nơi đây có tên là Lão Hồ Lô, là vì nơi đây có một con cạp cái.

Con cạp cái ấy chính là bà chủ quán mê người này, nghe nói ngay cả lão chủ quán cũng đã bị bà ta nuốt hết cả da lẫn xương.

Tiêu Thiếu Anh tím mắt lại cười nói:

- Bà xem ra không già một chút nào, lại càng không giống một con cạp, tôi cũng không phải là đồng bunn.

Bà chủ quán còn cười cười, cười càng mê chết người:

- Không phải đồng bunn thì là gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Là một con trùn nhỏ, con trùn nhỏ không có xương, loại trùn này tên là con nê.

Bà chủ quán cười nói:

- Nhìn không ra anh này cũng là tay học vấn quá.

Tiêu Thiếu Anh cũng cười:

- Tôi vốn là kẻ có học vấn lắm đấy chứ, không những vậy còn thiếu niên anh tuấn, đàn bà yêu tôi, sắp hàng từ nơi đây ra tới đầu đường kia đấy.

Bà chủ quán bỗng lại sa sầm nét mặt nói:

- Nếu vậy người mau mau cắt ngay ra đầu đường, người là đồng bunn, là con trùn nhỏ cũng vậy, đều mau mau cắt ngay!

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn cười hì hì nói:

- Chỉ tiếc là trùn nhỏ cũng không biết cắt, đồng bunn cũng không biết cắt.

Bà chủ quán cười nhạt nói:

- Có phải người muốn tìm chỗ chết, phải không?

Tiêu Thiếu Anh lập tức lắc đầu nói:

- Không muốn.

Bà chủ quán nói:

- Người có biết ta là ai không?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì biết, tôi mới lại đây chứ.

Bà chủ quán tức giận nói:

- Rốt cuộc người lại đây làm gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi muốn tìm bà đi ngủ với tôi.

Bà chủ quán biến hẳn sắc mặt, bọn phở ky cũng biến hẳn sắc mặt.

Gã tiểu tử này xem ra có chỗ ở không sinh chuyện, dám lại vuốt râu hùm đây.

Bà chủ quán bỗng đập bàn một cái, hét lớn:

- Đánh cho ta, đánh mạnh vào!

Chữ “đánh” vừa thốt ra, khách hàng trong tiệm đã trốn đi mất quá nửa, bảy tám đứa phở ky thì đã toàn bộ vây quanh lại.

Cũng không biết ai đã nhắc cái ghế đầu lên, nhắm vào đầu Tiêu Thiếu Anh đập xuống.

Có người kêu “ai da” lên một tiếng, cái đầu của Tiêu Thiếu Anh vẫn còn tốt đó, cái ghế đầu thì đã gãy ra thành bốn năm khúc.

Bọn phở ky giật nảy mình lên, rồi lại hầm hè nhào lại. Chỉ nghe cách cách phách phách một trận vang lên, mấy gã phở ky chồm lại, toàn bộ đều đã loạng choạng lùi lại, hai bên mặt bị đánh cho sưng vù đỏ cả lên.

Tiêu Thiếu Anh thì vẫn đang cười cợt đứng ở đó, nhìn nhìn bà chủ quán nói:

- Tôi đã nói, tôi chỉ bắt quá lại đây kiếm bà để ngủ với tôi, không phải là lại ăn đòn.

Bà chủ quán nhìn y hẳn học một hồi, bỗng lại bật cười lên. Lần này bà ta cười thật ngọt, thật mê hồn, bà ta dịu dàng nói:

- Ông lặn lội đường xá lại đây, là vì tôi thật sao?

Tiêu Thiếu Anh lập tức gật đầu:

- Không giả tí nào.

Bà chủ quán cười thật quyến rũ:

- Xem ra ông thật là một kẻ có lòng.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không những có lòng, mà còn có tình có nghĩa nữa.

- Quý tính của ông?

- Họ Tiêu, Tiêu là thói tiêu dẫn phụng đấy.

Bà chủ quán cười ngặt nghẽo nói:

- Tiếc là tôi không phải phụng hoàng, chỉ bất quá là một con cọp cái.

Tiêu Thiếu Anh cũng cười ngặt nói:

- Nhưng trong cặp mắt của tôi, con cọp cái như bà đây lại còn đẹp hơn cả ba trăm con phụng hoàng gộp lại nhiều.

Bà chủ quán cười nói:

- Xem ra không những ông có học vấn, ông còn biết nói chuyện nữa.

Tiêu Thiếu Anh tít mắt lại, nói:

- Tôi còn có nhiều điều hay khác nữa, từ từ rồi bà sẽ biết mà.

Bà chủ quán nhìn y, ánh mắt càng mê hồn, bà ta bỗng nói:

- Dọn rượu lại đây, ta muốn uống với Tiêu công tử vài ly.

Rượu là rượu ngon, người là người đẹp.

Tiêu Thiếu Anh vốn đã say mềm, hiện tại có muốn tỉnh táo chút đỉnh cũng không được.

Bà chủ quán đã rót cho y một chén rượu lớn thật đầy, mỉm cười nói:

- Tôi biết Tiêu công tử là anh hùng, anh hùng nhất định đâu có uống chén nhỏ, tôi xin mời ông ba chén lớn trước.

- Đừng nói là ba chén, ba trăm chén, tôi cũng uống hết.

Tiêu Thiếu Anh cầm chén rượu lên, bỗng chau mày lại, hạ giọng xuống hỏi:

- Chén rượu này có mông hãn được trong đó không vậy?

Bà chủ quán ném cho y một cái nhìn quyến rũ, cười nói:

- Đây đâu có phải là Thập Tự Phản, chỗ bán bánh bao nhân thịt người đâu, rượu làm gì lại có mông hãn được?

Tiêu Thiếu Anh cười lớn nói:

- Đúng, chén rượu này dĩ nhiên không thể có mông hãn được trong đó, huống gì, bà chủ quán tự mình rót ra dùm, dù có độc được, tôi cũng uống

vào như không.

Y quả ngẩng cổ lên, rọt rọt, uống một hơi hết cả chén rượu vào trong bụng, rồi lại thò tay ra, cầm lấy tay bà chủ quán mân mê, tí mắt lại nói:

- Bày tay trắng quá, không biết có thơm không?

Bà chủ quán cười như chuông ngân:

- Ông ngửi thử xem, có thơm không?

Bà ta đưa bàn tay vừa trắng vừa mềm mại lại chóp mũi Tiêu Thiếu Anh thật.

Tiêu Thiếu Anh cầm bàn tay, như con mèo đói ngửi thấy mùi mỡ, ngửi qua ngửi lại, ngửi hoài không thôi, bỗng nhiên cười lớn lên hai tiếng, lộn ngược người một cái, bình lên một tiếng, cái đầu đập mạnh xuống đất.

Bà chủ quán chau mày nói:

- Tiêu công tử, ông làm sao mà say rồi?

Tiêu Thiếu Anh nằm sóng soài ra mặt đất, không động đậy tí nào, lần này mới thật là hoàn toàn như một người chết.

Bà chủ quán bỗng cười nhạt nói:

- Để đường lớn dàng hoàng cho người đi, người cứ muốn nhắm vào quý môn quan mà xông vào!

Bà ta lại sa sầm nét mặt, đập bàn một cái:

- Kéo hẳn lại đánh một trận, đánh không chết coi như cái may của hẳn, chết thì đáng thôi.

Bọn phổ ky đã bắt đầu chuẩn bị động thủ bỗng có người lạnh lùng nói:

- Đánh không được!

Khách hàng còn chưa đi hết sạch.

Trong góc phòng, còn có một người mặc áo xám ngồi đó, tự rót tự uống một mình, y uống không phải là rượu, cũng không phải húp canh.

Y uống nước lã.

Đến quán rượu để uống nước lã, không có mấy người, con người của y cũng giống như nước lã vậy, bình bình phàm phàm, lạt lẽo vô vị, gương mặt không có lấy một chút biểu tình.

Bà chủ quán nhìn chăm chú vào y hai lượt, gằn giọng hỏi:

- Người là gì của hần?

Người áo xám nói:

- Ta chẳng hề quen biết với y.

Bà chủ quán nói:

- Nếu không quen biết, tại sao lại xen vào chuyện của hần?

Người áo xám nói:

- Bởi vì ta cũng tìm chuyện rắc rối chơi.

Y nói cái giọng cũng rất lạt lẽo, làm như hòa thượng đang tụng kinh, đang siêu độ vong hồn người chết vậy.

Bà chủ quán lạnh lùng nói:

- Không lẽ người cũng tính lại đây kiếm ta ngủ với người?

Người áo xám nói:

- Không phải.

Bà chủ quán cười nhạt nói:

- Nếu vậy người tính lại tìm đường chết...

Người áo xám nói:

- Cũng không phải là tìm đường chết, mà là tìm người chết.

Bà chủ quán nói:

- Nơi đây không có người chết.

Người áo xám nói:

- Có.

Bà chủ quán nhin không nổi hỏi:

- Ở đâu?

Người áo xám nói:

- Ta đếm tới ba, các người còn chưa cút xuống lầu, là lập tức biến thành người chết cả bọn!

Bà chủ quán lại biến hần sắc mặt.

Người áo xám đã đặt ly xuống bàn, lạnh lùng nhìn bà ta.

- Một!

Gương mặt y vẫn không một chút biểu tình, không có biểu tình thường thường lại là biểu tình đáng sợ nhất.

Bà chủ quán nhìn y, trong lòng bất giác muốn lạnh cả lên.

Bà ta đã thấy qua không biết bao nhiêu anh hùng, thấy qua không biết bao nhiêu hung thủ giết người, nhưng trước giờ chưa có ai làm bà ta sợ hãi bằng lúc này.

Thật tình bà ta nhìn không ra gã này là hạng người gì, người nhìn không thấu, thường thường là kẻ đáng sợ nhất.

Bà chủ quán hít vào một hơi lạnh như băng giá, bà ta đang nghe y lạnh lùng đếm tới số hai.

Mấy gã phở ky nhỏ gan, đã nhìn không nổi muốn chuồn ra ngoài, ánh mắt bà chủ quán lại bỗng sáng rực cả lên.

Một gã thiếu niên đang ở bên ngoài vòng vào, vòng ra sau lưng người áo xám, con dao trong tay cũng sáng rực.

Gã thiếu niên này chính là ông chủ con của bà chủ quán, muốn làm tân khách trong phòng bà chủ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Không những miệng y ngọt, tay dao của y cũng nhanh nữa.

Bà chủ quán bật cười, mỉm cười đưa mắt liếc tình người áo xám, cười ngặt nghèo nói:

- Người không muốn ngủ với ta, lại muốn tìm đường chết, không lẽ mặt mày của ta xấu xí quá vậy sao?

Dĩ nhiên là mặt mày bà ta chẳng khó coi tí nào, bà ta chỉ hy vọng người áo xám mắc nhìn bà ta, để cho gã thiếu niên một nhát dao chém xuống cổ y.

Người áo xám quả đang nhìn vào bà ta.

Ánh dao lóe lên, thanh dao của gã thiếu niên đã chém xuống.

Quả nhiên là dao nhanh thật!

Người áo xám không quay đầu lại, cũng chẳng tránh né, y bỗng xoay tay đưa cùi chỏ ra...

Những người trên lầu lập tức đều nghe một trận tiếng xương cốt vỡ vụn ra.

Gã thiếu niên rõ ràng chém thanh đao xuống cổ người áo xám, chỉ tiếc là lưỡi đao còn chưa tới đúng vị trí, người của y đã bị đụng văng ra xa, bình lên một tiếng, đụng vào tường, rồi rũ xuống như một đồng bùn.

Không phải là thứ trùn không có xương, mà là bùn.

Trùn còn sống hần hoi, bùn thì hoàn toàn chết.

Người áo xám vẫn còn đang lạnh lùng nhìn bà chủ quán.

Y xoay tay đụng một cái, xem ra chẳng đẹp mắt mà cũng chẳng có gì biến hóa xảo diệu.

Chiêu thức của y chỉ có một chỗ dùng duy nhất... Để giết người!

Tiếng “ba” xem chừng đã muốn thốt ra, bà chủ quán cũng cười hết muốn nổi, bà ta cắn chặt răng nói:

- Người có biết đây là chỗ của ai không?

Người áo xám nói:

- Đây là nơi của bà.

Bà chủ quán nói:

- Nhưng người lại muốn ta bỏ nơi này đi.

Người áo xám nói:

- Đúng vậy.

Bà chủ quán dậm chân một cái nói:

- Được, đi thì đi!

Bà ta đi thật, nào ngờ chính ngay lúc đó, dưới bàn bỗng có người nói:

- Đi không được!

Dưới bàn chỉ có một người.

Một người vốn đã nhất định không thể nào động dậy gì được nữa, nhưng hiện tại người này lại đang rụt rè đứng dậy.

Bà chủ quán lại ngẩn mặt ra.

Thật tình bà ta nghĩ không ra, bà ta bỏ mê dược vào trong rượu, mê dược vốn là thứ hữu hiệu nhất.

Tiêu Thiếu Anh lấy hai tay ôm lấy đầu, lẩm bẫm:

- Mông hăn được lợi hại thật, hình như còn dữ dội hơn cả thứ tôi đã uống ở Thập Tự Phản lần trước, làm tôi xém chút nữa là tỉnh lại không muốn nổi.

Y bỗng nhìn bà chủ quán cười một cái, rồi nói tiếp:

- Thứ thuốc này bà còn không?

Bà chủ quán mặt mày đã xanh lè, bà ta nói:

- Người... Người còn muốn thêm nữa sao?

Tiêu Thiếu Anh gật đầu nói:

- Tôi thích uống rượu, có thêm mông hăn được vào, bà còn bao nhiêu, tôi đều xin.

Bà chủ quán bỗng quay người lại, tính chạy xuống lầu.

Chỉ tiếc là thân hình bà ta chưa quay lại, Tiêu Thiếu Anh đã cười hì hì đứng trước mặt bà ta nói:

- Tôi nói rồi mà, đi không được mà.

Bà chủ quán gượng cười ấp úng:

- Tại... Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bà còn chưa ngủ với tôi, làm sao đi được?

Bà chủ quán nhìn y trừng trừng, cặp mắt lại từ từ tím lại, khóe miệng lại từ từ lộ ra nụ cười mê hồn, bà ta dịu dàng nói:

- Dưới lầu có giường màn, mình đi xuống một lượt.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn, bỗng nhiên xuất thủ, một tay chụp vào eo bà ta, đưa cả người bà ta lên.

Nhưng y không đi xuống lầu, y đi ngược lại tới chỗ người áo xám.

Người áo xám lạnh lùng nhìn y, gương mặt không lộ một vẻ gì.

Tiêu Thiếu Anh cũng nhìn y mấy lượt, rồi nói:

- Hình như người không biết ta thật?

Người áo xám nói:

- Ừm.

Tiêu Thiếu Anh nhìn ly nước lã trong tay của y, nói:

- Trước giờ người không bao giờ uống rượu?

Người áo xám nói:

- Có lúc cũng uống.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Lúc nào người mới uống?

Người áo xám nói:

- Lúc nào có bạn bè.

Tiêu Thiệu Anh hỏi:

- Bây giờ, người có uống không?

Người áo xám nói:

- Không.

Tiêu Thiệu Anh lại cười lớn, bỗng vừa cười ha hả vừa ném bà chủ quán ra xa, như ném một túi đồ.

Người áo xám hỏi:

- Người không muốn người đàn bà này ngủ với người nữa sao?

Tiêu Thiệu Anh cười lớn:

- Có bạn bè, cái mạng của ta còn không muốn nữa, muốn người đàn bà này làm gì?

Đêm mát như nước, và tuyệt vời như rượu.

Trên mái ngói ngẩng đầu lên, trăng sáng trên không, sao đêm đầy trời, làm như chỉ thò tay ra là ngắt ngay được.

Ngắt xuống nhắm rượu.

Tiêu Thiệu Anh và người áo xám, mỗi người ôm một thùng rượu, ngồi dưới bầu trời đầy sao, ngồi trên mái ngói.

- Muốn uống rượu, đổi chỗ nào khác để uống đi.

- Tại sao phải đổi?

- Nơi đây người đáng chết còn chưa chết hết.

- Vậy người muốn đi đâu uống rượu vậy?

- Trên mái nhà.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn nói:

- Tốt, tốt quá thôi.

Người áo xám hỏi:

- Người cũng đã từng ngồi trên mái ngói uống rượu?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ta cũng đã từng uống rượu trong quan tài nữa.

Gương mặt lạnh như đá của người áo xám cũng lộ một nụ cười:

- Trong quan tài cũng là một nơi uống rượu tốt thật đấy.

- Người có muốn thử không?

- Tốt, tốt lắm.

Nửa thùng rượu rồi cũng uống xong, nhưng muốn tìm hai cỗ quan tài để nằm vào uống rượu, cũng không phải chuyện dễ.

Tửu lượng của Tiêu Thiếu Anh không tệ, nhưng tửu lượng có khá đến đâu, chỉ cần là Tiêu Thiếu Anh là một con người... Người cũng có lúc bị say.

Hiện tại mắt của y đã muốn lồi ra cái lưỡi cũng muốn lớn ra, y lẩm bẩm:

- Tiệm quan tài ở đâu? Tại sao ngay cả một tiệm cũng không thấy đâu?

Người áo xám nói:

- Muốn tìm quan tài, không cần nhất định phải lại tiệm quan tài.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn nói:

- Không sai tí nào, muốn ăn thịt heo, không cần nhất định phải lại chuồng heo.

Y bỗng ngậm miệng lại không cười nữa, hạ giọng xuống hỏi:

- Người biết ở đâu có quan tài không?

Người áo xám nói:

- Chỗ nào có người chết, là chỗ đó có quan tài.

Tiêu Thiếu Anh còn hạ giọng thấp hơn:

- Người biết ở đâu có người chết không?

Người áo xám nói:

- Lão Hồ Lô.

Tiêu Thiếu Anh lập tức gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, nơi đó vừa có người chết tức thời.

Vừa gật đầu xong, y lại lắc đầu nói:

- Vẫn còn không được.

Người áo xám hỏi:

- Tại sao lại không được vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nơi đó chỉ chết có một người, tối đa chỉ có một cỗ quan tài.

Người áo xám nói:

- Hai người đã uống rượu chung một bàn được, tại sao không ngồi chung trong quan tài được?

Tiêu Thiếu Anh lại cười lớn lên:

- Không sai tí nào, hai người chúng ta không mập gì, dù có nằm xuống, cũng còn quá dư.

Trong cái sân nhỏ phía sau Lão Hồ Lô, quả có để một cỗ quan tài.

Quan tài mới tinh làm bằng gỗ thượng hạng, bốn bề đều dày chừng cả một thước.

Xem ra bà chủ quán này cũng là người có tình có nghĩa lắm, không hề vì người ta chết đi rồi mà quên tình cũ.

Nhưng người chết còn chưa đem vào hòm.

Tiệm đã lên đèn, trên lầu còn có ánh đèn, hiển nhiên còn có người trên lầu đang lo chuyện tang lễ.

Tiêu Thiếu Anh vỗ vỗ vào ván quan tài, lăm lăm:

- Quả là một cỗ quan tài thượng hạng, ta chết đi mà được cỗ quan tài này, thì cũng đã mãn nguyện lắm.

Người áo xám nói:

- Người nhất định là sẽ được.

Tiêu Thiệu Anh hỏi:

- Tại sao ta nhất định sẽ được?

Người áo xám nói:

- Bởi vì người có bạn.

Tiêu Thiệu Anh cười lớn, tiếng cười vừa phát ra, bỗng lập tức ôm miệng lại:

- Hiện tại chúng ta còn chưa bắt đầu uống rượu, nếu bị người ta phát hiện ra, không phải là mất cả hứng đi sao?

Người áo xám nói:

- Vì vậy người nên mau mau nhảy vào, mau mau uống đi thôi.

Tiêu Thiệu Anh hỏi:

- Còn người?

Người áo xám nói:

- Ta không gấp lắm.

Tiêu Thiệu Anh đã thò một chân vào rồi, bỗng rút ra, cười nói:

- Người là khách, ta phải nhường khách vào trước.

Người áo xám nói:

- Đừng khách khí, mời người vào trước đi.

Tiêu Thiệu Anh lại bật cười:

- Vào quan tài trước cũng chẳng phải hay gì hơn cho cam, có gì khách khí với không khách khí?

Rốt cuộc, y cũng ôm thùng rượu, ngồi vào trước.

Người áo xám nhìn y, ánh mắt bỗng lộ ra một vẻ thật kỳ quái, y nói:

- Trong quan tài thế nào?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Thỏa thích quá chừng.

Người áo xám lạnh lùng nói:

- Vậy thì hiện tại cỗ quan tài này để cho người đẩy, người nằm xuống đi.

Tiêu Thiệu Anh hình như còn nghe không hiểu ý của y muốn nói, cười hề hì:

- Còn chưa uống hết rượu, làm sao chết được?

Người áo xám nói:

- Không chết được cũng phải chết.

Chữ “chết” cuối cùng vừa ra khỏi miệng, bàn tay của y đã nhanh như chớp xẹt, chém vào sau cổ của Tiêu Thiếu Anh.

Nhát chém đó hoàn toàn không có chút biến hóa, nhưng là một chiêu giết người!

Tiêu Thiếu Anh cho dù có tỉnh táo, cho dù chân tay có cử động theo ý mình, cũng chắc gì đã tránh được nhát chém đó.

Huống gì hiện tại y đã say mèm, đã ngồi cứng trong quan tài.

Trong quan tài dù gì cũng không rộng rãi lắm, muốn có chỗ để cử động cũng không được bao nhiêu... Người chết vốn không còn có nhu cầu phải hoạt động.

Người áo xám này lúc muốn giết người, còn để cho người ta tự mình chui vào quan tài rồi mới động thủ.

Không những y xuất thủ nhanh cực kỳ, cách thức y dùng cũng quá xảo diệu, thật tình, y có thể coi là một tay chuyên gia giết người.

Tiêu Thiếu Anh đã nhắm mắt lại.

Y gặp phải một người như vậy, trừ chuyện nhắm mắt chờ chết, còn làm được gì hơn.

Chỉ nghe “ba” lên một tiếng, có thứ gì đó đã bị đánh vỡ tan, máu tươi tung tóe ra.

Nhưng cái bị vỡ không phải là đầu của Tiêu Thiếu Anh, mà là thùng rượu, bắn tung tóe ra không phải là máu, mà là rượu.

Người áo xám chém một nhát nhanh như chớp đó, cũng chẳng biết ra làm sao, lại chém vào thùng rượu.

Tiêu Thiếu Anh thì vẫn còn chưa biết rõ là chuyện gì, cặp mắt nhìn trân trân cả nửa ngày mới lớn tiếng nói:

- Chúng ta đã đồng ý vào quan tài uống rượu, sao ngươi lại đập bể đi thùng rượu của ta?

Người áo xám lạnh lùng nhìn y, hình như y nhìn không ra gã này rốt cuộc là hạng người như thế nào.

- Người say rồi.

Tiêu Thiếu Anh càng tức giận hơn:

- Ai nói ta say rồi? Ta còn tỉnh hơn hồ ly cả chục lần.

Người áo xám hỏi:

- Người còn muốn uống nữa sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Dĩ nhiên là muốn.

Trái tim người áo xám chìm xuống.

Đến bây giờ, y mới phát hiện ra, hình như mình đang lọt vào một cái bẫy mình nằm mộng cũng không tưởng tượng được ra.

Người áo xám nói:

- Được, ta còn có rượu đây.

Y dùng bàn tay trái ôm thùng rượu đưa tới, Tiêu Thiếu Anh lập tức lại cười, nhưng y không chịu đón lấy thùng rượu.

- Tại sao người còn chưa ngồi vào đây?

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Một người ngồi trong này uống một mình có gì là ý tứ?

Người áo xám lại nhìn y lom lom cả nửa ngày, mới rốt cuộc nói:

- Được, ta uống với người.

Tiêu Thiếu Anh tươi nét mặt cười nói:

- Đó mới là bạn tốt chứ, hôm nay người bồi ta uống rượu, hôm khác dù người kêu ta chết với người, ta cũng sẽ không chau mày tí nào.

Người áo xám lại lộ ra một nụ cười tàn bạo bên khóe miệng, y rốt cuộc cũng ngồi vào quan tài.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Người còn bao nhiêu rượu?

Người áo xám nói:

- Còn hơn một nửa.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Được, chúng ta mỗi người thay phiên nhau uống, không ai được uống nhiều hơn.

Người áo xám nói lời:

- Được, người uống trước đi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Người là khách, người uống trước.

Người áo xám đành phải ôm thùng rượu lên, cãi nhau với một người đã uống say túy lúy, cũng ngu xuẩn như cãi nhau với một người đàn bà mồm mép.

Nào ngờ y còn chưa kịp nuốt ngụm rượu xuống bụng, bỗng “ba” lên một tiếng, thùng rượu trong tay y đã bị vỡ tan tành, màu rượu đỏ tươi như máu, đổ đầy cả người y.

Gương mặt người áo xám vừa biến sắc, người của Tiêu Thiếu Anh bỗng chồm lại đè xuống người y. Trong quan tài vốn không có chỗ để tránh né, y cũng không ngờ Tiêu Thiếu Anh lại liều mạng làm càn như vậy.

Người của y bị đè xuống, bàn tay đã vung lên, chụp tới tử huyệt sau lưng của Tiêu Thiếu Anh.

Nào ngờ chính ngay lúc đó, “bình” lên một tiếng, trước mắt bỗng tối sầm lại.

Có người đã đóng nắp quan tài lại.

Người áo xám bấy giờ mới giật nảy mình lên, tính đẩy Tiêu Thiếu Anh ra, nào ngờ người con quỷ rượu này bây giờ lại còn nặng hơn cả hòn đá.

Cũng chính ngay lúc đó, bên ngoài đã vang lên tiếng tinh tinh tang tang, có người đang đóng đinh vào quan tài, phong nắp lại kín mít.

Trong quan tài vừa tối vừa ngột thở, lại thêm tấm thân đầy mùi rượu của Tiêu Thiếu Anh, cái mùi vị thật muốn làm người ta buồn mửa.

Người áo xám rút cuộc thở ra một hơi thật dài nói:

- Không lẽ người biết ta là ai từ lâu?

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói:

- Người là Vương Đồng, là kẻ giết người, không những vậy còn là kẻ lại đây giết ta.

Giọng của y đã biến ra thật tỉnh táo, hình như chẳng có tí gì say sưa.

Y không nói sai.

Vương Đồng cảm thấy bao tử co thắt, cơ hồ chịu không nổi muốn mửa ra.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Dĩ nhiên người cũng đã biết ta là ai.

Vương Đồng nói:

- Nhưng ta lại không hiểu người làm vậy là có ý gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Người phải biết chứ.

Bàn tay của Vương Đồng lại nhấn vào tử huyệt của y, lạnh lùng nói:

- Hiện tại ta vẫn còn có thể tùy thời tùy lúc giết người được.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nếu người giết ta, chính người cũng sẽ chết rục xương trong quan tài này.

Vương Đồng vung tay một cái, đánh mạnh vào quan tài.

Quan tài không một chút nhúc nhích.

Tiêu Thiếu Anh nhơn nhơn nói:

- Không được gì đâu, không được gì cả đâu, cỗ quan tài này chất liệu rất đặc biệt, dù trong tay người có một cái búa, cũng đừng hòng bửa nó ra nổi.

Vương Đồng nói:

- Không lẽ chính người cũng không thối ra khỏi đây?

Tiêu Thiếu Anh cười nói:

- Đã là bạn bè tốt với nhau, có uống rượu cũng uống chung một chỗ, có chết cũng chết chung một chỗ.

Y lại thở ra một tiếng nói:

- Huống gì, người đã biết ta là ai rồi, người phải biết ta vốn đã là người sắp chết đến nơi.

Vương Đồng nói:

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Song Hoàn Môn không thêm ta, Thương Hương Đường thì muốn phải lấy cho được cái mạng của ta, ta có sống cũng chẳng còn ý tứ gì. Huống gì, Cát Đình Hương mà muốn người nào chết, người đó còn sống thế nào được?

Vương Đồng cười nhạt, nhưng trong bụng y, cũng không thể không thừa nhận, y đang nói sự thật.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhưng dù ta có phải chết, ta cũng phải tìm một đứa để chết theo ta.

Vương Đồng hỏi:

- Tại sao người chọn ta?

Tiêu Thiếu Anh đáp:

- Ta có tìm người đâu, tự người tìm đến ta đấy chứ.

Vương Đồng bỗng lại cười nhạt nói:

- Dù phải chết, ta cũng cho người chết trước.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Nếu người giết ta trước, một mình trong quan tài không phải là quá tịch mịch hay sao? Ta mà chết rồi, người nằm bên cạnh một xác chết trong quan tài, mùi vị đó không khó chịu lắm sao?

Y mỉm cười, rồi nói tiếp:

- Vì vậy ta biết nhất định người sẽ không giết ta đâu, chúng ta rốt cuộc ai chết trước, hiện tại còn chưa biết được.

Vương Đồng cắn chặt răng, nói:

- Ta mà chết trước, người còn có thể kêu mụ chủ quán thả người ra?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Có thể lắm.

Vương Đồng nói:

- Người và mụ ta vốn đã thông đồng sẵn với nhau?

Tiêu Thiếu Anh cười nói:

- Lần này coi như người đã nói đúng đó.

Vương Đồng nói:

- Các người cố ý diễn kịch cho ta coi, là cốt để cho ta xuất thủ?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì ta biết người thích giết người, nhất định người sẽ không để cho ta chết dưới tay người khác.

Vương Đồng nói:

- Ta cũng nhìn ra được bọn đó chẳng tên nào giết được người.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Vì vậy người bèn đóng vai người tốt, cho ta cảm kích người, rồi sẽ không còn đề phòng người, lúc người xuất thủ giết ta, sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Y lại thở ra một tiếng, cười khố nói:

- Thậm chí, người còn muốn ta tự leo vào quan tài rồi mới xuất thủ, như vậy không phải là quá cỡ lắm sao?

Vương Đồng yên lặng một hồi thật lâu, bất giác cũng thở ra nói:

- Xem ra hình như ta đã đánh giá người quá thấp.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Quả là vậy thật.

Vương Đồng hỏi:

- Rốt cuộc người đang tính gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tính chết.

Vương Đồng cười nhạt nói:

- Chẳng ai muốn chết thật cả.

Tiêu Thiếu Anh hỏi tới:

- Người cũng không muốn chết?

Vương Đồng không hề phủ nhận.

Tiêu Thiếu Anh lại cười cười, nhả nha nói:

- Không muốn chết cũng có biện pháp của nó.

Vương Đồng hỏi:

- Biện pháp gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cát Đình Hương có phải tín nhiệm người lắm phải không?

Vương Đồng nói:

- Ừm.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bạn của người, chắc lão ta cũng tín nhiệm như vậy?

Vương Đồng lạnh lùng nói:

- Ta không có bạn bè.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Có chứ, ta là bạn người đây.

Vương Đồng nói:

- Hừ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hai người mà bị người ta nhốt chung vào quan tài, không phải bạn cũng biến thành bạn.

Vương Đồng trầm mặc một hồi thật lâu, chầm chậm nói:

- Ta mà nói người khác là bạn ta, không chừng ông ta còn tin, nhưng Tiêu Thiếu Anh...

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tiêu Thiếu Anh không phải là đệ tử Song Hoàn Môn, Tiêu Thiếu Anh đã bị Song Hoàn Môn trục xuất từ lâu.

Vương Đồng nói:

- Không lẽ người muốn ta đem người lại gặp ông ta?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Người có thể nói cho ông ta biết, Tiêu Thiếu Anh không những không còn liên hệ gì đến Song Hoàn Môn, mà còn hận bọn Song Hoàn Môn còn chưa toàn bộ chết hết cả, vì vậy...

Vương Đồng nói:

- Vì vậy người nghĩ là ông ta nhất định sẽ nhận người vào?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hiện tại Thương Hương Đường đang cần người để khai sáng sự nghiệp, vũ công của ta không kém, cũng không ngu xuẩn gì, ông ta phải dùng được người như ta.

Y mím cười nói tiếp:

- Thậm chí người còn có thể tiến cử ta làm đường chủ Thương Hương Đường, chúng ta đã là bạn bè với nhau, ta đứng được trong Thương Hương Đường, đối với người cũng là chuyện tốt.

Vương Đồng trầm mặc một hồi, tựa hồ đang suy nghĩ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lấy giá trị của người đối với ông ta, chuyện này nhất định không phải là chuyện gì làm không được.

Vương Đồng hỏi:

- Người muốn tiền bạc?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Dĩ nhiên là muốn, không những vậy càng nhiều càng tốt.

Vương Đồng nói:

- Tại sao người muốn làm như vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ta thích uống rượu, lại thích đàn bà, những thứ đó rất cần tiền.

Vương Đồng nói:

- Tại sao người không đi làm cường đạo?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Dù có muốn làm cường đạo, cũng phải có người đỡ đầu. Hiện tại ta như là một cô hồn dã quỷ vậy, lúc nào cũng phải đề phòng người khác chụp ta bỏ vào chảo nướng.

Vương Đồng nói:

- Vì vậy người muốn ta kéo giùm người một tay?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chỉ cần người bằng lòng, ta nhất định không bao giờ quên chỗ tốt của người.

Vương Đồng nói:

- Nhưng tại sao ta phải làm vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì đây vốn là chuyện có lợi cho đôi bên.

Vương Đồng hỏi:

- Nếu ta không chịu thì sao?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Thì chúng ta chỉ còn nước chết rục trong quan tài này.

Vương Đồng bỗng cười nhạt một tiếng, nói:

- Người cho là ta sợ chết lắm sao?

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Người không sợ?

Vương Đồng lạnh lùng nói:

- Cả cuộc đời ta, không bao giờ để hai chữ sống chết vào trong lòng.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Thật sao?

Vương Đồng đóng miệng lại, từ chối trả lời.

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói:

- Người đã không bằng lòng, chúng ta đành phải chờ chết trong này thôi.

Vương Đồng chẳng thèm ngó ngang tới y.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Dưới đáy quan tài này, tuy có lỗ thông hơi, nhưng ta đã hẹn sẵn với bà chủ quán rồi, nửa tiếng đồng hồ, nếu không nghe có tin tức gì báo ra, bà ta sẽ chôn quan tài xuống đất.

Y than thở một hồi, rồi lẩm bẩm:

- Cái mùi vị bị chôn sống, chắc là không dễ chịu lắm.

Vương Đồng vẫn còn không để ý gì đến y.

Hai người trong quan tài, hình như đều đã biến thành người chết.

Tiêu Thiếu Anh cũng đã nhắm mắt lại chờ chết.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, hình như đã qua vài ngàn vài vạn năm vậy, khắp người họ, mồ hôi đã đầm đìa ướt sũng áo quần.

Bỗng nhiên quan tài hình như đang được nhấc lên.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Hiện tại chỉ sợ bà ta đang chuẩn bị chôn chúng ta xuống đất rồi đây.

Vương Đồng cười nhạt, cười có vẻ hơi kỳ quái.

Chết, rốt cuộc vẫn là chuyện rất đáng sợ.

Quan tài đã được khiêng lên xe, xe đã bắt đầu chuyển động.

Nơi đây cách nghĩa địa không gần lắm, cũng không xa lắm.

Vương Đồng bỗng nói:

- Dù ta có chịu nói giùm cho người vài tiếng, Cát lão gia tử có chắc gì tin?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chắc chắn là ông ta sẽ tin.

Vương Đồng nói:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì ta vốn là kẻ lẳng tử, từ nhỏ đã là kẻ không ra gì.

Vương Đồng lạnh lùng nói:

- Điểm đó ta cũng tin.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hạng người đó, vốn chuyện gì cũng làm được, huống gì, có người nói vào, trước giờ vẫn rất được cân lượng trước mặt ông ta.

Vương Đồng tựa hồ lại đang suy nghĩ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hai điểm đó nếu còn chưa đủ, ta còn có thể nghĩ được cách đem hai thứ lễ vật lại dâng ông ta.

Vương Đồng hỏi:

- Lễ vật gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hai cái đầu người, đầu của Dương Lâm và Vương Nhuệ.

Vương Đồng hít vào một hơi thật sâu, hình như y đã bị động lòng.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhổ cỏ không nhổ tận gốc, mùa xuân lại sinh ra, để lại hai người này, sớm muộn gì cũng là tai họa, điểm đó Cát lão gia tử chắc cũng đã rõ ràng quá rồi.

Vương Đồng nói:

- Hai người này vốn đã chết chắc rồi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhưng ta có thể bảo đảm, các người có tìm trăm năm, cũng tìm không ra bọn họ.

Vương Đồng hỏi:

- Người tìm ra được sao?

Tiêu Thiếu Anh nói giọng chắc nịch:

- Dĩ nhiên ta có cách.

Vương Đồng ngần ngừ một hồi lại hỏi:

- Nếu ta bằng lòng với người, người có tin được ta hoàn toàn không?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không được.

Y cười khố nói tiếp:

- Hiện tại người bằng lòng, đến lúc đó nếu người trở mặt, không phải ta chết chắc rồi sao?

Vương Đồng nói:

- Nếu người không tin ta, thì bây giờ nói chuyện không phải là đã phí lời sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhưng nhất định người sẽ nghĩ ra cách để ta tin người.

Vương Đồng nói:

- Ta nghĩ không ra.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ta có thể nghĩ giùm cho người.

Vương Đồng nói:

- Nói thử nghe xem.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trong này tuy chật chội, nhưng nếu ta nghiêng qua một bên, người còn có thể cởi bỏ y phục ra.

Y cười cười, rồi lại nói tiếp:

- Người chẳng phải đàn bà, ta cũng chẳng có tật gì quái lạ, vì vậy người có thể yên tâm, ta nhất định không nghĩ đến chuyện gì phi lễ với người.

Vương Đồng hình như đã tức quá nói không ra lời.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ta chỉ bất quá muốn người cởi Kim Ty Giáp hộ thân ra, để ta mặc vào, như vậy đến lúc đó người đổi ý, ít ra ta còn có cơ hội đào tẩu.

Vương Đồng cười nhạt:

- Người đang nằm mơ.

Y lại đóng miệng lại, không nói thêm lời nào, hiển nhiên y rất xem trọng cái Kim Ty Giáp hộ thân này lắm.

Bấy giờ xe ngựa đã dừng lại.

Bọn họ có thể nghe được ngoài quan tài có người đang đào huyệt.

Tiêu Thiếu Anh thở ra một tiếng nói:

- Xem ra không còn bao lâu nữa, chúng ta sẽ phải xuống đất rồi.

Vương Đồng nói:

- Vì vậy tốt nhất người cũng câm miệng lại thôi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hiện tại ta chỉ có một câu cuối cùng muốn hỏi người.

Vương Đồng nói:

- Được, người nói đi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cả đời người, rốt cuộc đã giết bao nhiêu người rồi?

Vương Đồng ngần ngừ một lát, rốt cuộc trả lời:

- Không nhiều, cũng không ít.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Người xuất đạo ít nhất cũng đã hai chục năm, dù mỗi tháng người chỉ giết một người, hiện tại cũng đã giết tới hai trăm bốn mươi người rồi.

Vương Đồng nói:

- Không xa lắm.

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói:

- Xem ra ta chết trước người chắc được hơn.

Vương Đồng nhin không nổi hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hai trăm bốn mươi người chết dưới tay người, oan hồn chắc là không tiêu tan được, hiện tại e rằng đang chờ người ở tuổi vàng, muốn thanh toán món nợ này với người.

Vương Đồng bỗng rùng mình lên một cái.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Người còn sống là kẻ giết người, không biết người chết rồi còn có thể biến thành quỷ giết quỷ hay không, chi bằng ta đi trước sớm, khỏi bị dính vào tai họa của người.

Vương Đồng dùng sức cắn chặt răng, nhưng hô hấp cũng đã bắt đầu biến thành dồn dập hẳn lên.

Những người thảm tử dưới tay y, từng khuôn mặt, từng khuôn mặt méo mó nhăn nhó, phảng phất như đang hiện ra từ trong bóng tối.

Y càng không dám nghĩ tới, lại cứ càng nghĩ tới.

“Bình” lên một tiếng, quan tài đã bị đặt vào trong huyệt.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ta phải đi trước một bước đây, người từ từ rồi theo.

Y đưa tay lên, quả đang chuẩn bị lấy tay mình đánh vào thiên linh cái.

Vương Đồng bồng chụp lấy tay y, gào lớn lên:

- Người... Người...

- Người muốn ta làm gì?

Tiêu Thiếu Anh đã cảm thấy bàn tay y đầy mồ hôi, y nhẩn nha nói tiếp:

- Có phải người muốn ta chờ người cởi đồ ra?

CỔ LONG

ĐA TÌNH HOÀN

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 4

Hỏi Cung

Kim Ty giáp hộ thân là một thứ tơ mềm luyện bằng chất kim thuộc hiểm có, bện vào nhau thành tấm áo.

Hiện tại cái áo giáp hộ thân ấy đã nằm trên người Tiêu Thiếu Anh, y cảm thấy nóng nực lắm, không dễ chịu tí nào, nhin không nổi cười nói:

- Đây quả thật là thứ bảo vật trị giá liên thành, thảo nào mà người không nở cười nó ra.

Vương Đồng xanh lè nét mặt, hình như không nghe gì cả.

Bà chủ quán đang rót rượu cho y, bà ta nhoẻn miệng cười nói:

- Nhưng bảo vật có quý giá đến đâu, cũng không quý bằng sinh mạng của mình, ông nói có đúng vậy không?

Rượu vừa rót đầy, Vương Đồng lập tức uống một hơi cạn ly.

Hiện tại hình như y rất muốn uống say.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn, nói:

- Túy giải thiên sầu, tha xứ bất kham lưu (say quên được ngày sầu, nơi khác không thềm lại). Nếu người uống say một lần rồi, không chừng cũng sẽ giống ta, biến thành con quỷ rượu.

Bà chủ quán cười thật quyến rũ, dịu dàng nói:

- Ở trong quan tài ngộp thở cả nửa ngày, các người nên uống thêm vài ly.

Vương Đồng bỗng hỏi:

- Bà cũng đã biết ta là ai từ lâu?

Bà chủ quán nói:

- Tôi có nghe y nói tới.

Vương Đồng hỏi:

- Bà cũng có nghe tới Thương Hương Đường?

Bà chủ quán nói:

- Dĩ nhiên.

Vương Đồng nói:

- Thương Hương Đường có thủ đoạn đối phó kẻ thù ra sao, bà có biết không?

Bà chủ quán nói:

- Tôi biết.

Vương Đồng nói:

- Nhưng bà vẫn cứ dám trợ lực với y đối phó ta?

Bà chủ quán thở ra nói:

- Gã này trước sau, đã nằm ý nơi đây uống ba ngàn lượng bạc tiền rượu, nếu tôi không giúp y một tay, tiền rượu này phải đợi đến hôm nào mới thanh toán xong, huống gì...

Vương Đồng lạnh lùng nói:

- Huống gì y còn ngủ chung với bà!

Bà chủ quán đỏ mặt, lại thở nhẹ ra một hơi nói:

- Tôi vốn là không bằng lòng, nhưng y... Y mạnh hơn tôi.

Vương Đồng nhìn nhìn bà ta, rồi lại nhìn Tiêu Thiếu Anh, y bỗng cười lớn.

Tiêu Thiếu Anh thộn mặt ra.

Trước giờ y không thể ngờ được người này có thể cười lớn như vậy.

Vương Đồng cười lớn một hồi, vỗ vỗ vào vai y nói:

- Xem ra người quả thật thiếu tiền xài, mà cũng là tay trùm hiếu sắc.

Tiêu Thiếu Anh cũng bật cười:

- Ta nói những lời ấy là nói thật đấy chứ.

Vương Đồng nói:

- Cát lão gia tử nhất định sẽ thích hạng người như người.

Tiêu Thiếu Anh mừng rỡ:

- Thật không?

Vương Đồng gật gật đầu, hạ giọng nói:

- Bởi vì chính ông ta cũng là một tay tửu sắc.

Rượu rót đầy, rồi uống cạn, lại rót đầy, hình như y cũng có vẻ đã say.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lão gia tử cũng hay uống rượu sao?

Vương Đồng nói:

- Không những ngày nào cũng uống, mà đã uống là không bao giờ xong, không uống tới trời sáng, không ai được phép đi.

Tiêu Thiếu Anh chớp mắt nói:

- Hiện tại trời còn chưa sáng?

Hiện tại đêm còn đang dày đặc, từ nghĩa địa về lại nhà tuy không xa lắm, cũng không gần lắm.

Vương Đồng bỗng vỗ mạnh xuống bàn, nói:

- Nhất định hiện tại ông ta còn đang uống rượu, ta đem người lại đó gặp ông ta.

Cặp mắt của Tiêu Thiếu Anh sáng rực lên, y nói:

- Người biết ông ta cũng đang ở trong thành?

Vương Đồng ưỡn ngực lên:

- Ta mà không biết còn ai biết?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ?

Vương Đồng nói:

- Dĩ nhiên là đi ngay bây giờ.

Hai người nói đi là đi, đi ngay như vậy thật.

Bà chủ quán nhìn bọn họ xuống lầu, bỗng thở ra, lẩm bẩm:

- Hai người này rốt cuộc ai là người say thật?

Chính bà ta cũng uống một ly, rồi bất giác cười khố:

- Không chừng bọn họ chẳng có ai say, chỉ có mình là say.

Cát Đình Hương quả đang còn uống rượu thật.

Lão uống rất chậm, nhưng rất ít khi ngừng lại, uống ly này lại đến ly khác.

Người ngồi bên cạnh rót rượu cho lão, dĩ nhiên là Quách Ngọc Nương, cô ta cũng uống bầu bạn với lão.

Bất kỳ chuyện gì Cát Đình Hương làm, cô cũng đều bầu bạn với lão, gần đây hình như cô đã thành cái bóng của lão.

Rượu đã uống hết hai bình, Cát Đình Hương vẫn đang chau mày này giờ.

Quách Ngọc Nương nhìn lão, dịu dàng nói:

- Ông còn đang nghĩ đến chuyện Dương Lâm và Vương Nhuệ sao?

Cát Đình Hương vênh mặt lên, dùng sức cầm chặt vào ly rượu:

- Ta nghĩ không ra, bốn năm chục người sống nhả đó, đi bắt hai tên tàn phế sống dở chết dở kia, tại sao bảy tám ngày rồi còn chưa bắt được?

Quách Ngọc Nương trầm ngâm một hồi nói:

- Tôi cũng có chỗ nghĩ không ra, hôm đó làm sao bọn họ chạy thoát được?

Cát Đình Hương nói:

- Đây cũng là cái ý của ta.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Ông cố ý để bọn họ chạy thoát?

Cát Đình Hương gật gật đầu.

Quách Ngọc Nương lại càng nghĩ không ra:

- Tại sao?

Cát Đình Hương nói:

- Bởi vì ta muốn tra xét cho ra một chuyện.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Chuyện gì?

Cát Đình Hương đáp:

- Ta muốn xem chung quanh đây, còn có vây cánh gì của Song Hoàn Môn nữa không, còn có ai dám oa tâng bọn họ không.

Quách Ngọc Nường nói:

- Vì vậy ông cố ý để bọn họ trốn thoát, xem bọn họ sẽ chạy đến đâu?

Cát Đình Hương đáp:

- Đúng vậy.

Quách Ngọc Nường thở ra nói:

- Chỉ tiếc là hai người này trốn thoát rồi, ngay cả hình bóng cũng không còn thấy đâu.

Cát Đình Hương lộ vẻ giận dữ, hần học nói:

- Nếu ngay cả hai tên tàn phế đó còn tìm không ra, Thương Hương Đường còn làm ra được chuyện gì nữa!

“Bực” một tiếng, ly rượu trong tay lão đã bị bóp vỡ thành mảnh vụn.

Quách Ngọc Nường nhẹ nhàng nắm lấy tay lão, dịu dàng nói:

- Chỉ có hai gã tàn phế ấy, chắc cũng chẳng làm nên chuyện gì lớn lao, ông hà tất phải giận dữ làm gì.

Cát Đình Hương răn mặt lại, nói:

- Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, để đó rồi sẽ gây ra họa.

Quách Ngọc Nường nói:

- Bất kể ra sao, Vương Đồng cũng nhất định tìm ra được Tiêu Thiếu Anh!

Cát Đình Hương nắm chặt tay nói:

- Ta nuôi cả bọn, hình như chỉ có một gã Vương Đồng là làm nên trò trống gì thôi.

Quách Ngọc Nường nói:

- Y theo ông đã lâu lắm rồi phải không?

Cát Đình Hương nói:

- Ừ.

Quách Ngọc Nường nói:

- Trước giờ y vẫn đáng tin cậy như vậy?

Cát Đình Hương nói:

- Tuyệt đối rất tin cậy.

Quách Ngọc Nường đảo quanh ánh mắt nói:

- Em nghĩ, trong giang hồ nhất định còn có rất nhiều người giống như Vương Đồng vậy.

Cát Đình Hương nói:

- Dù có, cũng khó tìm lắm.

Quách Ngọc Nường nói:

- Chúng ta có thể từ từ tìm, hiện tại Song Hoàn Môn đã bị tan tành, một dây tây bắc, nhất định không ai dám lại động vào mình, mình cũng không gấp gáp gì phải không?

Cô lại đổi ly rượu mới, rót cho lão một ly.

Cát Đình Hương cầm ly rượu trên tay, trầm tư một hồi, lẩm bẫm:

- Ta chỉ cần có thêm một hai người như Vương Đồng vậy, Thương Hương Đường sẽ không xưng hùng chỉ một dây tây bắc thôi.

Quách Ngọc Nường nhìn lão, ánh mắt vốn đã sáng rõ như tinh tú trời thu, hình như lại càng sáng rực lên.

Kẻ nam nhi chí ở bốn phương trời, dưới cặp mắt của kẻ anh hùng, dây tây bắc đó, quả thật chỉ là một cái góc nhỏ thế thôi.

Cát Đình Hương bỗng hỏi:

- Cô có biết trong giang hồ có một tổ chức tên là Thanh Long hội không?

Quách Ngọc Nường nói:

- Hình như em có nghe qua.

Cát Đình Hương nói:

- Cô nghe nói ra làm sao?

Quách Ngọc Nường trả lời:

- Nghe nói Thanh Long hội đã thành ra một tổ chức bí mật có thể lực lớn nhất thiên hạ, một dây Trung Nguyên, đầu đầu cũng có phân đà của bọn họ.

Cát Đình Hương nói:

- Có phải chỉ một dây Trung Nguyên thôi đâu.

Quách Ngọc Nường mở to mắt ra nói:

- Còn không chỉ vậy thôi?

Cát Đình Hương nói:

- Phân đà thuộc hạ của Thanh Long hội, tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm chỗ, nam bắc mười ba tỉnh, vì vậy những thành phố lớn một chút, đều có thể lực của họ Ở đó.

Quách Ngọc Nương thở nhẹ ra một hơi nói:

- Thảo nào mà người trong giang hồ đề cập đến Thanh Long hội, ai nấy đều kinh hồn táng đờm.

Cát Đình Hương cười nhạt nói:

- Nhưng sự nghiệp của Thanh Long hội, cũng là do người làm ra, Thanh Long hội hùng bá thiên hạ được, Thương Hương Đường tại sao làm không được?

Lão đưa lên uống một hơi cạn sạch, đập mạnh xuống bàn một cái, rồi bất giác lại thở dài:

- Chỉ tiếc là... Chỉ tiếc là trong Thương Hương Đường, thiếu đi vài tay dũng sĩ tựa rồng tựa cọp thế thôi.

Quách Ngọc Nương nắm chặt lấy tay lão:

- Em tin là tương lai ông nhất định sẽ làm được, không những ông biết người, ông còn biết dùng người nữa.

Đối với một kẻ anh hùng đang ôm trong lòng chí lớn chưa được dịp thi triển ra, trên đời này còn có chuyện gì quý hơn là được một mỹ nhân an ủi mình!

Cát Đình Hương ngẩng mặt cười lớn:

- Hay, nói thật hay, chỉ cần cô theo bên ta, ta sẽ bảo đảm cô nhất định sẽ thấy cái ngày đó...

Tiếng cười của lão bỗng ngưng bật, lão hét lên hỏi:

- Ai đó?

- Cát Tân.

- Chuyện gì?

- Vương Đồng xin gặp.

Cát Đình Hương bỗng đứng phắt dậy, tươi nét mặt hỏi:

- Vương Đồng đã về rồi?

- Y đang ở ngoài đây.
- Kêu y vào đây, mau lên.

Hành lang bên ngoài tuy còn để đèn, nhưng vẫn thật u ám, cửa có chạm trổ hoa, xem ra thật tinh trí mà kiên cố.

Một người đang thông tay đứng ngoài cửa, gương mặt cũng thật u ám, phảng phất như rất mệt mỏi.

Nhưng y vẫn còn đứng thẳng như cây bút ở đó, cặp mắt mở trừng trừng, đầu cúi xuống.

Bất cứ ai cũng đều thấy ra được, y là một kẻ thành thật.

Ngoài mật thất của tổng đường chủ Thương Hương Đường, chỉ có một người xem ra bộc trực mà mệt mỏi như vậy đứng canh gác, làm Tiêu Thiếu Anh cũng hơi có chỗ bất ngờ.

Y đứng dựa vào lan can chờ, chờ Vương Đồng.

Vương Đồng đã vào mật thất, lúc mở cửa, y phảng phất có thấy một cái bóng tha thướt, ngửi thấy mùi rượu bay ra.

- Xem ra Cát Đình Hương quả là một tay tửu sắc thật.

Tiêu Thiếu Anh bật cười.

Anh hùng từ xưa đến giờ, lại có mấy tay không tham bôi hiệu sắc, chỉ tiếc là quá nửa những tay tham bôi hiệu sắc đều không phải là kẻ anh hùng hảo hán.

Gã đáng người thành thực tuy đang găm đầu, nhưng y đang lấy đuôi mắt khảo sát gã thiếu niên áo quần lôi thôi lếch thếch, lười lăm cười cợt này.

Tiêu Thiếu Anh cũng đang nhìn y, bỗng nhiên hỏi:

- Quý tính?
- Họ Cát, tên là Cát Tân.
- Gia đình ở đây đều họ Cát?
- Đúng vậy.
- Nơi đây chỉ dùng người họ Cát làm gia đình?

- Không hẳn, nếu ông chịu đổi họ, cũng có thể làm gia đình ở đây.

Gã dáng người thành thực này không những hỏi gì trả lời đó, còn trả lời rất kỹ càng.

Tiêu Thiếu Anh lại bật cười.

Quả y rất thích cười thật, không cần phải lúc nên cười, y vẫn cứ cười.

Tuy y xem ra có vẻ là kẻ cùng khổ không có đồng xu nào trong túi, nhưng lúc cười lên, bao nhiêu tài phú trong thiên hạ hình như đều thuộc vào hết một người y.

Cái gã Cát Tân này hiển nhiên cũng cảm thấy hiếu kỳ lắm, y bỗng cất tiếng, hỏi:

- Quý tính?

- Họ Tiêu, Tiêu Thiếu Anh!

- Có phải ông cũng đến đây tìm chuyện để làm?

- Đúng vậy.

- Ông cũng chịu đổi họ?

Tiêu Thiếu Anh cười nói:

- Ta không tính làm gia đình ở đây.

Cát Tân hỏi:

- Ông tính làm gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nghe nói bốn chỗ đường chủ của các phân đường đều đang để trống.

Cát Tân cũng bật cười.

Y cười, dáng điệu trông thật hoạt kê, bởi vì y không hay cười. Nhưng y cảm thấy Tiêu Thiếu Anh còn hoạt kê hơn y.

Gã thiếu niên này tính làm đường chủ, thật tình y không thể ngờ trên đời này có người nào hoạt kê như vậy.

Y còn chưa cười ra tiếng, bên trong đã có tiếng của Cát Đình Hương vọng ra:

- Cát Tân!

- Có mặt.

- Mời người ở ngoài cửa vào.

Cửa mở ra, mở ra cho Tiêu Thiếu Anh!

Vương Đồng đã nói gì trước mặt Cát Đình Hương? Cát Đình Hương sẽ đối đãi ra sao với y?

Tiêu Thiếu Anh hoàn toàn không màng tới. Y rất tin tưởng vào chính mình.

Y ưỡn ngực lên, bước vào trong nhà, còn chưa bước vào cửa, y bỗng thì thầm vào tai Cát Tân:

- Hiện tại ta vào đây, đợi lúc ta ra ngoài, nhất định sẽ là phân đường chủ ở nơi đây, vì vậy, tốt nhất là hiện tại người bắt đầu nghĩ cách, làm sao nịnh nọt ta được.

Lần này Cát Tân không cười.

Y nhìn Tiêu Thiếu Anh bước vào, làm như đang nhìn một gã điên đang chui vào mộ phần của chính mình đào cho mình vậy.

Y phục trên người của Tiêu Thiếu Anh, vốn là thứ hàng mới, chất liệu quý giá, cắt xén hợp người, tinh xảo, chỉ tiếc là hiện tại, nó đã biến ra vừa hôi vừa dơ dáy, còn bị lũng mảy cái lỗ.

Túi tiền dĩ nhiên cũng trống lỗng, trống trơn như một trái dừa đã bị hút hết nước.

Nhưng y đứng trước mặt Cát Đình Hương, lại giống như một viên đại tướng vừa đi chinh chiến bốn phương, đắc thắng khái hoàn về triều lãnh thưởng vậy.

Cát Đình Hương nhìn y, nhìn từ đầu đến chân, nhìn tới ba lần, rồi bỗng hỏi:

- Bộ y phục trên người của người trị giá bao nhiêu tiền?

Câu đầu tiên lão ta hỏi là một câu như vậy, thật tình ai cũng phải bất ngờ.

Tiêu Thiếu Anh thì hình như chẳng có gì bất ngờ, y lập tức trả lời:

- Vừa vài vừa công may, mất năm chục lượng.

Cát Đình Hương nói:

- Bộ y phục này hình như không tới bao nhiêu đó.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trước giờ tôi vẫn rất rộng rãi chuyện tiền bạc.

Cát Đình Hương nói:

- Người có biết năm chục lượng bạc, đủ để một nhà tám người ăn uống no đủ trong vòng hai ba tháng không?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không biết.

Cát Đình Hương nói:

- Người không biết?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trước giờ tôi không hề nấu ăn bao giờ.

Cát Đình Hương nói:

- Người mặc bộ đồ này đã bao lâu rồi?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ba ngày.

Cát Đình Hương nhìn vết bùn, vết rượu, và lỗ thủng trên y phục của y rồi nói:

- Mặc bộ đồ như vậy, đi uống rượu bất kỳ chỗ nào cũng nên cẩn thận một chút.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi không tính mặc bộ đồ này ăn tết.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người mặc một bộ đồ thường thường được bao lâu?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ba ngày.

Cát Đình Hương hỏi:

- Chỉ có ba ngày?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bất kể y phục ra sao, tôi mặc xong hai ngày, đều sẽ biến thành ra như thế này.

Cát Đình Hương nói:

- Y phục dơ rồi có thể giặt sạch lại.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Y phục mặc qua rồi tôi chưa bao giờ mặc lại.

Quách Ngọc Nương bật cười.

Tiêu Thiếu Anh cũng bật cười.

Cặp mắt của y này giờ vẫn cứ chuyển động chung quanh người Quách Ngọc Nương.

Cát Đình Hương phảng phất như không chú ý chuyện đó lắm, nét mặt không những không thấy có gì tức giận, ngược lại ánh mắt còn đượm vẻ cười cợt, lão lại hỏi:

- Mỗi tháng thông thường người xài mất bao nhiêu tiền?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Có bao nhiêu, tiêu hết bấy nhiêu.

Cát Đình Hương hỏi:

- Nếu không có gì hết?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không có thì mượn, mượn không được thì thiếu.

Cát Đình Hương hỏi:

- Có người chịu cho người mượn tiền sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ít nhiều gì cũng có vài người.

Cát Đình Hương hỏi:

- Đều là những người như thế nào?

Tiêu Thiếu Anh thản nhiên nói:

- Đều là những người đàn bà.

Cát Đình Hương hỏi:

- Bà chủ quán Lão Hồ Lô là một trong những người đó?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bà ta là người rất rộng rãi.

Cát Đình Hương hỏi:

- Không những bà ta chịu đưa cho người, bà ta còn thường hay thông đồng với người đi gạt người khác?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chúng tôi gạt cũng không mấy ai.

Cát Đình Hương nói:

- Nhưng các người gạt đúng Vương Đồng, không những vậy, còn nghĩ ra được cái bẫy thật xảo diệu, ép y phải cởi Kim Ty giác hộ thân ra giao cho người mặc, còn ép y đem người lại đây gặp ta.

Tiêu Thiếu Anh hình như rất kinh ngạc:

- Hình như ông biết chuyện không ít?

Cát Đình Hương nói:

- Người không ngờ y nói hết mọi chuyện cho ta nghe?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Máy chuyện đó vốn là thứ làm mất mặt người ta lắm.

Cát Đình Hương lạnh lùng nói:

- Bất kỳ chuyện gì, y đều chưa bao giờ giấu ta, vì vậy hiện tại, không những y còn sống sót đó, mà còn sống thoải mái nữa.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi nhìn ra được, tôi cũng muốn sống như y vậy.

Cát Đình Hương hỏi:

- Vì vậy người muốn lại đây gặp ta?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Đúng vậy.

Cát Đình Hương bỗng sa sầm nét mặt, nhìn y lom lom, nói từng tiếng một:

- Không phải người lại đây tìm cơ hội báo thù?

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói:

- Ông hỏi tôi mấy câu lúc nãy, câu nào cũng rất xảo diệu, tôi ngỡ ông đã biết tôi là hạng người thế nào rồi.

Cát Đình Hương nói:

- Hạng người như người, không lẽ sẽ không biết báo thù cho người khác sao?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Ít nhất tôi cũng không bỏ qua những ngày sống thoải mái, để đắm đầu vào trong chảo dầu.

Y lại nói tiếp:

- Huống gì tôi đã thấy rõ ràng Vương Đồng là tay trợ thủ đắc lực của ông, nếu tôi muốn báo thù thật, tại sao tôi không giết y quách?

Cát Đình Hương nói:

- Người giết được y sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Kim Ty giáp hộ thân của y, đã nằm trên người tôi, nếu tôi muốn giết y thật, y đừng hòng còn sống sót ra khỏi quan tài.

Cát Đình Hương cười nhạt nói:

- Người có chắc không vậy?

Tiêu Thiếu Anh đột nhiên xuất thủ, cầm lấy ly rượu trước mặt lão, mọi người chỉ thấy hoa mắt lên một cái, ly rượu lại để trên bàn, rượu trong ly thì đã cạn queo.

Cát Đình Hương lại nhìn y lom lom một hồi thật lâu, rồi chậm chậm gật đầu nói:

- Người xuất thủ quả không chậm.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói:

- Tôi uống rượu cũng không chậm.

Ánh mắt của Cát Đình Hương lại lộ ra một nụ cười, lão nói:

- Nhưng chuyện người làm nhanh nhất, vẫn là chuyện tiêu tiền.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Vì vậy tôi không thể không lại đây, trên đời này, đàn bà rộng rãi không có nhiều.

Cát Đình Hương nói:

- Người nghĩ rằng ta sẽ cấp đủ tiền cho người tiêu phí?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Tôi đáng cái giá đó, ông cũng rộng rãi hơn Thịnh Thiên Bá nhiều.

Cát Đình Hương cười lớn, nói:

- Tốt, hảo tiểu tử, coi như con mắt người không lầm lẫn.

Tiêu Thiệu Anh mỉm cười nói:

- Người thường thường mượn được tiền, con mắt nhìn người không thể nào lầm lẫn.

Mượn tiền quả thật là thứ học vấn rất cao thâm, không phải là ai ai cũng học được.

Cát Đình Hương bỗng ngừng bật tiếng cười, nói:

- Nhưng người quên mất đi một chuyện.

Tiêu Thiệu Anh cười hỏi:

- Chuyện gì?

Cát Đình Hương nói:

- Hình như người có hai thứ lễ vật, nên đem lại cho ta.

Tiêu Thiệu Anh cũng cười, nói:

- Ông cũng quên mất một câu nói.

Cát Đình Hương hỏi:

- Câu gì?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Lễ chuộng có qua có lại, có qua mà không có lại, không thể xem là lễ được.

Cát Đình Hương hỏi:

- Ta còn chưa “qua”, vì vậy lễ vật của người còn chưa chịu lại?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Ông là tiền bối, thấy hậu sinh tiểu tử, cũng phải có lễ kiến diện.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người muốn gì?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Hai năm nay, tôi đã thiếu nợ tổng cộng tới ba bốn vạn lượng bạc.

Cát Đình Hương nói:

- Ta có thể trả giùm cho người.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Trả xong nợ rồi, túi vẫn còn trống rỗng, mùi vị đó không dễ chịu cho lắm.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người còn muốn bao nhiêu?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Một người đàn ông phải có trong người ít nhất là năm ba vạn lượng bạc, ra ngoài đường mới tranh may tranh mặt được với người ta.

Cát Đình Hương mỉm cười nói:

- Xem ra vị khẩu của người cũng không nhỏ gì.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Một người đàn ông phải cần nở mày nở mặt ra, chỉ có tiền không thôi còn chưa đủ.

Cát Đình Hương hỏi:

- Còn chưa đủ?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Trừ tiền ra, còn phải có quyền thế.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người tính làm đề đốc? Làm tể tướng?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Trong con mắt tôi, mười chức đề đốc cũng không bì được với một chức phân đường chủ Thương Hương Đường.

Cát Đình Hương cười nhạt nói:

- Vị khẩu của người xem ra cũng không khỏi lớn quá đấy.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi chỉ bất quá tẩu xảo biết được, trong Thương Hương Đường đang có vài chỗ trống để đó thôi.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người còn biết gì nữa?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi còn biết nếu một người không nở mày nở mặt được nhất định sẽ không bán mình, rồi đi bán bạn bè.

Cát Đình Hương sa sầm nét mặt, hỏi:

- Dương Lâm và Vương Nhuệ là bạn của người sao?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Bởi vì tôi là bạn của họ, ông không phải, vì vậy tôi mới tìm được bọn họ, lấy cái đầu của họ về giao cho ông, còn ông thì ngay cả chuyện bọn họ ở đâu còn chưa biết.

Cát Đình Hương nói:

- Chính vì Vương Đồng cũng ngỡ người xem y là bạn bè, mới bị gạt vào quan tài.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ông nói không sai tí nào.

Y mỉm cười, nhấn nha nói tiếp:

- Cái câu, bạn bè có lúc còn nguy hiểm hơn cả kẻ thù đáng sợ nhất của mình, trước giờ tôi đều nhớ rõ.

Cát Đình Hương lại cười lớn lên, nói:

- Hay, nói hay lắm, chỉ câu đó thôi đã không hổ là phân đường chủ của Thương Hương Đường.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chỉ tiếc là hiện tại tôi còn chưa phải.

Cát Đình Hương nói:

- Hiện tại người đã là đường chủ rồi đấy.

Tiêu Thiếu Anh mừng rỡ ra mặt:

- Nghe tin vui, tôi nhịn không nổi muốn uống vài ly.

Cát Đình Hương hỏi:

- Cái tin này có đủ để người vui không?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cái tin này ít nhất là đáng để uống ba trăm ly thật thống khoái.

Cát Đình Hương cười lớn, nói:

- Tốt, đem ly lớn lại đây, xem y uống được bao nhiêu ly?

Ly bằng vàng, rượu lưu ly.

Quách Ngọc Nương lấy bàn tay mềm mại trắng ngần như bạch ngọc đưa ly rượu lại trước mặt Tiêu Thiếu Anh.

- Mời!

Tiêu Thiếu Anh đón lấy lập tức uống ngay, uống ly này tới ly khác, cặp mắt thì cứ nhìn dính vào Quách Ngọc Nương, như con đĩa đang bám vào đùi hút máu vậy.

Cát Đình Hương thì vẫn mãi nhìn y, rốt cuộc lão nhịn không nổi mở miệng ra hỏi:

- Người có biết này giờ người đang nhìn chăm chăm vào ai không?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi chỉ biết cô ta là người đáng được nhìn ngắm.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người chỉ bắt quá nhìn nhìn thôi?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi còn muốn...

Cát Đình Hương ngắt ngang lời của y, lão lạnh lùng nói:

- Bất kể người còn muốn làm gì, tốt nhất là đừng có nghĩ tới nữa.

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn muốn hỏi:

- Tại sao?

Cát Đình Hương nói:

- Bởi vì ta nói vậy.

Lão răn nét mặt lại, nói từng tiếng một:

- Hiện tại người đã là thuộc hạ của Thương Hương Đường, bất kể ta nói gì, đều là mệnh lệnh, người chỉ được nghe, không được hỏi.

Tiêu Thiếu Anh trả lời:

- Tôi hiểu rồi.

Cát Đình Hương tươi mặt nói:

- Ta nhìn ra người là một người hiểu biết lắm.

Lão bỗng rút từ dưới bàn trong hộc ra một tập ngân phiếu:

- Chỗ này là năm vạn lượng, trừ chỗ nợ ra, còn thừa chắc là đủ cho người tiêu xài trong mấy ngày.

Tiêu Thiếu Anh không thò tay ra nhận.

Cát Đình Hương nói:

- Hiện tại người có thể lấy đi thôi, ta biết người uống rượu rồi nhất định tính đi tìm đàn bà.

Tiêu Thiếu Anh cười khổ nói:

- Tôi nhìn ra được ông là một người hiểu biết lắm, chỉ tiếc là...

Cát Đình Hương hỏi:

- Chỉ tiếc gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chỉ tiếc là còn chưa đủ.

Cát Đình Hương nói:

- Không phải lúc này người chỉ muốn có bao nhiêu đó?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lúc này tôi chỉ bất quá là một tên bần cùng không tên tuổi không đồng bạc nào trong túi, còn thiếu nợ đầy cả đầu gối cũng chỉ có thể muốn có bao nhiêu đó.

Cát Đình Hương hỏi:

- Còn bây giờ?

Tiêu Thiếu Anh ưỡn ngực lên, nói:

- Bây giờ tôi đã là phân đường chủ của Thương Hương Đường, thân phận địa vị dĩ nhiên là khỏi phải nói, có thể muốn nhiều thêm chút đỉnh.

Y cười hì hì rồi lại nói tiếp:

- Huống gì, phân đường chủ Thương Hương Đường ra ngoài, trên người không có đủ tiền bạc để tiêu, lão gia tử có phải mất mặt lắm không?

Cát Đình Hương nhin không nổi lại cười lớn nói:

- Hay, hảo tiểu tử, ta cho người tiêu cho đã luôn.

Lão quả thật rút ra thêm một tập ngân phiếu nữa, lại là năm vạn lượng.

Tiêu Thiệu Anh đón lấy, cũng chẳng liếc tới nửa mắt, tùy tùy tiện tiện nhét vào trong ống giày.

Quách Ngọc Nương bỗng hỏi:

- Anh đã mấy ngày rồi chưa rửa chân?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Hai ngày.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Anh bỏ ngân phiếu vào giày mà không sợ thúi sao?

Tiêu Thiệu Anh cười cười:

- Chỉ cần đổi được tiền, bất kể ngân phiếu thúi bao nhiêu, cũng đâu có người giành lấy.

Quách Ngọc Nương nhin không nổi bật cười lên. Cô vốn đã là đàn bà trong đám đàn bà, cô cười lên càng lộ vẻ kiêu my.

Lúc cô cười, thiên hạ không có mấy người đàn ông nhin được không nhin vào cô.

Lần này Tiêu Thiệu Anh chẳng nhin đến cô.

Cát Đình Hương lộ vẻ rất bằng lòng, lão bỗng hỏi:

- Lễ vật của người chừng nào mới đem lại đưa ta?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Ba ngày.

Cát Đình Hương hỏi:

- Ba ngày đã đủ rồi sao?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Trước giờ tôi chưa làm chuyện gì không chắc trong tay.

Cát Đình Hương mỉm cười gật đầu:

- Được, ta chờ người ba ngày.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ba ngày nữa, giờ Tí, nhất định tôi sẽ đem lễ vật lại.

Cát Đình Hương hỏi:

- Đúng vào giờ Tí?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu, nói:

- Chỉ bất quá tôi cũng có điều kiện.

Cát Đình Hương nói:

- Người nói đi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trong ba ngày này tôi được hành động tự do, ông không được sai người theo dõi tôi, nếu không...

Cát Đình Hương hỏi:

- Nếu không thì sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nếu không lễ vật mà chạy mất tiêu, ông đừng có trách gì tôi.

Cát Đình Hương trầm ngâm một lát, rồi cuộc gật đầu nói:

- Ta chỉ hy vọng người là kẻ thủ tín.

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói:

- Nếu ông tin tôi không nổi, hiện tại ông giết tôi còn chưa muộn.

Cát Đình Hương mỉm cười nói:

- Tại sao ta lại muốn một người chết làm phân đường chủ của ta được?

Tiêu Thiếu Anh cũng bật cười.

Cát Đình Hương nói:

- Hiện tại tốt nhất người nên tìm nơi nào ngủ một giấc, điều dưỡng tinh thần để mà còn sức làm việc.

Tiêu Thiếu Anh cười nói:

- Trong người có mười vạn lượng bạc, nếu không tiêu đi chút đỉnh, làm sao tôi ngủ được.

Quách Ngọc Nương đã mở cửa cho y, cô nhoẻn miệng cười:

- Anh đi trước đi tôi kêu Cát Tân dẫn đường cho anh.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cảm ơn.

Cát Đình Hương bỗng cười nhạt nói:

- Ta đưa cho người mười vạn lượng, cho người một chức đường chủ, người chẳng thềm nói cả nửa tiếng cảm ơn, cô ta chỉ bất quá mở cửa cho người, người bèn cảm ơn ngay.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi chỉ có thể cảm ơn cô ta, tôi không cảm ơn được ông.

Cát Đình Hương hỏi:

- Tại sao?

CỔ LONG

ĐA TÌNH HOÀN

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 5

Mật Mưa

Sau hoàng hôn, Tiêu Thiếu Anh còn chưa ngủ, nhưng đã say khướt. Lần này xem ra y đã say thật.

Trong Lưu Xuân Viên, tuy đã có cả mấy cô xinh đẹp nhất được y bao hết cả, tắm rửa sạch sẽ chờ y ở đó, nhưng y thì đã len lén chuồn ra ngoài, bạng choạng lắc lư ra tới đường cái, nhìn bên đông, ngó bên tây, tiêu hết năm trăm lượng bạc, mua trái dưa mật mất năm phân tiền, nhưng lại thuận tay ném xuống rãnh.

Bởi vì y lại nghe có mùi rượu đâu đây.

Y lại lập tức lão đảo đi về hướng quán rượu.

Hiện tại tuy là lúc quán rượu tấp nập người ra vào, cũng còn vài bàn trống.

Y không ngồi xuống bàn, mà cứ xông vào một góc riêng có bình phong để chắn, hôm nay là ngày Bàng đại gia mời khách, người được mời là Ngưu tổng tiêu đầu, tiệc đang bày ra trong góc.

Phổ ky cứ ngỡ y là khách được Bàng đại gia mời lại, cũng chẳng ai dám ngăn trở y. Khách của Bàng đại gia, còn ai dám đắc tội vào.

Ngưu tổng tiêu đầu đã đến, còn đem theo mấy cô nương kè một bên.

Mọi người đã uống tới mức ngọt ngào nồng nhiệt, cao hứng phi thường, Tiêu Thiếu Anh bỗng xông vào, cầm lấy tô canh để giữa bàn, thè lưỡi ra liếm một cái, cười hì hì nói:

- Tô canh này không ngon, ta đổi tô khác cho các người.

Y đổ tô canh ra hết cả ngoài bàn, mở nút quần ra, tiểu ngay vào trong tô.

Các người đàn bà trong tiệc la toáng cả lên... Dĩ nhiên trong đó cũng có người đang len lén cười.

Bàng đại gia mặt mày xanh lè, lão gằn giọng hỏi:

- Tên này đang làm gì vậy?

Không ai biết tên này đang làm gì, ở đâu ra.

Tiêu Thiếu Anh thì cười hì hì nói:

- Ta đang làm con mẹ người đó.

Câu nói vừa chưa thốt ra xong, đã có bảy tám nắm tay lớn như quả phật thủ dấm lại, dấm vào mặt y.

Cả người y đã bị uống mềm ra, đỡ được hai quyền đã bị dấm ngã xuống, nằm soài ra mặt đất không động đậy.

Mấy tay tiêu đầu ở nơi khác mình mấy còn đầy những nước, có người đã rút chủy thủ trong ống giày ra.

- Rạch mặt nó ra trước, rồi thiến sau, xem nó còn dám tiểu bậy tiểu bạ nữa không.

Ba phần rượu, thêm vào bảy phần tức giận, mấy người này vốn quanh năm làm bạn với đao kiếm, còn có chuyện gì không làm được?

Bàng đại gia vừa phân phó, người này lập tức nhắm vào mặt Tiêu Thiếu Anh rạch một đao liền.

Chính ngay lúc đó, bên ngoài bình phong bỗng có hai bàn tay nắm người này giữ lại.

Bàng đại gia giận dữ nói:

- Ai dám xen vào chuyện của ta vậy?

Ngoài bình phong có người thò đầu vào nói:

- Tôi đây.

Thấy mặt người này, cơn giận của Bàng đại gia lập tức tiêu tan, lão còn tươi cười mặt lên nói:

- Thì ra là Cát nhị ca.

Cát nhị ca chỉ vào Tiêu Thiếu Anh đang nằm soài ra mặt đất nói:

- Ông có biết người này là ai không?

Bàng đại gia lắc lắc đầu.

Cát nhị ca ngoắc tay ra hiệu, kêu lão lại gần, thì thầm nói hai ba câu vào tai lão.

Gương mặt của Bàng đại gia lập tức biến hẳn, lão gượng cười nói:

- Vị nhân huynh này nếu đã thích nằm nơi đây, chúng tôi xin đổi sang nơi khác uống rượu vậy.

Lão nói đi là đi ngay, không những vậy còn kéo luôn toàn bộ khách khứa theo mình.

Ngưu tổng tiêu đầu còn chưa chịu phục:

- Gã tiểu tử này rốt cuộc là thứ gì? Tại sao mình phải nhượng hẳn?

Bàng đại gia cũng thì thầm vài câu vào bên tai y, Ngưu tổng tiêu đầu cũng biến hẳn sắc mặt, đi ra còn nhanh hơn cả Bàng đại gia.

Tiêu Thiếu Anh thì nằm sóng sượt ra mặt đất như một người chết, người khác muốn làm thịt y cũng được, bỏ đi cũng xong, y hoàn toàn không hay biết gì.

Cát nhị ca nhìn y một thoáng, lắc lắc đầu, kéo lại tấm bình phong ngay gần cho y, rồi cũng được Bàng đại gia kéo theo uống rượu luôn.

Tiêu Thiếu Anh bỗng mở trừng một con mắt ra, từ dưới bình phong nhìn vào bàn chân bọn họ, rồi mới thở ra, lẩm bẩm:

- Xem ra Thương Hương Đường oai phong quá chừng.

Chỉ nghe Cát nhị ca đang phân phó bên ngoài:

- Liệu mà chiếu cố cho kỹ càng vị đại gia phía sau bình phong đó nếu ông ta tỉnh lại, có muốn gì, mau mau đi lấy cho ông ta, rồi sai người lại mé bên này báo cho ta biết.

Bọn họ rốt cuộc đã xuống lầu hết.

Bọn phổ ky thì còn đang bàn tán om sòm.

- Cái con quỷ rượu này rốt cuộc tính làm gì đây? Hẳn dựa vào đâu mà hoành hành bá đạo quá vậy?

- Nghe nói y chính là phân đường chủ mới nhậm chức của Thương Hương Đường.

- Thảo nào.

Mấy gã phổ ky thờ ra:

- Làm phân đường chủ của Thương Hương Đường, đừng nói muốn tiểu vào tô canh, dù có tiểu vào miệng người nào, người đó cũng chỉ có nước mở miệng ra đón.

Tiêu Thiếu Anh phảng phất như đang cười nhạt, y mở cửa sổ, nhảy ra con hẻm phía sau.

Nếu có người theo dõi sau lưng y, y sẽ say mềm ngay.

Nhưng hiện tại, y đã tỉnh táo lắm, tỉnh táo cũng rất nhanh.

Đêm vắng.

Trên gò núi có những điểm sáng lân tinh như lửa ma, tuy xem ra thật âm u nguy bí, nhưng cũng có cái thứ đẹp để thần bí của nó.

Sao đêm càng rực rỡ, gió thu ngày hạ đang thổi qua gò.

Chỉ tiếc là Vương Nhuệ không được hưởng thụ tới những thứ đó. Y đang nằm soài trong quan tài, gặm một miếng thịt bò khô cứng như hòn đá và lạt lẻo vô vị, không đến lúc khẩn yếu, y nhất định không ra ngoài.

Y vốn là người trước giờ rất cẩn thận.

Vết thương đã đóng lại thành sẹo, sức lực cũng dần dần hồi phục lại, nhưng báo thù vẫn còn hoàn toàn không có chút hy vọng.

Thế lực của Thương Hương Đường, chắc là mỗi ngày mỗi lớn thêm.

Song Hoàn Môn vốn như là một cây cổ thụ lớn, Thương Hương Đường thì chỉ bất quá là một cái nấm mọc dưới gốc cây, bị cây cổ thụ hút hết đi nước và ánh mặt trời, vì vậy lúc nào cũng có vẻ thiếu dinh dưỡng không phát triển nổi.

Hiện tại cổ thụ đã đổ xuống, trên đời này không còn chuyện gì cản trở được nó sinh sôi nảy nở trưởng thành.

Vương Nhuệ thở nhẹ ra, y nuốt hết miếng thịt bò khô cuối cùng, vỗ nhẹ lên cái vòng bằng sắt trong lòng, lên cái chỗ khắc dấu trên vòng.

Đa Tình Hoàn.

Cái tên của nó tuy là đa tình, thật ra lại là vô tình.

Nó vẫn còn lạnh lẽo như vậy, cứng cáp như vậy, chuyện hưng suy của thế gian, nó chẳng thương tiếc, mà cũng chẳng buồn ngùi.

Nhưng lúc Vương Nhuệ vượt nhẹ lên cái vòng sắt đã từng làm y thét ra lửa một thời, từng làm y vào sinh ra tử biết bao lần, nước mắt đã bất giác trào ra khóe mắt.

- Bình, bình, bình!

Vương Nhuệ nắm chặt cái vòng:

- Ai?

- Tôi là chú em bên cạnh nhà, lại mượn cây đao chẻ trúc, chẻ trúc làm cái rổ chưng, chưng vài cái bánh bao, đem tặng anh ăn điểm tâm.

Tiêu Thiếu Anh!

Nhất định là Tiêu Thiếu Anh! Nhất định lại say nữa!

Vương Nhuệ cắn chặt răng, đến giờ phút này, gã tiểu tử này còn có tâm tình đùa giỡn.

Người đến quả nhiên là Tiêu Thiếu Anh. Y mặt một bộ áo lụa mỏng mới tinh, vấy đầy dấu rượu và bùn đất, trên mặt còn có một vết đao chém, máu vừa đông lại, trên đầu thì u lên một cục.

Nhưng y vẫn cứ một dáng điệu cười cợt như không, mùi rượu từ người y xông ra đủ làm người ta ngạt thở chết luôn.

Vương Nhuệ chau mày, mỗi lần gặp gã tiểu tử này, y đều nhin không nổi muốn chau mày.

Dương Lâm cũng đứng dậy, trầm giọng hỏi:

- Chung quanh đây không có ai?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ngay cả một cái bóng ma cũng không có.

Dương Lâm ngồi xuống quan tài, thương thế của y tuy cũng đã đóng vảy lại, nhưng đứng một chân, vẫn còn không thuận tiện lắm.

Tiêu Thiếu Anh cười hì hì nhìn bọn họ:

- Xem ra khí sắc các anh không tệ lắm, hình như toàn bộ đã chuyển vận lại rồi đó.

Dương Lâm rần mặt lại hỏi:

- Người đã tìm ra Vương Đồng chưa?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không phải tôi tìm hắn, hắn tìm tôi đấy.

Ánh mắt của Dương Lâm loang loáng:

- Người đã thanh toán hắn rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không phải.

Dương Lâm hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì tôi muốn câu con cá lớn, hắn còn chưa đủ lớn.

Dương Lâm cười nhạt nói:

- Người câu cá lớn, thường thường hay bị nó nuốt ngược lại.

Tiêu Thiếu Anh nhả nha nói:

- Tôi chẳng sợ, máu tôi đã biến thành rượu cả rồi, cá không uống rượu đâu.

Y bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Nhưng Cát Đình Hương có uống rượu, không những vậy, tửu lượng còn không tệ chút nào.

Vương Nhuệ thay đổi nét mặt hỏi:

- Người đã gặp lão ta?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không những đã gặp, mà còn uống vài ly với lão.

Dương Lâm cũng nhin không nổi biến sắc mặt hỏi:

- Lão ta không làm gì người sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hiện tại tôi đang còn sống đây.

Dương Lâm lập tức hỏi tới:

- Tại sao lão ta không hạ độc thủ với người?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì lão ta cũng muốn câu con cá lớn, tôi cũng chưa đủ lớn.

Vương Nhuệ cười nhạt nói:

- Ta biết, hai chúng ta còn chưa chết ngày nào, lão ta sẽ không ngủ yên giấc ngày đó.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Vì vậy, lão ta muốn dùng tôi để câu các anh, tôi cũng đang dùng các anh để câu lão, chỉ bất quá, đến lúc này còn chưa biết ai sẽ cắn phải mồi của ai thế thôi.

Vương Nhuệ hỏi:

- Người đã có cách đối phó lão ta rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chỉ có một cách.

Vương Nhuệ hỏi:

- Cách gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Vẫn là cái cách cũ rích đó.

Vương Nhuệ hỏi:

- Cách cũ rích gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cái cách cũ rích của Kinh Kha đó.

Vương Nhuệ biến sắc hỏi:

- Người vẫn còn muốn lại mượn cái đầu của bọn ta?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ừm.

Dương Lâm cũng biến sắc, y lạnh lùng nói:

- Làm sao chúng ta biết người không tính dùng cái đầu bọn ta để làm cái thềm tiến thân, vào nường nhờ Cát Đình Hương?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi có giống một người bán bạn cầu vinh không?

Dương Lâm nói:

- Giống lắm.

Y cười nhạt nói tiếp:

- Huống gì, nếu người không thông đồng với Cát Đình Hương, làm sao lão để cho người đi như vậy được?

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói:

- Xem ra, anh không bằng lòng rồi phải không?

Dương Lâm nói:

- Cái đầu của ta chỉ có một cái, ta không tính đem giao nó cho kẻ tiểu nhân bán bạn cầu vinh.

Tiêu Thiếu Anh cười khỗ nói:

- Nếu mượn không được thì chỉ còn nước trộm, trộm không được thì giành thôi.

Dương Lâm gần giọng hét:

- Tại sao người còn chưa lại đây giành?

Y vừa hét, vừa ra tay trước.

Tuy y chỉ còn có một chân, nhưng cái chồm lại đó, vẫn còn rất kiêu hãnh hung mãnh như một con báo.

Y vốn là tay độc hành đại đạo nổi danh ở Lũng Tây, nếu không phải là kẻ lòng dạ độc ác, hung hãn không sợ chết, làm sao hoành hành được ở cái đất cao nguyên cát vàng mười năm qua!

Chỉ nghe “tinh” lên một tiếng, cái vòng sắt trong tay Vương Nhuệ cũng đã vung ra.

Bất kỳ ai cũng chỉ có một cái đầu, không ai muốn nguyện ý hồ đồ để người ta mượn đem đi.

Bọn họ hai người cùng xuất thủ, trái phải giáp công, một thì kiêu hãnh ác độc, một thì chiêu trầm lực mãnh, người có thể tránh khỏi được chiêu này của bọn họ, chỉ sợ cả vùng tây bắc không có mấy ai.

Tiêu Thiếu Anh lại tránh khỏi được.

Y như say mà chẳng say, nửa say nửa tỉnh, rõ ràng đã té ầm ra, vậy mà cứ đứng khời khời ra ngoài hai trượng xa.

Bọn họ đồng môn với nhau tuy đã bao nhiêu năm nay, nhưng hai bên đều không biết đối phương vũ công cao thấp đến đâu.

Nhất là Vương Nhuệ, y tự phụ mình xuất thân từ Thiếu Lâm, danh môn chính tông, trừ đại sư huynh là Thịnh Trọng trời sinh có thần lực ra, thật tình y không xem bọn huynh đệ đồng môn khác lọt vào mắt.

Cho đến hôm nay, y mới biết mình trước giờ đã đánh giá người khác quá thấp.

Dương Lâm tuy chỉ còn thừa một chân, còn phải dùng hai tay giữ lấy cái nạng, nhưng mỗi chiêu đánh ra, đều rất chắc cú, rất hữu hiệu, kinh nghiệm đánh nhau, hiển nhiên hơn xa Vương Nhuệ.

Tiêu Thiếu Anh thân pháp nhẹ nhàng phiêu hốt, biến hóa kỳ quái nguy dị, càng làm cho Vương Nhuệ không ngờ tới.

Thoáng chốc bọn họ đã đánh nhau được hơn mười chiêu.

Vương Nhuệ cắn chặt răng lại, bỗng ném cái vòng sắt xuống, dùng cánh tay độc nhất thi triển Phục Hồ La Hán quyền của chùa Thiếu Lâm ra.

Y vào chùa Thiếu Lâm từ thuở nhỏ, bộ quyền pháp này y đã ít nhất có tới mười lăm năm sáng tối khổ luyện không ngừng, thật tình thuần tay hơn là sử dụng Đa Tình Hoàn nhiều, bấy giờ chiêu thức vừa phát động ra, quả có oai thế của hàng long phục hổ.

Dương Lâm cũng không chịu kém, lấy cây nạng làm thiết quả, kèm tay trái đại ứng trảo công sử ra.

Trong môn hạ Song Hoàn Môn, y vốn là kẻ có vũ công tạp nhạp nhất.

Tiêu Thiếu Anh thì không hoàn thủ lấy một chiêu, y bỗng tung người lộn một vòng, thoái lui ba bốn trượng, đáp xuống phía sau một cái gò đất, vỗ tay cười nói:

- Tốt! Hảo công phu!

Dương Lâm cười nhạt, đang tính thừa thế đuổi theo.

Vương Nhuệ đưa tay cản y lại nói:

- Chờ một chút.

Dương Lâm nói:

- Còn chờ gì nữa? Chờ hẵn lại lấy đầu bọn mình đấy à?

Vương Nhuệ nói:

- Này giờ y đều tránh né, không công kích lại.

Dương Lâm cười nhạt nói:

- Hẳn còn sức để công kích lại sao?

Vương Nhuệ nói:

- Y cũng không đem theo bọn Thương Hương Đường lại giúp một tay, vì vậy...

Dương Lâm hỏi:

- Vì vậy người tính giao cái đầu cho hẵn mượn đấy chăng?

Vương Nhuệ nói:

- Xem ra y không tính mượn đầu của chúng ta thật.

Dương Lâm hỏi:

- Người nói vậy là có nghĩa gì?

Tiêu Thiếu Anh nói xen vào:

- Tôi chỉ bất quá muốn thử thử các anh, xem còn có khả năng giết người không.

Dương Lâm hỏi:

- Hiện tại người đã thử xong chưa?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu.

Vương Nhuệ hỏi:

- Người lại đây kiếm bọn ta đi giết người?

Tiêu Thiếu Anh lại gật gật đầu.

Vương Nhuệ hỏi:

- Giết ai?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Cát Đình Hương!

Vương Nhuệ thay đổi nét mặt, lập tức hỏi tới:

- Chúng ta giết được lão sao?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Ít nhất cũng có được năm phần thành công.

Vương Nhuệ hỏi:

- Chỉ có năm phần?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Hiện tại nếu chúng ta không xuất thủ, sau này chỉ e ngay cả một phần cũng không có.

Vương Nhuệ hiểu được cái ý của y.

Thế lực của Thương Hương Đường, mỗi ngày một mạnh, cơ hội của bọn họ dĩ nhiên là mỗi ngày một ít hơn.

Dương Lâm cũng nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Người đã có kế hoạch động thủ rồi?

Sắc mặt của Tiêu Thiệu Anh đã biến ra nghiêm trang, y nói:

- Mỗi tối, khoảng giờ Tí, lão ta đều sẽ ở trong mật thất uống rượu với ái thiếp của lão ta là Quách Ngọc Nương.

Dương Lâm hỏi:

- Ngoài cửa có bao nhiêu người hộ vệ?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Cũng chỉ có một người.

Dương Lâm hỏi:

- Có phải là Vương Đồng không?

Tiêu Thiệu Anh lắc đầu nói:

- Là một kẻ gia đình tên là Cát Tân.

Dương Lâm hỏi:

- Hân là hạng người ra sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Là một đứa nô tài.

Vương Nhuệ lại thở phào một hơi thật dài nói:

- Xem ra đây quả là cơ hội tốt cho chúng ta động thủ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Đây cũng là cơ hội duy nhất.

Dương Lâm nói:

- Người có biết lối vào của mật thất không?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không những tôi biết, tôi còn có thể lén vào được.

Dương Lâm hỏi:

- Người chắc trong tay?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chắc.

Dương Lâm hỏi:

- Làm sao chúng ta xông vào?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hai ngày nữa trước giờ Tí tối đó, tôi lại đợi trước ở mật thất, thấy đèn ở cửa sổ tắt đi, các anh lập tức xông vào động thủ.

Dương Lâm nói:

- Làm sao chúng ta biết được cửa sổ ở đâu?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi có thể vẽ họa đồ ở nơi đó ra cho các anh xem.

Vương Nhuệ hỏi:

- Đèn vừa tắt đi, chúng ta lập tức xuất thủ?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lấy sức của ba chúng ta cùng hợp kích, không chừng còn không chỉ có năm phần thôi.

Vương Nhuệ hỏi:

- Nhưng đèn đã tắt rồi, làm sao chúng ta phân biệt ra được Cát Đình Hương?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hôm đó tôi có thể mặc y phục màu trắng.

Vương Nhuệ nói:

- Trong phòng còn có một Quách Ngọc Nương nữa?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Quách Ngọc Nương là người đàn bà rất thơm, tai còn đeo bông, dù là kẻ mù cũng phân biệt được ra.

Vương Nhuệ hỏi:

- Trừ người và Quách Ngọc Nương ra, còn có một người, là Cát Đình Hương?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trong mật thất chắc chắn không ai khác được vào!

Dương Lâm hỏi:

- Còn Vương Đồng?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Dù y có ở đó, đến lúc đó rồi tôi cũng sẽ có cách đẩy y ra chỗ khác.

Dương Lâm hỏi:

- Bọn họ tin người được sao?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Không phải tôi vốn là người rất giống kẻ bán bạn cầu vinh sao?

Dương Lâm nhìn lom lom vào y, hỏi:

- Người không phải vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Anh xem tôi ra sao?

Dương Lâm bỗng đổi qua chuyện khác:

- Không ai biết người lại đây tìm bọn ta?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhất định không có ai.

Dương Lâm hỏi:

- Người từ Thương Hương Đường ra, phía sau không có ai theo sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Vốn là có đấy, nhưng đã bị tôi bỏ lại dọc đường.

Y vỗ nhẹ lên vết đao chém trên mặt, rồi nói tiếp:

- Tuy vì thế mà tôi phải chịu một đao, cái vị Cát nhị ca này trở về lại e rằng ngày tháng không còn được mấy tươi đẹp.

Dương Lâm hỏi:

- Cát nhị ca?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Gia đình của Thương Hương Đường đều họ Cát.

Dương Lâm hỏi:

- Bí mật trong Thương Hương Đường, người đã biết được bao nhiêu rồi?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Biết chắc cũng đủ rồi.

Bản đồ y vẽ ra, quả nhiên rất tường tận:

- Cái cửa bên góc này là lối duy nhất cho các anh vào. Các anh không được nhảy tường vào, nhất định phải tìm cách mở cái cửa sổ ở đây.

Dương Lâm hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì trên đầu tường rất có thể có người canh giữ, mở cửa vào, nhiều khi người khác lại không ngờ.

Dương Lâm hỏi:

- Sau đó rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Sau đó các anh bèn đi dọc theo con đường trái sỏi, đến chỗ này, rồi đợi ở trên cây cổ thụ này. Con đường trái sỏi và cây cổ thụ đều đã được chỉ rõ

ràng trên đây, ở trên cây cổ thụ này, có thể thấy cái cửa sổ đó.

Dương Lâm nói:

- Đèn trong cửa sổ tắt đi, chúng ta lập tức động thủ?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu, nói:

- Cát Đình Hương đã là một lão già, nhân lực người già, không khỏi tẻ đi một chút, trong bóng tối, võ công của lão nhất định sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Y chầm chậm nói tiếp:

- Nhưng các anh thì mấy ngày nay, cư trú trong bóng tối, đối với bóng tối chắc là quen hơn người khác nhiều lắm, không những vậy, các anh vốn sẽ ngồi núp trong bóng tối bên ngoài, vì vậy ánh đèn tuy có tắt đi, các anh còn có thể phân biệt ra được hình ảnh ai ai trong phòng, người trong phòng thì đang ở trong ánh đèn, ánh đèn bỗng tắt đi, sẽ chắc gì nhìn thấy được các anh.

Dương Lâm nhìn lom lom vào y nói:

- Người suy nghĩ cũng chu đáo lắm đấy.

Tiêu Thiếu Anh cười cười:

- Tôi không thể không suy nghĩ cho chu đáo một tí, tôi cũng chỉ có một cái đầu.

Dương Lâm thở dài một hơi, nói:

- Hình như chúng ta đã nhìn lầm người quá.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói:

- Cát Đình Hương hình như cũng đã nhìn lầm tôi luôn.

Dương Lâm nói:

- Ta chỉ hy vọng người không nhìn lầm lão ta! Và cũng không nhìn lầm Quách Ngọc Nương và Cát Tân.

Cát Tân thông tay, cúi đầu, đứng bất động ngoài cửa, cũng ra chiều mệt mỏi như hai hôm trước.

Cửa đang mở, trong hành lang cũng u ám mù mờ.

Hiện tại còn chưa tới giờ Tí, Tiêu Thiếu Anh đã đến rồi, y đi một mạch vào trong, chẳng ai ngăn trở y, cũng chẳng nghe có tiếng người.

Thương Hương Đường như một căn nhà trống không.

Y lại mỉm cười vỗ vỗ vào vai Cát Tân, nói:

- Ta lại đến nữa đây.

Cát Tân nói:

- Vâng.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hình như người ít ngủ lắm phải không?

Cát Tân nói:

- Vâng.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trừ tiếng “vâng” ra, người không biết nói gì khác sao?

Cát Tân nói:

- Vâng.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hai hôm trước ta lại, hình như người nói có nhiều hơn một chút mà.

Cát Tân nói:

- Vâng.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lần này sao người biến đổi rồi?

Cát Tân nói:

- Bởi vì ông cũng biến đổi rồi.

Cửa bỗng hé ra một chút, bên trong có tiếng Quách Ngọc Nương vọng ra:

- Lần trước lại đây, anh chỉ bắt quá là một tên bần cùng, hiện tại anh đã là phân đường chủ Thương Hương Đường.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Làm phân đường chủ của Thương Hương Đường, người khác sẽ không nói chuyện với tôi nữa sao?

Quách Ngọc Nường nói:

- Người khác ít nhiều gì cũng cẩn thận hơn một chút.

Tiêu Thiếu Anh thở ra, lẩm bẩm:

- Xem ra, làm chức phân đường chủ này, cũng chẳng có chuyện gì hay ho cho lắm.

Quách Ngọc Nường kéo cửa ra, mỉm cười nói:

- Ít nhất anh cũng có thể tùy tiện tiểu vào trong tô canh người ta.

Cát Đình Hương quả nhiên đã bắt đầu uống rượu.

Lão uống rất chậm, rất ít, nhưng trong tay lúc nào cũng có ly rượu.

Vương Đồng không có trong phòng, không có ai khác, tối đến là thời điểm thuộc về riêng lão ta.

Tiêu Thiếu Anh đã đứng trước mặt lão, toàn thân bộ đồ trắng như tuyết.

Cát Đình Hương nhìn y, ánh mắt đầy nụ cười:

- Người mặc bộ đồ này ngày đầu tiên đấy à?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói:

- Bộ y phục này tôi tính chỉ mặc một ngày.

Cát Đình Hương hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chẳng tại sao cả.

Cát Đình Hương hỏi:

- Hôm nay người còn chưa say sưa sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chưa.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người có say thật qua lần nào chưa?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Rất ít khi.

Y cười cười, rồi nói tiếp:

- Ít ra là có người ngồi chung, tôi không hề say.

Cát Đình Hương thở ra một hơi, nói:

- Cát Nhị Hồ vốn là một tay rất năng cán, nhưng so với người, y giống hết một con heo.

Lão cầm ly rượu lên, không uống, lại đặt xuống.

Tiêu Thiếu Anh bỗng nói:

- Tay ông hình như lúc nào cũng có ly rượu.

Cát Đình Hương nói:

- Đấy chẳng có gì là kỳ quái.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói:

- Có lúc ly rượu quả là một thứ vũ khí rất tốt.

Cát Đình Hương hỏi:

- Vũ khí? Vũ khí gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Vũ khí mà người ta không để ý.

Cát Đình Hương nói:

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Đa số người, thấy người khác cầm ly rượu trong tay, đều sẽ biến ra sơ ý.

Cát Đình Hương nói:

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì mọi người đều nghĩ là, người trong tay lúc nào cũng cầm ly rượu, nhất định sẽ dễ đối phó hơn.

Cát Đình Hương cười lớn:

- Người quả thật là kẻ thông minh.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Đúng là tôi không ngu lắm.

Cát Đình Hương bỗng ngừng bật tiếng cười, lão lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là trí nhớ của người không tốt lắm.

Y bỗng tung người lên, tay đánh ra.

Hai căn đèn trong phòng lập tức tắt ngúm, trong phòng lập tức biến thành một màn đen tối.

Chính ngay lúc đó cửa sổ “bình” lên một tiếng, phảng phất có hai bóng người nhảy vào, không nhìn rõ ràng được là ai.

Ngoài cửa sổ tuy có ánh sao, nhưng đèn vừa chợp tắt, tuyệt đối không ai có thể lập tức thích ứng cho nổi.

Trong bóng tối, chỉ nghe có tiếng kinh hô, có tiếng thét lên giận dữ, có người ngã âm xuống, đùng nghiêng cả bàn ghế, tiếp theo đó, tiếng đá lửa vang lên, ánh đèn lóe sáng.

Đèn lại được đốt lên.

Quách Ngọc Nương còn đang ngồi ôn nhã thanh tĩnh ở đó, gương mặt còn đang cười tươi tắn ngọt ngào.

Cát Đình Hương cũng còn ngồi nghiêm chỉnh không động đậy, trong tay còn đang cầm ly rượu.

Tiêu Thiệu Anh xem ra cũng phảng phất như chưa từng cử động, nhưng trên bộ y phục trắng như tuyết, đã thấy lấm tẩm máu tươi, như một cánh hoa mai đang rơi rải trên mặt tuyết trắng phau.

Trong phòng có hai người đang nằm gục đó, nhưng không phải là Cát Đình Hương.

Người đang nằm gục đó là Dương Lâm và Vương Nhuệ.

Không có gió, không có tiếng động.

Đã quá giờ Tí, đêm càng khuya, trong phòng yên lặng như trong nghĩa địa.

Bỗng nhiên, “tình” lên một tiếng, ly rượu trong tay của Cát Đình Hương rớt xuống từng mảnh từng mảnh trên bàn.

Ly rượu đã vỡ tan, vỡ ra thành mười bảy mười tám mảnh nhỏ.

Vương Nhuệ nằm phục trên mặt đất, rên lên một tiếng nho nhỏ, Dương Lâm thì ngay cả hô hấp cũng đều ngưng bật.

Tiêu Thiếu Anh cúi đầu, nhìn vết máu trên y phục, bỗng cười lên một tiếng nói:

- Bây giờ ông có biết tại sao bộ y phục này tôi chỉ tính mặc một ngày thôi?

Cát Đình Hương gật gật đầu, ánh mắt lộ vẻ cười cợt:

- Từ nay về sau, bất kể y phục quý giá đến đâu, người đều có thể chỉ mặc một ngày thôi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Câu này tôi nhất định sẽ nhớ kỹ.

Cát Đình Hương nói:

- Ta biết trí nhớ của người rất tốt.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi cũng không làm chuyện gì hồ đồ.

Cát Đình Hương mỉm cười nói:

- Quả thật người không say gì cả.

Tiêu Thiếu Anh bỗng thở ra nói:

- Nhưng hiện tại tôi đang chuẩn bị say đây.

Cát Đình Hương nói:

- Chỉ cần người muốn say, lúc nào người cũng có thể say.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi...

Y vừa nói được một tiếng, Dương Lâm đang nằm bất động như con cá chết bỗng nhảy dậy, chồm tới người y.

Cái chồm tới đó, vẫn còn rất kiêu hãnh hung mãnh như một con báo.

Chính y cũng biết, đây là cú tối hậu của y.

Mà cú tối hậu thông thường là đáng sợ nhất.

Nhưng Tiêu Thiếu Anh chỉ xoay tay lại chém một cái vào cổ bên trái của y, người của y lập tức ngã xuống.

Y ngã xuống rồi, mới găm lên phần nộ:

- Người quả thật là một tên tiểu nhân bán bạn cầu vinh, ta quả không nhìn lầm người.

- Người nhìn lầm rồi.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Trước giờ ta chưa từng bán bạn bè bao giờ.

Dương Lâm lại càng phần nộ:

- Người còn dám ngụy biện?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tại sao ta phải ngụy biện?

Dương Lâm nói:

- Người... Người không phải bán đứng ta sao?

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói:

- Dĩ nhiên là ta bán đứng người, chỉ vì trước giờ người có phải là bạn của ta đâu.

Y sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Trong Song Hoàn Môn, không một ai là bạn bè của ta.

Lúc y bị trục xuất khỏi Song Hoàn Môn, quả thật không ai nói giùm cho y một tiếng.

Vương Nhuệ đang nằm phục dưới đất, lấy mặt mình chà mạnh xuống mặt sàn bằng đá lạnh ngắt, bỗng nói:

- Không thể trách hãn được.

Dương Lâm gào lên:

- Còn không trách hãn được?

Vương Nhuệ nói:

- Chỉ trách chúng ta thôi, đáng lý ra chúng ta không nên tin hãn, hãn vốn là thứ súc sinh ti bỉ vô sỉ!

Y ngẩng đầu lên, gương mặt máu me bầy nhầy:

- Chúng ta tin vào hãn, không phải cũng đã biến thành súc sinh rồi sao.

Dương Lâm bỗng cười lớn lên, cười như điên cuồng:

- Đúng vậy, ta là tên súc sinh, súc sinh đáng chết.

Y cũng lấy đầu đập vào nền đá, chà xát vào mặt sàn nhà, gương mặt của y cũng máu me bầy nhầy.

Tiêu Thiệu Anh nhìn bọn họ, gương mặt chẳng lộ một vẻ gì, y bỗng quay qua Cát Đình Hương:

- Tôi đã đem bọn họ lại giao cho ông đấy.

- Đúng vậy!

- Bọn họ hiện tại là của ông đấy.

- Đúng vậy.

Tiêu Thiệu Anh hững hờ nói:

- Nhưng bọn họ hiện giờ đang nhục mạ phân đường chủ của ông. Không lẽ ông ngồi yên đó mà nghe? Không lẽ ông nghe hay lắm sao?

Cát Đình Hương nói:

- Không hay.

Lão bỗng cao giọng hô lên:

- Cát Tân!

- Có mặt.

- Dem hai tên này đi, tìm cách nuôi họ béo béo lên, càng béo càng tốt.

Tiêu Thiệu Anh vừa vào lúc nãy, ngay cả nửa cái bóng cũng chẳng thấy đâu, nhưng câu nói ấy vừa thốt ra xong, ngoài cửa đã có bốn người xuất hiện.

Đội bọn họ khiêng người ra xong rồi, Cát Đình Hương mới cười cười hỏi:

- Người có biết tại sao ta muốn nuôi họ béo lên không?

Tiêu Thiệu Anh cũng đang mỉm cười.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người hiểu sao? Người nói đi.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Chỉ có những người ăn ở thoải mái, người mới phì ra.

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nếu một người sống thoải mái quá, sẽ không còn muốn chết.

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy!

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Người không muốn chết, sẽ nói thật.

Y mỉm cười, rồi nói tiếp:

- Ông chỉ chờ đến lúc bọn họ chịu nói thật rồi, ông mới tra hỏi, Song Hoàn Môn có phải đã hoàn toàn bị tiêu diệt hay chưa.

Cát Đình Hương lại cười lớn lên:

- Hay, nói hay lắm, đem ly lớn lại đây, tối nay ta cũng say với người một trận.

Quách Ngọc Nương nhoẻn miệng cười nói:

- Hiện tại các ông quả thật đã có thể say được rồi đấy.

CỔ LONG

ĐA TÌNH HOÀN

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 6

Trong Mật Thất Bàn Chuyện Bí Mật

Ánh đèn đang dao động, có phải là gió không?

Gió ở đâu ra?

Eo lưng của Quách Ngọc Nương tại sao cũng đang uốn éo? Căn phòng tại sao cũng xoay tròn tròn?

- Người say rồi.

Tiêu Thiệu Anh muốn lắc đầu, nhưng sợ nếu lắc đầu một cái, không chừng nó sẽ rớt xuống.

- Lần này e rằng người say thật rồi.

Có phải thật thế không? Say thật cũng tốt, say giả cũng tốt, gì gì cũng là say cả.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, đời người là cuộc mộng, hà tất phải nhận chân?

- Người nên đi ngủ một giấc.

- Được, ngủ thì ngủ.

Ngủ ngủ thức thức, có gì là phân biệt, không phải đời người là cuộc mộng sao?

- Phía sau có căn phòng dành cho khách, anh đi ngủ ở đó thôi.

Giọng nói rất ngọt ngào, đó là giọng nói của Quách Ngọc Nương.

- Bà đưa tôi lại đó dùm.

- Được, tôi dẫn anh lại.

Quách Ngọc Nương đang mở cửa, tại sao Cát Đình Hương không ngăn trở?

Có phải lão ta cũng say khước?

Cát Tân vẫn còn đứng trước cửa, đứng đó không một chút cử động.

Tiêu Thiếu Anh bỗng bước lại, bẹo vào má y một cái:

- Gã này có phải là người bằng gỗ không?

Dĩ nhiên là không.

Tiêu Thiếu Anh cười ngật nghẻo, cười không ngớt. Y vốn đã thích cười, hiện tại hình như đã đến lúc tha hồ cười.

Gió thổi qua cái hành lang dài ngoẵng. Thì ra gió từ bụi hoa thổi lại, từ trong bóng cây thổi ra, từ những chấm chấm sao đêm lại.

Còn người? Người ở đâu lại? Rồi lại sẽ đi đâu?

Nhà cửa mới xây lên, tường vách mới quét vôi mới mẻ, giấy bọc cửa sổ còn đầy mùi keo, bàn ghế đầy mùi gỗ mới, mặt bàn bằng đá Đại Lý mới, bày biện đèn đuốc sáng loáng, giường chiếu gối nệm thêu hoa mới tinh.

Mọi thứ đều mới. Có phải Tiêu Thiếu Anh cũng bắt đầu một cuộc sống mới hoàn toàn khác hẳn lúc xưa?

Y ngã xuống giường, xuống cái giường thật rộng rãi mà êm ái mới mẻ đó:

- Giường tốt thật.

- Cái giường này chưa có ai nằm lên bao giờ.

Giọng nói của Quách Ngọc Nương cũng mềm mại, còn mềm mại hơn cả cái gối thêu hoa trên giường.

- Nhưng một người nằm một mình trên cái giường tốt thế này, thật còn vô vị hơn cả uống rượu một mình.

- Tôi có thể tìm người lại bầu bạn với anh.

Cô biết cặp mắt của y này giờ vẫn cứ nhìn lom lom vào bộ phận dưới eo lưng của cô, nhưng cô không giận.

Cô còn đang cười:

- Bất cứ anh thích hạng đàn bà ra sao, tôi đều tìm được cho anh.

- Người tôi thích chính là cô đây.

Tiêu Thiếu Anh bỗng nhảy bật dậy, ôm lấy eo lưng của cô, sau đó hai người bèn ngã lăn xuống giường.

Quách Ngọc Nương hô khẽ lên, vùng vẫy một hồi.

Chỉ tiếc là bàn tay của cô cũng mềm, không có chút sức lực. Cả người cô đều mềm mại, vừa thơm vừa ngọt, vừa mềm, như một cục đường phèn.

Bộ ngực của cô còn trắng hơn cả cẩm hoa, trắng muốt sáng rực lên.

Tiêu Thiếu Anh ngồi trên người cô, cô chẳng động đậy nổi, chỉ còn nước thở dồn dập rên rỉ không ngừng.

Cô có thể cảm thấy cặp đùi của mình đang được mở ra.

- Cầu xin anh, không được như vậy, làm như vậy không được...

Cô chẳng phản kháng được, cũng không cách nào vùng vẫy được, cô chỉ còn nước van xin, nhưng không biết rằng, van xin ngược lại càng làm người đàn ông dễ dàng biến thành điên cuồng hơn.

Tiêu Thiếu Anh đã bắt đầu xé y phục cô ra, cô cắn chặt môi, bỗng nhiên hét lớn lên.

Chính ngay lúc đó, một bàn tay bỗng thò tới, chụp lấy cổ áo của Tiêu Thiếu Anh, xách nguyên cả người y lên. Bàn tay nữa thì tát vào mặt y, tát không mạnh lắm, chỉ bất quá muốn cho y tỉnh táo lại.

Tiêu Thiếu Anh quả nhiên có tỉnh táo lại chút đỉnh, y đã thấy Cát Đình Hương vẫn còn chưa say, lão đang hằn học trừng mắt nhìn y, gằn giọng nói:

- Người thật là to gan!

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn đang cười:

- Cái gan của tôi trước giờ có nhỏ đâu.

Cát Đình Hương hỏi:

- Ngay cả lời ta nói người cũng dám quên cả sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi chưa quên.

Cát Đình Hương giận dữ nói:

- Người chưa quên?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ông nói, không cho tôi nhìn cô ta, không cho tôi nghĩ bậy nghĩ bạ, tôi đều nhớ rõ.

Cát Đình Hương càng phẫn nộ, lão hỏi:

- Đã nhớ rồi, tại sao còn dám làm như vậy?

Tiêu Thiếu Anh cười hì hì nói:

- Bởi vì ông không dặn không được động vào cô ta, ông đã nói như vậy đâu.

Cát Đình Hương nhìn y một hồi, ánh mắt bỗng lộ vẻ cười cợt, lão bỗng buông tay ra, vênh mặt lên nói:

- Tốt nhất là người nằm yên ở đây ngủ một giấc, người tỉnh dậy, rồi lại gặp ta.

Tiêu Thiếu Anh lại ngã ầm ra, lấy gối ôm đầu lại, miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Cái giường lớn như vậy, bắt tôi ngủ một mình, ngủ sao cho được.

Rốt cuộc y cũng ngủ được, không những vậy còn ngủ rất nhanh.

Đợi lúc y tỉnh lại, y mới phát hiện ra không phải chỉ có một mình y đang nằm trên giường, bên cạnh còn có một người con gái nằm đó.

Một người con gái tươi tắn, như một đóa hoa, nước da trắng ngần, cái môi ngọt ngào, cặp mắt quyến rũ mê hồn.

Có phải là Quách Ngọc Nương đấy không?

Tiêu Thiếu Anh nhin không nổi muốn nhảy bật dậy, y dụi mắt, rồi mở ra nhìn, mới phát hiện ra người con gái này không phải là Quách Ngọc Nương, chỉ bất quá gương mặt sáu bảy phần rất giống cô ta.

- Cô là ai?

- Em tên là Tiểu Hà.

Cô gái này mở to cặp mắt, nhìn y chăm chú:

- Quách Tiểu Hà.

Tiêu Thiếu Anh bật cười:

- Không lẽ đàn bà con gái nơi đây đều họ Quách?

- Chỉ có hai người họ Quách.

- Hai người nào?

- Em và chị em.

Tiêu Thiếu Anh rút cuộc hiểu ra:

- Quách Ngọc Nương là chị của cô?

Tiểu Hà chớp mắt nói:

- Có phải anh cũng cho là em rất giống chị ấy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Giống quá đi.

Tiểu Hà bĩu môi nói:

- Thật ra em và chị ấy hoàn toàn là hai người khác nhau.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Sao?

Tiểu Hà nói:

- Chị em là kẻ hại người.

Tiêu Thiếu Anh lại bật cười.

Tiểu Hà nói:

- Không chừng chị ấy chẳng phải có ý câu dẫn người ta, nhưng chị ấy trời sinh là kẻ hại người, chỉ cần gặp người đàn ông nào, là biến thành như vậy, cho người ta tưởng chị ấy có tình ý gì với họ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Sau đó rồi sao?

Tiểu Hà cười lạt nói:

- Đàn ông vốn là kẻ cứ cho mình ta đây, thấy chị ấy như vậy, dĩ nhiên là nhịn không nổi muốn xáp lại.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lúc trước cũng có người thử vào?

Tiểu Hà nói:

- Không những là có, mà còn không chỉ một người thôi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hiện tại...

Tiểu Hà cười lạt nói:

- Hiện tại mấy người đó đều đã vào hết quan tài rồi.

Tiêu Thiểu Anh thở ra một hơi, y cười khỗ nói:

- Thì ra lão gia tử cũng ghen bạo quá đấy chứ.

Tiểu Hà nói:

- Vì vậy tôi mới lấy làm kỳ.

Tiêu Thiểu Anh hỏi:

- Kỳ chuyện gì?

Tiểu Hà nhìn y lom lom nói:

- Tối qua không phải anh cũng đã thử qua?

Tiêu Thiểu Anh nói:

- Tôi cũng là đàn ông.

Tiểu Hà nói:

- Hiện tại anh vẫn còn sống nhăn đó.

Cô lạnh lùng nói tiếp:

- Người đàn ông nào mà dám đụng vào chị ấy, lão gia tử chưa bao giờ buông tha một người, thật tình tôi nghĩ không ra lần này sao ông ta tha cho anh.

Tiêu Thiểu Anh cười nói:

- Vì vậy cô tính lại đây xem xét, xem thử tôi có cái gì khác lạ so với người khác?

Tiểu Hà bĩu môi, cười lạt nói:

- Anh nghĩ là tôi tự mình muốn lại đây chắc?

Tiêu Thiểu Anh hỏi:

- Không phải sao?

Tiểu Hà nói:

- Dĩ nhiên là không.

Tiêu Thiểu Anh hỏi:

- Không lẽ là lão gia tử kêu cô lại?

Tiểu Hà cũng thở ra một hơi, nói:

- Vì vậy tôi lại càng nghĩ không ra, lão gia tử trước giờ vốn đối đãi với tôi rất tốt, trước giờ cũng không cho ai đụng vào tôi, lần này lại nhất định muốn tôi lại bầu bạn với anh.

Tiêu Thiếu Anh đảo quanh tròn mắt một cái, nghiêm mặt nói:

- Dĩ nhiên là có lý do.

Tiểu Hà nhin không nổi hỏi:

- Lý do gì?

Tiêu Thiếu Anh lăn người qua, một bàn tay ôm lấy eo của cô, rồi thì thầm vào tai cô:

- Bởi vì ông ta biết cô nhất định sẽ thích tôi lắm.

Trong chậu hoa nở đầy phong tiên, nguyệt quý và mẫu đơn, dưới tường, hoa thạch lựu cũng nở rộ.

Ngoài hành lang có tám người đang thông tay đứng nghiêm trang, người nào cũng tinh tráng kiêu hãnh hơn Cát Tân nhiều.

Nơi đây, phòng vệ buổi sáng, tại sao lại nghiêm mật hơn ban đêm?

Cát Tân chắc là đã đi ngủ rồi, bất cứ ai cũng phải có lúc đi ngủ.

Tiêu Thiếu Anh bước nhanh qua hành lang dài, Cát Đình Hương đang đợi y trong mật thất.

Cát lão gia tử rất ít khi tiếp kiến thuộc hạ của lão trong mật thất, lão kêu Tiêu Thiếu Anh lại, không lẽ là có chuyện cơ mật gì để bàn luận?

- Tiêu đường chủ đã đến.

Tiêu Thiếu Anh vừa bước đến trước cửa, đã có người đang hô chào, phân đường chủ của Thương Hương Đường, quả nhiên oai phong lẫm lẫm.

Cửa lập tức mở ra.

Người mở cửa lại chính là Cát Đình Hương, Quách Ngọc Nương không ở trong phòng.

Tiêu Thiếu Anh thở phào một hơi, thật tình y cũng hơi bối rối nếu gặp lại Quách Ngọc Nương, mùi hoa theo gió thoảng tới từng trận, mặt trời đang chiếu vào góc phòng.

- Hôm nay trời đẹp thật.

Khóe miệng của Cát Đình Hương lộ một nụ cười, lão ung dung nói:

- Gương mặt của người xem ra lại không phấn khởi lắm.

Tiêu Thiếu Anh cười khổ nói:

- Đầu tôi còn nhức nhối, tối hôm qua, hình như tôi say quá đáng.

Cát Đình Hương nói:

- Ngay cả lúc Tiểu Hà vào, người cũng không hay biết gì?

Tiêu Thiếu Anh cười khổ lắc đầu.

Cát Đình Hương nói:

- Không lẽ người qua một đêm xuân tẻ ngắt vậy?

Tiêu Thiếu Anh cười khổ gật đầu.

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy sáng sớm nay người nhất định đã kiếm cách bù lại.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Vì vậy gương mặt của tôi mới xem ra không phấn khởi lắm.

Cát Đình Hương cười lớn, hình như lão đã hoàn toàn quên mất chuyện tối hôm qua.

Lão vỗ vỗ vào vai Tiêu Thiếu Anh cười nói:

- Vì vậy từ đây về sau tốt nhất là người nên thật thà hơn một chút, con nha đầu đó hình như cũng không vừa gì đâu.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cô ta nói cũng nhiều.

Cát Đình Hương nói:

- Nó nói gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cô ta đang lấy làm lạ, tại sao ông lại tha cho tôi.

Cát Đình Hương nói:

- Chuyện đó tuy người làm sai, nhưng có lúc người ta làm sai lại có chỗ hay của nó.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Làm sai lại có chuyện hay của nó?

Cát Đình Hương nói:

- Nếu một người có tâm cơ thâm trầm, có âm mưu lớn lao, y sẽ nhất định không làm chuyện gì lỗi lầm.

Tiêu Thiếu Anh hình như còn chưa hiểu:

- Nhưng tôi...

Cát Đình Hương nói:

- Nếu người tính lại đây thừa cơ báo thù, tối hôm qua nhất định sẽ không uống rượu say quá như vậy, lại càng không làm ra chuyện như vậy.

Tiêu Thiếu Anh rốt cuộc đã hiểu:

- Vì vậy tuy tôi đã làm chuyện trái, ngược lại nhờ đó mà mới rõ ra được tôi không có âm mưu.

Cát Đình Hương mỉm cười nói:

- Vì vậy hôm nay ta mới kêu người lại đây.

Tiêu Thiếu Anh nhin không nổi hỏi lão:

- Lại đây làm gì?

Cát Đình Hương bỗng quay người lại, khóa trái cửa, đóng hết cửa sổ, rồi quay đầu lại, vẻ mặt lão biến thành thật nghiêm trang:

- Ta vốn đang mãi tìm một người như người làm trợ thủ.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Hiện tại ông còn cần trợ thủ sao?

Cát Đình Hương nói:

- Bởi vì ta còn có đối đầu.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Song Hoàn Môn đã sụp đổ rồi, một dãy tây bắc, còn ai dám đối đầu với ông?

Cát Đình Hương nói:

- Chỉ có một.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Một người nào?

Cát Đình Hương nói:

- Không phải một người, một con rồng.

Tiêu Thiệu Anh thở nhẹ ra một hơi:

- Một con thanh long?

Cát Đình Hương gật gật đầu.

Tiêu Thiệu Anh thay đổi sắc mặt:

- Thanh Long hội?

Cát Đình Hương thở ra nói:

- Trừ Thanh Long hội ra, còn ai dám đối đầu với bọn ta?

Tiêu Thiệu Anh đóng miệng lại, Thanh Long hội là tổ chức đáng sợ thế nào, y dĩ nhiên đã có nghe nói qua.

Cát Đình Hương nói:

- Nghe nói Thanh Long hội phân đà rất bí mật, đã nhiều tới ba trăm sáu mươi lăm chỗ, cơ hồ đã rải rác hết thiên hạ.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Một dãy Lũng Tây cũng có phân đà của bọn chúng?

Cát Đình Hương nói:

- Năm trước đã có rồi, chỉ tiếc là nơi đây, vốn là trời đất của Song Hoàn Môn, vì vậy thế lực bọn chúng vẫn chưa có cách nào phát triển.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Hiện tại tuy Song Hoàn Môn đã sụp đổ, Thương Hương Đường đã thay thế vào đó.

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy bọn chúng vẫn còn không có cơ hội.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Nếu bọn chúng còn chút tự hiểu biết mình, bọn chúng phải rút khỏi Lũng Tây rồi.

Cát Đình Hương cười lạt nói:

- Chỉ tiếc là bọn chúng chẳng có tí gì là tự hiểu biết mình cả.

Tiêu Thiếu Anh cũng đang cười lạt nói:

- Không lẽ bọn chúng còn dám ở đây ăn thua đủ với Thương Hương Đường sao?

Cát Đình Hương nói:

- Thậm chí bọn chúng còn muốn ta quy phò bọn chúng, đem nhập Thương Hương Đường vào phân đà của bọn chúng.

Tiêu Thiếu Anh cười lạt nói:

- Chuyện này cứ như là nằm mộng vậy.

Cát Đình Hương nói:

- Chỉ tiếc đây không phải là mộng!

Vẻ mặt của lão càng nghiêm trang:

- Bọn chúng đã cảnh cáo với ta lần chót, muốn ta trả lời bọn chúng trước ngày mồng chín tháng chín.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Nếu ông không chịu thì sao?

Cát Đình Hương nói:

- Nếu ta không chịu, ta sẽ không sống qua đêm mồng chín tháng chín.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Đây là lời bọn chúng nói?

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chuyện này cứ như là đánh rắm vậy.

Cát Đình Hương nói:

- Chỉ tiếc đây cũng chẳng phải là chuyện đánh rắm. Thanh Long hội nói ra điều gì, trước giờ vốn vẫn là nói được, làm được.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ông đã gặp người của bọn chúng?

Cát Đình Hương lắc đầu nói:

- Ta chỉ nhận được ba phong thư của bọn chúng.

Tiêu Thiều Anh hỏi:

- Ông cũng không gặp người đưa thơ sao?

Cát Đình Hương nói:

- Không.

Tiêu Thiều Anh hỏi:

- Trên bì thơ đề tên của ai?

Cát Đình Hương nói:

- Mồng chín tháng chín.

Tiêu Thiều Anh nói:

- Như vậy có nghĩa là gì?

Cát Đình Hương nói:

- Mỗi năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, phân đà của bọn chúng có đúng ba trăm sáu mươi lăm chỗ, vì vậy bọn chúng trước giờ lấy ngày tháng ra làm danh hiệu cho phân đà.

Tiêu Thiều Anh hỏi:

- Mồng chín tháng chín là danh hiệu của phân đà ở Lũng Tây?

Cát Đình Hương nói:

- Chắc là vậy rồi.

Tiêu Thiều Anh nói:

- Đà chủ của phân đà này là ai?

Cát Đình Hương nói:

- Không ai biết cả.

Tiêu Thiều Anh nói:

- Cũng không ai biết phân đà này trụ sở ở đâu?

Cát Đình Hương nói:

- Không ai cả.

Lão thở ra một hơi, nói:

- Đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của bọn chúng, nếu bọn chúng đến đánh nhau quang minh chính đại với bọn ta, ta sẽ không sợ gì, nhưng thế này lại làm cho chúng ta không thể không đề phòng ám tiễn của bọn chúng.

Lão nắm chặt hai nắm tay, hiển nhiên lão đang phần nộ vô cùng, khích động vô cùng, hình như lão đã quên mất, lúc lão đối phó với Song Hoàn Môn, lão cũng đã dùng thủ đoạn cũng không được mấy quang minh chính đại.

Tiêu Thiểu Anh cũng lập tức đồng ý:

- Minh thương dị đoá, ám tiễn nan phòng, câu nói đó tôi vẫn thấy thật không sai tí nào.

Cát Đình Hương nói:

- Còn có một câu tốt nhất là người nên nhớ kỹ.

Tiêu Thiểu Anh hỏi:

- Câu gì?

Cát Đình Hương nói:

- Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tào ương!

Lão cười lạt, nói tiếp:

- Bọn chúng đã tính đối phó với ta vào ngày mồng chín tháng chín, ta sẽ đối phó với bọn chúng trước ngày mồng chín tháng chín.

Tiêu Thiểu Anh nói:

- Vì vậy ông nhất định phải tìm cho ra phân đà của bọn chúng trước.

Cát Đình Hương gật gật đầu nói:

- Đây cũng là chuyện ta sắp nhờ người đi làm cho ta.

Nói đến đây, lão mới đại khái vào tới chính đề:

- Chuyện này dĩ nhiên không dễ dàng gì, ta nghĩ đi nghĩ lại, không chừng chỉ có người mới làm được.

Tiêu Thiểu Anh trầm tư một hồi, y không hề hỏi lão tại sao.

Nhưng Cát Đình Hương đang giải thích:

- Bởi vì người đã là phân đường chủ nơi đây, nhưng bên ngoài chưa có ai biết, tuy người là một người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng rất ngu xuẩn.

Tiêu Thiểu Anh bỗng hỏi:

- Ông nói ông đã nhận được ba phong thơ của bọn chúng?

Cát Đình Hương gật gật đầu, nói:

- Những gì trong thơ, ta đều đã nói hết cho người nghe.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi còn muốn nhìn thử xem.

Cát Đình Hương hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì ba phong thơ này, là đầu mối duy nhất của chúng ta.

Cát Đình Hương thở dài nói:

- Chỉ tiếc là ta đã xem mấy chục lần rồi, mà ngay cả một chút manh mối cũng nhìn không ra.

Cũng một loại giấy, cùng một nét chữ.

Loại giấy dùng là loại phổ thông nhất, chữ viết rất ngay ngắn, nhưng lại rất vụng về xấu xí.

Lời trong phong thơ, toàn bộ đều như Cát Đình Hương đã nói cho y nghe.

Cát Đình Hương đợi đến lúc Tiêu Thiếu Anh lật lá thư ra coi đi coi lại mấy chục lần trước cửa sổ rồi, lão mới hỏi:

- Người thấy ra được gì?

Tiêu Thiếu Anh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ba lá thư này cùng do một người viết.

Cái điểm này bất kỳ ai cũng đều nhìn ra, có nhìn ra cũng chẳng để làm gì.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người nhìn ra ai viết những lá thư đó?

Tiêu Thiếu Anh lắc đầu nói:

- Nhưng tôi thấy được hai chuyện khác.

Cát Đình Hương lập tức hỏi:

- Hai chuyện gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Thứ nhất, ba lá thư này không phải viết ở cùng một nơi.

Cát Đình Hương nói:

- Sao?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Bởi vì tuy giấy và chữ viết giống nhau, nét mực lại khác nhau.

Cát Đình Hương nói:

- Điểm này cũng coi là một đầu mối hay sao?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Không những là một đầu mối, còn rất trọng yếu nữa.

Cát Đình Hương nói:

- Ta nhìn không ra có gì trọng yếu trong đó.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Ba lá thư này có phải là cơ mật lắm không?

Cát Đình Hương gật gật đầu.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Nếu ông muốn viết lá thư như vậy cho kẻ đối đầu của mình, ông sẽ viết ở nơi nào?

Cát Đình Hương nói:

- Ngay ở nơi đây.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Bởi vì nơi đây không những là bí thất của ông, nó còn là thư phòng.

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Phân đà chủ của Thanh Long hội viết ba lá thư này cho ông, có phải cũng nên viết trong thư phòng của y không?

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Trong thư phòng của một người, có bao giờ có hai loại mực khác nhau không?

Cát Đình Hương nói:

- Chắc không.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhưng nét mực trong ba lá thư, lại khác nhau nhiều lắm.

Cát Đình Hương nói:

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Y viết lá thư thứ nhất, dùng loại mực thượng phẩm Tống Mặc và bút Lang Hào, viết lá thư thứ ba thì dùng loại tối đa chỉ đáng giá hai đồng tiền.

Cát Đình Hương trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Như vậy có thể thấy là ba lá thư nhất định không viết trong thư phòng của y.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lá thư cơ mật trọng yếu như vậy, tại sao y không viết trong thư phòng bí thất của mình?

Cát Đình Hương hỏi:

- Người nói thử tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không chừng chỉ có một lý do.

Cát Đình Hương hỏi:

- Lý do gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Y chẳng có thư phòng gì cả.

Cát Đình Hương nói:

- Lấy thanh thế của Thanh Long hội như vậy, trong phân đà của bọn chúng, tại sao lại không có thư phòng?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cũng chỉ có một lý do.

Cát Đình Hương hỏi:

- Lý do gì?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Bọn họ chẳng có phân đà gì ở đây cả.

Cát Đình Hương thộn mặt ra.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Bọn chúng cho dù có phân đà ở đây, cũng nhất định không phải là một nơi cố định, không những vậy còn rất lưu động, người trong phân đà tùy thời đều có thể thay đổi chỗ tụ họp, tùy thời đều thay đổi chỗ tàng thân.

Cát Đình Hương sáng rực mắt lên, lão nói:

- Bởi vì nơi đây vốn là trời đất của Song Hoàn Môn, bọn chúng không cách nào mọc rễ được ở đây.

Tiêu Thiệu Anh gật gật đầu nói:

- Đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của bọn chúng.

Cát Đình Hương nói:

- Sao?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Chỉ vì người của bọn chúng tùy thời lưu động, vì vậy bất kỳ ở đâu, cũng đều rất có thể có người của bọn chúng ẩn núp ở đó.

Cát Đình Hương thay đổi nét mặt hỏi:

- Ngay cả trong Thương Hương Đường này cũng có thể?

Tiêu Thiệu Anh không thừa nhận, cũng không phủ nhận, y chỉ nói qua chuyện khác:

- Tôi còn thấy được một chuyện khác nữa.

Cát Đình Hương nói:

- Người nói đi.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Ba lá thư này tuy chữ viết rất ngay ngắn, nhưng cũng rất vụng về, không những vậy, mỗi chữ đều có hơi nghiêng qua bên trái một chút, hiển nhiên, người viết quen dùng tay phải, đổi qua viết tay trái.

Cát Đình Hương nói:

- Điểm đó lại nói ra được gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Người quen dùng tay phải, đổi qua dùng tay trái, thông thường chỉ có một lý do.

Cát Đình Hương hỏi:

- Lý do gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Y không muốn nét chữ của mình bị người khác nhận ra.

Cát Đình Hương thay đổi nét mặt nói:

- Không lẽ nét chữ người này, ta vốn có thể nhận ra được?

Tiêu Thiếu Anh yên lặng.

Yên lặng có nhiều nghĩa, cái yên lặng của y, hiển nhiên có nghĩa là thừa nhận.

Cát Đình Hương nói:

- Không lẽ người này ta cũng nhận ra được, không lẽ y ở trong Thương Hương Đường?

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn yên lặng.

Những câu hỏi đó, y bất tất phải trả lời, chính Cát Đình Hương trong bụng cũng đã biết rõ rồi.

Bên ngoài song cửa, ánh mặt trời vẫn còn sáng lạn, gương mặt xanh lè của lão thì đượm đầy nét âm u, lão chậm chậm ngồi xuống, nhìn đăm đăm vào nghiên bút trên bàn, rồi bỗng nói:

- Ta cũng dùng Lang Hào và Tống Mặc.

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu.

Hiển nhiên y đã nhìn thấy chuyện đó từ lâu.

Cát Đình Hương nói:

- Lá thư đầu tiên, ta nhận được giữa tuần tháng trước.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Sao?

Cát Đình Hương nói:

- Lúc đó đại cuộc còn chưa rõ ràng, nơi đây còn rất hỗn loạn, ta cũng không phải như bây giờ, không hay ở trong thư phòng.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Bên ngoài có người phòng vệ hay không?

Cát Đình Hương nói:

- Có.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nếu đã có người phòng vệ, chắc không có mấy người vào được nơi đây.

Cát Đình Hương nói:

- Không nhiều.

Gương mặt của lão càng âm trầm, lão bỗng cười nhạt:

- Nhiều hay không nhiều cũng thế, chỉ cần một người vào được cũng quá đủ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lá thư thứ ba ông nhận được vào lúc nào?

Cát Đình Hương nói:

- Hai ngày trước.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lúc đó nơi đây đã an định hẳn hoi, y không dám mạo hiểm ngồi đây viết.

Cát Đình Hương nói:

- Ừm.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cái thứ bút mực đáng hai đồng tiền đó, nơi nào cũng có, không những vậy, sử dụng cũng rất tiện lợi.

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy y tùy thời tùy chỗ đều có cơ hội viết lá thư đó.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói:

- Dù có chui trong hang hổ, cũng đều viết được, không những vậy, viết xong còn thuận tay ném bút mực vào đó.

Cát Đình Hương nắm chặt hai nắm tay nói:

- Vì vậy ba lá thư này đều bỗng nhiên xuất hiện, mà ta thủy chung vẫn không tra xét ra được người đưa thư làm sao lén vào được nơi này!

Ánh mắt của Tiêu Thiếu Anh loang loáng, y hỏi:

- Còn nếu người ngoài thì sao?

Cát Đình Hương trả lời:

- Cái đường người đi vào, tất cả tổng cộng có mười một đạo cơ quan, nhất định không có kẻ nào có thể qua được không một tiếng động, trừ phi...

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trừ phi y cũng như tôi, cũng là thuộc hạ thân tín của ông.

Cát Đình Hương cười lạt.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Theo tôi biết, người thân cận với ông không nhiều lắm.

Cát Đình Hương nói:

- Không nhiều.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì thuộc hạ của ông, bốn tay phân đường chủ, đến nay đã chết mất ba người.

Gương mặt của Cát Đình Hương lại biến sắc. Lão đã nghe ra được câu nói của Tiêu Thiếu Anh, ắt hẳn có ẩn hàm thâm ý, lão đang đợi Tiêu Thiếu Anh nói hết câu.

Nào ngờ Tiêu Thiếu Anh bỗng lái qua chuyện khác, y nói:

- Phòng vệ Ở nơi đây, có phải buổi tối sơ hốt hơn buổi sáng?

Cát Đình Hương hỏi:

- Tại sao người lại nghĩ vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì hiện tại bên ngoài có tám người phòng vệ, ban đêm chỉ có một mình Cát Tân.

Cát Đình Hương hững hờ nói:

- Đó chỉ là vì một người có lúc còn hữu dụng hơn cả tám, mười người khác.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Cát Tân là người rất hữu dụng?

Cát Đình Hương hỏi lại:

- Người nhìn không ra?

Tiêu Thiếu Anh cười khố nói:

- Thật tình tôi nhìn không ra.

Cát Đình Hương nói:

- Nếu ngay cả người cũng nhìn không ra, điều đó chứng tỏ sau này ta nên càng trọng dụng y hơn.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bao nhiêu năm nay, không những y giấu kín không ai biết, mà nhất định còn ít khi làm chuyện sai lầm.

Cát Đình Hương nói:

- Đúng là y trước giờ không bao giờ làm chuyện gì lỗi lầm...

Giọng nói của lão bỗng ngừng bật lại, gương mặt lão cũng biến sắc.

Nếu một người đã có tâm cơ thâm trầm, âm mưu to lớn, người đó nhất định sẽ không làm chuyện gì sai lầm.

Đây là lời của chính lão ta vừa nói, dĩ nhiên lão ta không thể quên được.

Tiêu Thiếu Anh đang mỉm cười, nhìn lão nhẩn nha nói:

- Y theo ông chắc cũng đã lâu năm, nếu ngay cả một chuyện sai lầm cũng chưa từng phạm phải thật, chuyện đó quả thật không dễ dàng gì cho lắm.

Cát Đình Hương rần mặt lại, chậm chậm nói:

- Hai năm, y theo ta cũng chỉ bất quá mới hai năm nay.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hai năm tuy không dài lắm, nhưng cũng không ngắn.

Cát Đình Hương nói:

- Cái tên của y vốn là Chương Tân.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cái tên đó trước giờ tôi chưa từng nghe qua.

Cát Đình Hương nói:

- Ta cũng chưa nghe qua.

Hai người nhìn nhau chăm chú, trầm mặc một hồi thật lâu, Cát Đình Hương bỗng nói:

- Y cũng cư trú ở phía sân sau.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Sao?

Cát Đình Hương nói:

- Cũng ngay phía sau chỗ nhà hôm qua người đã ngủ, trước cửa có trồng cây bạch dương đó.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Sao?

Cát Đình Hương nói:

- Từ nay trở đi, người cũng sống ở đây thôi, ta có thể kêu Tiểu Hà bầu bạn với người.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhưng...

Cát Đình Hương không để cho y nói tiếp, lại nói:

- Nhưng ta cũng biết người không chịu được gò bó, vì vậy ban ngày người cứ việc tự do đi ra vào, chỉ bất quá, ban đêm người nhất định phải về lại đây.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Tại sao?

Cát Đình Hương nói:

- Bởi vì ta nói vậy.

Lão rắn mắt lại, nói tiếp:

- Ta muốn người để ý coi chừng nơi đây, chỉ cần phát hiện người nào khả nghi, lập tức đem lại gặp ta ngay.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lời nói của ông là mệnh lệnh, nhưng còn của tôi...

Cát Đình Hương nói:

- Người trực tiếp nghe lệnh của ta, ngoài ra, chuyện khác người đều được toàn quyền làm chủ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Người khác phải nghe theo lệnh tôi?

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ngay cả Vương Đồng cũng không ngoại lệ?

Cát Đình Hương nói:

- Bất kỳ ai cũng không ngoại lệ.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói:

- Thật ra tôi chẳng nghi ngờ gì Vương Đồng, tuy y là anh em với Vương Nhuệ, nhưng giữa anh em họ với nhau, không có gì bí mật cả.

Gương mặt của Cát Đình Hương không lộ vẻ gì, sự liên hệ giữa Vương Đồng và Vương Nhuệ, hiển nhiên lão đã biết từ lâu.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi nghi ngờ đây là chuyện khác nữa.

Cát Đình Hương hỏi:

- Chuyện gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hôm đó ông lại tập kích Song Hoàn Môn, tổng cộng có tất cả là mười ba người.

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Trừ ông và Vương Đồng ra, bốn vị phân đường chủ đều có mặt?

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiệu Anh hỏi:

- Còn bảy người kia là ai?

Cát Đình Hương nói:

- Là cao thủ ta mời lại từ bên ngoài.

Tiêu Thiệu Anh hỏi:

- Đều trả tiền mời lại?

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiệu Anh hỏi:

- Hiện tại bọn họ đang ở đâu?

Cát Đình Hương nói:

- Ta kêu bọn họ lại, chỉ bất quá là để đối phó với Song Hoàn Môn.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Hiện tại Song Hoàn Môn đã bị tiêu diệt, bọn họ đều đã bỏ đi hết?

Cát Đình Hương nói:

- Mỗi người đều đem năm vạn lượng bạc đi.

Tiêu Thiệu Anh mỉm cười nói:

- Năm vạn lượng bạc quả thật không ít, chỉ bất quá, cũng không nhiều lắm.

Cát Đình Hương hỏi:

- Còn không nhiều lắm?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Ông có thể bỏ ra năm vạn lượng, Thanh Long hội không chừng có thể bỏ ra mười vạn lượng.

Cát Đình Hương thay đổi sắc mặt nói:

- Người nghi ngờ bọn họ là người của Thanh Long hội?

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Tôi chỉ bất quá cảm thấy kỳ quái, trận chiến đó, tại sao tất cả bọn họ chẳng ai bị thương tổn gì, người chết đều là thuộc hạ thân tín của ông?

Cát Đình Hương lại nắm chặt hai nắm tay, trận chiến đó, quả thật, tình huống quá hỗn loạn, trừ chuyện tập trung đối phó với Thịnh Thiên Bá, lão không chú ý được chút gì những chuyện khác.

Bốn vị phân đường chủ của Thương Hương Đường, rốt cuộc đã chết về tay ai? Đệ tử của Song Hoàn Môn? Hay là những tay trợ thủ lão đã mời lại?

Cát Đình Hương cũng không thể xác định rõ ràng.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Tôi chỉ bất quá cảm thấy, nếu ông mua được bọn họ, Thanh Long hội cũng có thể mua được bọn họ vậy.

Y chậm chậm nói tiếp:

- Sau trận chiến đó, tuy Song Hoàn Môn đã sụp đổ hoàn toàn, Thương Hương Đường cũng bị hao tổn nguyên khí rất nhiều, người chân chính có lợi nhất, không chừng là Thanh Long hội!

Cát Đình Hương bỗng cười lạt nói:

- Lúc trước ta đã tìm lại bọn họ, hiện tại vẫn có thể tìm lại lần nữa xem.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Tìm được rồi sao? Không lẽ bọn họ sẽ thừa nhận mình là người của Thanh Long hội sao?

Cát Đình Hương nói:

- Bất kể bọn họ là Thanh Long hội hay không cũng vậy!

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Tại sao lại cũng vậy?

Cát Đình Hương lạnh lùng nói:

- Đến lúc đó, ta cũng chẳng sợ giết lầm người.

Thà giết lầm một ngàn người, cũng không thể tha lầm một người.

Đây vốn là nguyên tắc làm việc của những tay gian hùng.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ông tính kêu ai đi tìm? Vương Đồng?

Cát Đình Hương đang suy nghĩ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lấy sức một người của Vương Đồng, có thể đối phó được bảy người đó không?

Cát Đình Hương không trả lời câu hỏi đó, lão cũng không cần phải trả lời.

Lão bỗng cất cao giọng hô lên:

- Cát Tân!

Ngoài cửa lập tức có người ứng tiếng:

- Có mặt!

Cát Đình Hương phát ra mệnh lệnh ngắn gọn:

- Kêu Vương Đồng lại đây, nhanh.

Tiêu Thiếu Anh không hỏi gì nữa, y cũng chẳng cần phải hỏi. Y biết Cát Đình Hương kêu Vương Đồng lại, chỉ có một mục đích:

- Giết người!

Y rất hiểu cái thủ đoạn giết người của Vương Đồng, từ lúc Cát Đình Hương phát ra cái mệnh lệnh đó bắt đầu đi, bảy gã trợ thủ kia cũng đã coi như là bảy người đã chết.

CỔ LONG

ĐA TÌNH HOÀN

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 7

Ám Sát

Thương Hương Đường là một trang viện rất lớn, từng lớp từng lớp nhà, không biết bao nhiêu mà kể.

Chỗ Cát Tân ở là căn nhà thứ sáu, trước cửa quả nhiên có một cây bạch dương.

Cửa đang mở, bên trong yên lặng không nghe tiếng người, hình như Cát Tân đã ngủ say, y xem ra lúc nào cũng có vẻ mệt mỏi.

Tiêu Thiếu Anh chấp hai tay sau lưng, chậm chậm đi hết qua dãy nhà, một người cung kính đi sau lưng y.

- Người là Cát Thành?
- Vâng.
- Người quen biết Cát Tân bao lâu rồi?
- Cũng gần tới ba năm.
- Các người ở cùng một nhà?
- Vâng.
- Người thấy y là con người ra sao?
- Hình như y là một quái nhân, bình thường ít khi nói chuyện với chúng tôi.
- Cũng không uống rượu với các người?
- Y không uống rượu, rượu chè cờ bạc trai gái trước giờ y không dính vào.

Cát Thành không những hỏi đâu trả lời đó, thái độ còn rất cung kính, trả lời rất tường tận.

Bởi vì đây là mệnh lệnh của lão gia tử.

... Đem Tiêu đường chủ đi khắp nơi xem qua, từ nay về sau, người là trưởng ban trực thuộc vào Tiêu đường chủ.

Tiêu Thiếu Anh rất bằng lòng gã này, y thích những kẻ nghe lời.

- Người có uống rượu không?

- Chuyện gì khác tôi đều không có, chỉ có mỗi ham uống rượu chút đỉnh.

Cát Thành rụt rè một hồi, rốt cuộc cũng nói thật ra.

Tiêu Thiếu Anh càng bằng lòng hơn... Quý rượu dù gì cũng thích quý rượu.

Căn nhà thứ bảy hoa nở rộ đầy sân, dưới mái nhà có treo cái lồng chim, một cặp anh vũ đang kêu chí chác.

- Ai trú ở nơi đây?

- Chị em Quách cô nương, còn có sáu đứa a đầu.

- Lão gia tử thường hay đến đây không?

- Lão gia tử không hay lại, Quách cô nương lại chỗ lão gia tử thường hơn.

Tiêu Thiếu Anh lại bật cười, y lại hỏi:

- Quách cô nương lại đây bao lâu rồi?

- Hình như còn chưa tới hai năm.

- Còn em của cô ta?

- Quách cô nương đến đây bảy tám tháng rồi mới đem nhị cô nương đón về.

- Nhị cô nương có phải cũng thường hay lại chỗ lão gia tử?

- Nhị cô nương là người rất quy củ, bình thường cô không hay bước ra khỏi nhà, trước giờ cũng không ai thấy cô ấy đi ra quá căn nhà một bước.

Tiêu Thiếu Anh lại bật cười.

Căn nhà phía sau cùng, cây cối um tùm, hình như còn u tĩnh hơn cả chỗ Quách Ngọc Nương ở.

Gió thổi qua, mùi thuốc thơm thơm bay lại từng trận.

- Căn nhà này ai ở vậy?

- Đây là chỗ dưỡng bệnh của Tôn đường chủ.

- Tôn đường chủ? Tôn Tân?

Cát Thành gật gật đầu, thờ dài nói:

- Bốn vị đường chủ lúc trước, hiện tại chỉ còn thừa có một vị Tôn đường chủ này thôi.

- Y thụ thương nặng lắm sao?

Cát Thành lại gật gật đầu:

- Lão nhân gia bị nội thương, tuy đã đổi bảy tám thầy thuốc rồi, mỗi ngày đều uống bảy tám thang thuốc, nhưng đến bây giờ, vẫn còn chưa thấy thuyên giảm gì cả, ngay cả đứng dậy cũng không cách gì đứng nổi.

Tiêu Thiếu Anh trầm ngâm một lát, nói:

- Ta nghe tiếng y là kẻ anh hùng đã lâu nay, nay đã lại đây phải vào bái phỏng y một chút.

Cát Thành muốn ngăn trở, nhưng rồi ráng nhịn lại.

Đối với y, Tiêu Thiếu Anh nói tiếng gì, tiếng đó là mệnh lệnh, mệnh lệnh thì chỉ có phục tùng theo thôi.

Bọn họ vừa bước vào sân, phía sau cây cổ thụ bỗng có bóng người thoáng qua.

Đây là một cái bóng rất yếu điệu, hình như đang mặc chiếc áo nhẹ màu vàng lợt.

Tiêu Thiếu Anh hình như không thấy gì cả.

Nhưng Cát Thành thì có thấy, y lắc đầu nói:

- Con nhỏ này tuổi tác không nhỏ gì nữa, mà cứ như là con nít, không dám thấy mặt ai.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ hỏi:

- Con a đầu này là ai?

Cát Thành nói:

- Nhất định là Thúy Nga, mấy con a đầu tùy thân của Quách cô nương, đều đang hoàng đầu ra đó, chỉ có nó là cứ mắc cỡ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cô ta cũng là a đầu của Quách cô nương?

Cát Thành nói:

- Vâng.

Hình như y sợ Tiêu Thiểu Anh hiểu lầm, lập tức lại giải thích:

- Tôn đường chủ uống thuốc, trước giờ đều do mấy con nhỏ a đầu của Quách cô nương lo liệu dùm.

Tiêu Thiểu Anh nói:

- Sao?

Cát Thành nói:

- Bởi vì bọn họ đều do Quách cô nương tự tay huấn luyện, làm việc rất cẩn thận, lo lắng cũng rất chu đáo.

Tiêu Thiểu Anh cười cười nói:

- Chỉ tiếc là Tôn đường chủ bệnh tình không phải nhẹ, nếu không nhất định ông ta còn có nhiều chuyện khác để cho các cô đó lo lắng dùm.

Tôn Tân bệnh tình quả thật không nhẹ tí nào.

Trong phòng ẩm thấp và u ám, tàng cây che hết cả ánh nắng mặt trời, song cửa cũng được đóng chặt.

- Tôn đường chủ không ra gió được.

Mùi thuốc thật nồng.

- Tôn đường chủ mỗi ngày phải uống bảy tám thứ thuốc.

Hiện tại đang là mùa hạ nóng bức.

Cái vị đại hán năm xưa đã từng sử dụng cây long côn hoành tảo giang hồ, bây giờ chỉ còn có đắp một cái chăn bông dày cộm.

Không những y không cảm thấy nóng nảy tí nào, mà hình như còn cảm thấy muốn lạnh run, cả người đều rúc trong chăn.

Có người đẩy cửa bước vào, y cũng chẳng xoay người lại, cũng chẳng mở miệng.

- Thúy Nga vừa đi ra, chắc là Tôn đường chủ vừa mới uống thuốc xong, đã đi ngủ rồi.

Cát Thành lại đang giải thích:

- Mỗi lần ông ta uống thuốc xong, là đều ngủ thiếp một lúc.

Tiêu Thiệu Anh ngần ngừ một lát, rốt cuộc cũng rón rén bước ra, nhè nhẹ đóng cửa lại:

- Để hôm khác ta lại.

Nhưng y cũng chưa đi ngay, y còn đứng trước cửa, đứng một hồi ở đó, hình như đang lắng tai nghe gì đó. Y không nghe thấy gì cả.

Trong nhà rất yên tĩnh, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có.

- Ai đang rung chuông vậy?

- Nhà bếp ở phía sau.

- Bây giờ đã đến giờ cơm chiều rồi sao?

- Chúng tôi ăn cơm chiều có hơi sớm một chút, bởi vì trời chưa sáng đã phải thức dậy rồi.

- Người mau mau đi ăn cơm đi.

Tiêu Thiệu Anh vầy vầy tay nói:

- Chuyện gì lớn tày trời, cũng không quan trọng bằng chuyện ăn.

- Vậy thì lão nhân gia...

- Ta đã lão gì đâu...

Tiêu Thiệu Anh mỉm cười nói:

- Ta còn đi một mình được mà.

Tịch dương đầy trời, ráng hồng như lửa.

Trong sân không có tiếng người, Tiêu Thiệu Anh chấp hai tay sau lưng, chậm chậm đi về sau cây cổ thụ.

Một cây dung thụ lớn năm ba người ôm không xuể.

Cái bóng người mặc áo nhẹ màu vàng lợt, thân hình nhẹ nhàng yếu điệu như chim én đã biến mất từ lâu.

Nhưng Tiêu Thiệu Anh chẳng hề trông thấy có người đi ra cái sân này.

Y đi vòng quanh cây cổ thụ, khoe miệng lộ một nụ cười, nụ cười thật kỳ quái.

Chính ngay lúc đó, bên ngoài bức tường thấp bỗng có bóng người thoáng qua, một làn sáng bạc như mưa rào bay lại sau lưng y.

Sau lưng y không có cặp mắt, may mà y còn lỗ tai, không những vậy, còn rất thính.

Tiếng gió vừa xé lên, mười bảy mười tám mũi ngân châm đã ghim lên thân cây, người của y thì đã lướt ra khỏi bờ tường.

Trong cái sân ở tường bên kia, hoa mọc đầy mọi nơi, dưới ánh tịch dương trông lại càng huy hoàng sáng lạn.

Cái bóng lúc này thì đã biến đâu mất.

Trong đám hoa có dăm ba căn nhà, dưới mái nhà có treo lồng chim làm bằng đồng y, bỗng nhiên có tiếng kêu lên khe khẽ:

- Có khách, có khách...

Cặp anh vũ cái miệng thật là hay.

Tiêu Thiếu Anh chỉ còn nước bước tới.

Y còn chưa tới trước cửa, đã có cô thiếu nữ có cặp mắt thật to, thắt búi tóc dài mặc áo màu xanh lục bước ra nghinh đón, hai tay chống nạnh mắt trừng lên hỏi:

- Người tìm ai?

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói:

- Tôi không lại đây tìm ai cả.

Cô bé lại càng hung dữ:

- Đã không lại đây tìm người, lăm la lăm lét làm gì đây?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi chỉ bất quá tùy tiện lại nhìn nhìn xem.

- Người có biết nơi đây là nơi nào không vậy?

- Bởi vì tôi biết, vì vậy tôi mới lại.

Cô bé đưa cặp mắt to to kia nhìn y từ đầu đến chân, từ chân lên đầu:

- Người là ai? Người tên họ là gì?

- Tôi họ Tiêu.

Cô bé bỗng nhiên hết hung dữ, cô chớp mắt cười nói:

- Thì ra là Tiêu công tử, nhất định ông lại đây tìm nhị cô nương chúng tôi.

Tiêu Thiếu Anh đành phải thừa nhận:

- Nhị cô nương có trong nhà không?

Cô bé cười ngặt nghẽo nói:

- Dĩ nhiên là không có, cô chẳng màng gì đến chuyện ăn uống, đã đến chỗ Tiêu công tử rồi.

Tiêu Thiếu Anh đang tính đi, cô bé này bỗng nói:

- Tôi tên là Thúy Nga, nếu Tiêu công tử có chuyện chi phân phó, chỉ việc kêu người lại tìm tôi, không những tôi biết nấu cơm, tôi còn biết hâm rượu nữa.

Cô tên là Thúy Nga.

Cô mặc chiếc áo màu xanh lục.

Cô không mặc cỡ tí nào.

Còn cái cô không dám gặp người lạ, mặc áo vàng lượt lại là ai?

Cát Thành đang nói dối, hay y chẳng thấy rõ ràng lắm?

- Nhị cô nương lúc đi, có dặn nhà bếp chúng tôi làm mấy món ăn đem qua, bây giờ chắc là đang đợi Tiêu công tử về uống rượu đó.

Tiêu Thiếu Anh không về lại.

Y đi ngược về chỗ Tôn Tân đang dưỡng bệnh, cửa là do y đóng lại, không hề khóa từ bên trong.

Y mở cửa bước vào.

Trong nhà lại càng u ám, Tôn Tân vẫn còn nằm cuộn người trong chăn, ngay cả thân hình cũng chưa xoay trở lại.

Cạnh giường đôi giày vải bông, còn đang để ngay gần ở đó.

Tiêu Thiếu Anh còn nhớ rõ đôi giày để ra sao ở đó, nếu có người mang vào, y chỉ nhìn qua là biết ngay.

Đôi giày này cũng không có ai đụng tới, Tiêu Thiếu Anh chau mày một cái, hình như cảm thấy kỳ lạ, hình như cảm thấy có chút thất vọng.

Không lẽ y nghi ngờ người vừa mới ám toán mình là kẻ đang bị trọng bệnh kia, là Tôn Tân?

Bất kể ra sao, trong phòng quả thật tràn đầy một cái gì âm u nguy dị không sao nói được, bất cứ ai đều không thể ở trong căn phòng này lâu được.

Y đang tính bỏ ra, vừa quay người lại, bèn thấy ngay Cát Đình Hương.

Tiếng chân của Cát Đình Hương rất nhỏ.

Tiêu Thiếu Anh không thể ngờ một người cao lớn như vậy bước chân lại nhẹ nhàng như một con mèo.

Y quên rằng hổ báo ăn thịt người, cũng như mèo vậy, dưới chân có một lớp da dày mà mềm mại.

Bọn chúng đều chung một loài động vật, phải cần ăn thịt sống mới có thể sinh tồn.

Mèo ăn cá ăn chuột, hổ báo ăn chồn ăn thỏ, Cát Đình Hương thì ăn người!

Ngoài cửa ánh tịch dương đang chiếu trên người của Cát Đình Hương, làm cho lão xem ra lại càng hùng tráng uy vũ.

- Hiện tại chắc người cũng đã nhìn ra được, người ám toán người, nhất định không phải là Tôn Tân.

- Ông biết tôi bị ám toán?

Cát Đình Hương hững hờ nói:

- Chuyện nơi đây, trước giờ không có thứ gì giấu qua khỏi mắt ta.

Y mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay có một cây ngân châm:

- Người ám toán người dùng cái thứ đồ chơi này phải không?

Tiêu Thiếu Anh vênh mặt lên nói:

- Đây không phải là đồ chơi, đây là ám khí giết người, chỉ cần một cây châm trúng vào người tôi, hiện tại tôi đã là người chết.

Cát Đình Hương chỉ cười cười nói:

- Người bất tất phải tức giận với ta, người ám toán người không phải là ta.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Đây cũng không phải là ám khí của ông?

Cát Đình Hương nói:

- Đây là ám khí ta mới lấy xuống từ thân cây cổ thụ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ông có biết nơi đây ai dùng thứ ám khí độc hại này?

Cát Đình Hương lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng nhìn ra thứ ám khí này thật độc...

Tiêu Thiếu Anh ngắt lời lão nói:

- Thủ pháp ném ám khí lại càng cay độc, ném ra một lượt tới mười bảy mười tám cây.

Cát Đình Hương nói:

- Ta đã đếm rồi, chỉ có mười bốn cây.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Mười bốn cây và mười bảy mười tám cây cũng chẳng có gì khác nhau mấy.

Cát Đình Hương nói:

- Khác nhau rất nhiều.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Khác nhau chỗ nào?

Cát Đình Hương nói:

- Nếu là mười bảy mười tám cây, thì ngay cả ta cũng nhìn không ra đó là thứ ám khí gì.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hiện tại thì ông đã thấy ra?

Cát Đình Hương gật gật đầu nói:

- Loại châm này tuy nhỏ, nhưng đâm vào trong thân cây, sâu tới tận lõi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nếu trúng vào người tôi, e rằng đã lút vào xương tủy.

Cát Đình Hương nói:

- Nhất định là lút vào xương tủy.

Ánh mắt của Tiêu Thiểu Anh loang loáng, hình như đã hiểu ý lão:

- Ai lại có thủ kình mạnh đến như vậy?

Cát Đình Hương nói:

- Không ai cả.

Tiêu Thiểu Anh nói:

- Như vậy thứ ám khí này là do cơ quan phát ra?

Cát Đình Hương gật gật đầu nói:

- Trên đời này ám khí bắn ra từ cơ quan, đáng sợ nhất dĩ nhiên là Khổng Tước Linh.

Tiêu Thiểu Anh thở ra nói:

- May mà không phải là Khổng Tước Linh, nếu không dù có tới mười Tiêu Thiểu Anh cũng đều đã chết sạch cả.

Cát Đình Hương nói:

- Trừ Khổng Tước Linh ra, còn có vài thứ cũng bá đạo như vậy. Thất Tinh Thấu Cốt Châm là một trong những thứ đó.

Tiêu Thiểu Anh thay đổi sắc mặt hỏi:

- Đây là Thất Tinh Thấu Cốt Châm sao?

Cát Đình Hương nói:

- Nếu nó trúng vào người của người, nhất định sẽ thấu vào tới xương.

Tiêu Thiểu Anh nói:

- Thất Tinh thì phải là bảy cây châm chứ?

Cát Đình Hương nói:

- Người luyện Thất Tinh Thấu Cốt Châm, đều sử dụng hai tay ra cùng một lúc, đây chính là chỗ đáng sợ nhất của nó.

Hai tay trái phải cùng phát ra, tổng cộng vừa đúng mười bốn cây.

Tiêu Thiểu Anh nói:

- Sử dụng được thứ ám khí này chắc không được mấy người.

Cát Đình Hương nói:

- Thứ ám khí này vốn rất khó chế tạo, gần đây nhất, ít khi thấy xuất hiện trong giang hồ.

Tiêu Thiếu Anh cầm cây châm trong tay nói:

- Xem ra cái thứ đồ chơi này cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt cho lắm.

Cát Đình Hương nói:

- Nhưng cơ quan phát ra thứ ám khí này lại rất thần kỳ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Sao?

Cát Đình Hương nói:

- Nghe nói Thất xảo đồng tử năm xưa, vì chế tạo ra thứ ám khí này, mà đầu tóc đều bạc cả, tổng cộng chỉ làm có bảy cặp, hiện tại tuy nhiên còn dư lại, nhưng nhất định là không nhiều lắm.

Tiêu Thiếu Anh cười khổ nói:

- Xem ra vận khí của tôi cũng không tệ lắm, tẩu xảo lại được đựng vào một cặp.

Cát Đình Hương nói:

- Ta cũng không ngờ thứ ám khí này lại xuất hiện nơi đây.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Ông cũng không biết ám khí này của ai?

Cát Đình Hương lắc lắc đầu.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bất kể là ai, đại khái là người trong Thương Hương Đường.

Cát Đình Hương bỗng cười lạt nói:

- Bất kể hãn là ai, hãn làm chuyện này thật là ngu xuẩn.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nếu tôi đã chết, chuyện này lại chẳng ngu xuẩn tí nào.

Cát Đình Hương nói:

- Nhưng hiện tại người còn chưa chết, còn hãn thì đã để lộ ra thân phận của mình.

Tiêu Thiếu Anh bật cười, giọng cười đầy vẻ giễu cợt:

- Ông đã biết thân phận của hãn rồi sao?

- Ừm.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Thân phận của hã ra sao?

Cát Đình Hương nói:

- Người hã có một cặp Thất Tinh Thấu Cốt Châm.

Cát Đình Hương nói tiếp:

- Đó là thân phận của hã.

Nụ cười giễu cợt trên mặt Tiêu Thiếu Anh đã biến mất:

- Vì vậy chúng ta chỉ cần tìm cặp cơ quan phóng châm đó, là có thể tìm ra được hã?

Cát Đình Hương nói:

- Người cũng hiểu ý ta rồi đó.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhưng cơ quan đâu phải mọc trên người hã, hã có thể tùy lúc ném nó đi.

Cát Đình Hương nói:

- Nhất định là hã không nỡ lòng nào.

Cát Đình Hương lại nói:

- Bất kỳ ai có được thứ ám khí này, cũng đều nhất định sẽ không nỡ lòng ném nó đi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hã có thể nào giấu nó đi nơi khác được không?

Cát Đình Hương nói:

- Không thể.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Tại sao?

Cát Đình Hương nói:

- Bởi vì đây là lợi khí phòng thân của hã.

Cát Đình Hương cười lạt nói tiếp:

- Nếu ta muốn đến năm vùng ở Thanh Long hội, ta cũng nhất định sẽ đem lợi khí của ta trong mình bất cứ lúc nào.

Tiêu Thiếu Anh thở ra một hơi, xem ra rốt cuộc gừng già vẫn cứ cay hơn.

Y bỗng phát hiện ra Cát Đình Hương thật không thể xem thường được, y nói:

- Chỉ tiếc là những thứ này, không thể nào tra xét ngoài mặt, mà chỉ có thể truy xét trong bóng tối.

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy chúng ta phải lúc nào cũng mở to mắt, và còn phải nhẫn nại nữa.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bất kể ra sao, hiện tại dù sao chúng ta cũng đã biết trong Thương Hương Đường đích xác là có người của Thanh Long hội.

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chúng ta cũng biết, trong người hắc nhất định có một cặp Thất Tinh Thấu Cốt Châm.

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy nhiệm vụ của người tuy chỉ mới bắt đầu, mà đã có thu hoạch rồi đó.

Cát Đình Hương lại lộ vẻ mỉm cười.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không lẽ bọn chúng đã biết ông giao cho tôi nhiệm vụ gì, thành ra mới lại ám toán tôi?

Cát Đình Hương nói:

- Không chừng bọn chúng chỉ bất quá nghi ngờ thôi.

Cát Đình Hương nói tiếp:

- Làm chuyện mờ ám, trong lòng run rẩy, hạng người đó nghi tâm lúc nào cũng nặng.

Tiêu Thiếu Anh cười khỏ nói:

- Cái bệnh nghi tâm của tôi cũng nặng lắm, lúc này tôi cứ nghi ngờ vào Tôn Tân.

Hiện tại dĩ nhiên bọn họ đã ra khỏi nhà của Tôn Tân.

Gió thổi qua lá dung, thân cây còn dính mười ba cây ngân châm.

Bọn họ đứng ngay gốc cây dung đó, gió thổi qua lá dung, che giấu được câu chuyện bọn họ đang nói.

- Nhất định không phải Tôn Tân.

- Tại sao?

- Y đã theo ta được mười lăm năm nay, trước giờ vốn là người bạn trung thực nhất của ta.

Giọng nói của Cát Đình Hương rất khẳng định.

- Nhưng bốn vị phân đường chủ của Thương Hương Đường đã chết đi mất ba người.

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn đang nghi ngờ:

- Tại sao y lại may mắn hơn những người kia?

Cát Đình Hương cười cười:

- Bởi vì y theo bên cạnh ta từ đầu đến cuối.

Cát Đình Hương nói tiếp:

- Nếu không e rằng y đã chết dưới tay Lý Thiên Sơn!

- Ông giết Lý Thiên Sơn?

Cát Đình Hương than thở:

- Chỉ tiếc là ta xuất thủ chậm đi một bước, y thụ thương quá nặng.

- Vì vậy ông lại thiếu đi một tay trợ thủ giỏi!

Cát Đình Hương buồn rầu gật đầu:

- Nhưng ta nhất định sẽ kiếm cách cho y sống qua được lần này, dù có chém mất ta một cánh tay trái, ta cũng không tiếc.

- Tôi cũng hy vọng y qua được, để làm bạn với y.

Tiêu Thiếu Anh thở ra, nói tiếp:

- Được ông coi trọng như vậy, hình như không có mấy ai.

Cát Đình Hương nói:

- Quả là không nhiều.

Cát Đình Hương bỗng vỗ vỗ vào vai y:

- Vì vậy người cũng nhất định phải sống giùm cho ta một cái.

Tiêu Thiếu Anh lộ vẻ cảm kích ra mặt:

- Tôi nhất định sẽ tìm cho ra tên này.

Y nói giọng rất kiên quyết:

- Tôi nhất định sẽ làm cho hãn hồi hận.

- Bởi vì hãn ám toán người?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói:

- Tôi không thích bị người ta ám toán.

- Chẳng ai thích bị người khác ám toán.

- Bất kể ra sao, tên này ông nhất định phải giao cho tôi.

- Không những ta có thể giao hãn cho người, ta còn có rất nhiều chuyện đều giao hết cho người.

Cát Đình Hương mỉm cười, lại vỗ vai Tiêu Thiếu Anh:

- Chỉ cần người tìm ra hãn, tùy người muốn gì, ta đều cho người.

- Thật không?

Cát Đình Hương phảng phất có chút do dự:

- Chỉ bất quá ta đã là một lão già, đàn bà nhìn trúng ta không còn mấy ai, đàn bà ta nhìn trúng cũng không nhiều.

Lão còn đang mỉm cười:

- Ta biết người nhất định sẽ để dành ta một ít.

Tiêu Thiếu Anh bật cười:

- Không nên được, dĩ nhiên tôi sẽ không ham, cũng chẳng nghĩ đến. Tôi không phải là người tham lam không biết tri túc.

- Vì vậy ta thích hạng người như người.

Cát Đình Hương chậm chậm bước ra sân:

- Một người chỉ cần biết được tri túc, nhất định sẽ sống đẹp đẽ hơn người khác, không những vậy, còn sống sung sướng hơn người khác.

Bạch dương là cây mọc mùa xuân, hiện tại đã là mùa thu.

Cây bạch dương trước cửa nhà Cát Tân, lá đã điêu tàn, chỉ còn có cành cây trơ trụi.

Tiêu Thiếu Anh lại đến dưới cây bạch dương.

Y còn chưa về lại nhà mình, y biết Tiểu Hà nhất định đang chờ.

Một người đàn bà nếu đã bị đàn ông chinh phục, bất kể muốn cô ta chờ bao lâu, cô ta đều chờ được.

Nhưng một người đàn ông nếu đi ám toán người khác, nhất định sẽ không chờ người đó lại chụp mình lấy bằng cớ.

Y nhất định phải tìm cho ra cái chứng cứ của người này.

Hình như y đã cho rằng, người này mà không phải là Tôn Tân, thì cũng là Cát Tân.

... Người ám toán y, quả là một người đàn ông, y thấy ra được, thấy rất rõ ràng.

Nhưng y không thấy Cát Đình Hương.

Cát Đình Hương cũng không về lại thư phòng, lúc này lão đang đứng trước bờ tường thấp ngoài sân, hai tay chấp sau lưng nghe ngóng động tĩnh trong sân.

Lão nghe có tiếng gõ cửa, gõ hai lần, Cát Tân không trả lời, cũng chẳng mở cửa.

Lão biết Tiêu Thiếu Anh nhất định không đứng chờ bên ngoài, lại càng không cứ như vậy mà bỏ đi.

... Tên tiểu tử này mà muốn vào nhà ai, trên đời này nhất định không có cái cửa nào chặn nổi y.

Bình lên một tiếng, cửa nhà quả nhiên bị đẩy tung ra.

Ánh mắt của Cát Đình Hương lộ ra một nụ cười.

Chuyện này không thể tra xét ngoài mặt, chỉ có thể truy xét trong bóng tối.

Câu này chính miệng lão nói ra, nhưng lão không hề lại ngăn cản, lão muốn xem Tiêu Thiếu Anh dùng cách gì mới mẻ xử lý chuyện này.

Lão cũng muốn xem Cát Tân đối phó ra làm sao.

Cửa bị đẩy tung ra rồi, trong phòng cũng chẳng có tiếng ai la lên kinh hãi hay phẫn nộ.

Cát Tân trước giờ vốn là người rất trầm tĩnh.

Nhìn nhìn Tiêu Thiếu Anh xông vào, y vẫn còn nằm yên trên giường không cử động, chỉ bất quá thở ra một hơi, lẩm bẫm:

- Xem ra lần tới tôi phải dùng thứ gỗ gì mỏng mỏng một chút để làm cửa mới đúng.

Tiêu Thiếu Anh cười lạt hỏi:

- Không phải đổi cái nào dày dày một chút?

Cát Tân lắc lắc đầu, nói:

- Cửa dày không tốt, nhất định phải đổi cái mỏng, càng mỏng càng tốt.

Tiêu Thiếu Anh nhin không nổi hỏi:

- Tại sao?

Cát Tân nói:

- Cửa mỏng, đẩy một cái là bung, ông Tiêu đường chủ lần tới có lại, không đến nỗi phải đau cả tay, cũng không cần phải tốn nhiều sức lực.

Tiêu Thiếu Anh bật cười:

- Lần này ta cũng không phí sức lắm.

Y cười muốn làm người ta thật tình rớt tóc gáy lên:

- Sức lực của ta để dành để giết người.

- Giết người? Giết ai?

- Ta chỉ giết một hạng người.

Tiêu Thiếu Anh sa sầm nét mặt, tiếp:

- Hạng người muốn ám toán ta đằng sau lưng.

- Ai dám ám toán đường chủ vậy?

- Người cũng không biết sao?

- Không biết.

Cát Tân ngáp lên một cái:

- Tôi rất ít khi được cơ hội ngủ một giấc thoải mái.

- Bây giờ người vẫn đang ngủ?

Cát Tân gật gật đầu:

- Cũng vì tôi ngủ không đủ, vì vậy chỉ cần ngủ, là ngủ say như chết.
- Chỉ tiếc là người xem ra không giống người chết.

Tiêu Thiệu Anh cười lạt tiếp:

- Cũng không giống như người vừa mới ngủ dậy.
- Mới ngủ dậy thì mặt mày phải ra sao?
- Mới ngủ dậy, dưới chân sẽ không có bùn đất.

Cái chân của Cát Tân đang thò ra khỏi mền, đáy bàn chân quả thật rất dơ dáy.

Đây có phải vì y mới đi chân trần ra khỏi nhà, còn phóng ra hai đợt Thất Tinh Thấu Cốt Châm?

- Bàn chân tôi cũng rất dơ dáy.

Cát Tân nói tiếp:

- Tôi không thích rửa chân. Nghe nói rửa chân hao tổn nguyên khí.

Tiêu Thiệu Anh nhìn y lom lom:

- Sức lực của người có phải là để dành đó giết người không? Đứng sau lưng người ta dùng ám khí giết người?

- Chỉ bất quá tôi giết một hạng người thôi.
- Hạng người nào?
- Hạng người tôi giết là chết ngay.
- Người có lúc sẩy tay, ngựa có lúc sẩy vó.

Tiêu Thiệu Anh cười lạt nói tiếp:

- Bất cứ ai cũng đều không khỏi có lúc sẩy tay một hai lần.

Cát Tân bỗng mở to đôi mắt, kinh ngạc nhìn y, hình như cho đến bây giờ, y mới hiểu ra cái ý của Tiêu Thiệu Anh đang nói gì.

- Không lẽ Tiêu đường chủ cho rằng tôi là cái người ở sau lưng phát ám khí sao?

Tiêu Thiệu Anh lạnh lùng nói:

- Bất kể có phải là người hay không cũng vậy thôi.

Cát Tân hỏi:

- Cũng vậy thôi?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ta cũng đều muốn giết người...

Cát Tân thộn mặt ra.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Đứng dậy.

Cát Tân cười khỗ nói:

- Tôi đã sắp chết tới nơi rồi, tại sao còn phải đứng dậy nữa?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ta không giết người đang nằm.

Cát Tân nói:

- Nhưng tôi thích nằm chết.

Y thở ra một hơi, lăm bầm:

- Một người đến lúc chết, cũng nên có quyền chọn lựa chết cách nào chứ.

Tiêu Thiếu Anh cười lạt nói:

- Ta muốn người đứng lên rồi chết, người sẽ đứng đó mà chết!

Cát Tân nói:

- Xem ra ông không còn là cái kẻ biết điều lúc nào.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hiện tại ta đã biến đổi rồi.

Y bỗng xông lại, chụp ngay lấy vạt áo của Cát Tân, xoay ngược tay tát vào mặt y.

Cát Tân không những không tránh né, ngược lại còn nhắm luôn mắt lại, hững hờ nói:

- Hiện tại ông là phân đường chủ, ông có thể bất chấp lý lẽ, chỉ bất quá tôi có thể không đứng là không đứng.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ta sẽ có cách cho người đứng dậy.

Bàn tay của y vung ra, y bỗng nghe dưới giường có tiếng gì thật kỳ quái, giống như tiếng hai hàm răng đánh vào nhau lập cập.

- Dưới giường không lẽ có người?

Đầu gối của Tiêu Thiếu Anh đụng tới, cái giường gỗ lập tức nghiêng qua, phía dưới lập tức có tiếng người kinh hô lên. Tiếng đàn bà.

Dưới giường quả nhiên có người, một người đàn bà cơ hồ đã hoàn toàn lỏa thể.

Lần này, người thộn mặt ra lại là Tiêu Thiếu Anh!

Người đàn bà này không những còn trẻ, mà còn rất đẹp, ngực nhô cao, eo thon nhỏ, cặp đùi thuần dài.

Tiêu Thiếu Anh hiển nhiên không nhìn lom lom vào cô ta, nhưng y cũng đã thấy rất rõ ràng.

Cặp mắt của y trước giờ không thành thật cho lắm.

Mặt cô đã đỏ cả lên, gạt cái chăn trên người của Cát Tân, nhưng cô cũng quên mất phía dưới người Cát Tân, ngoài cái chăn ấy ra, cũng giống như một đũa oa nhi mới ra đời vậy.

Lần này Tiêu Thiếu Anh tuy có nhìn qua, nhưng y chẳng thấy rõ ràng cho lắm.

Cát Tân cười khố nói:

- Hiện tại chắc ông cũng nên rõ tại sao tôi không chịu đứng dậy này giờ.

Tiêu Thiếu Anh cũng không nhin nổi cười khố:

- Hiện tại ta mới hiểu ra tại sao lúc nào người cũng như người thiếu ngủ.

Cô gái bỗng lớn tiếng nói:

- Vậy thì ông càng phải hiểu rằng, người ám toán ông nhất định không phải là y.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Này giờ cô vẫn ở nơi đây?

Cô gái lại càng đỏ mặt hơn, nhưng cô vẫn còn gật đầu:

- Y cũng không hề ra khỏi nhà.

Tiêu Thiếu Anh nhìn nhìn cô, rồi lại nhìn nhìn Cát Tân, rồi bỗng bật cười lên.

Cô đã chia cho Cát Tân một nửa đấp lên người, phía dưới chân còn thấy có gì động đây.

Tiêu Thiếu Anh mỉm cười nói:

- Có một cô gái như cô nằm bên cạnh, xem ra y quả thật không ở không đi ám toán người khác.

Cô gái cắn môi, nói:

- Dù y có muốn đi ra, tôi cũng chẳng cho y ra.

Tiêu Thiếu Anh cười nói:

- Ta nhìn ra được, ta là người đàn ông rất có kinh nghiệm.

Cô gái cười cười nói:

- Tôi cũng thấy được vậy.

Tiêu Thiếu Anh cười lớn:

- Ta mà có một cô bé như vậy bầu bạn, ta cũng sẽ ngủ không đủ được đâu.

Y cười lớn, vỗ vỗ vào vai Cát Tân:

- Nhưng sao ngươi không nói sớm cho rồi?

- Bởi vì...

Cát Tân ấp úng nói:

- Bởi vì chuyện này không thể để cho lão gia tử biết được.

- Tại sao?

- Bởi vì cô ta là người trong nhà của Quách cô nương, vốn không được đến nơi đây.

Cát Tân rốt cuộc đã nói thật ra.

- Cô ta cũng là người trong nhà Quách cô nương? Cô ta tên gì?

- Tên Thúy Nga.

Thúy Nga, lại Thúy Nga.

- Nơi đây có bao nhiêu Thúy Nga?

- Chỉ có một người.

Tiêu Thiếu Anh bất giác cười khố, chỉ có một Thúy Nga, mà y đã thấy tới ba rồi.

- Tôi là Thúy Nga đây, ông có nói lão gia tử biết, tôi cũng không sợ, tôi có chết cũng theo y.

Thúy Nga ôm choàng lấy Cát Tân:

- Bất kể sống chết ra sao, tôi cũng đeo dính y.

Xem ra cô Thúy Nga này có vẻ thật.

Còn hai cô kia thì sao?

Cái tên Thúy Nga đã chẳng hay ho gì, cũng chẳng đặc biệt cho lắm, tại sao bọn họ muốn mạo danh Thúy Nga?

Tại sao Cát Thành phải nói dối? Y đang nói dối cho ai?

- Tuy là người không biết điều, nhưng cũng không phải không hiểu biết cho lắm.

Tiêu Thiếu Anh rốt cuộc đã bỏ đi, đối với những chuyện đó, y rất lấy làm đồng tình. Y mỉm cười bước ra ngoài, còn để ý ráp lại cái cửa y vừa rồi đã đá tung ra nữa.

- Chỉ bất quá người cũng nên đổi cái cửa mới, nhất định đổi cái nào càng dày càng tốt!

- Chỉ tiếc là gặp phải hạng người như người, dù ta có lắp cái cửa sắt vào đó, cũng chẳng ăn thua gì cả.

Câu nói ấy là của Cát Đình Hương thốt ra.

Tiêu Thiếu Anh vừa ra tới sân bèn thấy ngay Cát Đình Hương.

Gương mặt lão còn đang lộ vẻ tươi cười, lão lại nói tiếp:

- Xem ra cái bệnh nghi tâm của người quả thật quá nặng, không những vậy mà đúng là không đếm xỉa gì đến lý lẽ nữa.

Tiêu Thiếu Anh cũng cười cười nói:

- Thà giết lầm ngàn người, còn hơn là tha lầm một người. Câu đó hình như là chính ông đã nói đấy mà.

Cát Đình Hương hỏi:

- Những gì ta nói, người đều nhớ cả?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Mỗi chữ đều nhất định không quên.

Cát Đình Hương nhìn y, gương mặt lão lộ vẻ thỏa mãn:

- Ta không phải là người khó tính chút nào.

Lão chậm chậm nói tiếp:

- Bởi vì huynh đệ của ta không những đều đổ mồ hôi vì ta, mà còn đổ cả máu nữa, bọn họ bình thời có hoang đường chút xíu, ta cũng không hề xen vào.

- Nhưng ông lại đối với Cát Tân ngoại lệ.

Cát Đình Hương thừa nhận:

- Trách nhiệm ban đêm của y rất nặng nề, ta muốn y điều dưỡng tinh thần thật thoải mái lúc ban ngày.

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói:

- Bất kể người nào gần hạng người đàn bà như Thúy Nga, đều không cách nào điều dưỡng tinh thần cho nổi.

Cát Đình Hương cười cười nói:

- Nghe giọng điệu cô ta, hình như đối với Cát Tân cũng không giả vờ giả vặt chút nào.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ông tính lo liệu cho bọn họ?

Cát Đình Hương gật gật đầu:

- Một người đàn ông tới tuổi đó, cũng nên có người đàn bà, hôm nay tuy y làm chuyện sai trái, nhưng...

Tiêu Thiếu Anh nói tiếp luôn cho lão.

- Có lúc làm chuyện sai lại có chỗ hay, bởi vì nếu người nào có tâm cơ thâm trầm, âm mưu lớn lao, sẽ nhất định không làm điều gì sai lầm.

Cát Đình Hương cười lớn nói:

- Ta nói gì, người quả thật đều không quên.

Chút tà dương còn sót lại của buổi chiều, đang chiếu trên gương mặt đầy nụ cười của bọn họ, hôm nay tâm tình của hai người đặc biệt rất khoan

khoái.

- Nếu người không có chuyện gì khác để làm, người ở lại ăn cơm chiều với ta, ta mở một vò Nữ Nhi Hồng ở Giang Nam cho người thưởng thức.

- Tôi mắc chuyện.

Tiêu Thiếu Anh từ chối lời mời của lão.

- Chuyện gì?

- Tôi cũng là đàn ông, không những vậy còn đến tuổi đó...

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói:

- Nghe nói Tiểu Hà còn đặc biệt làm vài món ăn cho tôi nữa.

Cát Đình Hương lại cười lớn:

- Đã có cô nương đang chờ mình ở đó, dĩ nhiên chẳng ai chịu bầu bạn với một lão già ăn cơm rồi.

- Có một người.

Tiêu Thiếu Anh cười nói tiếp:

- Dù có tám trăm cô nương đang chờ đó, cô ta vẫn nhất định muốn bầu bạn với ông.

Dĩ nhiên Cát Đình Hương đã biết y đang nói tới ai.

- Nhưng hôm nay ta lại không tính gọi cô ấy lại.

- Tại sao?

- Bởi vì ta không muốn người khác xem ta thành một lão già bệ rạc vô hồn.

Cát Đình Hương cười nói tiếp:

- Có cô ấy một bên, chẳng ai còn tỉnh dưỡng được tinh thần.

Tiêu Thiếu Anh bỗng lại lộ vẻ xúc động ra ngoài mặt.

Y bỗng phát hiện ra, lão già này đã xem mình như một người bạn, những câu đối thoại như vậy, chỉ có trước mặt bạn bè mới nói được ra miệng.

Cát Đình Hương lại vỗ vỗ vào vai y:

- Người đi đi, ta kêu người đem lại cho người vò Nữ Nhi Hồng, đã có cơm ngon, không thể nào thiếu rượu ngon được.

Tiêu Thiếu Anh bỗng nói:

- Tôi ở lại đây với ông.

Nhưng Cát Đình Hương lắc lắc đầu, cười nói:

- Người khỏi cần bồi tiếp ta, một người tuổi tác đã từ từ lớn rồi, phải học cách uống rượu ăn cơm một mình, ta đã học được chuyện này từ lâu rồi.

Lão mỉm cười, bước mạnh mẽ ra khỏi sân.

Tiêu Thiếu Anh nhìn theo chiếc bóng cao lớn của lão khuất đi, ánh mắt bỗng lộ ra một vẻ gì thật kỳ quái, phảng phất như có chút gì bi thương, lại phảng phất như sợ hãi.

Y đã dần dần hiểu được lão già này.

Y phát hiện ra lão già này không phải tàn bạo vô tình như mình đã tưởng tượng.

Tình bạn không phải bởi vì hiểu nhau mà sinh ra sao? Đấy vốn không phải là chuyện gì đáng phải bi thương sợ hãi.

Trong lòng y đang nghĩ chuyện gì?

Không ai biết được, chuyện của Tiêu Thiếu Anh, vĩnh viễn không một ai biết được.

CỔ LONG

ĐA TÌNH HOÀN

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 8

Chém Giết Tươi Bời

Tàn đêm đã buông xuống.

Cát Đình Hương đi trên hành lang, đèn hành lang đã được thắp sáng lên, ánh đèn chiếu trên đám hoa phong tiên bên ngoài.

Gương mặt lão vẫn còn đượm một nụ cười, lão bỗng cảm thấy gã thiếu niên Tiêu Thiếu Anh này có nhiều chỗ rất dễ thương.

- Nếu mình có một người con như y vậy...

Lão không nghĩ thêm nữa.

Lão không có đứa con nào.

Những năm còn trẻ phần đấu cạnh tranh, suốt năm lăn lộn trong những cuộc chiến đẫm máu, làm cho lão không thì giờ đâu nghĩ đến chuyện gia đình.

Nhưng hiện tại, lão đã thành công ra khỏi chiến trường, lão không còn phải cạnh tranh phần đấu.

Bách chiến anh hùng trì mộ nhật. *(Anh hùng đánh trăm trận đến lúc già.)*
Ôn nhu bất trú, trú hà hương? *(Nơi đầm ấm không lại ở, còn ở nơi nào nữa?)...*

Không chừng mình cũng nên kêu Ngọc Nương nuôi cho mình vài đứa con.

Lão đang tính đổi ý, sai người đi kêu Quách Ngọc Nương lại, bỗng nghe có tiếng la thảm thiết.

Tiếng la phát ra từ cái sân phía sau dãy nhà.

Cát Đình Hương chẳng phải nghe tiếng la lên như vậy lần đầu tiên, thanh đao của lão chém vào thân người khác, lúc vào cũng nghe họ sẽ phát ra thứ tiếng động đó, lão đã nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên lão nghe Tiêu Thiếu Anh la lên như vậy.

Tiếng la đó rõ ràng là giọng của Tiêu Thiếu Anh!

Trừ khi bị đao chém lên người mình ra, không ai sẽ la lên thảm thiết như vậy.

Thanh đao của người nào đã chém trên người y?

Gã thanh niên tính người cơ cảnh, võ công cao cường như vậy, lại bị trúng phải đao của người ta?

Cát Đình Hương đã xông khỏi hành lang, nhảy vọt lên mái ngói.

Động tác của lão vẫn còn linh động, mạnh mẽ, phản ứng vẫn còn cực kỳ nhanh nhẹn, nhìn thân thủ của lão, không ai nhìn ra được lão đã là một ông già.

Năm tháng không hề làm cho lão biến ra vụng về chậm chạp, lão không ngờ được trong Thương Hương Đường này còn có ai có thể đả thương được Tiêu Thiếu Anh.

Chắc chắn không phải là Vương Đồng.

Wương Đồng đã phụng mệnh đi ra ngoài làm chuyện của y.

Lại càng không thể làm Quách Ngọc Nương.

Quách Ngọc Nương vốn không phải là hạng đàn bà cầm đao, bàn tay của cô chỉ nên để cho đàn ông nắm lấy, không lẽ đó là Cát Tân?

Cát Đình Hương lướt qua hai mái nhà rồi, bèn thấy sân phía dưới có hai người đang đánh nhau thật là ác liệt.

Hai người võ công đều không kém cỏi, trong đó một người quả thật là Cát Tân, còn người kia không phải là Tiêu Thiếu Anh!

Tiêu Thiếu Anh đang nằm sóng soài trên mặt đất, nửa bên người đầm đìa máu tươi, quả nhiên y bị chém trúng một đao, không những vậy, còn không nhẹ lắm.

Thanh đao cũng dính đầy máu tươi. Thanh đao đầy máu đó lại không nằm trong tay Cát Tân, mà đang nằm trong tay người kia.

Người đó rõ rõ ràng ràng là Vương Đồng!

Vương Đồng nghe mệnh lệnh xong, phải là bắt đầu hành động ngay chứ. Tại sao bây giờ y còn chưa đi?

Cát Đình Hương còn chưa kịp nghĩ đến chuyện đó, người nằm trong vũng máu là Tiêu Thiếu Anh bỗng tung người lên không, hai chân liên hoàn đá ra, sử dụng tuyệt kỹ hiếm thấy trong giang hồ, sát chiêu cầu cái sống trong cái chết, là Ngọa Vân Song Phi Cước.

Phản ứng của Vương Đồng hình như cũng đã chậm chạp, né được chân bên trái, nhưng lại tránh không khỏi chân bên phải.

Tiêu Thiếu Anh đá trúng sau lưng của y. Cát Tân biến quyền thành trào, móc mạnh vào cổ họng của y.

Đây chính là cú trí mạng.

Cát Đình Hương có muốn ngăn trở, cũng không còn kịp.

Lão nghe tiếng rau rầu của xương cổ họng bị bóp vỡ, thấy cặp mắt của Vương Đồng đã lồi ra như con cá chết.

Tiêu Thiếu Anh lại ngã âm xuống, nằm phục dưới đất thở hỗn hển.

Vương Đồng trừng mắt nhìn y, trong cặp mắt lồi ra như mắt cá chết đó, tràn đầy vẻ phẫn nộ và sợ hãi, làm như muốn nói, mà ngay cả một tiếng cũng nói không ra, người y đổ nhào xuống.

Người của Cát Tân cũng bị chém rách một đường, y cũng đang khom lưng, thở hào hển không ngớt, thậm chí còn muốn mửa ra. Nhưng y còn ráng giữ được, loạng choạng đỡ Tiêu Thiếu Anh dậy:

- Ông có sao không?

Tiêu Thiếu Anh gượng cười nói:

- Ta còn chết chưa nổi đâu.

Y tựa vào vai Cát Tân, thở than một hồi rồi nói:

- Ta không ngờ rằng người lại đến cứu được ta, này giờ ta vẫn ngờ oan cho người.

Cát Tân cắn chặt răng nói:

- Tôi cũng nhìn lầm Vương Đồng trước giờ.

Bọn họ không nhìn thấy Cát Đình Hương, trận chiến kinh hồn, sanh tử nằm trên đầu tơ kẻ tóc, đã làm cho họ tiêu tan hết tinh lực.

Cát Đình Hương mặt mày xanh lè.

Lúc lão nhảy xuống, đã biết Vương Đồng chết chắc rồi.

Cái vị sát thủ số một của Thương Hương Đường này, trước khi chết, xương cốt trên người hình như cũng bị gãy mất năm khúc rồi.

Tiêu Thiếu Anh thương thế cũng không nhẹ.

Cát Đình Hương đến bây giờ mới nhận ra một bàn tay trái của y đã bị chém đứt từ cổ tay, lão lập tức xông lại, đỡ lấy y hỏi:

- Chuyện này rốt cuộc ra sao vậy?

Thấy lão, Tiêu Thiếu Anh mới thở phào ra được một hơi dài:

- Ông đã lại rồi.

Y muốn cười, nhưng nụ cười đã nhăn nhó đi vì đau đớn:

- Rốt cuộc tôi cũng tìm ra cho ông được một người.

- Người nào?

- Người của Thanh Long hội!

- Vương Đồng?

Tiêu Thiếu Anh thở ra:

- Tôi cũng không ngờ là y, vì vậy tôi mới lại.

- Y muốn người lại đây?

- Y nói có chuyện cơ mật muốn nói cho tôi biết, nào ngờ, y bỗng hạ độc thủ vào tôi.

Tiêu Thiếu Anh lại nói:

- Y xuất thủ nhanh quá.

Cát Tân thở ra một hơi nói:

- Lúc tôi chạy lại, vừa đúng lúc thấy Tiêu đường chủ ngã xuống, Vương Đồng còn muốn rượt theo bồi thêm một đao nữa đấy chứ.

Tiêu Thiếu Anh cười khố nói:

- Nếu không phải y lại cứu tôi, tôi đã chết dưới lưỡi đao của Vương Đồng từ hồi nào rồi.

Cát Tân nói:

- Tôi vốn không biết đây là chuyện gì, nên không dám xuất thủ, may mà tôi tẩu xảo nghe Vương Đồng nói một câu.

Cát Đình Hương lập tức hỏi:

- Câu gì?

- Người muốn tìm Thất Tinh Thấu Cốt Châm, thì nó ở trong người ta đây, đợi người chết rồi, ta sẽ giao cho người.

... Đây là câu nói của Vương Đồng lúc y vung đao lên nói với Tiêu Thiệu Anh!

Cát Tân nói:

- Sau đó Tiêu đường chủ bèn hỏi y, có phải đó là tang chứng không? Y thừa nhận vậy.

Cát Đình Hương hỏi:

- Vì vậy, người bèn xuất thủ?

Cát Tân nói:

- Y không ngờ tôi lại xông đến.

Cát Đình Hương hỏi:

- Sao người tẩu xảo kịp thời chạy lại vậy?

Lão đã chạy lại rất nhanh, vừa nghe la lên đã chạy lại rồi, không ngờ Cát Tân còn nhanh hơn cả lão.

- Bởi vì tôi đang đi theo sau Tiêu đường chủ.

Cát Tân ngần ngừ một hồi, rồi cuộc thu hết can đảm nói.

- Tôi vốn đang tính hỏi Tiêu đường chủ, lão gia tử đã nói gì với y vậy.

Cát Đình Hương rần mặt lại, bỗng nói:

- Lại xem có phải Thất Tinh Thấu Cốt Châm giấu ở trong người y không?

Thất Tinh Thấu Cốt Châm quả nhiên có ở trong người Vương Đồng.

Cát Đình Hương nhìn cặp ám khí chế tạo tinh xảo đó, rồi lại nhìn Vương Đồng, ánh mắt của lão không biết đang lộ vẻ bi thương, hay luyến tiếc, hay

là phần nô.

- Trước giờ ta đối đãi với y rất tử tế, tại sao y đi làm chuyện như vậy! Tại sao lại đi bán đứng ta?

Tiêu Thiếu Anh hiểu rõ tâm tình của lão lúc này.

Vương Đồng trước giờ là kẻ thân tín nhất, tay trợ thủ đắc lực nhất của lão, bị kẻ thân tín nhất của mình bán đứng, dĩ nhiên là trong lòng mùi vị không được dễ chịu cho lắm.

- Không chừng tôi không nên giết y.

Tiêu Thiếu Anh than thở:

- Giết y, là coi như đã hủy mất một cánh tay trái của ông.

Cát Đình Hương bỗng cười lên một tiếng:

- Tuy ta bị mất đi một cánh tay trái, nhưng cũng không phải là không được bồi thường lại.

- Bồi thường lại gì?

- Người.

- Chỉ tiếc là tôi chỉ còn thừa một bàn tay.

Tiêu Thiếu Anh buồn rầu nói.

Cát Đình Hương cười nói:

- Một bàn tay thì có sao? Tiêu Thiếu Anh chỉ có một bàn tay, còn hơn Vương Đồng xa lắc.

Lão nâng Tiêu Thiếu Anh dậy, rồi nói tiếp:

- Vì vậy người không cần phải khó chịu, tuy người bị mất đi bàn tay, nhưng đổi lại cũng được rất nhiều thứ.

- Tôi đổi lại được những thứ gì?

- Ít nhất người đã đổi được lòng tin của ta đối với người.

Cát Đình Hương chậm chậm nói:

- Từ hôm nay trở đi, người là phân đường chủ số một ở Thương Hương Đường.

- Nhưng tôi...

Cát Đình Hương ngắt lời y:

- Ta đã là một lão già, ta không có con, đợi ta trăm tuổi rồi, cả giang san này là của người, vì vậy nhất định người phải phấn chấn lên, ráng mà làm cho khá.

Tiêu Thiếu Anh nhìn lão, ánh mắt lại lộ ra cái vẻ kỳ quái đó, quên cả mở miệng nói.

Cát Đình Hương nói:

- Xem ra người có vẻ đang có tâm sự.

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người đang nghĩ gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh cười cười nói:

- Tôi đang nghĩ, không biết hôm nay còn uống được cái vò Nữ Nhi Hồng ở Giang Nam của ông không?

Cát Đình Hương cũng cười:

- Một người bàn tay đã bị chặt đi rồi, còn nghĩ tới chuyện uống rượu được, hạng người đó không nhiều lắm.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi vốn không phải là con người, tôi là con quỷ rượu.

Cát Đình Hương mỉm cười, quay đầu lại hỏi Cát Tân:

- Người đã thấy qua con quỷ rượu nào như vậy chưa?

Cát Tân nói:

- Chưa.

Cát Đình Hương nhìn cổ tay máu me bầy nhầy của Tiêu Thiếu Anh, nhin không nổi thở ra một hơi nói:

- Tên này dù cho là một con quỷ rượu, cũng nhất định là con quỷ rượu làm bằng sắt thép.

Tiêu Thiếu Anh cũng không phải là sắt thép gì, cho đến bây giờ, y vẫn còn cảm thấy yếu xìu.

Hiện tại đêm đã khuya lắm.

Cát Đình Hương lấy thuốc đao sang hạng tốt nhất, tự tay băng bó cho y.

- Ta sẽ đưa bình Nữ Nhi Hồng cho người, nhưng bây giờ tốt hết là người đừng nên nghĩ đến nó.

Cát Đình Hương dặn đi dặn lại:

- Tốt nhất là người đừng nghĩ gì cả, ngủ cho ngon một giấc trước rồi tính sau.

Tiêu Thiếu Anh cũng biết mình nên ngủ một giấc, nhưng y ngủ không được.

Ngủ cũng như là đàn bà vậy, mình càng nghĩ tới cô ta chừng nào, cô ta càng xa mình ra chừng đó.

Huống gì, trong lòng y còn có bao nhiêu chuyện không thể không nghĩ tới được.

Nghĩ đến đàn bà, y lập tức nghĩ đến Quách Ngọc Nương, nghĩ đến Thúy Nga, dĩ nhiên cũng nghĩ đến Tiểu Hà. Chính đang lúc y bắt đầu nghĩ tới Tiểu Hà, Tiểu Hà lại ngay.

Ánh đèn mờ lung.

Dưới ánh đèn mờ lung đó, Tiểu Hà xem ra thật giống Quách Ngọc Nương, chỉ bất quá, cô trẻ hơn Quách Ngọc Nương một chút, cặp mắt lớn hơn một chút, nhưng cô không ôn nhu kiều mỹ bằng.

Nhưng cô có cái riêng của cô.

Tiêu Thiếu Anh nhìn được ra, tuy ngoài mặt cô có vẻ là một thực nữ, tận xương cốt, cô là một khối lửa.

Hạng người con gái như cô không nhiều.

Chỉ vì con gái như cô không nhiều, mà đa số đàn ông mới còn sống sót được.

Cô đã ngồi xuống, ngồi nơi đầu giường, nhìn Tiêu Thiếu Anh, cô bỗng hỏi:

- Anh có biết là em chờ anh cả buổi chiều không?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu.

Tiểu Hà nói:

- Nếu anh về sớm một chút, có phải là sẽ không có chuyện gì xảy ra hay không?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Chuyện đó cũng chẳng có gì không tốt.

Tiểu Hà cười lạt nói:

- Chỉ tiếc là không có người đàn bà nào thích đàn ông chỉ còn một tay.

Tiêu Thiếu Anh cười nói:

- Cô sai rồi, đã sai mà còn sai quá chừng nữa.

Tiểu Hà nói:

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tiêu Thiếu Anh chỉ một bàn tay, còn hữu dụng hơn người khác tám bàn tay.

Y bỗng thò bàn tay duy nhất của y ra, ôm lấy eo của Tiểu Hà.

Bàn tay duy nhất ấy của y quả thật rất hữu dụng.

Vừa ngã xuống, cả người của Tiểu Hà đều như bị tan ra, cô vồ về vào cánh tay cụt của y:

- Không lẽ anh không tiếc rẻ chút nào sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trước giờ tôi chưa bao giờ tiếc rẻ chuyện gì cả.

Tiểu Hà dịu dàng nói:

- Nhưng em thì tiếc rẻ lắm, tiếc muốn chết đi được.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhưng xem ra cô chẳng có vẻ gì là tiếc rẻ cả.

Tiểu Hà cắn môi hỏi:

- Em có vẻ gì bây giờ?

Tiêu Thiếu Anh cắn nhẹ vào tai cô một cái, người cô lập tức rúc lại thành một khối.

- Xem ra cô có vẻ như một con mèo.

Tiêu Thiếu Anh cười nói tiếp:

- Một con mèo cái đang kêu đực.

Tiểu Hà “ai y” một tiếng, tấm thân mềm mại ấm áp đã quyện vào người y như một con rắn.

- Em mà là con mèo, thì anh là con chuột.

Cô cười ngặt nghẽo nói:

- Em ăn anh đây.

Cô quả đã biến ra như muốn ăn thịt người thật.

Trên đời này có hạng đàn bà như vậy thật, lúc đứng thì tuy đoan trang văn nhã đấy, nhưng lúc nằm xuống thì biến hẳn.

Cô chính là hạng đàn bà đó.

- Nhẹ một chút được không, đừng quên là hiện giờ tôi là người đang bị thương.

Tiêu Thiếu Anh hình như đang năn nỉ.

Nhưng Tiểu Hà lại không tha cho y!

- Em chẳng cần biết, ai biểu anh bị thương làm gì.

Tấm thân cô đang nóng hừng hực lên:

- Ai cũng nói anh là sắt thép, em phải xem thử anh có làm bằng sắt thép thật không.

- Tôi chỉ có một chỗ là làm bằng thép, tôi...

Y còn chưa nói hết câu, cô đã cắn ngay vào cổ y, cắn luôn cả máu me ra.

Nhưng cô vẫn còn chưa chịu nhả ra, ánh mắt cô ngược lại càng phát ra tia sáng kỳ dị.

Tiêu Thiếu Anh trước giờ chưa từng sợ người đàn bà nào, nhưng hiện tại hình như y đã có vẻ sợ hãi.

Tình dục của cô gái này, cứ như là một con dã thú.

... Thật ra, cô có nhiều chỗ rất giống một con dã thú.

... Nhị cô nương là người rất quy củ, bình thời không bao giờ đặt chân ra khỏi nhà, trước giờ không một ai thấy cô bước ra khỏi sân nhà.

Y lại nhớ đến lời Cát Thành nói. Cát Thành xem ra là một người thành thực, nhưng lời nói của y lại cứ như là lời nói xạo.

Tại sao?

Tiêu Thiệu Anh không nghĩ tiếp, y cũng không rảnh ngồi đó nghĩ tiếp.

Có Tiểu Hà, một người con gái như vậy bên mình, chẳng ai có cách gì ở không ngồi nghĩ chuyện khác.

May mà chính ngay lúc đó, ngoài song bỗng có tiếng người gọi khẽ:

- Nhị cô nương.

- Ai đó?

- Em đây, Thúy Nga đây. Đại cô nương có chuyện cần, mời nhị cô nương mau mau lại dùm.

Tiểu Hà thở ra:

- Bình thời chị ta chẳng ngó ngang gì đến mình, có điều mình có chuyện gì, chị ta bèn lại thôi thúc, đây là bản lãnh của chị ta mà.

Cô đưa tay vén lại tóc, tỉnh đứng dậy. Nhưng Tiêu Thiệu Anh lại ôm cứng eo cô.

Tiểu Hà cười lẳng lơ năn nỉ:

- Anh thả em ra được không? Em đi một chút rồi về lại.

- Không được, không cho cô đi.

- Nhưng chị của em trước giờ còn hung dữ hơn em, em không về, chị ấy giận lên đấy.

Tiểu Hà vậy mà có người để sợ.

- Chị của cô là ai?

- Anh xấu lắm.

Tiểu Hà trề môi:

- Anh biết rõ ràng, mà còn cố ý hỏi.

- Cô nói Quách Ngọc Nương đấy à?

- Ừm.

Tiêu Thiệu Anh cười cười nói:

- Chính cô là Quách Ngọc Nương, tại sao còn đi tìm mình làm gì nữa?

Tiểu Hà phảng phất như đang giật nảy mình:

- Anh nói gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Tôi nói cô chính là Quách Ngọc Nương, Quách Ngọc Nương chính là cô.

Tiểu Hà kinh ngạc nhìn y, sờ sờ vào trán y hỏi:

- Có phải anh đang phát nhiệt đấy không?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi đang tỉnh táo lắm, trước giờ chưa có lúc nào tỉnh táo bằng.

Tiểu Hà nói:

- Tại sao anh cứ nhất định nói em là chị của em?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì hôm nay tôi thấy một chuyện lạ.

Tiểu Hà hỏi:

- Anh thấy chuyện gì vậy?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi thấy tới ba cô Thúy Nga.

Tiểu Hà thở ra:

- Nhất định là anh đang phát nhiệt đây, không những vậy mà còn tệ hại lắm, vì vậy anh nói gì, em chẳng hiểu chút nào cả.

- Cô phải hiểu đấy chứ, không những vậy, còn hiểu hơn ai cả.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói tiếp:

- Nhưng tôi vốn là không hiểu, tại sao chỉ có một Thúy Nga thôi, mà lại biến thành ra ba người?

- Hiện tại anh đã hiểu rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu:

- Ba cô Thúy Nga, dĩ nhiên có hai cô là giả.

- Hai cô nào?

- Tôi thấy cô ở trong sân chỗ nhà Tôn Tân không phải là Thúy Nga, mà là cô.

Tiêu Thiếu Anh nói tiếp:

- Tôi không nhìn được rõ, Cát Thành cũng không, nhưng y biết cô thường hay lại nơi đó. Y không muốn tôi biết chuyện đó, vì vậy mới thuận miệng thêm dệt để gạt tôi, nói cô là Thúy Nga. Nhưng cô không phải là Tiểu Hà. Cái cô Thúy Nga thứ hai tôi thấy, mới đúng là Tiểu Hà.

- Sao?

- Dĩ nhiên cô ta cũng biết bí mật của cô, vì vậy cũng không muốn tôi biết cô ta mới là Tiểu Hà, cô ta cũng thuận miệng nói láo, nói mình là Thúy Nga.

- Tại sao bọn họ không nói tên gì khác, cứ chọn Thúy Nga? Không lẽ cái tên đó có gì đặc biệt hay lắm sao?

- Cái tên đó không hay lắm.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chỉ bất quá bọn họ đều biết Thúy Nga cả ngày nằm trong phòng Cát Tân, nhất định tôi sẽ không gặp cô ta, vì vậy mới giả mạo cái tên đó.

Y cười cười nói tiếp:

- Nào ngờ tôi lại xông vào phòng Cát Tân, gặp phải cô Thúy Nga thật.

Tiểu Hà chớp chớp mắt nói:

- Nếu em không phải là Tiểu Hà, tại sao lại mạo xưng cô ta làm gì vậy nhỉ?

- Bởi vì Tiểu Hà tùy tiện leo lên giường với ai đều không sao, nhưng Quách Ngọc Nương thì không được.

- Bởi vì Quách Ngọc Nương biết lão gia tử rất ghen tuông?

- Chỉ tiếc là lão gia tử tuy máu ghen thì lớn, nhưng thứ khác lại không lớn, có lúc thậm chí ông ta còn có sợ sợ Quách Ngọc Nương, thà nhốt một mình mình vào thư phòng còn hơn.

Tiêu Thiếu Anh thở ra một hơi, nói tiếp:

- Quách Ngọc Nương lại là người thiếu không nổi đàn ông.

- Quách Ngọc Nương mạo xưng Tiểu Hà, không lẽ không sợ lão gia tử biết được hay sao?

- Bởi vì lão gia tử không hề xen vào chuyện riêng của ai, cũng không đến phòng của Quách Ngọc Nương. Nếu ông ta muốn Quách Ngọc Nương, thì đã có Thúy Nga lại thông báo.

- Cũng như lúc này vậy!

- Đúng vậy, cũng như lúc này vậy, lúc này lão gia tử đang gọi cô.

- Vì vậy anh cho rằng em chính là Quách Ngọc Nương?

- Thì cô vốn là vậy.

- Xem ra, anh quả thật là một kẻ lợi hại, anh còn lợi hại hơn em tưởng tượng nhiều lắm.

- Tôi vốn không có gì chắc trong tay lắm, chỉ bất quá tôi cảm thấy thật kỳ quái, trên đời này sao lại có hai chị em sao mà giống nhau thế.

Tiêu Thiếu Anh cười cười:

- Thuật dị dung của cô vốn không tệ tí nào, chỉ tiếc là cô không chịu cải trang mình xấu đi một chút.

- Bởi vì em vốn không ngờ được rằng có ai nhìn ra được bí mật của mình.

Cô còn cười lên một tiếng, cô chẳng còn phủ nhận chuyện này nữa.

Cô cười thật quyến rũ, thật ngọt ngào, cô chầm chậm nói tiếp:

- Cái bí mật này đã bị khám phá ra rồi, không có gì tốt lành cho bọn đàn ông các anh.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- May mà cái bí mật này còn chưa bị khám phá ra.

Quách Ngọc Nương nói:

- Sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trừ tôi ra, hiện tại còn chưa ai khác biết được chuyện này.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Anh có phải là hạng người giữ được bí mật?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cái đó còn phải xem lại.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Xem lại chuyện gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Xem cô có cách gì để cho tôi giữ bí mật hay không.

Quách Ngọc Nương cười càng quyến rũ, cô nói:

- Em nhất định là nghĩ ra được cách mà, em...

Giọng nói của cô đã bị ngắt ngang. Bàn tay của Tiêu Thiếu Anh lại ôm lấy eo cô.

Chính ngay lúc đó, bỗng nhiên cả hai người đồng thời la lên một tiếng.

Trên ngực của Tiêu Thiếu Anh đã bị đâm một nhát đao, thanh đao còn đang dính trên ngực.

Nhưng bàn tay của y, cũng đã chụp cứng vào cổ tay của Quách Ngọc Nương, quặt cả cánh tay cô ra đằng sau lưng, y gần giọng nói:

- Cô dám ám toán tôi sao, cô dám hạ độc thủ?

Quách Ngọc Nương gào lên:

- Anh điên rồi à?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cô mới là điên đấy.

Gương mặt mỹ lệ của Quách Ngọc Nương đã nhăn nhó đi vì đau đớn, cô nói:

- Anh buông tôi ra!

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không buông.

Quách Ngọc Nương nói:

- Không lẽ anh muốn bẻ gãy tay của tôi sao?

Tiêu Thiếu Anh cười lạt nói:

- Không những bẻ gãy tay cô, còn móc cả mắt cô ra, cắt đầu cô đi.

Bàn tay của y lại dùng sức gặc mạnh.

Lỗ tai của Quách Ngọc Nương đã nghe được có tiếng xương gãy, cô nhin không nổi, khóc lên cầu khẩn:

- Anh tha cho tôi lần này, tùy tiện anh muốn sao, tôi cũng chịu cả.

Tiêu Thiếu Anh cười lạt nói:

- Tôi cũng muốn tha cho cô, chỉ tiếc là cô nói gì, tôi không tin được ngay cả một chữ.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Phải sao thì anh mới chịu tin?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trên bàn có giấy bút đó, chắc là cô biết viết chữ.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Anh muốn tôi viết gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Viết một bài thơ, tôi ngâm một câu, cô viết xuống một câu.

Quách Ngọc Nương nói:

- Anh không buông tôi ra, làm sao tôi viết được?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Cô còn có tay trái.

Quách Ngọc Nương thở ra nói:

- Tay trái tôi viết xấu lắm, nhưng nếu anh nhất định bắt tôi viết, tôi cũng không có cách gì hơn.

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói:

- Tốt nhất là cô mau mau viết, nếu viết chậm đi, e rằng cả đời sẽ không còn thấy cánh tay phải đâu nữa.

Quách Ngọc Nương cắn chặt môi nói:

- Tại sao anh còn chưa đọc lên?

Tiêu Thiếu Anh đã bắt đầu đọc lên:

“Vốn thuộc Thanh Long hội Đến đây làm gian tế Năm bên một lão ông
Cười duyên trước ly rượu Song Hoàn đã hủ nát Nơi đây cũng không xa
Ngày mồng chín tháng chín Ngày Đình Hương hết thời.” Y đọc một câu, Quách Ngọc Nương viết xuống một câu.

Cô là một người đàn bà thông minh phi thường, mỹ lệ phi thường, hạng đàn bà như cô, khó nhẫn nại nhất, là đau đớn trên thân thể mình.

Tiêu Thiếu Anh đưa tờ giấy cô viết lại nhìn qua một lượt, y bỗng lớn tiếng gọi:

- Cát Thành!

Y biết bên ngoài nhất định có người đang đứng đó, y cũng biết Cát Thành và Quách Ngọc Nương nhất định có liên hệ gì đó không phải tầm thường.

Cát Thành vốn là người đàn ông rất cường tráng.

- Có mặt...

Bên ngoài có người ứng tiếng bước vào. Người bước vào, quả nhiên là Cát Thành.

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói:

- Người có muốn sống không vậy?

Cát Thành gật gật đầu, mặt y đã hoàn toàn biến sắc hẳn.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nếu người còn muốn sống, mau mau đem tờ giấy này lại chỗ lão gia tử.

Cát Thành đi rất nhanh.

Quách Ngọc Nương nhìn y chạy ra, rồi lại nhìn nhìn Tiêu Thiếu Anh, cô bỗng bật cười.

Cô lắc đầu nói:

- Cái bài thơ này của anh, thật tình không được hay lắm.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi đâu phải là Lý Bạch.

Quách Ngọc Nương nói:

- Chuyện này, anh làm cũng không hay lắm.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Sao?

Quách Ngọc Nương nói:

- Thật tình tôi không ngờ anh làm chuyện gì buồn cười như vậy.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Chuyện này rất buồn cười?

Quách Ngọc Nương cười lạt nói:

- Không những buồn cười, thật ra là buồn cười muốn chết luôn.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Muốn chết ai luôn?

Quách Ngọc Nương nói:

- Dĩ nhiên là không phải là chết tôi, lão gia tử không phải là kẻ ngốc.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ông ta vốn không ngốc tí nào.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Không lẽ anh nghĩ rằng ông ta thấy bài thơ đó, bèn tin ngay tôi là người của Thanh Long hội?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không lẽ cô không phải sao?

Quách Ngọc Nương lại thở ra nói:

- Bất kể tôi có hay không, hiện tại không còn quan hệ nữa rồi.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Tại sao vậy?

Quách Ngọc Nương nói:

- Bởi vì anh đã làm một chuyện ngu xuẩn, vừa đáng thương vừa buồn cười.

Tiêu Thiếu Anh bỗng cười lên một tiếng nói:

- Chỉ bất quá, chuyện này quả là chết người thật.

Y không nói tiếp, Quách Ngọc Nương cũng không hỏi thêm, bọn họ đều nghe tiếng chân ngoài cửa.

Tiếng chân giống mèo, đập trên lá khô, nhẹ như một cơn gió thoảng, lão gia tử rất cuộc đã tới.

Gương mặt trắng bệch của Tiêu Thiếu Anh, bỗng chớp lên một màn hồng hừng phấn. Y biết tất cả mọi sự, hiện tại đều đã sắp đến hồi kết cuộc. Kết cuộc vốn do một tay y làm ra!

CỔ LONG

ĐA TÌNH HOÀN

Dịch giả: Lê Khắc Trường

Đánh máy: Tình Trai

HỒI 9

Thù Hận

Không có tiếng gõ cửa, cửa đã bị đẩy ra.

Cát Đình Hương chậm chậm bước vào, bước đến trước mặt Quách Ngọc Nường.

Hai nắm tay của lão nắm chặt lại, ánh mắt tựa như lưỡi dao đã tuốt ra khỏi vỏ, lão nhìn lom lom vào mặt Quách Ngọc Nường.

Quách Ngọc Nường thở ra một hơi nói:

- Ông đã đến rồi đấy, mau mau kêu y buông tay em ra.

Cát Đình Hương không hề mở miệng.

Lão đang nhìn y phục nhàu nát của cô, đầu tóc tán loạn của cô, ánh mắt bỗng tràn đầy vẻ bi thương và phẫn nộ.

Lão chậm chậm thò tay ra, mở tung bàn tay, bàn tay của lão đang đầm đìa mồ hôi, và đang run rẩy.

Trong lòng bàn tay lão có một tờ giấy vò nát, lão bỗng hỏi:

- Đây có phải là của cô viết không?

Quách Ngọc Nường cắn chặt răng nói:

- Y bắt em viết đấy, mỗi chữ đều vậy.

Cát Đình Hương nói:

- Dĩ nhiên là vậy.

Quách Ngọc Nường nói:

- Ông biết rồi sao?

Cát Đình Hương lạnh lùng nói:

- Chẳng ai cam tâm tình nguyện viết xuống tội trạng của mình cả.

Quách Ngọc Nường nói:

- Nhưng những lời viết trên đó, đâu phải là ý của em đâu.

Cát Đình Hương nói:

- Ta chỉ hỏi cô, đây có phải là bút tích của cô không?

Quách Ngọc Nường chỉ còn nước thừa nhận:

- Đúng vậy.

Cát Đình Hương bỗng cười lạt nói:

- Cô tự mình xem đi, đây có phải là bút tích của cùng một người?

Lão ném đám giấy nhàu nát lại trước mặt Quách Ngọc Nường.

Quách Ngọc Nường mở ra, cô phát hiện ra có hai tờ giấy trong đó, một tờ là bài thơ lúc nãy, còn một tờ là một lá thư.

Mồng chín tháng chín, không quy thuận, thì phải chết!

Đây là thông điệp của Thanh Long hội, xem nét chữ cũng dùng tay trái viết.

Hai tờ giấy đều có nét chữ giống hoàn toàn như nhau, chỉ bất quá...

Quách Ngọc Nường bỗng la lên:

- Đây... Đây không phải chữ em viết.

Cát Đình Hương cười lạt nói:

- Lúc nãy cô cũng có thừa nhận đâu.

Quách Ngọc Nường nói:

- Lúc nãy em còn chưa nhận ra, đây không phải là tờ giấy em viết.

Vốn thuộc Thanh Long hội Đến đây làm gian tế...

Câu thơ trên tờ giấy tuy cũng là một, nhưng nét chữ không còn phải vậy.

Dĩ nhiên cô nhận ra được nét chữ của mình viết.

Ai là người viết bài thơ giống vậy để hại cô?

Cát Đình Hương hỏi:

- Tờ giấy này có phải ở nơi đây không?

Quách Ngọc Nường gật gật đầu, trên bàn còn có một chồng giấy tương tự.

Cát Đình Hương hỏi:

- Mực viết ra bài thơ này, có phải là ở đây không?

Quách Ngọc Nương chỉ còn nước gật đầu.

Cát Đình Hương nói:

- Ta đã hỏi Cát Thành, y cũng biết đây là tờ giấy Tiêu Thiếu Anh đã bức bách cô viết ra, y tiếp lấy tờ giấy, lập tức đem lại giao cho ta, dù có người muốn giả tạo ra một tờ khác, cũng nhất định không thể nào kịp, huống gì người khác cũng không có cùng một thứ mực, cùng một thứ giấy.

Quách Ngọc Nương nói:

- Nhưng em...

Cát Đình Hương ngắt ngang lời của cô, lão lạnh lùng nói:

- Hiện tại chắc cô đã biết rõ, Tiêu Thiếu Anh cố ý bắt cô viết bài thơ này bằng tay trái, bởi vì y chỉ bất quá muốn gạt cô viết nét chữ ra.

Trái tim của Quách Ngọc Nương đã chìm hẳn xuống.

Cô bỗng phát hiện ra, chuyện này quả thật không buồn cười chút nào, quả thật muốn chết người thật!

Tiêu Thiếu Anh thở ra một hơi, cười khố nói:

- Tôi vốn không thể ngờ cô ta lại là người của Thanh Long hội, lại càng không ngờ cô ta bỗng hạ độc thủ ám toán tôi, may mà tôi chưa say, nếu không nhát dao đó đã lấy mạng tôi rồi.

Quách Ngọc Nương lại la lớn lên:

- Người có điên không...

Cát Đình Hương nói:

- Y không điên, cô mới là điên, cô vốn không nên đi làm cái chuyện ngu xuẩn này.

Quách Ngọc Nương nói:

- Nhưng em không hề ám toán y, em chẳng hề động thủ, làm gì y!

Cát Đình Hương nói:

- Nhát dao đó không phải cô đâm sao?

Quách Ngọc Nương nói:

- Nhất định không phải.

Cát Đình Hương cười lạt nói:

- Nếu không phải cô, không lẽ lại là y?

Không ai hạ độc thủ vào chính mình!

Bất kỳ ai cũng nhìn ra được, Tiêu Thiếu Anh không phải là kẻ điên.

Cát Đình Hương nói:

- Y giết xong Vương Đồng, y biết quá nhiều bí mật, lại quá thông minh, hiện tại cách mồng chín tháng chín cũng không xa, cô không thể nào để y sống đến ngày đó.

Quách Ngọc Nương nói:

- Nhưng em đã biết võ công của y quá rõ, tại sao em muốn tự mình ra tay?

Cát Đình Hương nói:

- Bởi vì cô biết y có tình ý với cô, không những vậy còn bị thương, chính là cơ hội tốt nhất cho cô.

Ánh mắt của lão lại tràn đầy bi thương và phần hận, lão chậm chậm nói:

- Chỉ tiếc là không những cô xem thường y quá, cô cũng nhìn lầm y, y không phải là thứ đàn ông vì đàn bà mà đâm đầu vào chỗ chết, trên đời này không có người đàn bà nào gạt được y, ngay cả cô cũng không thể.

Quách Ngọc Nương nói:

- Nhưng...

Cát Đình Hương nắm chặt hai tay nói:

- Nhưng cô lại cơ hồ gạt được ta.

Quách Ngọc Nương hỏi:

- Không lẽ ông... Ông thà tin y, chứ không tin vào em?

Cát Đình Hương nói:

- Ta vốn là thà tin vào cô...

Muốn một lão già thừa nhận mình bị một người đàn bà mình yêu thương, gạt gẫm mình, đúng là một thứ thống khổ khó mà chịu đựng cho nổi.

Gương mặt kiên nghị nghiêm trang của lão đã nhăn nhó lại vì thống khổ, lão buồn rầu nói:

- Ta cũng thà giết y đi, nói y là một tên dối trá, đang oan uổng cô.

Quách Ngọc Nương bỗng cười lạt nói:

- Nhưng ông làm vậy không được, vì ông là Cát Đình Hương, là một tay đại anh hùng siêu quần bạt tụy, dĩ nhiên ông không thể vì một người đàn bà, mà hủy đi cái danh vọng của ông.

Cát Đình Hương nói:

- Tuyệt đối không thể.

Quách Ngọc Nương nói:

- Vì để biểu hiện ông là kẻ dững cảm ra sao, quyết tâm ra sao, ông đành phải giết tôi thôi?

Cát Đình Hương nói:

- Thương Hương Đường có được tới ngày nay, không phải chỉ do một mình ta làm nên, Thương Hương Đường có sự nghiệp đó, cũng không biết đã phải chôn đi bao nhiêu hài cốt, dù cho ta không tiếc để cô hủy nó đi, những anh hồn đã chết rồi sẽ không chịu đáp ứng.

Lão chậm chậm quay người lại, trầm giọng hô lên:

- Cát Tân!

Cát Tân đứng ngay trước cửa.

Trong bóng đêm, xem ra y càng lộ vẻ trấn định và lạnh lùng, làm như y đã biến thành một Vương Đồng thứ hai.

Nhiệm vụ của Vương Đồng thường thường chỉ có một thứ:

- Giết người!

Tiêu Thiếu Anh buông tay Quách Ngọc Nương ra, y biết bây giờ cô chẳng khác gì một người đã chết!

Cát Đình Hương chẳng thèm nhìn cô thêm nửa con mắt, lão nắm chặt hai nắm tay lại, gân xanh nổi lên, lão đã hạ quyết tâm!

Cát Đình Hương đã quyết tâm rồi, còn ai có thể dao động được nữa không?

Quách Ngọc Nương bỗng xông ra, nắm lấy chéo áo của lão, gào lên:

- Tại sao ông kêu người khác lại giết tôi, tại sao ông không dám tự tay mình động thủ đi?

Cát Đình Hương đưa tay chặt một cái, vạt áo đứt ra.

Đây chính là câu trả lời của lão, ân tình giữa bọn họ, cũng chính như vạt áo vừa mới chém đứt đoạn!

Quách Ngọc Nương cắn chặt răng, cười lạt nói:

- Bất kể ra sao, tôi cũng là người đàn bà của ông nếu ông là một tay nam tử hán thật, ông muốn giết tôi, thì cũng nên tự tay động thủ!

Cô bỗng mở phanh ngực áo ra, để lộ bộ ngực trắng ngần như tuyết.

- Chỉ cần ông nhẫn tâm hạ thủ, ông cứ việc rút đao ra, móc lấy trái tim của tôi.

Cô biết lão nhất định không thể nào nhẫn tâm hạ thủ, cô rất hiểu tình cảm và dục vọng của lão đối với cô.

Chỉ tiếc là lần này cô đã nghĩ lầm.

Ánh mắt của Cát Đình Hương không có dục vọng, chỉ có phần nộ trong đó.

Cặp nhũ hoa nõn nà không một tí vết kia, vốn là vật lão trân quý muôn vàn, bây giờ lão mới biết, không phải chỉ có lão là người duy nhất ve vuốt qua nó.

Lửa ghen thiêu đốt, thậm chí còn cường liệt hơn cả lửa hận.

Lão đã là ông già.

Cô lại còn quá trẻ.

Chỉ cần cô còn đó, sớm muộn gì cũng có một ngày thuộc về người khác.

- Cô muốn tôi tự tay giết cô thật sao?

Quách Ngọc Nương ưỡn ngực lên, nói:

- Chỉ cần ông nhẫn tâm được, tôi tình nguyện chết về tay ông.

Cát Đình Hương nói:

- Được!

Tiếng “được” vừa ra khỏi miệng, thanh đao cũng đã vung ra.

Ánh đao lóe lên, đâm như điện xẹt vào lồng ngực của cô.

Quách Ngọc Nương nhìn lão kinh ngạc, cặp mắt mỹ lệ đã từ từ lồi hẳn ra ngoài, đầy vẻ kinh hoàng và sợ hãi.

Cô chết cũng không thể tin được lão đã hạ thủ thật.

- Ông... Ông ác độc thật...

Đây là câu cuối cùng cô thốt ra.

Đêm đã khuya.

Gió đêm đã lạnh muốn thấu xương, thân hình mềm mại ấm áp của Quách Ngọc Nương đã từ từ lạnh băng, khắp nơi cũng đều băng giá.

Cát Đình Hương đứng bất động ở đó, đuôi mắt giật giật không ngớt, vết nhăn nheo càng hằn sâu trên gương mặt, làm như lão bỗng già đi mất mười tuổi.

Tiêu Thiếu Anh nhìn lão, y bỗng cười lớn lên, cười không ngớt.

Cát Đình Hương nhin không nổi gần giọng hét lớn:

- Câm mồm lại!

Tiêu Thiếu Anh vẫn còn đang cười:

- Tôi không câm miệng lại được, tôi nhin không được phải cười.

Cát Đình Hương tức giận hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh cười nói:

- Bất cứ ai giết lầm người, tôi đều nhin không được phải cười.

Cát Đình Hương bỗng quay phắt người lại, nhìn y trừng trừng, đồng tử con mắt lão thu nhỏ lại, toàn thân lão đang cứng ngắt ra đó:

- Ta giết lầm cô ta?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Sai quá chừng thôi.

Cát Đình Hương làm như bị người ta đâm cho một quyền vào ngực, ngay cả đứng cũng đứng không vững!

- Cô ta không phải là người trong Thanh Long hội?

- Không phải!

- Cô ta không ám toán người?

- Không phải!

Tiêu Thiệu Anh rút cây đao trên ngực ra, lưỡi đao rất ngắn, vết thương không sâu lắm:

- Cây đao này tôi đã tự tay chế tạo ra, tôi chỉ bắt quá nhẹ nhẹ đâm cho mình một cái.

- Nhưng nét chữ đó...

- Nét chữ đó cũng không phải của cô ta, cái tờ giấy này không phải của cô ta viết.

Tiêu Thiệu Anh mỉm cười nói:

- Cái tờ cô ta viết đã bị người đổi tráo giữa đường rồi.

Cát Đình Hương loạng choạng lùi lại, ngã xuống một chiếc ghế.

Biến cố xảy ra quá lớn cho lão... Bất cứ cho người nào khác. Tự tay giết người đàn bà mình thương yêu, vốn là thứ thống khổ không cách nào nhẫn nại nổi, huống gì lão lại giết lầm.

Tiêu Thiệu Anh mỉm cười nói:

- Bài thơ này vốn là do tôi làm, giấy viết cũng trong phòng tôi, tôi đã kêu người viết trước một tờ từ lâu.

- Ba phong thơ kia cũng là người viết sao?

- Đúng vậy.

- Người mới thật là gian tế của Thanh Long hội?

- Sai rồi.

- Rốt cuộc người là ai?

- Là kẻ đang chờ cơ hội thanh toán món nợ với ông.

Tiêu Thiệu Anh nói tiếp:

- Đã chờ hai năm nay rồi.

- Hai năm?

- Hai năm trước, tôi bị trục xuất ra khỏi Song Hoàn Môn, vốn là để đối phó với ông.

Tiêu Thiệu Anh cười cười nói tiếp:

- Ông phải nên biết là, dù tôi có uống say đến đâu, cũng không đi làm những chuyện như vậy.

Cát Đình Hương lại lộ vẻ kinh ngạc vô cùng:

- Không lẽ người không hề bị trục xuất ra khỏi Song Hoàn Môn?

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Có phải ông nghĩ rằng mình đáng ra phải biết chuyện bí mật này?

Cát Đình Hương hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hai năm trước chúng tôi đã biết Song Hoàn Môn có gian tế của ông trong đó, vì vậy bí mật này, ngoài tiên sư và Thịnh Như Lan ra, không hề có ai khác biết được.

Cát Đình Hương nói:

- Chỉ tiếc là người vẫn còn chưa biết gian tế của chúng ta là ai.

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói:

- Quả thật chúng tôi không nhìn ra được ai là người đã bị ông mua chuộc, đệ tử của Song Hoàn Môn vốn đều là những tay nam nhi bằng sắt bằng thép.

Cát Đình Hương cười lạt nói:

- Người bằng sắt bằng thép cũng có giá tiền vậy.

Tiêu Thiếu Anh hần học nói:

- Chỉ hận là chúng tôi tìm không ra được y, chứ tìm được, Song Hoàn Môn cũng không đến nỗi bị thua tàn tệ như vậy.

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy bây giờ cho dù người đã biết y là ai, cũng đã quá muộn.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Vẫn còn chưa muộn lắm.

Cát Đình Hương hỏi:

- Hiện tại người chắc trong tay sẽ đánh bại được ta?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hiện tại tôi đã đánh bại ông rồi!

Cát Đình Hương lạnh lùng nói:

- Câu nói đó e rằng có hơi sớm một chút chẳng?

Lão bỗng vung tay lên, hô một tiếng lớn:

- Cát Tân!

- Có mặt!

Cát Tân không lộ vẻ gì trên mặt, ánh mắt của y như một lưỡi dao dính vào người Tiêu Thiếu Anh!

Y biết nhiệm vụ của mình.

Nhiệm vụ của y là giết người!

Nhưng Tiêu Thiếu Anh lại bật cười, y mỉm cười hỏi:

- Lão ta muốn người lại giết ta?

Cát Tân nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Có phải người muốn giết ta thật không?

Cát Tân nói:

- Không phải.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Người muốn giết ai đây?

Trái tim của Cát Đình Hương chìm xuống.

Người Cát Tân muốn giết, chẳng phải là Tiêu Thiếu Anh, mà là lão.

Lúc trước tuy lão nhất định không thể nào ngờ được, nhưng bây giờ lão bỗng hoàn toàn hiểu ra. Gian tế trong Thương Hương Đường, chẳng phải là Vương Đồng, lại càng không phải là Quách Ngọc Nương.

- Thì ra kẻ gian tế duy nhất trong Thương Hương Đường lại là người.

Cát Tân thừa nhận:

- Người bạn duy nhất của tôi, chính là Tiêu Thiếu Anh!

Cát Đình Hương hỏi:

- Có phải y kêu người lại đây?

Cát Tân cười lạt nói:

- Nếu không phải vì y, làm sao tôi chịu đi làm nô tài cho họ Cát của ông?

Cát Đình Hương thở dài nói:

- Chỉ hận lúc đó ta không tra xét rõ ràng lai lịch của người.

Cát Tân lạnh lùng nói:

- Lúc đó ông đâu tính trọng dụng tôi, cũng chẳng ai bỏ công đi điều tra lai lịch một đứa nô tài.

Cát Đình Hương nói:

- Người tính cũng đúng lắm đấy.

Cát Tân nói:

- Nếu không tính đúng, tôi cũng chẳng lại đây.

Cát Đình Hương hỏi:

- Hai phong thơ kia là do người viết ra?

Cát Tân nói:

- Đúng, không sai một chữ.

Cát Đình Hương thở ra:

- Ta phải nghĩ ra mới phải, muốn vào thư phòng của ta, không ai dễ dàng bằng người.

Cát Tân nói:

- Chỉ tiếc là ông chưa bao giờ nghĩ đến.

Tiêu Thiệu Anh cười cười nói:

- Bởi vì ông cứ lo lắng chuyện Thanh Long hội, để hết tâm trí ra đề phòng bọn họ, vì vậy chẳng còn tâm tư đâu mà đi chú ý chuyện khác.

Cát Tân nói:

- Ông cho rằng Song Hoàn Môn đã bại trận hoàn toàn, không còn gì đáng lo nữa.

Tiêu Thiệu Anh nói:

- Nhưng ông quên mất, trong Song Hoàn Môn, còn có một Tiêu Thiệu Anh!

Cát Đình Hương hỏi:

- Không lẽ Thanh Long hội không hề lại tìm ta sao?

Cát Tân nói:

- Không.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Chúng tôi chỉ bắt quá lợi dụng ba tiếng Thanh Long hội, để dẫn khai sự chú ý của ông, để ông khẩn trương lên.

Bất kỳ ai tâm tình đã khẩn trương lên, đều không khỏi bị sơ xuất.

Bất kỳ sơ xuất nhỏ cách mấy, đều có thể tạo thành lầm lỗi trí mệnh.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Vương Đồng không hề đi tìm tôi, chính là tôi đi tìm y, tôi kêu Cát Tân tìm cách giữ y lại.

Cát Tân nói:

- Tôi là kẻ thân tín của ông, y cũng như ông vậy, y nằm mộng cũng không ngờ gì đến tôi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Trong Thương Hương Đường, chỉ có y là người tôi chân chính cố kỵ nhất.

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy, người đã quyết định hạ độc thủ với ta, người nhất định phải giết y trước.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Thật ra, tôi cũng có thể chờ thêm vài ngày nữa, nhưng...

Cát Đình Hương nói:

- Nhưng người không chờ.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì tôi không thể nào chờ được nữa.

Cát Đình Hương hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói:

- Bởi vì lòng dạ tôi không cứng rắn nổi, bởi vì ông đối với tôi, thật tình quá tử tế, tôi sợ tôi sẽ đổi ý.

Cho đến bây giờ, Cát Đình Hương mới hiểu ra, tại sao lúc Tiêu Thiếu Anh nhìn lão, vẻ mặt lại kỳ quái như vậy.

Đây đúng là chuyện đáng sợ, đáng sợ cho lòng tin của mình.

Cát Đình Hương nói:

- Có phải người sợ người sẽ không thể nhẫn tâm hạ độc thủ vào ta?

Tiêu Thiếu Anh thở dài nói:

- Đúng là tôi sợ, sợ muốn chết luôn. Tôi đã bỏ ra cái giá quá đắt rồi.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người bỏ ra cái giá gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ít nhất tôi đã bỏ mất bàn tay.

Cát Đình Hương hỏi:

- Bàn tay đó cũng là chính người tự tay chặt đi?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói:

- Tôi không khi nào để ông nghi ngờ tôi, tôi cũng biết Vương Đồng rất có giá trị trong đầu ông, tôi bỗng giết y đi, ông sẽ không khỏi nghi ngờ tôi.

Cát Đình Hương nói:

- Người là một đối thủ thật phi phàm, ta muốn đối phó người, phải dùng thủ đoạn phi phàm, cũng phải bỏ ra cái giá thật phi phàm.

Lão chậm chậm nói tiếp:

- Bất kể ra sao, lấy một bàn tay đổi lấy cái mạng của Vương Đồng, cũng đáng giá lắm.

Cát Tân nói:

- Không những y là một trợ thủ đắc lực nhất của ông, y còn là người bạn trung thực của ông nữa.

Cát Đình Hương buồn rầu nói:

- Nhưng ta lại lấy mắt nhìn y chết về tay người.

Cát Tân lạnh lùng nói:

- Tôi không thể nào để y có cơ hội mở miệng.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Thật ra, dù y có cơ hội mở miệng, ông cũng chắc gì đã tin vào lời của y.

Cát Đình Hương nói:

- Ta...

Tiêu Thiếu Anh ngắt lời lão:

- Quách Ngọc Nương không phải là có cơ hội mở miệng ra sao, nhưng lời cô ta nói, không phải ông chẳng tin được chữ nào sao?

Gương mặt của Cát Đình Hương nhăn nhúm lại vì thống khổ. Cả đời lão, làm chuyện gì trước giờ không bao giờ hối hận, nhưng hiện tại, trong lòng lão, hối hận tựa như con rắn độc, đang cắn xé lấy trái tim lão.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hiện tại dĩ nhiên là ông cũng đã rõ, bài thơ cô ta viết xuống, nét chữ tại sao lại giống phong thư của tôi in hệt?

Cát Đình Hương nói:

- Bởi vì đây cũng là của Cát Tân ngụy tạo ra.

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói:

- Tôi kêu Cát Thành đem tờ giấy có bài thơ đưa lại cho ông, tôi biết y nhất định sẽ giao cho người đứng trước cửa là Cát Tân trước.

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy người bên kêu y viết trước một tờ, để sẵn trong người.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Y còn chưa bước vào, đã tráo tờ giấy của Quách Ngọc Nương viết rồi.

Cái kế này không những cay độc, mà còn rất chu mật.

Cát Đình Hương nói:

- Cô ta không có thù hận gì với người, tại sao người lại nhất định muốn cô ta phải chết?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không những tôi muốn cô ta chết, tôi còn muốn cô ta chết về tay ông.

Cát Đình Hương hỏi:

- Tại sao?

Ánh mắt của Tiêu Thiếu Anh bỗng đầy vẻ thù hận, y nói từng tiếng một:

- Bởi vì Thịnh Như Lan cũng chết về tay ông.

Cát Đình Hương hỏi:

- Thịnh Như Lan? Con gái của Thịnh Thiên Bá?

Cát Đình Hương lại nói:

- Không phải là người vì cô ta, mới bị trục xuất ra khỏi Song Hoàn Môn sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi đã nói rồi, đó chỉ bất quá là một cái cớ, một thủ đoạn để đối phó với ông.

Thật ra...

Cát Đình Hương nói:

- Thật ra, cô ta là tình nhân của người?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Không những là tình nhân của tôi, mà cũng là vợ của tôi, nếu không phải vì ông, chúng tôi vốn có thể sống một cuộc đời sung sướng với nhau, chúng tôi còn đã tính đâu vào đó, sinh ba đứa con trai, hai đứa con gái.

Gương mặt của y đã bị nhăn nhó lại vì đau đớn, ngay cả cặp mắt cũng đỏ ngầu lên:

- Nhưng ông đã giết nàng, vì vậy tôi cũng muốn ông tự tay giết người đàn bà ông yêu thương nhất đời!

Thù hận!

Đấy chính là thù hận!

Đây vốn là thứ tình cảm, trừ khi phải phục thù xong, không thể nào có cách gì làm tiêu giải đi được, có lúc nó còn mãnh liệt hơn cả tình yêu.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Hiện tại ông đã chính mắt nhìn người bạn trung thực nhất của mình chết dưới lưỡi dao, rồi lại chính tay giết người đàn bà ông thương yêu nhất đời, ông sống đó mà còn có gì ý tứ nữa?

Cát Đình Hương hỏi:

- Người muốn ta chết?

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói:

- Tôi cũng không nhất định ông phải chết, bởi vì tôi biết dù ông còn sống đó, cũng như là một người đã chết.

Cát Đình Hương nắm chặt hai nắm tay, lão nhìn y chăm chăm, rồi bỗng hỏi:

- Còn người? Hiện tại người sống đó mà có nhiều ý tứ lắm sao?

Câu nói đó cũng như một ngọn roi, đánh mạnh lên người Tiêu Thiếu Anh!

... Báo thù có phải làm cho người ta quên được đi bao nhiêu thống khổ và thù hận?

... Bao nhiêu thứ đã bị hủy diệt hết rồi, có phải vì báo thù mà lại sống trở lại?

Tiêu Thiếu Anh không trả lời được.

Trên thế gian đã có loài người, thì sẽ có yêu thương.

Có yêu thương, thì sẽ có thù hận.

Vấn đề đó đã có ngay từ buổi ban đầu, không những vậy còn lưu truyền mãi, cho đến lúc nào loài người bị hủy diệt hết mới thôi.

Thịnh Thiên Bá mười sáu tuổi ra xuất đạo, tung hoành giang hồ bốn chục năm, trải qua mấy trăm trận, một mình khai sáng ra Song Hoàn Môn, cũng coi như là oai phong một đời, hiện tại còn lưu lại, chỉ bất quá là cặp vòng thế thôi.

Không chừng lão ta còn không chỉ để lại có bao nhiêu đó.

... Còn có gì nữa?

Thù hận!

Cát Đình Hương bỗng nhớ lại lời Quách Ngọc Nương nói với lão, hiện tại Quách Ngọc Nương đã chết, thù hận thì vẫn còn đó.

Hiện tại lão mới biết thù hận là chuyện đáng sợ đến đâu.

Cát Đình Hương thở dài nói:

- Người vốn có thể sống một cuộc đời sung sướng, bởi vì ta có thể để cho người sống sung sướng hơn đại đa số những người khác, thậm chí, ta còn tính giao Thương Hương Đường lại cho người, nhưng người thà chém đứt bàn tay của mình, thà làm kẻ tàn phế suốt đời.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bây giờ có phải ông đã hiểu rõ tại sao tôi làm vậy?

Cát Đình Hương gật gật đầu, nói:

- Ta hiểu rõ rồi, người làm vậy vì thù hận.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Đúng vậy, thù hận!

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy dù ta có hiểu rõ đấy, nhưng người đánh bại ta không phải là người, lại càng không phải là Song Hoàn Môn.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi hiểu.

Cát Đình Hương nói:

- Tốt nhất là người vĩnh viễn không nên quên điều đó.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi nhất định sẽ không bao giờ quên.

Cát Đình Hương cười cười, lão nói:

- Chỉ tiếc là người còn quên mất một chuyện.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Sao?

Cát Đình Hương nói:

- Người quên mất... Một người.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Sao?

Cát Đình Hương nói:

- Cái người chân chính bán đứng Song Hoàn Môn đó.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ông lầm rồi, tôi càng không quên được hẳn.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người biết y là ai rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Lý Thiên Sơn.

Cát Đình Hương lại lộ vẻ kinh ngạc rõ ràng:

- Sao người biết chắc chắn là y?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì tôi tìm không ra thi thể của hẳn.

Cát Đình Hương hỏi:

- Người đã đi tìm rồi sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi đã tìm trong đám loạn thạch ở gò núi đó hết cả mười ba ngày.

Cát Đình Hương thở ra một hơi dài.

Thật tình lão không ngờ rằng Tiêu Thiếu Anh lại làm được chuyện như vậy, trên đời này vốn không có ai làm được.

Điều duy nhất khiến người ta làm được, chỉ có thù hận!

- Người đã biết y ở đâu chưa?

Tiêu Thiếu Anh gật gật đầu nói:

- Ông không nên quan tâm đến Tôn Tân quá như vậy, y không phải là Tôn Tân, y là Lý Thiên Sơn.

Cát Đình Hương nói:

- Chỉ dựa vào điểm đó thôi, người đã nhìn ra được sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Còn có một điểm nữa.

Cát Đình Hương hỏi:

- Điểm gì?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ông nói Tôn Tân bị thương vì cú chưởng của Lý Thiên Sơn, vì vậy mới bị nội thương nặng như vậy, nhưng tôi thì có biết, nội lực của Lý Thiên Sơn không cao thâm gì, chưởng lực cũng không trầm trọng.

Y cười lạt nói tiếp:

- Bởi vì trước giờ hắn là người thông minh, người thông minh lúc nào cũng không chịu được cực khổ, lúc nào cũng muốn đi đường gần hơn, muốn luyện nội lực và chưởng lực, chẳng có con đường nào gần để đi cả. Không những vậy, căn phòng đó lại quá u ám, “Tôn Tân” lại cứ trùm mền núp trong đó, không dám lộ mặt ra ngoài.

Cát Đình Hương nói:

- Vì vậy người đã nhận ra được y từ lâu?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tuy không từ lâu, nhưng cũng không trễ lắm.

Cát Đình Hương hỏi:

- Tại sao người không hạ thủ giết y?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Tôi cũng không gấp gì.

Cát Đình Hương hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì ông đã là một lão già, lại không có con trai, đợi ông trăm tuổi rồi, một dãy giang sơn này là của tôi, vì vậy chỉ cần ông chết đi, y không có cách gì sống nổi.

Cát Đình Hương cười khố nói:

- Xem ra những lời ta nói, quả thật người đều không quên.

Tiêu Thiếu Anh hững hờ nói:

- Bởi vì tôi cũng biết, lời nói của kẻ thù, thường thường còn có giá trị hơn bạn bè nhiều lắm.

Cát Đình Hương nhìn nhìn y, ánh mắt của lão đã hoàn toàn trống không, lại giống như đang nhìn về phương trời xa xăm. Phương trời xa xăm cũng

chỉ có một màn đêm tối.

- Thịnh Thiên Bá lúc chết cũng nói một câu, ta còn chưa quên.

Cát Đình Hương bỗng nói.

- Ông ta nói gì?

- Ta hỏi ông ta, còn muốn sống nữa không? Y trả lời là, một người đến lúc nên chết rồi, nếu còn muốn sống nữa, thì người đó không những ngu xuẩn mà còn rất buồn cười.

- Ông không muốn làm một người buồn cười?

- Ta không muốn.

Cát Đình Hương nói:

- Ta tuyệt đối không muốn vậy.

Lão bỗng bước lại, dưới bàn tay lão bày ra một cặp ngân hoàn sáng loang loáng.

Đa Tình Hoàn!

Trên vòng có mười ba cái ngón.

- Giết một người, là khắc xuống vòng một ngón đao.

Cát Đình Hương lại khắc lên cái vòng một ngón nữa.

Tiêu Thiếu Anh nhin không nổi hỏi:

- Ông cũng muốn dùng cặp vòng này để giết người?

Cát Đình Hương nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Ông muốn giết ai?

Cát Đình Hương nói:

- Ta.

Vòng còn đang sáng rực, lão chậm chậm nói tiếp:

- Cặp Đa Tình Hoàn này dưới mắt ta tuy không đáng một đồng, nhưng nó để lại cừu hận nhiều quá chừng, cặp Đa Tình Hoàn này tuy vĩnh viễn không cách nào đánh bại được ta, nhưng cừu hận còn để lại, đủ để hủy diệt con người ta.

Giọng nói của lão rất nhỏ, nhưng cặp vòng trong tay lão đã đưa cao lên.

Bỗng ánh vòng màu bạc lóe lên, đập mạnh xuống.

Máu tươi tung tóe như những giọt mưa.

Người của Cát Đình Hương đã ngã xuống, ngã trong vũng máu của mình, lão bỗng loạng choạng ráng bò dậy:

- Còn một chuyện, người cũng không được quên.

Tiêu Thiếu Anh đang lắng nghe.

Y không hề muốn nghe nhưng không thể không nghe, bởi vì y biết một người trước giờ lâm tử, nói ra lời nào, nhất định đều có giá trị vô cùng.

Tiêu Thiếu Anh dỏng tai nghe.

Cát Đình Hương không hề làm y thất vọng:

- Giết ta không phải là Đa Tình Hoàn, mà là thù hận!

Nếu bạn nghe kể câu chuyện này, bạn phải hiểu rằng, câu chuyện đã cho chúng ta một bài học!

Chính bản thân của thù hận, là một thứ vũ khí, không những vậy, nó còn là một thứ vũ khí đáng sợ nhất.

Vì vậy vũ khí thứ tư này, không phải là Đa Tình Hoàn, mà là thù hận.

Nếu bạn đã nghe kể câu chuyện này, thì tốt nhất là tiếp tục nghe thêm, vì hiện tại còn chưa phải là kết cuộc của câu chuyện.

Đêm khuya, còn khuya nữa.

Trong sân yên tĩnh, không có bóng người, cũng không có tiếng người.

Người đâu rồi?

- Nhà bếp đều làm cơm cho mỗi nơi ba lần, mỗi lần đặt mười bàn.

Cát Tân đang mỉm cười đặc ý:

- Tối nay tôi đã thêm đồ ăn vào mỗi nơi.

- Đồ ăn gì?

- Thịt xào phổ thông thôi, nhưng chất liệu thì mua từ Thần Châu về.

- Chất liệu gì?

- Hạp Thụy Thái (cơ m buồn ngủ).

Tiêu Thiếu Anh bật cười:

- Thảo nào mà bọn họ không ngủ say như vậy.

Tuy y đang cười, nụ cười xem ra rất trống vắng, phục thù không hề đem lại thỏa mãn, sung sướng gì cho y, hiện tại y còn cảm thấy ngược lại trống rỗng như đã mất gì đó.

Trong cái sân thứ tám, màn đêm dày đặc, nhưng song cửa nhỏ còn có ánh đèn chiếu ra.

Một cái đèn lu mờ như hạt đậu.

Bệnh nhân nằm trên giường đã ngồi dậy, ngồi dưới ánh đèn, chờ đợi.

Ánh đèn chiếu trên mặt y gương mặt xương xẩu vàng vọt, quả nhiên là bệnh lâu ngày chưa khỏi.

Nhưng cặp mắt của y thì sáng rực, còn sáng hơn cả ánh đèn.

Cửa để mở.

Y nhìn Tiêu Thiếu Anh và Cát Tân bước vào, bỗng cười lên một tiếng rồi nói:

- Quả nhiên người đã lại.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Người biết chúng ta sẽ lại sao?

Bệnh nhân gật gật đầu.

Tiêu Thiếu Anh lạnh lùng nói:

- Tại sao người còn chưa chạy đi? Có phải người biết không còn đường nào để trốn không?

Bệnh nhân lại bật cười lên, lúc y cười, gương mặt vẫn hoàn toàn không một chút biểu tình, tiếng cười hình như nghe từ viễn phương lại.

Tiêu Thiếu Anh nhìn y lom lom, lạnh lùng nói:

- Cái mặt nạ da người trên mặt người làm không được tốt lắm.

Bệnh nhân nói:

- Vì vậy ta cũng chẳng muốn để ai thấy mặt.

Tiêu Thiếu Anh cười nói:

- Người không ngờ ta nhận ra?

Bệnh nhân mỉm cười nói:

- Nhưng ta biết nhất định người sẽ suy đoán ra được, ta vẫn cho rằng người là một người thông minh tuyệt đỉnh trước giờ.

Y bỗng xoay mặt lại, cúi đầu xuống, đợi đến lúc y xoay mặt qua nhìn Tiêu Thiếu Anh, gương mặt xương xẩu vàng vọt đã biến thành trắng bệch mà thanh tú, lúc y còn thiếu niên, y vốn là một tay mỹ nam tử phong độ.

Lý Thiên Sơn, quả nhiên là Lý Thiên Sơn.

Tiêu Thiếu Anh bỗng thở ra, nói:

- Chúng ta đã chưa gặp nhau được hai năm nay, không ngờ lại gặp mặt trong hoàn cảnh như thế này.

Lý Thiên Sơn nói:

- Ta cũng không ngờ.

Trên bàn có rượu, rượu mạnh, y rót ra một ly, uống nhâm nhi một mình.

Lý Thiên Sơn nói:

- Người không sợ trong rượu có độc, ta cũng có thể rót cho người một ly.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ta sợ.

Cát Tân bỗng nói:

- Tôi không sợ.

Y rót một ly rượu ra thật, uống một hơi cạn.

Tiêu Thiếu Anh nhìn y, bỗng hỏi:

- Người còn nhớ chúng ta quen nhau như thế nào không?

Cát Tân nói:

- Năm xưa ta cũng tính đầu nhập Song Hoàn Môn, ta bị kẻ thù truy nã gắt quá.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhưng có một người kiên trì không chịu cho, bởi vì y đã thấy ra người vì tỵ cừu mà lại, y không muốn phiền phức vào thân.

Cát Tân nói:

- Vì vậy tôi chỉ còn nước bỏ đi.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhưng ta thì rất đồng tình với ngươi, vì vậy ngươi đi rồi, ta còn đi theo ngươi một khúc thật xa, lén lút giết giùm ngươi ba kẻ thù từ Trung Nguyên theo đuổi ngươi lại.

Cát Tân nói:

- Vì vậy chúng ta bèn kết bạn với nhau.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ngươi còn nhớ cái người kiên trì không chịu nhận ngươi vào Song Hoàn Môn là ai không?

Cát Tân nói:

- Lý Thiên Sơn, hiện tại có phải ông muốn tôi giết y giùm cho ông không?

Tiêu Thiếu Anh thở ra nói:

- Y dù gì cũng là huynh đệ đồng môn với ta.

Cát Tân nói:

- Vì vậy ông không muốn tự tay mình động thủ?

Tiêu Thiếu Anh không hề phủ nhận.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Hiện tại ngươi đã chuẩn bị giết người?

Cát Tân gật gật đầu nói:

- Chỉ bất quá người tôi muốn giết không phải là y.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Không phải là y thì ai bây giờ?

Cát Tân nói:

- Ông.

Tiêu Thiếu Anh thộn mặt ra, gương mặt của y thậm chí còn kinh ngạc hơn cả của Cát Đình Hương lúc này.

Cho đến bây giờ, y mới hiểu được tâm tình của Cát Đình Hương lúc đó, nhưng y còn chưa hiểu, tại sao Cát Tân muốn giết y.

Lý Thiên Sơn lại bật cười, y cười lớn nói:

- Ta biết người nhất định không hiểu đây là chuyện gì.

Tiêu Thiếu Anh kinh ngạc nhìn y, rồi lại nhìn Cát Tân, y nói:

- Các người...

Cát Tân lạnh lùng nói:

- Chúng ta chẳng phải bạn bè, chỉ bất quá, lúc y muốn ta giết người, ta sẽ giết.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì một con rồng?

- Thanh Long...

Tiêu Thiếu Anh rốt cuộc hiểu ra:

- Không lẽ các người đều là người của Thanh Long hội?

Lý Thiên Sơn mỉm cười, ngâm lên:

- Vốn thuộc Thanh Long hội Đến đây làm gian tế Mông chín tháng chín tới Bay lượn lên cứu thiên.

Cát Tân nói:

- Y kiên trì không cho ta vào Song Hoàn Môn, chỉ vì y muốn ta gia nhập Thanh Long hội.

Tiêu Thiếu Anh hỏi:

- Người đã vào Thanh Long hội từ lâu?

Lý Thiên Sơn gật gật đầu nói:

- Vì vậy Cát Đình Hương muốn lại câu kết ta, dĩ nhiên là ta chịu.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Bởi vì người đang tính thừa cơ lợi dụng lão, đi tiêu diệt Song Hoàn Môn.

Lý Thiên Sơn nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Xong rồi người lại lợi dụng ta, đi tiêu diệt Thương Hương Đường.

Cát Tân nói:

- Vì vậy người muốn ta ngụy tạo ba phong thơ, chính hợp ý ta lắm.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Những tên thích khách bao mặt, đều là các người tìm lại?

Lý Thiên Sơn nói:

- Vì vậy bốn vị đường chủ của Thương Hương Đường đều chết, bảy đại đệ tử của Song Hoàn Môn cũng chết mất ba người.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Quách Ngọc Nương dĩ nhiên cũng là người của các người, vì vậy cô ta mới thường thường lại đây.

Cát Tân nói:

- Cát Thành cũng là người của chúng ta, vì vậy y mới nói dối giùm cho Quách Ngọc Nương.

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Nhưng các người lại để cho ta hại Quách Ngọc Nương chết.

Lý Thiên Sơn hững hờ nói:

- Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ đã hoàn thành, Song Hoàn Môn và Thương Hương Đường đều đã bị chúng ta chặt đứt hết căn rễ, cô ta chết sống ra sao, chúng ta chẳng còn phải để tâm đến.

Tiêu Thiếu Anh cảm thấy chân tay lạnh ngắt, toàn thân cũng lạnh ngắt.

Tiêu Thiếu Anh chậm chậm đứng dậy, bỗng nhiên tay phải y đưa lên, tinh lên một tiếng, bảy điểm hàn quang xét ra như chớp giật.

- Thất Tinh Thấu Cốt Châm.

Cát Tân tung người lên, nhưng đã chậm đi một bước, bảy điểm hàn quang đều toàn bộ dính vào ngực của y, y tung người lên cao, rồi ngã ầm ra cạnh chân tường.

Lý Thiên Sơn lạnh lùng nhìn, gương mặt hoàn toàn không một chút biểu tình, y hững hờ nói:

- Không ngờ người còn có một ống Thất Tinh Thấu Cốt Châm.

Tiêu Thiếu Anh cười lạt nói:

- Đừng quên Thất Tinh Thấu Cốt Châm còn có một cặp để lại trên thế gian này.

Lý Thiên Sơn nói:

- Người đưa một cặp cho Cát Tân, cố ý kêu y ám toán sau lưng người?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Đây chỉ bất quá là một màn kịch, diễn ra cho Cát Đình Hương xem.

Lý Thiên Sơn nói:

- Sau đó người bèn kêu Cát Tân thừa cơ nhét ống châm vào trong người Vương Đồng?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Ta cũng có học được cách đồ thừa.

Lý Thiên Sơn nói:

- Hiện tại người lại dùng nó để giết Cát Tân?

Tiêu Thiếu Anh nói:

- Y không biết ta còn có một cặp nữa, bất cứ chuyện gì, ta đều để lại cho mình một thứ.

Lý Thiên Sơn cười nhạt nói:

- Chỉ tiếc đó là một thứ cuối cùng.

Y bỗng đá một cái, đá đổ cái bàn đi, bàn tay chém qua bên trái của Tiêu Thiếu Anh như điện xẹt.

Tiêu Thiếu Anh chỉ còn thừa một bàn tay, trên ngực còn đang chảy máu.

Y không còn cách chống đỡ, không còn cách tránh né, nhưng y còn có một chiêu, một chiêu chân chính tối hậu.

Lý Thiên Sơn quên mất, cổ tay của y, còn có thể trang bị một ống Thất Tinh Thấu Cốt Châm.

Phát ra thứ châm đó, không cần phải dùng sức cổ tay và bàn tay.

Bọn họ đồng thời ngã xuống, bàn lật nghiêng qua, đèn cùng bị đổ xuống, đổ trên vũng rượu mạnh, lửa bỗng nhiên bùng lên, trong khoảnh khắc đã nuốt hết bọn họ vào trong đó.

Bao nhiêu ân oán, thù hận, ái tình, bí mật của bọn họ, cứ như vậy mà chôn vùi trong ngọn lửa. Đợi đến lúc lửa đã tắt đi rồi, trời cũng vừa sáng...

Loại vũ khí thứ tư, là một loại vũ khí thật kỳ dị, nó rất giàu tình cảm sắc thái của con người, so với Bích Ngọc Dao, còn ngưng trọng hơn. Đây chính là Đa Tình Hoàn.

Nhưng nó cũng không phải là thứ vũ khí sắc bén nhất, sắc bén hơn nó là “ân oán, thù hận”, đó mới là thứ trí mệnh nhất.

Hết

THẬT
CHUNG
VỮNG

ĐỆ
NGŨ
TRUYỀN
KỲ

LY BIẾT CẦU

CỎ LONG TUYẾT PHẨM,
LẦN ĐẦU TIÊN XUẤT BẢN TẠI VIỆT NAM

vh

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HỌC

CỔ LONG

LY BIỆT CÂU

Dịch giả: Lê Khắc Trường
Đả Tự Cao Thủ: Tiểu Diện Nhân

MỞ ĐẦU

- Tôi biết câu là một thứ vũ khí, đứng hàng thứ bảy trong thập bát ban binh khí, còn ly biệt câu thì sao?

- Ly biệt câu cũng là một thứ vũ khí, cũng là câu.

- Đã là câu, tại sao còn gọi là ly biệt câu?

- Bởi vì lưỡi câu này, câu dính phải vào thứ gì đều sẽ tạo ra sự chia cách. Nếu nó câu dính vào tay mình, bàn tay sẽ phải rời ra khỏi cổ tay; nếu nó câu dính vào chân, chân sẽ phải rời ra khỏi đùi.

- Nếu lưỡi câu này dính vào cổ họng tôi, tôi sẽ lập tức lìa khỏi thế giới này?

- Đúng vậy.

- Tại sao ông sử dụng thứ vũ khí gì tàn độc thế?

- Bởi vì tôi không muốn bị người khác bức tôi phải xa lìa người tôi yêu mến.

- Tôi hiểu ý của ông.

- Ông hiểu thật sao?

- Ông dùng ly biệt câu, chỉ bất quá vì muốn được tương tự.

- Đúng vậy.

Ly biệt.

Chỉ có biệt ly mới làm người ta lịm hồn sâu thẳm.

CỔ LONG

LY BIỆT CÂU

Dịch giả: Lê Khắc Trường
Đã Tự Cao Thủ: Tiểu Diện Nhân

HỒI 1

Không thích danh mã, không phải là anh hùng

Nơi đây không có gì khác ngoài rượu ngon đầy bình, danh câu ngàn con, ông có rảnh rồi, xin lại tận hưởng.

Đây là thiệp mời của Cầu tổng quản mã trường Quan Đông Lạc Nhật, đại biểu cho Kim đại lão bản gởi tới, nhân dịp thịnh hội mua bán thử ngựa vào mùa xuân, lần đầu tiên Quan Đông Lạc Nhật đã tổ chức tại Quan nội, địa điểm là trang trại mùa hè của Hoa Khai Phú Quý Hoa Tứ Gia, một nhà cự phú ở Lạc Dương, nhật kỳ là rằm tháng ba.

Những tấm thiệp mời ấy cộng lại chỉ có mười tờ, đối tượng đáng cho Cầu tổng quản mời mọc không nhiều lắm.

Những người được mời dĩ nhiên đều là những tay đại hào trong giang hồ, những tay anh kiệt hùng cứ một phương. Không thích danh mã không phải là anh hùng.

Những người đến đều là anh hùng, đều đã từng cưỡi danh câu của Lạc Nhật mã trường.

... Chỉ cần có chỗ mặt trời lặn, là có danh câu của Lạc Nhật mã trường.

Đây là một câu nói hào hùng của chủ nhân mã trường, Kim đại lão bản, và cũng là sự thật.

Tháng ba, Lạc Dương, mùa xuân.

Trăng mười bảy vẫn còn tròn vạnh, đêm đã khuya, trong gió đượm đầy hương hoa.

Kiện mã trong chuồng khê hí lên, nhưng không còn tiếng người, ánh trăng từ ngoài cửa chiếu xiên vào, chiếu trên thân hình cao lớn khô vĩ của Cầu

Thiên Kiện thành ra một cái bóng dài ngoẵng.

Từ ngày mười lăm tới giờ, thành tích trong ba ngày rất là đáng kể, một số lớn kiện mã đã được Vương tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc mua với giá cao, nhưng y vẫn còn đang mãi chờ đợi hai vị khách đến giờ còn chưa lại.

Đáng lý ra y không nên kỳ vọng vào chuyện bọn họ lại.

Hà Sóc đại hiệp oai chấn giang hồ là Vạn Quân Vũ, từ hai năm trước đã rửa tay gác kiếm, đến nay vẫn chưa bao giờ đạp chân ra khỏi cửa sơn trang một bước.

Thế tập nhất đẳng hầu coi phú quý công danh như xí thổ là Dịch Thanh Lâm, bao nhiêu năm nay đã lãng tích thiên hạ, không chừng còn chưa nhận được thiệp mời của y.

Y hy vọng bọn họ lại, chỉ bất quá vì y nghĩ rằng trong những con ngựa y đem từ Quan ngoại xa xôi vào, có một con ngựa hay chỉ có bọn họ mới nhận ra được.

Chỉ có người biết của mới trả giá cao.

Y không muốn ủy khúc con ngựa hay đó, lại càng không muốn đem nó về lại Quan đông.

Hiện tại đã là đêm khuya của ngày thứ hai. Đang lúc y bắt đầu cảm thấy thất vọng, ngoài sân bỗng có tiếng người vọng vào, Oai Trấn Hà Sóc đại hiệp hai ba năm nay chưa ra khỏi nhà một bước, đã cười khinh kị suốt đêm chạy lại Mẫu Đơn sơn trang.

Vạn Quân Vũ gia nhập giang hồ năm mười bốn tuổi, mười sáu tuổi giết người, mười chín tuổi dùng thanh đại phác đao cắt đầu tên đại đạo Phùng Hồ ở dưới chân núi Thái Hành, hai mươi ba tuổi đổi cây đao quen xài dùng thanh Ngư Lô tử Kim đao, danh tiếng của y đã vang động giang hồ, chưa đến ba chục tuổi đã được người trong võ lâm xưng tụng là Hà Sóc đại hiệp.

Y tuổi con chuột, năm nay chỉ mới bốn mươi sáu tuổi, tuổi tác còn nhỏ hơn người ta tưởng tượng nhiều.

Lần này y không đem thanh đao của y lại.

Bởi vì y đã chán ghét chuyện giang hồ, trước mặt chúng anh hùng hảo hán, y đã rửa tay phong đao, cái thanh Ngư Lô tử kim đao từng trong tay y lâu năm đã được bọc lại bằng bao vải màu vàng, đặt trên chiếc giá bằng gỗ đàn, phía trước thần tượng của Quan Thánh gia.

Nhưng y đem theo ba thứ đao khác.

Sư huynh của y Vạn Thắng Đao Hứa Thông, đệ tử đặc ý của y Khoái Đao Phương Thành, và tử đảng của y Như Ý Đao Cao Phong.

Hạng người như y, nếu bên cạnh không có đao, cũng giống như không mặc áo quần vậy, nhất định không thể tùy tiện ra ngoài đường.

Nhưng y tin tưởng vào thanh đao trong tay ba người này.

Bất cứ người nào có bên cạnh mình ba thanh đao như thế này, y cũng đủ sức ứng phó được bất kỳ hoàn cảnh nào.

Tháng ba ở Lạc Dương, hoa nở rộ.

Ngọn đồi phía sau Mẫu Đơn sơn trang nở đầy mẫu đơn, dưới chân đồi người ta vừa lấy gỗ bao quanh lại thành một vòng sân rộng lớn, nơi nào cũng có ngựa tung nhảy hí vang.

Ngựa không biết thưởng thức mẫu đơn, mẫu đơn cũng không biết thưởng thức ngựa, nhưng cả hai đều đáng được cho người ta khâm thưởng.

Mẫu đơn đoan trang phú quý, mỹ lệ rộng rãi, như thực nữ con nhà danh môn; ngựa kiêu hãnh mạnh bạo, linh hoạt tuấn hùng, như hảo hán giang hồ.

Trên đồi dưới đồi đều đầy những người, có người đang khâm thưởng mẫu đơn phú quý diễm lệ, có người đang khâm thưởng ngựa kiêu hùng dũng mãnh, nhưng làm cho đa số mọi người cùng cảm thấy hứng thú nhất, vẫn là một người.

Vạn Quân Vũ hình như đối với chuyện gì cũng chẳng có vẻ gì là hứng thú, mắt y nửa nhắm nửa mở, người y tựa nghiêng vào một chiếc ghế đan bằng đẽng la mềm mại.

Y quá mệt mỏi.

Bất cứ ai trong một đêm liên tiếp thay ba loại khoái mã, đi hết chín trăm ba mươi ba dặm đường xong, cũng đều cảm thấy mệt mỏi.

Sư huynh của y, đệ tử của y, tử đảng của y lúc nào cũng ở bên cạnh, không rời nửa bước. Từng con từng con ngựa được đem lại cái chuồng gỗ trước mặt y, được người ta mua bằng giá cao, mắt y vẫn cứ lim dim.

Đợi đến lúc cuối cùng có con ngựa thật đặc biệt, một mình được đem lại chuồng gỗ, cặp mắt của y mới mở trừng ra.

Con ngựa này do chính tay Cầu tổng quản cầm cương lại, toàn thân đen tuyền như mực, chỉ có cái mõm là lấm tấm màu trắng như tuyết.

Trong đám người lập tức phát ra tiếng tụng thán, ai ai cũng thấy được đây là một con ngựa quý chọn trong ngàn con.

Cầu Hành Kiện vỗ nhẹ nhẹ trên đầu con ngựa, gương mặt lộ vẻ khoan khoái kiêu ngạo.

- Nó có tên là Thần Tiễn, Vạn đại hiệp là Bá Lạc thời nay, dĩ nhiên là nhìn ra được đây là một con ngựa quý.

Vạn Quân Vũ nằm lười biếng ra đó, lắc lắc đầu:

- Ta chẳng phải Bá Lạc, con ngựa này cũng chẳng phải ngựa quý.

Y nói:

- Chỉ nghe cái tên đã thấy không tốt rồi.

- Tại sao? Cầu Hành Kiện hỏi.

- Tiễn không đi được xa, không những vậy, trước thì nhanh nhưng sau thì chậm, hậu kinh nhất định không đủ.

Vạn Quân Vũ bỗng đổi đề tài:

- Hồi còn nhỏ ta có một người bạn, tác phong cũng giống y hệt như Cầu tổng quản. Có lần y mời ta ăn một con gà, mà không có chân.

Y bỗng nói đến chuyện bạn bè thời xa xưa và con gà không có chân ra, chẳng ai biết y đang có ý gì.

Cầu Hành Kiện cũng không hiểu, y nhin không nổi bèn hỏi:

- Gà tại sao không có chân?

- Bởi vì hai chân của con gà đã bị y chặt mất đi để dành cho mình ăn.

Vạn Quân Vũ hững hờ đáp:

- Cầu tổng quản không phải cũng giống như y, đại khái là giấu mất những con ngựa hay lại cho mình.

Cầu Hành Kiện lập tức phủ nhận:

- Vạn đại hiệp nhãn quang vô song. Tại hạ Ở trước mặt Vạn đại hiệp, làm sao dám làm chuyện đó?

Ánh mắt của Vạn Quân Vũ bỗng lóe ra một tia sáng bén như đao:

- Nếu vậy tại sao Cầu tổng quản lại đem giấu con ngựa kia đi vậy?

Cặp mắt của y dính vào một cái chuồng gỗ phía sau, trong đó người ta chọn còn thừa lại mấy con ngựa ốm, trong đó có một con lông màu vàng, thân hình ốm như cây cung, đứng một mình trong góc, ra dáng lười biếng không có lấy một tí sức lực, nhưng giữ một khoảng cách với những con ngựa khác, làm như chẳng thèm cùng hàng ngũ với chúng.

Cầu Hành Kiện chau mày lại:

- Vạn đại hiệp không lẽ đang nói đến con ngựa đó?

- Chính là nó đấy.

Cầu Hành Kiện cười khố:

- Con ngựa đó là một tay bợm rượu, sao Vạn đại hiệp lại chọn trúng phải nó?

Ánh mắt của Vạn Quân Vũ càng sáng rực:

- Bợm rượu? Có phải nó phải uống tí rượu mới lên tinh thần được?

- Đúng là như vậy.

Cầu Hành Kiện thở than:

- Nếu trong đồ ăn không có rượu, nó chẳng thèm ăn cả ngày.

- Tên nó là gì?

- Nó tên là Lão Tửu.

Vạn Quân Vũ bỗng đứng bật thẳng người dậy, bước lớn lại, ánh mắt loang loáng, nhìn chăm chăm vào con ngựa, y bỗng ngẩng mặt lên trời cười lớn!

- Lão Tửu, hay! Quá hay.

Y cười lớn nói:

- Lão Tửu mới có lão kinh, không những vậy, càng về sau càng có kinh. Ta dám cá, Thần Tiễn nếu đua với nó năm trăm dặm, hai trăm dặm đầu Thần Tiễn nhất định là dẫn đầu, nhưng đi hết đường, nó nhất định sẽ về trước Thần Tiễn hai trăm dặm.

Y nhìn dính vào Cầu Hành Kiện:

- Người có dám cá với ta không?

Cầu Hành Kiện yên lặng cả nửa ngày, bỗng nhiên y cũng cười lớn, vừa cười lớn vừa đưa ngón tay cái lên:

- Vạn đại hiệp quả thật có nhãn lực, quả thật không có chuyện gì qua mắt được pháp nhãn của đại hiệp.

Trong đám người lại có tiếng tán thán nổi lên, không những bội phục nhãn lực của Vạn Quân Vũ, đối với con ngựa ốm o chẳng có tí nào để coi đó cũng đặc biệt chú ý trầm trồ. Thậm chí đã có người bắt đầu tranh giành muốn trả giá. Dù biết là tranh không được, tranh với Hà Sóc đại hiệp một trận, có bại cũng đã là một chuyện vinh quang rồi.

Giá cao nhất vừa gọi ra là chín ngàn năm trăm lượng. Đây đã là con số rất lớn rồi.

Vạn Quân Vũ chỉ chậm chậm thò ra ba ngón tay, Cầu tổng quản lập tức lớn tiếng tuyên bố:

- Vạn đại hiệp ra giá ba vạn lượng, còn có ai ra giá cao hơn không?

Không còn ai. Ai ai cũng câm miệng lại. Vạn Quân Vũ mặt mày hớn hờ, đang tính tự mình bước vào chuồng dẫn ngựa ra, bỗng nghe có người nói:

- Ta ra giá ba vạn lẻ ba lượng.

Gương mặt của Vạn Quân Vũ lập tức sa sầm xuống, lâm bẫm một mình:

- Ta đã biết cái tên tiểu tử ấy thế nào cũng lại phá đám.

Cầu Hành Kiện thì sung sướng ra mặt, cười lớn nói:

- Không ngờ Địch tiểu hầu cũng đến được kịp thời!

Đám người lập tức tẻ ra, mọi người ai ai cũng muốn xem cái phong thái của vị thiếu hiệp thế tập nhất đẳng hầu, đương kim thiên hạ đệ nhất phong lưu này.

Toàn thân y phục trắng tinh, không nhiễm bụi trần; gương mặt thanh tú trắng trẻo, lúc nào cũng ra dáng lãnh đạm như cười mà không phải cười; bên cạnh lúc nào cũng có một vị giai nhân tuyệt sắc phong tư trác ược, không những vậy, mỗi lần ra mặt, là mỗi vị giai nhân không giống nhau.

Đây chính là người xem công danh phú quý như bụi bặm, nhưng lại xem danh mã và mỹ nhân như tính mệnh, Địch Tiểu hầu gia Địch Thanh Lâm.

Bất kỳ đi đến chỗ nào, y đều là người lôi cuốn sự chú ý và ngưỡng mộ của mọi người. Hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

Hôm nay người đang tựa vào người y, là một mỹ nữ mặc áo màu hồng nhạt, nước da trắng như bạch ngọc, gương mặt như đào hoa, ánh mắt tựa mặt nước mùa xuân, làm người ta ngất ngây như say rượu.

Chẳng ai biết Địch Tiểu hầu tìm đâu ra một vị mỹ nhân như vậy.

Vạn Quân Vũ gặp y chỉ còn nước lắc đầu thở ra:

- Ông lại đây làm gì? Tại sao ông muốn lại?

Địch Tiểu hầu đưa cặp mắt lãnh đạm cười cười nhìn y, đơn giản nói với Vạn Quân Vũ:

- Tôi lại đây hại ông đấy.

- Hại tôi? Ông tính hại ra sao đây?

- Bất kể ông ra giá bao nhiêu, tôi đều thêm ba lượng.

Vạn Quân Vũ nhìn dính vào y, ánh mắt loang loáng, cũng không biết y nhìn bao lâu, bỗng y cười phá lên:

- Tốt, tốt lắm.

Mọi người đều nghĩ rằng cái vị đại hào oai chấn Hà Sóc này nhất định sẽ ra giá cao đến độ sẽ làm cho ai cũng phải nhảy giật bắn người lên.

Nào ngờ Vạn Quân Vũ bỗng ngưng bật tiếng cười, lớn tiếng nói:

- Con ngựa này ta không mua nữa, người bán cho y đi.

Cầu Hành Kiện ngớ mặt ra. Vạn Quân Vũ nói xong, quay đầu bỏ đi, nào ngờ Địch Thanh Lâm lại kêu giựt lại:

- Chờ một chút.

Vạn Quân Vũ quay đầu lại nhìn dính vào y:

- Ông còn muốn tôi chờ gì đây?

Địch Tiểu Hầu chưa trả lời, y đi hỏi Cầu Hành Kiện:

- Còn có ai chịu bỏ ra giá cao hơn nữa không?

- Đại khái chẳng còn ai.

- Vậy thì con ngựa này có phải đã là thuộc về ta rồi không?

- Vâng.

Địch Tiểu Hầu quay lại đối diện với Vạn Quân Vũ:

- Vậy thì tôi tặng cho ông.

Vạn Quân Vũ cũng ngó mặt ra.

- Ông nói gì? Ông muốn tặng cho tôi con ngựa này thật sao? Tại sao ông làm vậy?

Y không hiểu, người khác cũng không hiểu, Địch Thanh Lâm chỉ hững hờ nói:

- Chẳng vì gì cả, tặng ngựa cho một vị anh hùng, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hà tất phải hỏi tại sao.

Đấy chính là tác phong tiêu chuẩn của con người Địch Thanh Lâm.

Đêm, đèn hoa vừa thắp lên, tiệc vừa được khai mạc. Mỹ tửu được uống ừng ực vào cổ họng như nước lã, hào khí như suối tuôn tràn ào ạt.

Vạn Quân Vũ đang uống không ngừng.

Người trong giang hồ ai ai cũng biết tửu lượng của y như biển...

- Vạn đại hiệp không những đao pháp vô song, tửu lượng cũng thiên hạ vô song.

Hôm nay y uống cũng đặc biệt nhiều hơn một chút.

Y không thể không thu nhận lòng tốt của Địch Thanh Lâm, thu vào rồi còn không biết mình nên cao hứng hay không nữa.

Vì vậy y cứ uống tí tí, uống một chút rượu vào rồi cũng phải cao hứng lên thôi.

Sư huynh, đệ tử, tử đảng của y để cho y tha hồ uống, bởi vì chỗ uống rượu là tư thất của Hoa tứ gia, khách không nhiều lắm, không những vậy, bọn họ đã tra rõ lý lịch của từng người.

Vạn Quân Vũ thường thường nói với bạn bè của y:

- Vào giang hồ mà nổi danh quá sớm, không phải là chuyện hay ho gì, người nào thành danh lệ quá, đêm đêm thường không khỏi có những lúc không ngủ được.

Hạng người như y làm bất cứ chuyện gì đều không thể không để ý một chút, vì vậy, y mới còn sống tới bây giờ. Dù có người nào muốn lấy mạng y, cũng vĩnh viễn không có lấy một cơ hội.

Người ra khỏi bàn tiệc sớm nhất là Địch Thanh Lâm.

Trước giờ y không thích uống rượu, y đã mệt mỏi lắm, chủ nhân đã chuẩn bị cho y một phòng khách, còn có mỹ nhân đang đợi y... Đối với đa số đàn ông, chỉ cần có một lý do cuối cùng đó cũng đã quá đủ.

Mọi người đều đưa ánh mắt ngưỡng mộ tiễn y ra, không những ngưỡng mộ, còn bội phục nữa:

- Cái vị tiểu hầu gia này chơi rất đẹp, thảo nào mà đàn bà đều mê mệt vì y. Hoa tứ gia cũng là tay tửu lượng như biển.

Người y cao lớn, mập mạp, thành thật, nhiệt trường, gương mặt bầu bầu, ngay cả một điểm cơ trá cũng không có, tuy năm nào cũng bị người ta gạt, nhưng y chẳng có gì là phàn nàn.

Vạn Quân Vũ hỏi y:

- Kỳ này ông mua bao nhiêu con ngựa?

- Ngay cả một con cũng không.

Hoa Tứ gia cười hì hì giải thích:

- Bởi vì Kim đại lão bản và Cầu tổng quản là bạn của tôi, tôi không thể nào đi hại bạn bè, bắt bọn họ đi gạt tôi, vì vậy tôi chỉ còn cách bị người khác gạt, không thể để bạn bè gạt mình.

Vạn Quân Vũ cười lớn.

- Nói thật hay, hay quá, tôi mời ông ba ly.

Ba ly xong, Hoa tứ gia kính lại ba ly, Vạn Quân Vũ lập tức phải đi tiểu tiện.

Từ lượng của y rất cao, bởi vì y uống rượu có một bí quyết... Y mửa ra được.

Uống nhiều quá bèn ra ngoài mửa, mửa xong rồi lập tức có thể về lại uống tiếp.

Đây là bí quyết của y.

Tuy sư huynh, đệ tử và tử đảng của y đều biết cái bí quyết đó, nhưng y lại nghĩ bọn họ không biết vậy, vì vậy lúc y nói y muốn đi tiểu tiện, bọn họ đành phải để y đi một mình.

Trên mặt cái hố đào thật sâu, là một bọc gỗ làm bằng gỗ tử đàn, trên bọc có phủ thảm, dưới hố có trải lông ngỗng.

Hoa tứ gia là người biết hưởng thụ, chuyện gì cũng phải hoàn mỹ, ngay cả chỗ phương tiện cũng không ngoại lệ.

Vạn Quân Vũ bước vào, cặp mắt say sưa lộ vẻ tán thưởng, y quyết định về nhà nhất định phải làm một phòng vệ sinh y như vậy.

Sau đó y bắt đầu mửa ra.

Chuyện đó chẳng có gì là khó... Lấy ngón tay trở bỏ vào miệng, đè vào dưới cuối lưỡi một cái, là mửa ra được ngay.

Lần này y không mửa ra được.

Y vừa đưa ngón trở vào trong miệng, lập tức có một bàn tay từ phía sau thò tới, chặn lấy cằm của y, lấy hàm răng của y cắn lấy đầu ngón tay của y.

Y đau quá, nhưng hét không ra tiếng, y dùng sức thọt cùi chỏ vào sau sườn người đó, nhưng người đó đã điểm ngay vào huyệt Khúc Trì trên cùi chỏ của y.

Y khổ luyện võ công hai mươi tám năm nay, hiện tại toàn thân công phu sức lực, không có chỗ nào sử ra được tí gì.

Y đã từng trải trăm trận, giết người vô số, những người muốn giết y cũng không ít, chỉ có người này là chụp được thời cơ tốt nhất, cơ hội tốt nhất.

Y chỉ muốn biết người đó là ai.

Người này cũng nguyện ý cho y biết, nói nhỏ nhẹ bên tai y:

- Ta đã nói với người, ta lại đây hại người, ta đã điều tra rõ ràng về người, đối với mỗi chuyện về người, ta biết rất rõ ràng, không chừng còn rõ hơn cả người, ta cũng biết nhất định người muốn lại đây mưa.

Giọng người đó lạnh lùng mà hờ hững:

- Vì vậy người chết cũng không oan uổng gì.

Vạn Quân Vũ đã biết người đó là ai, chỉ tiếc y không còn cơ hội để nói ra.

Cuối cùng y chỉ thấy có ánh đao nhạt nhẽo lóe lên, nhạt như một tia sáng mặt trời vừa hiện ra trong bình minh.

Sau đó y thấy lồng ngực nhói lên kịch liệt, một con đao đã đâm vào giữa lồng ngực mé bên trái, đâm sâu vào trái tim.

Một con đao mỏng như tờ giấy.

Không ai hình dung ra được con đao ra khỏi vỏ nhanh như thế nào.

Rút ra cũng nhanh như vậy.

Một con đao vừa quá nhanh vừa quá mỏng, đâm vào rồi rút ra như vậy, sẽ không có vết thương gì để lại.

Vì vậy sẽ không có ai báo thù cho Vạn Quân Vũ.

Bởi vì cái chết của y, chỉ vì do y uống rượu nhiều quá, theo quan niệm của đa số người, uống rượu nhiều quá thường thường sẽ bị chết rất đột nhiên.

Dĩ nhiên mọi người càng không thể ngờ được người vừa tặng cho y một con ngựa quý là Địch tiểu hầu, lại có liên quan gì đến chuyện này.

Vì vậy danh mã vẫn theo linh cửu đi, mỹ nhân vẫn theo Địch tiểu hầu về.

Đợi đến lúc Địch tiểu hầu xuất hiện lại lần nữa, mọi người vẫn sẽ đưa cặp mắt ngưỡng mộ nhìn y, vẫn không có ai tin rằng y vừa giết người, giết người trong khoảnh khắc, không một tiếng động.

Đây là phương pháp và tiêu chuẩn giết người của Địch Thanh Lân.

Trong xe rộng rãi thoải mái, con ngựa kéo xe đã được huấn luyện kỹ càng, gã đánh xe giỏi cầm cương, ngồi trên chiếc xe của Địch tiểu hầu như

ngồi trên chiếc thuyền hoa trên Tây hồ, vừa êm ái vừa thư thái, thậm chí còn không cảm thấy được mình đang đi trên xe.

Tư Tư mặc chiếc áo lụa mềm mại màu đỏ tươi, nằm cuộn lại trong một góc như con mèo, cô dùng hai bàn tay trắng ngần, ngón tay sơn nước Phong Tiên hoa màu đỏ tươi, bóc trái bồ đào được trồng trong nhà kín, mớm vào miệng người đàn ông của cô.

Cô là người đàn bà rất ôn nhu, thông minh và mỹ lệ, hiểu được cách hưởng thụ đời sống, và cũng hiểu được cách đàn ông hưởng thụ cô.

Cô không muốn đánh mất người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình, nhưng hiện tại cô biết cô sắp mất y.

Địch tiểu hầu trước giờ không muốn bị lưu luyến bên một người đàn bà nào quá lâu.

Nhưng cô đã hạ quyết tâm, nhất định phải tìm cách giữ lấy y.

Địch Thanh Lâm nhìn người đàn bà bên cạnh y, nhìn cặp đùi mềm mại hoàn mỹ lộ ra ngoài chéo quần.

Y biết phía sau lớp áo đó là một thân hình lửa thể thật hoàn mỹ.

Da thịt cô căng đầy và mềm mại, lúc cô đang nồng nhiệt, toàn thân đều biến thành ra lạnh ngắt, không những vậy còn run rẩy không ngớt.

Cô hiểu được làm sao thì đàn ông sẽ biết cô đã hoàn toàn bị y chinh phục.

Nghĩ đến tấm thân kiều diễm của cô, Địch Thanh Lâm bỗng cảm thấy người mình có một luồng nhiệt khí xông lên.

Y đã biết rất nhiều đàn bà, chỉ có người đàn bà này mới hoàn toàn phối hợp được với y, làm y được hoàn toàn thỏa mãn.

Y quyết định để cô bên cạnh thêm một thời gian nữa, luồng nhiệt khí trong người y đã làm cho y quyết định như vậy. Bàn tay y nhẹ nhẹ luồn vào trong áo cô, bầu ngực của cô chắc nịch và vun đầy, nằm êm ái trong lòng bàn tay y.

Không ngờ cô bỗng nói với y một câu thật lạ lùng:

- Em biết anh với Vạn Quân Vũ đã quen nhau từ lâu.

Tư Tư nói với Vạn Quân Vũ:

- Hai người trước giờ có cừu hận gì với nhau không?
- Không.
- Trước giờ ông ta có làm chuyện gì đặc tội với anh không?
- Không.

Tư Tư nhìn y đắm đắm, hỏi chậm từng tiếng một:

- Thế thì sao anh giết ông ta?

Luồng nhiệt khí trong người Địch Thanh Lâm bỗng tắt lịm.

Tư Tư còn đang tiếp tục:

- Em biết nhất định anh đã giết ông ta, bởi vì ông ta chết đúng lúc anh không có bên mình em, anh về lại rồi, người anh hứng lắm; một đêm anh làm tới ba lần, so với lần đầu tiên anh làm với em còn lâu hơn nhiều. Lúc trước em có nghe một bà chị của em nói, có kẻ chỉ có giết người xong mới biến ra như vậy, biến ra thật điên cuồng, thật man dại, như anh hồi hôm qua vậy.

Địch Thanh Lâm yên lặng nghe cô nói, y không có lấy một tí phản ứng.

Tư Tư nói tiếp:

- Em còn biết anh giấu trong người một lưỡi dao thật là mỏng, bà chị của em có nói rằng, dùng thứ dao đó giết người, không dễ dàng gì nhìn ra vết thương ở đâu.

Địch Thanh Lâm bỗng hỏi cô:

- Cái bà chị này của em sao lại biết những chuyện này?
- Bởi vì chị ấy có một người khách quen, một người bộ đầu rất nổi danh, về phương diện đó chẳng có thứ gì là qua khỏi mắt y.

Tư Tư nói:

- Người khác ai cũng nói trái tim của y như sắt đá, nhưng y đối đãi với bà chị của em rất tốt. Trước mặt chị ấy, y hiền như con chó nhỏ.

Địch Thanh Lâm đang thở than trong lòng.

Cô không nên quen biết với một bà chị như vậy, một người đàn bà không nên biết quá nhiều.

Tư Tư nhìn y, sờ nhẹ trên gương mặt trắng trẻo của y:

- Anh không cần phải giấu em chuyện gì, em đã là người của anh, anh có làm gì đi chẳng nữa em đều vẫn theo anh mãi mãi mà.

Cô dịu dàng nói:

- Vì vậy anh cứ yên tâm, chuyện của anh em chẳng bao giờ nói ra, có chết cũng không nói ra.

Giọng của cô ôn nhu, bàn tay của cô lại càng ôn nhu.

Cô đã cảm thấy người y hứng lên, chiếc áo đỏ tươi đã bị xé toạt ra.

Cô yên lòng lắm.

Bởi vì cô biết phương pháp cô dùng đã có hữu hiệu. Hiện tại y sẽ không bỏ cô nữa, y cũng không dám bỏ cô.

Cơ nồng nhiệt đã trở lại yên tĩnh, xe ngựa vẫn chạy.

Địch Thanh Lâm móc trong túi ra một bình rượu bồ đào, uống một ngụm rồi mới hỏi:

- Lúc này em hỏi anh tại sao phải giết Vạn Quân Vũ, bây giờ em còn muốn anh nói cho em nghe không?

- Anh muốn nói thì em nghe.

- Anh giết y, chỉ vì anh có người bạn không muốn cho y sống thêm phút giây nào.

- Anh cũng có bạn bè?

Tư Tư cười:

- Trước giờ em chưa hề biết rằng anh cũng có bạn bè.

Cô suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Người bạn của anh tùy tiện muốn anh làm gì là anh làm sao?

Địch Thanh Lâm gật gật đầu.

- Chỉ có y mới làm vậy được, bởi vì anh thiếu y món nợ.

Địch Thanh Lâm nói tiếp:

- Y là đầu não của một tổ chức lớn nhất trong giang hồ, y từng giúp anh một chuyện rất lớn, với điều kiện duy nhất là, y cần anh làm cho y chuyện gì, anh sẽ không từ chối.

Y lại nói:

- Tổ chức này tên là Thanh Long hội, có ba trăm sáu mươi lăm phân đà, mỗi châu mỗi phủ mỗi huyện nơi nào cũng có người của y, thế lực của y lớn lao lắm, em không thể nào tưởng tượng ra cho được.

Tư Tư lại nhin không nổi hỏi y:

- Nếu y đã có thế lực lớn như vậy, tại sao còn muốn anh đi giúp y?
- Bởi vì có người không thể nào giết được.

Địch Thanh Lâm nói:

- Bởi vì giết người đó rồi, ảnh hưởng sẽ rất to lớn, hỗn loạn sẽ rất nhiều, những hạng người đó bần vô số, nhất định sẽ tìm cách báo thù cho họ.
- Không những vậy, quan phủ nhất định sẽ điều tra.

Tư Tư nói:

- Người trong giang hồ chẳng ai đi dính vào những chuyện lôi thôi phiền phức đó.

Địch Thanh Lâm thừa nhận.

- Chỉ bất quá, người khác giết không được, anh giết được, mà cũng chỉ có anh mới giết được.

Y nói:

- Bởi vì chẳng ai ngờ rằng anh giết người được, vì vậy anh giết rồi, sẽ không làm cho ai chú ý nghi ngờ đến mình, càng không để cho người bạn anh bị liên lụy.

Tư Tư không hỏi thêm gì nữa, bởi vì cô lại càng yên tâm.

Một người đàn ông chỉ có ở trước mặt một người đàn bà y yêu thích và tín nhiệm nhất, mới thổ lộ những bí mật như vậy.

Cô quyết tâm giữ bí mật cho y, bởi vì cô thích cái người đàn ông có lúc ôn nhu như nước, có lúc lãnh đạm như băng, có lúc lại nhiệt tình như lửa này.

Cô tin rằng mình có thể giữ được y.

Chỉ tiếc là cô lầm.

Tuy cô hiểu đàn ông, người đàn ông này không phải là ai cũng hiểu được, không chừng ngay cả chính y cũng không hiểu được mình.

Xe ngựa vẫn tiếp tục chạy về phía trước, trong xe chỉ còn thừa có Địch Thanh Lân.

Tư Tư đã biến mất ra khỏi thế giới này.

Địch Thanh Lân có ba cách làm cho một người bỗng biến đi, đối với Tư Tư, y dùng cách tối hữu hiệu nhất.

Không ai biết y dùng cách gì, ba cách của y chỉ có mỗi một mình y là biết được bí mật.

Bí mật đó trừ y ra, vĩnh viễn không có người thứ hai nào trên đời này biết được.

Tư Tư đã lầm.

Bởi vì cô không biết Địch Thanh Lân vĩnh viễn không bao giờ tín nhiệm bất cứ một người nào còn đang hô hấp được.

Cô cũng không biết rằng người Địch Thanh Lân chân chính yêu thích nhất chỉ là một mình y.

Một người như Tư Tư nếu bỗng nhiên bị biến mất, nhất định sẽ không dẫn đến sự chú ý phiền phức gì từ người nào.

Con người của cô như một đóa dương hoa trong gió, một quả lục bình trôi nổi trên sông, nếu không ai gặp cô, rất có thể cô lại đi theo một kẻ lãng tử không nhà không cửa nào đó, cũng rất có thể được một gã thương gia giàu có nào đó nhốt vào trong nhà bằng vàng, thậm chí còn có thể tự mình vào một cái miếu ở một nơi hang núi thâm sâu nào đó cắt tóc quy y.

Hạng người đàn bà như cô, chuyện gì cũng có thể làm được.

Vì vậy cô có làm chuyện gì, chẳng ai cảm thấy kinh ngạc, cũng chẳng ai quan tâm.

Vì vậy lúc cô bắt đầu cảm thấy mình có thể nương tựa được vào Địch Thanh Lân, Địch Thanh Lân bèn cho cô lìa xa thế giới.

Đây chính là tác phong tiêu chuẩn của con người Địch Thanh Lân.

"Đại thơ" dựa người vào chiếc gối bên cạnh bàn trang điểm, trong lòng đang tự hỏi:

- Tư Tư không phải tới lúc phải về nhà rồi sao?

Nàng rất thích Tư Tư, nàng chẳng còn ai là thân thích trên thế gian này, nàng đã bắt đầu được người ta gọi là "đại thơ".

Một người đàn bà như nàng được người ta xưng là "đại thơ" là một chuyện biết bao nhiêu là bi ai.

Tuổi hoa niên của nàng đã đi qua, nàng chỉ hy vọng Tư Tư đừng làm hư hỏng đời mình, chỉ hy vọng cô lấy được tấm chồng thành thực biết lo cho gia đình.

Chỉ tiếc là Tư Tư không thích những người đàn ông hiền lành chỉ biết làm ăn.

Tư Tư quá thông minh, quá kiêu ngạo, quá ham chuyện danh vọng, cũng y như nàng lúc còn trẻ.

Trong phòng, bên cạnh chiếc bàn bằng gỗ tử đàn mặt làm bằng đá xanh, có một người đàn ông ốm nhom, mặt mày đen thùi, dáng vẻ trầm mặc, tuổi tác còn chưa tới ba mươi, đang ngồi đó yên lặng nhìn nàng.

Y tên là Dương Tranh, là người bạn từ thuở nhỏ thanh mai trúc mã của nàng.

Lúc nàng mười lăm tuổi, vì phải kiếm tiền chôn cất song thân, nàng phải dẫn bước vào phong trần, sau mười năm ly biệt, bọn họ lại trùng phùng ở nơi đây, không ngờ rằng y đi làm thủ lĩnh bọn bộ khoái trong huyện thành.

Lấy thân phận của y mà nói, đáng lý ra y không nên lại chốn này.

Nhưng cứ hai ba ngày y lại đến một lần, đến chỉ để ngồi yên lặng ở đó nhìn nàng.

Liên hệ giữa hai người không hề có tí gì như người khác tưởng tượng, tình cảm giữa hai người không ai có thể hiểu được, cũng không ai có thể tin được.

Nàng vẫn nói y đừng lại, để người khác khỏi đồn đãi tai tiếng, ảnh hưởng đến sự nghiệp và thanh danh của y.

Nhưng Dương Tranh nói:

- Chỉ cần tôi tự xét mình không có gì xấu hổ, ở đâu tôi cũng lại được.

Y vốn là một kẻ ương ngạnh như vậy.

Chỉ cần y cho là chuyện phải làm, làm xong không xấu hổ, dù có kẻ đao vào cổ y cũng không ngăn chặn được y.

Y muốn lấy nàng.

Trong tâm mục của y, nàng vĩnh viễn là cô bé cột tóc đuôi gà "Lữ Tố Văn", không phải là danh kỹ Như Ngọc năm xưa, cũng không phải là Đại Thơ hiện giờ.

Trong lòng nàng cũng đâu phải không muốn lấy một người đàn ông vừa quật cường, vừa đa tình, vừa thành thực này.

Từ lâu lắm rồi, nàng đã tự chuộc lại được thân mình, nếu nàng nguyện ý, nàng đã tùy thời tùy lúc bỏ đi với y.

Nhưng nàng không làm vậy được, y còn nhỏ hơn nàng một tuổi, dưới cặp mắt của các huynh đệ trong lục phiến môn, y là một tay hảo hán anh hùng, có tiền đồ, có bạn bè, có sự nghiệp.

Còn tuổi thanh xuân của nàng đã muốn tàn tạ như đóa hoa khô héo, không những vậy, nàng còn là một con điểm không ai coi ra gì.

Nàng không thể phá hủy y, nàng đành phải dẫn lòng cự tuyệt, giữa đêm tĩnh lại một mình nằm âm thầm khóc.

Dương Tranh bỗng hỏi nàng:

- Có phải Tư Tư đã kiếm được một người đàn ông rất tốt, đã kiếm được chỗ nương thân?

- Em cũng hy vọng nó được một chỗ an thân.

Lữ Tố Văn thở nhẹ ra:

- Chỉ tiếc là sớm muộn gì nó cũng về lại đây.

- Tại sao?

- Anh không biết Dịch Thanh Lân sao?

Lữ Tố Văn hỏi ngược lại.

- Anh biết. Thế tập nhất đẳng hầu. Một tay thiếu hiệp phong lưu nổi danh trong giang hồ.

Dương Tranh nói:

- Tư Tư đi theo y mấy bữa nay?

Lữ Tố Văn gật gật đầu:

- Cỡ hạng người như Địch Thanh Lân, làm sao còn thật tình với cô nào?
Còn không phải chơi chơi vài bữa rồi thôi?

Dương Tranh lại ngồi đó yên lặng ngốc ra cả nửa ngày, rồi mới chậm chậm đứng dậy.

- Anh đi đây.

Y nói:

- Tối nay anh có công chuyện phải làm.

Lữ Tố Văn không giữ y lại, cũng không hỏi y đi làm công chuyện gì.

Nàng muốn giữ y lại, muốn hỏi y công chuyện có nguy hiểm không.
Trong lòng nàng vẫn lo lắng cho y rất nhiều, lo lắng muốn ngủ không được.

Nhưng ngoài miệng nàng chỉ hững hờ nói một câu:

- Anh đi đi.

Đêm đã khuya.

Cổng lớn của Di Hồng Viện có hai ngọn đèn lồng màu đỏ, xa xa nhìn lại như cặp mắt của một con thú dữ.

Một con thú dữ ăn thịt người không nhả ngay cả một khúc xương, từ xưa đến giờ, biết bao nhiêu cô con gái yếu đuối đáng thương đã bị nó nuốt chửng luôn cả thịt da lẫn xương cốt.

Nghĩ đến điểm đó, trong lòng của Dương Tranh lại càng thấy hận!

Chỉ tiếc là y không làm được gì, bởi vì đây là chuyện hợp pháp, chỉ cần là chuyện hợp pháp, không những y không thể can thiệp, y còn ngược lại phải bảo vệ.

Trong con hẻm đen ngòm đó, gió thổi vừa lạnh vừa ẩm, y đi ngược chiều gió ra khỏi con hẻm, bỗng có người xông ngang ra, nhìn y cười hì hì chào một tiếng.

Người này tên là Tôn Như Hải, là nhị tiêu đầu của một tiêu cục, cũng có tí danh tiếng trong giang hồ, trong thành cũng là một tay ăn chơi, không những

vậy, nghe nói vũ công cũng không tệ.

Nhưng Dương Tranh trước giờ không thích y, vì vậy chỉ lạnh lùng hỏi một câu:

- Chuyện gì vậy?

- Tôi có thứ này muốn giao lại cho Dương đầu nhi, đây là đồ người ta nhờ chuyển giùm.

Tôn Như Hải móc trong người ra một tập ngân phiếu:

- Đây là mười tờ ngân phiếu ở ngân hàng Đại Thông Sơn Tây, mỗi tờ một ngàn lượng, đi chỗ nào cũng đổi được thành tiền, rất là tiện lợi.

Dương Tranh lạnh lùng nhìn y, đợi y nói tiếp.

- Có bao nhiêu đây tiền, Dương đầu nhi có thể mua một căn nhà bốn phòng rất khang trang, phong quang tiếp Ngọc Trạm nương về nhà.

Tôn Như Hải cười thật ám muội:

- Chỉ cần Dương đầu nhi tối nay nằm trong nhà không đi đâu, tập ngân phiếu này thuộc về Dương đầu nhi ngay.

Dương Tranh không đổi nét mặt:

- Đây là ai nhờ ông giao vậy? Có phải là cái vị bằng hữu tối nay muốn qua nơi này không?

Tôn Như Hải thừa nhận:

- Người ngay nói chuyện trước mặt không giấu diếm, chính là y đó.

- Nghe nói y vừa mới cướp một chuyến hàng ở trên đường tới Tang Lâm, tiền tiêu một trăm tám chục vạn lượng, chỉ đưa cho tôi chút tiền như thế này không khỏi quá ít hay sao?

- Dương đầu nhi muốn bao nhiêu?

- Tôi cũng chẳng muốn gì nhiều, chỉ bất quá muốn một trăm tám chục vạn lượng của hãn, ngoài ra còn có thêm hai người.

Tôn Như Hải cười không nổi, y vẫn còn phải hỏi:

- Hai người nào?

- Một người là ông, một người là hãn.

Dương Tranh nói:

- Ông làm chuyện tiêu cuộc, lại đi cầu kết với cường đạo, ông còn đáng chết hơn cả hăn.

Tôn Như Hải lùi lại hai bước, ngân phiếu đã bỏ lại vào trong người, trong tay y đã cầm một cây Thủ Xoa tử sáng loang loáng. Y cười giọng âm trầm:

- Một tên bộ khoái tí teo vậy còn dám nhảy lên đầu Nghê Bát thái gia sao? Đáng chết chỉ có nhà người.

Trong con hẻm tối lại có một giọng nói lạnh lùng mai mỉa tiếp theo:

- Không những hăn đáng chết, mà còn chết chắc quá rồi.

CỔ LONG

LY BIỆT CÂU

Dịch giả: Lê Khắc Trường
Đả Tự Cao Thủ: Tiểu Diện Nhân

HỒI 2

Gan cùng mình

Lang nha bồng là thứ binh khí rất hiếm thấy trong giang hồ, nó rất nặng, đem theo trong người không tiện, sử dụng cũng không tiện, nếu hai tay không có sức cử ngàn cân, ngay cả lúc lắc cũng không lúc lắc nổi nó.

Thứ binh khí này thông thường chỉ có lúc nào trên chiến trường hai bên đánh nhau thân chết đầy hoang dã, máu chảy thành sông mới có thể thấy nó, người trong giang hồ sử dụng thứ binh khí này rất là ít.

Hiện tại cái người đang từ trong hẻm tối xông ra đó, sử dụng cây lang nha bồng hiếm thấy nặng bảy mươi tám cân, những cây gai lờm chờm sáng loáng trên đầu cây lang nha, thật giống như bao nhiêu con chó sói đói khát đang đợi xé Dương Tranh ra từng miếng từng miếng nuốt trọn.

Người này thân hình cao chín thước, bề ngang cũng tới hai thước, ở trần, trọc đầu, bên tai trái đeo một cái vòng vàng, gương mặt rắn rì, có một vết sẹo chạy từ trên trán xuống tới một bên miệng, chẻ cái mũi bự bằng trái trứng vịt ra làm đôi. Nửa đêm nửa hôm đụng phải người này mà không nằm mơ thấy ác mộng mới là lạ.

Dương Tranh quay lại đối diện với gã khổng lồ này, chẳng thèm ngó tới Tôn Như Hải đằng sau, hình như không biết cặp thủ xoa tử trong tay y cũng là thứ vũ khí chết người như không, không những vậy đã có vô số người chết dưới cái lưỡi xoa sắc bén của nó.

Dương Tranh cũng rất cao, nhưng y đứng trước mặt người đó, lại bị thấp đi mất nguyên cái đầu.

- Nghe nói thủ hạ dưới tay Nghê Bát có tên mèo con tên là Dã Ngưu.

Dương Tranh hỏi:

- Người là con mèo đó phải không?
- Chính là lão tử đây.
- Nghe nói hần là người vừa hung ác vừa hoạnh hợ, vừa không sợ chết.

Dương Tranh lại hỏi:

- Người không sợ chết thật sao?
- Phải chết có phải là lão tử đâu, là con rùa con nhà người.

Cái gã mèo này lại giở ra một giọng Tây Xuyên rắc, nhất là lúc mắng người nghe đặc biệt thật là du dương.

Trong tay của Dương Tranh không có vũ khí, rất ít người thấy y dùng vũ khí.

Y tay không đứng trước mặt một gã khổng lồ như vậy, mà vẫn còn rất trầm tĩnh ung dung.

Nhưng chỉ trong một chớp mắt, cây lang nha bổng nặng bảy mươi chín cân đã bay tà tà lại kéo theo một trận gió ào ào như cộp hú long ngâm.

Y không thể đỡ, trong tay y không có thứ vũ khí gì để đỡ.

Y cũng không thể lùi lại, phía sau đã có cặp thủ xoa tử.

Ngay cả tránh né y cũng không thể tránh né được.

Con hẻm quá hẹp, lang nha bổng quá dài, cây bổng tạt qua, bao nhiêu chỗ thụt lùi đều đã bị chặn đứng kín mít, tránh qua bất cứ bên nào cũng đều nằm trong phạm vi của nó.

Tôn Như Hải không xuất thủ.

Y chẳng cần phải xuất thủ thêm, y đang nghĩ đến chuyện tiêu hủy thi thể, giấu mất xác Dương Tranh, vĩnh viễn cho con người đó không còn trên cõi đời này.

Y còn chưa nghĩ ra kịp một cách gì hoàn mỹ, y cũng không cần phải nghĩ thêm.

Bởi vì chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ bé, y đã phát hiện ra, Dương Tranh tạm thời còn chưa chết được.

Trong cái chớp mắt vừa rồi, Dương Tranh quả thật hình như đã chết chắc.

Bất kể là y có đỡ gạt, hay là tránh né đều không khỏi ăn phải một bồng.
Chẳng ai có thể chịu được một bồng đó.

Nào ngờ Dương Tranh chẳng đỡ gạt tránh né cũng chẳng lùi lại... Có người không bao giờ lùi, Dương Tranh là một trong những người này.

Không những y không lùi, y còn xông tới, nhắm vào hướng cây lang nha bồng xông tới.

Không ai tưởng tượng ra được y sẽ làm như vậy, bởi vì trước giờ chưa có ai dám làm như vậy.

Một tay cao thủ chân chính hạng nhất lưu dĩ nhiên sẽ có cách hay hơn của họ để đối phó cú bồng đó, nếu một người võ công hơi kém một tí, hiện tại đã bị cây bồng đập nát như từ hồi nào.

Nhưng Dương Tranh lại xông thẳng tới.

Chính trong cái đường tơ kẽ tóc đó, thân hình của y bỗng rạp xuống, hai bàn tay đè lên mặt đất, cả thân người y từ phía dưới cây lang nha bồng luôn xông vào, cái đầu đụng mạnh vào bụng dưới của Dã Ngưu. Chiêu thức đó, không thể coi là một chiêu thức võ công, chân chính võ lâm cao thủ sẽ không biết sử dụng chiêu thức đó, cũng không thêm sử dụng.

Nhưng chiêu thức này thật là hữu dụng.

Thân hình nặng hơn hai trăm cân của Dã Ngưu lập tức bị đụng ngã âm xuống, nằm ngửa lên trời ôm lấy bụng lăn lộn la lên thê thảm, ngay cả người đang ngủ cách đó ba con hẻm còn nghe được.

Dương Tranh thuận tay móc ra một sợi giây làm bằng gân bò, trói ngay một tay một chân của y lại, rồi lại thuận tay lấy một hột thiết hồ đào bỏ vào miệng y, sau đó thở phào một tiếng, quay người lại đối diện với Tôn Như Hải.

Dương Tranh hững hờ hỏi:

- Thế nào?

Tôn Như Hải nhìn muốn đần cả người ra, hết nửa ngày y mới mở miệng:

- Đây là thứ võ công gì vậy?

- Chẳng võ công gì cả.

Dương Tranh nói:

- Ta chẳng biết tí gì về võ công, ta chỉ biết phải làm sao đánh người ta gục xuống thôi.

- Cái thứ chiêu thức còn chưa gọi được là nhập môn này, hảo hán giang hồ thà chết còn hơn là đánh ra.

- Ta chẳng phải là hảo hán giang hồ gì cả, ta cũng chẳng muốn chết.

Dương Tranh nói:

- Ta chỉ muốn bắt kẻ phạm pháp giam lại.

Tôn Như Hải nắm chặt trong tay cặp thủ xoa tử:

- Người tính dùng cách gì bắt ta vậy?

- Chỉ cần bắt người lại, tùy tiện dùng cách gì cũng không quan hệ, ta đều dùng được cả.

Tôn Như Hải cười nhạt.

Dương Tranh nhìn dính vào y:

- Người biết võ công, ta không biết! Người là hảo hán thành danh trong giang hồ, ta không phải; Trong tay người có vũ khí, ta không có, nếu người có ngon lại đây, ta chẳng nói gì người.

Tôn Như Hải tuy còn đang cười nhạt, gương mặt đã trắng bệch ra.

Dương Tranh chậm chậm bước lại:

- Chỉ tiếc là người chẳng có tí can đảm, người chỉ cần nhúc nhích một cái, ta sẽ cho người nằm trên giường ba tháng ngay cả bò cũng bò dậy không nổi, người có dám tin không?

Y bước lại gần trước mặt Tôn Như Hải, chỗ yếu hại trên ngực của y đưa lại gần cặp thủ xoa tử trên tay Tôn Như Hải không quá một thước.

Tôn Như Hải không dám đụng đây.

"Soạt" một tiếng, cái còng làm bằng thép ròng đã khóa vào cổ tay của y.

Ngoài con hẻm tối bỗng có một trận hoan hô nổi lên, mười gã đại hán mặc áo đen vừa lớn tiếng hoan hô vừa bước nhanh vào.

Bọn họ đều là thuộc hạ của Dương Tranh, cũng là huynh đệ của y, bọn họ không những rất bội phục, mà còn rất tôn kính Dương Tranh.

- Dương đại ca, anh giỏi thật.

- Các người cũng giỏi lắm.

Dương Tranh đang cười:

- Các người núp ngoài hẻm xem nhiệt náo, chẳng thèm lại giúp ta một tay.

- Chúng em đã biết một mình đại ca là đủ sức đối phó chuyện này, chúng em lại là để giúp đại ca làm chuyện kế tiếp đấy thôi.

Dương Tranh sa sầm nét mặt lại.

- Các người cũng biết chuyện này sao?

Y gằn giọng hỏi:

- Sao các người biết được?

- Tối hôm qua Triều đầu nhi trên phủ sai tiểu Lưu chạy suốt đêm về tìm đại ca, chúng em đã biết ngay là có chuyện quan trọng phải làm, vì vậy trưa hôm nay, huynh đệ chúng em bèn giữ tiểu Lưu lại uống rượu.

- Hẳn đã nói cho các người biết?

Dương Tranh giận dữ hỏi:

- Ta đã dặn đi dặn lại hai ba lần không được tiết lộ chuyện này, cái thằng vương bát đản này to gan quá.

- Chúng em hiểu đại ca lắm, đại ca không cho chúng em biết chuyện này, bởi vì đối đầu quá lợi hại, sự tình rất nguy hiểm, sẩy tay một cái là mất mạng như chơi.

Chúng huynh đệ nhao nhao giành nói:

- Nhưng chúng em theo đại ca bao nhiêu năm nay, nếu không có đại ca đỡ đầu giùm, bọn chúng em đã bị chết đi hơn một nửa rồi, chúng em đã chuẩn bị đem tính mạng giao cho đại ca, dù đánh không lại người ta, ít ra cũng liều mạng một trận, dù có chết, anh em cũng chết chung một nơi.

Dương Tranh nắm chặt hai nắm tay, tròng mắt đã có lệ nóng muốn trào ra, y ráng lắm rồi cũng dẫn được xuống.

Chúng huynh đệ lại nói:

- Chúng em không biết gã họ Nghê có gì lợi hại, nhưng hẳn đã dám đụng đến hàng hóa của Trung Nguyên tiêu cuộc, dĩ nhiên phải là thứ cứng cựa,

nhưng anh em mình cũng không phải tay vừa, có đại ca làm đầu, anh em cũng đã từng phá mấy vụ án hiễn hách, cho dù hai mạng đổi một mạng, cũng phải liều cho bọn nó chết vài tên.

Dương Tranh dùng sức nắm chặt lấy tay chúng huynh đệ, y lớn tiếng nói:

- Được, các người đi theo ta.

Chúng huynh đệ lập tức hoan hô ầm ĩ lên, không biết có ai còn đem theo cả một thùng rượu mạnh lại:

- Đại ca có muốn uống thử hai ly trước không?

- Chúng ta cũng chẳng cần phải uống rượu cho can đảm lên, có muốn uống, đợi xong chuyện rồi anh em mình uống cho đã con mẹ nó một trận ăn mừng.

Chúng huynh đệ lại lớn tiếng hoan hô lên:

- Đúng, đập cho tên vương bát đất sét này méo xong rồi uống con mẹ nó một trận, không say là thứ rùa đen.

Nhưng Tôn Như Hải và Dã Ngưu cũng cần phải sai hai người đem về, sai ai bây giờ? Không ai chịu đi, không ai chịu làm cái chuyện to lớn này.

Mọi người đang chuẩn bị rút thăm, Dương Tranh bỗng quyết định:

- Lão Trịnh và Tiểu Hồ tử đem bọn chúng về.

Lão Trịnh mới tân hôn, con trai còn chưa đầy năm, lão Trịnh hiểu ý Dương Tranh, trong lòng y vừa khó chịu vừa cảm kích.

Nhưng Tiểu Hồ tử không phục:

- Sao đại ca sai em đi?

Dương Tranh tát cho y một cái bạt tai trước rồi mới hỏi:

- Không lẽ người quên bà mẹ già của người ở nhà sao?

Tiểu Hồ tử không nói gì, lúc y quay đầu đi, tròng mắt đã đầy những lệ.

Tôn Như Hải nhìn nhìn bọn họ, bỗng cảm thấy trong lòng máu nóng sôi sục lên, y lớn tiếng hô Dương Tranh:

- Người thả ta ra, ta đánh với người một trận, Tôn Như Hải ta đây cũng đâu phải là thứ gian tham, ta cũng không sợ chết như ai.

Dã Ngưu đang bị trói gô bốn vó chống lên trời nằm bên cạnh bỗng nhổ một bãi nước miếng vào mặt y, rồi mở miệng chửi toáng lên:

- Cái thứ rùa đen nhà người không sợ chết thì còn ai sợ chết? Hiện tại người la trời la quỷ làm gì, còn không đóng cái miệng rùa nhà người lại!

Nhìn lão Trịnh và Tiểu Hồ tử khiêng hai người đi, Dương Tranh bỗng thở ra một hơi:

- Tôn Như Hải không chừng cũng chẳng phải là thứ người gian manh gì, chỉ bất quá mấy đạo gần đây hưởng phúc nhiều quá, tính tình mới biến đi.

Tiếng thở dài của y có vẻ cảm khái:

- Một người như y lăn lộn trong giang hồ bao lâu nay cũng không dễ dàng gì, muốn không sợ chết thật, lại càng không dễ.

Cái đầu của Nghê Bát thái gia đang nhức.

Dĩ nhiên đầu y không bị nhức vì Dương Tranh, một gã bộ đầu tí teo trong huyện, y làm gì thêm để vào trong lòng.

Đầu y nhức, là vì bao nhiêu rượu tối hôm qua uống, bây giờ đang bắt đầu hành hạ, tối hôm qua y uống thật không ít.

Tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc là Bảo Mã Kim Dao Vương Chấn Phi bởi vì mắc bận đến Mẫu Đơn sơn trang mua ngựa cho nên không thân hành đi áp chuyển tiêu này, nhưng năm tay tiêu sư đi theo cũng không phải là hạng dễ đối phó.

Y sử trong tay thanh Dao Trung Quả đã từng theo y có ba chục năm nay, bồi bạn y vào sinh ra tử ít nhất đã có hai ba trăm lần, cùng với mười lăm tên tử đảng của y kề vai khố chiến cả hơn nửa tiếng đồng hồ, mất đi sáu mạng người mới cướp được chuyển tiêu đó.

Chẳng qua chuyện này cũng đáng làm lắm, một trăm tám mươi vạn lượng bạc trắng phau phau, đủ cho y thoải mái suốt cuộc đời còn lại.

Y đã được năm mươi sáu tuổi rồi, đem bao nhiêu dây bạc về nhà, y chuẩn bị sẽ rửa tay, tìm một nơi nào không ai tìm ra, hưởng thụ mấy năm còn lại trong đời.

Nghê Bát thái gia là người đất Thục. Y khoái ngồi "Hoạt Can".

Giữa hai cây trúc cột vào một cái ghế, hai người khiêng, gọi là Hoạt Can.

Ngồi trên Hoạt Can, vừa thoải mái, vừa thoáng gió, bốn bề tám phía đều có thể thấy rõ, chỉ cần quay đầu lại, là thấy được từng hàng từng hàng những cỗ xe lớn chở đầy bạc đi phía sau.

Người đi theo xe đều là tử đảng của y, đều là những tay hảo thủ từng đánh trăm trận.

Tuy y tin rằng nhất định sẽ không có ai dám lại con đường này chặn đánh mình, nhưng y vẫn hành động rất cẩn thận.

Y dùng thứ xe độc luân để tải bạc, bởi vì thứ xe này rất nhẹ nhàng tiện lợi, đi trên đường cũng không làm phiền nhiều người khác.

Thứ xe này do người đẩy.

Ngựa thì có tiếng vó ngựa, người không có, lừa ngựa thì kêu hí ồn ào, người thì không.

Y rất yên lòng.

Trời đã gần sáng rồi.

Nghê Bát thái gia ngồi trên Hoạt Can nhắm mắt dưỡng thần được một lúc, ngẫu nhiên quay đầu lại, bỗng phát hiện ra một hàng xe dài hình như đã ngăn đi một khúc!

Y đếm đếm, quả thật đã mất đi bảy chiếc.

Người áp chiếc xe cuối cùng là Đồng Trùy, cũng giống như Dã Ngưu, là người y đem từ Miêu Cương về, bất cứ trong hoàn cảnh nào cũng nhất định không bán đứng y.

Một hàng xe chở bạc như vậy làm cách nào lại ngăn đi được?

Nghê Bát thái gia ấn hai bàn tay vào hai bên chỗ dựa một cái, người y đã bay lên lộn một vòng, gót chân điểm vào đầu gã đẩy chiếc xe độc luân thứ tư phía sau thêm cái nữa, trong khoảnh khắc đã bay qua tám cái đầu của những gã đẩy xe, dùng môn khinh công tuyệt kỹ Bát bộ Hảo Thiên ngạo thị giang hồ của y bay trên đầu người, bay qua một dãy xe dài, đến chiếc xe cuối cùng.

Phía sau chẳng thấy có động tĩnh gì, nhưng gã Đồng Trùy áp chiếc xe cuối cùng đã biến đâu mất.

Gã áp chiếc xe kế tiếp Đồng Trùy là Thành Cường, hôm nay có uống tí đỉnh, y không hề biết phía sau đã xảy ra chuyện gì, thấy Nghê Bát thái gia bay vù vù lại, mới chạy tới hỏi thăm.

Nghê Bát thái gia không nói năng gì, cho y hai cái bạt tai trước, rồi mới phân phó:

- Mau mau theo ta ra phía sau xem thử.

Trăng sao chìm lảng, bốn bề một màn đen tối, cái khoảnh khắc trước bình minh thường thường là lúc tối nhất.

Phía sau vẫn không có một tí động tĩnh, chẳng nghe có tiếng động gì cũng chẳng thấy ai.

Nhưng bờ cỏ rậm hai bên đường hình như có chỗ không được bình thường... Gió thổi qua đám cỏ, hình như có chỗ không thấy xao động.

Bởi vì chỗ đó đã có người nằm bẹp lên rồi, bị tám người nằm đè bẹp lên.

Bảy gã xa phu đã bị đánh bất tỉnh, bị người bó chặt cứng chân tay, miệng bị nhét vào một hột hồ đào sắt chỉ có những tay trong vệ môn mới xài, còn Đồng Trùy người đi áp chiếc xe cuối cùng nhất đã bị người ta dùng gân bò cột cứng tay chân ra đằng sau.

Nghê Bát thái gia ngược lại bỗng trở nên trấn tĩnh, y chỉ hỏi Thành Cường:

- Nãy giờ người không nghe có động tĩnh gì sao?

Thành Cường cúi đầu, y chẳng nghe thấy gì cả, y có tỉnh táo lúc nào đâu.

Nghê Bát móc hột hồ đào sắt trong miệng một gã xa phu ra, nhìn bốn bề quanh quất một hồi rồi cười nhạt:

- Giỏi, tay chân nhanh nhẹn lắm, không ngờ trong lục phiến môn cũng có những tay cừ khôi vậy.

Thành Cường rớt cuộc cũng ấp úng rụt rè mở miệng nói:

- Nghe nói nơi đây có tay thủ lĩnh bộ khoái tên là Dương Tranh, cũng có bản lĩnh lắm.

Nghê Bát chau mày:

- Không lẽ ngay cả Tôn Như Hải và Dã Ngưu cũng đối phó không nổi hắn? Nếu hắn là thứ lợi hại như vậy, hiện tại e rằng hắn đã lòn ra đằng trước đối phó với cái đám chỗ Hoạt Can của ta.

Thành Cương biến sắc:

- Để đi xem thử.

Nghê Bát vẫn bình tĩnh như không, y hững hờ nói:

- Bây giờ có lại cũng muộn quá rồi.

Y quả thật không hổ là tay lão luyện giang hồ quen đánh trăm trận, tuy đã trúng ổ mai phục, đầu óc vẫn còn tỉnh táo, phán đoán rất là chính xác.

Chính ngay lúc đó, đoàn xe phía trước bỗng nghe có tiếng la thảm thiết, giọng của Ba Lão Thốc.

Ba Lão Thốc cũng là một tay thuộc hạ đắc lực của y, ở phía trước áp trận, hiện giờ chắc hắn đã bị trúng kế.

Nghê Bát vẫn còn bình tĩnh:

- Ba Lão Thốc đã xong, Hắc Quỷ, Hoàng Lang, Đại Tượng, ba tên tính khí nóng nảy, nhất định đã chạy lại, Dương Tranh nhất định sẽ tránh mặt bọn chúng, chạy lại chính giữa đối phó Bành Hồ.

- Mình chạy lại tiếp ứng y.

- Chúng ta không đi, chúng ta không đi chỗ nào cả.

Thành Cương ngăn người ra:

- Không lẽ mình đứng ngay ra đây, lấy mắt nhìn hắn giết người sao?

Nghê Bát thái gia cười nhạt:

- Hắn còn giết được ai? Chỉ cần ta chưa chết, sớm muộn gì hắn cũng lọt vào tay ta.

Nghê Bát lạnh lùng nói:

- Mục tiêu của hắn là ta, ta ở đây. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ lại đây nạp mạng thôi.

Gió càng gấp, trăng càng mờ mịt, Thành Cương bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy từ chân lên đầu.

Y rốt cuộc đã hiểu ra, Nghê Bát thái gia chẳng màng gì cả, dù cho tử đảng đã từng sống chết với y bao nhiêu năm nay cũng vậy.

Xe cũng chẳng chạy mất đi đâu, những thỏi bạc trên xe cũng chạy không khỏi, chỉ cần kiên trì cho đến phút cuối cùng giết được Dương Tranh, bạc vẫn còn là của y, người để chia bạc cũng giảm đi được ít nhiều, cần gì y phải vội vã đi cứu người, tiêu hao mất đi sức lực?

Dĩ nhiên là y bình tĩnh ở đây chờ được, chỉ cần bình tĩnh chờ, mình nhàn nhả kẻ địch lao lực, Dương Tranh chắc chắn là chết chắc đi được.

Trong lòng Thành Cương đã lạnh buốt đi, nhưng ngoài mặt y vẫn không dám để lộ ra vẻ gì cả.

Y bỗng sực nghĩ ra, dù Dương Tranh không ra tay, chính Nghê Bát không chừng cũng sẽ hạ độc thủ vào bọn họ.

Nếu không có ai đi chia một trăm tám chục vạn lượng bạc này của y, cũng không ai sẽ biết được bí mật, ngày tháng của y sau này không phải là càng thoải mái hơn sao?

Nghê Bát thái gia đã rút trong người cây Đao Trung Quả không lúc nào rời khỏi người của y ra.

Một thanh liễu điệp đao, một cây thiết quả. Trong đao có lẫn quả, trong quả có lẫn đao, một cương một nhu, cương nhu tương tế, một công một thủ, công thủ bổ sung cho nhau, chính là tuyệt kỹ độc môn oai trấn giang hồ của Nghê Bát thái gia.

Y cặp thiết quả vào trong nách, dùng bàn tay mân mê lưỡi đao, đuôi mắt dánh vào gương mặt Thành Cương, y bỗng hỏi:

- Có phải người đã hiểu ý của ta rồi?

Thành Cương giật bắn người lên, không dám thừa nhận, mà cũng không dám phủ nhận.

Trong bóng đêm không ngớt truyền lại những tiếng la thê thảm, Nghê Bát thái gia hình như không nghe thấy gì.

- Nếu trong bụng người đang nghĩ ta mượn đao để giết người, người sai rồi đấy.

Y hững hờ nói:

- Những người này theo ta bao nhiêu năm nay, nếu ngay cả một tên bộ đầu tí teo còn đối phó không nổi, chúng ta còn lo gì chúng nó sống chết ra sao?

- Vâng.

Thành Cương cúi đầu nói:

- Em hiểu mà.

- Nhưng người không phải vậy, người theo ta lâu nhất, chỉ cần người trung tâm với ta, sẽ có ngày tháng thoải mái cho người sau này.

- Dạ, em hiểu.

Nghê Bát thái gia cười cười:

- Người hiểu là tốt lắm.

Bàn tay phải y nắm lấy cây quải, bàn tay trái vung thanh đao lên, ánh đao lóe lên trong gió, y bỗng hét lớn:

- Dương Tranh, ta ở đây, người còn chưa chịu lại sao?

Đoàn xe đã tán loạn, tiếng la hét đã bớt đi, trong bóng tối rớt cuộc có một người hiện ra, đối diện với Nghê Bát, gằn giọng nói:

- Họ Nghê kia, án của người đã có lệnh phát ra, mau mau theo ta về thôi!

- Người là Dương Tranh?

- Ừ.

Nghê Bát cười nhạt:

- Đối phó với hạng người như người, cũng chẳng cần đến Nghê Bát lão gia ta đây tự mình ra tay, Thành Cương, người lại làm thịt y.

Thành Cương lập tức xoay tay lại rút cây roi bằng trúc, vung roi nhảy chồm lại.

Không phải là y không hiểu ý của Nghê Bát, muốn y làm hòn đá dò đường, thí thám vũ công Dương Tranh ra sao trước.

Nhưng y làm sao có thể không xông tới?

Nghê Bát thái gia nắm chặt cây đao quải, cặp mắt dính chặt vào hai vai hai chân hai tay của người này.

Chỉ cần thấy được người này xuất thủ lộ số vũ công chiêu thức ra làm sao, Thành Cương sống chết y chẳng màng để trong lòng. Từ lúc y bị người ta bán đứng mình hai lần rồi, y đã học được một điều khôn, chỉ cần mình còn sống sót được là đủ. Còn sống được là tốt, tại sao còn đi lo đến người khác sống chết ra sao?

Chính đang lúc người của Thành Cương vừa nhóm lên, bờ cỏ bên phải bỗng phụp lên một tiếng.

Gã xa phu bị người ta đánh cho bất tỉnh đang nằm bên bụi cỏ bên phải bỗng lăn người một vòng nhẩy ra, xoay tay lại phóng ra ba cây nõ tiền, nhắm vào trước ngực của Nghê Bát thái gia.

Nghê Bát thái gia tuy liệu sự như thần, cũng liệu không nổi tới chiêu này.

Y giật nảy mình lên, nhưng tuy nguy hiểm mà không bị loạn, thân hình y bỗng bay thẳng lên trời, chỉ trong đường tơ kẽ tóc thi triển môn khinh công tuyệt đỉnh khó luyện nhất là Can Địa Bạt Hốt ra, tránh được ba cây nõ tiền.

Gã bộ khoái giả làm xa phu lại lăn về phía trước, Nghê Bát tính xoay người nhẩy chồm lại.

Nhưng chính đang lúc y ở trên không đối hơi, phía sau bỗng có người như một con báo nhẩy lại đâm mạnh vào sau lưng y.

Cú đâm ấy không bị trật ra ngoài.

Thân trải trăm trận, mưu mô quỷ quyết như Nghê Bát thái gia, rốt cuộc vẫn trúng phải kế của người khác, bị một quyền đánh văng ra mặt đất, hơi thở hầu như bế tắc, muốn bò cũng bò dậy không nổi.

Nhưng y nhất định phải bò dậy, nếu không đối phương còn cho thêm một cú đá nữa, y sẽ chết chắc.

Y gắng gượng nhần nhịn nỗi đau đón như kim chích cùng mình, lấy thiết quả chống một cái, người đã nhẩy bật dậy.

Một người ốm nhách đen sì đang trầm tĩnh đứng trước mặt y, đưa cặp mắt sáng như báo nhìn y vừa nói:

- Ta mới là Dương Tranh đây, lúc nãy ngươi lầm người rồi.

Nghê Bát miệng đầy cả chất đặng, nhưng chẳng thềm nhổ ra, ngược lại y còn bật cười lên, cười lớn:

- Tốt, ta phục người lắm, ta lắm kỳ này.

Tiếng cười của y trở nên ấm ớ:

- Không những ta lắm người, ta còn đánh giá người thấp quá, không ngờ người lại là một tên tiểu nhân ngụy kế đa đoan như vậy.

- Ta chẳng phải là quân tử, cũng chẳng phải tiểu nhân.

Dương Tranh nói:

- Chỉ bất quá có lúc ta quả thật có dùng tí ngụy kế, lúc nào phải cần dùng ta sẽ dùng, lúc nào dùng được ta sẽ dùng.

- Lúc không dùng được thì làm sao?

- Lúc nào không dùng được thì liều mạng chớ sao.

Nghê Bát cười lớn, thật ra hiện tại y đã cười không muốn nổi, nhưng y phải nhất định cười.

Bình thời y rất ít cười, lúc nên cười y cũng chẳng cười, lúc không nên cười y lại thường thường cười rất là khoái trá.

Trước giờ y nghĩ rằng cười là thứ ngụy trang rất tốt, có thể giấu đi được nhược điểm và thống khổ của mình.

Dương Tranh quả thật cảm thấy kỳ quái, một người ở trong hoàn cảnh này sao còn cười được như vậy? Chính ngay lúc đó, Nghê Bát đã chồm lên, trong đao có quả, một chiêu Thiên Địa Thất Sắc đánh tới vô cùng hung mãnh.

Chiêu này có một khuyết điểm, nó có một chỗ hở. Nhưng công thế lợi hại quá chừng, chiêu thức sử ra chỉ muốn liều mạng cùng chết với đối phương.

Trong hoàn cảnh này, y không thể nào không dùng tới chiêu thức này, chỉ có chiêu thức trong đường cùng lại có đường cùng này mới có thể hãm Dương Tranh vào trong đất chết.

Y không tin Dương Tranh sẽ liều mạng, một người ngụy kế đa đoan thông thường không có ai dám liều mạng. Chỉ cần Dương Tranh có một chút xiu rụt rè thôi, bỏ qua cái cơ hội chỉ trong khoảnh khắc là biến mất đó, Dương Tranh sẽ chắc chắn chết dưới đường tuyệt chiêu của y.

Y không ngờ rằng Dương Tranh liều mạng thật.

Dương Tranh không phải là một kẻ không có đầu óc. Nhưng y tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị liều mạng, y không muốn chết.

Nhưng nếu đã đến chỗ không chết không được, chết cũng không hề gì.

Y nắm lấy cái cơ hội thoáng qua đó, cái lối liều mạng của y không phải chết người như của người khác.

Y không dùng vũ công chính thống, trước giờ chưa có ai thấy y dùng vũ công chính thống bao giờ.

Nghê Bát xuất thủ cũng đã thấy không đúng lắm.

Một người đang đối hơi thở bị đâm cho một quyền vào ức, lúc vận khí không khỏi gian nan sai lầm, xuất thủ cũng không khỏi sai lầm.

Cái chiêu Thiên Địa Thất Sắc của y tuy là thứ chiêu thức chính thống cùng chết với đối phương, nhưng y không làm được tới điểm đó.

Vì vậy y đã chết, nhưng Dương Tranh lại không chết.

Thành Cương không thấy Nghê Bát chết.

Y đã dùng tận sức lực vung cây roi tới, y không hề vung tới gã đại hán giả làm Dương Tranh.

Y dựa vào màn đêm tối om chạy trốn mất biệt, chạy trốn ngay giữa chiêu Thiên Địa Thất Sắc.

Không ai đuổi theo y, mọi người chỉ quan tâm có mỗi trận đấu sống chết giữa Nghê Bát và Dương Tranh.

Lúc Nghê Bát ngã gục xuống, Dương Tranh cũng ngã theo, bất quá Nghê Bát vĩnh viễn không còn đứng dậy, nhưng Dương Tranh đang đứng dậy.

Cái lưng của y tuy bị ăn phải một cây thiết quả, y vẫn còn đứng dậy được, đứng dậy rồi chỉ nói một câu:

- Chúng ta đi uống rượu thôi.

Bọn họ không uống được thùng rượu đó.

Rượu là do Lão Trịnh và Tiểu Hồ lúc áp giải phạm nhân thuận tay đem theo về, nhưng bọn họ chưa về lại vệ môn.

Lão Trịnh và Tiểu Hồ cũng không về nhà, bọn họ và Tôn Như Hải, Dã Ngưu, hai người đồng một lượt mất tích, chẳng ai biết bọn họ đang ở đâu, cũng hỏi thăm không ra tung tích bọn họ Ở chỗ nào.

Dương Tranh đem hết chúng huynh đệ đi lùng hết mọi nơi trong huyện thành, cũng tìm không ra hình bóng một ai. Người anh em của Tôn Như Hải là Tôn Toàn Hải, đem vợ đem thiếp, đem bốn đứa con của anh mình lại ngoài cửa vệ môn, vừa khóc vừa làm náo muốn treo cổ tự tử, đòi người trong vệ môn trả lại người.

... Người còn sống thì đòi về, người chết rồi thì phải thu xác.

Quan huyện đành phải kêu Dương Tranh lại đòi người.

Bà vợ của Tiểu Hồ và mẹ già sáu mươi sáu tuổi của Lão Trịnh, vừa nghe được tin đều nóng ruột té xỉu ra nhà.

Người thân của bọn họ đi đâu mất rồi? Tại sao lại bỗng dưng mất tích như vậy?

Hoàng hôn.

Dương Tranh vừa mệt mỏi, vừa nóng nảy, vừa đói, vừa khát, trong lòng y càng khó chịu muốn chết đi được.

Y đã gần một ngày trời chưa có hột cơm miếng nước nào vào bụng, cũng chưa chợp mắt qua lần nào, ai ai cũng khuyên y về nhà ngủ một giấc, ngay cả quan huyện cũng nói:

- Nóng nảy làm được gì? Có chết cũng không làm được chuyện gì, nếu người muốn điều tra rõ ràng chuyện ra sao, người không nên ngã ầm ra. Nếu người ngã ầm ra, còn ai ở đây chịu trách nhiệm chuyện này?

Vì vậy Dương Tranh chỉ còn nước trở về.

Tuy y là một người độc thân, nhưng y không sống trong phòng trực phía sau vệ môn, bởi vì lúc y vừa đến nơi này, y đã mượn một cái nhà hai phòng ở ngoài thành.

Ông chủ nhà họ Vu, già rồi mà không có con trai, chỉ có một đứa con gái còn độc thân tên là Liên Cô, sống ở gian nhà phía trước nhà của Dương

Tranh, Vu lão đầu đối đãi y như con trai ruột của mình.

Liên Cô mỗi sáng sớm đều đem lại cho y bốn cái bánh bao và một tô cơm lớn cho y ăn sáng, rồi đem những thứ đồ mặc rồi của y đem về giặt. Y phục nếu bị rách, nút áo có bị mất đi cái nào, trả về lại nhất định đã được khâu vá đầu vào đó.

Liên Cô không đẹp, nhưng rất khỏe mạnh, ôn nhu và thành thực. Hôm nào Dương Tranh không về lại nhà, cô sẽ nóng ruột lại chỗ đầu khe suối giặt đồ núp ở đó khóc.

Nếu Dương Tranh mà không ngẫu nhiên gặp lại cô bạn thanh mai trúc mã hồi xưa là Lữ Tổ Văn, hiện tại, rất có thể y đã làm rẽ trong nhà họ Vu. Cũng sẽ không có chuyện vô cùng cảm động làm người ta vừa kinh kỳ vừa sợ hãi xảy ra sau này.

Ông trời ghẹo người, âm thác dương sai.

Cải biến đi mệnh vận của một con người, thường thường đều xảy ra thật ngẫu nhiên.

Trên đường về nhà Dương Tranh, có một tiệm miến, còn có bán chút ít đồ nhắm và rượu, đồ nhắm cũng rất vừa miệng, miến làm cũng rất hợp khẩu Dương Tranh. Chủ tiệm miến Trương lão đầu cũng là bạn của Dương Tranh, rảnh rồi cũng ngồi uống vài ba ly với y.

Y cũng đã quá sức mệt mỏi, nhưng y còn muốn vào ăn một tô miến, rồi nhắm rượu với vài miếng đậu hủ khô, lòng heo, tai heo trước đã.

Ánh tịch dương đầy cả bầu trời thật là mỹ lệ. Một gã thầy bói mặc tấm áo màu xám tro tay đánh vào đồng la, dò theo cây gậy trúc, từ đầu con đường nhỏ mé trong rừng đi ra, tiếng la tinh tinh vang vọng âm lên khắp mọi nơi, tuy không êm tai gì, nhưng trong hoàng hôn nghe cũng có vẻ như âm nhạc.

Dương Tranh nhường đường cho y, đứng qua một bên chờ y đi qua.

Gương mặt của gã mù không có tí biểu tình gì, bi hoan ly hợp của kiếp người đối với y chỉ bất quá là một trường xuân mộng.

Đồng la nhẹ nhàng đánh lên, một tiếng nhanh một tiếng chậm, y chậm chậm đi về hướng con đường núi, chân thấp chân cao, đi qua trước mặt Dương

Tranh, trái tim của Dương Tranh bỗng nhảy thót lên một cái, hình như vừa mới bị một cây kim nhọn chích vào một cái vậ.

Y là một người phản ứng rất nhanh và rất nhạy, nhưng chỉ ở trong tình trạng nguy hiểm sống chết y mới có cảm giác đó.

Gã mù này không có ác ý gì với y, không những vậy đã đi qua khỏi trước mặt y.

Tại sao y lại có cái cảm giác đó?

Dương Tranh bỗng sức nhớ lại có người rất gần gũi với y đã có nói cho y nghe:

- Một tay cao thủ vũ lâm từng giết người vô số, lúc bình thường đã có hơi hám sát khí trong người, cũng như một thanh kiếm đã từng đoạt bao nhiêu mạng người vậy.

Không lẽ gã mù này cũng là tay cao thủ vũ lâm mình đây tuyệt kỹ không để lộ ra ngoài? Gã mù đã đi mất, Dương Tranh cũng không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Y đã quá mệt mỏi, chẳng muốn nghĩ đến chuyện gì, chỉ muốn uống tí rượu trước, cho lát nữa tối dễ ngủ.

Qua hết khu rừng, là tiệm miến của Trương lão đầu.

Lúc Dương Tranh đến nơi, trong tiệm đã có một người khách đang ăn miến, ăn cùng một thứ mà Dương Tranh vẫn thường thích ăn, cũng đang nhắm rượu với đậu hủ khô và tai heo.

Người này đội cái mũ rộng vành, kéo trề xuống dưới, không những che hết cả trán và lông mày, cũng che luôn cả cặp mắt. Ngay cả gương mặt cũng bị cái bóng chiếc mũ trùm lên nhìn không rõ, Dương Tranh chỉ thấy được hai bàn tay của y.

Bàn tay của y rất lớn, ngón tay rất dài, dài mà khẳng khiu, móng tay cắt dũa rất ngắn, bàn tay được rửa rất sạch sẽ.

Dương Tranh nhìn ra được một cặp bàn tay đó, bàn tay đó mà nắm được thứ gì nhất định sẽ rất chắc, bất kỳ ai muốn đoạt vật gì ra khỏi bàn tay đó, cũng không phải là chuyện dễ dàng cho lắm.

Y uống rượu rất ít, ăn cũng rất ít, không những vậy còn rất chậm, mỗi lần dùng bữa gấp thứ gì cũng rất cẩn thận, làm như sợ gặp phải con ruồi ăn vào miệng vậy.

Tiệm miến của Trương lão đầu tuy nhỏ, nhưng rất sạch sẽ, trong tiệm nhất định không có con ruồi nào. Chỉ bất quá cái mâm đựng đồ nhắm để ngoài quầy bên cạnh đường, không khỏi có tí bụi bặm. Người này làm như thấy được cả từng hạt bụi, mỗi lần ăn một miếng xong, lại phải gấp bụi ra.

Y mặc trên người một chiếc áo màu lam giặt sạch muồn thành bạc trắng, giặt sạch phi thường, sau lưng đeo một thanh trường kiếm được đựng trong một cái vỏ bằng da thuộc, thanh kiếm còn dài hơn người thường sử dụng ít nhất là bảy tám tấc. Vỏ kiếm rất cũ kỹ, nhưng cán kiếm mới được bọc lại, kiếm ngọc và miệng vỏ được đánh bóng sáng ngời.

Người này chắc chắn là kẻ rất thích sạch sẽ, ngay cả một tí bụi cũng chịu không nổi.

Không lẽ y thấy được cả hạt bụi?

Trái tim của Dương Tranh lại nhảy thót lên một cái, y chỉ cần thấy bàn tay của người này là trái tim lại nhảy thót lên.

Người này đang mãi ăn tô miến và thức ăn, ngay cả nhìn cũng không nhìn tới Dương Tranh nửa mắt, lại càng không có ác ý gì với y.

Dương Tranh tại sao lại có cái cảm giác đó?

Không lẽ người này cũng như gã mù vậy, cũng là tay kiếm khách tuyệt kỹ đây mình?

Cỡ hạng cao thủ vũ lâm như vậy, bình thời một người còn khó mà gặp tới, hôm nay tại sao lại đồng thời đến một nơi tiểu trấn này?

Có phải bọn họ đã ước hẹn với nhau từ trước? Bọn họ lại cái tiểu trấn vô danh này để làm gì?

Dương Tranh cũng gọi tô miến, và đồ nhắm.

Thật tình y đã quá mệt, chỉ muốn ăn xong lập tức về nhà đắm đầu vào giường ngủ vùi.

Y đã bị phiền phức quá nhiều, y thật tình không muốn đi xen thêm vào chuyện gì khác, nhất là chuyện của những người này, bất kỳ ai muốn thò tay

vào cũng sẽ lãnh lấy cái họa sát thân.

Người mặc áo lam đội mũ rộng vành đã đứng dậy trả tiền đi ra.

Y vừa đứng dậy, Dương Tranh mới phát hiện ra người của y cũng như thanh kiếm của y, so với người bình thường ít ra còn cao hơn một cái đầu, trên người không có lấy một chút da thịt nào thừa thãi.

Tuy động tác của y rất chậm chạp, nhưng lại rất linh động, mỗi động tác đều làm rất đúng chỗ, không dùng dư lấy một chút sức lực, từ cái động tác trả tiền của y đã có thể thấy ra được.

Sức lực của y làm như tùy thời tùy lúc đều để dành làm chuyện khác, nhất định không thể lãng phí đi một điểm nào.

Miến đã đem lại, Dương Tranh cúi đầu ăn.

Người áo lam đã ra khỏi cửa, Dương Tranh nhin không nổi lại ngẩng đầu lên nhìn một cái. Chính ngay lúc đó, người này bỗng quay đầu lại cũng nhìn y một cái.

Trái tim của Dương Tranh lại nhảy lên, cơ hồ luôn cả chiếc đĩa cũng muốn rớt xuống đất.

Ánh mắt của người áo lam tựa như lưỡi kiếm sắc bén đã từng giết người vô số bỗng được tuốt ra khỏi vỏ!

Dương Tranh trước giờ chưa bao giờ thấy cặp mắt nào bén nhọn như thế.

Y chỉ bất quá nhìn Dương Tranh có một lần, Dương Tranh đã cảm thấy như có luồng kiếm khí lạnh lẽo chụp lại, sát tới cổ họng mi mắt mình.

Màn đêm đã buông xuống.

Người mặc áo lam đeo trường kiếm đội mũ rộng vành đã biến vào màn đêm bên ngoài cửa.

Dương Tranh hai ba lần tự nhủ mình, không được nghĩ đến y, lại càng không được xen vào chuyện của y, mau mau ăn cho xong tô miến trước mặt mình, uống cho xong ly rượu rồi về nhà lăn vào giường ngủ.

Nhưng Trương lão đầu đã bắc cái ghế ra ngồi đối diện với y.

- Dương đầu nhi, ông là người có mắt, ông có thấy cái người này có chỗ nào tà khí không?

- Tà khí chỗ nào?

- Từng cọng miến lọt vào trong nôi, có cọng chắc chắn là bị đứt làm đôi, lúc trộn miến cũng không khỏi làm đứt đi bao nhiêu cọng.

Trương lão đầu nói:

- Người này ăn miến, chỉ ăn những cọng không bị đứt, mỗi cọng đã bị đứt còn để lại trong tô kìa.

Trương lão đầu thở ra:

- Thật tôi không hiểu được, y làm sao mà nhìn rõ ràng như vậy được?

Dương Tranh bất giác lại nghĩ tới chuyện y gặp đồ nhắm.

Cặp mắt sắc bén của người này không lẽ thấy được những thứ người khác không thấy được?

Trương lão đầu rót cho Dương Tranh một ly rượu, bỗng thốt ra một câu làm người ta giật nảy cả mình lên:

- Tôi xem ông ta lại đây là để giết người đó thôi.

Lão ta nói một giọng rất chắc nịch:

- Tôi dám cá là vậy đó.

- Tại sao ông biết chắc y lại đây là để giết người?

- Tôi cũng không nói được, nhưng tôi cảm thấy được.

Trương lão đầu nói:

- Tôi lại gần y, lập tức toàn thân lạnh hắt ra, chân lông dựng đứng lên, còn nổi cả da gà lên nữa.

Lão lại nói:

- Chỉ có lúc tôi đang đánh trận, xông pha vào chiến trường chém giết, tôi mới cảm thấy như vậy, bởi vì lúc đó ai ai cũng đang xông vào trận giết người, đều có một thứ sát khí bùng bùng.

Dương Tranh không ăn miến nữa, không uống rượu nữa, y chẳng nói câu nào, lập tức cầm đầu xông ra khỏi cửa.

Y là người quản trị an ninh ở nơi đây, y nhất định không thể để cho người nào lại đây giết người, bất kể người này là ai cũng vậy.

Dù y biết người này sẽ giết y trong chớp mắt, y cũng phải đi xen vào chuyện này.

Dù y đã mệt đừ không thể cử động được, dù phải bò y cũng cứ bò.

CỔ LONG

LY BIỆT CÂU

Dịch giả: Lê Khắc Trường
Đã Tự Cao Thủ: Tiểu Diện Nhân

HỒI 3

Cái đêm mưa gió bão bùng

Ánh tà dương đã tắt, trong cái làn ánh sáng mờ mờ trước khi màn đêm buông xuống, trời đất hình như chỉ còn thừa lại là khoảng trắng đục xám, núi xanh, nước biếc, lá xanh, hoa hồng, tất cả đều biến thành một màn xám xịt, chính như một bức thủy mặc lợt lạt.

Người mặc áo xanh bước chầm chậm trên con đường nhỏ dưới chân núi, xem ra thật chậm, nhưng nếu trong khoảnh khắc nào đó không tiếp tục nhìn y, lúc nhìn lại y đã đi một khoảng thật xa.

Gương mặt của y vẫn còn giấu trong bóng của chiếc nón rộng vành, chẳng ai thấy được vẻ mặt của y ra thế nào. Bỗng nhiên, đằng xa vang lên một tiếng đồng la vọng lại, làm vỡ tan bầu không khí đang yên tĩnh.

Chim đậu trên cây giật mình bay tán loạn, một gã tướng số mù đang dùng gậy trúc dò đường, chầm chậm từ trong rừng bước ra.

Người áo xanh cũng đi lại hướng đó, hai người đi đến cách nhau chừng một khoảng cách, bỗng đồng thời đứng lại.

Hai người đứng như hai pho tượng đối diện với nhau, một hồi thật lâu, gã mù bỗng hỏi người áo xanh:

- Có phải Thần Nhân Thần Kiếm Lam tiên sinh lại đây chăng?
- Đúng vậy, tôi chính là Lam Nhất Trần.

Người áo xanh hỏi ngược lại:

- Sao ông biết được người lại đây nhất định là tôi?
- Cặp mắt tôi tuy mù, tâm tôi không mù.
- Tâm của ông cũng có mắt để nhìn sao?

- Có.

Gã mù đáp:

- Chỉ bất quá những gì tôi thấy không phải là những thứ người khác có thể thấy, mà là những thứ người khác không thấy được.

- Ông thấy được gì?

- Thấy được kiếm khí và sát khí của ông.

Gã mù tiếp:

- Huống gì, tôi còn có tai, còn nghe được.

Lam Nhất Trần than thở:

- Cổ Mục thần kiếm Ưng tiên sinh quả thật không hổ là anh kiệt trong loài người, thiên thần trong kiếm pháp.

Gã mù bỗng cười nhạt:

- Chỉ tiếc tôi vẫn là tên mù, làm sao sánh được với thần nhãn của các hạ có thể nhìn ra được từng sợi lông tơ?

- Ông muốn tôi lại đây, chỉ vì không chịu nổi nghe người ta nói hai chữ "thần kiếm" của tôi sao?

- Đúng vậy.

Gã mù mau mắn thừa nhận:

- Tôi luyện kiếm ba mươi năm nay, từng gặp các tay danh kiếm, chỉ có một điều tâm nguyện chưa làm xong, lúc tôi còn đang sống, phải thử xem cái gã mù tôi đây có sánh kịp với cặp nhãn thần vô song của ông hay không.

Lam Nhất Trần lại thở ra một tiếng:

- Ưng Vô Vật, cặp mắt của ông đáng lý ra phải không có gì trong đó, không ngờ cái tâm của ông lại không bao dung được thứ gì, bao dung không được hai chữ "thần kiếm" của tôi.

- Lam Nhất Trần, hiện tại tôi mới hiểu ra tại sao ông có tên là Lam Nhất Trần.

Ưng Vô Vật lạnh lùng nói:

- Bởi vì trong lòng của ông còn có tí bụi trần chưa lắng xuống được, còn giữ trong lòng chút ngạo khí, vì vậy mà mới lại đây.

- Đúng vậy.

Lam Nhất Trần cũng mau mắn thừa nhận:

- Ông muốn tôi lại đây, tôi đã lại rồi, ông kêu tôi đi được, tôi sẽ đi.

- Đi? Đi đâu?

- Đi chết.

Ứng Vô Vật bật cười lên:

- Đúng vậy, kiếm là thứ vô tình, đã rút kiếm là phải vô tình. Hiện tại ông đã lại đây, tôi cũng lại đây. Trong hai chúng ta chắc chắn phải có một người đi.

Y đã rút kiếm ra.

Một thanh kiếm vừa dài vừa hẹp chỉ trong chớp mắt đã được rút ra khỏi cây gậy trúc, hàn quang lấp lóe như con rắn linh động, trong gió chiều không ngớt lập lờ làm người ta không biết mũi kiếm của y đang chỉ về hướng nào, không thấy y sẽ hướng về phía nào xuất thủ, ngay cả kiếm quang màu sắc cũng đang biến đổi, có lúc màu tím thẫm, có lúc lại màu xanh.

Trong cặp mắt bén nhọn của Lam Đại tiên sinh, đồng tử bỗng thu nhỏ lại.

- Linh Xà kiếm hay thật, linh động như chiếc gậy trúc, độc như xích luyện, đoạn hồn trong bảy bước, không còn sinh mạng.

Thanh trúc, xích luyện, đều là những thứ rắn độc nhất.

- Thanh Lam Sơn Cổ kiếm của ông đâu?

Gã mù hỏi.

- Ở đây.

Lam Nhất Trần xoay tay lại, một thanh trường kiếm cổ kính lấp lóe màu xanh da trời đã nằm trong tay.

Thanh trường kiếm của Ứng Vô Vật này giờ không ngớt lập lờ, nhưng thanh kiếm của y không động đậy. Kiếm quang trong tay Ứng Vô Vật không ngớt biến đổi, nhưng thanh kiếm của y không đổi.

Lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng phó với vạn biến.

Nếu nói thanh kiếm của Ứng Vô Vật giống như con rắn độc nhất trong các loại rắn độc, thì thanh kiếm của y giống như một cái núi.

Ứng Vô Vật bỗng thở ra:

- Hai mươi năm nay, tai của tôi lúc nào cũng nghe rằng thanh Lam Sơn cổ kiếm của Lam Đại tiên sinh là thứ thần binh lợi khí cắt đứt lông tóc thối qua, tôi đã lâu nay ao ước thấy được qua một lần.

Gã mù lại thở ra thêm cái nữa:

- Chỉ tiếc là hiện tại tôi vẫn còn không thấy được.
- Đáng tiếc thật.

Lam Nhất Trần lạnh lùng nói:

- Không những ông muốn xem, tôi cũng muốn cho ông xem.

Thanh kiếm ra khỏi vỏ, nằm trong tay y, con người y bỗng biến hẳn, biến thành ra càn trâm tĩnh, càn lạnh lùng, càn trấn định.

Lạnh lẽo như nước, trấn định như núi.

Màn đêm đã buông, một màn xám tro đã biến thành tối mịt, chim vừa bị nhốn nháo lên bây giờ đã quay lại vào tổ. Ứng Vô Vật bỗng hỏi Lam Nhất Trần:

- Hiện tại có phải là đã tối?
- Đúng vậy.
- Nếu vậy chúng ta chờ trời sáng rồi hãy quyết đấu.
- Tại sao?
- Trời tối, tôi không thấy đường, ông cũng không thấy, ông có mắt biến ra thành không có, tôi chẳng muốn thắng ông.
- Ông sai rồi?

Giọng nói của Lam Nhất Trần càng lạnh lẽo:

- Dù là đêm tối không trăng không sao không đèn đuốc, tôi cũng thấy được như thường, bởi vì tôi có đây là cặp thần nhãn.

Y xoay kiếm ngang lại, êm ái không một tiếng động:

- Ông nhìn không được thanh kiếm của tôi, ông lại khinh thường cặp mắt của tôi, thật tình ông không nên gọi tôi lại đây.
- Tại sao?
- Bởi vì tôi đã lại rồi, người đi phải là ông thôi.

Kiểm thể đã chuẩn bị đánh ra, còn chưa đánh ra, người còn chưa đi, trên con đường nhỏ bỗng có tiếng chân người chạy sầm sập lại, một người đang lớn tiếng hô hoán:

- Các ông chẳng có ai đi đâu cả, không đi đâu được cả?

Cái giọng của người này thật lớn:

- Bởi vì tôi đã lại đây?

Nghe khẩu khí của y, hình như chỉ cần y lại đây là chuyện gì cũng giải quyết được, bao nhiêu vấn đề gì rồi cũng sẽ tan biến chẳng còn tăm tích.

Ứng Vô Vật chau mày một cái, lạnh lùng hỏi:

- Người này là ai?

- Tôi họ Dương tên là Dương Tranh, tôi là bộ đầu ở đây.

- Người lại đây làm gì?

- Tôi không cho phép các ông giết người ở đây, trong địa phương do tôi cai quản, tôi không cho phép ai được quyền hung hãn tàn sát người khác.

Dương Tranh nói:

- Bất kể các ông là ai cũng vậy.

Gương mặt của Ứng Vô Vật hoàn toàn không có một tí biểu tình, thanh kiếm trong tay của y bỗng vung lên một cái, hàn quang lóe ra, ngực áo của Dương Tranh đã bị khoét mất mười ba lỗ thủng, nhưng chẳng có lỗ nào đâm vào da thịt.

Nhát kiếm đó tuy nhanh kinh hồn, lực lượng cũng duy trì không hề sai suyển một ly.

- Lúc này người nói bất kể chúng ta là ai cũng đều vậy cả?

Ứng Vô Vật lạnh lùng hỏi Dương Tranh:

- Hiện tại vẫn còn là vậy hay không?

- Vẫn còn là vậy, hoàn toàn là vậy.

Dương Tranh nói:

- Ông muốn giết người, trừ phi ông giết tôi trước.

Ứng Vô Vật trả lời chỉ có một chữ:

- Tốt.

Chữ đó vừa thốt ra khỏi miệng, kiếm quang đang lập lòe không ngớt như con linh xà bỗng đưa ngay tới cổ họng của Dương Tranh.

Cặp mắt của y tuy đã mù, thanh kiếm không hề mù.

Thanh kiếm của y hình như cũng có con mắt, nấy y đã muốn đâm vào huyết Thiên Đột trên cổ họng ai, nhất định sẽ không ra trật khỏi đó ly nào.

Hàn quang đang chiếu rực, sát thủ liên miên không ngừng, nhất kiếm thập tam sát, trong giang hồ ít có ai tránh được nhất kiếm đó.

Không ngờ Dương Tranh lại tránh được, tránh một cách rất hung hiểm.

Trong cái khoảnh khắc vô cùng nguy hiểm đó, y còn không quên muốn đánh ngã đối phương.

Trời sinh y vốn có cái tính khí đó, đã đánh rồi, nhất định phải đánh cho ngã được đối phương, bất kể đối phương là ai cũng vậy.

Y sử dụng thứ đánh liều mạng, y xông qua được làn kiếm quang lập lòe đó, nhảy vào ôm lấy eo lưng Ưng Vô Vật.

Ưng Vô Vật cười nhạt nói:

- Tốt.

Thanh Linh Xà kiếm của y xoay ngược lại, phong tỏa cả người Dương Tranh, trong một khoảnh khắc đã đâm ra mười ba chỗ huyết đạo trên người Dương Tranh từ trên đầu chạy xuống tới gót chân, mỗi chỗ là mỗi nơi yếu hại trong người.

Nhưng Dương Tranh chẳng thêm để ý tới.

Y vẫn cứ xông ào lại, ôm lấy eo lưng Ưng Vô Vật, chỉ cần y ôm được rồi, có chết cũng không buông.

Dù cho y phải chết đi, y cũng phải ôm ngã đối phương cho được.

Ưng Vô Vật không thể ngã xuống được.

Y có thể chết, nhưng y không thể ngã, dù y tính chắc nhất kiếm này giết được Dương Tranh, y cũng không thể bị Ôm ngã xuống.

Kiếm quang lập lòe bỗng tắt phụt, Ưng Vô Vật thoái lùi tám thước, y chẳng xuất thủ nữa, chỉ nói:

- Lam Nhất Trần, tôi nhường cho ông đó.

- Nhường cho tôi? Nhường cho tôi thứ gì?

- Nhường cho ông cái gã điên này.

Ứng Vô Vật nói:

- Cho hẳn nếm thử thanh kiếm của ông.

- Ông cũng có kiếm, kiếm của ông cũng giết được người, tại sao lại nhường cho tôi? Có phải là sợ tôi nhìn ra kiếm pháp của ông biến hóa ra sao không? Có phải là sợ tôi nhìn ra sát thủ đoạt mệnh của ông không?

Ứng Vô Vật thừa nhận như không:

- Đúng vậy.

Lam Đại tiên sinh bỗng bật cười:

- Kiếm là thứ hung khí, tôi cũng giết người.

Y nói:

- Nhưng chỉ có một hạng người tôi không giết.

- Hạng người gì?

- Hạng người không muốn sống.

Lam Nhất Trần nói:

- Ngay cả mạng sống của y, y cũng không thêm, tại sao tôi lại đi thêm?

Đêm bắt đầu khuya, gió bắt đầu lạnh.

Ứng Vô Vật yên lặng đứng đó trong gió đêm lạnh lẽo, đứng đó yên lặng một hồi thật lâu, kiếm quang đang lập lòe bỗng lóe lên, linh xà kiếm đã thu vào trong vỏ.

Y lại lấy cây gậy trúc đánh vào đồng la, tinh lên một tiếng, người của y đã biến vào màn đêm.

Một trận gió thoảng qua, chỉ nghe giọng nói của y theo gió truyền lại, người của y đã đi xa lắc, nhưng tiếng nói còn nghe rất rõ.

Y chỉ nói có năm chữ, từng chữ từng chữ vang lên rõ mồn một:

- Tôi sẽ lại tìm ông.

Dương Tranh mồ hôi ướt đầm đầy mình, gió đang lạnh, mà mồ hôi của y cũng lạnh, gió thổi trên người y, toàn thân của y lạnh cứng như băng.

Một người chính mình cũng nghĩ là mình đã chết chắc, bỗng phát hiện ra mình vẫn còn sống, trong lòng sẽ cảm thấy mùi vị gì?

Lam Đại tiên sinh nhìn y, bỗng cất tiếng hỏi:

- Người có biết gã mù ấy là hạng người nào không?

- Không biết.

- Người có biết người là hạng người nào không?

Lam Nhất Trần vẫn còn đang hỏi Dương Tranh, nhưng y lại giành trả lời:

- Người là người có vận khí may mắn phi thường nhất đời này.

- Tại sao?

- Bởi vì người còn sống nhận đó, không mấy ai còn sống sót dưới tay kiếm của Cổ Mộc thần kiếm Ứng Vô Vật.

- Ông có biết ông là hạng người nào không?

Dương Tranh mở miệng hỏi Lam Nhất Trần, không những vậy y còn giành trả lời giùm:

- Ông là một người vận khí rất may mắn, bởi vì ông còn chưa chết.

- Người cho là người đã cứu ta?

- Tôi cứu không phải là ông, không chừng là ông ta.

Dương Tranh nói:

- Bất kể ra sao, dù gì tôi cũng không thể để ông giết người tại nơi tôi quản lý, không để cho ông ta giết ông, cũng không để cho ông giết ông ta.

- Nếu chúng ta giết người rồi thì sao?

- Nếu vậy thì coi như tôi bị xui xẻo.

Lam Đại tiên sinh lại bật cười, nụ cười xem ra rất ôn hòa, y vừa cười vừa hỏi Dương Tranh:

- Người là đệ tử môn phái nào vậy?

- Tôi thuộc Dương phái.

- Dương phái?

Lam Nhất Trần hỏi:

- Dương phái là phái gì?
- Chính là môn phái của tôi.
- Môn phái của người luyện thứ vũ công gì vậy?
- Tôi cũng không biết là thứ vũ công gì. Cũng chẳng có chiêu thức gì cả.

Dương Tranh nói:

- Tôi luyện công phu chỉ có mười chữ làm bí quyết.
- Mười chữ gì vậy?
- Đánh ngã người khác, không bị người khác đánh ngã.
- Nếu người gặp phải một người, không những đánh không ngã được người ta, còn nhất định sẽ bị người ta đánh ngã.

Lam Nhất Trần hỏi:

- Lúc đó người phải làm sao?
- Lúc đó tôi chỉ có hai chữ cuối cùng.
- Hai chữ gì?
- Liều mạng.

Lam Đại tiên sinh thừa nhận:

- Hai chữ này quả thật có chỗ xài được, gặp phải người liều mạng, ai cũng phải nhúc cả đầu. Nếu người có bảy tám cái mạng có thể liều, công phu này của môn phái người cũng hữu dụng đó.

Y lại thở ra:

- Chỉ tiếc người có mỗi một mạng sống.

Dương Tranh cũng cười cười.

- Chỉ cần có một mạng để liều, tôi sẽ cứ liều thôi.
- Người có muốn học học công phu không cần phải liều mạng mà cũng có thể đánh ngã được cường địch không?
- Có lúc cũng muốn chứ.
- Tốt.

Lam Đại tiên sinh nói:

- Người bái ta làm thầy, ta dạy cho người, nếu người luyện được kiếm pháp của ta, sau này người chẳng cần phải liều mạng với ai, giang hồ cũng

chẳng có ai dám chọc đến người.

Y mỉm cười nói:

- Người thật là một người may mắn, bao nhiêu người muốn bái ta làm thầy, nhưng ta lại đi chọn người.

Đây là lời nói thật tình.

Muốn học kiếm pháp của Lam Đại tiên sinh không phải là chuyện dễ dàng, cái thứ cơ duyên đó chẳng ai muốn đánh mất.

Nhưng Dương Tranh tựa hồ đang ngẫm nghĩ.

Lam Đại tiên sinh bỗng vung kiếm lên một cái, kiếm quang lóe rộng ra, thanh trường kiếm dài ba thước bảy tấc hình như bỗng dài ra thêm ba thước nữa, mũi kiếm lại có thêm điểm sáng màu lam, co rút không chừng, sáng rực chói cả mắt, hình như là kiếm khí trong truyền thuyết.

Kiếm khí bức tới mi mắt người ta, Dương Tranh bất giác bước lùi lại mấy bước, hô hấp cơ hồ muốn ngưng lại, chỉ nghe soạt một tiếng, một thân cây nằm ngoài bảy thước đã bị gãy ngang xuống.

Lam Đại tiên sinh kiếm thế vừa phát ra lập tức thu lại:

- Người chỉ cần luyện có một thế đó, dù không phải là vô địch thiên hạ, đối thủ cũng không còn bao nhiêu.

Dương Tranh tin điều đó.

Tuy y không nhìn ra được chỗ ảo diệu trong nhát kiếm, nhưng một thân cây chỉ bị kiếm quang lướt qua một cái đã lập tức bị gãy ngang, y thấy được.

Thanh cổ kiếm phát ra tia hàn quang, Lam tiên sinh lấy ngón tay búng vào sóng kiếm, làm thành tiếng ngân dài, Dương Tranh nhin không nổi mở miệng ra khen:

- Hảo kiếm.

- Đây là thanh kiếm báu.

Lam tiên sinh kiêu ngạo nói:

- Ta cầm thanh kiếm này tung hoành giang hồ hai mươi năm nay, tới bây giờ vẫn còn chưa gặp đối thủ.

- Trước giờ chắc ông chưa từng gặp người nào không ham muốn học kiếm pháp cũng không ham có thanh kiếm báu của ông?

Dương Tranh hỏi.

- Quả thật là vậy.

- Bây giờ ông đã gặp một người rồi đó.

Dương Tranh nói:

- Trước giờ tôi không bao giờ muốn làm thầy của ai, cũng không muốn làm đồ đệ của ai.

Nói xong câu đó, y ôm quyền làm lễ với Lam Nhất Trần, cười cười, rồi đi một mạch chẳng quay đầu lại.

Y không muốn nhìn vào gương mặt của Lam Nhất Trần thêm lần nữa, bởi vì y biết gương mặt của ông ta bây giờ nhất định là không dễ coi tí nào.

Có sao trời, sao trời lấp lánh. Con suối nhỏ dưới ánh sao xem ra như một dải lụa thần lóng lánh bảo thạch.

Thật ra, con suối nhỏ này cũng không đẹp như vậy, buổi sáng các cô ra đây giặt quần áo, con nít ra đây đại tiện tiểu tiện. Nhưng đến tối, những người đi qua nơi này đều thấy con suối nhỏ quá đẹp, đẹp muốn làm người ta rơi lệ.

Lúc Dương Tranh đi qua nơi đó, đã có một người đang ngồi bên suối trên tảng đá xanh rơi lệ.

Cô là người con gái rất khỏe mạnh và rắn chắc, chiếc áo vải bông mới may từ năm ngoái bây giờ đã chật, bó sát vào người cô, làm cho cô thở không muốn ra hơi, hạ người xuống còn phải để ý sợ bị rách toạt ra.

Mấy đứa trai trẻ quanh vùng thấy cô mặc chiếc áo này, là trông mắt muốn rớt cả ra.

Cô thích mặc chiếc áo này, cô thích người khác nhìn cô.

Tuổi cô còn trẻ, nhưng không thể coi là nhỏ nữa. Vì vậy cô có tâm sự, vì vậy cô mới rơi lệ.

Những giọt lệ này rơi xuống là cho một người, hiện tại người đó đang đứng trước mặt cô.

- Liên Cô, trời tối rồi, cô một mình ngồi đây làm gì vậy?

Cô cúi đầu, tuy đã len lén lau khô đi nước mắt, nhưng cô vẫn còn chưa ngẩng đầu lên, một hồi thật lâu cô mới nhỏ nhẹ nói:

- Tối hôm qua sao anh không về nhà?

Cô hỏi:

- Tối qua nhà em làm thịt con gà, sáng sớm hôm nay nấu canh luộc mấy trái trứng, còn để giành cái đùi cho anh nữa đó.

Dương Tranh phì cười, kéo tay cô:

- Hiện tại chúng mình về ăn đây, tôi ăn cái đùi, còn cô ăn canh.

Mỗi lần y cầm lấy tay cô, tuy cô đỏ mặt tía tai nhưng trước giờ không bao giờ cự tuyệt lấy tay ra.

Nhưng lần này cô dang tay ra, cúi đầu nói:

- Bất kể anh có chuyện gì, hôm nay phải về sớm sớm một chút.

- Tại sao?

- Hôm nay có một người khách lại tìm anh, đã chờ trong phòng anh cả nửa ngày rồi đó.

- Có khách lại tìm tôi?

Dương Tranh hỏi:

- Khách ra làm sao?

- Là một cô thật đẹp, đẹp lắm, thơm lắm, còn mặc đồ thật đẹp nữa.

Liên Cô cúi đầu càng thấp xuống:

- Em để cho cô ta chờ trong phòng anh, bởi cô ta nói cô ta là bạn thân của anh, biết anh từ hồi anh còn mũi chảy lòng thòng.

- Có phải cô ấy tên là Lữ Tố Văn?

- Hình như là vậy.

Dương Tranh chẳng hỏi gì thêm, y bỗng biến thành một con ngựa bị người ta dùng roi đánh cho chạy như bay đi mất. Lúc Liên Cô ngẩng đầu lên nhìn, cô chẳng còn thấy tung tích y đâu.

Sao trời lấp lánh sáng lạn như bảo thạch, nước mắt trên gương mặt của Liên Cô chảy thành một chuỗi hạt trên châu dài.

Dương Tranh ở trong một gian nhà hai phòng, một phòng khách một phòng ngủ, gian nhà không nhỏ, đồ đạc cũng không ít, nhưng lại được dọn dẹp rất tươm tất.

Không phải là y dọn, Liên Cô làm giùm y.

Lúc y đẩy cửa xông vào nhà, trong phòng khách không có người, chỉ có ly trà để trên bàn, nguội lạnh từ lâu.

Người khách của y đã nằm xoải dài trên giường trong phòng của y ngủ thiếp, đầu tóc đen mượt đã được chải thành kiểu tóc quý phi rất lưu hành bây giờ, đang xõa tung trên gối của y.

Chiếc gối của y trắng tinh, đầu của nàng đen mượt. Trái tim của y đập hoảng loạn liên hồi, hơi thở của nàng đều đều.

Lông mày của nàng thật dài, thân hình của nàng mềm mại, đùi của nàng thon dài.

Cái nét lão luyện quyền rũ từng trải qua năm tháng, bây giờ trong giấc ngủ đã biến đi.

Nàng ngủ như một đứa trẻ thơ.

Dương Tranh đứng ở bên giường, nhìn nàng ngây dại như một đứa bé, nhìn muốn si, tưởng muốn si.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Dương Tranh bỗng phát hiện ra Lữ Tố Văn đã tỉnh lại, và cũng đang nhìn y, ánh mắt đầy vẻ ôn nhu và thương yêu, cũng không biết trải qua bao lâu nữa, nàng mới dịu dàng nói:

- Anh mệt quá rồi.

Nàng nhích qua một bên giường:

- Anh cũng nằm xuống nghỉ một chút.

Nàng chỉ nói có mấy tiếng, nhưng mấy tiếng đó lại giấu diếm biết bao tình cảm, có lúc còn hơn cả vạn lời.

Dương Tranh lẳng lẳng nằm xuống, nằm bên cạnh người đàn bà y ngày đêm tưởng nhớ, trong lòng y không một mảy may kích động, cũng không mảy may ham muốn, y chỉ thấy lòng mình thật yên tĩnh bình an, bao nhiêu phiền não thống khổ trên đời, hình như đã thoát ra khỏi con người của y.

Nàng chưa bao giờ đến đây, tại sao lần này lại đến? Y không hề hỏi, nhưng tự nàng đã nói ra.

- Em lại đây vì chuyện Tư Tư đấy.

Lữ Tổ Văn nói:

- Bởi vì giữa trưa hôm qua, bỗng có người em không ngờ được lại chỗ em tìm Tư Tư.

- Ai?

- Địch Tiểu Hầu, Địch Thanh Lâm.

- Y lại tìm Tư Tư?

Dương Tranh cũng rất bất ngờ:

- Không phải bọn họ Ở một nơi sao?

- Không phải.

Lữ Tổ Văn nói:

- Y nói Tư Tư đã bỏ y đi đâu mấy ngày nay.

- Bỏ y đi đâu?

- Không biết, chẳng ai biết cả.

Lữ Tổ Văn nói:

- Bọn họ đi với nhau lại Mẫu Đơn sơn trang mua ngựa, tối hôm sau cô ấy bỏ đi không nói lời nào, Địch Thanh Lâm cũng không biết cô ấy vì sao mà bỏ đi.

... Có phải vì bọn họ đã cãi lộn nhau? Hay là cô ta đã gặp một người đàn ông khác càng lý tưởng hơn Địch Thanh Lâm?

Trong cuộc hội hè nhộn nhịp đó, trong Mẫu Đơn sơn trang sẽ có vô số người, mỗi người đàn ông lại đó đều không phải là tay bình phàm, mỗi người đàn ông đều rất có thể nhìn trúng Tư Tư.

Tư Tư vốn là người đàn bà trong chốn phong trần, đâu có tình cảm sâu xa gì với Địch Thanh Lâm.

Dương Tranh tuy nghĩ trong lòng như vậy, nhưng y không nói ra, y biết trước giờ Lữ Tổ Văn vẫn coi Tư Tư như em gái mình, nghe nói vậy chắc hẳn nàng sẽ không bằng lòng.

Vì vậy y chỉ nói:

- Em xem cô ấy đi đâu bây giờ?
- Em nghĩ không ra, cũng không nghĩ đến làm gì.

Lữ Tổ Văn nói:

- Bởi vì em không tin chút nào cả.
- Không tin chuyện gì?
- Không tin lời Địch Thanh Lâm nói, không tin Tư Tư bỏ y đi.

Lữ Tổ Văn nói:

- Bởi vì Tư Tư có nói với em, hạng người đàn ông như Địch Thanh Lâm, chính là người trong mộng của cô ấy, cô ấy nhất định là tìm cách bám dính y.

Nàng nói tiếp:

- Tư Tư không bao giờ nói dối trước mặt em.

... Chuyện đời thay đổi liên liên, trái tim đàn bà thay đổi còn nhanh hơn đó nữa, nhất là những người đàn bà như Tư Tư, dù lúc đó có nói thật chẳng nữa, chẳng ai dám bảo đảm cái lối suy nghĩ của cô sẽ không thay đổi.

Dương Tranh dĩ nhiên cũng chẳng nói ra những ý nghĩ đó trong đầu của mình ra.

- Không lẽ em nghĩ là Địch Thanh Lâm nói dối?

Y hỏi Lữ Tổ Văn:

- Không lẽ em nghĩ y đã làm gì Tư Tư sao?
- Em cũng không biết.

Lữ Tổ Văn nói:

- Lấy thân phận của Địch Thanh Lâm mà nói, đáng lý ra là chẳng đi nói dối làm gì, nhưng trong lòng em sợ sợ làm sao đó.

- Em sợ?

Dương Tranh hỏi:

- Em sợ gì?

- Sợ chuyện gì xảy ra.

- Chuyện gì sẽ xảy ra?

- Chuyện gì cũng xảy ra được.

Lữ Tố Văn nói:

- Bởi vì em biết hạng người đàn ông như Địch Thanh Lâm, nhất định không để cho người đàn bà nào bám dính lấy mình.

Nàng bỗng nắm chặt lấy tay Dương Tranh:

- Thật tình em sợ lắm. Vì vậy trước mặt y em không dám nói gì, không dám hỏi gì.

Còn y, tuy thân phận của y tôn quý vậy, nhưng sao em cứ cảm thấy y là con người lòng dạ thâm độc, chuyện gì cũng làm được.

Dương Tranh biết nàng quả thật đang sợ quá chừng, bàn tay nàng lạnh ngắt.

- Chẳng có chuyện gì để sợ.

Dương Tranh an ủi nàng:

- Nếu Địch Thanh Lâm quả thật có làm gì Tư Tư, bất kể thân phận y có cao quý đến đâu, anh sẽ không tha cho y, không những vậy anh nhất định sẽ tìm Tư Tư ra cho em.

Lữ Tố Văn thở ra nhẹ nhõm rồi nhắm mắt lại:

- Hôm qua đến giờ em còn chưa ngủ được tí nào, em ngủ ở đây một chút được không?

Nàng nhắm mắt là ngủ ngay.

Bởi vì nàng đã yên lòng lắm, tuy trước giờ nàng chưa hề tin nhiệm người đàn ông nào, nhưng nàng tin nhiệm vào Dương Tranh.

Nàng tin rằng chỉ cần có Dương Tranh bên cạnh, sẽ không có một ai sẽ làm hại nàng được.

Đêm càng khuya, tiếng người đã ngưng bật.

Trong cái thành nhỏ thuần phác này, cuộc đời rất đơn giản, hiện tại ai ai cũng đã đi ngủ.

Trừ người mẹ già của Tiểu Hồ Tử và người vợ mới cưới của lão Trịnh đang đau lòng muốn chết đi kia, trong thành không chừng chỉ có một người còn chưa ngủ.

Khách sạn lớn nhất trong thành là khách sạn Duyệt Bảo.

Đây là một khách sạn mới khai trương, phòng ốc còn đang mới mẻ, nhưng mấy hôm trước bỗng lại bỏ thêm ra mấy trăm lạng bạc trùng chỉnh một mé dãy phòng phía tây.

Ông chủ khách sạn không muốn bỏ ra bao nhiêu đó tiền tu sửa thêm, nhưng y không làm không được.

Đây là vì có người rất có thế lực bắt y phải làm vậy, bởi vì sẽ có một vị thân phận cực kỳ cao quý lại đây ở một đêm.

Cái vị khách cao quý này là một người rất giàng cứu, tuy y chỉ ở có một đêm, chuyện gì cũng không được đại khái. Vị khách quý này chính là Địch Thanh Lâm.

Địch Thanh Lâm mặc chiếc áo bào rộng màu trắng như tuyết, cầm ly rượu bạch ngọc đựng đầy rượu lưu ly, nằm dựa nghiêng lên một chiếc ghế dựa lót da dê xứ Ba Tư màu trắng toát, hình như y đang có tâm sự gì đó, mà làm như đang đợi ai.

Y đang đợi một người.

Bởi vì bên ngoài đã có người đang gõ cửa, tíc, tíc tíc tíc, gõ như vậy hai lần, Địch Thanh Lâm mới hỏi:

- Ai đó?

- Mười ba tháng giêng.

Người bên ngoài lập lại thêm lần nữa:

- Mười ba tháng giêng.

Đây là ngày tháng, không phải là tên người. Không chừng không phải là ngày tháng, mà là một thứ ám hiệu gì đó đã được dàn xếp sẵn.

Nhưng hiện tại ám hiệu đó đại biểu cho một người, thuộc vào một tổ chức không lồ bí mật.

Bốn trăm năm nay, trong giang hồ không hề có tổ chức nào lớn bằng Thanh Long hội.

Thuộc hạ trong tổ chức có ba trăm sáu mươi lăm phân đà, rải rác thiên hạ, lấy âm lịch làm đại biểu, Mười Ba Tháng Giêng chính là đại biểu cho một đà chủ của một phân đà.

Địch Thanh Lâm đang đợi chính là người này, công tác lần này, chính là do người này phụ trách thay mặt Thanh Long hội liên lạc với y.

Người vừa bước vào, tráng kiện cao lớn, ăn mặc diêm dúa, thấy y, ngay cả Địch Thanh Lâm trước giờ rất thản nhiên cũng lộ vẻ kinh ngạc:

- Là người sao?

- Tôi biết tiểu hầu gia nhất định không ngờ rằng Mười Ba Tháng Giêng là tôi.

Người này cười hì hì nói, gương mặt phì nộn không có điểm gì là giả trá:

- Rất ít người biết tôi cũng là người trong Thanh Long hội.

Dù cho có người biết được cũng sẽ phải nghi ngờ, người hùng cứ một phương là Hoa Khai Phú Quý Hoa Tứ gia đây tại sao lại chịu khuất phục dưới tay người khác?

Nhưng Địch Thanh Lâm hiểu được điểm đó.

Nếu Thanh Long hội muốn tiếp thu người nào, người đó sẽ không có cơ hội để lựa chọn.

... Không gia nhập hội chỉ còn đường chết.

... Nếu một người là chủ nhân của Mẫu Đơn sơn trang, nếu gia tài mình nhiều đủ để mười tám đời con cháu tiêu xài không hết, người đó có muốn chết không?

Dù một người không có đồng bạc nào, y cũng không muốn chết.

Địch Thanh Lâm mỉm cười:

- Thật tình tôi không ngờ tới.

Y hỏi ngược lại Hoa Tứ gia:

- Ông có nghĩ là tôi sẽ giết người được không?

- Tôi không nghĩ ra được.

Hoa Tứ gia thừa nhận:

- Tôi nằm mộng cũng nghĩ không ra.

- Có điều bây giờ ông đã biết, thi thể của Vạn đại hiệp là do chính tay ông bỏ vào quan tài đấy.

Địch Thanh Lâm nhấp một miếng rượu:

- Thủ lãnh các ông giao cho tôi chuyện đó, tôi cũng đã làm xong rồi.

- Tôi đã báo cáo chuyện đó rồi, phía trên đã có nói xuống, nếu tiểu hầu gia có chuyện gì muốn làm, chúng tôi nhất định sẽ tận lực.

Hoa Tứ gia bỗng không cười nữa, y nghiêm trang nói:

- Nếu tiểu hầu gia muốn tôi đi chết đâu đó, tôi sẽ lập tức đi đâu đó chết ngay.

Địch Thanh Lâm nhìn đắm đắm vào màu rượu lưu ly trong ly bạch ngọc, một hồi thật lâu mới mở miệng:

- Tôi không muốn ông đi đâu chết, tôi hy vọng ông được trường thọ phú quý, nhiều con nhiều cháu.

Y nói:

- Có một người tôi không muốn cho sống thêm tí nào nữa, ngay cả một ngày cũng không muốn.

- Tiểu hầu gia đang nói đến ai?

- Như Ngọc.

Địch Thanh Lâm nói:

- Hồng Như Ngọc cô nương trong Di Hồng viện.

Hôm qua Địch Thanh Lâm quả thật có lại Di Hồng viện, đã có gặp qua "đại thơ" của Tư Tư, là Như Ngọc, tên thật chính là Lữ Tố Văn.

Y vừa gặp nàng xong đã hiểu rõ một chuyện... Người đàn bà này thật quá tinh minh lão luyện, bất cứ chuyện gì muốn giấu nàng cũng khó mà làm được dễ dàng.

- Tôi muốn các ông giết nàng ta giùm tôi.

Địch Thanh Lân nói:

- Tùy tiện tìm người nào đó, tùy tiện tìm lý do nào đó, giết nàng ta ngay giữa đại đình quảng chúng, nhất định không được để ai nghi ngờ cái chết của nàng ta có liên hệ gì đến tôi.

- Tôi hiểu ý tiểu hầu gia.

Hoa Tứ gia cười thật giống Phật Di Lặc:

- Làm những chuyện đó, chúng tôi rất có kinh nghiệm.

- Còn nữa.

Địch Thanh Lân nói:

- Tôi nghe nói Như Ngọc có một người khách hàng quen, ở đây làm bộ đầu.

- Vâng.

Hoa Tứ gia tin tức hiển nhiên rất linh thông:

- Người này họ Dương, tên là Dương Tranh.

- Y là hạng người thế nào?

- Hắn là một kẻ rất cứng cựa, không dễ chọc vào, y rất nổi danh trong bọn lục phiến môn.

- Vậy thì các ông không được để người giết Như Ngọc lọt vào tay của y.

- Chuyện đó, tiểu hầu gia không phải quan tâm đến nữa.

- Tại sao?

- Dương Tranh đã có đủ phiền phức cho chính hắn.

Hoa Tứ gia tít mắt lại cười nói:

- Ngay cả chính thân hắn cũng khó mà tự lo cho xong.

- Chuyện phiền phức của y không nhỏ?

- Rất không nhỏ.

Hoa Tứ gia nói:

- Dù không mất mạng cũng ít nhất là mười tám năm tù khổ sai.

Địch Thanh Lân cười ruồi:

- Vậy thì tốt rồi.

Y chẳng thềm đi hỏi Dương Tranh làm sao rước lấy phiến phức, trước giờ y không thích xen vào chuyện người khác.

Nhưng Hoa Tứ gia lại tiết lộ một chút:

- Chuyện này kể ra cũng tấu xảo, chúng tôi vốn không biết tiểu hầu gia muốn đối phó với Dương Tranh và Như Ngọc.

Y nói:

- Nhưng chúng tôi đã có sẵn kế hoạch đối phó với hắn.

Địch Thanh Lâm mỉm cười.

Hiện tại y đã hiểu, cái phiến phức của Dương Tranh là do Thanh Long Hội bí mật chế tạo ra.

Bất cứ người nào dính phải cái thứ phiến phức đó, muốn thoát thân ra cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Địch Thanh Lâm đứng dậy, rót cho Hoa Tứ gia một ly rượu, rồi hững hờ hỏi như vô ý:

- Tối hôm đó, lúc chúng ta đang uống rượu với nhau, cái cô bé để chân trần múa ấy là ai vậy?

- Cô ta tên là Tiểu Thanh, tôi có đem cô ta lại đây.

Y nói:

- Tôi đã thấy tiểu hầu gia nhìn trúng cô ta.

Địch Thanh Lâm cười lớn:

- Hoa Tứ gia, hiện tại tôi mới biết làm sao ông phát tài, hạng người như ông không phát tài mới là chuyện lạ.

Eo lưng của Tiểu Thanh uốn éo như một con rắn.

Một con rắn xanh nho nhỏ.

Đêm càng khuya, càng yên tĩnh. Lữ Tổ Văn bỗng giật mình tỉnh lại, từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

Nàng nằm mộng thấy miệng của Địch Thanh Lâm bỗng lòi ra hai cái răng nanh, cắn vào cổ họng của Tư Tư, uống máu của cô.

Nàng giật mình tỉnh lại, Dương Tranh còn đang ngủ say.

Nàng bỗng phát hiện ra Dương Tranh từ trên xuống dưới khắp người nóng hừng hực, mồ hôi ra toàn là thứ mồ hôi lạnh.

Dương Tranh bệnh rồi, không những vậy còn bệnh không nhẹ tí nào.

Lữ Tố Văn vừa kinh hãi vừa đau lòng, nàng chầm chậm bò dậy, tính đi tìm miếng khăn lau mồ hôi cho y.

Trong phòng không có đèn, nàng vốn không thấy gì cả, nhưng bây giờ bỗng thấy cửa sổ mở ra.

Ánh sao chiếu mờ nhạt từ ngoài cửa sổ vào, nàng bỗng thấy có một đám người đang đứng đầy ngoài cửa sổ, có người cầm đao, có người cầm tên.

Đao đã rút ra khỏi vỏ, tên đã đặt lên dây cung.

CỔ LONG

LY BIỆT CÂU

Dịch giả: Lê Khắc Trường
Đả Tự Cao Thủ: Tiểu Diện Nhân

HỒI 4

Móng Tay Đỏ Chói

Ánh đao loang loáng dưới ánh sao đêm, tên nhọn đang cương cứng trên dây cung.

Lữ Tổ Văn không biết có chuyện gì đã xảy ra, bởi vì nàng không biết, vì vậy nàng càng sợ hãi.

Muốn bước lại lay tỉnh Dương Tranh, nhưng cũng không muốn kêu y tỉnh lại.

... Tại sao y cứ chờ đến lúc này rồi bị bệnh?

Người bên ngoài không tông cửa xông vào, nhưng ngoài cửa đã có tiếng người đang gõ.

Lữ Tổ Văn vừa muốn ra mở cửa, vừa không dám bước ra.

Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, Dương Tranh rớt cuốc cũng tỉnh lại, trước hết y thấy gương mặt đầy vẻ kinh hoàng của Lữ Tổ Văn, sau đó rồi thấy ánh đao ngoài cửa sổ.

Y cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, y nhảy một cái xuống giường, bèn phát hiện ra hai chân mình mềm nhũn, quần áo đều ướt nhẹp đầy mồ hôi, trong người không có lấy một chút sức lực.

Bất quá y vẫn cứ ra ngoài mở cửa.

Ngoài cửa có hai người đang đứng, một người cao lớn oai mãnh, râu ria đầy mặt, lông mày rậm như hai lưỡi đao, xem ra có vẻ là một người trời sinh có quyền lực trong tay.

Người kia nhỏ thó tướng mạo tinh hãn, cặp mắt loang loáng có thần, xem ra không những rất có quyền lực, mà còn cực kỳ tinh minh.

Dương Tranh nhận ra những người này.

Huynh đệ trong lục phiến môn, còn ai không nhận ra vị tổng bộ đầu trong tỉnh phủ, nổi danh làm bằng hữu trong hắc đạo phải nhứt nhối cả đầu vì cái "tinh minh lão luyện", "tin tức linh thông" của y, là Ưng Trảo Triệu Chính?

- Triệu đầu nhi.

Dương Tranh hỏi y:

- Nửa đêm nửa hôm ông tìm tôi có chuyện gì? Có phải là xảy ra chuyện gì không?

Triệu Chính còn chưa kịp mở miệng, gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa kia đã mở miệng ra:

- Không ngờ người còn chưa chạy trốn.

Y cười nhạt nói tiếp:

- Người gan thật.

- Tại sao tôi phải chạy trốn?

Triệu Chính bỗng thở ra, vỗ vỗ vào vai Dương Tranh:

- Lão đệ, chuyện của chú đã xong rồi.

Y cứ lắc đầu thở dài không ngớt:

- Thật ta không ngờ được, trước giờ chú cũng là một tay hảo hán, lần này sao lại đi làm cái chuyện này chi vậy?

- Tôi đã làm chuyện gì?

Gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa lại cười nhạt:

- Người còn tính làm bộ?

Y vẫy tay mấy cái, bên ngoài bèn có bốn người khiêng một cái rương gỗ bước vào, chính là rương bạc Dương Tiêu vừa đoạt trong tay Nghê Bát về, mỗi rương chứa bốn mươi thỏi bạc ròng mỗi thỏi nặng năm chục lượng.

Dương Tranh còn chưa hiểu chuyện gì, gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa đã thò tay rút thanh tử kim đao loang loáng ra, một đao chém xuống, rương bạc lập tức bị chẻ đôi.

Trong rương chẳng thấy có thỏi bạc đâu cả, chỉ có mấy cục đá lẫn lộn với mấy mảnh sắt vụn.

Gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa gần giọng hỏi Dương Tranh:

- Người tráo bạc từ lúc nào? Đem bạc giấu đi đâu?

Dương Tranh vừa kinh hãi vừa tức giận:

- Chín trăm rương bạc đều bị tráo hết sao? Ông cho là tôi nhúng tay vào vụ này?

Triệu Chính lại thở ra:

- Lão đệ, không phải chú còn ai nữa?

Y hỏi:

- Mấy thỏi bạc không thể tự nhiên biến thành sắt vụn.

Y lại nói:

- Dĩ nhiên Nghê Bát cũng bị hiềm nghi, nhưng y đã bị chú giết đi bịt miệng rồi, còn đâu người đối chứng?

... Giết người bịt miệng, chết là hết chứng cứ, mấy câu đó nói ra nghe lại càng hung bạo.

- Những người đi chuyến này đều là huynh đệ của chú, không những vậy mỗi người đều có mỗi phần, dĩ nhiên là không ai chịu thừa nhận.

Triệu Chính nói:

- Lão Trịnh và Tiểu Hồ Tử là người chú tín nhiệm nhất, chú sai bọn chúng đem bạc đi giấu mất, bởi vì chú tin là bọn chúng sẽ không bán đứng mình.

Triệu Chính lại nói tiếp:

- Hai người này, một thì có vợ đẹp con thơ, một thì có mẹ già trong nhà, dù có ham bán đứng chú cũng không dám làm.

Dương Tranh bỗng trấn tĩnh lại, y chẳng nói gì cả, chỉ quay đầu lại nói với Lữ Tổ Văn:

- Em về trước đi, anh lại tìm em sau.

Lữ Tổ Văn đã lạnh băng cả người, nàng chẳng nói gì cả, găm đầu đi ra ngoài, ra ngoài rồi nhin không nổi lại quay đầu nhìn Dương Tranh một cái, trong ánh mắt lộ đầy vẻ sợ hãi và lo lắng.

Nàng biết nhất định y không làm chuyện đó, nhưng nàng cũng biết, những chuyện như vậy, cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng khó mà rửa cho

sạch tội.

Nàng đang lo lắng cho y, lo lắng chỉ cho y, không hề vì tí nào cho mình.

Bởi vì nàng còn chưa biết tình cảnh của mình còn nguy hiểm hơn là của y, nàng còn chưa biết hiện tại đã có người đang chờ ở đó lấy mạng mình.

Một tên hung đồ giết người như chém dưa xắt thịt.

Thốc Tử trước giờ vẫn tàn bạo, vừa hung dữ vừa lạnh lùng vừa tàn bạo.

Hắn là thuộc hạ của Hoa Tứ gia, hiện tại đã được mệnh lệnh của Hoa Tứ gia...

Trước khi mặt trời mọc đi giết Như Ngọc trong Di Hồng viện. Giết xong lập tức viển tẩu cao phi, trong vòng năm năm không được thò mặt ra quanh vùng phụ cận.

Hoa Tứ gia trừ chuyện đưa mệnh lệnh ra cho hắn, còn đưa cho hắn một vạn lượng bạc, bao nhiêu đó đủ cho hắn qua được năm năm những tháng ngày thoải mái.

Đối với hắn, đó chỉ là chuyện nhỏ.

Hắn bảo đảm với Hoa Tứ gia:

- Mặt trời mọc ngày mai, con điểm đó nhất định đã nằm trong quan tài.

Trái tim của Dương Tranh đang nhói buốt.

Y hiểu Lữ Tố Văn đang lo lắng quan tâm cho mình, y cũng không đành để nàng đi, nhưng nàng không đi không được.

Bởi vì y đã phát hiện ra chuyện này không phải là chuyện giải quyết dễ dàng.

... Nếu có ai biết được một con hổ bị sa vào trong bẫy của thợ săn sẽ có cảm giác thế nào, người đó sẽ hiểu được cảm giác của y lúc này.

Y hỏi gã đại hán mày râu rậm rìa tua tủa:

- Các hạ có phải là tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc tên là Mã Kim Dao Vương Chấn Phi không?

- Đúng vậy.

- Có phải các hạ nghĩ rằng tôi đã nhúng tay vào vụ này?

- Đúng vậy.

Dương Tranh trầm ngâm một hồi lâu, xoay mặt qua hỏi Triệu Chính:

- Ngay cả ông cũng không tin tôi?

Triệu Chính lại đang thở ra.

- Một trăm tám chục vạn lượng bạc không phải là con số nhỏ, làm nghề như chúng ta, dù có làm cả ngàn năm cũng kiếm không ra. Tiền tài làm động lòng người, cái chuyện đó ta rõ lắm.

Y nói:

- Ta biết chú trước giờ vốn là kẻ rộng rãi, ta cũng biết cái cô lúc nãy là người rất có giá.

Dương Tranh đang lắng nghe, nghe đến chỗ đó, y bỗng xông lại, vung nắm tay đâm vào miệng của Triệu Chính.

Triệu Chính nhảy lùi lại, Vương Chấn Phi vung đao lên, ngoài cửa lại có người xông vào, trong lúc hỗn loạn, bỗng có một người cất giọng thật oai nghiêm hét lên:

- Các người đều ngừng tay hết lại cho ta?

Một người mặc áo lam chừng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo thanh tú trắng trẻo bước nhanh vào, đưa cặp mắt loang loáng có thần nhìn trừng trừng vào bọn họ:

- Không ai được phép làm bậy bạ.

Không ai dám làm gì nữa.

Bởi vì người này chính là quan phụ mẫu của nơi này, xuất thân tiến sĩ "lão hổ bằng" quan tri huyện, được bách tính gọi là Hùng Thanh Thiên, làm thất phẩm chính đường tên là Hùng Hiếu Đình.

Y là ông quan có tài, và cũng rất thanh liêm, y đi suốt đêm lại đây, bởi vì y rất có cảm tình với cái gã trẻ tuổi làm dưới tay mình này, đây không còn là cảm tình của một trưởng quan đối với thuộc hạ.

- Ta tin là Dương Tranh không làm những chuyện này.

Hùng Hiếu Đình nói:

- Nếu Triệu ban đầu sợ không biết nói sao với quan trên, bản huyện có thể lấy tiền trình chức vị thất phẩm này bảo đảm cho y.

Triệu Chính lập tức khom lưng vái vái:

- Hùng đại nhân nói quá.

Y là người do phủ phái lại, nhưng y đối với cái vị tri huyện thất phẩm chính trực thanh liêm này không dám có tí gì vô lễ.

- Chỉ bất quá vụ án này còn nằm trên người của Dương Tranh.

Hùng đại nhân quay qua nói với Dương Tranh:

- Ta ra hạn cho người mười ngày, nếu người còn không phá được vụ án này, ngay cả ta cũng không cách nào giải cứu được cho người.

Mười ngày, chỉ có mười ngày.

Không có nhân chứng, không có đường dây, không có một chút manh mối gì, làm sao có thể phá được vụ án này trong mười ngày?

Trời còn chưa sáng hẳn, Dương Tranh nằm một mình trên giường, y cảm thấy tứ chi bải hoải, miệng khô cổ đắng, đầu óc mơ mơ màng màng, làm như bị người ta nhét vào đó bảy tám chục cân lạp cật.

Y hận mình, tại sao lại đi sinh bệnh trong lúc này.

Y nhất định không thể để cho mình nằm sóng sượt ra giường như vậy, y nhất định phải ráng sức bò dậy.

Nhưng thân hình đang nóng hừng hực của y bỗng biến thành lạnh ngắt như băng, lạnh muốn run rẩy không ngừng.

Trong cơn hôn mê hỗn loạn, hình như y thấy Liên Cô đang vào phòng mình, đắp chăn cho mình, lau mặt cho mình, cầm chậu rửa mặt của mình ra ngoài lấy nước, hình như đi một hồi thật lâu còn chưa về.

Y phảng phất nghe có tiếng la thảm thiết, hình như là giọng của Liên Cô.

Sau đó, y chẳng còn thấy cô đâu.

Trời sáng.

Thốc Tử tuy cả đêm không ngủ, tinh thần vẫn còn sung lắm, bởi vì trên đời này đã thiếu đi mất một người, còn hẳn thì có thêm trong người một vạn lượng bạc.

Hành trang đã chuẩn bị sẵn sàng, kiện mã đã được tra án vào, từ nay viễn tẩu cao phi, tiêu dao tự tại biết bao nhiêu.

Hắn không ngờ rằng Hoa Tứ gia lại đến, đem theo một đĩa tiểu đồng đến, gương mặt phì nộn của y đầy vẻ ôn hòa, y chỉ hỏi:

- Người tính đi rồi đó à?

- Vâng.

Thốc Tử cười nói:

- Tứ gia đưa cho tôi chuyện đó chỉ là chuyện tí bèo, thật còn dễ hơn là ăn cơm không.

- Hiện tại Như Ngọc đã nằm trong quan tài rồi phải không?

- À ta không nằm trong quan tài, nằm trong giếng.

- Sao?

- Tối hôm qua, ả không có trong Di Hồng viện, may mà tôi còn tìm ra được.

Thốc Tử rất đặc ý:

- Gã phu xe đưa ả ta ra ngoài là một tên bợm rượu, tôi chỉ mời hắn uống có vài ba ly, hắn đã nói cho tôi nghe ả ta đi đâu, dĩ nhiên là không có chuyện tôi tìm không ra được ả.

Hoa Tứ gia mỉm cười:

- Người quả thật là có bản sự.

Thốc Tử lại càng đặc ý.

- Tôi chạy theo tới nơi, ả đang bước ra khỏi nhà lại giếng kiếm nước, nửa đêm nửa hôm, ai cũng không khỏi bị sẩy chân rớt xuống giếng, vì vậy tôi chỉ thò tay ra, mọi chuyện đều xong xuôi, thật không phí tí hơi thở gì cả.

- Người làm chuyện hay lắm.

Hoa Tứ gia nói:

- Chỉ tiếc là có một chỗ không hay.

- Chỗ nào?

- Người giết lầm người!

Hoa Tứ gia nói:

- Tối hôm qua Như Ngọc đã về lại Di Hồng viện, còn ngồi uống với ta hai ly rượu.

Thốc Tử ngốc người ra.

Hoa Tứ gia lại cười cười:

- Ngẫu nhiên giết lầm một hai người thật ra cũng chẳng có gì là quan hệ cho lắm.

Thốc Tử cũng cười.

- Dĩ nhiên là không sao, hôm nay tôi đi nữa, lần này tôi bảo đảm sẽ không giết lầm.

- Vậy thì ta yên lòng rồi.

Hoa Tứ gia vừa cười vừa nói với đứa tiểu đồng chỉ bất quá tối đa là mười lăm mười sáu tuổi:

- Tiểu Diệp Tử, người đưa giùm ta thêm một ngàn lượng bạc cho vị đại ca này.

Tiểu Diệp Tử là đứa bé mặt mày sáng sủa, ai ai cũng thích, nhất là lúc móc tiền ra đưa cho người ta, lại càng không cách nào không thương được.

Cặp mắt của Thốc Tử đã tí lại không khác gì Hoa Tứ gia:

- Cái vị tiểu ca này mặt mày dễ thương quá.

Hắn không nói hết câu, bởi vì hắn chỉ thấy có mỗi bàn tay cầm ngân phiếu của Tiểu Diệp Tử.

Bàn tay kia của Tiểu Diệp Tử, thì cầm một cây đao nhỏ.

Tuy cây đao rất ngắn, nhưng nếu đâm vào chỗ yếu hại trên người cũng vẫn chết được như thường.

Tiểu Diệp Tử cứ thế mà đâm cây đao nhẹ như không vào trong eo lưng của Thốc Tử.

Hoàn toàn ấn vào lút cán, ngay cả một phen cũng không chừa.

Một cái chết của hạng người như Thốc Tử, mới chẳng có ai quan tâm đến.

Bởi vì hắn giết người.

Kẻ giết người, sẽ không khỏi bị giết bởi tay người khác.

... Tuy là cây đao ngắn trong tay đứa bé, có lúc cũng là cây đao hung bạo của kẻ thù, nhưng trong hoàn cảnh nào đó thích hợp, thông thường cũng là một cây cương đao trong tay của kẻ chuyên môn.

Liên Cô đã chết, chết trong cái giếng.

Chẳng ai ngờ được cô bị người khác giết lầm.

Cô không có kẻ thù, lại càng không thể bị ai oán giận gì mà giết, ngay cả cha mẹ cô cũng nghĩ rằng cô buồn đời mà nhảy xuống giếng tự tử.

Vợ chồng Vu lão tiên sinh dĩ nhiên không nói điều đó ra trước mặt Dương Tranh.

Dương Tranh bệnh quá, y đã có đủ chuyện phiền phức, hai vợ chồng già không muốn làm y đau lòng thêm.

Thậm chí bọn họ còn mời thầy lang lại bốc cho y một thang thuốc, có điều đợi lúc bọn họ nấu thuốc xong xuôi hẳn hỏi đem lại thì y đã đi đâu mất, chỉ để lại hai đỉnh bạc và một tờ giấy.

- Tiền để làm chuyện hậu sự cho Liên Cô, gọi là một chút tâm ý của tôi, hai hôm nữa tôi phải đi xa, nhưng sẽ nhất định về lại, xin hai vị cứ yên lòng.

Tay cầm đỉnh bạc và tờ giấy trong tay, mắt nhìn từ song cửa ra cái sân nhỏ tiêu điều trống vắng trước mặt, cây bạch dương lâu đời ngoài kia cũng đã muốn khô cằn, một con chó vàng đang nằm cuộn tròn trong góc tường.

Hai vợ chồng già chậm chậm bước ra ngoài, dưới gốc cây mỗi người ngồi trên một phiến đá đối diện nhau, nhìn nhìn những đóa hoa bạch dương đang rơi xuống.

Bọn họ không có nước mắt.

Bọn họ không còn nước mắt đâu để rơi.

Trời đã sáng trưng từ lâu, Trương lão đầu vẫn còn lười lẫm nằm trên giường chưa chịu dậy.

Lão biết phải nên xuống giường chuẩn bị đồ ăn và miến, không thì chỉ sợ hôm nay không có cách gì làm ăn cho xong.

Tại sao lão phải ngồi dậy đi làm công chuyện nhỉ? Mỗi ngày trôi qua sao dài dằng gian truân, sinh mệnh thì lại cứ ngắn ngủi thế, tại sao không ngủ thêm giấc nữa?

Lão vẫn phải ngồi dậy, bởi vì lão bỗng sức nhớ ra những người bạn cùng khổ sẽ lại nơi đây ăn miến.

Nơi đây không những rẻ tiền, mà còn có thể cho nợ, nếu ở đây không có gì để ăn, bọn họ sẽ rất có thể phải chịu đói.

... Một người sống không phải là cho chính mình, trên đời này có biết bao người vì người khác mà sống, nếu ta đã gánh lấy cái trách nhiệm đó, thì không thể tùy tiện mà buông nó ra.

Trương lão đầu thở ra trong bụng, lão vừa hạ cây gậy chặn ngang cửa tiệm ra, lập tức thấy Dương Tranh xông vào, cặp mắt loang loáng có thần lúc nào bây giờ đã biến thành tán loạn lạc thần, không những vậy còn đầy những tia máu đỏ, gương mặt cũng trắng bệch ra đến dễ sợ.

- Ông bệnh rồi.

Trương lão đầu thất thanh nói:

- Sao ông không nằm trong nhà nghỉ ngơi một chút?

- Tôi không nằm nghỉ được.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì có những chuyện không có tôi làm không được.

Trương lão đầu dĩ nhiên hiểu rõ cái ý của y, lão thở ra nói:

- Đúng? Có người trời sinh không thể ngừng lại ngơi nghỉ được.

Dương Tranh tự mình đi lấy sáu cái tô lớn bày ra trên bàn.

- Ông rót đầy cho tôi bao nhiêu đó rượu mạnh, thứ rượu mạnh nào nồng nhất đó.

Y nói:

- Tôi phải uống hết bao nhiêu đó mới có đủ sức lực.

Trương lão đầu kinh ngạc nhìn y:

- Ông bệnh như vậy rồi còn muốn uống rượu? Ông có muốn chết không vậy?

Dương Tranh cười khố:

- Ông yên tâm, tôi chết không nổi đâu, bởi vì bây giờ tôi còn chưa thể chết được.

Trương lão đầu nhin không nổi lại thở ra:

- Đúng vậy, ông không chết được, tôi cũng không chết được, dù chúng ta có muốn chết cũng không được.

Sáu cái tô lớn đựng đầy rượu mạnh cay xè, Dương Tranh uống một hơi từng tô một, người y lập tức nóng hừng hực lên.

Bên ngoài gió rất mạnh, y nghinh vào hướng gió xông ra, mở toang ngực áo mạnh dạn bước tới, mồ hôi nhỏ ròn ròn xuống đất, gió lạnh thổi vào mồ hôi đang chảy trên ngực y, y hoàn toàn chẳng màng đến.

Trong thành đã bắt đầu ồn ào nhộn nhịp, rất nhiều người chào hỏi y, y cũng ưỡn ngực ra mỉm cười chào lại bọn họ.

Trước tiên y lại huyện bá tị Hùng đại nhân ba lạy.

- Hiện tại tôi sẽ đi làm công chuyện.

Y nói:

- Mong rằng đại nhân không làm khó dễ chúng huynh đệ đã đứng ra bảo đảm cho tôi.

Quan huyện trẻ tuổi không trả lời, ông ta quay đầu đi, bởi vì ông ta không muốn thuộc hạ thấy mình đang ứa nước mắt, một hồi thật lâu, ông ta mới hững hờ nói:

- Người đi đi?

Ra khỏi vệ môn, Dương Tranh bèn đem cặp vòng ngọc và cây kim thoa mẹ y đã để lại cho y làm sính lễ đi lấy vợ ra, đem lại chỗ tiệm Hồng Phát đổi lấy mười lăm lượng bạc.

Đây vốn là đồ mẹ của y đem lại nhà họ Dương lúc lấy chồng, y vốn dù có chết đói cũng không động đến nó, nhưng bây giờ y đã đưa hết bao nhiêu tiền dành dụm mấy năm nay cho đám tang của Liên Cô rồi.

Y dùng một lượng bạc mua hai thùng rượu lớn, và một cục thịt lớn, kêu người đem lại lao phòng, đưa cho chúng huynh đệ vì chuyện này mà đã bị giam giữ, rồi lấy mười bốn lượng còn lại đem chia ra làm hai bao, kêu người đem lại giao cho cô vợ của Lão Trịnh và bà mẹ già của Tiểu Hồ Tử.

Y không nỡ đi gặp bọn họ, cũng không dám đi, y sợ gặp nhau rồi bên này bên kia cùng đứng đó ôm đầu khóc lóc.

Sau đó y lấy năm đồng tiền cuối cùng mua bốn chục cái bánh khô và chút ít đồ ăn khô, lấy vải xanh bọc lại cẩn thận vác lên vai, còn thừa đủ cho y mua hai cân rượu mạnh rẻ tiền.

Y vốn không nghĩ đến chuyện uống thêm, nhưng y bỗng thấy Triệu Chính và Vương Chấn Phi đang đứng trước cửa khách sạn Duyệt Tân đối diện mặt đường, đang chào hỏi một vị quý công tử mặc áo trắng tinh như tuyết.

Ngoài khách sạn có một cỗ xe cực kỳ khí phái đang đậu, cái vị quý công tử đó hình như chuẩn bị lên xe đi.

Y đối với Triệu Chính và Vương Chấn Phi cũng rất khách khí, nhưng gương mặt trắng trẻo cao quý đã thấy lộ ra vẻ nôn nóng, hiển nhiên y không xem hai người này là bạn bè gì.

Dương Tranh bỗng ực một hơi, uống sạch hai cân rượu mình vốn không muốn uống.

Địch Thanh Lâm quả thật không muốn nấn ná, y chỉ muốn hai người này nói gì nói cho xong rồi đi khuất mắt.

Nhưng Triệu Chính vừa được Vương Chấn Phi giới thiệu còn đang lải nhải nói những lời khách khí ngưỡng mộ lâu năm, còn muốn giữ y lại ăn cơm.

Chính ngay lúc đó, đối diện bên đường có một người trẻ tuổi ăn mặc lôi thôi lếch thếch, người đầy những mùi rượu, xông qua hỏi y:

- Ông có phải là Địch Thanh Lâm không?

Y còn chưa mở miệng ra Triệu Chính đã lớn tiếng trách mắng:

- Dương Tranh, sao người dám vô lễ như vậy với Địch Tiểu hầu gia?

Dương Tranh cười cười nói:

- Tôi đối với ai cũng thế, ông muốn tôi đối với ông ta làm sao? Quỳ xuống liếm chân ông ta?

Triệu Chính tức quá trắng bệch cả mặt ra, nhưng y sức nghĩ đến chức vị của mình, y bèn không dám phát tác.

Nhưng Vương Chấn Phi thì không phải cố kỵ chuyện đó, y cười nhạt nói:

- Dương lão đầu, thân phận của ngươi không đủ để nói chuyện với tiểu hầu gia, người mau mau rút đi?

- Tôi không biết rút.

- Không biết rút cũng phải rút, ta dạy cho ngươi.

Dương Tranh lại bật cười lên, y bỗng thò tay ra vả cho Vương Chấn Phi một bạt tai.

Vương Chấn Phi cười nhạt, tùy tiện dùng một chiêu Tiểu Cầm Nã Thủ nắm lấy cổ tay của Dương Tranh.

Cỡ một tên bộ đầu tí teo đó, y nhắm mắt lại cũng còn đối phó được, y đang tính dạy cho tên tiểu tử vô lễ này một bài học, nào ngờ chính ngay lúc đó, nắm tay trái của Dương Tranh đã đâm mạnh vào bụng dưới của y.

Nắm quyền đó đâm ra không nhẹ tí nào.

Vương Chấn Phi đau muốn gập cả người lại nữa ra, may mà mấy chục năm công phu của y không phải là để luyện chơi, thanh danh của Bảo Mã Kim Dao không phải là ngẫu nhiên mà có, y vẫn còn ráng nhịn lại được.

Dương Tranh cũng muốn thừa cơ hội giật cổ tay mình ra khỏi tay y, nhưng y giật không ra, bàn tay của Vương Chấn Phi sức lực cũng không phải là yếu.

- Ngươi có biết trên đời này có hai loại người người không được đụng vào, một là công phu giỏi hơn ngươi, một là hạng người như ta.

Y nói:

- Ấu đả với quan ty, là phải vô tù đó.

Vương Chấn Phi hét lên giận dữ:

- Hạng như ngươi không đủ tư cách bỏ tù ta.

Sức lực của y đã hồi phục lại, bảy mươi hai đường Tiểu Cầm Nã Thủ, chiêu nào cũng đều nhắm vào chỗ yếu hại của đối phương.

Dương Tranh tuy biết vậy, y chẳng màng.

Y còn có thể liều mạng được.

Địch Thanh Lâm này giờ đang lấy thái độ lạnh lùng hững hờ nhìn bọn họ, y bỗng nhiên cười nhạt nói:

- Ta cũng không biết cút, cút đi chắc cũng thú vị lắm, Vương tổng tiêu đầu, ông cũng dạy cho tôi chút chút đi.

Wương Chấn Phi biến hần sắc mặt, y kinh hãi nhìn Địch Thanh Lâm:

- Tiểu hầu gia, không lẽ ông quên tôi là bạn của ông sao?

Địch Thanh Lâm lại hững hờ cười thêm cái nữa:

- Ông không phải là bạn của tôi.

Giọng của y rất hòa nhã:

- Các ông hai người đều không phải.

Y bỗng thò tay ra nắm lấy tay Dương Tranh:

- Chú có chuyện gì tìm ta? Mình vào trong xe nói chuyện đi.

Cổ tay của Dương Tranh vốn đang bị Vương Chấn Phi dùng chiêu tiểu cầm nã thủ thật lợi hại giữ chặt, nhưng Địch Thanh Lâm vừa thò tay ra, hình như cũng chẳng thấy dùng động tác gì, nhưng Vương Chấn Phi bỗng loạng choạng lùi lại ba bước không tự chủ được.

Y vừa kinh hoàng vừa sợ hãi vừa không biết chuyện gì xảy ra. Đợi đến lúc xe ngựa đã chạy xa, y nhin không nói hỏi Triệu Chính:

- Tại sao y lại làm như vậy được với tôi?

- Dĩ nhiên là làm được, y làm gì ông cũng được thôi, y cũng làm như vậy được với tôi.

Triệu Chính lạnh lùng nói:

- Bởi vì không những công phu của y hơn xa chúng ta, y còn là thế tập nhất đẳng hầu.

- Không lẽ chúng ta chẳng làm gì được y sao?

- Dĩ nhiên là có.

- Làm gì?

- Lại cần cho y một miếng.

Cổ xe chạy về phía trước, êm ái và thoải mái.

Địch Thanh Lâm dùng cặp mắt thật ôn hòa nhìn Dương Tranh:

- Ta có nghe nói, chú là một tay hảo hán.

Địch Tiểu Hầu nói:

- Nhưng ta còn chưa thấy ai đánh nhau như chú, chỉ vì muốn đánh người ta, chú cứ để cho người ta chụp lấy chỗ yếu hại của mình.

- Trước giờ ông chưa bao giờ thấy chiêu này?

- Trước giờ chưa hề.

- Tôi cũng chưa thấy qua.

Dương Tranh nói:

- Tôi cũng dùng nó lần đầu tiên, bởi vì đây chỉ là lúc lâm thời tôi nghĩ ra thôi, công phu của tôi toàn là như vậy.

Địch Tiểu Hầu mỉm cười:

- Cái thứ công phu đó có lúc cũng thật là hữu hiệu.

Dương Tranh bỗng hỏi y:

- Ông nghe ai nói về tôi? Có phải là Tư Tư không?

- Đúng vậy.

- Cô ta đâu?

- Đi rồi.

Giọng nói của Địch Thanh Lâm đượm vẻ tiếc nuối không làm sao được hơn:

- Đàn bà mà muốn bỏ đi, giống như trời muốn đổ mưa vậy, chẳng ai ngăn cản nổi.

- Ông có biết cô ta đi theo ai không?

Dương Tranh lại hỏi:

- Ông có biết cô ta đi đâu không?

Địch Thanh Lâm lắc đầu:

- Trước đó ta không biết cô ấy đã muốn đi, tâm sự đàn bà, vốn không có đàn ông nào hiểu cho nổi.

Y hững hờ cười lên một tiếng:

- Cũng như tâm sự của đàn ông, đàn bà cũng không cách nào hiểu được.

Dương Tranh trầm ngâm một hồi, bỗng nói:

- Tôi phải đi đây, tái kiến.

Y quả thật nói đi là đi. Nói xong câu đó y bèn mở cửa xe nhảy xuống.

Cỗ xe vẫn giữ nguyên tốc độ chạy về phía trước. Địch Thanh Lâm yên lặng ngồi trong xe, gương mặt vốn không có tí biểu tình gì, bây giờ bỗng nổi lên một thứ biểu tình thật kỳ dị.

Chính ngay lúc đó, dưới gầm xe bỗng có người tuột ra như một con cá, chui từ cửa sổ vào, người này mặc bộ đồ xám tro, tay cầm một cây gậy dò đường, chính là Cổ Mộc thần kiếm Ưng Vô Vật.

Lão bỗng xông vào cỗ xe của Địch Thanh Lâm, mà Địch Thanh Lâm chẳng có lấy một điểm nào kinh hãi, hình như y đã biết lão ta sẽ đến, chỉ hỏi lão một câu:

- Lam Đại tiên sinh có phải đã chết dưới lưỡi kiếm của ông?

- Không phải.

Ưng Vô Vật nói:

- Ta và lão chưa hề giao thủ với nhau.

- Tại sao?

- Vì cái gã lúc này.

- Dương Tranh?

Địch Thanh Lâm chau mày:

- Lúc ông muốn giết người, một tên bộ đầu chút xíu đó cũng ngăn trở được ông sao?

- Lần này người đã nhìn lầm người rồi.

Ưng Vô Vật nói:

- Dương Tranh không phải là một người đơn giản như người nghĩ.

- Sao?

- Y xuất thủ không ra chiêu thức gì, nhưng y có một thân nội công làm căn bản, nhất định không phải là một người không có lai lịch.

Ưng Vô Vật mỉm cười nói:

- Ta đã giao thủ qua với y, y giấu không nổi cặp mắt của ta.

Lão lại nói:

- Lam Nhất Trần muốn thu y làm đệ tử, nhưng y từ chối thẳng thừng. Người có biết tại sao y từ chối như vậy không?

Địch Thanh Lâm trầm ngâm một hồi mới trả lời:

- Có phải là vì võ công của môn phái y không thua gì kiếm pháp của Lam Đại tiên sinh?

- Đúng vậy.

- Tại sao trước giờ y không chịu dùng võ công bản môn?

- Bởi vì y không muốn người khác nhận ra thân thế và lai lịch của mình.

- Ông nghĩ y có lai lịch thế nào?

Ứng Vô Vật trầm ngâm một hồi thật lâu mới nói:

- Ta vừa thấy y lần đầu tiên, đã cảm thấy y giống một người.

Một người mù làm sao lại đi nói đến chuyện “thấy”? Dù tâm của lão ta có mắt, cũng làm sao thấy được người?

Đây là một chuyện quái lạ, nhưng Địch Thanh Lâm chẳng thấy có gì là kỳ quái, y chỉ hỏi Ứng Vô Vật:

- Y giống ai?

- Giống Dương Hận, tính tình, dung mạo, thần khí đều in hệt.

- Dương Hận?

Địch Thanh Lâm lập tức hỏi:

- Có phải là cái gã đại cường đạo năm xưa hoành hành giết người như cỏ Dương Hận không?

- Đúng vậy.

Đồng tử của Địch Thanh Lâm thu nhỏ lại:

- Không lẽ ông cho y rất có thể là người kế thừa của Dương Hận?

- Rất có thể.

Tròng mắt của Ứng Vô Vật bỗng trợn ngược lên, tròng trắng mắt bỗng bật ra, lộ một cặp mắt nhỏ hơn người thường một chút, nhưng tinh quang xạ ra tứ phía.

Lão ta không bị mù.

Cổ Mục Thần kiếm Ứng Vô Vật không phải là kẻ mù.

Đây là bí mật lớn lao vô cùng, lão gạt hết cả thiên hạ, nhưng lão không gạt Địch Thanh Lâm.

Tại sao lão để cho Địch Thanh Lâm biết bí mật của mình?

Không lẽ giữa lão và Địch Thanh Lâm có một liên hệ đặc biệt không thể cho người khác biết được?

Một kiếm khách tung tích mịt mù chân trời góc biển, và một tiểu hầu gia con nhà quý tộc lại có liên hệ gì bây giờ?

Địch Thanh Lâm đã nắm chặt nắm tay lại, hình như y đã cầm trong tay thanh đao mỏng dính giết người trong chớp mắt của y.

Ứng Vô Vật nhìn dính vào y, nhìn một hồi thật lâu, rồi mới nói từng chữ từng chữ một:

- Con nhỏ tên là Tư Tư có phải đã chết rồi phải không? Có phải người đã giết nó?

Địch Thanh Lâm từ chối trả lời.

Ứng Vô Vật thở ra, tròn mắt lại sụp xuống, cặp mắt loang loáng bỗng nhiên lại biến đi, lão lại biến thành một kẻ mù.

- Nếu người giết con nhỏ đó, tốt nhất là giết luôn Dương Tranh một thể.

Ứng Vô Vật nói:

- Chỉ cần y còn sống đó, nhất định sẽ không buông tha người, sớm muộn gì rồi cũng truy ra được bí mật của người.

Lão lạnh lùng nói tiếp:

- Chuyện này người không nên nhờ người nào khác làm dùm được.

Địch Thanh Lâm lại trầm ngâm một hồi thật lâu, bỗng lớn tiếng phân phó gã đánh xe vừa được mượn:

- Chúng ta về nhà thôi.

Gã đánh xe mới được mượn vào.

Bởi vì gã đánh xe lúc trước, sau khi Tư Tư bị mất tích rồi, bỗng nhiên say rượu té vào hồ Đại Minh chết mất.

Lữ Tổ Văn trong lòng đang hỗn loạn.

Một người đàn bà tịch mịch ba mươi tuổi đầu, hoàng hôn trong lòng đại khái không biết vì sao sẽ cứ hỗn loạn cả lên.

Chính cái lúc nàng đang bồn loạn nhất trong lòng, Dương Tranh lại đến, câu đầu tiên y nói là:

- Anh cho em xem cái này, em thử xem nó thuộc về người nào?

Dương Tranh thò bàn tay đang nắm chặt của y ra, trong bàn tay có một cái móng tay gãy.

Móng tay sơn màu đỏ chói.

CỔ LONG

LY BIỆT CÂU

Dịch giả: Lê Khắc Trường
Đã Tự Cao Thủ: Tiểu Diện Nhân

HỒI 5

Chín Trăm Thạch Gạo

Móng tay được nước sơn Phong Tiên hoa thoa đỏ chóa, màu sắc đặc biệt nổi bật rực rỡ.

Nhưng nhìn móng tay đó, gương mặt của Lữ Tổ Văn đã biến ra thành trắng bệch như tờ giấy.

Nàng chụp lấy móng tay nằm trong bàn tay của Dương Tranh lên, dưới ánh đèn vừa mới được đốt lên nhìn một hồi thật lâu.

Bàn tay của nàng run rẩy lên, cả toàn thân cũng đều run rẩy, nàng bỗng quay người lại hỏi Dương Tranh:

- Anh tìm cái này ở đâu ra?
- Trong cỗ xe của Địch Thanh Lân.

Dương Tranh đáp:

- Giấu giữa kẽ hở của chiếc ghế làm bằng dây đẵng la trong xe của y.

Y còn chưa nói hết câu, nước mắt của Lữ Tổ Văn đã chảy ròng ròng xuống má.

- Tư Tư đã chết rồi.

Nàng vừa khóc vừa nói:

- Em biết cô ấy nhất định đã bị Địch Thanh Lân giết chết.
- Sao em biết chắc được?
- Đây là móng tay của Tư Tư, cô ấy sơn móng tay lấy thứ Phụng Tiên Hoa này của em cho dễ xài, em nhận ra mà.

Lữ Tổ Văn nói:

- Tư Tư trước giờ rất giữ gìn móng tay của cô ấy lắm, nếu không có chuyện gì, tại sao lại bị gãy rớt trong xe của Địch Thanh Lâm?

Gương mặt của Dương Tranh cũng trắng bệch luôn.

- Hạng người có thân phận như Địch Tiểu hầu tại sao lại đi giết một người đáng thương như Tư Tư?

Y hỏi chính mình:

- Có phải là có điều gì bí mật bị Tư Tư phát hiện ra? Lấy thân phận của y ra mà nói còn có chuyện gì y làm mà không dám cho người khác biết?

Y lại thở ra:

- Dù y quả thật đã giết Tư Tư rồi, chúng ta cũng không làm gì được y.

Lữ Tổ Văn đã khóc không ra tiếng, nhưng vẫn còn muốn hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì chúng ta chẳng có chứng cứ gì cả.

- Anh phải tìm cho ra chứng cứ cho em.

Lữ Tổ Văn nắm chặt lấy tay Dương Tranh:

- Em xin anh làm giùm cho em chuyện này.

Bàn tay của nàng lạnh ngắt, bàn tay của Dương Tranh cũng lạnh ngắt.

- Anh vốn đang nghi ngờ.

Dương Tranh nói:

- Nhưng bây giờ anh đã hiểu ra rồi.

- Anh nghi ngờ chuyện gì? Anh hiểu chuyện gì?

- Liên Cô tối hôm qua bị chết đuối trong giếng, cô ấy là một cô bé lương thiện, chẳng ai đi giết cô làm gì, ngay cả cha mẹ cô ấy cũng cho là cô ấy tự tận, nhưng anh thì đang nghi ngờ chuyện đó.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì lúc đó cô ấy đang mắc lo chiếu cố cho anh, nhất định không thể đang lúc anh bị bệnh mà lại đi nhảy xuống giếng tự tử.

Y lại bổ sung:

- Lúc đó thần trí của anh không được tỉnh táo cho lắm, nhưng anh còn nghe cô ấy la lên một tiếng thảm thiết.

Một người nếu đã muốn tự tử, sẽ không phát ra tiếng la đầy kinh hãi tuyệt vọng như vậy.

- Anh nghĩ là cô ấy bị người ta hại chết?

Lữ Tổ Văn hỏi Dương Tranh.

- Đúng vậy.

- Người nào lại đi giết một cô bé lương thiện như vậy?

- Một người tính giết em.

Giọng nói của Dương Tranh đầy vẻ thù hận:

- Hắn biết em lại nhà anh, hắn thấy Liên Cô từ trong đi ra, tưởng Liên Cô là em bèn giết quách.

- Tại sao hắn muốn giết em?

- Bởi vì em đã bắt đầu nghi ngờ Địch Thanh Lân.

Dương Tranh nói:

- Em không thể ở lại đây được nữa, bởi vì Địch Thanh Lân nhất định sẽ không để cho em sống đâu, một lần chưa giết được, nhất định sẽ có lần thứ hai.

Y nhìn đắm đắm vào Lữ Tổ Văn:

- Vì vậy em phải đi theo anh, anh sẽ không để cho ai làm hại được em.

Ánh mắt của y thành khẩn biết bao, tình cảm của y thành thực biết bao.

Lữ Tổ Văn chùi sạch nước mắt, nàng nói giọng cương quyết:

- Được, em đi theo anh, bất kể anh đem em đi đâu, em cũng sẽ đi đó.

Trái tim của Dương Tranh đã vỡ tan ra.

Cái thứ tình cảm thấm nhập vào cốt tủy như thế, cũng như là bị đau đớn dẫn xé vậy, có thể làm người ta tan vỡ trái tim ra, tình linh bọn họ đã ôm nhau cứng một chỗ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đã thân mật với nhau như vậy.

... Một thứ áp lực từ bên ngoài vào, thường thường sẽ làm cho khoảng cách giữa một cặp tình nhân tuy đã thương rồi mà còn chưa có cách để bày tỏ với nhau, thu ngắn lại, làm cho tình cảm giữa bọn họ lại càng sâu đậm.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó, bọn họ đã cơ hồ quên hết tất cả mọi thứ, tất cả mọi thứ ưu sầu phiền não cừu hận.

Nhưng bọn họ quên không được.

Bởi vì chính lúc đó, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

Một đứa bé tối đa chỉ chừng mười hai mười ba tuổi, gương mặt thật dễ thương làm ai cũng thích, đang đứng trước cửa, nó lấy giọng thật lễ phép hỏi Lữ Tổ Văn đang vừa mở cửa ra:

- Em lại tìm một vị cô nương tên là Như Ngọc.

- Chị là Như Ngọc đây.

Lữ Tổ Văn nói:

- Em tìm chị có việc gì?

Nếu không phải đang ở trong tình cảnh này, nàng đã bật cười lên rồi, những người đàn ông tìm đến nàng tuy đủ các thức các dạng không giống nhau, thậm chí còn có lão học cứu bảy tám chục tuổi, nhưng trước giờ chưa có người nào nhỏ như đứa bé này.

Bởi vì nàng năm mộng cũng không nghĩ được rằng, đứa bé này muốn, không phải là bản thân nàng, mà là tính mạng của nàng.

- Em tên là Tiểu Diệp Tử.

Đứa nhỏ cười hi hi nói:

- Người ta nói cô nương Như Ngọc vừa thông minh vừa đẹp, quả thật người ta không gạt gẫm mình.

Y nói ra tên thật của mình, vì trong tay của y đã cầm cây đao, một cây đao giết người chưa từng sấy tay bao giờ.

Có điều lần này y đã bị sấy tay.

Cây đao của y vừa đâm ra, bỗng nghe có tiếng người găm lên, một người từ trong xông ra.

Vung quyền đâm vào cục trên cổ họng của y.

... Một đứa bé mười ba tuổi làm gì có cục trên cổ họng?

Tiểu Diệp Tử dĩ nhiên không ngờ rằng trong phòng một kỹ nữ lại có một người đàn ông xông ra xuất thủ vừa nhanh mà vừa dữ dội như vậy.

Nhưng y không kinh hãi, cũng không hoảng loạn.

Y là một kẻ giết người, bất kỳ ở trong hoàn cảnh nào, bất kỳ bị biến cố gì, y cũng phải hoàn thành sứ mệnh trước đã.

Y đã được huấn luyện không thể nào quên được điểm đó.

Thân hình của y xoay một vòng như gió, đã tránh khỏi cú đâm của Dương Tranh, y xoay ngược tay lại đâm vào sau gáy của Lữ Tố Văn.

Nhát dao đó không bị trật ra ngoài, ánh dao lóe lên, lưỡi dao đã đâm sâu vào da thịt của một người, vào dưới vai.

Không phải là vai của Như Ngọc, là vai của Dương Tranh.

Dương Tranh bỗng xông lại, đưa đầu vai ra đỡ lưỡi dao, dùng sức gồng lại.

Lưỡi dao bỗng bị dính cứng vào trong thịt, Tiểu Diệp Tử vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, không biết mình đã đắc thủ chưa, bởi vì trước giờ y chưa gặp phải tình cảnh như vậy bao giờ.

Chính trong cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, nắm tay như sắt của Dương Tranh đã đâm mạnh vào cái cục trên cổ họng của y.

Cặp mắt của y lồi ra, nhìn trừng trừng kinh ngạc vào Dương Tranh.

Người của y đã mềm nhũn ra ngã gục xuống đất.

Dương Tranh rút cây dao trên vai ra, xé một mảnh áo, dùng sức buộc chặt vào vết thương, cho máu cầm lại trước rồi đưa tay ra nắm lấy tay Lữ Tố Văn nói:

- Mình đi thôi.

Nhưng Lữ Tố Văn giằng tay y ra, nghênh mặt lên nói:

- Anh đi một mình đi!

Dương Tranh ngấn mặt ra, nhin không nổi hỏi nàng:

- Sao vậy?

- Chẳng sao cả, nó chỉ là đứa bé, sao anh lại nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy?

Lữ Tố Văn lạnh lùng hỏi:

- Làm sao tôi có thể đi theo một người lòng dạ hiểm ác như anh để sống chung một nơi?

Dương Tranh biết tính khí của nàng, nếu nàng đã có quan niệm gì rồi, dù ai có dùng lời giải thích cách nào đi nữa cũng không đi đến đâu.

Y chỉ còn nước dùng cách chứng minh thực tiễn nhất.

Y bỗng kéo dừng quần của Tiểu Diệp xuống:

- Em xem nó có phải là một đứa bé không?

Lữ Tổ Văn nhìn cái "đứa bé" này kinh ngạc, bất cứ ai cũng đều nhận ra, nó không còn là một đứa bé nữa.

Nó là một người đã rất thành thạo.

- Sao anh biết được hắn không phải là một đứa bé?

- Hắn đã có cái cựa trên cổ họng, cây đao hắn xài quá thuần thục.

Dương Tranh nói:

- Anh đã biết từ lâu, trong giang hồ có hạng người như hắn, không những vậy còn không chỉ có một người.

- Hắn là người như thế nào?

- Bọn chúng đều là những đứa châu chai bị người ta dùng thuốc khống chế lại sức tăng trưởng, từ nhỏ đã được huấn luyện thành những kẻ hung thủ chuyên môn đi giết người. Mỗi ngày bọn chúng phải uống một thứ thuốc dưỡng nhan làm bằng những hạt trân châu, vì vậy mặt mày của bọn chúng không bao giờ bị già đi, xem ra như những đứa bé.

Y lại bổ sung:

- Cái thứ thuốc đó rất là quý giá, vì vậy mỗi lần giết người đều bắt trả giá rất cao, trừ những hạng người giàu có quyền thế như Địch Thanh Lân ra, hiếm có ai dùng được những hạng người như bọn họ.

Tay chân của Lữ Tổ Văn đã lạnh hẵn đi.

Nàng không thể không tin vào lời nói của Dương Tranh, cây cỏ bị người ta nuôi trong chậu, cũng mãi mãi không cao lớn lên được.

Nhưng người rớt cuộc không phải là đồng một loại.

- Ai mà tàn nhẫn quá như vậy?

Lữ Tổ Văn hỏi:

- Lại đi nhần tâm dùng thủ đoạn như vậy đối phó với một đám con nít?
- Chính là bọn Thanh Long Hội mà anh đã từng nói qua với em.

Dương Tranh nói:

- Bọn họ đều thuộc bọn Thanh Long hội, thường thường giả trang làm thư đồng của mấy tay thủ não trong hội.

Y bỗng cười lên một tiếng, vỗ vỗ vào vết thương trên vai của mình mấy cái nói:

- May mà bọn đó từ nhỏ bị thuốc khống chế, thành ra bản năng hạn chế, nếu không làm sao anh dám chịu đỡ một đao?

Lữ Tổ Văn thở nhẹ ra một tiếng:

- Có lúc em cũng nghĩ không ra, sao anh biết nhiều chuyện trong giang hồ vậy?

Trong giang hồ có bao nhiêu chuyện nguy bí, hình như không có chuyện gì qua mắt được anh.

Gương mặt của Dương Tranh bỗng lộ ra một biểu tình vừa tôn kính vừa bi thương, một hồi thật lâu mới nói:

- Những chuyện đó đều do một người nói cho anh biết đấy.
- Ai nói cho anh biết?

Dương Tranh không nói gì thêm, y gỡ bọc đồ trên người xuống, lấy bánh và đồ ăn khô đưa cho nàng, còn mình thì nằm dài xuống đất, ngẩng mặt lên trời nhìn những vì sao đang lấp lánh đến xuất cả thần.

... Có phải y đang nghĩ đến người đó?

Bấy giờ đêm đã khuya lắm, bọn họ từ trong con hẻm chỗ Di Hồng viện chạy ra khỏi thành, đến một vách núi có một con suối.

Rượu trong người Dương Tranh đã tan mất, kỳ quái là cơn bệnh cũng tùy đó mà giảm đi, y chỉ bất quá cảm thấy thật mệt mỏi.

Lữ Tổ Văn nhìn y âu yếm vô cùng, nhin không nổi thò tay ra khẽ mân mê lên má của y.

- Tốt nhất anh nên ngủ một lát, lỡ có chuyện gì, em sẽ kêu anh dậy.

Dương Tranh gật gật đầu, cặp mắt của y đã nhắm lại, hình như y không nghe trên vách núi có tiếng chân người đang bước xuống.

Tiếng chân còn nhẹ hơn cả tiếng chân hồ ly, chậm chậm bước trên thảm cỏ, cặp mắt sắc bén như sói đang trừng trừng nhìn không chớp vào bàn tay của Dương Tranh.

Có hai người đến.

Dương Tranh còn chưa ngủ, trái tim của y đang đập, đập nhanh vô cùng.

Tiếng chân của hai người này quá nhẹ, thân thủ nhất định không phải thứ vừa, nhưng Dương Tranh thì đã kiệt tận sức lực.

Y chỉ hy vọng hai người này cho rằng y đã ngủ, thừa cơ lại ám toán y, y mới có cơ hội ám toán lại bọn họ.

Không ngờ rằng, bọn họ Ở tuốt đằng xa đã ngừng chân lại, không những vậy còn lớn tiếng nói:

- Dương đầu nhi, đêm khuya sương nặng hột như vậy, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh đó, chúng ta đặc biệt lại đây đưa người đến một chỗ thật tốt, mời người đứng lên giùm một cái.

Hai người này hình như tự trọng thân phận, không chịu làm cái chuyện ám toán người khác.

Trái tim của Dương Tranh chùn xuống.

Hạng người này mới đáng sợ, nếu không phải là thứ cao thủ đệ nhất đẳng, nhất định sẽ không làm vậy.

Bọn họ chắc chắn đã nắm trong tay tính mạng của Dương Tranh, chẳng thềm đi ám toán y làm gì.

Hai người đang đứng dưới cây liễu bên cạnh chân núi, trong tay cầm một thứ bình khí hình thù quái dị sáng loáng, đợi Dương Tranh đứng dậy rồi, bọn họ mới từ từ bước lại, bước chân vừa nhẹ vừa trầm ổn.

Bọn họ đều trầm tĩnh dị thường.

Dương Tranh đành phải ráng sức cho mình được trấn tĩnh, đứng chần trước mặt người đang sợ hãi quá mà toàn thân co lại là Lữ Tổ văn, y lớn

tiếng hỏi:

- Các người là ai?
- Người đã muốn biết, chúng ta nói cho người biết.

Bọn họ chẳng hề sợ Dương Tranh biết bí mật của bọn họ, bởi vì người chết không thể tiết lộ bí mật cho ai.

Bọn họ dùng một cái giọng rất kỳ dị nói ra tám chữ, giọng nói đầy vẻ kiêu ngạo tự tin, làm như chỉ cần nói ra tám chữ đó là bất kỳ ai cũng sẽ sợ muốn chết đi được.

- Thiên Thanh Như Thủy.
- Phi Long Tại Thiên.

Nghe đến tám chữ đó, Dương Tranh quả thật biến hẳn sắc mặt.

- Thanh Long hội? Các người là người trong Thanh Long Hội?

Dương Tranh hỏi:

- Người trong Thanh Long hội tại sao lại tìm ta làm gì?
- Bởi vì chúng ta thích người.

Một gã cười giọng âm hiểm:

- Vì vậy chúng ta sẽ đưa người đến một nơi người sẽ không bao giờ bị cảm lạnh nữa, không những vậy còn đưa tình nhân của người theo chung với người luôn.

Dương Tranh nắm chặt hai nắm tay lại, trong lòng y đau nhói.

Y còn có mạng để liều, còn có thể liều mạng, nhưng Lữ Tổ Văn thì sao?

Trên đầu cây liễu bên cạnh chân núi bỗng vọng lại một trận cười, có người đang nói:

- Chỗ đó y không muốn lại, hay là các người lại một mình thôi!

Hai người đó lập tức phân tán ra hai bên, quay phắt người lại, động tác vừa nhẹ nhàng vừa linh xảo, phản ứng cũng rất cơ cảnh tinh minh.

Bọn họ phảng phất thấy hình như có người đang đứng phất phơ nhẹ nhàng trên đầu cây liễu, nhưng không rõ ràng cho lắm.

Bởi vì trong một cái chớp mắt, đã có một làn kiếm quang xanh lè chói rực như ánh chớp, từ trên không xẹt xuống.

Kiểm quang múa lên một vòng, bỗng trùn xuống như hòn núi, hai kẻ sát nhân đã nằm gục trên vũng máu của mình.

Dương Tranh vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ thất thanh la lên:

- Ông đó sao?

Một người đầu đội mũ rộng vành mặc áo xanh đang đứng dựa vào thân cây nhìn y, ánh mắt ôn hòa đã mất hết sát khí:

- Thanh Long Hội tại sao lại tìm đến người?

Lam Đại tiên sinh hỏi Dương Tranh:

- Người đắc tội bọn họ lúc nào vậy?

- Tôi chẳng làm gì đắc tội bọn họ.

- Chẳng thể nào vậy được.

Lam Nhất Trần nói:

- Thành Long Hội tuy thông thường giết người, nhưng trước giờ không giết người vô duyên vô cớ, nếu người không đắc tội bọn họ, bọn họ sẽ không đụng gì đến người.

Lam Đại tiên sinh trầm ngâm:

- Trừ phi bọn họ có bí mật gì bị người biết ra.

Đồng tử của Dương Tranh bỗng thu nhỏ lại, hình như y sức nghĩ ra điều gì, một điều y tạm thời không muốn nói ra.

Lam Đại tiên sinh thở ra:

- Ta xem người nên đi theo ta thôi, hiện tại Thanh Long hội đã tìm đến người, thiên hạ chỉ e có một mình ta mới cứu được mạng của người.

- Cám ơn ông.

- Cám ơn nghĩa là gì?

Lam Đại tiên sinh lại hỏi:

- Là chịu? Hay là không chịu?

- Tôi chỉ muốn đi theo con đường của tôi.

Dương Tranh nói:

- Cho dù là con đường chết, tôi cũng phải đi tới xem sao.

Lam Đại tiên sinh nhìn y lom lom, lắc đầu cười khố.

- Hạng người như người, thật tình ta cũng nên để cho người chết mặc người, nhưng không chừng sau này ta còn phải cứu người lần nữa.

Lão ta nói:

- Bởi vì thật tình người rất giống một người.

- Ai?

- Một người bạn ta quen biết lúc trước.

Lam Đại tiên sinh hình như có vẻ cảm khái:

- Tuy y không thể coi là người tốt, nhưng y là bạn của ta, cả đời y chỉ có một mình ta là bạn thôi!

- Tôi phải là bạn của ông, cũng không xứng đáng làm bạn của ông.

Dương Tranh nói:

- Ông cứu mạng của tôi, tôi cũng không có cơ hội báo đáp lại ông, vì vậy sau này ông không cần phải cứu thêm tôi lần nữa.

Nói xong câu đó, y kéo tay Lữ Tổ Văn, đi một mạch không quay đầu lại.

Đi một đoạn đường thật xa, Lữ Tổ Văn mới nhin không nổi hỏi y:

- Em biết anh không phải là hạng người không biết điều, tại sao anh đối xử với ông ta như vậy?

Nàng hỏi Dương Tranh:

- Có phải anh biết thế lực của Thanh Long hội lớn quá cho nên anh không muốn liên lụy đến ông ta?

Dương Tranh không mở miệng ra.

Lữ Tổ Văn nắm chặt lấy tay y:

- Bất kể ra sao, em đã theo anh rồi, dù có đi vào con đường chết, em cũng đi theo anh.

Dương Tranh ngẩng mặt nhìn trời, nhìn sao trời lấp lánh trong đêm, y thở phào ra một hơi dài:

- Vậy thì mình về nhà trước đã.

- Về nhà?

Lữ Tổ Văn hỏi:

- Nhà mình ở đâu?

- Hiện tại tuy chưa có, nhưng sau này nhất định sẽ có.

Lữ Tổ Văn cười, nụ cười đầy ngọt ngào tình tứ:

- Chúng mình trước kia cũng có tình yêu, anh có nhà, em cũng có nhà, nhưng từ nay về sau, hai đứa mình chỉ có một nhà thôi.

Đúng vậy, sau này hai người chỉ có thể có một nhà thôi... Nếu hai người còn chưa chết, nhất định sẽ có một nhà thôi.

Một cái nhà nho nhỏ mà ấm cúng.

Nhưng nhà của Địch Thanh Lâm không phải vậy.

Không chừng y không có nhà, y có chỉ bất quá là một tòa trạch đệ to lớn thế thôi, không phải là nhà.

Trạch đệ của y tuy to lớn hùng vĩ, nhưng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, lạc lõng thế nào đó, đến lúc trời tối, ngay cả Phúc tổng quản cũng không dám ở trong đó một mình.

Phúc tổng quản không phải họ Phúc, y họ Địch.

Địch Phúc đã sống trong phủ Địch hầu hai mươi năm nay, từ nhỏ lớn lên cho tới lúc làm tổng quản không phải là một chuyện gì dễ dàng.

Y biết Tiểu Hầu cùng đi với Ứng tiên sinh về nhà, hiện giờ tuy còn chưa thấy mặt Ứng tiên sinh, nhưng y không dám hỏi. Bởi vì y đã nhìn ra giữa tiểu hầu gia và Ứng tiên sinh nhất định có một sự liên hệ gì đó rất đặc biệt.

Y không hề muốn biết sự liên hệ giữa bọn họ rốt cuộc là thứ gì.

Dù cho y có biết, y cũng làm bộ như không biết, không những vậy, còn nhất định sẽ tìm cách mau mau quên đi.

Địch Thanh Lâm mỗi khi về lại nhà đều đến chỗ Phật đường nơi mẹ y hồi sinh tiền hay lại, tu tĩnh nửa ngày, trong khoảng thời gian đó, bất cứ là ai cũng không được làm phiền nhiễu y, không có ai ngoại lệ.

Địch phu nhân lúc chưa vào làm dâu nhà Địch hầu là một mỹ nữ nổi danh trong giang hồ, cũng là một tay hiệp nữ nổi tiếng giang hồ, một thủ Tiên Nữ kiếm pháp nghe nói đã được hết chân truyền của chương môn phái Nga Mi là Mai sư thái.

Bà lấy lão hầu gia rồi, còn có lúc hay cưỡi ngựa ra ngoài một mình, trượng kiếm hành hiệp giang hồ, ôn lại mộng cũ ngày xưa.

Nhưng đến lúc sinh xong tiểu hầu gia, bà ta bèn chuyên tâm để vào chuyện Phật, có khi quanh năm không bước ra khỏi Phật đường một bước.

Lão hầu gia qua đời rồi, thái phu nhân cũng đi theo. Bọn họ đã hưởng tận vinh hoa phú quý trên thế gian, lúc chết cũng hoàn toàn không bị khổ sở chuyện gì.

Nhưng lúc bọn họ còn sống, hình như cũng không được khoái lạc cho lắm.

Tiểu hầu gia về nhà được hai ngày, mới gọi Phúc tổng quản lại, hỏi những chuyện y không thể không hỏi, thật ra cũng không đáng phải hỏi.

Lần này y ra khỏi phủ xong, có một chuyện thật quái lạ đã xảy ra.

- Mấy hôm trước bỗng có người đem lại chín trăm thạch gạo, đáng lý ra tiểu nhân không dám nhận, nhưng người đem lại có nói, đây là của người bạn rất thân của hầu gia là Long đại gia đặc biệt đem lại chúc cho thêm phúc thêm thọ.

Phúc tổng quản nói:

- Vì vậy tiểu nhân cũng không dám không nhận.

... Chín trăm thạch gạo rốt cuộc là bao nhiêu gạo? Nuôi được bao nhiêu người?

Chuyện đó e rằng rất ít người có thể trả lời cho được.

Trên đời này đa số người e rằng chưa từng thấy qua bao nhiêu đó gạo, người đã đem chín trăm thạch gạo tặng người ta, e rằng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng tiểu hầu gia không hề thay đổi nét mặt, chỉ hững hờ nói:

- Gạo đâu?

- Đều đã được đem vào chỗ phòng kho nơi dùng để tích trữ lương thực khi nào lão hầu gia chuẩn bị xuất chinh.

Địch Thanh Lâm gật gật đầu, lộ vẻ mãn ý.

Phúc tổng quản lại nói:

- Sáng sớm hôm nay có hai người khách lại tìm tiểu hầu gia, cũng nói là bạn thân của tiểu hầu gia, không những vậy còn nói là do cái vị Long đại gia tặng gạo ấy phải lại.

Vì vậy tiểu nhân không dám không giữ bọn họ lại đây.

Địch Thanh Lâm cũng không lộ vẻ kinh ngạc gì, chỉ hỏi y:

- Người đâu?

- Đều ở Thính Nguyệt Tiểu Trúc.

Trăng không có âm thanh, làm sao nghe được nhỉ?

Chỉ vì trăng không có âm thanh mà mới nghe được, nghe là nghe mặt trăng của vô thanh, nghe là nghe vô thanh của mặt trăng.

... Có lúc vô thanh không phải còn hay hơn cả có sao?

Không có trăng, nhưng có sao, ánh sao chiếu yên lặng trên giấy bọc cửa.

Trăng không có âm thanh, sao cũng không có lời.

Trong phòng của Thính Nguyệt tiểu trúc có hai người đang ngồi yên lặng ở đó, ngồi yên lặng uống rượu, uống Nữ Nhi hồng, Hoa Tứ gia uống không nhiều, nhưng người kia thì lại uống không ít, làm như ít có cơ hội uống được thứ rượu ngon ở Giang Nam vậy.

Lúc Địch Thanh Lâm bước vào, hai người đều đứng dậy nghinh tiếp, Hoa Tứ Gia hỏi câu đầu tiên là:

- Long gia đem đến chín trăm thạch gạo, tiểu hầu gia đã thu nhận được chưa?

Lấy bản tính khéo léo và lễ phép của Hoa Tứ gia, đáng lý ra là phải nói ra vài câu khách sáo trước rồi mới nói đến chuyện chính, nhưng y vừa gặp mặt đã hỏi ngay đến chín trăm thạch gạo, mà đây là do người khác đem cho Địch Thanh Lâm, hoàn toàn không có gì liên hệ đến y, vậy mà y xem còn quan trọng hơn cả Địch Thanh Lâm.

- Tôi đã thu nhận cách đây hai ngày rồi.

Địch Thanh Lâm nói:

- Nhưng đến bây giờ vẫn chưa có ai động đến nó.

- Vậy là quá tốt rồi.

Hoa Tứ gia thở phào một tiếng, tươi mặt nói:

- Tiểu hầu gia chắc đã đoán ra được mấy thạch gạo đó từ đâu ra?

Địch Thanh Lâm hững hờ cười lên một tiếng nói:

- Nếu là gạo, dĩ nhiên là từ ruộng trồng mà ra, còn như muốn dấu vàng bạc gì trong bao gạo thì cũng không biết sao mà nói.

Hoa tứ gia cười lớn:

- Tiểu hầu gia quả thật là anh hùng hào kiệt, tôi biết chuyện gì cũng khó mà giấu khỏi cặp mắt của tiểu hầu gia.

Y hạ giọng xuống nói tiếp:

- Thanh Long hội tiêu tiền rất nhiều, có lúc chúng tôi cũng không thể không làm mấy chuyện không có vốn đó, chỉ bất quá, phải làm sao cho không có kẽ hở, không những vậy còn phải không để lại hậu hoạn.

Địch Thanh Lâm mỉm cười:

- Kỳ này các ông làm cũng không đến nỗi tệ gì.

Hoa Tứ gia rót cho Địch tiểu hầu một ly rượu:

- Nhưng lần này chúng tôi không thể không lại đây quấy nhiễu tiểu hầu gia, bởi vì mấy thứ này xốn mắt quá tạm thời không thể đem trở về lại, chỉ còn nước gởi lại phủ đệ của hầu gia trước, như vậy mới không mất đi đâu được.

- Tôi hiểu.

Địch Thanh Lâm hững hờ nói:

- Lúc nào các ông muốn lấy, tôi bảo đảm không mất đi lượng nào.

- Dĩ nhiên là không.

Hoa Tứ gia cười giả lã nói:

- Đường chủ của Tam Nguyệt đường là người tổ chức vụ này trước giờ rất ngưỡng mộ tiểu hầu gia, nhất định sẽ hối hả lại đây gặp mặt hầu gia để cảm ơn.

... Ba trăm sáu mươi lăm phân đà của Thanh Long hội, trực thuộc mười hai đường.

Địch tiểu hầu chưa hỏi đến tên vị đường chủ này, nhưng y đã đi hỏi người đã uống rượu không biết bao nhiêu mà kể:

- Lần này ông vào quan, cũng là vì chuyện này đấy sao?
- Vâng.

Người này cũng cười giã lã nói:

- Kế hoạch lần này như một chuỗi thất luyện, vòng nào cũng thắt chặt cứng, tôi chỉ bất quá là một vòng thế thôi, thật ra cũng không làm gì cho lắm.

Thân hình của y cao lớn, tướng mạo uy vũ, chính là Nhị tổng quản của Lạc Nhật mã trường Cầu Thiên Kiện.

Hoa Tứ gia lại cười lên một tiếng:

- Tối diệu nhất là, kế hoạch này của chúng tôi, vô ý lại làm được cho tiểu gia một chuyện.

- Sao?

- Hiện tại chúng tôi đã vu khống cho Dương Tranh mắc phải vụ án này, quan phủ đã hạn kỳ cho y mười ngày phải đi truy nã thủ phạm và tang vật.

Hoa Tứ gia cười rất khoan khoái:

- Đừng nói là chỉ có mười ngày, một trăm ngày cũng truy không ra.
- Tại sao?
- Bởi vì cái gã Dương Tranh đó hiện giờ có lẽ chẳng còn thấy đâu.

Hoa Tứ gia nói:

- Quan phủ dĩ nhiên cho rằng y đã đào tẩu đâu rồi, chuyện này chẳng có quan hệ gì đến chúng ta nữa.

- Tại sao y bỗng chẳng thấy đâu?
- Bởi vì tôi đã xin tổng đà phái lại hai tay cao thủ.

Hoa Tứ gia càng cười khoan khoái:

- Lấy bản lĩnh giết người mau mắn, kinh nghiệm phong phú của hai vị đó, giết người sẽ không để lại một dấu vết gì.

- Ông nghĩ bọn họ đã đủ đối phó Dương Tranh?
- Quá dư sức.

Địch Thanh Lân hớp một miếng rượu, hững hờ nói:

- Nếu vậy tốt nhất xin ông chuẩn bị đi thu xác dùm cho họ đi!
- Tại sao?
- Bởi vì các ông đã quá khinh thường Dương Tranh.

Địch Thanh Lân nói:

- Bất cứ ai khinh thường địch thủ, đều làm một lỗi lầm trí mệnh, cái thứ lỗi lầm đó, không ai phạm vào được.

Y bỗng quay đầu đối diện với song cửa:

- Vương đường chủ Tứ Nguyệt đường, ý của ông thế nào?

Ngoài song cửa quả nhiên có người thở ra:

- Ý của tôi cũng giống tiểu hầu gia vậy.

Người đó nói:

- Bởi vì tôi đã đi thu xác cho bọn họ rồi.

Gió thổi qua song cửa, một người khôi ngô cao lớn nhảy nhẹ nhàng từ ngoài song cửa vào, quả nhiên là đường chủ Tứ Nguyệt Đường họ Vương của Thanh Long hội.

Người chủ mưu kế hoạch cướp tiêu kỳ này, lại chính là người bảo tiêu tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc Vương Chấn Phi.

Địch Thanh Lân chẳng thấy bất ngờ gì, nhưng Hoa Tứ gia lại rất kinh ngạc:

- Tiểu hầu gia làm sao biết được đường chủ của Tứ Nguyệt đường là ông ta?

- Bởi vì chỉ có Vương tổng tiêu đầu mới có cơ hội tráo bạc dễ dàng như vậy.

Địch Thanh Lân nói:

- Nhưng lúc cướp tiêu, y không thể có mặt tại đó, vì vậy Cầu tổng quản mới đặc biệt từ quan ngoại đem ngựa vào bán, Bảo Mã Kim đao quý mã thành tật rồi, một phen hội hè như vậy làm sao mà bỏ qua cho được.

Y cười cười nói:

- Cũng chính như Vạn Quân Vũ cũng không bỏ mất cơ hội vậy.

... Vì vậy lần mùa xuân đi mua ngựa này, không những cho Vương Chấn Phi một cơ hội không có mặt lúc bị cướp tiêu, mà còn cho Địch Thanh Lân cơ hội đâm chết Vạn Quân Vũ.

Địch Thanh Lân nâng ly mời Cầu Thiên Kiện:

- Vì vậy Cầu tổng quản cái vòng này rất là trọng yếu, Cầu tổng quản cũng không nên tự hạ mình thái quá.

- Tiểu hầu gia, ông tài thật.

Cầu Thiên Kiện ực một hơi cạn ly:

- Tôi bội phục ông.

- Nhưng cuộc tiêu này cũng không thể như vậy mà bị cướp đi, dĩ nhiên phải được cướp lại, không những vậy mà nhất định không phải do Vương tổng tiêu đầu tự mình cướp về.

Địch Thanh Lân nói:

- Cuộc tiêu này là của quan phủ, do quan phủ cướp lại mới là hay nhất, đợi đến lúc quan phủ khám phá ra bạc đã bị tráo, thì đó là chuyện riêng của bọn họ rồi, đã có người ở đó chịu trách nhiệm.

Địch Tiểu hầu lại nhấp thêm miếng rượu:

- Cái kế hoạch này quả thật rất tuyệt diệu, chỉ có một chuyện chưa được hoàn toàn, là người đang chịu trách nhiệm là Dương Tranh vẫn còn sống nhăn ra đó.

Vương Chấn Phi cầm ly rượu của Hoa Tứ gia lên, uống liền ba ly liên tiếp:

- Hắn còn sống đến bây giờ, thật là một chuyện khó chịu.

Vương Chấn Phi nói:

- May mà hắn sẽ không sống lâu đâu.

- Tại sao?

- Bởi vì hiện tại đã có người sẽ đi giết hắn.

- Kỳ này các ông lại phái cao thủ gì đi giết hắn vậy?

Địch Thanh Lân lạnh lùng hỏi.

- Lần này không phải chúng tôi phải ai đi cả, chúng tôi cũng phải không ra cao thủ nào khác.

- Sao?

- Y muốn giết Dương Tranh, bởi vì y nhận ra Dương Tranh là con cháu của kẻ thù của y.

Vương Chấn Phi nói:

- Không những vậy, y là người chủ động lại tìm tôi thăm dò hành tung của Dương Tranh.

- Tại sao y muốn tìm Dương Tranh?

- Tôi cũng không biết y làm cách nào tìm ra tôi, đại khái là vì y biết tiêu ngân của tôi bị tráo, người bị hiềm nghi nhất là Dương Tranh.

Vương Chấn Phi nói:

- Y vốn là một tay thần thông quảng đại, chuyện y biết so với người khác nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Ánh mắt của Địch Thanh Lâm bỗng sáng rực lên, nhìn dính vào Vương Chấn Phi:

- Người này là ai?

- Chính là Thần Nhân Thần Kiếm Lam Nhất Trần lừng danh thiên hạ, Lam Đại tiên sinh.

- A!

Cặp mắt của Hoa Tứ gia mở trừng ra gấp đôi bình thường.

Địch Thanh Lâm thở ra một hơi:

- Nếu là y, Dương Tranh quả thật chết chắc rồi.

Lúc này Dương Tranh vẫn còn chưa chết.

Y đang dùng sức đập cửa nhà người ta, đập rất hồi hã, làm như y biết đằng sau có người đang rượt theo, tùy thời có thể đâm y một nhát chết ngay vậy.

CỔ LONG

LY BIỆT CÂU

Dịch giả: Lê Khắc Trường
Đã Tự Cao Thủ: Tiểu Diện Nhân

HỒI 6

Một Chỗ Ấm Nhiên Tiêu Hồn

Khoái Dao đã tỉnh từ lâu. Dương Tranh vừa gõ cửa là y đã tỉnh ngay. Nhưng y còn chưa lại mở cửa.

Dao nằm ngay dưới gối của y, y ấn nhẹ vào vỏ đao, chậm chậm rút cây đao ra, đi chân không xuống giường, nhảy ra cửa sổ phía sau, vượt qua bức tường sân sau, lòn ra trước cửa chính.

Một người y chưa gặp mặt bao giờ, đang lấy sức đập mạnh vào cửa lớn, cây cổ thụ mười mấy thước đằng sau y, còn có một người đang núp.

Y không biết hai người này lại đây tính làm gì, nếu có điều gì bất lợi cho y, ắt hẳn là không đập cửa ồn ào như vậy.

Điểm đó y có thể nghĩ ra được, nhưng y không dám mạo hiểm.

Y quyết định cho tên này ném một đao trước, dù có lầm đi chăng nữa, ít ra cũng còn hơn là người khác chém lầm y.

... Đây chính là cái lối suy nghĩ của người trong giang hồ, bởi vì bọn họ muốn còn được sống sót.

... Một người trong giang hồ muốn còn được sống sót không phải là một chuyện dễ dàng.

Dương Tranh còn đang đập cửa thành thành, y tin là người trong nhà nhất định không thể ngủ say đến mức đó. Y cũng biết Khoái Dao Vạn Thành là đệ tử đặc ý nhất của Vạn đại hiệp. Nhưng nhát đao của Vạn Thành đã chém trật lất.

Ánh đao vừa lóe lên, Dương Tranh đã lắc người lùi ra sau.

Đao đã nhanh, phản ứng của Dương Tranh còn nhanh hơn, không những vậy còn dùng phương pháp trực tiếp nhất để chứng minh thân phận của mình.

Y đưa ra tấm thẻ công văn bộ đầu ở các huyện dùng khi đi hành sự bên ngoài.

Vạn Thành rất kinh ngạc.

- Không ngờ ông là một bộ đầu.

Y nói:

- Không ngờ trong đám con cháu ưng trảo lục phiến môn cũng có người thân thủ được như ông.

Dương Tranh cười khố:

- Nếu nhát đao của ông lúc này chém mất cái đầu của tôi thì làm sao?

Vạn Thành trả lời rất mau mắn:

- Thì tôi sẽ đào một cái huyệt, đem cái người bạn đang núp phía sau cây cổ thụ kia của ông một lượt chôn luôn thế, ai bảo ông nửa đêm nửa hôm lại nhà tôi đập cửa ầm ầm như vậy!

Y là người trực tính, vì vậy Dương Tranh cũng nói thẳng ra với y:

- Tôi lại đây tìm ông, vì tôi muốn hỏi ông, Vạn đại hiệp rốt cuộc đã chết ra làm sao?

- Đại khái là rượu uống nhiều quá.

Vạn Thành buồn rầu thở ra:

- Lão nhân gia tuổi càng lớn, càng hiếu thắng, ngay cả uống rượu cũng không chịu thua ai.

- Nghe nói ông ta chết lúc đang đi phương tiện.

Dương Tranh hỏi:

- Tại sao các ông không theo chiếu cố cho ông ta?

- Bởi vì lão nhân gia đã uống là phải mửa ra, lúc mửa nhất định không để cho ai thấy.

- Trước giờ ông ta vẫn vậy sao?

- Mấy chục năm nay vẫn cứ vậy thôi.

Vạn Thành lại thở ra:

- Nếu chúng tôi khuyên ông uống ít đi một chút, ông sẽ mắng chúng tôi thậm tệ.

- Biết cái tật ấy của ông ta còn có ai nữa không?

- Đại khái là không ít.

- Lần đó Hoa Tứ gia mời khách còn có ai nữa?

- Khách tuy không ít, được Hoa Tứ gia mời đến không có bao nhiêu người.

- Có bao nhiêu người?

- Trừ chúng tôi ra, hình như còn có tổng tiêu đầu Trung Nguyên tiêu cuộc Vương Chấn Phi, và Địch Tiểu Hầu.

Vạn Thành nói:

- Người khác tôi cũng nhớ không rõ lắm.

- Lúc Vạn đại hiệp đứng dậy đi phương tiện, Vương tổng tiêu đầu và Địch tiểu hầu đang ở đâu?

- Vương tổng tiêu đầu còn đó, nhưng Địch tiểu hầu thì đã đem cô mỹ nhân về phòng rồi.

Dương Tranh đã phát giác ra trái tim của mình đang đập mạnh lên, y nắm chặt lấy hai nắm tay tự không chế lấy mình, rồi lấy vẻ bình tĩnh hỏi:

- Giữa Vạn đại hiệp và Địch tiểu hầu có chuyện gì xích mích với nhau không?

- Không.

Vạn Thành không nghĩ ngợi gì trả lời ngay:

- Không những không có xích mích gì, mà còn có rất nhiều cảm tình với nhau, Địch tiểu hầu còn tặng cho sư phụ tôi một con ngựa quý đáng giá cả vạn lượng.

- Vạn đại hiệp qua đời rồi, có phải Địch tiểu hầu bèn đem vị mỹ nhân đó đi ngay không?

- Ngày hôm sau là đi.

- Trong Mẫu Đơn sơn trang của Hoa Tứ gia, còn có ai để ý đến vị mỹ nhân đó?

- Đàn bà của Địch tiểu hầu ai mà dám đụng vào?

Vạn Thành nói rất thản nhiên:

- Dù cho có người muốn đụng vào cũng đụng không được.

Dương Tranh vốn đã thấy không còn câu nào để hỏi Vạn Thành, nhưng Vạn Thành bỗng nói tiếp:

- Nếu ông nghĩ sư phụ tôi chết về tay người ta, ông đã lầm rồi.

Vạn Thành nói rất khẳng định:

- Lão nhân gia cả đời lòng dạ rộng rãi, lấy thành thực đối đãi người ta, trừ có chút xích mích với Thanh Long hội ra, nhất định không có kẻ thù nào cả.

Đồng tử của Dương Tranh bỗng thu nhỏ lại, hai nắm tay của y nắm lại càng chặt:

- Một chút xích mích? Xích mích ra sao?

- Thật ra cũng chẳng coi là xích mích gì cho lắm.

Vạn Thành nói:

- Tôi chỉ bất quá có nghe lão nhân gia ngẫu nhiên nói rằng, Thanh Long hội trước giờ muốn lão nhân gia vào hội, mà lão nhân gia không chịu.

Vạn Thành lại bổ sung:

- Nhưng Thanh Long hội trước giờ không hề ra mặt xung đột với lão nhân gia.

Dương Tranh đứng đó ngốc người ra cả nửa ngày, bỗng ôm quyền nói:

- Cám ơn ông, xin lỗi nhé, tái kiến.

Nhưng Vạn Thành đã kéo tay y lại:

- Ông nói vậy là có ý gì?

Dương Tranh trả lời rất tuyệt:

- Cám ơn ông là vì ông nói cho tôi nghe bao nhiêu chuyện đó, xin lỗi ông là vì tôi thức ông dậy, tái kiến có nghĩa là tôi muốn đi đây.

- Ông không đi được!

Vạn Thành nghinh mặt lên nói:

- Nhất định không thể đi được.
- Tại sao?
- Bởi vì ông thức tôi dậy, tôi ngủ không được nữa.

Vạn Thành nói:

- Bất kể ra sao, ông phải uống với tôi hai ly rồi mới được đi.

Dương Tranh thở ra:

- Hai hôm nay ngày nào tôi cũng ăn thịt khô bánh khô, ăn muốn rớt cả hàm răng ra, thật tình tôi cũng muốn ăn cơm nhà ông một bữa.

Y than thở rồi nói tiếp:

- Chỉ tiếc là có người nhất định không chịu.
- Ai không chịu?
- Chính là cái người đang núp phía sau cây đằng kia.
- Ông sợ y?
- Sợ chút xíu.

Dương Tranh nói:

- Không chừng không phải là chút xíu.
- Tại sao ông lại đi sợ y?

Vạn Thành không phục:

- Y là người gì của ông?
- Y không phải là gì của tôi.

Dương Tranh nói:

- Chỉ bất quá là nội nhân của tôi thế thôi.

Y còn đặc biệt giải thích:

- Nội nhân có nghĩa là bà vợ đấy.

Vạn Thành đứng ở đó nhìn y cả nửa ngày, bỗng ôm quyền một cái nói:

- Cám ơn ông, xin lỗi nhé, tái kiến.
- Ông nói vậy là có ý gì?

Dương Tranh nhin không nổi phải hỏi.

- Cảm ơn ông là vì ông chịu đem cái chuyện mất mặt ấy ra nói cho tôi nghe, xin lỗi ông là vì tôi thà bị mất ngủ còn hơn là uống rượu với một gã sợ vợ.

Vạn Thành nhin cười, cố ý nghinh mặt lên nói:

- Còn tái kiến có nghĩa là ông cứ việc đi thôi!

Dương Tranh cười lớn.

Mấy ngày hôm nay, chỉ có lần này là y cười thoải mái, cười tự trong lòng ra!

Đêm đã khuya, người trong Thính Nguyệt tiểu trúc còn chưa nghỉ ngơi, vì một vò Nữ Nhi Hồng đã bị bọn họ uống gần cạn sạch.

Kế hoạch đã hoàn thành, một trăm tám mươi vạn lạng bạc đã nằm yên ổn trong phòng kho của hầu phủ, Dương Tranh đã sắp bị chết dưới lưỡi kiếm của Lam đại tiên sinh.

Mọi người đều rất thoải mái.

Chỉ trừ Địch Thanh Lân là ngoại lệ, trên đời này hình như chẳng còn chuyện gì làm cho y phải cảm thấy kích thích phấn khởi.

Mưa thu đã ngưng, trong rừng u ám và ẩm thấp, ban ngày còn không thấy mặt trời, ban đêm cũng không thấy ánh sao, dù cho người trong thôn xóm cũng không dám đi vào sâu trong rừng quá, bởi vì nếu mà lạc đường là hết còn cách nào ra được.

Dương Tranh không sợ bị lạc đường.

Từ nhỏ y đã thích chạy nhảy đùa giỡn trong rừng, đến năm tám chín tuổi, lại càng phải đến chỗ khu rừng này, mỗi ngày ở một hai tiếng đồng hồ, có lúc ban đêm cũng len lén trốn ra đây.

Không ai biết y ở trong rừng làm gì, y cũng không chịu cho ai theo mình, ngay cả Lữ Tố Văn cũng không ngoại lệ.

Đây là lần đầu tiên y đem nàng lại.

Y đem nàng vào trong khu rừng rậm, quay qua bên trái, ngoặt qua bên phải, đi một hồi hơn cả nửa tiếng đồng hồ, đến bên cạnh một con suối nằm giấu trong chính giữa đám cây cối chằng chịt, đến một căn nhà gỗ vừa cũ kỹ đổ nát, vừa đơn giản xấu xí.

Lữ Tổ Văn tuy cũng là người sinh trưởng ở đây, nhưng trước giờ nàng chưa hề lại bao giờ.

Cửa lớn có một cái khóa rỉ sét lớn, trong căn nhà gỗ có một cái giường, một cái bàn, một cái ghế, một cái bát, một cái đèn và một cái lò bằng đất sét, mỗi thứ đều bám đầy bụi bặm, góc phòng mạng nhện giăng đầy, trước cửa rong rêu dày đặc xanh rì, hiển nhiên đã lâu lắm chưa có ai qua đây.

Trước đây người ở chỗ này chắc cũng sinh hoạt rất đơn giản, tịch mịch và gian khổ.

Lữ Tổ Văn rốt cuộc nhin không nổi hỏi Dương Tranh:

- Đây là đâu vậy anh? Sao anh tìm ra được chỗ này?
- Bởi vì lúc trước anh thường thường lại đây mỗi ngày.

Dương Tranh nói:

- Có lúc còn lại hai lần trong một ngày.
- Lại đây làm gì?
- Lại thăm một người!
- Ai?

Dương Tranh trầm ngâm một hồi thật lâu, gương mặt lộ một nét biểu tình vừa tôn kính vừa đau khổ, một hồi thật lâu nữa, y mới nói từng tiếng một:

- Anh lại đây thăm phụ thân của anh.

Dương Tranh đắm nhẹ vào miếng rêu trên cửa sổ:

- Năm đó lúc lão nhân gia sắp chết, mỗi ngày người thường lại khung cửa sổ này đợi anh lại thăm.

Lữ Tổ Văn giật nảy mình lên.

Lúc Dương Tranh còn nhỏ, bà mẹ y ở vậy nuôi con, giặt đồ may vá cho người ta kiếm tiền nuôi con sống qua ngày.

Lữ Tổ Văn trước giờ không biết Dương Tranh cũng có phụ thân. Nàng muốn hỏi Dương Tranh, phụ thân của y tại sao một mình cư trú giữa khu rừng này không gặp người ngoài.

Nhưng nàng không hỏi.

Trải qua bao nhiêu năm phong trần, nàng đã học được cái lối nghĩ giùm cho người khác, giữ giùm bí mật cho người khác, không đi tìm hiểu đời riêng của ai, không hỏi chuyện gì người khác không muốn trả lời.

Nhưng chính Dương Tranh tự ý nói ra:

- Phụ thân của anh tính khí rất thiên khích, kẻ thù đầy khắp thiên hạ, vì vậy lúc anh ra đời, người mới bảo mẹ anh đem anh lại thôn xóm này ẩn cư.

Dương Tranh buồn rầu nói:

- Anh lên tám tuổi, lão nhân gia bỗng bị nội thương rất nặng, rồi cũng trốn đến nơi này dưỡng thương, đến lúc đó, anh mới gặp được người.

- Lão nhân gia có trị khỏi nội thương không?

Dương Tranh buồn bã lắc đầu:

- Nhưng người trốn đến nơi này, kẻ thù của người tìm khắp thiên hạ cũng tìm không ra, vì vậy anh đem em lại đây, bởi vì lúc anh đi rồi, nhất định cũng không có ai tìm ra được em.

Đôi môi của Lữ Tổ Văn bỗng run rẩy lạnh ngắt, nhưng nàng còn ráng khống chế lấy mình.

Nàng là một người đàn bà rất hiểu chuyện, nàng biết Dương Tranh làm vậy là có lý do, nếu không tại sao y lại nói y muốn đi?

Y vốn thà chết cũng không muốn ly khai nàng kia mà.

Trời đã tối, dầu trong đèn đã cạn bao giờ, Lữ Tổ Văn ở trong bóng tối lẳng lặng lau dọn căn phòng đầy bụi bặm.

Nhưng Dương Tranh thì đang mở một tấm gỗ trên sàn nhà ra, từ dưới tấm gỗ lấy ra một cái rương sắt cũ kỹ sét rỉ.

Trong rương có cây đèn.

Y đốt đèn lên, Lữ Tố Văn bèn thấy một thứ binh khí trước giờ nàng chưa bao giờ thấy.

Một căn phòng cực kỳ rộng rãi, bốn bề trắng toát không có lấy chút bụi bặm, nền nhà được lát bằng gạch bông, bóng lộn như gương.

Trong phòng không có gì cả, chỉ có hai cái bồ đoàn.

Ứng Vô Vật xếp bằng ngòai trên một cái bồ đoàn, cây gậy trúc xanh có giấu thanh Linh Xà kiếm để ngang trên gối, phảng phất như một nhà sư đang nhập định, vật ngã đều quên.

Địch Thanh Lâm cũng ngòai xếp bằng trên một cái bồ đoàn khác, hai người ngòai đối diện nhau, không biết đã được bao lâu.

Bên ngoài song cửa, trời đã dần dần tối, Địch Thanh Lâm bỗng hỏi Ứng Vô Vật:

- Có phải ông đã gặp qua Dương Hận?
- Mười tám năm trước đã có gặp một lần.

Ứng Vô Vật nói:

- Lần đó chính mắt ta trông thấy y chỉ dùng có một chiêu đã móc bay cái đầu lâu của Minh Phi Tử trong Vũ Đường Thất tử, chỉ bất quá, y nghĩ là ta không thấy đường, nếu không chỉ sợ ta không còn sống đến bây giờ.

- Vũ công của ông ta lợi hại đến thế sao?
- Vũ công của y cũng như con người của y vậy, thiên khích độc ác, chuyên đi theo đường cực đoan.

Ứng Vô Vật nói:

- Vũ khí của y cũng là thứ binh khí đi theo đường xéo, khác hẳn với lộ số của các môn các phái, trong giang hồ chưa có ai sử dụng thứ vũ khí đó.

- Ông ta sử dụng thứ binh khí gì?
- Một cây câu, mà lại không phải câu.

Ứng Vô Vật nói:

- Bởi vì đấy đáng lý ra là cây kiếm, không những vậy, cây kiếm đó phải thuộc về Lam Nhất Trần.

- Tại sao?

- Lam Nhất Trần bình sinh thích nhất là kiếm, lúc đó y còn chưa được cây Lam Sơn Cổ kiếm bây giờ, nhưng vô ý kiếm được một khối kim loại tên là Thiết Thai Đông Phương Kim Thiết Chi Anh.

Lúc đó trong giang hồ, không mấy ai có tài bổ được miếng kim loại ấy ra, đem luyện thành kiếm. Lam Nhất Trần tìm lâu năm, mới gặp được một vị kiếm sư đã quy ẩn lâu năm, lão ta vừa thấy đã biết khối sắt Thiết Thai này là vật phi phàm, không những vậy còn cam đoan là sẽ luyện nó được thành một thứ lợi khí sắc bén thối lông tóc qua là đứt ngay.

Lão ta không nói ngoa tí nào, trong vòng bảy ngày, lão đã lấy chất sắc đen tinh anh trong khối kim loại ấy ra.

Nhưng luyện kiếm phải mất ít nhất là ba tháng.

Lam Nhất Trần không chờ được, y đã có ước hẹn với Ba Sơn kiếm khách luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn ở Hoài Nam.

Bấy giờ y đã tín nhiệm vị kiếm sư này lắm, vì vậy y bèn giao khối kim loại cho lão rồi bỏ đi. Lúc đó y còn chưa biết vị kiếm sư này sở dĩ đi ở ẩn là vì lão mắc phải chứng bệnh điên khùng, lâu lâu bị phát tác một lần, nhất là lúc gặp phải chuyện gì khẩn trương lại càng dễ bị phát ra.

Luyện kiếm đến chỗ lữ hỏa thuần thanh, bảo kiếm đang sắp luyện thành, trong cái khoảnh khắc khẩn trương đó, thành công hay thất bại đều chỉ nằm trong một khoảnh khắc nhỏ bé.

Ứng Vô Vật nói đến đây, Địch Thanh Lâm đã biết cái vị kiếm sư đó lần này chắc đã luyện hư thanh kiếm rồi.

- Kỳ này y luyện khối kim loại tinh túy đó thành ra một thứ binh khí kỳ dị không có hình thù gì cả.

Ứng Vô Vật nói:

- Đã không giống đao, cũng không giống kiếm, cái lưỡi phía trước tuy cong cong như câu nhưng lại không phải là câu.

- Sau đó rồi sao?

- Lam Nhất Trần nổi giận đùng đùng, bắt cái vị kiếm sư đó phải dùng cái thứ vũ khí hình dạng quái dị đó mà tự tận!

Ứng Vô Vật nói:

- Lam Nhất Trần vừa phần nộ vừa đau lòng, hàm hận bỏ đi, cây câu quái dị đó bèn lạc vào trong tay một gã thiếu niên bần khổ thường theo vị kiếm sư pha trà rót rượu, nào ngờ y lại nhờ vào cây câu quái dị này mà luyện thành một thân vũ công trước giờ chưa từng có, không những vậy còn dùng nó để giết mấy chục vị kiếm khách lừng danh thiên hạ.

- Cái gã thiếu niên bần khổ ấy là Dương Hận?

- Đúng vậy.

Ứng Vô Vật hững hờ nói:

- Nếu Lam Nhất Trần biết có chuyện như vậy sẽ xảy ra, chỉ sợ y đã quăng cái gã thiếu niên và vị kiếm sư hết một lượt vào trong lò luyện kiếm rồi.

Đêm đã khuya, ba mươi sáu đũa đồng tử mặc áo trắng, tay cầm bảy mươi hai cây đèn cầy thắp trên đồ để nền bằng đồng, yên lặng bước vào, bày nền ra chung quanh bên cạnh bốn bức tường, xong rồi thông tay bước ra.

Địch Thanh Lâm bỗng đứng dậy, cung kính bái Ứng Vô Vật một cái, cung kính nói:

- Đệ tử Địch Thanh Lâm thử kiếm lần thứ mười một, cầu sư phụ chỉ giáo.

Đèn vừa được đốt lên, trong rương hiện ra một thứ binh khí hình thù quái dị, lấp loáng hàn quang, bức tới mi mắt của Lữ Tố Văn.

Nàng bất giác rung mình lên một cái, nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Đây là thứ gì vậy?

- Đây là một thứ vũ khí, phụ thân của anh lúc còn sống đã sử dụng thứ vũ khí này.

Dương Tranh mặt mày buồn bã nói:

- Đây cũng là di vật duy nhất phụ thân của anh để lại, nhưng lão nhân gia đã dặn đi dặn lại mấy lần, không phải gặp chuyện sống chết, không những không được đụng vào nó, mà ngay cả nói chuyện tới nó cũng không được nói ra.

- Em cũng đã gặp qua không biết bao nhiêu người trong giang hồ, em cũng thấy đủ các thức các dạng vũ khí.

Lữ Tổ Văn nói:

- Nhưng em chưa từng thấy qua thứ vũ khí nào như vậy.

- Dĩ nhiên là em chưa thấy qua.

Dương Tranh nói:

- Nó vốn là thứ vũ khí độc nhất vô nhị chưa từng có trước giờ.

- Đây là kiếm hay là câu?

- Đáng lý ra là kiếm, nhưng phụ thân anh đặt cho nó một cái tên đặc biệt riêng, tên là Ly Biệt câu.

- Nếu là câu, thì phải câu dính lại mới phải.

Lữ Tổ Văn hỏi:

- Tại sao lại kêu là "ly biệt"?

- Bởi vì cái câu này dính phải vào thứ gì, sẽ tạo thành sự ly biệt.

Dương Tranh nói:

- Nếu nó câu dính bàn tay của em, bàn tay của em sẽ phải rời khỏi cổ tay; nếu có câu dính chân của em, chân của em sẽ phải rời khỏi đùi.

- Nếu nó câu dính cổ họng của em, thì em sẽ phải rời bỏ thế giới này?

- Đúng vậy.

- Tại sao anh phải dùng thứ vũ khí gì tàn bạo thế?

- Bởi vì anh không muốn ly biệt.

Dương Tranh nhìn sâu vào mắt Lữ Tổ Văn:

- Anh không muốn xa em.

Giọng nói của y tràn đầy tình cảm vừa âu yếm vừa hầu như đau đớn:

- Anh muốn dùng thứ vũ khí ly biệt câu này, chỉ bất quá vì anh muốn được tương tự với em, ngàn đời cùng em ở một nơi, vĩnh viễn không còn bị xa cách nữa.

Lữ Tổ Văn hiểu rõ những gì y đang nói, nàng cũng hiểu tình cảm của y đối với nàng, không những vậy còn hiểu rất rõ.

Nhưng cặp mắt nàng vẫn không khỏi ướt đầm nước mắt, chảy ròng ròng xuống hai bên má.

May mà lúc đó cây đèn đã tắt đi, Dương Tranh không thấy được mặt nàng, cũng không thấy rõ nàng đang khóc.

Cây ly biệt câu lấp lánh hàn quang hình như cũng đã biến vào trong màn đêm.

... Nếu nó biến đi luôn thì hay biết mấy?

Lữ Tổ Văn hy vọng nó biến đi thật, vĩnh viễn sẽ biến mất, vĩnh viễn không còn ly biệt câu, vĩnh viễn không còn có ly biệt.

Vĩnh viễn không còn chém giết cừu hận, hai người vĩnh viễn sống bình an với nhau, dù là trong bóng tối, cũng là ngọt ngào vậy.

Không biết trải qua bao lâu, Dương Tranh mới nhẹ nhàng hỏi nàng:

- Sao em không nói gì cả?

- Anh muốn em nói gì?

- Em biết anh sẽ đi, em biết anh sẽ đem cây ly biệt câu này đi, anh làm vậy là để mãi mãi cùng em ở một nơi, nhưng lần ly biệt này cũng rất có thể sẽ không có ngày gặp lại.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì em cũng biết đối thủ của anh là người đáng sợ vô cùng.

Giọng nói của y nghe chừng rất xa xôi, thật xa xôi:

- Vì vậy em có thể nói với anh, em không thích ở một mình nơi đây, em có thể nói em muốn anh ở lại đây, nếu chẳng có ai tìm được đến nơi này, sao chúng mình không ở luôn đây với nhau vĩnh viễn một đời?

Khu rừng thật yên tĩnh, ngay cả tiếng gió thổi qua cây cỏ cũng không nghe thấy đâu, gió không thổi tới nơi đây.

Trong nhà cũng thật yên tĩnh, không biết đã trải qua bao lâu, Lữ Tổ Văn mới thở nhẹ ra:

- Nếu em trẻ hơn bây giờ mười tuổi, em sẽ nhất định nói thế, nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế giữ anh lại đây, bắt anh phải bất chấp mọi chuyện, ở lại cái chỗ quỷ quái này với em cả đời.

Nếu quả thật nàng làm vậy, Dương Tranh không chừng lại cảm thấy dễ chịu trong lòng.

Nhưng nàng lại quá trấn tĩnh, cái thứ trấn tĩnh làm người ta muốn vỡ tan trái tim ra, thậm chí còn muốn làm người ta phát điên lên.

Một người phải bỏ ra trị giá bao nhiêu thống khổ mới giữ được trấn tĩnh như vậy?

Trái tim của Dương Tranh đang nhói buốt!

Nàng thà một mình cô đơn một mình ở cái nơi quỷ quái này, tuyệt vọng chờ y về lại đây, còn hơn là ép buộc y ở lại với nàng.

Bởi vì nàng biết y phải đi làm những chuyện y không làm không được, nếu nàng nhất định không cho y đi làm, y sẽ nhất định đau khổ cả một đời.

Thà nàng chịu nhẫn nhịn khổ đau một mình mình, cũng không muốn cản trở người đàn ông của nàng đi làm chuyện y phải làm.

... Một người đàn bà phải cần bao nhiêu dũng khí mới làm được chuyện như vậy?

Đêm mát dịu như nước. Dương Tranh bỗng cảm thấy có một thân hình mềm mại đang chậm chậm dựa vào bên người mình, rồi ôm cứng lấy mình.

Họ chẳng nói thêm lời nào.

Bọn họ đã chìm đắm hoàn toàn vào cái sung sướng và thỏa mãn của hai bên, đây là lần đầu tiên họ thân mật với nhau, cũng rất có thể là lần cuối cùng.

Gió lạnh thổi vào cửa sổ, bên ngoài đã có gió nhẹ thổi vào.

Lữ Tổ Văn nằm một mình trên giường, trong người nàng còn có cảm giác của một đêm ngọt ngào cuồng nhiệt hôm qua, nhưng lòng nàng lại tràn đầy những đau thương và tuyệt vọng.

Dương Tranh đã rón rén bỏ đi mất.

Nàng biết y đang đi, nhưng nàng làm bộ như mình đang ngủ say, y cũng không làm kinh động nàng.

Bởi vì bọn họ không thể chịu đựng thêm được cái đau khổ phải nói lời ly biệt.

Trên bàn có một bao bố màu xanh, y để hết đồ ăn lại cho nàng, đủ cho nàng duy trì đến lúc y trở về.

Kỳ hạn chỉ còn có bảy ngày, trong bảy ngày y nhất định phải trở về.

Nếu sau bảy ngày y không về thì sao nhỉ?

Nàng không dám nghĩ đến, nàng nhất định phải ráng tập trung tư tưởng, không ngớt nhả nhủ với mình:

- Bọn mình đã được hưởng cái lạc thú của một lần tương tỵ, tại sao không thể nhẫn nhịn được cái đau khổ của chia ly? Chưa biết cái đau đớn của biệt ly, làm sao biết được cái sung sướng của đoàn tụ?

Câu.

Câu là thứ vũ khí, vũ khí giết người, giết để khỏi giết.

CỔ LONG

LY BIỆT CÂU

Dịch giả: Lê Khắc Trường
Đã Tự Cao Thủ: Tiểu Diện Nhân

HỒI 7

Trước Và Sau Bình Minh

Bình minh.

Trong rừng mát lạnh và đầy mùi thơm cây cỏ ẩm ướt, trong bùn còn lẫn lộn lá cây tàn rụng trong mùa thu vừa qua.

Nhưng năm tới, lá sẽ mọc ra, cây cổ thụ lâu đời sẽ có lại sinh mệnh mới mẻ thêm lần nữa.

Nếu không có lá rơi, làm sao có lá mới khác mọc ra?

Dương Tranh lấy một miếng vải rách bọc cây Ly Biệt câu lại, nắm chặt trong tay mình, rồi ưỡn ngực bước mạnh tới trước.

... Y nhất định phải trở về, trong bảy ngày, bất kể ra sao, y cũng phải trở về.

Nếu y không về được thì sao?

Chuyện đó, ngay cả nghĩ y cũng không dám nghĩ tới, cũng không cách nào nghĩ được, bởi vì y đã cảm thấy một luồng sát khí đang xông lại người mình.

Sau đó y thấy Lam Đại tiên sinh.

Không biết từ lúc nào, Lam Nhất Trần bỗng xuất hiện trước mặt y, yên lặng đứng đó nhìn y, nhìn y bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái.

Dương Tranh dĩ nhiên có chỗ bất ngờ, y hỏi Lam Nhất Trần:

- Sao ông cũng lại đây?

- Ta theo người lại.

Lam Nhất Trần nói:

- Không ngờ người quả thật là con của Dương Hận.

Giọng nói của y đượm một vẻ rất kỳ lạ; cũng không biết là châm chọc, hay là đau khổ, hay là an ủi.

- Ta theo dõi người, ta vốn có ý muốn gặp lại y lần nữa.

Lam Nhất Trần than thở:

- Không ngờ y đã đi trước ta một bước.

Dương Tranh đứng yên lặng ngăn người ra đó.

Trong hoàn cảnh đó, thật tình y cũng không biết mình nên nói gì.

Lam Đại tiên sinh đã đưa ánh mắt tới bàn tay của y, lão nhìn dính vào thứ vũ khí đang được bọc trong tấm vải rách:

- Đây có phải là cây Ly Biệt của y để lại cho người không?

- Vâng.

Dương Tranh không thể không thừa nhận, không những vậy, y còn không muốn phủ nhận, bởi vì trước giờ y vẫn lấy đó làm một điều vinh dự.

Bất kể người trong giang hồ đã nói gì về phụ thân y, điều đó không hề thay đổi được quan điểm của y đối với cha mình.

Y tin tưởng rằng phụ thân của mình không phải là một kẻ ty bì.

- Ta biết y nhất định sẽ giao cây Ly Biệt của y cho người.

Lam Nhất Trần nói:

- Tại sao người không chịu sử dụng nó? Có phải người không muốn người khác nhận ra người là con của Dương Hận?

- Ông lầm rồi.

- Sao?

- Tôi chưa bao giờ sử dụng nó, bởi vì tôi không muốn làm cho người ta bị ly biệt.

- Bây giờ tại sao người sử dụng nó?

Dương Tranh từ chối trả lời.

Đây là chuyện riêng của y, y không cần phải nói cho ai biết.

Lam Nhất Trần bỗng cười lên một tiếng:

- Bất kể ra sao, hiện tại người đã chuẩn bị sử dụng nó, vậy người hãy thử vào ta trước xem sao.

Bắp thịt trên cánh tay của Dương Tranh thành linh co thắt lại:

- Thử vào ông?

Y hỏi Lam Nhất Trần:

- Tại sao tôi muốn thử nó vào ông?

Lam Nhất Trần lạnh lùng nói:

- Hiện tại ta cũng không dấu gì người làm gì, nếu không phải vì ta, Dương Hận đã không bị trọng thương, cũng không phải trốn tới nơi này hàm hận mà chết.

Cánh tay của Dương Tranh đã nổi gân xanh lên chằng chịt.

Bỗng nghe "soảng" một tiếng như long ngâm, thanh Lam Sơn cổ kiếm đã rút ra khỏi vỏ, kiếm khí lạnh lẽo lập tức trùm lên một góc rừng.

- Ta còn có một câu muốn nói cho người nghe, tốt nhất người nên nhớ kỹ trong lòng.

Giọng nói của Lam Nhất Trần cũng lạnh lẽo như lưỡi kiếm của lão:

- Dù cho người không muốn người ta bị ly biệt, người ta cũng muốn người bị ly biệt. Người đã dẫn thân vào chốn giang hồ, là không còn chuyện gì cho người được quyền chọn lựa.

Trời đã sáng. Bảy mươi hai cây nến đã tắt lịm.

Từ tối hôm qua, lúc Địch Thanh Lâm rút cây Linh Lung nhuyễn kiếm giấu trong thắt lưng của y ra tới giờ, những cây nến đã từng cây từng cây bị dập tắt, bị kiếm khí đè nén cho tắt lịm đi.

Bọn họ đã đánh nhau luôn một đêm.

Cao thủ tương tranh, thường thường chỉ một chiêu là đã quyết định, sống chết thắng bại thường thường được kết thúc trong một khoảnh khắc.

Nhưng bọn họ tranh nhau đây, không phải là thắng bại, lại càng không phải là sống chết. Bọn họ đang thử kiếm, thử kiếm của Địch Thanh Lâm.

Vì vậy Địch Thanh Lâm đang tấn công, không phải vào người Ưng Vô Vật, mà là vào bảy mươi hai cây nến trắng.

Y muốn chém đứt những cây nến trắng đó, từng cây từng cây, chém đứt tất cả.

Nhưng lưỡi kiếm của y vừa đến gần cây nến, đã bị kiếm quang của Ưng Vô Vật cản trở.

Ánh nến đã bị dập tắt hết cả, trong phòng chỉ còn một màu đen tối nghịt.

Bọn họ không hề ngừng lại, dù có ngẫu nhiên ngừng lại, thoáng chốc gió kiếm lại nổi lên.

Hiện tại vùng đông đã chiếu rạng lên từ đỉnh mái ngói, chiếu vào cửa sổ, kiếm quang của Địch Thanh Lâm vờn quanh một vòng rồi bỗng ngừng hẳn lại.

Ưng Vô Vật thoái lùi mấy bước, chậm chậm ngồi xuống lại bờ đoàn, điều bộ của lão ta xem ra có vẻ mệt mỏi quá chừng.

Nhưng Địch Thanh Lâm thần sắc vẫn như thường, y phục trắng tinh như tuyết, không nhiễm một tí bụi trần, gương mặt cũng không hề thấy một giọt mồ hôi.

Người này hình như tinh lực mãi mãi không bao giờ dùng cho hết được.

Ưng Vô Vật hình như đã bị mù lại, phảng phất đang nhìn y, mà cũng phảng phất không nhìn y, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Lần này có phải ngươi đã thành công rồi chẳng?

- Vâng.

Địch Thanh Lâm không lộ vẻ gì đặc ý ngoài mặt, nhưng ánh mắt của y sáng rực.

... Sao lão ta biết y đã thành công?

... Y công vào những cây nến trắng suốt cả đêm, nhưng bảy mươi hai cây nến trắng cây nào cũng còn nguyên vẹn, ngay cả một cây cũng không thấy bị chém đứt đi.

Ưng Vô Vật bỗng thở ra:

- Đây là lần thứ mười một người thử kiếm, không ngờ người đã thành công rồi.

Lão cũng không biết là đang mừng rỡ, hay là cảm thán:

- Người đưa ta xem thử.

- Vâng.

Y nói xong bèn bước lại cây nến gần nhất, lấy hai ngón tay nhẹ nhẹ nhấc cây nến lên.

Y chỉ nhắc lên có một nửa cây.

Nửa đầu cây nến bị y giữ giữa hai ngón tay, đầu kia còn nằm yên trong đồ đế nến.

Cây nến ấy đã bị đứt từ lâu, mặc dù xem ra vẫn không hề hấn gì, thật ra đã bị chém đứt, chém đứt dưới tim nến ba tấc, chỗ cắt bằng phẳng bóng láng như gương.

Cây nến trắng bị chém đứt nhưng không đổ xuống, bởi vì nhát kiếm quá nhanh.

Tất cả các cây nến, không có cây nào đổ xuống, nhưng cây nào cũng đều bị chém đứt, chém đứt dưới tim nến ba tấc, chỗ cắt bằng phẳng bóng loáng như gương, làm như y đã lấy thước đo sẵn đâu vào đó hẳn hoi. Lúc đó trong phòng không có ánh sáng, dù có lấy thước đo cũng không chính xác như vậy.

Gương mặt của Ưng Vô Vật bỗng biến thành xám ngoét như cặp mắt của lão.

Địch Thanh Lâm là đệ tử của lão, do một tay lão huấn luyện ra, hiện tại kiếm pháp của Địch Thanh Lâm đã thành tựu, đáng lý ra lão ta phải cao hứng mới phải.

Nhưng trong lòng lão ta lại có cái cảm giác gì đó thật hoang mang, giống như một người đàn bà không muốn thừa nhận rằng mình đã quá tuổi hoa niên, bỗng phát hiện ra, con gái mình đã thành cô dâu nhà người ta vậy.

Một hồi thật lâu, Ưng Vô Vật mới chầm chậm nói:

- Hiện tại người không còn phải sợ Dương Tranh nữa. Dù y có thật là con của Dương Hận, dù Dương Hận có sống lại, người cũng chém chết được y.

- Chỉ tiếc là Dương Tranh không cần tôi ra tay cũng đã chết chắc rồi.

Địch Thanh Lâm nói:

- Hiện tại e rằng y đã chết dưới tay Lam Đại tiên sinh.

Gương mặt của Ứng Vô Vật bỗng hiện ra một nét biểu tình không thể hình dung, cặp mắt của lão bỗng sáng rực hàn quang, lão bỗng hỏi Địch Thanh Lâm:

- Người có biết tại sao lần trước ta không giết Dương Tranh không?

- Bởi vì ông không cần tự mình phải ra tay.

Địch Thanh Lâm nói:

- Ông biết Lam Nhất Trần nhất định sẽ không buông tha cho y.

- Người lầm rồi.

Ứng Vô Vật nói:

- Ta không giết y, bởi vì ta biết Lam Nhất Trần nhất định sẽ không để cho ta đụng vào y.

- Tại sao?

- Bởi vì Lam Nhất Trần là người bạn duy nhất của Dương Hận.

Ứng Vô Vật nói:

- Dương Hận bình sinh giết người vô số, kẻ thù đầy cả thiên hạ, y chỉ có mỗi một mình Lam Nhất Trần là bạn.

Địch Thanh Lâm không nói gì thêm, y bỗng bước mạnh ra ngoài, đi qua một bên Ứng Vô Vật, y bỗng xoay ngược tay lại đâm một nhát kiếm, từ sau lưng Ứng Vô Vật ra tới trước ngực, chỗ trái tim.

Trong khu rừng già, tuy không thấy có mặt trời, giữa tàng cây vẫn còn có ánh sáng chiếu qua.

Dương Tranh chậm chậm mở từng chút từng chút miếng vải rách bọc bên ngoài cây Ly Biệt Câu, y mở rất chậm, rất cẩn thận, như một chú rết mở áo cho cô dâu đang thẹn thùng vậy.

Bởi vì y muốn dùng khoảng thời gian đó để làm lòng mình được trấn tĩnh.

Y đã thấy Lam Đại tiên sinh xuất thủ qua một lần, nhất kiếm đó quả thật không hổ danh hai chữ “Thần kiếm”.

Trước giờ y không hề nghĩ rằng mình sẽ đánh bại thanh thần kiếm đó, nhưng hiện giờ y nhất định phải thắng.

Bởi vì y không thể chết, nhất định không thể chết được.

Lúc miếng vải cuối cùng đã được mở ra, Dương Tranh lập tức xuất thủ, dùng một thứ thủ pháp quái dị phi thường, từ một phương vị không ai ngờ tới được, móc cây câu ra, rồi bỗng lại chuyển qua một phương vị hoàn toàn không đồng dạng khác.

Trong giang hồ, ít có ai thấy qua thủ pháp như vậy, những người đã từng thấy qua thủ pháp đó, đều đã ly biệt thế gian!

Nhưng thanh cổ kiếm của Lam Đại tiên sinh ổn định như một trái núi xanh.

Hình như lão ta đã biết thủ pháp của Dương Tranh sẽ biến hóa ra sao, lão cũng biết được thủ pháp ấy biến hóa nguy dị phức tạp không ai có thể tưởng tượng được, cũng nhất định không ai có thể chống đỡ được.

Vì vậy lão lấy tĩnh chế động, lấy định ứng với biến, lấy bất biến đối phó với vạn biến.

Nhưng lão đã quên đi mất một điều.

Dương Hận tung hoành giang hồ, không thềm để mắt vào ai, nhưng trước giờ lão ta chưa từng nghĩ đến chuyện liều mạng với người nào.

Lão ta chưa hề phải liều mạng.

Nhưng Dương Tranh thì khác.

Y đã phát hiện ra mình có "biến" cách mấy cũng không cách nào thắng nổi cái "bất biến" của Lam Đại tiên sinh.

... Có khi "bất biến" cũng là biến, so với "biến" còn biến tuyệt diệu hơn nữa là khác.

Dương Tranh bỗng nhiên cũng không biến luôn.

Cây câu của y bỗng dùng một thứ thủ pháp không quái dị, từ một phương vị ai ai cũng nghĩ ra được đánh tới.

Cây câu của y đánh ra, người của y cũng chồm lại.

Y đang liều mạng.

Dù cây câu của y không đánh trúng, nhưng y còn có một cái mạng đây, y cũng muốn liều luôn vào.

Y không muốn chết.

Nhưng đến lúc không liều mạng cũng sẽ chết thì y cũng chỉ đành liều.

Cái thủ pháp đó chẳng thể xem là thủ pháp gì cao minh, trong các thứ biến hóa ảo diệu kỳ dị của cây ly biệt câu, không hề có chiêu này trong đó.

Bởi vì không có chiêu này, vì vậy mà làm cho người ta không thể ngờ tới, nhất là Lam Nhất Trần lại càng không ngờ tới.

Lão đã quá quen với những biến hóa của cây Ly Biệt Câu, mỗi chiêu mỗi thức lão đã quá quen thuộc.

Trong hoàn cảnh nào đó, biết rõ một chuyện không chừng không bằng chẳng biết gì cả.

... Người ta cũng vậy, bởi vậy, những người bán đứng mình thường thường là những người bạn rất quen thuộc, bởi vì mình không bao giờ ngờ tới y sẽ bán đứng mình, không ngờ y sẽ làm được như vậy.

Hiện tại cũng chính là hoàn cảnh đó.

Tuy chiêu thức của Dương Tranh dũng mãnh thật, nhưng bên trong có chỗ sơ hở, nếu Lam Nhất Trần lập tức xuất thủ, kiếm của lão nhanh hơn Dương Tranh nhiều, rất có thể đã đâm chết Dương Tranh.

Nhưng Lam Đại tiên sinh người đã trải qua trăm trận, lần này lão lại có vẻ tán loạn, đã không ra tay phản kích, còn lấy thân pháp Can Địa Bạt Hốt ra cất bổng thân hình lên trên không.

Đây là thứ khinh công khó luyện vô cùng, thân pháp chỉ nhờ vào một hơi thở.

Lão vốn không chuẩn bị nhảy lên, vì vậy hơi thở ấy hít vào không khỏi có chậm đi một chút. Tuy chỉ có chậm đi một khoảnh khắc nhỏ bé, khoảnh khắc ấy cũng là một cái chớp nhoáng chết người.

Lão có thể cảm thấy cái hơi hướm lạnh lẽo như băng của cây câu dính vào đùi mình.

Lão biết cái đùi của mình từ đây đã sắp phải ly biệt với thân hình của mình, vĩnh viễn phải ly biệt.

Máu tươi bắn ra tung tóe, che hết cả mặt mũi của Dương Tranh.

Đợi đến khi y trừng mắt được ra để nhìn, Lam Nhất Trần đã nằm sổng soài bên cạnh một gốc cây, gương mặt trắng bệch, không còn một chút máu, một cái chân đã bị chặt đứt ngang từ đầu gối.

Một tay kiểm khách tung hoành trong giang hồ cả một thời, bây giờ lại kết cuộc như thế sao.

Trong lòng Dương Tranh bỗng nổi lên một cảm giác thật thương tiếc, nhưng y còn chưa quên những lời bi phẫn của phụ thân y lúc lâm tử. Y xông lại trước mặt Lam Nhất Trần hỏi:

- Phụ thân tôi có thù hận gì với ông? Tại sao ông lại đánh người đến trọng thương như vậy?

Lam Nhất Trần nhìn y, ánh mắt đã lạc thần, gương mặt trắng bệch của lão bỗng lộ một nụ cười thê lương:

- Đây là chuyện mười năm trước đây.

Giọng của lão thật yếu ớt.

- Năm ấy vào ngày trùng dương, ta bị năm người còn lại trong bọn Vũ Đương thất tử truy sát, chạy đến đỉnh Chung Nam nơi Vong Ưu Nham.

Nham cốc cao ngàn trượng, ngó xuống vực thẳm phía dưới, không còn đường nào trốn thoát, Lam Nhất Trần chắc chắn sắp chết không còn nghi ngờ gì nữa.

- Nào ngờ phụ thân của người rượt tới, sóng vai cùng ta đánh với kẻ địch, đánh chết mất bốn người, cuối cùng lại bị một người trong bọn là Vô Căn tử đánh cho một cú nội gia Kim Ty Miên Chưởng.

Lam Nhất Trần rầu rầu nói:

- Nếu không phải y đã cứu ta, chắc chắn y sẽ không bị trọng thương như vậy.

Thật ra y không thiếu ta món nợ gì, lúc ta đưa cây câu cho y, chỉ bất quá vì ta cảm thấy nó là thứ đồ vứt đi, không ngờ phụ thân của người đem nó luyện thành một thứ lợi khí thiên hạ vô song như vậy.

Dương Tranh mặt mày thảm thê, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống đầm ướt cả áo quần.

- Người bị trọng thương là vì muốn cứu ông?

- Đúng vậy.

Lam Nhất Trần nói:

- Sư phụ của y là một vị kiếm sư, y luyện hổng đi một khối kim loại quý báu của ta nên xấu hổ phải tự tận, không phải ta bức bách y. Từ lúc ta chôn sư phụ y, rồi đưa cho y cây câu bị hư hoại đó, y cứ nghĩ là mình thiếu ta một món nợ. Y biết Vũ Dương thất tử có cừ oán với ta, vì vậy y giết di mất hai người trong bọn là Minh Hữu và Minh Phi.

Lam Nhất Trần than dài:

- Tuy tính tình y quái dị, nhưng y là một hảo hán ân oán phân minh.

Trái tim của Dương Tranh hình như đã bị xé ra từng mảnh.

Phụ thân của y là một hảo hán ân oán phân minh, nhưng y lại đem người bạn vong niên còn là ân nhân của phụ thân mình đem đánh cho thành tàn phế.

Làm sao y có mặt mũi nào nhìn phụ thân y dưới tuổi vàng?

Nhưng Lam Đại tiên sinh chẳng thấy có vẻ gì oán hận y, ngược lại lão còn ôn tồn nói với y:

- Ta biết người đang nghĩ gì trong lòng, nhưng người đừng vì chuyện đánh ta trọng thương mà khó chịu, cái mạng của ta vốn là do người cứu đấy thôi.

Lão nói:

- Hôm đó nếu không có người, ta đã chết dưới lưỡi kiếm của Ưng Vô Vật rồi.

Lão cười khố nói:

- Bởi vì nhãn lực của ta đã không xong, ta khoe khoang thần nhãn gì đó lung tung, chính là muốn che giấu cái điểm đó, đêm đó không có sao không có trăng, ta chẳng thấy Ưng Vô Vật xuất thủ ra sao, y vừa rút kiếm ra, ta đã biết chết chắc chắn. Chính như mười năm trước bị Vũ Đường thất tử rượt tới Vong Ưu Nham vậy.

Giọng của lão càng suy nhược, lão chap choạng lấy trong người ra một bình thuốc màu đen tuyền, bỏ vào miệng nhai một hồi, đem một nửa thoa vào chỗ đầu gối bị chặt cụt, xé mảnh áo băng bó cẩn thận, còn nửa kia nuốt vào trong bụng, sau đó mới nói tiếp:

- Vì vậy hiện tại ta đã thiếu cha con người hai mạng người, chỉ có một cái chân thì ăn nhằm gì?

Lam Đại tiên sinh nói:

- Huống gì người chặt đi một cái chân của ta, cũng là giúp ta được một chuyện.

Lão còn cười cười lên một tiếng:

- Từ cái trận ở Vong Ưu Nham đến bây giờ, ta đã muốn thoát ra khỏi giang hồ, nhưng người khác không muốn vậy. Bởi vì ta là Lam Nhất Trần, Thần Nhãn Thần Kiếm lòng danh thiên hạ, mỗi năm không biết có bao nhiêu người muốn giết ta để thành danh, bức bách ta phải xuất thủ, Ưng Vô Vật chỉ bất quá là một trong những người đó thế thôi.

Người ở trong giang hồ, nhất là hạng người như lão, hình như vĩnh viễn làm như là một con ngựa bị người ta quất roi vào mông, không những không thoát lui được, ngay cả ngừng cũng ngừng lại không được.

- Nhưng hiện tại ta đã có thể nghỉ ngơi được rồi.

Lam Đại tiên sinh mỉm cười nói:

- Một kiếm khách chỉ còn có mỗi một chân, người khác đã chẳng thèm để mắt vào y, dù có thắng được, cũng chẳng vinh hạnh gì, vì vậy không chừng ta còn có thể nhờ vậy mà sống thêm được vài năm, sống qua được vài năm thái bình.

Lão nói đấy là sự thực.

Nhưng Dương Tranh không hề nghe lão nói vậy mà cảm thấy dễ chịu chút nào.

- Tôi sẽ trả lại ông một cái chân.

Dương Tranh bỗng nói:

- Đợi tôi làm chuyện của tôi xong rồi, tôi nhất định sẽ trả lại ông.

- Người muốn đi làm chuyện gì?

Lam Nhất Trần hỏi:

- Có phải là đi tìm Địch Thanh Lâm và Vương Chấn Phi không?

- Sao ông biết được?

- Chuyện của người ta biết rất rõ ràng.

Lam Đại tiên sinh nói:

- Ta cũng biết Vương Chấn Phi là người của Thanh Long hội, bởi vì ta chính mắt trông thấy y đi thu xác hai gã thuộc hạ của Thanh Long hội, ta lại cố ý đi tìm y để thám thính tin tức của người, y quả nhiên nghĩ lầm ta sẽ đi tìm người để giết.

Lão cười cười rồi nói tiếp:

- Bởi vì người trong giang hồ đều nghĩ rằng vị kiếm sư đó bị ta bức tử, trừ Ưng Vô Vật ra, không còn ai biết được ta và Dương Hận có giao tình với nhau.

Dương Tranh trầm ngâm.

Lam Đại tiên sinh lại nói:

- Ta cũng biết người có đi tìm Khoái Dao Vạn Thành. Từ những chuyện y nói cho người biết mà suy đoán, nhất định người đã nghĩ là Vạn Quân Vũ đã bị Địch Thanh Lâm đâm chết, chỉ vì y không chịu gia nhập vào Thanh Long hội. "Thuận ngã giả sinh, nghịch ngã giả tử" (theo ta thì sống, nghịch ta thì chết), Thanh Long hội muốn giết Vạn Quân Vũ, chỉ có Địch Thanh Lâm mới có thể làm được mà không để lại hậu hoạn. Do đó có thể thấy, Địch Thanh Lâm với Thanh Long hội có liên hệ với nhau.

Lỗi suy nghĩ và phán đoán của lão hoàn toàn giống như Dương Tranh, chỉ bất quá lão còn chưa biết một điểm trọng yếu trong đó.

Dương Tranh vốn tìm không ra lý do tại sao Địch Thanh Lâm lại đi giết Tư Tư làm gì.

Nhưng bây giờ y đã nghĩ ra thông suốt.

Lúc đó Tư Tư chắc chắn là người đang ở bên cạnh của Địch Thanh Lâm, chuyện của Địch Thanh Lâm chỉ có một mình cô là biết nhiều nhất.

Lúc Vạn Quân Vũ chết, Địch Thanh Lâm nhất định không ở bên mình cô.

Cô là một thiếu nữ cực kỳ thông minh, hẳn hẳn đã nghĩ ra được dễ dàng cái chết của Vạn Quân Vũ và Địch Thanh Lâm chắc chắn là có liên hệ.

Cô muốn đeo dính bên người Địch Thanh Lâm, rất có thể cô sẽ dùng cơ hội này để ép y. Muốn giữ một người đàn ông, có những người đàn bà không tiếc làm bất cứ chuyện gì.

Chỉ tiếc là cô nhìn lầm con người của Địch Thanh Lâm.

Vì vậy mà từ đó cô phải biến đi mất.

Những điều đó chỉ là suy tưởng của Dương Tranh thế thôi, y không chính mắt mình trông thấy, cũng không có chứng cứ gì.

Nhưng trừ như vậy ra, thật tình y không nghĩ ra được lý do gì Địch Thanh Lâm muốn giết Tư Tư.

Nếu y chỉ bất quá không muốn bị cô đeo dính vào mình, y sẽ có ít nhất là trăm cách để đẩy cô ra chỗ khác, cần gì phải giết cô đi?

Lam Đại tiên sinh chỉ biết Dương Tranh muốn giành lại những đồ bảo tiêu đã bị cướp mất, lão không hề biết y còn muốn tra xét chuyện Tư Tư bị mất tích.

Vì vậy lão chỉ bất quá tra giùm cho Dương Tranh những chuyện liên quan đến Vương Chấn Phi và bí mật về Thanh Long hội.

Chính lão cũng không ngờ lão tra ra cái điểm đó lại là chỗ quan trọng nhất, không những vậy nó còn là một đường dây.

... Cái chết của Vạn Quân Vũ, cái chết của Tư Tư, cái chết của Liên Cô, tình cảnh nguy hiểm của Như Ngọc, Tiểu Diệp Tử muốn giết nàng, bảo tiêu bị cướp, bạc bị tráo, gã thích khách của Thanh Long hội, người thu xác thích khách, chỗ dấu bạc. Bao nhiêu chuyện đó vốn không có điểm gì liên hệ với nhau, nhưng hiện tại đều đã được đường dây nối liền thành một chuỗi.

Sức thuốc trong bình màu đen tuyền đã bắt đầu có công hiệu.

Một kẻ giang hồ thường vào sống ra chết, bên người thường thường mang theo linh dược cứu mạng, có thứ trả giá cao, có thứ bần tiện tặng mình, có thứ chính mình điều chế lấy, bất kể là làm cách gì có được, đều nhất định là hữu hiệu.

Gương mặt của Lam Đại tiên sinh đã có bề dờ ra nhiều lắm.

- Lúc này ta có ý khích cho người tức giận lên, bức bách người xuất thủ, chính là vì muốn thử xem người đã được bao nhiêu chân truyền của phụ thân người.

Lão nói:

- Oai lực của Ly Biệt câu, phải cần được phát huy trong lúc phần nộ, tức tối tràn đầy trong ngực thì mới có hiệu lực.

Chân của lão do đó mà phải ly biệt, nhưng lão không hề hối tiếc.

Khắp thiên hạ này không có mấy người có thể chỉ trong một chiêu đã cắt bay được cái chân của Lam Đại tiên sinh.

- Lấy tình huống của người hiện giờ mà nói, Vương Chấn Phi không đáng sợ.

Lam Nhất Trần nói:

- Chân chính đáng sợ nhất chỉ có Ứng Vô Vật và Địch Thanh Lân.

- Giữa Ứng Vô Vật và Địch Thanh Lân cũng có liên hệ gì sao?

- Không những có liên hệ, mà còn liên hệ rất mật thiết.

Lam Nhất Trần nói:

- Trong giang hồ thậm chí còn có rất nhiều người đang đồn rằng Ứng Vô Vật là bạn thân của mẹ Địch Thanh Lân lúc bà ta chưa lấy chồng.

- Lời đồn đãi không thể tin được.

Dương Tranh nói:

- Tôi không tin.

Ánh mắt của Lam Đại tiên sinh lộ vẻ tán thưởng, lão đã phát hiện ra con trai của người bạn quá cố của mình cũng là một tay hảo hán, không dò xét đời tư người khác, không dèm pha, cũng không dễ dàng tin lời đồn nhảm.

- Nhưng bất kể ra sao, Địch Thanh Lâm nhất định đã được chân truyền kiếm pháp của Ưng Vô Vật.

Lam Nhất Trần nói:

- Hiện tại không chừng ngay cả Ưng Vô Vật cũng không phải là đối thủ của y.

- Tôi sẽ để ý cẩn thận.

Lam Đại tiên sinh trầm ngâm một hồi, ánh mắt của lão bỗng sáng rực lên, lão trầm giọng nói:

- Nếu kiếm pháp của Địch Thanh Lâm mà thắng được Ưng Vô Vật, người sẽ có cơ hội rồi đó!

- Tại sao?

- Bởi vì trong đời của một vị thế tập nhất đẳng hầu, nhất định sẽ không để cho mình bị có tí ô danh gì phía sau lưng.

Lam Đại tiên sinh nói:

- Nếu Ưng Vô Vật không còn là đối thủ của y, lão ta còn hữu dụng gì được nữa cho y?

Dương Tranh nắm chặt hai nắm tay:

- Địch Thanh Lâm có thể làm được chuyện như vậy sao?

- Y làm được.

Lam Nhất Trần nói:

- Thân thế và tính tình của người khác hẳn với y, vì vậy người sẽ vĩnh viễn không bao giờ hiểu được lối suy nghĩ và cách làm của y.

Lão bỗng thở ra một tiếng:

- Muốn làm hạng người như Địch Thanh Lâm cũng không phải là chuyện dễ dàng, y cũng có cái khổ của y.

... Còn ai không bị thống khổ?

... Chỉ cần là con người, là sẽ có thống khổ, chỉ xem mình có dũng khí để khắc phục được nó hay không thế thôi, nếu mình có được dũng khí, nó sẽ biến thành một thứ lực lượng to lớn, còn không suốt đời mình chỉ là một thứ nô lệ bị nó chà đạp dưới chân.

Lam Đại tiên sinh chậm chậm di động thân hình, cho người mình ngồi thẳng dậy thoải mái được một chút:

- Hiện tại người có thể đi được rồi đấy, để ta nghỉ ngơi ở đây thôi.

Lão nhắm mắt lại:

- Bất kể người còn có gì để nói hay không, đợi người về lại đây rồi nói cũng không muộn.

- Ông còn sống để đợi tôi về đây?

Lam Đại tiên sinh cười cười:

- Tính đến bây giờ, cơ hội còn sống sót của ta xem ra lớn hơn của người.

Dương Tranh hít vào một hơi thật dài, quay người lại, bước mạnh dạn ra khỏi khu rừng âm u.

Ngoài bìa rừng, mặt trời chiếu xuống rạng rỡ khắp nơi.

Ánh mặt trời sáng lạn huy hoàng như vậy, sinh mệnh rực rỡ muôn màu như vậy, y tin tưởng Lam Đại tiên sinh nhất định sẽ lo liệu được thân mình, nhất định sẽ tiếp tục sống.

Nhưng còn y, đối với sự sống chết của mình, y lại không có lấy chút chắc chắn gì trong tay.

CỔ LONG

LY BIỆT CÂU

Dịch giả: Lê Khắc Trường
Đã Tự Cao Thủ: Tiểu Diện Nhân

HỒI 8

Ý Trời Như Dao

Mặt trời đang lên, chiếu vào con đường nhỏ gập ghềnh khó đi, cũng chiếu vào dãy trường lang hoa lệ rộng rãi trong hầu phủ.

Chỉ có ánh mặt trời mới thật là công bình, dù mình có là kẻ đã chết tới nơi, nó cũng sẽ chiếu vào người mình y như vậy, cho mình cái cảm giác ấm áp sáng sủa.

Lúc Dương Tranh đang đi dưới ánh mặt trời, Dịch Thanh Lâm cũng đi dưới ánh mặt trời. Tuy y đã qua hết một đêm kịch chiến không ngủ, y vẫn cảm thấy tinh thần rất phấn chấn, mặt mày tươi rói, còn có thể đi làm biết bao nhiêu chuyện.

Tinh lực của y hình như không bao giờ dùng được cho hết, nhất là lúc y cảm thấy rất thỏa mãn với chính mình.

Y đối với nhát kiếm xoay ngược lại lúc này rất là thỏa ý. Nhát kiếm ấy, tốc độ ấy, lực lượng, thời cơ, đều hợp thích vô cùng, thậm chí có thể nói đã đạt đến chỗ đăng phong của kiếm thuật.

Làm được đến chỗ không còn nhờ vào may mắn, y đã bỏ ra một phí tổn tương đương.

Hiện tại y quyết định mình nên đi hưởng thụ chút đỉnh, y xứng đáng được hưởng thụ lắm đấy chứ.

Bởi vì y đã thắng.

Thắng lợi vĩnh viễn thuộc về phần của y.

Tiểu Thanh cũng thuộc về y.

Lúc Hoa Tứ gia lại, y cũng đem cô lại, hiện tại nhất định cô đang khát vọng chờ đón y.

Nghĩ đến cô con gái có cái eo uốn éo như con rắn và gương mặt đầy khao khát, Địch Thanh Lâm bỗng cảm thấy có một luồng khí nóng đang chạy từ dưới bụng lên.

Đây mới là chân chính hưởng thụ.

Đối với Địch Thanh Lâm, trừ sống và chết ra, trên đời này không có chuyện gì chân thật bằng chuyện hưởng thụ.

Giết người không những không làm y yếu đuối mệt mỏi đi, trái lại còn làm cho y phấn khởi sung túc, mỗi lần giết người xong, y đều cảm thấy như vậy.

... Đàn bà tại sao lại dính chung với cái chết như vậy? Trước giờ y cứ cảm thấy đàn bà và cái chết làm như có gì liên hệ rất bí mật với nhau.

Tận cùng của trường lang, y đẩy một cánh cửa rồi bước vào, Tiểu Thanh trần truồng như nhộng ngã vào lòng y.

Sau vài trận nóng bỏng dồn dập, cô đã hoàn toàn kiệt quệ. Cô chinh phục được đàn ông, không chừng chỉ vì mỗi lần như vậy, cô đều để cho đàn ông cảm thấy mình đã bị chinh phục hoàn toàn.

Nhưng đợi đến lúc Địch Thanh Lâm tắm rửa xong xuôi bước ra, cô đã trở lại nguyên vẻ kiêu diễm, không những vậy, cô đã rót cho y một ly rượu, quỳ trước mặt y, đưa hai tay nâng ly rượu lên đến bên miệng y.

Không ai yêu cầu cô phải làm vậy, đó là cô cam tâm tình nguyện, cô thích phục vụ đàn ông, thích được đàn ông hành hạ khinh khi.

Hạng người đàn bà đó không nhiều, hạng người đàn bà đó mới chân chính làm đàn ông mê say khoái lạc.

Địch Thanh Lâm đang than thở trong bụng, y tiếp lấy ly rượu, uống cạn một hơi, đang tính ôm cô vào lòng nữa.

Lần này Tiểu Thanh lại tuột ra khỏi lòng y như một con rắn, đứng ở xa xa, lấy ánh mắt thật kỳ dị nhìn y.

Gương mặt trắng trẻo của Địch Thanh Lâm bỗng nhăn nhó lại, mồ hôi lạnh đang chảy đầm đề trên mặt.

- Trong rượu có độc.

Giọng của y đã biến ra ú ớ.

- Có phải người đã hạ độc vào trong rượu?

Nét sợ hãi trên gương mặt của Tiểu Thanh lập tức biến đi đâu mất, cô lại nở một nụ cười mê hồn:

- Anh là người đàn ông thật tuyệt, thật em không ngờ nào để anh chết, chỉ tiếc là anh biết chuyện nhiều quá.

Tiểu Thanh cười quyến rũ nói:

- Anh còn sống, đối với bọn em chỉ có chuyện xấu, không có chuyện tốt.

- Các người?

Địch Thanh Lâm hỏi:

- Người cũng là người trong Thanh Long hội sao?

Tiểu Thanh cười càng thêm ngọt ngào:

- Sao em lại không phải được?

Địch Thanh Lâm gắng gượng giữ cho mình không ngã.

- Tiền bạc của các người còn đang ở trong ngân khố của ta, ta chết đi, các người làm sao đem được đi?

- Tiền bạc vốn ở tại nơi đây, bởi vì anh vốn là người chủ mưu vụ cướp tiêu, em vì phải tra xét vụ án này mà không tiếc thất thân với anh, do đó mới phá được vụ án này.

Vì tự vệ, em phải giết anh.

Tiểu Thanh nói:

- Vương tử phạm pháp, đều đồng tội như thứ dân, tuy anh là một vị hầu gia, nhưng cũng biết làm sao hơn.

- Nhưng tiền bạc các người phải giao lại cho quan phủ, các người không lấy được rồi sao.

- Chúng em thật tình cũng không muốn đi lấy một trăm tám chục vạn lượng bạc đó, bởi vì chúng nó nóng bỏng quá.

Tiểu Thanh nói:

- Chúng em chỉ lấy ba phần là đã thỏa mãn lắm rồi.

- Ba phần?

- Không lẽ anh còn chưa biết quan phủ đã đề bằng bố cáo, bất kỳ ai tìm lại được bảo tiêu bị mất cướp, đều được thưởng ba phần.

Tiểu Thanh nói:

- Ba phần là năm mươi bốn vạn lượng, bao nhiêu đó cũng nhiều lắm rồi, bọn họ vui lòng giao cho, chúng em nhận lấy thoải mái, mọi người không ai phiền khổ gì, không phải là tất cả đều sung sướng sao? Dù trong đó có gì đáng nghi ngờ cũng chẳng còn ai công đâu đi truy cứu nữa.

- Còn Dương Tranh?

- Cái tên tiểu tử đó bất quá chỉ bị chúng em dùng làm tấm mộc, chúng em nhất định phải làm cho anh nghĩ là chúng em muốn dùng y để giá họa. Nhưng anh mới là người chúng em đặt mũi dùi vào.

Địch Thanh Lâm hình như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng ngay cả một chữ cũng thốt không ra lời, cổ họng của y hình như đang bị đôi bàn tay vô hình bóp chặt lấy.

Tiểu Thanh nhìn y, hình như lộ vẻ đồng tình:

- Thật ra anh cũng không nên trách chúng em làm vậy với anh.

Cô nói:

- Không những anh biết nhiều quá, anh còn là tiểu hầu gia. Một vị thế tập nhất đẳng hầu gia trong nhà ít nhiều cũng có thứ bảo vật truyền đời, không chừng không chỉ có một trăm tám chục vạn lượng thôi. Anh chết rồi, không chừng bao nhiêu đó đều thành của chúng em hết.

Cô cười ngặt nghẽo nói tiếp:

- Anh lấy lương tâm ra mà nói, chúng em làm chuyện này có hay tuyệt không?

Địch Thanh Lâm nhìn cô, gương mặt trắng trẻo cao ngạo đó bỗng biến thành không còn một nét biểu tình gì, nhưng khóe miệng của y bỗng nhếch lên một nụ cười tàn bạo:

- Còn có một chuyện người phải nên hỏi ta.

Y nói.

- Chuyện gì?

- Người phải nên hỏi ta, uống xong ly rượu lũng ruột tắt cổ họng điều chế đặc biệt cho ta đây, đáng lý ra ta đã chết từ hồi nào, tại sao đến bây giờ còn chưa chịu chết?

Da thịt trên gương mặt của Tiểu Thanh bỗng cứng đờ ra, nụ cười ngọt ngào quyến rũ đã biến ra nhăn nhéo thật là dễ sợ.

Chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ bé ấy, cô thiếu nữ mỹ miều non nớt kia hình như đã già đi mất mấy chục tuổi, hình như già đi đến mức muốn chết được rồi.

- Không lẽ người đã biết từ lâu?

Cô hỏi Địch Thanh Lâm.

- Đại khái là sớm hơn người ta tưởng tượng chút xíu.

- Tại sao người không giết ta?

- Tại vì người còn dùng được.

Giọng nói của Địch Thanh Lâm bình tĩnh mà tàn bạo:

- Bởi vì lúc đó ta còn có chỗ dùng được người.

Gương mặt kiều diễm mỹ lệ của Tiểu Thanh bỗng có mấy sợi gân xanh nổi lên, một người đàn bà dễ thương đẹp đẽ như tiên vậy bỗng biến thành như ác quỷ thật dễ sợ, cô ta bỗng rút trong người ra một cây kim dài chừng bảy tám tấc, chồm lại đâm vào tim của Địch Thanh Lâm.

- Người không phải là con người, thật không phải là con người!

Cô gào lên:

- Người là một đứa súc sinh!

Địch Thanh Lâm lạnh lùng nhìn cô đang chồm lại, y chẳng thèm động đậy tí nào, chỉ lạnh lùng nói với cô:

- Một người đàn bà nếu không phân biệt được rõ ràng ai là người ai là thú, người đàn bà đó đã hết dùng được rồi.

Triệu Chính sống trong một gian nhà bốn phòng phía sau vệ môn của tỉnh phủ, căn nhà này do quan phủ xây cho y lúc y được thăng chức lên làm tổng

bộ đầu, cái chức vị này tuy không cao nhưng rất có quyền lực, y làm như vậy đã được mấy chục năm, y đã sống trong căn nhà này từ lúc nó còn mới nguyên cho đến bây giờ, cây cột trước nhà đã sắp bị mọt ăn thành trống lỏng.

Nhưng y vẫn còn sống trong đó rất thoải mái.

Bởi vì y đã sắp gần đến tuổi về hưu rồi, về hưu rồi chẳng còn phải ở trong cái nhà cũ rích này làm gì nữa.

Y đã dùng đủ thứ các tên họ đi các nơi khác mua mấy tòa nhà khí phái đường bộ, ruộng nương nhà cửa quanh vùng phụ cận cũng là của y, bao nhiêu đó cũng đủ cho y ăn xài cả nửa đời còn lại.

Triệu Chính hồi còn trẻ cũng có lấy vợ, nhưng chừng được nửa năm, bà vợ vì ăn trộm đi của y ba lượng bạc để mua đồ phấn son bị y thôi, về nhà cha mẹ không lâu, bèn treo cổ lên rường nhà tự tử.

Từ đó về sau, y chẳng lấy thêm bà vợ nào, cũng chẳng có nhà nào dám gả con gái cho y.

Nhưng y chẳng phiền hà gì cả.

Bên cạnh y lúc nào cũng có mấy cô trẻ tuổi mày thanh mắt sáng phục thị y, rót trà pha nước trái giường đắp chăn ấm lưng bóp chân cho y.

Hôm nay trời cũng tốt, y đặc biệt gọi lão đẩy xe mài dao khắp khiêng đi qua trước cửa, kêu lão vào nhà, y giữ trong người một cây phác dao, cây dao chẻ củi và ba con dao trong phòng bếp cũng đều phải cần mài lại.

Lão già thọt chân họ Lăng, cả ngày đẩy chiếc xe đi quanh vùng mài dao cho thiên hạ, lão mài rất cẩn thận, con dao dù có sét rỉ cụt nhùn tới đâu, vào tay lão là lập tức biến dạng ngay.

Triệu Chính sai người đem cái ghế đẩu la lại, pha một bình trà đậm, ngồi ngoài sân dưới đám hoa nhìn lão mài dao.

Trong sân không có ai, vì vậy cửa lớn không đóng lại, vì vậy Dương Tranh không cần phải gõ cửa chỉ đi thẳng một mạch vào trong nhà.

Triệu Chính hiển nhiên cảm thấy rất bất ngờ, nhưng y vẫn gắng gượng đứng dậy, cười nửa miệng hỏi Dương Tranh:

- Chú thật là khách quý, hôm nay đại giá quang lâm, có phải là có tin mừng gì cho tôi không?

- Không có, ngay cả một tin mừng cũng không.

Dương Tranh nói:

- Tôi chỉ bắt quá lại đây ngồi nói chuyện chơi với ông một lát.

Triệu Chính chẳng còn thấy nụ cười đâu nữa, y sa sầm nét mặt nói:

- Lão đệ, không lẽ chú đã quên mất hạn kỳ của chú chỉ còn có bốn năm ngày gì nữa sao, chú còn tâm tình đâu lại đây nói chuyện chơi?

Dương Tranh chẳng thềm để ý, y đi thẳng vào trong phòng khách ở trước nhà.

Triệu Chính nhìn chăm chăm vào sau lưng y, vào cái đồ y gói cầm trong tay một hồi, rồi cũng theo vào, thái độ của y lại thay đổi, nét mặt lại tươi cười lên:

- Chú đã lại đây, ăn một miếng cơm rồi đi. Tôi kêu người đi lấy rượu cho chú.

- Không cần.

Dương Tranh đang nhìn bức họa trên tường:

- Ông nghe tôi nói chuyện này xong, đại khái sẽ không mời tôi uống rượu nữa.

Triệu Chính chau mày hỏi:

- Rốt cuộc chú muốn nói chuyện gì vậy?

Dương Tranh bỗng quay người lại, nhìn thẳng vào y:

- Tôi bỗng có một thứ suy tưởng thật kỳ quái, bỗng phát hiện ra ông là một người thật là siêu đẳng.

- Sao?

- Nghe Bát cướp tiêu xong, hành tung vẫn giữ rất bí mật, vậy mà ông biết được.

Dương Tranh nói:

- Chụp được yếu phạm như Nghe Bát là một công lao thật to lớn, vậy mà ông không chịu lại tranh công với tôi.

Y lạnh lùng nói tiếp:

- Hình như ông đã sớm biết bạc đã bị tráo từ đời nào, quả thật là siêu đẳng.

Triệu Chính biến hẳn sắc mặt:

- Chú nói thế là có nghĩa gì?

Dương Tranh cười nhạt:

- Tôi có ý gì ông là người còn rõ ràng hơn ai.

Y nói:

- Chuyển tiêu lớn đường đó, Vương Chấn Phi còn không chịu thân tự đi áp, nhưng bạc vừa được đem về, ngay tối hôm đó y đã về ngay lại, lúc bắt thủ phạm cướp tiêu chẳng thấy ông đâu, nhưng khi Vương Chấn Phi vừa đến, ông đã lò dò lại, không những vậy lập tức đã truy ra ngay bạc đã bị tráo rồi.

Dương Tranh lại nói:

- Muốn tráo bao nhiêu đó bạc không phải là chuyện dễ dàng, phải tốn biết bao thì giờ, tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ nghĩ ra được có một người có đủ thì giờ làm chuyện đó.

Triệu Chính mặt mày xanh lè, nhưng còn cố ý hững hờ hỏi Dương Tranh:

- Chú nói đó chắc là Nghê Bát?

- Nếu Nghê Bát tráo bạc, y đã chẳng vì mấy xe bạc giả đó mà đi liều mạng, cũng không đến nỗi chết oan như vậy.

Dương Tranh nói:

- Nếu là mấy tên tiêu sư đi áp tiêu làm, thì bọn họ cũng không vì thế mà bị chết.

Y bỗng thở ra một tiếng:

- Triệu đầu nhi, ông đã có nhà có đất, tại sao còn đi cấu kết Thanh Long hội, làm những chuyện như vậy? Không lẽ ông cho là tôi còn không biết Vương Chấn Phi là người của Thanh Long hội?

Triệu Chính không phủ nhận nữa, y hỏi Dương Tranh:

- Chú muốn tôi phải làm sao?

- Tôi muốn ông nói ra Vương Chấn Phi hiện giờ đang ở đâu.

Dương Tranh nói:

- Tôi còn muốn ông đi thú nhận tội lỗi.

- Được, ta làm được chuyện đó.

Triệu Chính bằng lòng tỉnh bơ:

- Chỉ tiếc là dù ta có cho chú biết Vương Chấn Phi đang ở đâu, chú cũng chẳng làm gì được y.

- Tại sao?

Triệu Chính cố ý thờ ra:

- Cửa hầu phủ thâm sâu như biển, chú vào được đó bắt người sao?

Địch Tiểu Hầu, Địch Thanh Lâm, bao nhiêu chuyện đó vốn không có liên hệ gì đến y, bởi vì y vĩnh viễn ở trên cao. Những chuyện dơ dáy xấu xa trong chốn giang hồ làm sao lại dính vào tấm thân trắng toát không nhiễm một chút bụi trần kia?

Có điều bao nhiêu chỗ trọng yếu đều tập trung vào một con người của y.

Dương Tranh bỗng sực nhớ lại lời nói của phụ thân y lúc còn sống:

... Có những người rất giống con nhện, suốt ngày ngồi dệt võng không ngớt, đợi người khác sa vào lưới của y, nhưng người đầu tiên bị nằm dính kẹt trong cái lưới đó chính là y.

... Có những người cho rằng nhện ngu muội, chính con nhện ắt cũng biết là vậy, nhưng nó không thể không làm vậy, bởi vì cái mạng lưới ấy không những là lương thực của nó, mà còn là cái lạc thú của nó, không dệt võng là không cách nào sống nổi.

- Ta sẽ đi tự thú đấy.

Triệu Chính lại nói:

- Ta và bọn họ không phải là một thứ, ta ăn lương bổng nhà quan, làm chuyện quan, pháp luật nhà quan đã mọc rễ trong người ta, có những chuyện ta làm không được.

Y gắng gượng cười lên một tiếng:

- Huống gì tuy ta có cấu kết chút ít với bọn họ, thật ra ta cũng chẳng làm chuyện gì quá tệ, nếu ta ra tự thú, tội trạng cũng không lớn gì, còn chú thì sao? Có thật chú sẽ vào hầu phủ bắt người không?

Dương Tranh trả lời rất mau lẹ ngắn gọn, mà cũng rất bình tĩnh:

- Đúng vậy.

Y nói:

- Hiện tại tôi đi đây.

- Vậy thì ta tiễn chú đi trước.

Triệu Chính nói:

- Nhưng chú lại đó, nhất định phải đặc biệt cẩn thận.

Dương Tranh chẳng nói gì thêm, nói đến bao nhiêu đó, bất cứ nói thêm gì nữa cũng dư thừa thôi.

Y bước ra ngoài.

Bọn họ lặng lẽ đi qua cái sân nhỏ, lão già mài dao đang còn ngồi cúi đầu mài dao, làm như chẳng nghe chẳng thấy điều gì, bởi vì lão ta đang tập trung tinh thần mài hai cây đao không lấy gì làm trân quý lắm.

Còn thanh phác đao những người trong lục phiến môn hay xài đã được mài xong, lưỡi đao lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Dương Tranh đi qua bên cạnh lão, Triệu Chính cũng đi qua, bỗng xoay người hót lấy cây phác đao chém một nhát vào sau cổ Dương Tranh.

Ít nhất y cũng cho rằng nhát đao đó đã chém vào sau cần cổ của Dương Tranh, bởi vì y tin chắc nhát đao đó không thể nào trật được.

Chỉ tiếc là y vẫn bị trật.

Dương Tranh hình như đã tính đúng Triệu Chính sẽ làm vậy, y bỗng khom lưng lại, xoay ngược tay phản kích, lấy cây Ly Biệt Câu đang được bọc lại bằng miếng vải đánh vào giữa rё xương sườn thứ tư và thứ bảy giữa ngực Triệu Chính.

Xương sườn gãy nát, cây phác đao rớt xuống.

Gương mặt của Triệu Chính vì đau đớn và kinh hãi mà nhăn nhúm lại, nhăn nhúm xong bỗng cứng đờ ra, vĩnh viễn không còn trở lại như xưa.

Vì vậy sau này y ở trong tù, bạn bè trong đó đặt cho y một cái biệt hiệu, gọi là "quái kiếm".

Dương Tranh nhìn y thở ra:

- Tôi thật tình đang hy vọng ông chiếu theo lời ông đáp ứng tôi mà làm, chỉ tiếc là tôi cũng biết ông nhất định không chịu làm vậy, ông đã lọt chân vào đó sâu quá rồi.

Lão già này giờ đang cúi gằm đầu mài dao bỗng thở ra một tiếng, nói ra một câu không ai ngờ lão sẽ nói ra.

Lão bỗng than thở rồi nói:

- Con trai của Dương Hận quả thật không hổ là con trai của Dương Hận.

Dương Tranh xoay người lại, kinh ngạc nhìn lão già mài dao thọt chân ốm yếu suy nhược:

- Sao ông biết tôi là con của người đó?

- Bởi vì dáng điệu của ông bây giờ in hệt lúc tôi gặp y không sai tí nào.

Lão già nói:

- Ngay cả tính khí cũng vậy.

- Ông gặp người lúc nào?

- Đây là chuyện đã xa xưa lắm rồi.

Lão già mài dao nói:

- Lúc đó tuổi tác của y còn nhỏ hơn ông bây giờ. Còn đang học kiếm, còn đang học luyện kiếm, sư phụ của y là Thiệu Không Dư kiếm thuật không hay ho gì, nhưng tài luyện kiếm thì đệ nhất thiên hạ.

Lão già lại thở ra một hơi nói:

- Chỉ tiếc là phụ thân của ông không để ý chí vào chuyện luyện kiếm, vì vậy mà thuật luyện kiếm của Thiệu đại sư từ đó tuyệt truyền luôn.

Dương Tranh bái lạy xuống:

- Gia phụ đã qua đời từ lâu, lúc còn sống cũng lấy đó làm điều ân hận, thường thường nói với tôi rằng, nếu người học là thuật luyện kiếm chứ không phải là thuật đánh kiếm, thì cuộc đời nhất định sẽ hoan lạc hơn nhiều.

Lão già cũng bất giác cảm thương không ngớt.

- Ngày tháng qua mau, vật đổi người vong, mỗi người một số, không ai miễn cưỡng gì được.

Lão già nói:

- Chính như là kiếm vậy.

Dương Tranh không hiểu, lão già giải thích:

- Kiếm cũng có cái mệnh vận của kiếm, không những vậy cũng như người vậy, cũng có tốt có xấu.

Lão già nói:

- Lần đó, ta đi lại gặp Thiệu đại sư, cũng là thử xem cây kiếm Linh Không y vừa mới luyện thành đó.

- Linh Không?

Dương Tranh hỏi:

- Sao trước giờ tôi chưa nghe ai nói qua?

- Bởi vì đó là thanh hung kiếm, thân kiếm có những lớp nhẵn, mũi kiếm lớp nhẵn lại phát ra ánh sáng như lửa, đây là thanh kiếm thật hung, người đeo nó nhất định sẽ gặp điều bất tường, thậm chí còn bị cái họa nhà phá thân vong.

Lão già nói:

- Vì vậy Thiệu đại sư lập tức hủy ngay thanh kiếm đó, sau đó lại dùng chỗ sắt còn dư luyện thành một thanh đao mỏng như tờ giấy.

- Thanh đao đó ở đâu?

- Nghe nói đã bị Ưng Vô Vật dùng một bộ kiếm phổ hồi xưa bị tàn khuyết đổi lấy.

Gương mặt của Dương Tranh bỗng biến đổi, hình như y vừa sức nghĩ ra chuyện gì vừa thần bí vừa kỳ diệu vừa đáng sợ.

- Nghe nói bộ kiếm phổ đó nửa bên trái bị cháy mất, vì vậy trong kiếm phổ, mỗi chiêu thức chỉ vẽ có một nửa chiêu, không thể nào luyện thành được kiếm thuật.

Lão già nói:

- Chỉ tiếc là ta chưa thấy qua cũng không biết bây giờ nó đang ở đâu.

Dương Tranh bỗng nói:

- Tôi biết.

Lão già mài đao lộ vẻ kinh ngạc, lập tức hỏi Dương Tranh:

- Sao ông biết?

- Bởi vì bộ kiếm phổ đó nằm trong tay phụ thân của tôi, vũ công của gia phụ từ đó mà ra.

- Ta biết sau này Dương Hận hoành hành giang hồ với cây câu kỳ quái.

Lão già càn kinh ngạc hơn:

- Dùng một bộ kiếm phổ không toàn vẹn, làm sao luyện được một thứ vũ công vô địch thiên hạ như vậy?

- Chỉ vì bộ kiếm phổ ấy chiêu thức không toàn vẹn, luyện kiếm tuy không được, dùng một thứ kiếm tàn khuyết đã biến hình dạng để luyện, lại luyện thành được chiêu thức chưa từng có bao giờ, mỗi chiêu đều thoát ly ra khỏi thường tình, mỗi chiêu đều không ai có thể liệu được tới.

Dương Tranh nói:

- Vì vậy nó mà đánh ra, rất ít ai chống đỡ nổi.

- Thanh kiếm tàn khuyết đã biến hình?

Lão già hỏi:

- Không lẽ chính là khối kim loại tinh anh mà Lam Đại tiên sinh đã nhờ y luyện, rồi y luyện không thành chăng? Y cũng vì đó mà phải tự tận.

- Đúng vậy.

Lão già than dài một tiếng:

- Lấy tàn bổ tàn, lấy khuyết bổ khuyết, có bộ kiếm phổ không toàn vẹn, mới có thanh kiếm không toàn vẹn, không lẽ đó là ý trời?

Dương Tranh không trả lời được, đây vốn là câu hỏi không ai có thể trả lời được.

Ánh mắt của lão già bỗng lộ ra một vẻ kỳ quái phi thường, làm như lão đã nhìn ra được một chuyện người khác không thể thấy.

- Đây không chừng không phải là ý trời.

Lão nói:

- Không chừng đây là ý của vị kiếm sư họ Thiệu.
- Tại sao lại là ý của ông ta?
- Bởi vì ông ta đã có một bộ kiếm phổ không toàn vẹn, vì vậy mới cố ý tạo ra một thanh kiếm không toàn vẹn, để lại cho đệ tử duy nhất của y.

Lão già thở dài:

- Kiếm thuật của y không ra gì, nếu làm cho đệ tử của y trở thành một tay danh hiệp tung hoành trong giang hồ, y cũng coi như đã cầu nhân được nhân rồi, chết còn có gì luyến tiếc. Vì vậy y mới không tiếc hy sinh lấy thân mình.

Dương Tranh bỗng cảm thấy lạnh buốt luôn tới cả cốt tủy, một hồi thật lâu y mới nói:

- Thanh đao mỏng tôi cũng biết nó đang nằm đâu.
- Đao ở đâu?
- Nhất định là nằm trong tay đệ tử duy nhất của Ưng Vô Vật.
- Đệ tử của y là ai?
- Thế tập nhất đẳng hầu Địch Thanh Lân.
- Sao ông biết?
- Bởi vì tôi biết y dùng thanh đao đó đi giết một người.

Dương Tranh nói:

- Dùng thanh đao đó giết người, nếu động tác đủ nhanh, bên ngoài sẽ không để lộ vết thương, máu cũng ra không được, nhưng người bị đâm nhất định sẽ vì máu ra nhiều quá trong người mà chết ngay lập tức, không thể nào cứu được.

- Ông biết người y giết là ai?
- Y giết Vạn Quân Vũ.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì không ai thấy vết thương y đâm Vạn Quân Vũ, vì vậy không ai biết nguyên nhân cái chết của Vạn Quân Vũ.

Dương Tranh lại nói tiếp:

- Nhưng tôi biết, bởi vì phụ thân tôi đã từng nói cho tôi biết, trên đời này có thứ đao mỏng như tờ giấy đó.

Gương mặt lão già mài đao cũng biến thành như gương mặt của Dương Tranh lúc nãy, lão bỗng hỏi Dương Tranh:

- Người có biết ai nhờ Thiệu đại sư luyện giùm thanh đao Linh Không đó không?

- Ai?

- Chính là Vạn Quân Vũ.

Lão già nói:

- Lúc đó y còn trẻ, đao pháp của y đã luyện thành, còn muốn luyện kiếm, y biết thanh kiếm bị Thiệu đại sư tiêu hủy nhưng chẳng nói gì, bởi vì y cũng tin đó là thanh hung kiếm, không những vậy, lúc đó y đã có thanh Ngự Lâm Tử Kim đao.

- Nhưng ông ta lại không biết Thiệu đại sư dùng chỗ sắt còn lại luyện thành cây đao mỏng đó.

- Dĩ nhiên y lại càng không biết sau này chính mình lại bị chết dưới tay cây đao mỏng đó.

Lão già lại hỏi Dương Tranh:

- Đấy có phải là ý trời không?

- Tôi không biết.

Dương Tranh nói:

- Tôi chỉ biết hiện tại chuyện tôi muốn làm cũng là chuyện Ưng Vô Vật nhất định không hề nghĩ tới.

- Ông muốn làm chuyện gì?

- Tôi muốn đi giết Địch Thanh Lâm.

Dương Tranh nói:

- Lấy chiêu thức trong kiếm phổ mà Ưng Vô Vật đã dùng để đổi lấy thanh đao mỏng ấy với Thiệu đại sư, đi giết đệ tử duy nhất của ông ta.

Y cũng hỏi lão già:

- Đấy là xảo hợp? Hay là ý trời?

Lão già ngẩng đầu nhìn trời, trời xanh một màu xanh biếc.

Gương mặt tiêu tụy suy nhược của lão bỗng nhiên lại lộ vẻ vừa thành kính vừa sợ hãi vừa hoang mang.

- Đây là xảo hợp, cũng là ý trời, xảo hợp thường thường là ý trời.

Lão già nói:

- Ý trời muốn mượn tay người làm.

... Ý trời vô thường, ý trời khó liệu, ý trời cũng khó nói, nhưng lại có ai muốn tin?

Trong phòng vẫn là một màu trắng tinh như tuyết, không tí dơ dáy, không có máu tanh, thậm chí ngay cả một hạt bụi cũng không có.

Địch Thanh Lâm mặc bộ y phục trắng tinh như tuyết đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đối diện cũng có một cái bồ đoàn, trên đó ắt hẳn vẫn còn có hơi hướm của Ứng Vô Vật, nhưng con người của Ứng Vô Vật đã vĩnh viễn tan biến.

Thi thể của y không hề ra khỏi gian phòng này, nhưng hiện tại đã vĩnh viễn tan biến.

Nếu Địch Thanh Lâm muốn tiêu diệt một người nào, nhất định y sẽ chọn một phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất, hữu hiệu nhất.

Trường lang phía ngoài cửa đã có tiếng chân người bước lại, tiếng chân của ba người.

Tiếng chân rất nhẹ nhàng, nhưng không ổn định lắm, có thể thấy được tâm tình của bọn họ không được ổn định cho lắm.

Khóe miệng của Địch Thanh Lâm lại lộ ra nụ cười thật tàn bạo, ba người ở ngoài nếu thấy được nét mặt hiện giờ của y, nhất định họ sẽ không dám bước vào cửa.

Chỉ tiếc là họ không thấy.

CỔ LONG

LY BIỆT CÂU

Dịch giả: Lê Khắc Trường
Đã Tự Cao Thủ: Tiểu Diện Nhân

HỒI 9

Cửu Hầu Phủ Sâu Thắm Như Biển

Cửa khép hờ, ba người đẩy cửa bước vào.

Gương mặt của Vương Chấn Phi lộ vẻ trắng bệch rõ rệt. Cặp mắt của Cầu Hành Kiện thì có vẻ trắng dã, không biết vì ngủ không đủ, hay là uống rượu nhiều hơn lúc bình thường chút ít.

Chỉ có Hoa Tứ gia là không thay đổi gì, bất kể y xuất hiện ở chỗ nào, bất kể đi làm chuyện gì, xem ra y đều cười hì hì rất là hòa khí, dù kêu y đi dụ dỗ vợ người ta, cướp đoạt tiền tài người ta, không những vậy còn cắt luôn cổ họng người ta, y cũng đều có vẻ như vậy.

Bọn họ đều chưa bỏ đi, bởi vì bọn họ đang còn mãi đợi, đợi tin tức của Tiểu Thanh. Bọn họ đã đợi nóng cả ruột gan lên, nhưng vẫn cứ phải đợi, bởi vì bọn họ tin tưởng, Tiểu Thanh không thể bị hư chuyện được.

Hiện tại bọn họ mới biết mình đã lầm.

Bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn. Căn phòng rộng rãi sạch sẽ trắng tinh như tuyết này, lại phảng phất đầy vẻ âm u chết chóc không sao nói được.

Hoa Tứ Gia là người cuối cùng bước vào.

Y nhất định phải bước vào là quay người lại, nhẹ nhẹ đóng cửa, bởi vì y không muốn cho Dịch Thanh Lâm thấy nét biểu tình trên gương mặt của mình.

Bất kỳ người nào bỗng thấy mặt một người mình cứ ngỡ là đã chết chắc rồi, mặt mày đều không khỏi bị biến sắc.

May mà Dịch Thanh Lâm ngay cả nhìn cũng không nhìn y nửa mắt, lại càng không chú ý đến vẻ mặt của y, chỉ hững hờ nói một câu:

- Mời ngồi.

Ba người vào phòng, mà trong phòng duy nhất chỗ có thể ngồi được là cái bồ đoàn đó.

Lấy thân phận của bọn họ, ngồi bệch ra đất chắc chắn là không được rồi. Vương Chấn Phi nhìn nhìn hai người kia, y không muốn ngồi vào chỗ duy nhất đó, nhưng Địch Thanh Lâm đã nói:

- Hoa Tứ gia, ông ngồi đi.

Hoa Tứ gia nhìn nhìn Vương Chấn Phi, Vương Chấn Phi ngoảnh mặt qua một bên nhìn bức tường trắng. Hoa Tứ gia chầm chậm ngồi xuống.

- Có phải các ông đang lấy làm kỳ lạ lắm?

Địch Thanh Lâm hỏi:

- Rõ ràng là tôi phải chết rồi, tại sao lại còn sống đây?

Y nói chuyện cũng như y giết người vậy, trực tiếp mà hữu hiệu.

Cầu Hành Kiện nét mặt lộ vẻ khẩn trương:

- Ông nói gì? Tôi không hiểu gì cả.

- Tốt lắm.

- Tôi không hiểu, tốt lắm nghĩa là sao vậy?

- Hiểu cũng tốt lắm, không hiểu cũng tốt lắm.

Địch Thanh Lâm nói:

- Hiểu hay không hiểu cũng thế thôi.

Y nhìn Cầu Hành Kiện, bình thản hỏi:

- Ông thích chết kiểu nào?

Da thịt đang căng cứng trên gương mặt của Cầu Hành Kiện, trở thành như những giây đàn đang bị đánh cho rung bắn lên:

- Tại sao tôi phải chết?

- Bởi vì tôi muốn ông chết.

Địch Thanh Lâm trả lời mãi mãi vẫn đơn giản và mau mắn.

- Thiên thanh như thủy, phi long tại thiên.

Cầu Hành Kiện gằn giọng nói:

- Ông quên chúng tôi là ai rồi sao?

- Tôi không quên.

Giọng nói của Địch Thanh Lâm vẫn bình thản:

- Tôi muốn ông chết, là ông chết, bất cứ ông là ai, cũng thế thôi.

Trong giang hồ vô số người đã nói như vậy, nhưng từ miệng của y, hơi lạnh nhạt nói ra, như một vị quan tòa có quyền sinh sát đang phán tội tử hình một phạm nhân.

Cầu Hành Kiện trừng mắt giận dữ nhìn Địch Thanh Lâm, nhưng y chẳng có dũng khí chồm lại liều mạng một phen, toàn thân bắp thịt của y đang căng thẳng, nhưng trong người y hoàn toàn mềm nhũn yếu xìu.

Cặp mắt của người này tựa như con rắn độc hút máu, đã hút hết sạch máu và dũng khí trong người y.

Vương Chấn Phi bỗng cười nhạt:

- Chết là chết, nếu ông muốn y chết, tùy tiện chết cách nào cũng vậy thôi, cần gì ông phải hỏi chết cách nào?

- Đúng vậy, chết là chết, nhất định không có chuyện gì thay thế được.

Gương mặt trắng trẻo cao quý của Địch Thanh Lâm bỗng biến ra nghiêm trang mơ màng, y nói:

- Trên trời dưới đất, chẳng còn chuyện gì chắc chắn hơn là chuyện ông sẽ chết.

Y thở ra:

- Ông nói đúng lắm.

Y vừa thở ra vừa đứng dậy, bước lại trước mặt Cầu Hành Kiện, lấy giọng còn bình thản hơn lúc nãy:

- Ông không thể coi là một tay hảo hán, nội tâm của ông mềm yếu hơn bên ngoài của ông nhiều lắm.

Địch Thanh Lâm nói:

- Trước giờ tôi vốn vẫn thích ông.

Y bỗng đưa hai cánh tay ra ôm Cầu Hành Kiện xiết nhẹ một cái, như đang ôm một người tình nhân.

Cầu Hành Kiện không hề cự tuyệt, bởi vì y vốn không muốn cự tuyệt. Địch Thanh Lâm ôm y, không những ôn hòa mà đầy vẻ tình cảm, giọng của y cũng vậy:

- Ông đi thôi, tôi không tiễn ông nữa đâu.

Nói xong câu đó, y buông tay ra, y buông tay ra rồi, Cầu Hành Kiện còn đang nhìn y, lấy cặp mắt vừa trống lỗng vừa hoang mang vừa sung sướng vừa đau khổ nhìn y, như si như dại.

Y có thể cảm thấy cái ôm đó rất nhẹ nhàng ôn nhu, đồng thời cũng cảm thấy có một trận đau đớn kịch liệt.

Đau đớn đến tận xương tủy, đến mạch máu, đến trái tim.

Đợi đến lúc y ngã xuống rồi, y còn chưa biết lúc y bị Ôm choàng lấy, đã có một lưỡi dao từ sau lưng y đâm xuyên ra trước ngực chỗ trái tim.

Một thanh đao mỏng, mỏng như tờ giấy.

Nụ cười độc đáo của Hoa Tứ gia vẫn còn nguyên vẹn trên gương mặt tròn tròn của y, chỉ bất quá y thở ra một hơi:

- Tôi phục ông.

Y nói:

- Tiểu hầu gia, hiện tại tôi mới chân chính bội phục ông đấy.

- Sao?

- Tôi đã thấy người khác giết người. Chính tôi cũng có giết người.

Hoa Tứ gia nói:

- Nhưng một người có thể dùng một cách ôn nhu tình cảm như vậy để giết người, không những tôi chưa từng thấy qua, ngay cả nghĩ còn không nghĩ ra được.

Vương Chấn Phi nổi gân xanh đầy hai bên thái dương, mu bàn tay và cổ họng:

- Y có thể dùng cách đó để giết người vì chính y không phải là một con người.

Địch Thanh Lâm lại ngồi xuống, ngồi trở lại chiếc bồ đoàn:

- Ông lầm rồi.

Y nói:

- Tôi dùng cách đó giết y, bởi vì tôi thích y.

Giọng của y rất bình thản:

- Nhưng với ông thì lại khác, nhất định tôi sẽ không dùng cách đó giết ông.

Vương Chấn Phi lùi lại ba bước gần giọng nói:

- Người dám động tới ta sao? Người có biết ta là ai không? Người không sợ Thanh Long hội chém người ra thành tương sao?

Địch Thanh Lâm bỗng cười lên một tiếng, nụ cười thật ôn hòa:

- Thật ra tôi cũng không cần giết ông, tôi nên giao ông lại cho Dương Tranh.

Địch Thanh Lâm nói:

- Ông cũng không cần phải lo cho tôi, dưới mắt thủ lãnh của các ông, ông tối đa chỉ là một con heo thế thôi, nhất định y sẽ không vì tôi giết một con heo của y mà tức giận làm gì.

Vương Chấn Phi tuy còn đang cười, tiếng cười đã nghe giống như một con heo đang đói kêu lên âm ỉ, thậm chí còn có chỗ giống như một con heo bị chọc tiết.

Chỉ khác có một điều, heo không có đao, còn y thì có.

Y rút cây đao giấu trong ống tay áo ra, không phải cây đao bình thời y muốn khoe khoang thân phận đem ra sử dụng là thanh Kim Bội Đại Khảm Đao, mà là thanh Nhạn Dực Đao.

Đây mới là thứ lợi khí y sử dụng lúc y thực sự muốn giết người.

- Hoa Tứ gia, ông còn ngồi đó làm gì nữa?

Vương Chấn Phi hét lớn lên:

- Không lẽ ông muốn ngồi đó chờ chết sao?

Hoa Tứ gia không nói gì, cũng không động dậy, bởi vì y đã phát hiện ra, hiện tại trước mặt Địch Thanh Lâm nhất định phải không được động dậy.

Dĩ nhiên y có lý do của y.

Y có thanh danh, có quyền thế, còn có cái gia tài khổng lồ không ai tưởng tượng được.

Hạng người như y, lúc đã quyết tâm làm một điều gì đó, dĩ nhiên là có lý do rất chính đáng.

... Lúc y thấy thi thể của Vạn Quân Vũ, y đã phát hiện ra Địch Thanh Lâm là một kẻ đáng sợ phi thường, so với mười Cầu Hành Kiện và mười Vương Chấn Phi nhập lại còn đáng sợ hơn.

... Lúc y thấy Địch Thanh Lâm không hề bị Tiểu Thanh hại, y càng chứng thực được điểm đó.

Điểm quan trọng nhất là, y tin tưởng Địch Thanh Lâm sẽ không động đến mình.

Bởi vì thái độ của Địch Thanh Lâm đối với y khác hẳn với đối người khác, nếu không, tại sao lúc này còn đặc biệt gọi tên mời y ngồi?

Hoa Tứ gia suy nghĩ rất nhiều, không những vậy còn rất nhanh. Trong tình huống đó, tại sao y còn muốn động đây?

Nhưng Vương Chấn Phi đã động đây.

Y biết Địch Thanh Lâm là người rất khó đối phó, nhưng y cũng không phải là kẻ dễ dàng gì đụng vào.

Đao của y nhẹ mà nhanh.

Trong giang hồ rất nhiều người đều cho rằng, nếu y sử dụng không phải là thanh Kim đao, mà là thanh Nhạn Dực đao, lúc y đánh ra, nhất định còn nhanh hơn cả cao tốc của Vạn Quân Vũ là Khoái Đao Vạn Thành rất nhiều.

Kim đao là để người ta nhìn vào, nhưng thanh đao này không nhìn được.

Y vừa vung đao ra, đợi người ta thấy đao của y đâu, rất có thể họ đã chết dưới lưỡi đao rồi.

Hiện tại đao của y đã đánh ra, Địch Thanh Lâm đã thấy đao của y, ánh đao lóe lên, đã vút tới cổ họng của Địch Thanh Lâm.

Địch Thanh Lâm vẫn còn ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn, Vương Chấn Phi không hề cho y một cơ hội gì để hoàn thủ.

... Lúc chân chính muốn giết người, nhất định phải không được cho đối phương một cơ hội gì.

Vương Chấn Phi hiểu rõ cái đạo lý ấy, không những vậy còn làm rất triệt để.

Nhát đao đó rất có thể là nhất đao nhanh nhất trong đời của y, bởi vì y đã phát xuất hết tiềm lực trong người mình.

Chỉ những lúc người ta đối diện với sống chết, người ta mới phát huy ra được tiềm lực trong người.

Hiện tại y đã đến chỗ sống chết. Nếu Địch Thanh Lâm không chết, người sẽ chết chính là y.

Vương Chấn Phi không chết, Địch Thanh Lâm cũng không chết.

Ánh đao lóe lên, nhất đao chém ra, Vương Chấn Phi bỗng cảm thấy có cái gì như mũi kim đang chích vào trong người mình.

Một chỗ nào đó rất đặc biệt, ngay cả y cũng không biết rốt cuộc chỗ đó là chỗ nào. Y bỗng cảm thấy toàn thân mềm ra, vừa mềm vừa đau đớn, đau đến nổi nước mắt hình như đang trào ra.

Đợi đến lúc cơn đau đã hết rồi, y còn đang đứng ở chỗ cũ, làm như không có chuyện gì đã xảy ra, giống như này giờ y vẫn đang đứng nơi đó vậy.

Chỉ có một điều không giống là, trong tay y không còn có cây đao.

Cây đao của y đang nằm trong tay của Địch Thanh Lâm.

Địch Thanh Lâm dùng hai ngón tay giữ mũi đao, đưa cán đao lại cho y, rồi bình thản nói:

- Nhất đao này còn chưa đủ nhanh, ông còn phải nhanh thêm chút nữa.

Y nói:

- Ông thử lần nữa xem sao.

Tại sao Địch Thanh Lâm không giết y? Tại sao còn cho y thêm một cơ hội nữa?

Vương Chấn Phi không tin được, bởi vì y chưa hề cho ai cơ hội như vậy, ngay cả một cơ hội cũng chưa hề.

Nhưng y không thể không tin. Bởi vì thanh đao của y đã trở về lại trong tay y.

Dĩ nhiên y còn muốn thử thêm lần nữa.

Lúc này y bị huyệt tay, không chừng chỉ bất quá vì y quá khẩn trương. Khẩn trương muốn sút cả gân ra.

Lần này dĩ nhiên y phải đặc biệt để ý, dĩ nhiên phải sử dụng một chiêu thức hoàn toàn khác hẳn.

Thân hình của y đã bắt đầu xoay tít, xoay quanh Địch Thanh Lâm không ngừng, để cho Địch Thanh Lâm không cách nào thấy được nhát đao của y chém ra từ phương vị nào.

Đây chính là đao pháp từ Bát Phong Du Thân Chương biến hóa ra, nhát đao này làm như y muốn từ cửa Khảm chém ra, nhưng bỗng lại biến đổi phương vị thành ra từ cửa Ly chém lại.

Nhát đao này không những nhanh, mà còn biến hóa nhanh, chỉ tiếc là, hiệu quả vẫn như lần trước, tức là không có tí hiệu quả gì.

Thanh đao của y lại lọt vào tay của Địch Thanh Lâm. Địch Thanh Lâm lại giao thanh đao cho y:

- Ông thử thêm lần nữa xem sao.

Vương Chấn Phi lại thò tay ra cầm lấy thanh đao của mình, rồi dùng sức nắm chặt lại. Lần này y không thể nào huyệt được.

Tuy y biết đây không phải là cơ hội cuối cùng, sau đó Địch Thanh Lâm vẫn cứ sẽ tiếp tục cho y thêm cơ hội.

Nhưng y không muốn nhận nữa.

Bởi vì y đã hiểu rõ, cơ hội đó không còn là cơ hội, mà là sỉ nhục.

Y bỗng phát giác ra, mình giống như một con chuột đang nằm dưới móng vuốt của một con mèo.

Nhưng lần này y không thể huyệt được. Y đã bảo đảm với mình, nhất định không thể huyệt lần này.

Nhát đao này là nhát đao tối hậu của y, nhát đao chém xuống, lưỡi đao nhất định phải được nhuộm máu đỏ hồng.

Cái nhục của y đang chịu, chỉ có máu mới rửa sạch được.

Quả thật, lần này y không bị hụt, nhát dao chém ra, lưỡi dao lập tức nhuộm đầy máu tươi.

Không phải máu của Địch Thanh Lâm, mà là máu của chính y.

Máu của y cũng giống như máu của Địch Thanh Lâm, cũng màu đỏ hồng.

Dương Tranh mở từng miếng vải bọc cây Ly Biệt Câu ra, dùng hai tay đưa cây câu lại trước mặt lão già.

Y muốn nhờ lão già tướng giùm cây câu của y.

Ánh mặt trời diễm lệ. Lão già đưa hai tay đón lấy, đẩy mũi câu lên trời, hướng lưỡi câu ra trước ánh sáng mặt trời.

Câu bất động, lão già cũng bất động.

Trừ cặp mắt của lão ra, cả người lão hình như trong một khoảnh khắc đã trở thành pho tượng đá.

Thần, khí, linh, hồn của lão phảng phất chỉ trong khoảnh khắc đó đã nhập vào trong câu câu lão đang cầm trong tay.

Ánh mắt của lão sáng rực như tinh cầu miền bắc cực.

Lão nhìn chăm chú vào cây câu, một hồi lâu thật lâu mới mở miệng ra, câu nói chẳng liên quan gì đến cây câu cả:

- Chắc lâu lắm rồi ông chưa ăn được một bữa cơm nào ngon, bởi vì mặt ông có vẻ đói lắm.

Dương Tranh không hiểu tại sao lão lại bỗng nói như vậy.

- Vũ khí các nhà luyện kiếm tạo ra, cũng giống như người vậy, cũng có tướng, cũng có sắc, lâu ngày không uống máu người, sẽ có vẻ đói.

Lão già rốt cuộc đã nói vào chính đề:

- Cây câu này mới đây chắc đã được nếm máu người, không những vậy còn là máu của một kẻ phi thường.

- Tại sao nhất định phải là máu của một kẻ phi thường?

- Điều đó nhất định có thể nhìn ra được.

Lão già nói:

- Một người được ăn thức ăn ngon được tuyển chọn, và một người chỉ ăn thức ăn tạp nhạp, thần tình khí sắc có giống nhau không?

Thí dụ đó tuy không hay gì, nhưng Dương Tranh đã hoàn toàn hiểu ý lão già.

Y không thể không thừa nhận lão già quái dị này quả thật có cặp mắt có khả năng hiểu thấu tất cả sự việc.

Lão già nhắm mắt lại, rồi hỏi Dương Tranh:

- Ông đánh ai bị thương vậy?

- Lam Nhất Trần.

Dương Tranh nói:

- Lam Đại tiên sinh.

Lão già thay đổi nét mặt:

- Đây là ý trời, nhất định là ý trời.

Lão mở bừng mắt ra, ngẩng mặt lên trời, ánh mắt đầy vẻ cung kính sợ hãi:

- Thiệu đại sư vô ý làm ra cây câu này, cũng vì đó mà chết đi, chết trong tay Lam Nhất Trần. Bây giờ Lam Nhất Trần lại bị cây câu này làm tổn thương, đây không phải ý trời còn là gì nữa?

Dương Tranh bất giác cũng rờn gáy. Lão già lại nói:

- Cây câu này vốn cũng là một vật bất tường, cũng giống như một người trời sinh ra có lệ khí, nóng nảy, vì vậy, mà nó vừa ra khỏi lò, người luyện nó phải chết.

Lão nói:

- Phụ thân của ngươi tuy nhờ đó mà tung hoành thiên hạ, nhưng cả đời cũng chỉ có thống khổ và bất hạnh.

Dương Tranh rầu rầu nét mặt, ánh mắt của lão già lại lộ vẻ hứng phấn lên:

- Nhưng hiện tại, cái lệ khí đó đã được hóa giải rồi, đã bị máu của Lam Nhất Trần hóa giải.

Lão nói:

- Bởi vì Lam Nhất Trần đáng lý ra là chủ nhân của nó, nhưng lại ném nó đi. Tuy y không giết Thiệu đại sư, nhưng Thiệu đại sư cũng coi như đã chết vì y, y đã chôn xuống những oán độc cừ hận vào trong xương tủy của cây câu này, thành ra một thứ lệ khí bất tường, chỉ có máu của chính y mới hóa giải nổi.

Lối nói chuyện này nghe ra thật huyền hoặc, nhưng trong đó phảng phất lại có đạo lý cực kỳ sâu xa ảo diệu làm người ta không thể không tin. Lão già lại nhắm mắt lại rồi thở phào một tiếng:

- Đây là ý trời, ý trời đã muốn thành toàn ông, ông có thể an lòng được rồi.

Lão đưa cây đao lại cho Dương Tranh:

- Ông đi thôi, bất kể ông đi làm chuyện gì, bất kể ông đi đối phó ai, nhất định sẽ không bị thất bại.

Giọng nói của lão đượm một hơi hám ma quái mà thần bí, lão chúc Dương Tranh, cũng là trù ẻo kẻ địch của Dương Tranh.

Địch Thanh Lâm ở xa xôi ngoài trăm dặm, trong khoảnh khắc đó, y phảng phất cũng cảm thấy có điều gì đó bất tường sẽ xảy ra cho mình.

Địch Thanh Lâm trước giờ không tin vào chuyện huyền ảo, cả đời y, duy nhất mà y tin là vào chính mình.

Lúc lưỡi kiếm của y đâm vào da thịt của Ưng Vô Vật, y bèn cho rằng trên đời này nhất định không còn ai sẽ đánh bại được y.

Vì vậy y bèn hồi phục rất nhanh, trở lại cái vẻ trấn định và lãnh đạm, lúc y nhìn Hoa Tứ gia, y là một vị thần linh không có chuyện gì là không làm tới được, đang nhìn một kẻ ti tiện vô tri phàm tục.

Hoa Tứ gia bị thái độ của y làm cho khuất phục mềm cả người ra, tuy y còn ngồi đó, mà thật ra đã thần phục dưới chân của Địch Thanh Lâm.

Địch Thanh Lâm bỗng hỏi:

- Ông có biết tại sao tôi không giết ông?

- Bởi vì hầu gia còn có chỗ dùng tôi.

Hoa Tứ gia gắng gượng lộ ra một nụ cười trên gương mặt:

- Tôi còn làm được nhiều chuyện cho tiểu hầu gia.
- Ông lắm rồi.

Địch Thanh Lâm lạnh lùng nói:

- Tôi không giết ông, bởi vì ông không đáng cho tôi xuất thủ, trước giờ ông vẫn làm cho tôi ghê tởm lắm.

Bàn tay của y thông xuống, ấn nhẹ vào một chỗ cơ quan bên cạnh chiếc bồ đoàn y đang ngồi.

Chiếc bồ đoàn Hoa Tứ gia đang ngồi bỗng xoay một vòng, tấm gỗ ở dưới bồ đoàn bỗng thụt vào.

Trên mặt nhà bỗng lộ ra một lỗ hổng đen ngòm.

Hoa Tứ gia lập tức bị lọt xuống dưới, y rú lên một tiếng dài thảm thiết kinh sợ, thậm chí còn kinh sợ hơn lúc đối diện với cái chết.

Bởi vì lúc y còn chưa rớt xuống hẳn, y đã thấy tình hình bên dưới ra sao.

Những gì y thấy còn khủng khiếp hơn cả cái chết.

Vườn hoa phía sau hậu phủ, hoa cúc nở rộ, sắc thu mềm như tơ.

Địch Thanh Lâm thung dung đi tới một cái đình nhỏ, quay đầu lại phân phó đưa hậu đang đi sau lưng:

- Hôm nay ta chỉ gặp một người, trừ y ra, người khác đều không cho vào.

Tiểu hầu gia nói:

- Người này họ Dương, tên là Dương Tranh.

Thềm đá bên ngoài cánh cửa sơn đỏ của hậu phủ dài mà rộng, bằng phẳng bóng loáng như gương. Dương Tranh thậm chí còn soi được mặt mình trong đó. Gương mặt của y đang lộ vẻ rất khó coi.

Tuy y được chút tiền lộ phí từ vệ môn trong huyện vùng phụ cận cấp cho, nhưng vẫn rất thiếu hụt thảm thương, mấy ngày nay trên đường đi, y chưa được một bữa cơm nào no đủ trong bụng.

Y đã ngồi đợi ở thềm đá hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, mới nhịn không nổi bước tới cánh cửa hông bên cạnh, hỏi cái gã môn dịch lúc này đã mở cửa cho y, cái gã ngạo mạn tự đại cặp mắt mọc trên đỉnh đầu kia:

- Lúc này ông có nói tiểu hầu gia đang ở vườn hoa phía sau?

- Ừ.

- Ông nói ông đã đưa người đi thông báo rồi?

Dương Tranh dẫn cơn giận hỏi:

- Sao tới giờ vẫn còn chưa nghe tin tức gì vậy?

Môn dịch đại gia nhìn xéo y, miệng cười mà không phải cười, hừ lên một tiếng rồi lạnh lùng hỏi:

- Người có biết từ đây ra phía sau rồi trở lại phải mất bao lâu không?

Dương Tranh lắc đầu.

Y có thể dẫm một quyền nát bầy cái mũi của vị đại gia này, nhưng y nhịn lại được.

- Người không biết, ta nói cho người biết, từ nơi này ra tới vườn hoa phía sau, phải đi mất nửa tiếng đồng hồ.

Môn dịch đại gia cười nhạt:

- Nơi đây là dinh phủ của thế tập nhất đẳng hầu, không giống như chỗ vệ môn chút xíu của các người đâu.

Dương Tranh chỉ còn nước tiếp tục ngồi chờ.

Từ chỗ này không thể nào thấy được trong hầu phủ ra sao, bức tường cao chắn hết hoàn toàn thị tuyến của y, sau bức tường không có tiếng người, ngay cả một tiếng động cũng không nghe thấy.

Y lại đợi thêm một hồi thật lâu nữa, bên trong mới có một đứa tiểu đồng mặc áo bông bước ra, cong cong ngón tay ra hiệu cho y:

- Tiểu hầu gia đã chịu cho người gặp, người theo ta đi mau thôi!

Sau bức tường cao là một cái sân thật lớn, không trồng cây cỏ hoa lá gì cả, cũng không có nuôi cá.

Trong sân chỉ để một cái đỉnh lớn khổng lồ cổ lão, làm cho cả sân trông có vẻ trang nghiêm rộng lớn.

Cánh cửa phía trước đại sảnh đóng lại, không thấy gì bên trong, chỉ có thể thấy phía trước tòa nhà hai cột trụ lớn hai người ôm không xuể, cao lên tận mây xanh.

Đến một nơi như thế này, người ta mới chân chính hiểu được cái lực lượng của phú quý và quyền thế, trong lòng bất giác phải lộ vẻ kính cẩn và úy phục.

Nhưng Dương Tranh hình như không thấy gì cả, không cảm giác gì cả. Bởi vì trong đầu y chỉ có một người, chỉ có một chuyện.

... Lữ Tố Văn còn đang ngồi trong gian nhà vừa tịch mịch vừa lạnh lẽo kia đợi y trở về, y nhất định phải sống sót trở về.

Gian phòng trắng như tuyết kia vẫn còn đáng vẻ tinh khiết yên lặng, làm như trước giờ chưa có chút máu tanh gì ô nhiễm vào.

Địch Thanh Lâm vẫn còn ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn, y chỉ chiếc bồ đoàn đối diện nói với Dương Tranh:

- Mời ngồi.

Dương Tranh bèn ngồi xuống.

Dĩ nhiên y không ngờ rằng y đang ngồi trên chiếc bồ đoàn này cũng như đang ngồi trên miệng một con dã thú thời hồng hoang sơ khai, da thịt của y tùy lúc đều sẽ bị nó nuốt chửng vào, ngay cả một chút thịt xương cũng không còn thừa lại.

Địch Thanh Lâm đưa ánh mắt thật kỳ quái nhìn y, phảng phất như rất có hứng thú với người này:

- Đây vốn là nơi luyện kiếm của ta, rất ít khi có khách lại đây, vì vậy ta không có thứ gì để khoản đãi ông.

Địch tiểu hầu hững hờ nói:

- Ta nghĩ chắc ông cũng không cần ta khoản đãi gì cả.

- Đúng vậy.

Giọng của Dương Tranh cũng rất lãnh đạm:

- Tôi vốn không phải là khách của ông.

Y nhìn thẳng vào mắt của Địch Thanh Lâm, nhìn không nháy mắt:

- Tôi chỉ muốn hỏi ông, Tư Tư có phải đã chết rồi không? Có phải bị Ông giết chết? Tiền bảo tiêu có phải bị Vương Chấn Phi tráo? Có phải y đã lại nơi đây?

Địch Thanh Lâm mỉm cười, y mỉm cười rồi lại thờ ra:

- Ông có biết ta là ai không? Ông có biết nơi đây là đâu không? Sao ông dám nói vậy trước mặt ta?

- Chính vì tôi hiểu ông là hạng người gì, tôi mới dám nói vậy.

- Sao?

- Ông là một người siêu quần, mọi người đều cảm thấy vậy, chính ông nhất định cũng cho là vậy, cả đời ông, vĩnh viễn ở trên cao trên cao kia.

Dương Tranh nói:

- Chính vì ông là hạng người đó, tôi mới dám hỏi ông như vậy.

- Tại sao?

- Bởi vì tôi biết ông nhất định sẽ không giấu diếm chối cãi gì trước mặt tôi.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì ông chẳng coi tôi ra gì dưới mắt ông.

... Mục đích của nói dối, nếu không phải là làm vui lòng người khác, thì cũng là bảo vệ chính mình.

... Nếu một người chẳng coi người khác ra gì, họ sẽ không có lý do gì để nói dối, thì cần gì họ phải nói dối?

Địch Thanh Lâm chẳng hề thay đổi sắc mặt, y hỏi ngược lại Dương Tranh:

- Còn nếu ta chẳng nói gì cả thì sao?

Dương Tranh trầm tư, một hồi thật lâu mới trả lời:

- Nếu như ông không nói, tôi chỉ còn nước phải bỏ đi.

- Tại sao phải bỏ đi?

- Bởi vì tôi không có chứng cứ, đã không có chứng cứ, lại không có tang chứng.

Dương Tranh nói:

- Tôi không cách nào chứng minh được ông làm những chuyện đó, cũng không ai sẽ nghe tôi nói vậy mà đi xét tội của ông.

- Vì vậy ông chẳng làm gì được ta?

- Đúng vậy.

- Nếu vậy ông lại đây làm gì?

- Tôi cứ tưởng tôi có thể tìm ra được chứng cứ, ít ra cũng tìm được cách đối phó với ông.

Dương Tranh nói:

- Nhưng tôi đến đây rồi, tôi mới biết rằng mình đã lầm.

- Lầm chỗ nào?

- Lầm ở chỗ tuy tôi không khinh thường ông, nhưng tôi vẫn còn không tránh khỏi đã khi dễ ông.

Dương Tranh nói:

- Thật tình ông "vĩ đại" quá, vĩ đại quá làm cho bao nhiêu chứng cứ đều bị chôn vùi đi, vĩ đại quá có thể chiếu bay hết những thứ làm cho ông bị bất lợi.

Thần sắc của y thật là thâm đậm:

- Hiện tại tôi đã phát giác ra, hạng người như ông, không phải là một người như tôi có thể đối phó được, trên đời này quả thật có những chuyện bất kỳ ai cũng chẳng làm gì được tới, không làm gì hơn được vậy.

Địch Thanh Lâm lắng nghe y nói xong, gương mặt vẫn không một chút biểu tình, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Dương Tranh cũng giống như một người gỗ, y ngồi đó cả nửa ngày bỗng đứng dậy bước ra ngoài.

Địch Thanh Lâm nhìn y bước ra, bước tới cửa, bỗng kêu y lại:

- Chờ một chút.

Dương Tranh chậm bước lại, bước tới trước vài bước rồi mới ngừng lại, y từ từ quay người lại đối diện với Địch Thanh Lâm.

Địch Thanh Lâm nhìn y, khóe miệng lại nhếch lên nụ cười tàn bạo, giọng nói của y vẫn lãnh đạm:

- Ta có thể để ông đi, để người khác lại đối phó ông, đối phó với ông như một kẻ đạo tặc, tra vấn tiền bảo tiêu bị mất cướp.

Địch Thanh Lâm nói:

- Bất kể ông biện bạch ra sao cũng chẳng có ai tin ông nói một chữ, ông chỉ có một con đường chết.

- Đúng vậy.

Dương Tranh nói:

- Đúng là như vậy, có rất nhiều chuyện cũng đều là như vậy.

- Nếu ta không muốn để cho ông đi, hiện tại sẽ không có một người như ông trên thế gian này.

Địch tiểu hầu nói.

Y lập tức chứng minh lời nói của y không phải là dọa nạt suông. Bởi vì bàn tay của y vừa hạ xuống, chiếc bồ đoàn đối diện với y lại chuyển qua một bên, trên mặt nhà lại lộ ra một lỗ hổng đen ngòm.

Dĩ nhiên là Dương Tranh nhin không được muốn nhìn xuống, y chỉ nhìn một cái, đã khom lưng lại, cơ hồ muốn mửa ra.

... Y đã thấy gì?

Tuy chuyện y đã thấy y sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên, nhưng y sẽ không bao giờ muốn nói ra.

Bồ đoàn đã trở về lại chỗ cũ, tất cả lại trở về nguyên trạng thái cũ.

Địch Thanh Lâm mới hỏi Dương Tranh:

- Ông có biết tại sao tôi không làm như vậy với ông?

Dương Tranh lắc đầu, y gắng gượng để cho mình không phải bị mửa ra.

- Bởi vì ông là một người thông minh, tuy còn thông minh hơn cả tôi tưởng tượng, nhưng lại không thông minh quá lỗ.

Địch Thanh Lâm nói:

- Ông nói câu nào cũng có đạo lý, làm gì cũng rất công bình, vì vậy, ta sẽ nhất định dùng phương pháp đồng dạng công bình để trả lại ông.

Khóe miệng của y lại lộ ra nụ cười càng tàn bạo hơn:

- Tư Tư quả thật chết dưới tay ta, tiền bảo tiêu bị cướp cũng ở nơi chỗ ta đây, chỉ cần ông có thể dùng vũ khí trong tay ông đánh bại được ta, tiền bảo tiêu là của ông, cái mạng này của ta cũng là của ông, ông có thể tùy ý đem đi.

Dương Tranh nhìn y, yên lặng nhìn y dăm dăm một hồi thật lâu, y mới lấy giọng tàn bạo hững hờ đồng dạng như vậy trả lời:

- Tôi biết là ông nhất định sẽ làm vậy.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì ông quá kiêu ngạo, quá xem thường không coi ai ra gì cả.

Địch Thanh Lâm quả thật là một con người kiêu ngạo phi thường, nhưng y cũng có cái lý do đáng cho y kiêu ngạo.

Vũ công của y quả thật không phải thuộc hạng Dương Tranh đối địch lại được. Y không sử dụng kiếm của y để đối phó với Dương Tranh, y sử dụng thanh kiếm mỏng dính ngắn cùn đó.

Cũng như Ly Biệt Câu của Dương Tranh vậy, cùng một người làm ra, không những vậy, còn cùng bởi một nguyên nhân, vì luyện hư kiếm mà có một cây đao và một cây câu.

Nhưng Địch Thanh Lâm sử dụng thanh đao này đã đến mức đăng phong, đã đến mức tùy tâm sở dục.

Y điều khiển thanh đao cũng như người ta điều khiển tư tưởng của mình vậy, muốn nó đi đến đâu, nó sẽ đi đến đó, muốn nó đâm vào trái tim một người, nó sẽ nhất định không sai đi nửa phân.

Ánh đao lóe lên, lưỡi đao đâm vào huyệt Khúc Trì trên cùi chỏ của Dương Tranh, bởi vì Địch Thanh Lâm vốn chỉ muốn nó đâm vào đó. Y không muốn Dương Tranh chết đi sớm quá.

Dương Tranh là một người thú vị, không phải lúc nào y cũng được hưởng thụ cái lạc thú tàn bạo đó.

Y cũng biết huyệt Khúc Trì của một người lúc bị đâm vào, nửa người sẽ lập tức bị tê dại đi, hoàn toàn mất đi khả năng đề kháng.

Tư tưởng của y nhất định chính xác, chỉ tiếc là y không nghĩ đến chuyện Dương Tranh dám dùng cây Ly Biệt Câu trong tay để đối phó với chính mình.

Hàn quang của cây Ly Biệt Câu bỗng xẹt tới cánh tay của Dương Tranh, cánh tay có huyết Khúc Trì bị đâm vào.

Cánh tay đó lập tức bị ly biệt khỏi thân hình của y.

Ly biệt là để tương tự, chỉ cần được tương tự, bất kể bao nhiêu thống khổ phải ly biệt đều có thể nhẫn nhịn được.

Trong cơn đau đớn thấm nhập vào cốt tủy đó, cây Ly Biệt Câu trong cánh tay đã bị ly biệt bỗng tà tà bay lên, bay tới cổ họng của người ở mãi mãi trên cao đó là Địch Thanh Lân.

Do đó Địch Thanh Lân bèn ly biệt khỏi thế giới này.

Kẻ kiêu sẽ bại.

Câu nói ấy bất kỳ là ai cũng phải nên nhớ kỹ trong lòng.

Hết

THẬT
CHUNG
VỮNG

DÊ
LỤC
TRUYỀN
KỲ

BÁ QUANG THƯỜNG

CỎ LONG TUYỆT PHẨM,
LÀN ĐÀO TIỀN XUẤT BẢN TẠI VIỆT NAM

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 1

Mặt Trời Lặn Chiều Trên Đại Kỳ

Hoàng hôn, chưa đến hoàng hôn. Mặt trời lặn đang chiều trên đại kỳ. Cán cờ màu đen, lá cờ cũng màu đen, thêu năm con chó màu trắng, một đóa hoa màu đỏ. Đây chính là lá cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển nổi danh nhất trong giang hồ những năm gần đây. Lá cờ Ngũ Khuyển là lá cờ của tiêu cuộc.

Trường Thanh Tiêu Cuộc ở Liêu Đông đã liên hợp với ba tiêu cuộc lớn nhất ở Trung Nguyên, làm thành một liên doanh tiêu cuộc không tiền khoáng hậu. Lá cờ Ngũ Khuyển chính là biểu hiệu của tiêu cuộc đó. Năm con chó trắng, tượng trưng cho năm người...

Chủ nhân của Trường Thanh tiêu cuộc, Liêu Đông đại hiệp Bách Lý Trường Thanh.

Chủ nhân của Trấn Viễn tiêu cuộc, Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu.

Chủ nhân của Chấn Oai tiêu cuộc, Phúc Tinh Cao Chiếu Quy Đông Cảnh.

Chủ nhân của Oai Quần tiêu cuộc, Ngọc Báo Khương Tân.

Còn có một vị cao thủ đệ nhất trong các tiêu cuộc Trung nguyên, tổng tiêu đầu của Chấn Oai tiêu cuộc, là Càn Khôn Bút Tây Môn Thẳng.

Từ lúc liên doanh tiêu cuộc ấy được thành lập đến giờ, bằng hữu hắc đạo càng lúc càng thấy khó làm ăn sinh sống.

Gió đang thổi. Lá cờ tiêu cuộc bay phấp phật. Lá cờ màu đen dưới ánh tà dương lóng lánh rực rỡ, năm con chó màu trắng cũng đang lóng lánh rực rỡ.

Đinh Hỷ đang ngồi dưới ánh mặt trời lặn, từ xa xa nhìn lại lá cờ lớn màu đen, nét mặt của y cũng đang rực rỡ. Y là một người rất tùy tiện, có quần áo

đẹp mặc, y sẽ mặc, không có quần áo đẹp, y bèn mặc đồ rách rưới. Có rượu thịt ngon, y sẽ ăn uống thoải mái; không có, dù có ba ngày ba đêm, y cũng chẳng thấy sao cả. Cho dù bị đói ba ngày ba đêm, y cũng còn cười được, rất ít người bắt gặp y đang nhăn nhó khó chịu.

Bây giờ y đang cười. Y cười rất tự nhiên, có lúc nheo mũi lại cười, có lúc tí mắt lại cười, có lúc còn giống như thiếu nữ trẻ môi ra cười. Nụ cười của y không có tí gì ác ý, lại càng không có tí gì điều cợt, ác độc. Vì vậy, y cười kiểu nào, cũng không hề bị khó coi bao giờ.

Vì vậy, những người biết y đều nói, con người của Đinh Hỷ, thật làm cho người ta mê thích, có điều, cũng không ít người hận y... Hiện tại, ít nhất cũng có năm người.

Tiểu Mã dĩ nhiên không phải là một trong năm người đó.

Tiểu Mã tên là Mã Chân, hiện tại y đang đứng sau lưng Đinh Hỷ, chỉ cần gặp Đinh Hỷ ở đâu, thường thường có thể thấy Tiểu Mã ở sau lưng y.

Bởi vì, Tiểu Mã là bạn của Đinh Hỷ, là huynh đệ của Đinh Hỷ, có lúc còn giống như con của Đinh Hỷ.

Có điều y không tùy hòa như Đinh Hỷ, cũng không làm cho người ta mê thích như Đinh Hỷ.

Cặp mắt của y lúc nào cũng mở to nhìn trừng trừng, gương mặt lúc nào cũng lộ vẻ không phục ai cả, gặp ai cũng làm như muốn tìm người ta gây lộn, không những vậy, mà bất kỳ lúc nào cũng có thể đánh lộn được.

Vì vậy, rất nhiều người gọi y là Phẫn Nộ Đích Tiểu Mã.

Hiện tại y xem ra rất phẫn nộ, cặp mắt đang mở lớn nhìn trừng trừng vào lá cờ đang bay phất phới, hai nắm tay đang nắm chặt lại, miệng thì lẩm bẩm mắng chửi:

- Tam dương khai thái, ngũ khuyến khai hoa, con mẹ nó thật là quý gì đâu, mấy con rùa đen tại sao không gọi luôn là Ngũ Khuyến phóng thí?

Đinh Hỷ vẫn mỉm cười lắng nghe.

Y đã nghe quen quá, Tiểu Mã nói chuyện, nếu không có ba chữ "con mẹ nó" trong đó, mới là chuyện lạ.

Tiểu Mã lại mắng thêm vài ba câu nữa, rồi mới nói tiếp:

- Nhưng tôi còn không hiểu được tại sao, mấy con rùa đen ấy lại không muốn làm người, mà cứ đòi làm chó.

Đình Hỷ mỉm cười nói:

- Bởi vì chó vốn là bạn thân của loài người, giữ nhà cho loài người, dẫn đường cho loài người.

Tiểu Mã nói:

- Chó vàng, chó mực, chó đốm cũng là chó, tại sao lại cứ nhất định đòi làm chó trắng?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì, trắng đại khái tượng trưng cho thuần khiết cao quý.

Tiểu Mã nhổ toẹt một bãi nước miếng thật mạnh xuống đất, trừng mắt nói:

- Bất kể ra sao, chó vẫn là chó, chó ý thế chủ, cặp mắt chó khinh lờn người, chó đối không được cái tật ăn cướp, chó trắng chó đen cũng vậy.

Xem ra y đối với năm người đó không những chán ghét, mà còn hận thù, hận thù muốn chết đi được.

Bởi vì, y là một tên cường đạo, cường đạo hận bảo tiêu, dĩ nhiên là chuyện quá thiên kinh địa nghĩa.

Tiểu Mã lại nói:

- Tuy tôi là cường đạo, nhưng chuyện tôi làm không thềm dấu chi ai, ít nhất con mẹ nó cũng không đi làm chuyện giữ nhà cho mấy tên tham quan ô lại, ác bá gian thương.

Đình Hỷ nói:

- Chuyện bọn họ làm, tuy chẳng hay ho gì, nhưng năm người đó, bản thân họ không phải là những kẻ xấu, nhất là gã Đặng Định Hầu của Trấn Viễn.

Tiểu Mã nói:

- Hình như lần này hẳn theo áp tiêu đấy.

Đình Hỷ nói:

- Chắc đúng là y.

Tiểu Mã hỏi:

- Nghe nói, y chưa bao giờ bị mất tiêu lần nào?

Đình Hỷ nói:

- Thần Quyền Tiểu Gia Cát không phải chỉ có hư danh thôi.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Bất kể y là Tiểu Gia Cát hay Đại Gia Cát, lần này chắc chắn là lộn cù mèò một vòng.

Đặng Định Hầu cười ngửa toàn là thứ tốt, cũng như rượu của y uống phải là rượu ngon.

Kỵ thuật của y cũng giỏi như tửu lượng của y vậy.

Người trong giang hồ đều công nhận, không những y là chủ nhân của một trong bốn tiêu cục lớn ở Trung Nguyên, y còn là một người biết hưởng thụ nhất, tư tưởng rộng rãi minh bạch nhất, làm việc hăng hái nhất.

Lần này, kế hoạch thành lập liên doanh là do y đề xướng ra. Thiếu Lâm Thần Quyền của y luyện đã đến tám chín phần hóa hầu, nghe nói, võ công của Đặng Định Hầu không dưới tứ đại trượng lão của chùa Thiếu Lâm.

Sau khi liên doanh tiêu cục đã được thành lập rồi, danh tiếng của y trên giang hồ lại càng lừng lẫy.

Bà vợ của y mỹ lệ và hiền thực, con cái của y thông minh và hiếu thuận, bạn bè của y cũng đối xử với y rất tốt.

Năm nay y mới chỉ bốn mươi bốn tuổi, chính là cái tuổi tinh lực sung túc nhất, tư tưởng chính chắn nhất của cuộc đời người đàn ông.

Cỡ hạng người như y, còn có chuyện gì đáng phải lo âu áy náy?

Có!

Có hai chuyện...

Một trong bốn đại tiêu cục lớn nhất, lịch sử lâu dài nhất của Trung Nguyên, là Đại Vương tiêu cục, không chịu tham gia vào kế hoạch liên doanh của y... Lão Vương thật là một kẻ ngoan cố.

Lão này cũng như cây thương của lão ta sử dụng, vừa già vừa ngạnh, nhưng phân lượng lại nặng làm sao.

Liên doanh tiêu cục thành lập chỉ nội trong ba tháng đã bắt đầu có kết quả khả quan, lá cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển đi đến đâu, bằng hữu hắc đạo chỉ còn nước ngồi nhìn thờ dài.

Có điều hai tháng gần đây, hàng hóa của bọn họ, lại bị mất đi hai lần, không những người bị thương, hàng cũng bị mất.

Người bị thương đều là cao thủ trong tiêu cục, hàng bị mất đều là thứ hồng hóa trị giá trăm vạn.

Hồng hóa là những món đồ kim châu tế nhuyễn, kỳ trân dị bảo, những người nhờ bảo tiêu thường thường là những người không dám cho người ta biết chuyện, vì vậy mới đem tiền đổi ra thành hồng hóa.

Bởi vì những thứ đồ này không những dễ dàng di chuyển, mà còn dễ làm thành ám tiêu, ám tiêu có nghĩa là, phía ngoài mặt trang đầy những thứ đồ khác, hồng hóa thì dấu vào chỗ nào đó bí ẩn, giá trị đều lên quá trăm vạn.

Lần bảo tiêu này trách nhiệm quả thật là nặng nề, nhưng Đặng Định Hầu không hề sợ nặng nề.

Y đối với chính mình rất có lòng tin, đối với lần bảo tiêu này rất chắc ăn.

Lần bảo tiêu này, con đường đi qua, chỗ giấu đồ, đều tuyệt đối bí mật.

Y trang bày những thứ hàng hóa để nguy trang trông rất ra vẻ, ngoại trừ có thêm vài người, không ai có thể biết được hồng hóa có giấu trong đó, lại càng không thể biết được hồng hóa giấu ở chỗ nào.

Đặng Định Hầu ngẩng đầu nhìn nhìn cây cờ lớn cắm xéo trên chiếc xe tiêu đầu tiên, gương mặt bất giác lộ ra một nụ cười đắc ý.

Lá cờ lụa màu đen, cán cờ làm bằng thép ròng, hồng hóa trị giá trăm vạn lượng đều giấu hết trong đó.

Trừ bọn họ năm người ra, bí mật ấy không có người thứ sáu nào biết đến.

Xe chạy rầm rầm, ngựa hí vang rần, gió hú.

Gió thổi theo bóng hoàng hôn lại, thành quách bên Bảo Định Phủ đã thấy lấp ló ở xa xa.

Lão Triệu đang đi theo hộ vệ cây cờ thở phào một hơi, chỉ cần đến được Bảo Định, chuyển tiêu này xem như đã giao được xong hàng.

Nghĩ đến bữa nhậu tại Bảo Định Phủ, mấy cụ đàn bà, tối nay mình có thể vui sướng thỏa thích một phen được rồi.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe ầm lên một tiếng, lão Triệu thấy trước mặt tối sầm lại, người ngựa té xuống một cái hố sâu, cỗ xe lão đang bảo vệ cũng đổ xuống theo, ngã vào người lão, càn xe tấu xảo đánh vào giữa hai đùi.

- Lần này là xong rồi.

Lão Triệu co rúc người lại, muốn mưa mà chẳng mưa ra được gì, đau quá gập cả người lại.

Chính cùng lúc đó, trong khu rừng bên cạnh cây cối bỗng nhiên đổ ập xuống, có cây đổ xuống trên lưng, có cây đè xuống trên người bọn bảo tiêu.

Đội ngũ đang bày chỉnh tề bỗng nhiên biến thành rối loạn lung tung, người té ngựa ngã ra ngổn ngang.

Đặng Định Hầu xoay người tìm cương lại, đang tính dục ngựa chạy về phía trước để bảo vệ tiêu xa và cây cờ, trong bụi đã có ba điểm sáng lạnh bắn ra, trúng vào hông ngựa.

Tuy y đang cưỡi một con thiên lý lương câu đã quen được huấn luyện, con ngựa đau quá chịu không thấu, hí lên một tiếng, chồm hai vó trước lên.

Y đang tính bỏ chân ra phóng xuống, con ngựa đã chạy như bay về phía trước, nhảy qua đám cây, xông ra ngoài mười mấy trượng.

Đợi đến lúc y bỏ chân ra được khỏi yên ngựa, tung người lên cao, trong bụi cây lại có một sợi dây dài bay ra, quấn lấy cây cờ trên chiếc xe bị đổ xuống hố, chỉ nghe vù lên một tiếng, cây cờ lớn màu đen đã bị dây thừng cuốn lấy lôi lên lại đằng sau.

Người của Đặng Định Hầu tuy đang bay lên, trái tim của y thì chìm xuống dưới.

Những tay tiêu sư theo xe la lớn lên:

- Mau bảo vệ tiêu xa, đừng trúng phải kế diệu hổ ly sơn của địch nhân!

Những tay tiêu sư lão luyện đều biết rằng, cờ bảo tiêu tuy bị cướp đi cũng hơi ê mặt, tiêu xa mà bị cướp lại là chuyện rất nghiêm trọng.

Dĩ nhiên là phải bảo vệ tiêu xa trước, rồi đoạt cờ bảo tiêu lại sau.

Đặng Định Hầu nhìn những tay tiêu sư lão luyện ấy, muốn ói cả máu ra.

Trong lùm cây, thấp thoáng có bóng người, hình như còn đang cười ra tiếng.

Đặng Định Hầu phóng xiên người, chiêu Nhũ Yển Đầu Lâm, nhấp nhô hai lượt đã tung lại đó.

Đệ tử Thiếu Lâm tuy sở trường không phải là khinh công, nhưng khinh công của y không kém cỏi tí nào.

Có điều đợi đến lúc y tung người lại, trong lùm cây chẳng còn thấy bóng dáng người nào ở đó.

Trên cây cổ thụ có bảy cây kim găm vào một mảnh giấy:

- Tiểu Gia Cát hôm nay đã biến thành Tiểu Trư Ca, con mẹ nó, đã ngựa quá.

Hoàng hôn, đã hoàng hôn.

Ánh mặt trời tà chiếu trên hoang dã, trong buổi chiều thu trên xứ bắc.

Xa xa hình như có tiếng người đang cười lớn, tiếng cười truyền lại, phảng phất có một lá cờ lớn màu đen đang nghênh gió thổi phần phật.

Đặng Định Hầu nắm chặt hai nắm tay, lắng nghe hồi lâu, rồi mới thở ra một hơi dài:

- Đây là hạng người nào? Hạng người nào lại có bản lĩnh cao cường như vậy?

Ngũ Khuyển Khai Hoa, lá cờ tung bay quện gió.

Tiểu Mã một tay cầm cây cờ lớn, đứng trên lưng ngựa bằng một chân, đứng vững như Thái Sơn.

Con ngựa này là thứ lương câu, chạy bon bon thần tốc như mũi tên.

Tiểu Mã ngẩng mặt lên lớn tiếng nói:

- Tiểu Gia Cát hôm nay biến thành Tiểu Trư Ca, con mẹ nó, thật là đã ngựa.

Y còn chưa cười xong, dưới bụng ngựa bỗng có bàn tay thò ra, nắm lấy bàn chân của y xoay một cái.

Tiểu Mã lộn trong không trung hai vòng, té ngồi xuống đất, cây cờ trên tay chẳng còn thấy đâu.

Cây cờ đã nằm trong tay Đinh Hỷ, ngựa đã chậm vó lại, Đinh Hỷ đang ngồi trên lưng ngựa nhìn y cười hì hì.

Tiểu Mã sờ sờ mũi, cười khổ hỏi:

- Anh làm gì vậy?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Chẳng qua muốn giáo huấn chú một chút, nhắc chú đừng có đắc ý quá quên đi cả mọi chuyện.

Tiểu Mã đứng dậy, cúi gằm đầu, y muốn nổi nóng lên mà không dám, y còn làm như muốn bật khóc cả lên, xem ra có phải là "Phẫn Nộ Địch Tiểu Mã" gì nữa đâu, phải là "Khả Lân Địch Tiểu Lư Tử" mới đúng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chú muốn khóc?

Tiểu Mã trề môi, không nói gì.

Đinh Hỷ nói:

- Người nào muốn khóc thì không có rượu uống.

Tiểu Mã cắn chặt môi lại, rốt cuộc cũng mở miệng ra hỏi:

- Còn người không khóc thì sao?

Đinh Hỷ nói:

- Người không khóc thì theo ta lại Bảo Định uống rượu.

Tiểu Mã hỏi:

- Có thể uống được bao nhiêu?

Đinh Mã nói:

- Hôm này phá lệ, có thể uống mười cân.

Tiểu Mã bỗng nhiên hô lên một tiếng, nhảy dậy, búng người lên không trung, bàn tay của Đinh Hỷ đã chờ đó.

Hai người lập tức hỷ hỷ hả hả trên lưng ngựa, xô qua xô lại, cười vang cả lên.

Kiến mã chạy như bay về phía trước, tiếng cười dần dần đi xa, cây cỏ trên ngựa tung bay phần phật trong gió.

Bấy giờ tia sáng cuối cùng của một ngày đang chiếu trên lá cờ đen bỗng tắt phụt, rồi màn đêm thành linh bao trùm xuống vạn vật, lá cờ đen không còn thấy bóng dáng ở đâu.

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 2

Quyền Đầu Đối Quyền Đầu

Đêm.

Đèn đã được đốt lên.

Trong phòng đầy những mùi thịt nướng và rượu.

Trần rất cao, cây cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển đang treo tuốt trên trần nhà, theo gió tung bay.

Ở trong nhà rồi, gió từ đâu ra bây giờ?

Gió từ miệng Tiểu Mã thổi ra.

Y ngẩng mặt lên, ngời phệt ra ghế, uống một ngụm rượu, thổi ra một hơi, lá cờ không ngớt bay phàn phật cả nửa tiếng đồng hồ rồi, rượu cũng đã uống mất đi một vò.

Đình Hỷ đang ngồi bên cạnh nhìn, cũng nhìn mất nửa tiếng đồng hồ, nhin không nổi cười nói:

- Chân khí của chú cũng nhiều lắm đó.

Không những y có chân khí nhiều, còn có mạnh nữa, có điều trước mặt Đình Hỷ, y chẳng phát ra được chút gì khí giận.

Cán cờ nằm trên bàn.

Đình Hỷ vỗ nhẹ lên cán cờ bóng loáng, bỗng nhiên lại hỏi:

- Chú biết trong cán cờ này giấu gì không?

Tiểu Mã lắc lắc đầu.

Đình Hỷ nói:

- Chú cũng không biết tại sao ta bảo chú giành cây cờ này?

Tiểu Mã lại lắc lắc đầu.

Y không rảnh nói chuyện, miệng của y còn đang bận thổi phù phù.

Đình Hỷ lại nói:

- Chú bớt thổi đi có được không, dùng đầu não suy nghĩ một tý.

Tiểu Mã nói:

- Được.

Y lập tức đóng miệng lại, ngồi thẳng dậy, chùi chùi mũi hỏi:

- Có điều đại ca muốn tôi nghĩ gì bây giờ?

Đình Hỷ nói:

- Từng chuyện một, chú cứ nghĩ thử xem, nghĩ ra rồi thì làm.

Tiểu Mã nói:

- Tôi chẳng phải nghĩ gì làm gì cho mệt, đại ca muốn tôi làm gì, tôi làm vậy!

Đình Hỷ nhìn nhìn y, bỗng không cười nữa.

Lúc y bị cảm động, y nhất định cười không nổi.

Tiểu Mã nhìn cán cờ để trên bàn không chớp mắt, bỗng nhiên nói:

- Tôi nghĩ không ra.

Đình Hỷ nói:

- Chú nghĩ không ra?

Tiểu Mã nói:

- Cán cờ này không lớn cũng không dài, thật tình tôi nghĩ không ra được trong đó chứa được bao nhiêu thứ.

Đình Hỷ rốt cuộc bật cười lên một tiếng, xoay cái nắp nằm dưới đáy cán cờ, chỉ nghe "đình đình đong đong" vang lên, như những dây đàn được gảy lên liên tiếp, từng hạt từng hạt rơi xuống mặt bàn.

Cặp mắt của Tiểu Mã đang nhìn trừng trừng sững sốt.

Y không phải là người thấy tiền là mê, có điều ngay cả y cũng nhìn muốn lồi mắt ra.

Bởi vì thật tình y chưa bao giờ thấy qua, trên đời này lại có những thứ huy hoàng mỹ lệ như vậy.

Y bị kinh ngạc cảm động, không phải là giá trị của những viên minh châu, mà là cái huy hoàng cái mỹ lệ không thể so sánh được.

Đinh Hỷ cầm một hạt minh châu lên, ánh mắt cũng lộ vẻ cảm động, y lẩm bẩm nói:

- Muốn tìm một viên trân châu như thế này cũng không có gì khó khăn lắm, có điều, bảy mươi hai viên giống vậy...

Y thở ra, rồi mới nói tiếp:

- Xem ra, cái tên Đàm Đạo, tuy lòng dạ độc ác, nhưng cũng còn có tỷ bản sự.

Tiểu Mã hỏi:

- Đàm Đạo? Có phải cái tên quan chó đẻ Đàm Đạo lột da người ta không?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi:

- Bao nhiêu trân châu đây là của hần?

Đinh Hỷ nói:

- Là của y mua lại đặc biệt dành tặng cho kẻ đỡ đầu của y trong kinh thành làm lễ thọ đó.

Cặp mắt của Tiểu Mã lập tức lại tròng lên tròn xoe, y bỗng nhiên nhảy dậy, đâm vào bàn một cái, hần học nói:

- Cái tên vương bát đản đó, tôi đã muốn làm thịt hần từ lâu, con mẹ nó gã Đặng Định Hần tự cho mình là anh hùng, lại đi làm chó săn cho cái tên rùa đen chó đẻ đó!

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Dưới mắt bọn bảo tiêu chỉ có hai hạng người, một hạng là khách hàng, một hạng là cường đạo, cường đạo luôn luôn đáng chết, khách hàng luôn luôn đúng.

Tiểu Mã tức giận nói:

- Dù khách hàng là rùa đen vương bát cũng đúng luôn sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bất kể cường đạo là thứ cường đạo gì, dưới mắt bọn họ đều là kẻ đáng chết.

Gương mặt y còn đang cười, ánh mắt đã lộ vẻ bi ai và phần nộ không sao tả xiết.

Tuy không ai gọi y là "Phần Nộ Đích Tiểu Mã", nhưng y chắc chắn là một người trẻ tuổi đầy phần nộ, hận không thể san bằng hết được những chuyện bất bình trên thế gian này.

... Hỷ, người trẻ tuổi, lối suy nghĩ thật khả ái làm sao, sinh mệnh cũng khả ái làm sao!

Đình Hỷ lại cầm hạt trân châu lên nói:

- Chú xem, những hạt trân châu này trị giá bao nhiêu?

Tiểu Mã nói:

- Tôi nhìn không ra.

Quả thật y nhìn không ra.

Có người sinh ra không có tý quan niệm gì về tiền bạc hay giá trị đồ vật, y là một trong những người đó.

Đình Hỷ nói:

- Một trăm vạn lượng.

Tiểu Mã hỏi:

- Trăm vạn lượng bạc?

Đình Hỷ gật gật đầu, nói:

- Chẳng qua, đây là tang vật, bọn họ muốn bán nhanh, nhiều nhất chỉ bán được sáu phần.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn mình có phải muốn bán nhanh không?

Đình Hỷ nói:

- Không những muốn bán lẹ, còn muốn lấy tiền mặt nữa.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ nói:

- Bấy anh em nhà họ Sa ở Loạn Thạch Cương đều bị chết dưới lá cờ Ngũ Khuyển, để lại cả nhà cô nhi quả phụ, còn có các huynh đệ Ở Thanh Phong Sơn và Tây Hà Thập Bát trại, dù bọn họ đáng tội không nói gì, vợ con nào có tội. Những người đàn bà những đứa con nít đó đều có quyền để sống, muốn sống, phải có cơm ăn, muốn có cơm ăn, phải có tiền.

Cái đạo lý đó, Tiểu Mã hiểu lắm.

Những cô nhi quả phụ đó, trên giang hồ thật tình rất nhiều.

Nhưng trừ Đinh Hỷ ra, có ai nghĩ đến tới bọn họ?

Tiểu Mã chớp mắt hỏi:

- Một trăm vạn lượng, sáu phần có phải là sáu chục vạn lượng không?

Đinh Hỷ thở ra, nói:

- Lần này xem ra chú tính không sai chút nào.

Tiểu Mã nói:

- Sáu chục vạn lượng bạc, muốn tôi vác từng rương từng rương về cũng mất cả nửa ngày, trong giang hồ có ai đỡ ra lập tức được bao nhiêu đó tiền bạc, mua lấy cái món đồ nóng hổi này?

Đinh Hỷ không trả lời, y hớp một ngụm rượu, ăn một miếng thịt bò nướng, rồi mới ung dung nói:

- Bảo Định phủ là một thành phố lớn, Chấn Oai tiêu cuộc chính đang đóng ở đây, trong thành ngoài thành, không chừng khắp nơi đều có tai mắt của bọn họ.

Tiểu Mã thừa nhận:

- Máy đứa chó quả nhiên có không ít ở đó.

Đinh Hỷ nói:

- Vậy thì chú nghĩ xem, tại sao nơi nào không lại, ta cứ muốn lại đây?

Tiểu Mã nói:

- Tôi nghĩ không ra.

Đinh Hỷ nói:

- Chú quả thật nghĩ không ra?

Tiểu Mã sờ sờ mũi, cười và nói:

- Đại ca nghĩ đâu đó rồi, tại sao còn muốn tôi nghĩ làm gì?

Đình Hỷ nói:

- Chỉ vì ta muốn kéo vài sợi gân, bẻ vài cái xương lười biếng của chú, chữa bệnh lười cho chú đó.

Không ai hiểu Tiểu Mã bằng y.

Y biết có nhiều chuyện Tiểu Mã không phải là nghĩ không ra, chẳng qua lười không nghĩ đến thế thôi.

Đình Hỷ nói:

- Chú có biết cái tên Trương Kim Đình không?

Lần này, Tiểu Mã không thấy lắc đầu.

Y có lại Bảo Định một lần.

Những người có tới Bảo Định, nhất định sẽ không thể không nghe đến Trương Kim Đình.

Trương Kim Đình là người giàu nhất ở phủ Bảo Định, và cũng là một nhà từ thiện số một trong phủ, lấy tám chữ "Phú khả địch quốc, lạc thiện hiếu thi" ra hình dung y, cũng không phải là sai gì.

Đình Hỷ nói:

- Chú có biết Trương Kim Đình dựa vào đâu mà giàu có lên vậy không?

Lần này Tiểu Mã lại lắc đầu trở lại.

Đình Hỷ nói:

- Có hạng người tuy không chính mình đi cướp, nhưng trái tim còn đen hơn cả cường đạo, người khác liều mạng đi cướp của, y ngồi không mua lại, ba phần trả không tới hai phần, trao tay qua ít nhất cũng kiếm chác được vô số tiền lời.

Tiểu Mã hỏi:

- Anh nói có phải là những tên chuyên môn đi mua đồ tang vật không?

Đình Hỷ gật đầu nói:

- Trương Kim Đình vốn là hạng người đó.

Tiểu Mã đờ mắt ra.

Đình Hỷ nói:

- Bây giờ y vẫn còn là hạng người đó, chẳng qua, tỳ vị của y lớn lên một tý, làm ăn nhỏ nhoi, y chẳng thèm để mắt đến.

Tiểu Mã hỏi:

- Chúng ta lại phủ Bảo Định, có phải là để gặp y?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Tiểu Mã bỗng nhiên nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

- Cái thứ đó, con mẹ nó, thật không phải là con người, sao đại ca lại đi tìm hăn?

Đinh Hỷ còn chưa mở miệng, ngoài cửa đã có người vừa cười vừa nói:

- Y lại đây không phải tìm ta, mà là tìm tiền của ta.

Con người Trương Kim Đỉnh giống như một cái đỉnh, một cái kim đỉnh.

Trên đầu y đội một cái mũ kim quan, eo lưng đeo một sợi kim đai, trên người mặc một bộ kim bào, ngón tay đeo đầy nhẫn ngọc dát vàng, ít nhất là bảy tám ngón.

Sợi dây thắt lưng của y rất rộng, bởi vì cái bụng của y so với cái đỉnh bày ngoài chùa Bảo Định xem ra không kém bao nhiêu.

Lúc Tiểu Mã xông ra mở cửa, y đã đứng vững như cái vại ba chân ở đó.

Phía sau lưng y còn có hai người, một người mặc áo lòn loẹt bó thân, đầu đội mũ lệch, ăn mặc tựa như một gã bảo tiêu đệ tam cấp trên hý đài.

Tiểu Mã nói:

- Người là gã họ Trương?

Trương Kim Đỉnh nói:

- Người là gã "Phản Nộ Đích Tiểu Mã"?

Xem ra danh tiếng của Tiểu Mã trong giang hồ không còn nhỏ nhoi gì, ngay cả hạng người này cũng đã nghe đến y.

Tiểu Mã trừng mắt, nhìn y từ cái bụng đi lên tới mặt, gằn giọng hỏi:

- Làm sao ta biết được người là Trương Kim Đỉnh thật hay giả?

Trương Kim Đỉnh đáp:

- Người nhất định phải biết, trừ ta ra, còn ai có được bao nhiêu đó thịt trong người?

Tiểu Mã cười nhạt hỏi:

- Bao nhiêu đó thịt trong người của người là ở đâu ra?

Trương Kim Đỉnh cười nói:

- Dĩ nhiên là từ trên người các người chạy qua đấy.

Lúc y cười, chỉ thấy da mặt cười mà không thấy thịt cười, đấy không phải vì thịt trên mặt quá nhiều, chẳng qua, da của y quá dày, cơ hồ muốn chôn luôn cái mũi vào trong đó, chẳng còn thấy đâu.

Tiểu Mã muốn đâm cho y một quyền vào mặt cho sưng cái mũi lộ ra ngoài.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Đừng quên ta là người đại ca của người mời lại, người mà đánh ta, không khác gì đánh vào mặt đại ca của người.

Tiểu Mã nắm chặt hai nắm tay, rốt cuộc y không đâm ra quyền nào.

Trương Kim Đỉnh thở phào ra một hơi dài, mỉm cười nói:

- Bây giờ chúng ta có thể vào được chưa, xin nói dùm.

Tiểu Mã nói:

- Muốn vào, chỉ một mình người vào thôi.

Trương Kim Đỉnh nói:

- Các vị có hai người, dĩ nhiên ta cũng phải đem vào hai người, ta làm ăn trước giờ rất công bình.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn người không tính sao?

Trương Kim Đỉnh nói:

- Con người của ta không thể tính là một người, lúc này chính người đã có nói rồi.

Tiểu Mã tức quá dãn mặt ra, Đỉnh Hỷ thì bật cười lên.

Y mỉm cười bước lại kéo Tiểu Mã, hững hờ nói:

- Trương lão bản còn không xem mình là người, chú lại đi tức giận làm gì?

Tiểu Mã cũng bật cười lên, nói:

- Chẳng qua tôi chỉ lấy làm lạ, trên đời này tại sao lại có hạng người không thích làm con người?

Trương Kim Đỉnh trừng mắt lên cười nói:

- Bởi vì thời buổi này, chỉ có làm người mới khổ, làm heo làm chó, so ra còn dễ dàng hơn làm người.

Nhìn thấy những hạt trân châu trên bàn, cặp mắt ti hí của Trương Kim Đỉnh bỗng nhiên tròn vo lại, y thở ra nhẹ nhẹ một hơi, nói:

- Đây có phải là đồ các vị muốn bán cho ta?

Đình Hỷ nói:

- Nếu không phải là thứ hàng thế này, làm sao tôi dám lao động đến đại giá của Trương lão bản?

Trương Kim Đỉnh hỏi:

- Ông muốn bán bao nhiêu?

Đình Hỷ nói:

- Một trăm vạn lượng.

Trương Kim Đỉnh hỏi lại:

- Một trăm vạn lượng?

Tiểu Mã nhảy dựng lên, chụp ngay lấy cổ áo của y, tức giận nói:

- Người đang nói chuyện, hay đang đánh rắm vậy?

Trương Kim Đỉnh vẫn còn đang cười tí mắt, nói:

- Tôi chỉ bất quá đang làm chuyện mua bán, người bán đưa giá ra, người mua trả giá lại, làm ăn vốn là vậy mà.

Tiểu Mã nói:

- Ta không phải là kẻ làm ăn.

Đình Hỷ nói:

- Ta là kẻ làm ăn.

Tiểu Mã ngó mặt ra, bàn tay buông thõng xuống.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Trương lão bản thích đưa giá qua trả giá lại, ta phụng bồi được mà.

Trương Kim Đĩnh nói:

- Tối đa ta chỉ bỏ ra được hai vạn.

Đinh Hỷ nói:

- Chín mươi chín vạn.

Trương Kim Đĩnh nói:

- Ba vạn.

Đinh Hỷ nói:

- Chín mươi tám vạn.

Trương Kim Đĩnh nói:

- Bốn vạn.

Đinh Hỷ nói:

- Được, ta bán.

Tiểu Mã lại dẫn mặt ra, ngay cả Trương Kim Đĩnh cũng ngớ ngẩn, y nằm mộng cũng nghĩ không ra có người xem vàng như đồ sắt vụn, đây quả thật là trên trời bỗng nhiên rớt xuống một bao thịt.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Ta là hạng người tri túc, tri túc thì luôn luôn sung sướng.

Trân châu nằm trên mặt bàn được bao quanh bởi những chiếc đĩa.

Y di động một chiếc đĩa, trân châu bèn lăn long lóc ra kẻ hở, lăn xuống, lọt vào trong cán cờ màu đen.

Trương Kim Đĩnh nhìn y, bỗng nhiên hỏi:

- Ông có biết ta đang nói đến bốn vạn gì không?

Đinh Hỷ hỏi:

- Không lẽ không phải là bốn vạn lượng?

Trương Kim Đĩnh nói:

- Bốn vạn đồng.

Đinh Hỷ nói:

- Bốn vạn đồng ta cũng bán cho ông.

Tiểu Mã kinh ngạc nhìn y, hình như y chưa hề gặp qua người này bao giờ.

Nhưng Đinh Hỷ chẳng thèm nhìn y, lại nói:

- Đừng nói là có bốn vạn đồng, dù Trương lão bản không đưa đồng nào, ta cũng bán luôn.

Tiểu Mã nhin không nổi nữa, lớn tiếng nói:

- Đại ca của ta chịu bán, ta không chịu.

Đinh Hỷ nói:

- Đại ca chú chịu, chú cũng chịu luôn.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Y trước giờ rất nghe lời Đinh Hỷ, Đinh Hỷ làm, đây là lần đầu tiên y mở miệng hỏi:

- Tại sao?

Bởi vì hiện giờ y cảm thấy kỳ lạ quá, kỳ lạ muốn chết người.

Đinh Hỷ nói:

- Chú nhất định phải hỏi cho ra?

Tiểu Mã nói:

- Ủ.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Bởi vì ta sợ đánh nhau.

Tiểu Mã lại tròn xoe mắt, lấy ngón tay đụng vào cái bụng của Trương Kim Đình, hỏi:

- Anh sợ đánh lộn với tên này?

Đinh Hỷ nhìn Trương Kim Đình từ trên xuống dưới hai lượt nói:

- Cờ hạng người như Trương lão bản, dù có bảy tám chục tên, muốn đánh lộn, ta cũng còn thoải mái xin thù tiếp.

Tiểu Mã hỏi:

- Vậy thì anh sợ đánh nhau với ai?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Chú nhìn không ra thật sao?

Tiểu Mã nói:

- Tôi nhìn không ra.

Người đứng cúi đầu sau lưng Trương Kim Đình, ăn mặc như một tên bảo tiêu trên hý dài này giờ, bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Tôi nhìn ra.

Tiểu Mã trừng mắt hỏi:

- Người? Người nhìn ra con mẹ gì?

Gã bảo tiêu nói:

- Ít ra ta cũng nhìn ra được một chuyện.

Tiểu Mã nói:

- Người nói đi.

Gã bảo tiêu nói:

- "Thảo Nhân Hỷ Hoan Đích Đình Hỷ" quả thật không hổ là đệ nhất trí đa tinh trong hắc đạo, còn "Phẫn Nộ Đích Tiểu Mã" thật là con mẹ nó, một cái bao cỏ vô dụng.

Tiểu Mã nhảy dựng lên nói:

- Người là thứ gì?

Gã bảo tiêu nói:

- Người còn nhìn chưa ra?

Tiểu Mã nói:

- Ta chỉ thấy, người chẳng phải thứ gì, cũng chẳng phải người, tối đa chỉ bất quá là con mẹ nó, một con chó trắng.

Gã bảo tiêu cười lớn.

Y vừa cười lớn vừa thoát bộ áo hoa hòe trên người ra, gỡ cái mũ lệch xuống, lấy tấm áo vừa cởi ra chùi vào mặt mấy cái.

Rồi thì cái gã bảo tiêu hạng ba trên hý dài bỗng biến thành vị tiêu khách đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ.

Nói một cách nghiêm chỉnh, người có đủ tư cách được xưng là đại tiêu khách đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ, nhất định không có quá mười

người, Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu dĩ nhiên là một trong những người đó.

Người này diện mạo ung dung, ánh mắt loang loáng, ngay cả trong đám vương công đại thần cũng khó mà thấy được mấy người.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Quả thật đúng thế, quả thật là Tiểu Trư Ca.

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Nhưng ta lại nhìn trật người, người chẳng phải là bao cỏ, người chỉ bất quá là một con lừa nhỏ thôi.

Tiểu Mã lại nắm chặt nắm tay.

Có điều nắm tay của y bị Đinh Hỷ giữ chặt lại.

Tiểu Mã hỏi:

- Anh sợ đánh nhau thật sao?

Đinh Hỷ nói:

- Thật, chỉ tiếc là trận đánh này xem ra không thể tránh khỏi.

Tiểu Mã hỏi:

- Vậy thì sao anh còn giữ tôi lại?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì còn chưa đến lúc bắt đầu.

Tiểu Mã hỏi:

- Phải đợi đến chừng nào?

Đinh Hỷ nói:

- Chúng ta còn phải đợi đến lúc Tây Môn đại tiêu đầu cởi y phục ra rồi hẳn nói.

Gã bảo tiêu còn lại lạnh lùng nói:

- Không ngờ người nhận ra được ta.

Đinh Hỷ nhìn nhìn chỗ lồi lên một bên người của y, mỉm cười nói:

- Ta cũng chẳng nhận ra gì người, chẳng qua ta chỉ nhận ra cây Càn Khôn Bút trên người của người thế thôi.

Càn Khôn Bút luyện bằng thép ròng, lúc này đang được cầm xéo qua thắt lưng, dưới tấm áo hoa hòe của Tây Môn Thắng.

Người của y cũng giống như cây bút, ốm yếu, cao ngoẵng, sắc bén, thép ròng mài dũa rèn luyện đã được lâu năm.

Năm tiêu cuộc lớn trong Khai Hoa Ngũ Khuyến, nếu nói về mưu sâu tính xa, tính toán không bao giờ trật, tự nhiên phải là Liêu Đông đại hiệp Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu đứng nhất về tư tưởng rộng rãi, thế lực dồi dào. Quy Đông Cảnh khôn ngoan mà như người ngu dốt, lúc nào cũng có phúc tinh chiếu vào, chính là một vị phúc tướng nhất trong vũ lâm Trung nguyên. Ngọc Báo Khương Tân kiêu hãnh dũng mãnh, tinh nhuệ không thể đương đầu.

Nhưng nói về võ công, đệ nhất trong các tiêu cuộc của Trung nguyên, phải tính tới Càn Khôn Bút Tây Môn Thắng.

Công phu điểm huyết, đả huyết, ám khí và nội gia miên chương của y, ở Trung nguyên không ở vào vị trí thứ hai.

Mấy năm gần đây, quả thật rất ít người trong giang hồ muốn giao đấu với y.

Nhưng Tiểu Mã lại rất muốn.

Chỉ cần y muốn đánh nhau, đối phương võ công cường nhược ra sao, y chẳng thềm để ý tới.

- Người là Tây Môn Thắng?

Tây Môn Thắng gật gật đầu.

Tiểu Mã hỏi:

- Bây giờ đã đến lúc bắt đầu đánh nhau chưa?

Tây Môn Thắng cười nhạt.

Tiểu Mã xoa xoa tay:

- Người nói đánh nhau kiểu nào đây?

Tây Môn Thắng nói:

- Đánh nhau chỉ có một cách.

Tiểu Mã hỏi:

- Cách gì?

Tây Môn Thằng cười nhạt nói:

- Đánh đến chừng nào đối phương gục xuống, bò dậy không nổi thì ngừng.

Tiểu Mã cười lớn, nói:

- Được, kiểu này hợp với khẩu vị của ta.

Đinh Hỷ bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Kiểu này lại không hợp với khẩu vị của đại ca người.

Tây Môn Thằng nói:

- Ta chẳng đi tìm người.

Đinh Hỷ nói:

- Theo ta biết, đánh nhau có hai loại, một loại văn, một loại võ.

Tây Môn Thằng hỏi:

- Người muốn đánh theo kiểu văn?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Cỡ hạng người có thân phận như Tây Môn đại tiêu đầu đây, cũng không nên đánh nhau như hai con chó cắn lộn phải không?

Tây Môn Thằng hỏi:

- Đánh kiểu văn đánh làm sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ta nói ra, người có chịu không chứ?

Tây Môn Thằng cười nhạt nói:

- Đối phó hạng người như các hạ, đánh kiểu nào cũng thể thôi.

Dĩ nhiên y rất chắc ăn.

Mười năm nay, Càn Khôn Bút đã trải qua trăm trận lớn nhỏ, trước giờ chưa bao giờ bị bại trận.

Đinh Hỷ bật cười, nói:

- Được, đã vậy, chúng ta thử đánh kiểu này xem sao.

Chữ "đánh" vừa ra khỏi miệng, năm quyền của y đã đâm vào cái bụng phình to của Trương Kim Đình.

Cái bụng của Trương Kim Đình không phải cứng rắn như thiết đỉnh, y bị một quyền đánh vào gập cả lưng lại, muốn ói cả mật ra, mắt mũi ràn rụa, ngay cả nước tiểu thiếu điều muốn chảy ra cả quần.

Tây Môn Thắng nổi giận hỏi:

- Tại sao người đánh y?

Đình Hỷ cười nói:

- Đây chính là kiểu đánh văn của ta, chúng ta ai đánh cho Trương lão bản gục xuống không dậy được, người đó thắng, nhưng chỉ được dùng năm tay đánh thôi.

Chữ "đánh" vừa nói ra khỏi miệng, năm tay của y đã đâm vào eo lưng của Trương Kim Đình.

Tây Môn Thắng nói:

- Làm gì có kiểu đánh lạ vậy?

Đình Hỷ nói:

- Người đã nói rồi, bất kể ta đánh kiểu gì, người đều chịu, nếu người không muốn bị thua, phải mau mau theo ta mà đánh.

Chữ "đánh" vừa thốt ra, xương sườn của Trương Kim Đình lại ăn thêm một quyền.

Quả đâm của Đình Hỷ quả thật không nhẹ tí nào, vậy mà xương sườn của y vẫn còn chưa bị gãy.

Bất cứ ai muốn đâm gãy rẽ xương sườn năm dẫu trong một tấm thịt dày một thước của một người, nhất định không phải là chuyện dễ dàng.

Chẳng qua, tuy xương sườn không gãy, đũng quần cũng đã ướt đầm dề, dù Trương Kim Đình có là một cái đỉnh thật sự, cũng chịu không nổi cái kiểu đánh như vậy.

Tây Môn Thắng không thể bại được.

Gương mặt y chẳng có biểu tình gì, năm tay đã tung ra không hình không bóng, đánh vào eo của Trương Kim Đình.

Trương Kim Đình lập tức ngã âm xuống, ngã xuống thật lẹ làng.

Người này xem ra hình như ngu hơn cả trâu bò, thật ra, y còn khôn hơn cả hồ ly gấp mười lần.

Tây Môn Thắng nhìn y hỏi:

- Người còn bò dậy nổi không?

Trương Kim Đình lập tức lắc đầu.

Tây Môn Thắng ngẩng đầu lên, nhìn Đình Hỷ cười nhạt nói:

- Y chẳng bò dậy nổi, người bại rồi.

Đây quả thật là hai người đang diễn trò hý, người ca kẻ họa, người tung kẻ hứng.

Cỡ hạng người thông minh như Đình Hỷ, làm sao lại bị gạt như vậy được?

Gương mặt của Tiểu Mã vì tức giận quá đã biến thành đỏ kék, nào ngờ Đình Hỷ bỗng dừng lại cười lớn lên.

Tây Môn Thắng hỏi:

- Người còn chưa chịu thua sao?

Đình Hỷ nói:

- Ta thua, ta vốn đã chịu thua rồi.

Tây Môn Thắng hỏi:

- Đã thua rồi còn cười gì nữa?

Đình Hỷ cười nói:

- Bởi vì ta đánh tên rùa đen này được ba quyền miễn phí, trong lòng cũng đỡ tức đi được hết nửa.

Rõ ràng y đã chuẩn bị chịu thua, vậy mà còn đánh được Trương Kim Đình ba quyền không tốn tiền.

Thì ra, bị gạt không phải là y, mà là Trương Kim Đình.

Lần này, Trương lão bản coi như đã bị làm ăn thất bại.

Đặng Định Hầu đứng một bên nhìn nhìn, khóe miệng bất giác lộ ra một nụ cười.

Nhưng Tiểu Mã đã nhảy dựng lên hỏi:

- Anh tính chịu thua thật sao?

Đình Hỷ nói:

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ cười một tiếng, nói:

- Tây Môn Thắng đánh trận nào thắng trận đó, Đặng Đình Hầu thần quyền vô địch, chỉ có anh em chúng ta, muốn đánh bại người ta cũng khó có cơ hội lắm.

Tiểu Mã nói:

- Chỉ cần có một chút xíu cơ hội thôi, chúng ta cũng phải...

Đình Hỷ ngắt lời y:

- Huống gì, dù chúng ta có đánh bại hết bọn họ, mình cũng chẳng lợi lộc gì, dù có đánh đến chảy máu đầu ra, nhất định cũng chỉ nằm kiết sức ra đó, còn đâu đối phó nổi những người còn lại bên ngoài?

Y lại cười một tiếng nói tiếp:

- Vì vậy chung cuộc mình cũng vẫn phải thua, nếu đã phải thua, tại sao không thua cho đẹp một tý?

Tiểu Mã cắn chặt răng nói:

- Anh chịu thua, tôi không chịu thua.

Y nói chưa hết lời, năm tay đã đâm tới Tây Môn Thắng nhanh như điện xẹt.

Y đâm vào mặt của Tây Môn Thắng.

Y ghét cái bản mặt khinh khỉnh của Tây Môn Thắng.

Có điều, năm tay của y vừa đâm tới, gương mặt của Tây Môn Thắng bỗng có một người chắn phía trước.

Gương mặt người này trắng trẻo nhẵn nhụi, văn văn vẻ vẻ, xem ra không có tý nào đáng ghét.

Một cái đâm ra, muốn thu lại không phải là chuyện dễ.

Nhưng Tiểu Mã thu năm tay lại tỉnh bơ, y hét lên:

- Xích ra, ta chẳng đi tìm người.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ đến lượt ta, người không tìm ta cũng không được.

Y đưa quyền ra, miệng nói:

- Ta cũng sử quyền, chúng ta tấu xảo lấy quyền đầu đối chọi với quyền đầu.

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 3

Nga Hổ Cường

Tiểu Mã tuy là anh em bạn bè thân thiết với Đinh Hỷ, tính tình lại không giống y.

Tiểu Mã không bao giờ chịu động đến đầu não suy nghĩ, trở cặp mắt ra nhìn, vểnh tai lên nghe.

Y chỉ thích động tay chân, lại càng thích lấy tay quyền của mình đụng độ trực tiếp với tay quyền người khác, lấy cứng đụng với cứng.

Tay quyền cứng hơn y cũng không mấy ai, chỉ tiếc là hôm nay y gặp phải Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu được người ta xưng tụng là Thần Quyền Tiểu Gia Cát, hai chữ Thần Quyền hiển nhiên còn nằm trên cả Tiểu Gia Cát, do đó có thể thấy công phu quyền cước của y, nhất định không dở tý nào.

Thật ra, y vốn là kẻ quyền pháp khá nhất trong đám đệ tử tục gia chùa Thiếu Lâm.

Thiếu Lâm thần quyền lấy oai mãnh hùng hồn làm sở trường, nếu chú trọng chiêu thức và biến hóa là đã đi vào chỗ hạ thừa.

Vì vậy y chỉ cần đâm ra một quyền, thường thường đều là thực chiêu, những thứ quyền cước hoa dạng, đệ tử Thiếu Lâm chẳng thêm sử dụng tới.

Tiểu Mã cũng chính một kiểu giống vậy.

Quyền pháp của y nhanh mà mạnh, chỉ cần đâm cho trúng người ta, đâm trúng xong rồi, mình ra sao, y chẳng thêm nghĩ chi cho mệt.

Hai người vừa xông vào đánh nhau, bàn ghế trong phòng, chén nhỏ chén lớn, đều bị tai họa, chỉ nghe loảng xoảng linh kinh cách cách vang lên tứ

tung không ngớt, chân ghế, chân bàn, chén bát bay qua bay lại, đầy cả phòng.

Còn khổ hơn cả bàn ghế, là Trương Kim Đình.

Người khác ai cũng né được, còn y thì đã bị đánh một hồi đi không nổi, chỉ còn nước nằm yên đó thở dốc.

Người ta đang đánh nhau, y nằm đó ăn đòn, chân ghế, chân bàn, chén đĩa đổ bể đều nhắm vào người y dích vào, y thở chẳng muốn ra hơi.

Đình Hỷ cười, Tây Môn Thắng thì chau mày.

Lấy thân phận và vũ công của Đặng Định Hầu, đáng lý ra y không nên đánh nhau với người khác như vậy, Tây Môn Thắng cũng chưa từng thấy y đánh nhau như vậy bao giờ.

Thật tình, đây không phải là vũ lâm cao thủ đang tương tranh với nhau, mà là hai tên vô lại trong ngõ hẻm đang giành giật căn xé nhau vì một con điểm.

Bỗng nghe "bình" lên một tiếng, một tiếng hét vang lên, hai bóng người nhập lại rồi phân ra, một người đụng vào bức tường, người thì búng người lên cao, rồi từ từ hạ xuống mặt đất.

Người bị đụng vào tường lại là Đặng Định Hầu.

Y trượt trên tường xuống, đứng dựa vào đó, thở dốc một hồi.

Tiểu Mã thì đứng đó rất bình ổn, trừng cặp mắt tròn xoe nhìn y.

Gã thanh niên trẻ tuổi "phần nộ" này không lẽ đã đánh bại Thần Quyền Tiểu Gia Cát nổi danh lâu năm đây sao?

Đặng Định Hầu thở phào một hơi, bỗng nhiên cười lớn, nói:

- Tốt lắm, đã lắm, ba mươi năm nay, ta chưa bao giờ được đánh một trận đã đời như hôm nay.

Tiểu Mã lại trừng trừng nhìn y cả nửa ngày, rồi mới nói dần từng tiếng một:

- Được, hảo tiểu tử, cho là người được lắm đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người phục chưa?

Tiểu Mã cắn chặt răng, muốn nói, nhưng vừa mở miệng, đã phun ra một búng máu tươi.

Nhưng y vẫn còn đứng vững như trời trồng ở đó, cặp mắt còn mở tròn xoe, chưa chịu nhắm xuống.

Đặng Định Hầu thở ra một hơi, nói:

- Gã này bị ăn hai quyền của ta, xương sườn bị gãy mất ba cái, còn đứng đó chưa ngã, ta thật bội phục người.

Tiểu Mã cắn chặt hàm răng, hít vào một hơi thật dài, nói:

- Người khỏi cần phục ta, ta đánh không lại người.

Đặng Định Hầu nói:

- Tốt, đánh không lại người khác cũng chẳng có gì là mất mặt, nhận mình thua mới là chuyện không dễ dàng.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng có ngày ta sẽ đánh người bò dậy không nổi.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta chờ.

Tiểu Mã nói:

- Bây giờ người muốn gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta muốn người đi theo ta.

Tiểu Mã nói:

- Đi thì đi.

Muốn đi là đi.

Muốn chém đầu cũng chẳng thèm chau mày, huống gì là đi?

Đinh Hỷ vỗ vào vai Liễu Mã mấy cái, mỉm cười nói:

- Hảo huynh đệ, chúng ta đi một lượt với y.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người chẳng muốn hỏi ta đem các người đi đâu sao?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Chúng ta đã chịu đi theo người, dầu sôi lửa bỏng cũng theo vào, còn hỏi gì nữa?

Nơi đây là một khách sạn, khách sạn quả thật bị bọn tiêu khách trong Ngũ Khuyển tiêu cuộc bao vây kín mít.

Một cỗ xe lớn màu đen đang đậu ở ngoài cổng, gã đánh xe đang cầm roi đợi sẵn ở đó.

Bọn họ đã tính đúng Đinh Hỷ và Tiểu Mã nhất định không thể chạy đi đâu được.

Đinh Hỷ và Tiểu Mã cũng không có vẻ gì muốn chạy, khệnh khạng bước ra, leo lên xe ngồi, làm như là khách do Đặng Định Hầu mời đi ăn tiệc vậy.

Tây Môn Thắng này giờ vẫn lăm lăm lì lì, Đặng Định Hầu thì cứ nhìn chăm chú vào Đinh Hỷ, cho đến lúc mọi người vào xe hết rồi, xe đã chạy, y mới thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Được, được lắm.

Đinh Hỷ hỏi:

- Người đang nói ta?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Ta vốn không ngờ tới, người cũng có vẻ được lắm.

Đinh Hỷ cười cười, nói:

- Thật ra, không chừng ta cũng chẳng phải như người tưởng tượng.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít ra, người rất dũng cảm nhận thua.

Đinh Hỷ nói:

- Ta nhận thua, bởi vì ta phát giác ra mình phạm một lỗi lầm đáng chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Đáng lý ra ta phải biết người nhất định sẽ lại chỗ Trương Kim Đình.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì người biết ta muốn giết bỏ mấy món đồ này ra cho nhanh, mà người ăn được món đồ này, chỉ có Trương Kim Đình.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Tên vương bát họ Trương kia là một đứa tạp chủng đem mẹ mình ra bán chỉ vì năm lượng bạc.

Đặng Định Hầu đồng ý:

- Hẳn quả thật là một đứa tạp chủng.

Tiểu Mã trừng mắt hỏi:

- Còn người thì sao?

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Ít nhất ta còn dám lấy quyền ta đâm quyền người.

Tiểu Mã chỉ còn nước đồng ý:

- Chuyện đó, quả thật người so với những đứa tạp chủng khác mạnh hơn nhiều.

Đặng Định Hầu nói:

- Dưới mắt người, những người bảo tiêu e chẳng có ai không phải tạp chủng?

Tiểu Mã nói:

- Nhất là năm đứa các người.

Đặng Định Hầu nói:

- Vậy thì người sắp gặp thêm một người nữa.

Tiểu Mã hỏi:

- Ai?

Quy Đông Cảnh tuổi tác không già như người ta tưởng tượng, tối đa y chỉ có ba mươi lăm tuổi.

Người nào gặp y lần đầu tiên, nhất định sẽ thấy cái miệng của y trước.

Cái miệng của y cũng không có gì đặc biệt, có điều, biểu tình lại rất đa dạng, có lúc trề xuống, có lúc chu ra, có lúc cong cớn, có lúc còn làm những dáng điệu không ai tưởng tượng được.

Những dáng điệu đó không có gì là khả ái, nhưng cũng không đáng ghét, chắc chắn là, chưa có ai có cái kiểu giống như y vậy.

Đây cũng chỉ là một điểm kỳ quái thứ nhất của y.

Gương mặt của y xem ra hình như hình vuông, hàm râu vừa cứng vừa rậm, nhưng lại được cạo rất sạch sẽ.

Người trong giang hồ để râu nhiều hơn là cạo râu, do đó, có thể nói, đó là một điểm kỳ quái thứ hai của y.

Người của y xem ra cũng hình vuông, thân hình vuông, chân tay vuông, toàn thân trừ cái rún ra, rất có thể chỗ nào cũng vuông.

Đây là điểm kỳ quái thứ ba của y.

Y không những là một tay đại hào tiêu cuộc ở Trung nguyên, mà cũng là tay cự phú dật vãi ở lưỡng hà, gia tài đồ sộ, có thể nói là số một trong bọn anh em của y, nhưng y xem ra không giống vậy tí nào, xem ra y có vẻ là một người làm ăn không có tí đầu óc lớn lao cho lắm.

Thật ra, đầu não của y vận động không kém gì ai, có thể để người khác đi làm chuyện đó, y sẽ không làm, có thể đáp ứng được chuyện gì, y không hề từ chối.

Nếu gặp chuyện không đáp ứng được, y sẽ nói hai tiếng "không được", rất nhanh nhẹn gọn ghẽ. Y nói ra kiên quyết còn hơn ai, nhất định không để cho ai hiểu lầm, dù người lại cầu xin là anh em họ hàng, cũng không ngoại lệ.

Tuy y có bao nhiêu đó điều kỳ quái, nhưng bất cứ ai gặp y, đều cho rằng, y là người thành thật, rất có nghĩa khí.

Hạng người ấy phải chăng là biểu tượng của một người rất thành công?

Vì vậy, y cũng giống như bao nhiêu người thành công khác, cũng có nhược điểm của y... Đàn bà.

Nơi đây không có đàn bà.

Ở Chấn Oai tiêu cuộc, phía trong ra tới phía ngoài, không có chỗ nào có đàn bà.

Quy Đông Cảnh kiên trì phải giữ như vậy.

Đàn bà là nhược điểm của y, là món ngon của y, là niềm vui thú của y, nhất định không thể là sự nghiệp của y.

Chuyện đàn ông, nhất định không thể đụng tới đàn bà... đấy chính là nguyên tắc y vẫn luôn luôn giữ.

Đinh Hỷ vừa gặp y, lập tức biết ngay, người này còn khó đối phó hơn tất cả những ai khác.

Không chừng cái nhìn của Quy Đông Cảnh đối với người trẻ tuổi cũng đồng dạng, vì vậy, y nhìn đăm đăm vào Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ cười ruồi, nói:

- Khỏe chứ?

Quy Đông Cảnh cũng cười cười, nói:

- Người có phải là tên Đinh Hỷ ai ai cũng thích không?

Đinh Hỷ đáp:

- Chính là ta.

Quy Đông Cảnh nói:

- Xem ra quả thật người làm cho ai cũng thích.

Tiểu Mã bỗng nhiên hỏi:

- Người là lão Quy?

Quy Đông Cảnh nói:

- Ta họ Quy.

Tiểu Mã nói:

- Người rõ ràng là một con rùa đen, tại sao lại cứ bắt mình làm chó?

Quy Đông Cảnh chẳng những không tức giận, y còn cười, cười lớn lên:

- Nói thật hay, thưởng cho đây.

Đặng Định Hầu mỉm cười hỏi:

- Ông tính thưởng cho y gì đó?

Quy Đông Cảnh đáp:

- Rượu.

Rượu ngon, và cũng là rượu mạnh.

Rượu ngon không phải thường thường đều là rượu mạnh sao?

Quy Đông Cảnh là người có tửu lượng, Tây Môn Thắng cũng là người có tửu lượng, Đặng Định Hầu dĩ nhiên lại càng quá.

Ba người ngồi đó bồi bạn Đình Hỷ và Tiểu Mã uống rượu, làm như quá thật mời bọn họ lại ăn tiệc.

Uống tới ly thứ sáu, Đình Hỷ bỗng nhiên đặt ly rượu xuống bàn, hỏi:

- Dĩ nhiên các người đã biết cướp tiêu ba lần trước đều là bọn ta?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Bọn ta đều biết Đình Hỷ làm người ta mê thích, còn được gọi là Đình Hỷ thông minh.

Đình Hỷ hỏi:

- Dĩ nhiên các người cũng biết bọn ta chuyên môn đi cướp hàng của Khai Hoa Ngủ Khuyến tiêu cục?

Đặng Định Hầu đáp:

- Ừ.

Đình Hỷ nhìn nhìn ba người bọn họ, hỏi:

- Các người có chứng có tật gì không?

Đặng Định Hầu đáp:

- Không.

Đình Hỷ hỏi:

- Cũng không bị điên?

Đặng Định Hầu đáp:

- Cũng không.

Đình Hỷ hỏi:

- Các người không bị khùng, cũng không bị điên, bọn ta cướp tiêu của các người ba lần, tại sao các người lại đi mời bọn ta uống rượu?

Quy Đông Cảnh cũng đang nhìn y lom lom, bỗng nhiên hỏi:

- Người có bao giờ bị ai gạt chưa?

Đình Hỷ đáp:

- Bất kỳ người nào cũng đều không khỏi bị gạt một lần, ta cũng là người.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Người bị gạt lúc nào?

Đình Hỷ đáp:

- Lúc ta còn mười hai tuổi.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Năm nay người bao nhiêu?

Đình Hỷ đáp:

- Hai mươi mốt.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Mười năm nay, người không hề bị ai gạt sao?

Đình Hỷ đáp:

- Không hề.

Quy Đông Cảnh chăm chú nhìn y, không nói gì nữa.

Đình Hỷ cười nói:

- Ta bị người ta gạt một lần đã quá đủ.

Quy Đông Cảnh lại nhìn y lom lom cả nửa ngày, bỗng nhiên cười lớn nói:

- Đã vậy, tốt nhất bọn ta cũng không cần phải gạt người thêm làm gì.

Đình Hỷ nói:

- Tốt nhất là vậy.

Quy Đông Cảnh nói:

- Vì vậy bọn ta tốt nhất nên nói thật với nhau.

Đình Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Quy Đông Cảnh nói:

- Vậy thì ta cho người biết, bọn ta mời người uống rượu, bởi vì bọn ta muốn đồ cho người say.

Đình Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Quy Đông Cảnh đáp:

- Bởi vì bọn ta muốn người thổ lộ một chuyện.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chuyện gì?

Quy Đông Cảnh nói:

- Bọn ta đi chuyển tiêu này, đường xá nhật trình nơi chốn nhận tiêu đều bí mật. Ngay cả đồ hàng hoá bọn ta đem theo cũng bí mật.

Đinh Hỷ nói:

- Ta biết.

Quy Đông Cảnh nói:

- Bí mật này đáng lý ra người không thể nào biết được, nhưng người lại biết.

Đinh Hỷ mỉm cười.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Ai đem bí mật nói cho người biết?

Đinh Hỷ hỏi:

- Các người muốn ta thổ lộ một chuyện, chính là chuyện này chăng?

Quy Đông Cảnh đáp:

- Chỉ có chuyện đó thôi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Các người cho là ta uống rượu xong sẽ thổ lộ ra sao?

Quy Đông Cảnh đáp:

- Uống say nói thật, người say rượu, đại khái khó giữ bí mật.

Đinh Hỷ nói:

- Có điều lần này các người lắm.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ta uống rượu say rồi, chỉ làm một chuyện.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Chuyện gì?

Đình Hỷ nói:

- Ngủ.

Quy Đông Cảnh bật cười, nói:

- Cái tật đó, không khác gì ta lắm.

Đình Hỷ nói:

- Chỉ khác có một điểm.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Điểm gì?

Đình Hỷ nói:

- Người muốn tìm đàn bà ngủ chung, ta chỉ một mình mình ngủ, không những vậy, đã ngủ là ngủ như heo chết, kèn trống inh ỏi cũng chẳng tỉnh dậy.

Quy Đông Cảnh nói:

- Vì vậy, người say rượu rồi, không nói thật mà cũng chẳng nói dối.

Đình Hỷ nói:

- Không sai tí nào.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Bọn ta có cách nào cho người nói thật không?

Đình Hỷ đáp:

- Có.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Cách nào?

Đình Hỷ đáp:

- Cách đó các người đã dùng qua.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Sao?

Đình Hỷ nói:

- Người khác nói thật với ta, ta cũng nhất định nói thật với họ.

Y mỉm cười, vỗ vào vai Quy Đông Cảnh nói:

- Nãy giờ người nói thật với ta, nhất định người quá hiểu, muốn người khác thành thực với người, chỉ có cách trước hết phải thành thực với người ta. Trước giờ ta vẫn không sao hiểu được, tại sao vận khí của người tốt thế, lúc nào cũng có phúc tinh chiếu mạng, bây giờ ta mới biết, vận khí của người từ đâu ra.

Vận khí tự nhiên không phải từ trên trời xuống.

Quy Đông Cảnh cười lớn nói:

- Ta là người thô thiển, ta không hiểu những thứ đạo lý đó, có điều, ta cũng hiểu được một điều.

Đình Hỷ hỏi:

- Người biết ta sắp nói thật cho người nghe?

Quy Đông Cảnh gật gật đầu, nói:

- Vì vậy ta đang chuẩn bị nghe đây.

Đình Hỷ nói:

- Người nói bí mật ấy cho bọn ta nghe là...

- Một người chết.

Trong sảnh đường của Chấn Oai tiêu cực, bỗng nhiên chẳng có tiếng động gì, Quy Đông Cảnh, Đặng Định Hầu, Tây Môn Thắng, ba người đang vênh mặt lên.

Bọn họ trừng mắt nhìn chăm chú vào Đình Hỷ.

Chỉ có một mình Đình Hỷ còn đang cười, vẫn cái kiểu cười làm người ta mê thích.

Y bỗng nhiên phát giác ra, lúc Quy Đông Cảnh không cười, dáng điệu trông rất dễ sợ, rất khó nhìn, làm như đã biến thành một người nào khác.

Quy Đông Cảnh cười nhạt hỏi:

- Người đang nói thật?

Đình Hỷ nói:

- Người đó lúc trước còn sống, nhưng hiện giờ quả thật là người chết.

Đặng Định Hầu giành hỏi:

- Ai giết hắn?

Đinh Hỷ đáp:

- Ta.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hắn nói cho người biết bí mật của bọn ta, người lại đi giết hắn?

Đinh Hỷ đáp:

- Ta không giết hắn không được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ đáp:

- Bởi vì đó là một trong những điều kiện bọn ta đã giao ước với nhau.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Giao ước gì?

Đinh Hỷ đáp:

- Ba tháng trước, có người gởi thư lại, nói rằng, y có thể nói bí mật của các người cho ta nghe, với điều kiện là, ta cướp tiêu xong, chia cho y ba phần, nếu ta chịu theo điều kiện, lập tức phải giết ngay người giao thư để bịt miệng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người chịu điều kiện của hắn?

Đinh Hỷ gật gật đầu, nói:

- Vì vậy, sau đó không lâu, lại có người đem phong thư thứ hai lại.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Trong thư có phải nói cho người biết, bí mật chuyện bọn ta từ Khai Phong đem hàng tới kinh thành?

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy người dự định kế hoạch cướp chuyển hàng đó?

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên trước hết ta còn phải giết người đưa thơ bịt miệng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người cướp xong chuyến đó, có phải đã chia ba phần cho người viết lá thơ đó không?

Đinh Hỷ nói:

- Tuy ta có chỗ không nguyện ý lắm, nhưng vì làm ăn lâu dài, đành phải theo đó mà làm.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người làm cách nào đưa hàng cho hãn?

Đinh Hỷ nói:

- Ta cướp xong hàng hóa, y sai người đem một lá thơ nữa lại, đòi phần của y, đem đến chỗ y đã chỉ định, đem lại xong, lập tức phải bỏ đi, nếu còn đứng đó nhìn trộm, sẽ chẳng còn làm ăn gì kỳ tới nữa.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy người không nghe lời không được?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy, cho đến bây giờ, người còn chưa thấy mặt thật của y như thế nào?

Đinh Hỷ nói:

- Thậm chí y là nam là nữ, già hay trẻ, ta cũng còn không biết.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Từ đó đến giờ, có phải y đã gửi cho người sáu bức thơ?

Đinh Hỷ cười nói:

- Người quả thật biết tính toán.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Bao nhiêu người đưa thơ, đều bị người giết sạch bịt miệng?

Đinh Hỷ nói:

- Tuy không phải chính tay ta giết bọn họ, nhưng bọn họ quả thật vì ta mà chết.

Quy Đông Cảnh nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Người đừng nhìn ta làm gì, bọn đó chẳng đáng cho ta giết đâu.

Ánh mắt của Đặng Định Hầu loang loáng, y nói:

- Xem ra, người gởi thơ cho các người, không những biết bọn ta làm gì, bọn ta ở đâu cũng rành rẽ như trong lòng bàn tay.

Đinh Hỷ nói:

- Bọn ta vốn hôm nay rày mai kia đó, không ở nơi nào cố định, có điều, bất kỳ bọn ta đi đâu, thơ của y đều không bao giờ tới trật chỗ.

Đặng Định Hầu chau mày lại, thật tình y nghĩ không ra nhân vật thần bí này là ai.

Quy Đông Cảnh và Tây Môn Thắng dĩ nhiên cũng đoán không ra.

Đinh Hỷ cười nói:

- Bọn ta biết, cũng chỉ có bao nhiêu đó thôi, vì vậy, các người mời ta uống rượu nhiều thế này, thật tình cũng uống lắm...

Đặng Định Hầu bỗng nhiên ngắt lời y, nói:

- Ít nhất người biết một điều bọn ta không biết.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên, nhất định người biết sáu người đó chôn tại nơi đâu.

Đinh Hỷ thừa nhận.

Đặng Định Hầu nói:

- Còn có sáu lá thơ.

Đinh Hỷ nói:

- Thơ cũng nằm chung với người chết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ở đâu?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Không lẽ người còn muốn đi xem mặt bọn họ?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Người lão luyện giang hồ đều biết rằng, người chết có lúc cũng tiết lộ bí mật người còn sống không biết.

Đinh Hỷ hỏi:

- Người muốn ta đem người lại đó?

Ánh mắt của Đặng Định Hầu sáng rực, nhìn thẳng vào y, hỏi:

- Không lẽ người không chịu?

Đinh Hỷ bật cười, nói:

- Ai nói ta không chịu, chẳng qua...

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chẳng qua làm sao?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Ta sợ rằng, dù ta có chịu đem các người lại đó, các người cũng chẳng dám.

Đặng Định Hầu cũng mỉm cười, hỏi:

- Nơi đó không lẽ là long đàm hổ huyết sao?

Đinh Hỷ hững hờ cười nói:

- Tuy không phải là long đàm, nhưng cũng là hổ huyết.

Đặng Định Hầu mỉm cười hỏi:

- Nơi đó quả thật có hổ sao?

Đinh Hỷ cười nói:

- Không những có hổ, mà là thứ hổ quái.

Đặng Định Hầu thất thanh hỏi:

- Ngạ Hổ Cương?

Đinh Hỷ cười lớn nói:

- Đúng vậy, chính là Ngạ Hổ Cương.

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh hẳn, bởi vì mọi người ai ai cũng biết, Ngạ Hổ Cương là một nơi nguy hiểm đáng sợ vô cùng.

Nghe nói đại giang ra tới phía bắc, hai bên Hoàng Hà, bao nhiêu nhân vật đáng sợ nhất của hắc đạo, cơ hồ toàn bộ đều tập trung ở Nga Hổ Cương.

Bởi vì bọn họ đang dự định kế hoạch tổ chức một liên minh chống lại với Khai Hoa Ngũ Khuyển tiêu cực.

Người trong Khai Hoa Ngũ Khuyển lại đó, có khác gì đem lợn béo lại dâng, có khác gì thiêu thân đâm đầu vào bóng đèn.

Gương mặt của Tây Môn Thắng xem ra còn không lộ vẻ biểu tình gì, nhưng đồng tử đã thu nhỏ lại.

Quy Đông Cảnh đã đứng dậy chấp tay ra sau lưng tản bộ lòng vòng chung quanh bàn.

Đặng Định Hầu đưa ly rượu lên, tính uống cạn, mới phát giác ra đó là ly không.

Đinh Hỷ nhìn bọn họ, nhần nha nói:

- Chỉ cần các vị thật tình dám lại, muốn ta đem đi lúc nào cũng được.

Quy Đông Cảnh bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Không phải là bọn ta không dám đi, chỉ là không cần phải đi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Không cần phải đi?

Quy Đông Cảnh nói:

- Đối với người chết, trước giờ ta không có hứng thú gì cho lắm, bất kể là nam hay nữ đều vậy cả.

Tây Môn Thắng nói:

- Ta...

Quy Đông Cảnh bước lại vỗ vào vai y, nói:

- Không chừng ông không cần phải đi, còn đi không được.

Tây Môn Thắng hỏi:

- Tại sao?

Quy Đông Cảnh nói:

- Bởi vì, bọn ta ở đây mới nhận được một món hàng lớn, sáng mai lập tức phải khởi hành.

Y vỗ mạnh vào vai Tây Môn Thắng, cười nói:

- Cái tiêu cục này toàn dựa vào ông, ông đi, ta biết làm sao đây?

Đặng Định Hầu bỗng nhiên bật người dậy:

- Ta đi được.

Hào kiệt giang hồ giải tù phạm, trước giờ không phải dùng đến còng chân còng tay.

Bởi vì bọn họ dùng một cách còn tốt hơn... điểm huyết.

Thủ pháp điểm huyết có nặng có nhẹ, bộ vị cũng có chỗ nặng chỗ nhẹ, nặng có thể làm người ta chết được, nhẹ thì làm cho người ta mất tự do hành động.

Bất kể là nặng hay nhẹ, ai bị điểm trúng huyết đạo, đều cảm thấy mùi vị không dễ chịu tí nào.

Tiểu Mã đang nếm phải mùi vị không dễ chịu tí nào đó.

Y muốn mắng người, nhưng mở miệng không ra, muốn vung quyền, nhưng cất tay lên không nổi, cả người y như bị một sợi dây thừng buộc chặt cứng, ngay cả huyết mạch cũng bị bó lại. Cả người y như muốn nổ tung.

Đặng Định Hầu nhìn y mỉm cười nói:

- Đây có phải là lần đầu người bị điểm huyết đạo không?

Tiểu Mã cắn chặt răng, hận không cắn được y một miếng.

- Cái tên rùa đen này đã biết mình không mở miệng ra được, còn hỏi làm quái gì?

Đặng Định Hầu lại cười nói:

- Ta xem có vẻ vậy đấy, bởi vì hiện giờ người có vẻ khó chịu lắm, không những vậy còn tức giận nữa, đợi người thành thói quen rồi, sẽ thấy thoải mái thôi.

Tiểu Mã hận không cắn đứt được cái mũi của y ra.

Bất cứ chuyện gì cũng làm thành thói quen được, chuyện này, chỉ một lần là đã quá nhiều.

Đặng Định Hầu nói:

- Người điểm huyết người là Tây Môn Thắng, các người cũng nên biết, thủ pháp điểm huyết và đả huyết của y, có thể nói là đệ nhất Trung nguyên, người khác không ai giải nổi.

Y bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- May mà ta cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là môn hạ chùa Thiếu Lâm.

Đệ tử chùa Thiếu Lâm lấy từ bi làm gốc, cứu cánh là phổ độ chúng sinh, cứu khổ cứu nạn.

Vì vậy, môn hạ chùa Thiếu Lâm tuy thủ pháp điểm huyết không cao minh, thủ pháp giải huyết của các môn các phái thứ nào cũng rành rọt.

Thiếu Lâm vốn là nguồn gốc của võ học thiên hạ.

Đặng Định Hầu lại nói:

- Chắc các người không tin ta sẽ giải huyết cho các người, bởi vì ta thật tình không phải là đối thủ của hai người hợp lại, tay chân các người vừa tự do, không chừng ta sẽ bị khổ đến nơi.

Tiểu Mã quả thật không tin, ngàn lần vạn lần không tin.

Có điều đúng lúc y đang nghĩ đến chuyện căn lão rùa đen một cái, Đặng Định Hầu lại đi giải khai huyết đạo của bọn họ.

Đinh Hỷ vẫn còn bất động ở đó, yên lặng nhìn nhìn y.

Tiểu Mã cũng không động đậy, người khác vừa giải khai huyết đạo cho y, hiển nhiên y không thể lập tức lại động tay động chân.

Nhưng y nhin không nổi bèn hỏi:

- Người làm vậy là có ý gì?

Đặng Định Hầu hững hờ nói:

- Chẳng làm gì cả, chẳng qua một mình buồn buồn, lấy các người ra làm trò thế thôi.

Tiểu Mã trừng mắt hỏi:

- Người không tính để bọn ta đánh nát xương ra chứ?

Đặng Định Hầu cười hỏi lại:

- Các người là hạng người như vậy?

Tiểu Mã nói không ra lời.

Bọn họ quả thật không phải là hạng người như vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Các người là cường đạo, không chừng cũng có giết người, không chừng cũng có tranh cướp, nhưng ta biết, các người không chịu đi làm chuyện nói xong nuốt lời, vong ân phụ nghĩa.

Y mỉm cười, nhìn nhìn Đinh Hỷ, nói:

- Ta cũng biết, người đã bằng lòng đưa ta lại chỗ mấy người chết và phong thơ, thì người nhất định sẽ làm cho bằng được.

Tiểu Mã trừng mắt nhìn y, bỗng nhiên thở ra, lẩm bầm:

- Xem ra, lão tiểu tử này có biện pháp đối phó người khác.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Xem ra không phải chỉ có bao nhiêu đó thôi.

Đặng Định Hầu cười lớn.

Hiện tại, bọn họ đang ngồi trên cỗ xe ngựa của Quy Đông Cảnh.

Quy Đông Cảnh ăn mặc không chọn lựa lắm, nhưng ngoài đàn bà ra, y còn rất kỹ chuyện xe cộ.

Xe của y, mãi mãi là thứ xe thoải mái nhất, hào hoa nhất, dự bị đâu ra đó nhất.

Đặng Định Hầu vừa cười lớn, vừa mở một cái cửa nhỏ kín trong góc, lấy ra một vò rượu.

Vò rượu ấy dĩ nhiên là vò rượu ngon.

Đặng Định Hầu chặt bay nắp vò, lập tức có một mùi rượu thơm ngát bay ra đầy mũi.

Tiểu Mã lập tức hỏi:

- Đây là loại Đại Khúc ở Thiểm Châu?

Tuy y không thích lấy mắt nhìn, lấy tai nghe, lỗ mũi của y lại rất linh, nhất là đối với rượu.

Đặng Định Hầu nói:

- Đường xa tịch mịch, rượu có thể quên ưu, chúng ta làm hai ly được chăng?

Tiểu Mã nói:

- Tốt.

Đinh Hỷ nói:

- Không tốt.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ đáp:

- Ta uống rượu không những phải đúng người, đúng rượu, còn đúng chỗ nữa.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Gần đây còn có nơi nào hợp khẩu vị của người?

Đinh Hỷ nói:

- Hạnh Hoa Thôn.

*Thanh Minh thời tiết vũ phân phân
Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn
Tá vấn tửu gia hà xứ hữu
Mục đồng dao chỉ Hạnh Hoa thôn*

Dịch thơ:

*Thời tiết Thanh Minh, mưa lất phất.
Người đi trên đường muốn tê tái hồn
Xin hỏi quán rượu ở đâu có
Mục đồng chỉ Hạnh Hoa thôn ở đằng xa*

Đây là một bài thơ nhà nhà đều thuộc lòng, cơ hồ mỗi nơi đều có người đang ngồi ngâm nga.

Vì vậy mỗi nơi đều có một chỗ tên là Hạnh Hoa thôn.

Hạnh Hoa thôn ở nơi đây nằm ở chân một dãy núi, trong một khu rừng phong còn chưa bị sắc thu nhuộm đỏ, tại một nơi thanh vắng, bên cây cầu nhỏ bắc qua con lạch.

Không có hoa hạnh, thậm chí ngay cả một đóa hoa cũng không thấy.

Nhưng quán rượu này quả thật có tên là Hạnh Hoa thôn.

Hạnh Hoa thôn là một quán rượu nhỏ, phía trước có một lan can nhỏ, có một sân nhỏ, bên trong là một gian nhà nhỏ, một cái sảnh đường nhỏ, đứng bán rượu, là một người đàn bà cặp mắt nhỏ nhỏ, cái mũi nhỏ nhỏ, cái miệng nhỏ nhỏ.

Chỉ tiếc là tuổi tác của bà ta không còn nhỏ, bất kỳ ai cũng nhận ra, bà ta ít nhất cũng sáu chục tuổi.

Bà già sáu chục tuổi đi đâu cũng thấy.

Có điều bà già sáu chục tuổi này, còn mặc cái quần sắc sỡ có hoa màu đỏ, trên mặt còn có thoa một lớp phấn, móng tay còn đánh màu hồng hồng, chưa chắc ai đã có cơ hội gặp qua.

Đình Hỷ vừa bước qua sân, bà ta đã chạy từ trong nhà ra, như một con gà nhỏ "lão làng" vậy, xà vào lòng Đình Hỷ.

Đặng Đình Hầu nhìn muốn ngẩn cả người ra, cho đến lúc Đình Hỷ giới thiệu:

- Đây là bà chủ của Hạnh Hoa Thôn.

Đặng Đình Hầu mới gượng cười cất tiếng chào hỏi.

Y bỗng nhiên phát hiện cái gã Đình Hỷ thông minh này, về phương diện chọn lựa bạn gái, thật tình có chỗ không được thông minh.

Đình Hỷ hỏi:

- Ông có nghe qua cái tên Hồng Hạnh Hoa bao giờ chưa?

Đặng Đình Hầu đáp:

- Chưa.

Không phải là y không biết nói dối, cũng không phải là không biết nói dối trước mặt đàn bà, chẳng qua, bởi vì người đàn bà này già quá.

Đình Hỷ cười nói:

- Ông chưa nghe tới cái tên này bao giờ, chỉ có hai lý do.

Đặng Đình Hầu hỏi:

- Sao?

Đình Hỷ nói:

- Nếu không phải vì ông quá thật thà, thì chắc vì ông quá trẻ trung.

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi... tôi không thật thà lắm.

Y lại nói thật lần nữa.

Bởi vì đứng trước mặt người đàn bà này, y cảm thấy mình thật tình còn trẻ lắm. Gần hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên y có cảm giác như vậy.

Đình Hỷ nói:

- Nếu ông sinh sớm đi vài năm, ông sẽ biết chung quanh thành Bảo Định tám trăm dặm, người đàn bà nổi danh nhất ở đây là ai.

Đặng Định Hầu chỉ còn nước cười khố.

Thật tình y không dám tin bà già trước mặt mình đây là một kẻ danh tiếng từng làm điên đảo thần hồn chúng sinh.

Cái vị "danh nhân" này còn đang nhìn y cười duyên, như một cô thiếu nữ.

Đặng Định Hầu nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Cái vị cô nương Hồng Hạnh Hoa này là bạn thân của ông?

Đình Hỷ nói:

- Không thể xem là bạn thân.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Là người tình của ông?

Đình Hỷ nói:

- Cũng không thể xem là người tình.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vậy thì bà ta rốt cuộc là gì của ông?

Đình Hỷ nói:

- Bà là tổ mẫu của tôi.

Đặng Định Hầu dần mặt ra.

Nếu y đang cười ngửa, nhất định sẽ té lộn cù mèo trên lưng ngựa xuống, nếu y đang uống rượu, nhất định sẽ bị sặc ngay vào cổ họng.

Hiện tại, tuy y không uống rượu, cũng không cười ngửa, biểu tình trên gương mặt y giống như đã lộn bảy tám vòng, cổ họng đang sặc sụa đầy những rượu.

Hồng Hạnh Hoa lấy một tay ôm bụng, cười gập cả lưng lại.

Bà ta cười ha hả, chỉ vào Đặng Định Hầu, hỏi:

- Người này là ai?

Đình Hỷ nói:

- Y tên là Thần Quyền Tiểu Gia Cát.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Là một trong bọn Ngũ Khuyển Khai Hoa?

Đình Hỷ đáp:

- Ừ.

Nụ cười trên mặt của Hồng Hạnh Hoa bỗng nhiên không còn thấy đâu, bà ta xoay ngược tay tát cho Đình Hỷ một cái bạt tai, tát thật mạnh.

Đình Hỷ vẫn còn đang cười.

Hồng Hạnh Hoa lại tát thêm cho y một cái nữa, lớn tiếng hỏi:

- Người đi kết bạn với hạng người như thế này hồi nào?

Đình Hỷ nói:

- Trước giờ cháu chưa bao giờ gặp y.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Y không phải là bạn của người?

Đình Hỷ nói:

- Cháu cũng không phải là bạn của ông ta.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Người là gì của y?

Đình Hỷ nói:

- Tù nhân.

Hồng Hạnh Hoa nhìn lên nhìn xuống một hồi, hỏi:

- Người cũng có lúc bị tóm sao?

Đình Hỷ lại thở ra, cười khố nói:

- Người có lúc bị lỡ tay, ngựa có lúc bị trật đế.

Hồng Hạnh Hoa hừ lên một tiếng, bỗng nhiên đánh một quyền vào bụng y, tức giận mắng lên:

- Cái tên vương bát đản thật không ra gì.

Đình Hỷ chỉ cười cười.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Người đã làm tù nhân của y, còn lại đây làm gì?

Đình Hỷ nói:

- Lại uống rượu.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Cút ngay.

Đình Hỷ nói:

- Chúng cháu lại đây chiêu cổ quán rượu, dù bà là tổ mẫu, cũng không nên đuổi cháu đi như thế.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Ta bảo người cút, chỉ vì người là cháu ta.

Đình Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Hồng Hạnh Hoa liếc mắt vào trong nhà, nói:

- Ta bảo người cút, tốt nhất người cút cho mau.

Đình Hỷ đảo quanh tròn mắt, nói:

- Không lẽ trong đó có người cháu gặp không được sao?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Không phải người.

Đình Hỷ hỏi:

- Không phải người?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Trong nhà chẳng có ai cả.

Đình Hỷ hỏi:

- Trong nhà có gì?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Có một cây thương.

Đình Hỷ hỏi:

- Thương? Cây thương ra làm sao?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Bá Vương thương.

<

Bá Vương.

Sức xô đẩy núi sông, khí thế át thiên hạ.

Thương.

Tổ của binh khí là thương.

Thương cũng có nhiều loại, có Hồng Lô thương, có Câu Liêm thương, có Đoản thương.

Có Song thương, còn có Luyện Tử thương.

Cây thương này là Bá Vương thương.

Bá Vương thương dài một trượng bảy thước ba phân, nặng bảy mươi ba cân sáu lạng ba tiền.

Bá Vương thương mũi làm bằng thuần cương, cán thương cũng làm bằng thuần cương.

Bá Vương thương mà đâm vào người nào, chắc chắn là chết không nghi ngờ gì được, dù cán thương chỉ đập vào người thôi, cũng đủ mửa máu ra năm đấu.

Thậm chí trong giang hồ ít có người thấy qua Bá Vương thương.

Nhưng trong giang hồ, ai ai cũng biết, trong bảy thứ binh khí bá đạo nhất, Bá Vương thương là một.

Bá Vương thương độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Hiện tại, cây Bá Vương thương đang nằm trên bàn trước mắt Đình Hỷ.

Tuy Hạnh Hoa Thôn còn có tên là quán rượu nhỏ Bất Túy Bất Quy, nơi đây cũng không nhỏ lắm, ba cái bàn dựa vào tường đã được kéo vào lại với nhau, trên mặt có trái tẩm nỉ màu đỏ, còn có điểm chuyết hoa tươi.

Cây thương dài một trượng ba thước bảy tấc ba phân này, được lau chùi bóng loáng hăng ngày, chiếu ánh sáng lấp lánh rực rỡ, càng hiển lộ vẻ tôn quý, vừa mỹ lệ, như một nữ thần vừa đẹp tuyệt trần vừa kiêu ngạo, đang nằm nơi đó nhìn người ta lại sùng bái.

Đình Hỷ bước lại, rờ rờ vào tẩm nỉ, ngửi ngửi những đóa hoa tươi, thở ra nhè nhẹ một hơi, lẩm bẩm:

- Xem ra cây thương này còn thoải mái hơn cả ai.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nhìn y, lạnh lùng nói:

- Bởi vì nó còn hữu dụng hơn nhiều người lắm.

Đình Hỷ trừng mắt lên một cái, cười nói:

- Ý của bà là, nó còn hữu dụng hơn cháu phải không?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Hừ.

Đình Hỷ nói:

- Nó có biết đâm lưng cho bà không? Có biết rót cho bà một ly trà không?

Hồng Hạnh Hoa tuy còn muốn vênh mặt lên, nhưng nhin không nổi cũng đã bật cười.

Lúc bà ta cười, cặp mắt đang mơ màng như dãy núi xa xa, bỗng biến thành sáng rực trẻ trung đến bất ngờ.

Trong một khoảnh khắc nhỏ bé, Đặng Đình Hầu cơ hồ quên mất bà ta là người đàn bà đã sáu bảy chục tuổi.

Đình Hỷ vỗ vỗ vào cán thương bóng loáng, nói:

- Bất kể người thoải mái thế nào, ta cũng chẳng thềm ngưỡng mộ người.

Y lại trở về chỗ ngồi, rót ra một ly rượu uống cạn, mỉm cười nói:

- Ít nhất người chẳng thể rót cho mình một ly rượu để uống.

Hồng Hạnh Hoa lại thở ra nói:

- Vì vậy, nó chẳng phải vì ly rượu đó mà làm ra bao nhiêu chuyện ngu xuẩn.

Đinh Hỷ nói:

- Bây giờ cháu đã vào ngồi đây, hình như không thấy có chuyện gì xảy ra.

Hồng Hạnh Hoa lại thở ra nói:

- Bây giờ còn chưa có gì, nhưng ta bảo đảm về sau người sẽ hối hận.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Hồng Hạnh Hoa cũng rót ra một ly rượu uống cạn, bà ta uống rượu tốc độ còn nhanh hơn cả Đinh Hỷ.

Uống một hơi ba ly rượu xong, bà ta bỗng nhiên hỏi:

- Người có biết chủ nhân cây Bá Vương thương này là ai không?

Đinh Hỷ nói:

- Cháu có nghe.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Người nói ra nghe thử xem.

Đinh Hỷ nói:

- Chủ nhân của Bá Vương thương họ Vương, cũng là chủ nhân của Đại Vương tiêu cục, Nhất Thương Kích Thiên Vương Vạn Vũ, nghe nói người này tính tình cương liệt, mà cũng cay chua lắm, gừng càng già càng cay. Liên Doanh tiêu cục thành lập lần này, lão nói không gia nhập, là không gia nhập, thậm chí còn không tiếc trở mặt với ông bạn già lâu năm là Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu bỗng nhiên cũng thở ra, đứng ở bên cạnh xen vào:

- Thậm chí lão ta còn đập bàn, kêu Bách Lý Trường Thanh rút xéo.

Đinh Hỷ cười nói:

- Tính khí của lão Vương như vậy, thiên hạ đều nghe danh đã lâu, có điều lão làm chuyện đó không sai tí nào.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Nhưng người thì sai rồi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cháu sai rồi? Sai chỗ nào?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Người nói sai.

Đinh Hỷ hỏi:

- Không lẽ cây thương này không phải của Vương Vạn Vũ sao?

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Lúc trước thì phải vậy.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Hồng Hạnh Hoa lại rót thêm ly rượu, hình như muốn lấy rượu trám miệng mình lại.

Không lẽ trong lòng bà ta còn tàng trữ bí mật gì không nói cho ai nghe được?

... Mỗi người ai cũng có quyền giữ bí mật của mình, chỉ cần bí mật đó không có nguy hại cho công ích, không ai có quyền bức bách người khác nói ra.

Lúc Đinh Hỷ còn nhỏ, Hồng Hạnh Hoa đã thường thường lập đi lập lại cho y biết điều đó.

Hiện tại dĩ nhiên y không dám hỏi thêm.

Nhưng Đặng Định Hầu thì nhin không nổi phải hỏi:

- Cây thương này tại sao lại nằm ở đây?

Hồng Hạnh Hoa trợn cặp mắt trắng dã nhìn y một cái, mới lạnh lùng nói:

- Bởi vì chủ nhân của nó sắp lại đây bây giờ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Đến đây? Đến đây làm gì?

Hồng Hạnh Hoa hỏi lại:

- Người lại đây làm gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi lại đây uống rượu.

Hồng Hạnh Hoa cười nhạt nói:

- Người lại đây uống rượu được, tại sao người khác lại không được?

Đặng Định Hầu nhìn bà ta, bỗng nhiên bật cười.

Y bỗng nhiên phát giác ra, tính khí bà lão này, so với lão Vương quả thật là một cặp xứng đôi.

Y cũng nhìn ra được, bà lão này mà không muốn nói chuyện gì, chỉ sợ Thiên Vương lão tử cũng đừng hòng kêu bà ta làm.

Vì vậy, y chỉ còn cách ngồi xuống uống rượu.

Bọn họ ngồi xuống rồi, mới phát hiện ra, tại sao này giờ Tiểu Mã không nghe nói năng gì.

Cái miệng của Tiểu Mã đang bận uống rượu.

Cái vò rượu vừa mới khai đã sắp bị y uống cạn, cặp mắt của y nhìn nhìn đã ra chiều trờng trờng.

Đặng Định Hầu nhin không nổi hỏi nhỏ:

- Ông nói dùm y uống bớt đi tý xíu được không, đừng uống say?

Đinh Hỷ nói:

- Không được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông thích y uống say sưa?

Đinh Hỷ nói:

- Không thích.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng ông chẳng khuyên can gì y.

Đinh Hỷ nói:

- Lúc y còn thanh tỉnh, tôi không cho y uống, y sẽ không uống, nhưng bây giờ...

Y nhìn nhìn vào cặp mắt của Tiểu Mã, cười khổ nói:

- Bây giờ, chỉ sợ ngay cả Thiên Vương lão tử cũng khuyên không nổi.

Đặng Định Hầu thở ra, cũng chỉ đành cười khổ.

Thật tình y không hiểu, tại sao những người này ai ai cũng đều có tính khí ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không làm gì được.

Hiện tại, vò thứ nhì sắp bị bọn họ uống cạn.

Hồng Hạnh Hoa này giờ đang đứng chống nạnh một bên nhìn bọn họ, bỗng nhiên nói:

- Các người đã nhìn thương xong rồi, uống rượu cũng đủ rồi, bây giờ đi đi thôi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bà đuổi chúng cháu đi thật sao?

Hồng Hạnh Hoa lạnh lùng nói:

- Không lẽ người muốn xem Tiểu Mã say rượu bò lê bò lết ở đây?

Đinh Hỷ còn chưa kịp trả lời, Đặng Định Hầu đã đứng dậy, cười nói:

- Chúng ta cũng nên đi thôi, uống thêm chút nữa, ngay cả ta cũng bò lê bò lết ra đây.

Y vừa tính lại kéo Tiểu Mã, bên ngoài bỗng có mười bảy mười tám người ủa vào, xem cách ăn mặc của bọn họ, lập tức biết ngay bọn họ là những tay qua lại trong giang hồ, không những vậy, còn rất có thờ.

Bọn người này vừa vào tới bên trong, đã nhốn nháo hỏi:

- Trận chiến đã bắt đầu chưa?

Hồng Hạnh Hoa lại trợn cặp mắt trắng dã lên hỏi:

- Trận chiến gì?

Một gã đại hán mặc áo cẩm y đeo đao nói:

- Kim Thương Ngân Thoa Dư Tam Gia, hôm nay quyết đấu ở đây với Bá Vương Thương, không lẽ bà còn chưa biết?

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt giận dữ nhìn y một cái, còn chưa kịp mở miệng, người khác đã giành nói:

- Cây thương này nhất định là Bá Vương thương.

- Cây thương còn nằm đây, chúng ta nhất định chưa lại trễ.

- Nghe nói rượu ở đây cũng ngon lắm, chúng ta uống vài ba ly, chờ xem diễn tuồng.

- Bất kể ra sao, trận chiến này chúng ta không thể bỏ lỡ, dù có chờ ba ngày ba đêm, ta cũng nhất định chờ.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn Đinh Hỷ, Đinh Hỷ nhìn nhìn Đặng Định Hầu, hai người đều ngồi xuống trở lại.

Hồng Hạnh Hoa bước lại, trừng mắt nhìn y bỗng thở ra, nói:

- Xem ra các người chẳng còn chịu đi nữa rồi.

Đinh Hỷ cười nói:

- Bây giờ bà có lấy chổi đuổi chúng cháu, cũng đuổi không nổi.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Lấy roi đánh cũng đánh không đi.

Hồng Hạnh Hoa nhìn y, rồi lại nhìn Đinh Hỷ, bỗng nhiên bật cười, nói:

- Nói thật, ta mà là các người, lấy đao chém ta còn không chịu đi.

Chính bà ta cũng ngồi xuống, ngồi với bọn họ, miệng thì lẩm bẩm:

- Thật ta chẳng hiểu được, bọn thỏ đế bên kia làm sao biết được chuyện này mà lại?

Bọn người vừa vào đang ăn nhậu nhộn nhịp lên.

Nếu có mười bảy mười tám tay giang hồ đang bắt đầu ăn nhậu, trời có sập một bên, họ cũng chẳng thèm chú ý.

Đinh Hỷ nhìn qua bọn họ, nói:

- Cháu xem mấy người này chắc là do Kim Thương Dư gọi lại.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Người có can đảm đi tìm Bá Vương Thương quyết đấu, bất kể thắng thua ra sao, đều là chuyện rất phi thường, Kim Thương Dư dĩ nhiên phải tìm mấy tay bạn bè lại nhìn nhìn, sau này còn ra ngoài tuyên dương vài tiếng dùm y.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ta mới lấy làm kỳ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Kỳ chỗ nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta nghĩ không ra, tại sao Kim Thương Dư dám đi thách Bá Vương Thương quyết đấu như vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Không chừng cái gan của y vốn lớn như vậy, không chừng năm nay y bỗng nhiên lượm được một bộ vũ công bí kíp nào đó, luyện thành một thứ thương pháp độc môn.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ta xem người đọc chuyện truyền kỳ tiểu thuyết nhiều quá, trên đời này làm gì có nhiều vũ công bí kíp? Tại sao trước giờ ta chưa hề nghe ai nói bao giờ?

Đinh Hỷ cười nói:

- Thật ra ta cũng chưa hề nghe qua bao giờ.

Hai người đồng thời cười lớn lên, cũng đồng thời ngừng bật, cặp mắt của hai người đang nhìn ra cửa, nhìn trừng trừng tròn xoe.

Ngoài cửa có hai cái kiệu vừa được khiêng lại.

Kiệu rất mới, trang sức cũng rất hoa lệ.

Có điều dù cho kiệu có hoa lệ đến đâu, đều chẳng có gì đáng nhìn như vậy, bọn họ nhìn là nhìn hai người đang bước ra.

Hai người vừa bước ra khỏi kiệu... dĩ nhiên đều là đàn bà, đàn bà rất đẹp.

Trên bàn có một bình rượu, một bình trà.

Hai người đàn bà đi kiệu đã lại ngồi đó, một người đang uống trà, còn một người đang uống rượu.

Người uống trà là một cô bé rất văn vẻ thanh tĩnh, rất đẹp, rất mắc cỡ, chỉ cần đàn ông nhìn cô mấy cái, cô lập tức đỏ mặt lên.

Có hạng đàn bà như một thứ bình kiếng tinh mỹ, có thể ở xa xa khâm thưởng, lại gần không cần thận một tý, là bị vỡ tan tành ra.

Cô bé này thuộc vào loại đó.

Cô bé uống rượu cũng thuộc loại văn vẻ thanh tĩnh, cũng rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả đồng bạn.

Chẳng qua, cái đẹp của cô lại thuộc loại khác.

Nếu nói cô kia đẹp như trăng mới mọc, thì cái đẹp của cô này như ánh mặt trời, đẹp làm cho người ta nóng cả lên, đẹp làm cho tim người ta đập mạnh thành thịch.

Bọn họ đều mặc một bộ đồ trắng toát, không trang điểm, cũng không mặc đồ trang sức.

Cô bé uống rượu gương mặt hình như có vẻ trắng bệch, còn cô uống trà thì này giờ vẫn đỏ mặt.

Bởi vì bao nhiêu đàn ông trong phòng đều đang trừng trừng nhìn cô, Đinh Hỷ cũng không ngoại lệ.

Đặng Định Hầu thở ra, lẩm bẩm:

- Thảo nào có rất nhiều người đàn bà đều cho rằng, cặp mắt của đàn ông trong thiên hạ đều đáng bị móc ra hết.

Đinh Hỷ cười nói:

- Thật ra, người đàn bà nói câu đó, trong lòng nhất định rất thích đàn ông nhìn cô ta.

Đặng Định Hầu nói:

- Xem ra người rất hiểu đàn bà.

Đinh Hỷ nói:

- Đàn ông mà cảm thấy mình rất hiểu đàn bà, nếu không phải là điên, cũng là ngu dốt.

Đặng Định Hầu nói:

- Người chẳng điên, cũng chẳng ngu.

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu lại nhìn nhìn hai cô thiếu nữ, bỗng nhiên bật cười.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông cười gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta đang cười họ.

Y mỉm cười nói nhỏ:

- Hai cô nhỏ, một cô uống trà như là uống rượu, một cô uống rượu như là uống trà.

Đinh Hỷ cười lớn.

Bọn họ nói chuyện vốn rất nhỏ, nhưng cười lại rất lớn.

Cô uống trà lại càng cúi gằm đầu xuống, cô uống rượu lại ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn bọn họ một cái.

Không ai hình dung nổi cặp mắt của cô ta.

Đinh Hỷ bị cặp mắt ấy trừng cho một cái, bỗng nhiên cảm thấy người nóng lên, trái tim đập thành thịch.

Năm nay y đã hai mươi hai tuổi, đã gặp qua không ít đàn bà, có điều trước giờ y chưa hề cảm thấy như vậy bao giờ.

Y vội vã chụp lấy ly rượu uống.

Nhưng Tiểu Mã lại quên không uống rượu.

Người khác nhìn hai cô thiếu nữ, cặp mắt của y thì chỉ dán vào một trong hai cô.

Nguyên do cô uống trà đỏ mặt, rất có thể không phải vì ai khác, mà chỉ là vì y thôi.

Đàn ông thích nhìn đàn bà, nhưng không ai có cái kiểu nhìn như y.

Y không phải chỉ lấy mắt nhìn, lúc y nhìn cô, hình như y đang nhìn một vị nữ thần trong mộng mơ xa xôi thời còn bé của mình, mà hình như cũng đang nhìn một người tình y đã tương tư từ bao lâu nay rồi.

Một cô thiếu nữ bị một gã thiếu niên anh tuấn nhìn như vậy, trong lòng không biết sẽ có cảm giác gì?

Gã mặc áo cẩm y đeo đao bỗng nhiên cười hì hì bước lại, đứng ngay giữa y và cô thiếu nữ.

Tiểu Mã ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn y.

Y cũng cười hì hì nhìn lại Tiểu Mã, trong ánh mắt đã có vẻ say sưa, y bỗng nhiên hỏi:

- Chú không nhận ra ta sao?

Tiểu Mã lắc lắc đầu.

Người này nói:

- Ta họ Quách, tên là Quách Thông.

Tiểu Mã nói:

- Tôi không biết Quách Thông.

Quách Thông nói:

- Ta cũng không biết chú.

Tiểu Mã hỏi:

- Ông lại đây làm gì?

Quách Thông nói:

- Lại nhìn chú.

Tiểu Mã hỏi:

- Nhìn tôi?

Quách Thông cười nói:

- Bởi vì trước giờ ta chưa hề thấy đàn ông nào nhìn dí vào đàn bà như chú, ta phải lại nhìn xem, chú có phải là một tên có tật mê gái không?

Đồng bạn của y đều cười, cười âm lên.

Đinh Hỷ thì đang thở ra... gã đại hán này dĩ nhiên là lại gây chuyện, có điều nhất định y không ngờ rằng, mình đang sắp rước bao nhiêu là khổ vào người.

Vì vậy, y còn đang cười, cười rất đặc ý.

Một người đàn ông nhục mạ được một người đàn ông khác trước mặt người đẹp, đại khái sẽ thấy mình rất là oai hùng, đại khái sẽ có cảm giác người đẹp thấy mình oai hùng, thậm chí sẽ nhìn trúng y.

Không chừng cũng vì vậy mà, đàn bà mới cảm thấy đa số đàn ông ngu xuẩn đến buồn cười.

Quách Thông còn đang cười, y còn chưa cười đã lắm, gương mặt y đã nở hoa ra, người của y đã bay ra ngoài.

Bay ra ngoài bốn năm trượng, bay qua hai cô thiếu nữ, "bình" lên một tiếng, rớt vào cái bàn của mình, đĩa hồng thiêu sư tử đầu bị ép dưới móng út của y, bị ép nát như tung tóe.

Gương mặt của y so với đĩa hồng thiêu sư tử đầu không sai bao nhiêu.

Chẳng ai thấy kịp y làm sao bay ra ngoài, cũng chẳng ai thấy Tiểu Mã xuất thủ ra làm sao.

Tiểu Mã còn đang ngồi si ngốc ra đó, nhìn đăm đăm vào thiếu nữ uống trà.

Đồng bạn của Quách Thông ngẩn người ra đó cả nửa ngày, mới nhảy dựng lên, người thì xắn tay áo lên, người thì rút đao ra.

- Tên tiểu tử này dám đánh người ta, bọn mình phải hủy cặp mắt của hắn ra rồi tính sau.

Mười sáu mười bảy người la lối mắng chửi om sòm, đập ly, đá ghế, chuẩn bị xông lại.

Không ai ngăn trở bọn họ.

Tiểu Mã hình như không biết trên đời này còn có ai khác, Hồng Hạnh Hoa cũng không thấy đâu.

Từ lúc hai cô thiếu nữ bước vào nhà, bà ta đã biến đi đâu mất.

Đinh Hỷ thở ra, nói:

- Ông có muốn đánh nhau không?

Đặng Định Hầu nói:

- Không.

Đinh Hỷ nói:

- Ta cũng không.

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ tiếc là xem ra chúng ta không đánh không được rồi.

"Vù" lên một tiếng, bọn người đó còn chưa xông lại, ba bốn cái chén đã bay lại trước.

Đinh Hỷ còn chưa làm gì, bỗng nghe "tinh, tinh, tinh" ba tiếng vang lên, ba cái chén đã bị đánh vỡ tan tành giữa không trung.

Ám khí và những mảnh vụn mấy cái chén đều rớt xuống đất cùng một lượt, lộ ra rõ ràng ba cục ngân thoa lóng lánh rực rỡ.

Kim Thương Ngân Thoa Dư Tam Gia đã đến.

Một người trung niên mặt dài ốm o, mũi ưng trán cao, ăn mặc rất giản dị, khí phách rất lớn, hai tay chấp sau lưng, đi ung dung vào nhà, ánh mắt nhìn qua nhìn lại trông rất oai nghiêm.

Hai gã đại hán vạm vỡ mặc đồ chần, gánh theo một bao đồ trông rất dài, đi sau lưng y.

Bao đồ hình như cũng rất nặng, trong đó, hiển nhiên có đựng cây Kim thương của y.

Bọn người lúc này đang tính nhào lại đánh nhau, thấy y, bèn lập tức yên tĩnh lại.

Kim Thương Dư oai danh bấy lâu nay, xưng bá một phương, dựa vào cây Kim thương trong tay, một bọc ám khí Ngân Thoa, đã từng đánh bại không biết bao nhiêu cao nhân, trước giờ ít gặp địch thủ.

Dưới ánh mắt của những tay hào kiệt giang hồ, y vốn là nhân vật rất được tôn kính.

- Dư Tam gia đã lại, chuyện này xem như dễ tính rồi.

Kim Thương Dư sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Chuyện gì vậy? Các người lại đây xem ta đánh nhau, hay lại đánh nhau cho ta xem?

Một gã trẻ tuổi thân hình vạm vỡ lớn tiếng nói:

- Chúng tôi có muốn đánh nhau đâu, nhưng chúng tôi không thể ngồi đó nhìn Quách lão đại bị người ta khinh lờn.

Gã thiếu niên tên là Tào Hồ, y là anh em kết nghĩa huynh đệ với Quách Thông, Quách Thông ăn đòn, y là người tức giận nhất.

Kim Thương Dư nói:

- Có phải người muốn đánh cho đại ca người hả tức?

Tào Hồ nắm chặt năm tay, nói:

- Nhất định phải đánh mới xong.

Kim Thương Dư nói:

- Thế thì tốt nhất người lại tìm cái người mặc áo lam đang ngồi trong góc kia kìa.

Tào Hồ hỏi:

- Y chẳng phải là người gây lộn, tại sao chúng tôi tìm lại y?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Bởi vì các người muốn chết, thì chi bằng chết cho lẹ một chút, các người tìm y, ta bảo đảm nhất định sẽ chết lẹ làng nhất.

Tào Hồ thay đổi nét mặt hỏi:

- Y là ai?

Kim Thương Dư cười nhạt nói:

- Y cũng chẳng phải là ai cao siêu, chỉ bất quá là một người bảo tiêu, tên là Đặng Định Hầu.

Tào Hồ biến hẳn sắc mặt.

Mọi người ai ai cũng biến hẳn sắc mặt.

Danh tiếng Thần Quyền Tiểu Gia Cát, dĩ nhiên bọn họ không phải là không biết.

Mấy năm nay Khai Hoa Ngủ Khuyến nổi tiếng như cồn, thế lực lớn mạnh, ai mà chọc vào bọn họ, không khác gì là leo lên đầu Thái Tuế mà động thổ.

Những tay giang hồ này giờ còn đang hung hăng, bỗng nhiên biến thành như bong bóng bị xì hơi.

Kim Thương Dư chẳng thèm nhìn bọn họ đến nửa mắt, y bước lại ôm quyền thi lễ chào hỏi Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu cũng đứng dậy chào hỏi trả lễ, y vốn trước giờ là một người rất tùy hòa, chẳng cho tý gì là ra vẻ ta đây.

Kim Thương Dư nói:

- Lâu ngày không gặp, Đặng huynh phong thái cũng như xưa, thật là đáng quý đáng mừng.

Đặng Định Hầu nói:

- Mới gặp đây mà đã mấy năm rồi, không ngờ Dư huynh còn nhớ đến tôi, chẳng qua, lần tới nếu có người muốn tìm chỗ chết, xin Dư huynh chớ khuyen họ lại tôi.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Bởi vì tôi có thể bảo đảm, một người muốn chết cách lẹ nhất, tìm tôi nhất định không bằng tìm hai vị bằng hữu này.

Kim Thương Dư hỏi:

- Hai vị bằng hữu này là...

Đinh Hỷ nói:

- Tôi họ Đinh, Đinh Hỷ.

Kim Thương Dư nhìn lên nhìn xuống mấy lần, rồi hỏi:

- Đinh Hỷ ai ai cũng mê thích?

Đinh Hỷ cười nói:

- Có lúc còn gọi là Đinh Hỷ xúi quẩy.

Kim Thương Dư nói:

- Các hạ là Đinh Hỷ, vị này chắc là Phần Nộ Đích Tiểu Mã phải không?

Y chuyển đầu qua nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã không nhìn y.

Trừ cô thiếu nữ uống trà đó ra, y chẳng còn để người nào vào trong mắt.

Kim Thương Dư sa sầm nét mặt.

Đặng Định Hầu lập tức nói chặn:

- Nghe nói Dư huynh hẹn Bá Vương Thương lại đây quyết đấu?

Kim Thương Dư nói:

- Không phải tôi hẹn y lại, chính y hẹn tôi lại.

Đặng Định Hầu chau mày hỏi:

- Y lại tìm huynh sao?

Kim Thương Dư cười nhạt nói:

- Đặng huynh không chừng cho rằng tôi không đáng cho y lại tìm, chính tôi cũng biết địch không lại, có điều y đã lại tìm, tôi chẳng cách nào từ chối được.

Gương mặt y lộ một nét biểu tình kỳ quái, y nói tiếp:

- Một người sử thương, được chết dưới tay Bá Vương Thương, không phải là thống khoái một đời sao?

Đinh Hỷ lập tức đưa ngón tay cái lên, nói:

- Hay, hảo hán tử.

Kim Thương Dư nhìn y, ánh mắt lạnh lùng tàn bạo bỗng đờm về ẩm áp, y chậm chậm nói:

- Hạng người qua lại trong giang hồ như tôi, không phải nên chết dưới đao thương, thậm chí bực thân hay sao?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Tôi chết mà được có miếng cỏ bực thân lại, là đã quá lắm rồi, muốn làm chuyện cho khoái một đời, dù cho chết trong vũng bùn cho chó ăn, tôi cũng chẳng oán ai.

Gương mặt y tuy còn có nụ cười, nhưng nét mặt phần nộ và bi thương không thể bị nụ cười che dấu được đi.

Cô thiếu nữ uống rượu quay đầu lại nhìn y một cái, ánh mắt xem ra có vẻ ôn nhu.

Kim Thương Dư cũng đưa ngón cái lên, lớn tiếng nói:

- Hay, hảo hán tử.

Đinh Hỷ nói:

- Ông đến đây hơi sớm, tại sao không ngồi xuống làm vài ly trước đã.

Kim Thương Dư nói:

- Tôi đến cũng không sớm, tôi bị trễ mất nửa tiếng đồng hồ, bởi vì...

Gương mặt của y lại lộ một nét biểu tình kỳ quái, y chậm chậm nói tiếp:

- Bởi vì tôi còn phải lo liệu vài chuyện hậu sự, tôi sinh ra không có gì, thì ra đi cũng không nên có gì vương bận.

Một người biết chắc mình chết, mà vẫn lại chỗ ước hẹn, cái dũng khí đó không phải là ai ai cũng có thể ngồi khờ khờ đó mà hiểu.

Sống được là vẫn tốt rồi, nhưng chết thì chẳng qua cần cố có thêm một vết thương thể thôi, có gì mà phải tính toán?

Gương mặt của Đinh Hỷ lộ vẻ kỳ quái, một hồi lâu y mới hỏi:

- Còn Bá Vương Thương đâu?

Kim Thương Dư nói:

- Không biết.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông và lão ta có thù hằn gì với nhau?

Kim Thương Dư nói:

- Không.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông chưa gặp qua lão ta lần nào?

Kim Thương Dư nói:

- Trước giờ chưa biết nhau.

Đinh Hỷ hỏi:

- Vậy mà lão ta tìm ông?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Không chừng vì tôi cũng sử thương.

Đinh Hỷ cười nhạt nói:

- Trừ lão ta ra, không lẽ không cho người khác sử thương sao?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Dù có sử thương, cũng không nên nổi danh quá.

Ánh mắt của Đinh Hỷ đã có nét giận dữ, đối với những chuyện bất bình trên thế gian này, y đều cảm thấy phẫn nộ.

Kim Thương Dư lại nói:

- Chẳng qua tôi chỉ lấy làm lạ, y đã hẹn tôi lại đây, tại sao bây giờ y còn chưa lại?

Câu nói ấy vừa thốt xong, sau lưng y bỗng có tiếng người lạnh lùng nói:

- Ta đã lại rồi.

Giọng nói tuy rất lạnh lùng, nhưng nghe rất êm tai, rất thánh thót.

Người nói câu đó là một người đàn bà.

Kim Thương Dư quay phắt người lại, lập tức thấy ngay cặp mắt làm cho trái tim người ta đập mạnh, đang nhìn y trừng trừng.

Trên tay cô còn cầm ly rượu, hai bàn tay mềm mại như không có xương cốt.

Chỉ có hai bàn tay đó mà sử được cây Bá Vương thương nặng bảy mươi ba cân bảy lượng ba tiền sao?

Kim Thương Dư chau mày lại, hỏi:

- Vị cô nương này có phải đang nói đùa không?

Cô thiếu nữ uống rượu vênh mặt lên, nét mặt lạnh lẽo như sương.

Cô không nói đùa tí nào.

Kim Thương Dư nhìn cây thương để trên bàn, hỏi:

- Không lẽ cô là...

Cô thiếu nữ uống rượu ngắt lời y, nói từng tiếng một:

- Ta chính là Bá Vương Thương!

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 4

Vương Đại Tiểu Thơ

Cô chính là Bá Vương Thương sao?

Cây thương này dài tới một trượng ba thước, ít nhất cũng cao hơn cô quá gấp bội.

Cây thương này nặng hơn bảy mươi ba cân, nặng hơn cô cũng rất nhiều.

Cô quả thật là Bá Vương Thương sao?

Kim Thương Dư không tin, Đinh Hỷ không tin, Đặng Định Hầu cũng không tin, bất kỳ ai cũng không tin.

Nhưng bọn họ không thể không tin.

Kim Thương Dư hỏi dò một câu:

- Cô nương quý tính?

- Vương.

- Phương danh?

- Vương đại tiểu thơ.

Kim Thương Dư cười một tiếng, nói:

- Dĩ nhiên đó không phải là tên cô?

Cô thiếu nữ uống rượu nghinh mặt lên nói:

- Người không cần phải biết tên ta, người chỉ cần nhớ Bá Vương Thương Vương đại tiểu thơ bảy chữ đó là được rồi.

Kim Thương Dư nói:

- Bảy chữ đó xem ra cũng không dễ nhớ lắm.

Vương đại tiểu thơ nói:

- Hiện giờ cho dù người còn chưa nhớ, sau này nhất định sẽ nhớ thôi.

Kim Thương Dư nói:

- Sao?

Vương đại tiểu thư lạnh lùng nói:

- Trên người của người có thêm một lỗ thủng, nhất định sẽ quên không nổi.

Kim Thương Dư cười lớn nói:

- Cô hện tôi lại đây tỷ thương, chính là muốn tôi nhớ bảy chữ ấy sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không những muốn người nhớ, còn muốn người trong giang hồ đều phải biết, Bá Vương Thương không hề bị tuyệt hậu.

Kim Thương Dư hỏi:

- Vương lão gia tử sao rồi?

Vương đại tiểu thư cắn chặt môi, gương mặt càng trắng bệch, một hồi thật lâu, mới lớn tiếng nói:

- Cha ta đã chết rồi, lão nhân gia tuy không có con trai, nhưng còn có con gái.

Cô nói giọng gần như muốn gào lên.

Không chừng câu nói này không phải để cho người trong nhà này nghe, cô gào lớn lên, là chỉ sợ cha mình ở mãi đâu xa xôi không thể nghe được.

... Con gái không phải là dở hơn con trai.

Cô muốn chứng minh chuyện đó cho cha cô biết.

Nhất Thương Kinh Thiên đã chết thật rồi sao?

Một người cứng rắn còn hơn cả đá tảng, tại sao bỗng nhiên chết đi được?

Đặng Định Hầu thở than trong lòng, y nhận không nổi hỏi:

- Lệnh tôn trước giờ thân thể vẫn khỏe mạnh, tại sao bỗng nhiên lại qua đời vậy?

Vương đại tiểu thư trừng mắt nói:

- Không can hệ gì đến người.

Đặng Định Hầu gượng cười nói:

- Tại hạ là Đặng Định Hầu, cũng có thể nói là bạn bè của lệnh tôn.

Vương đại tiểu thư nói:

- Ta biết người quen biết với người, nhưng người không phải là bạn bè gì cả, lúc cha ta chết, người không có ai là bạn bè cả.

Ánh mắt mỹ lệ của cô bỗng có nước mắt ứa ra, trong lòng cô hình như có bao nhiêu điều ủy khúc bi thương chồng chất.

Tại sao vậy?

Có phải vì cha của cô chết không được nhắm mắt không?

Đinh Hỷ bỗng nhiên nói:

- Vương lão gia tử qua đời rồi, chắc cô nương nóng ruột muốn dương danh lập oai thành ra mới đi tìm Dư Tam gia phải không?

Vương đại tiểu thư cắn môi, ráng chặn nước mắt lại, nói:

- Ta muốn tìm không phải chỉ có mình y.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Từ đây về sau, kẻ nào sử dụng, ta đều tìm lại tỷ thí.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Nếu cô nương bị thua ở đây thì sao nhỉ?

Vương đại tiểu thư không nghĩ ngợi gì, lập tức lớn tiếng nói:

- Thì ta sẽ chết ở đây.

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Vì chút hư danh đó, đại tiểu thư không tiếc lấy sinh mạng mình ra liều lĩnh, không phải là quá đáng sao?

Vương đại tiểu thư trừng mắt lên, tức giận nói:

- Ta thích là làm, người xía vào được sao?

Cô bỗng nhiên quay phắt người lại, chụp lấy cây Bá Vương thương.

Ngón tay cô mềm mại, như không có tý xương cốt gì.

Có điều cây Bá Vương thương nặng bảy mươi ba cân bị cô đưa tay ra cầm lấy như bõn.

Tay cô đưa ra chụp lấy cán thương không những nhanh nhẹn gọn ghẽ mà còn rất đẹp mắt.

Kim Thương Dư buột miệng khen:

- Giỏi!

Vương đại tiểu thư nói:

- Đi thôi!

Eo lưng cô nhẹ nhàng lắc một cái, người cô đã lướt ra ngoài như một mũi tên.

Kim Thương Dư nhìn ra ngoài chỗ cô vừa ra, bỗng nhiên thở phào một hơi dài.

Đình Hỷ hỏi:

- Ông không chắc thắng cô ta?

Kim Thương Dư lại thở ra thêm một tiếng nữa, nói:

- Ta chỉ bất quá hối hận tý đỉnh.

Đình Hỷ hỏi:

- Hối hận chuyện gì?

Kim Thương Dư hững hờ nói:

- Ta không nên lo chuyện hậu sự sớm quá như vậy.

Trong sân, ánh mặt trời sáng lạng.

Bọn họ bước ra ngoài, người khác cũng đều ra hết cả, trong nhà chỉ còn lại bốn người.

Tiểu Mã còn đang ngồi đó nhìn như si như dại.

Cô thiếu nữ uống trà đang cúi đầu đỏ mặt, hình như đã quên mất thế gian này còn có người khác tồn tại.

Đặng Định Hầu kéo tay Đình Hỷ lại sau cửa, nói:

- Vương lão đầu tính tình tuy quái dị, con người lão không phải xấu.

Đình Hỷ nói:

- Tôi biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể ra sao, lão cũng là bạn của ta, bạn thân.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy...

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy ông không muốn nhìn con gái lão chết tại nơi đây.

Đặng Định Hầu gật gật đầu thở dài:

- Chỉ tiếc là cái vị Vương đại tiểu thư này không phải là đối thủ của Kim Thương Dư.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta biết công phu của Kim Thương Dư, quả thật kinh nghiệm rất phong phú, hỏa hầu cũng tới nơi.

Đinh Hỷ nói:

- Vương đại tiểu thư hình như cũng không tệ.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiếc là cô ta quá non tay.

Đinh Hỷ nói:

- Không lẽ ông cho là cô ta sẽ chết nếu bị thua?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta rất hiểu tính khí của lão Vương, cái vị Vương đại tiểu thư này hình như tính tình cũng giống ông già không sai tí nào.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Tôi hiểu rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hiểu gì?

Đinh Hỷ nói:

- Ông tính giúp giùm cô ta một tay, Kim Thương Dư có giỏi cách mấy cũng địch không lại với Thần Quyền Tiểu Gia Cát.

Đặng Định Hầu cười khổ nói:

- Đây là chuyện tử đấu chính đại quang minh, người ngoài cuộc làm sao nhúng tay vào được? Huống gì, xem tính khí của cái vị Vương đại tiểu thư này, nhất định có chết cũng không thêm người khác giúp mình.

Đinh Hỷ nói:

- Vậy thì ông tính giúp cô ta ngấm ngầm, len lén cho Kim Thương Dư ném tý khổ sở?

Đặng Định Hầu thở ra:

- Tôi cũng không làm được vậy, bởi vì...

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì một người có thân địa vị như ông, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận để ý từng chút một, không thể để có tai tiếng dị nghị.

Đặng Định Hầu nói:

- Quả thật ý ta là vậy, bởi vì...

Đinh Hỷ lại ngắt lời y nói:

- Bởi vì, tôi chỉ là một tên cường đạo vô danh, có làm chuyện ti bỉ vô sỉ hạ lưu gì cũng không sao.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể người nói gì, chỉ cần người chịu giúp ta lần này, ta nhất định sẽ giúp người chuyện khác.

Đinh Hỷ nhìn y, gương mặt còn mang nụ cười đặc biệt làm người ta mê thích, y chậm chậm nói:

- Tôi chỉ hy vọng ông hiểu rõ cho tôi hai chuyện.

Đặng Định Hầu nói:

- Người nói đi.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Thứ nhất, nếu như tôi muốn làm chuyện gì, tôi không bao giờ cần người khác báo đáp; thứ hai, tuy tôi là một tên cường đạo, cũng có rất nhiều chuyện tôi không thêm làm, dù có chém đầu tôi đi, tôi cũng nhất định không làm.

Y mỉm cười quay lưng, sải bước ra ngoài, bước vào ánh mặt trời sáng lạng.

Đặng Định Hầu đứng ngẩn mặt ra đó một hồi thật lâu, hình như còn đang nghiền ngẫm câu nói vừa rồi của Đình Hỷ.

Y bỗng nhiên phát hiện ra, những tay đại anh hùng đại tiêu khách bạn bè của mình, thật tình có nhiều chỗ không bằng tên tiểu cường đạo này.

Bây giờ trong nhà chỉ còn có hai người.

Cô bé uống trà ngẩng đầu lên, nhìn quanh quất bốn bề rồi bỗng nhiên đứng dậy, đi nhanh lại trước mặt Tiểu Mã, gọi lên hai tiếng:

- Tiểu Mã.

Cô kêu nghe thật tự nhiên, làm như ngàn năm vạn năm đã quen biết với Tiểu Mã từ đó rồi, làm như đã gọi hai tiếng Tiểu Mã đã ngàn lần vạn lần rồi.

Tiểu Mã cũng không thấy kinh ngạc gì cả.

Một cô thiếu nữ không quen biết bỗng nhiên bước lại, kêu tên y, y lại có cảm giác như là một chuyện rất tự nhiên.

Trong một khoảnh khắc đó, bọn họ không ai thấy người kia là xa lạ.

Cô bé uống trà nói:

- Em nghe người ta gọi anh là Tiểu Mã, vì vậy em cũng gọi Tiểu Mã.

Tiểu Mã nhìn cô chăm chú nói:

- Anh tên là Mã Chân, còn em?

Cô bé uống trà nói:

- Em tên là Đỗ Nhược Lâm, trước đây anh của em gọi em là Tiểu Lâm, anh cũng gọi em là Tiểu Lâm đi.

Cái gan của cô trước giờ vẫn bé tí, trước giờ vẫn mắc cỡ, trước giờ không bao giờ dám ngẩng đầu lên nhìn đàn ông trước mặt mình.

Có điều bây giờ, cô cũng đang nhìn Tiểu Mã chăm chú.

Tình cảm vốn là một chuyện kỳ diệu, trên đời này vốn có bao nhiêu chuyện tình cảm kỳ diệu không sao giải thích được.

Những thứ tình cảm đó không phải là ai cũng hiểu được mình, thậm chí có lúc mình còn không hiểu được mình.

- Tiểu Lâm... Tiểu Lâm... Tiểu Lâm...

Tiểu Mã gọi lên mấy tiếng thật nhẹ nhàng, y nắm nhẹ lấy tay cô.

Ngón tay mềm mại của cô khẽ run rẩy trong nắm tay rắn chắc của y, nhưng cô không rút tay lại.

Người của Tiểu Mã như đang trong mộng, giọng nói của y cũng như người trong mộng.

- Trước giờ anh vốn là một người thật cô độc, trước khi biết em, anh chỉ có một người bạn.

- Em cũng chỉ có một người bạn.

- Ai?

- Vương Thịnh Lan.

Tiểu Lâm nói:

- Chị ấy không những là bạn của em, mà cũng là chị của em, có lúc thậm chí em còn xem chị ấy như mẹ, mấy năm nay, nếu không có chị ấy lo, không chừng em đã...

Tiểu Mã không để cho cô nói tiếp, y nhẹ nhàng nói:

- Anh hiểu ý của em.

Quả thật y hiểu lắm, không ai hiểu được hơn y.

Bởi vì tình cảm của y đối với Đinh Hỷ, cũng như cô vậy, cũng hầu như là một thứ.

Tiểu Lâm nói:

- Vì vậy em muốn nhờ anh làm dùm em một chuyện.

Tiểu Mã nói:

- Em nói đi.

Tiểu Lâm nói:

- Em muốn anh đi cứu chị ấy.

Tiểu Mã hỏi:

- Cứu bạn của em?

Tiểu Lâm gật gật đầu, nói:

- Người khác đều nói chị ấy không phải là đối thủ của Kim Thương Dư, nhưng chị ấy thua không được.

Tiểu Mã hỏi:

- Em muốn anh giúp cô ấy đánh bại Kim Thương Dư?

Tiểu Lâm nói:

- Bất kể anh làm cách gì, em chỉ hy vọng anh vì em làm chuyện đó.

Cô nắm chặt tay của Tiểu Mã:

- Em biết anh làm được mà.

Hiện giờ bọn họ đã bước ra ngoài.

Nơi đây vốn là chỗ nhuộm đầy vẻ hoan lạc, nhưng hiện giờ bỗng biến thành trống trải tịch mịch không sao tả xiết.

Trên cõi đời này vốn không có chuyện gì trường tồn bất biến, càng không có chuyện hoan lạc vĩnh viễn.

Hồng Hạnh Hoa từ từ ở sau nhà bước ra, đưa cặp mắt thông hiểu nhân tình thế thái nhìn theo bọn họ, bà ta than thở lẩm bẩm một mình:

- Ta đã biết các người mà gặp phải là dính chùm vào nhau, tự đi tìm khổ, ta đã biết mà...

Có những người giống như thỏi sắt và nam châm, chỉ cần gặp nhau là dính tại một chỗ.

Tiểu Mã và Tiểu Lâm là những hạng người đó.

Còn Đinh Hỷ và Vương tiểu thơ thì sao nhỉ?

Hạnh Hồng Hoa lại than thở nói:

- Tiểu Mã đã thấy khổ đời rồi, còn Đinh Hỷ sau này lại càng khổ hơn, thật đáng lý ra mình không nên để bọn chúng gặp nhau, biết quá mà...

Ánh mặt trời sáng lạng.

Cây trường thương lấp lánh rực rỡ, dưới ánh mặt trời càng làm chói mắt.

Trời xanh mây trắng, xa xa dãy núi màu xanh đậm, ngoài vườn hoa nở đầy, ong mật bướm bướm đang bay qua bay lại, thậm chí ngay cả gió cũng đang phảng phất mùi vị của cuộc sống.

Đây vốn là một mùa vạn vật đang sinh sôi nảy nở, trong cái thời tiết này, có ai nghĩ đến chuyện chết.

Chỉ tiếc là không cách nào trốn thoát được cái chết.

Kim Thương Dư từ từ gỡ nút cái bao đựng cây Kim Thương của y, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào đối phương.

Trong lòng y còn đang nghĩ đến chữ "chết".

Rất ít người hiểu được ý nghĩa của chữ "chết" như y, bởi vì y đã bao nhiêu lần tiếp cận tử vong.

... Không phải ta chết, tức là người chết.

Đây chính là cái nguyên tắc của y đối với chữ "chết".

Nguyên tắc ấy đơn giản mà tàn bạo, không có một kẻ hở cho người khác chọn lựa ở chính giữa.

Lăn lộn trong giang hồ hai mươi mấy năm nay, bất cứ ai cũng đều được huấn luyện thành một người vừa tàn bạo vừa ích kỷ.

Kim Thương Dư cũng không ngoại lệ, vì vậy y mới còn sống tới bây giờ.

Hiện tại, y đối diện với một địch thủ lại quá trẻ, trẻ đến độ ngay cả y cũng bất nhẫn nhìn cô bị chết.

... Không phải cô ta chết, thì là mình chết!

... Cô ta không thể thua được, còn mình cũng làm sao thua được?

Y thở dài trong bụng, lấy từ trong bao ra cây thương.

Kim Thương!

Kim Thương sáng lạng, rực rỡ chói mắt. Hai mươi năm nay, đã không biết bao nhiêu người chết dưới cây Kim Thương rực rỡ chói mắt ấy.

Hình dạng của cây thương rất bén nhọn, mũi thương bén ngót, cán thương thon dài, dù chỉ cầm trong tay không làm gì cả, cũng cho người ta được một cảm giác linh hoạt mà hung hãn.

Đinh Hỷ ở xa xa nhìn lại, buột miệng khen:

- Hảo thương!

Đặng Định Hầu đồng ý:

- Quả thật là hảo thương.

Đinh Hỷ nói:

- Bá Vương thương mà là cộp là sư tử trong các loại thương, thì cây thương này có thể gọi là con rắn độc.

Đặng Định Hầu nói:

- Trong giang hồ vốn có rất nhiều người gọi cây thương này là xà thương.

Đinh Hỷ nói:

- Nghe nói cây thương này vốn được luyện bằng vàng và thiết hỗn hợp lại, không những so với các loại thiết thương nhẹ nhàng linh động hơn, mà cán thương còn có thể tùy ý uốn cong lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy thương pháp Kim Thương Dư sử dụng cũng theo đường lối riêng biệt, không giống đa số người khác.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng nghe nói qua, y sử dụng thương pháp người ta gọi là Xà Thích.

Đặng Định Hầu nói:

- Thương pháp gia truyền của họ, vốn có một trăm lẻ tám chiêu thức, Kim Thương Dư sáng chế thêm bốn mươi một chiêu nữa, mới thành ra bây giờ là Xà Thương một trăm bốn mươi chín chiêu thức.

Đinh Hỷ hỏi:

- Còn Bá Vương thương thì sao?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Chiêu thức của Bá Vương Thương, chỉ có mười ba đường.

Đinh Hỷ cũng cười cười nói:

- Chiêu thức chân chính hữu hiệu nhất, chỉ cần một chiêu là đủ.

Đặng Định Hầu bỗng thở ra nói:

- Chỉ tiếc người không được xem Vương Vạn Vũ năm xưa thi triển Bá Vương Thập Tam Thức oai phong thế nào, Bá Vương thương trong tay lão, mới đúng là Bá Vương thương.

Đinh Hỷ chẳng nói gì nữa, bởi vì trận đấu đã bắt đầu mở màn.

Ánh mặt trời chiếu trùm cả trong sân, phảng phất đượm đầy sát khí.

Hai cây thương này thứ lợi khí đã từng trải qua bao nhiêu cuộc ác chiến, giết người vô số, bản thân của chúng đã đượm đầy sát khí.

Con người của Kim Thương Dư, cũng như cây thương của y, bén nhọn, tinh nhuệ, kiêu hãnh.

Ánh mắt của y trước sau vẫn nhìn chăm chú vào địch thủ, hai tay ôm quyền, cầm xéo cây thương.

Đây chính là khởi thủ thức cung kính lễ độ nhất trong thương pháp, y đang biểu thần thái độ cung kính của mình đối với Bá Vương thương.

Vương đại tiểu thư thì chỉ tùy tiện vác cây thương trên người, chỉ dựa vào bao nhiêu đó thôi, cô đã không bằng Kim Thương Dư.

... Cao thủ đấu nhau, cung kính địch thủ của mình, tức là cung kính chính mình.

Kim Thương Dư khước miệng cười nhạt, nhưng vẫn còn giữ lễ rất cung kính, y trầm giọng nói:

- Năm xưa Vương lão gia còn sống, tại hạ không có duyên được cầu giáo, bây giờ đã già nua điêu tạ, thương còn đó mà người đã mất, xin được bái một bái.

Chân trái y cong lại, y quả thật làm lễ ra ở đó.

Vương tiểu thư chỉ bất quá gật gật đầu, hững hờ nói:

- Ta lại gây chuyện với người, người chẳng cần phải khách khí gì.

Kim Thương Dư sa sầm nét mặt nói:

- Ta bái là bái cây thương, không phải là người.

Vương đại tiểu thư cười nhạt nói:

- Người tốt nhất phải nhớ cho kỹ điều này, từ rày về sau, Bá Vương Thương là ta, ta chính là Bá Vương Thương.

Kim Thương Dư lạnh lùng nói:

- Dưới cặp mắt của ta, Vương lão gia mất rồi, Bá Vương Thương không còn trên thế gian này.

Vương đại tiểu thư tức giận nói:

- Người không thấy cây thương trong tay ta sao?

Kim Thương Dư nói:

- Cây thương trong tay Vương đại tiểu thư, chỉ bất quá là một cây thiết thương rất bình thường.

Wương đại tiểu thư dùng sức cắn chặt môi, hiển nhiên ráng sức đè nén cơn giận.

Cô cũng biết cao thủ đấu nhau, tâm tình mà bị khích động, sẽ bị lầm lỗi trí mạng bất cứ lúc nào.

Kim Thương Dư nhìn dính vào cô, nói tiếp:

- Tại hạ còn chưa đến nơi đây, đã đem hậu sự lo liệu rất chu đáo rõ ràng.

Wương đại tiểu thư nói:

- Tốt lắm.

Kim Thương Dư nhún nhả nói:

- Vương đại tiểu thư, hậu sự của cô, đã lo liệu xong xuôi rồi chứ?

Wương đại tiểu thư tức quá gương mặt đỏ cả lên, lớn tiếng nói:

- Ta mà chết ở đây, dĩ nhiên sẽ có người lo chuyện hậu sự cho ta.

Kim Thương Dư hỏi:

- Ai?

Wương đại tiểu thư nói:

- Không mắc mớ gì đến người.

Cô đưa bàn tay ra, cây thiết thương dài một trượng ba thước bảy tấc ba phân giống như con rồng vùng dậy, làm thành một trận gió mãnh liệt, ép hoa cỏ rạp xuống cả một bên.

Kim Thương Dư không hề cúi đầu né, thân hình chuyển qua, trượt về một bên né tránh mũi thương móc tới.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Xem ra cái vị Vương đại tiểu thư này có hơi non mặt, cô ta không thấy Dư Tam gia đang cố ý chọc cô tức lên.

Nhưng Đặng Định Hầu lại cười cười, y nói:

- Không chừng kế này của Dư Tam gia lại dùng sai rồi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bá Vương Thương đi theo đường cương liệt oai mãnh, vốn cho nam tử hán sử dụng, Vương đại tiểu thư rốt cuộc cũng là đàn bà, không khỏi bị nhược điểm yếu đuối.

Đinh Hỷ đồng ý.

Đặng Định Hầu nói:

- Có điều cô mà nổi giận lên, tình huống lại có chỗ khác biệt.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao?

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Ta có thể bảo đảm, cái tính khí gia truyền của nhà đó còn lợi hại hơn cả thương pháp gia truyền của họ.

Y chỉ nói có bảy tám câu, cây Bá Vương thương trong tay Vương đại tiểu thư đã công ra ba mươi chiêu rồi.

Thương pháp của cô tuy chỉ có mười ba thức, có điều lúc tri triển ra, vận dụng thật linh xảo, biến hóa vô chừng.

Chiêu thức của cô tuy không biến hóa linh xảo bằng Xà Thích, nhưng chiêu ra hung mãnh gió thổi phần phật, đủ để bổ túc vào chiêu thức không đủ biến hóa.

Không ai nhìn ra được, một cô thiếu nữ kiêu nhược như cô, lại thi triển một thứ thương pháp cực kỳ cương liệt oai mãnh như vậy, quả thật cô sử dụng cây thiết thương to lớn nặng nề như không.

Những thứ thương dài dáo lốn vốn chỉ thích hợp chỗ chiến trường, xung phong phá trận, nếu đem sử dụng để tỷ thí võ công, sẽ không khỏi quá vụng về.

Nhưng thương pháp mà cô sử dụng, lại bổ túc được cái điểm đó, bất kể mũi thương, cán thương, thân thương, đều có thể lấy mạng người ta như bôn. Không những vậy, gió tùy theo thương tới đâu, chẳng ai có cách gì lại gần được người cô.

Cô tấn công hết ba mươi chiêu, Kim Thương Dư chỉ công lại có sáu chiêu.

Đinh Hỷ chau mày nói:

- Xem ra Dư Tam gia tính dùng kế Dĩ Dật Đãi Lao, trước hết tiêu hao sức lực của cô rồi mới đánh sau.

Đặng Định Hầu lại cười cười nói:

- Dư Tam Gia mà nghĩ vậy, lại sai thêm lần nữa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tuy Bá Vương thương rất nặng nề, nhưng chiêu thức thi triển ra, bản thân của cây thương tự nó đã có sức hoạt động, cô tá lực đả lực, chính mình dùng sức rất ít.

Đạo lý ấy cũng như đẩy xe, khi xe đã bắt đầu chạy về phía trước rồi, cái thế rất mạnh, tự nó đã có một lực lượng, người đẩy xe ngược lại, làm như bị nó kéo về phía trước.

Đặng Định Hầu nói:

- Cũng vì cây thương ấy nặng quá, sức nặng càng lớn, muốn tránh né cũng không dễ dàng gì, vì vậy đứng thủ một góc chịu trận, dùng sức lực sẽ nhiều hơn.

Y cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Trước đây cũng có nhiều người nghĩ giống như Kim Thương Dư vậy, cũng tính Dĩ Dật Đãi Lao, vì vậy mới bị thua dưới tay Bá Vương Thương, cái xảo diệu trong đó, nếu không phải lão đầu tử nói nhỏ cho ta biết, ta cũng không hiểu đâu.

Đinh Hỷ nói:

- Người hiểu được cái xảo diệu trong đó cũng không nhiều.

Đặng Định Hầu nói:

- Trừ Bách Lý Trường Thanh và ta, lão Vương hình như không nói cho ai khác biết chuyện đó.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bởi vì các ông là bạn bè của lão?

Đặng Định Hầu nói:

- Bạn bè của lão ta vốn không nhiều.

Đinh Hỷ hỏi:

- Lão ta là bạn của ông, tôi chẳng phải vậy, tại sao ông đem bí mật này nói cho tôi nghe?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Bởi vì ta thích nói cho người nghe.

Đinh Hỷ cũng cười cười.

Cái lối giải thích ấy không thể nói là hợp lý, nhưng đối với người giang hồ, lý do ấy đã quá đủ.

Hiện tại Vương đại tiểu thư đã công quá bảy chục chiêu, không những không còn cách nào ngừng được, muốn gần người cô cũng không phải dễ dàng, chỉ cần cây thương của đối phương xoay ngang lại, y sẽ lập tức bị đẩy tung ra ngoài.

Kim Thương Dư bỗng nhiên phát giác ra, chỗ lợi hại nhất trên cây thương này không phải là mũi thương, nguyên cây thương dài một trượng ba thước bảy tấc ba phân này, từng phân một, chỗ nào cũng đồng đều đáng sợ như nhau.

Bất kỳ ai cũng nhìn ra được, y đang ở thế hạ phong.

Chỉ có một người nhìn không ra.

Bỗng nghe có một tiếng hét lớn, có người dùng tay không xông vào giữa trận chiến.

Người đó chính là Tiểu Mã.

Y quả thật say quá rồi.

Bất kể y say người hay say rượu, y quả thật đã quá say, nếu không tại sao lại không nhìn thấy, giữa hai cây thương đó, gió rít vù vù, chính là địa ngục giết người.

Xem ra, không những y là Tiểu Mã phản nộ, y còn là Tiểu Mã không ham sống nữa.

Y còn đưa tay ra, lớn tiếng hô:

- Ngừng tay, các người ngừng tay lại cho ta!

Trái tim của Đinh Hỷ chùn xuống.

Y biết Vương đại tiểu thư nhất định không ngừng tay, cũng không thể ngừng tay, bởi vì Bá Vương thương một khi đã chuyển động, cô chẳng còn không chế nó được nữa.

Dưới áp lực kinh khủng như vậy, Kim Thương Dư cũng sẽ dùng hết toàn lực ra phần đấu.

Một người đã đem hết toàn lực ra, đánh một chiêu rồi rất khó mà thu lại được.

Chính ngay lúc đó, hai cây thương đã bị ngưng lại trên người Tiểu Mã.

Người của y như một viên thịt, bỗng nhiên dội ngược lên, máu tươi bay tung toé từ người y ra.

Hai cây thương vẫn còn chưa ngưng lại.

Bọn họ thật tình không cách nào ngưng lại được, không cách nào ngưng tay được. Bất kỳ cây thương của người nào ngưng lại, đối phương sẽ rất có thể đánh cho y một nhát trí mạng.

Ai dám đi mạo hiểm một chuyện như vậy?

- Tên này điên rồi.

- Tại sao y lại xông vào nạp mạng vậy?

Mọi người đang nhốn nháo, mắt nhìn thân hình của Tiểu Mã bay lên, mắt nhìn thân hình của y rơi xuống.

Mỗi người đều nhìn ra được, đợi cho y lọt vào trong trận lại, y sẽ nhất định là một người chết.

Chính trong một khoảnh khắc ấy, trước bụi hoa bỗng nhiên có một sợi dây thừng dài bay tới, quấn vào người Tiểu Mã.

Sợi dây xoay đi một cái, người của Tiểu Mã đã theo đó bay trở ngược lại.

Y không bị lọt vào trong trận đấu.

Y lọt vào trong lòng của Đinh Hỷ.

Máu tươi còn không ngớt chảy xuống đất, nguyên cả người Tiểu Mã vì đau đớn mà quặn lại.

Có điều trong ánh mắt của y không có vẻ đau đớn, ngược lại còn lộ vẻ khoan khoái và thỏa mãn.

Đinh Hỷ đang dậm chân!

- Tại sao chú lại đi làm một chuyện ngu xuẩn như vậy?

Tiểu Mã không trả lời.

Người của y tuy đang nằm trong lòng Đinh Hỷ, ánh mắt của y đang nhìn một người khác.

- Tiểu Lâm... Tiểu Lâm... Tiểu Lâm...

Tuy y đã đau đớn đến mức độ nói không ra lời, trong lòng của y đang không ngớt kêu lên những tiếng đó.

Tiểu Lâm đang rơi nước mắt, không biết là rơi xuống vì bi ai, hay vì cảm kích.

Đinh Hỷ rốt cuộc nhìn thấy cô:

- Chú vì cô ta? Có phải cô ta muốn chú làm vậy?

Tiểu Mã gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Đây dĩ nhiên là chuyện y tình nguyện làm, chuyện y không muốn làm chẳng ai có thể ép y làm được.

Cô bé này lại có một thứ lực lượng to lớn như vậy, có thể khiến y làm những chuyện ngu xuẩn như vậy.

Hiện tại, cơn say rượu đang tan ra ngoài theo mồ hôi theo máu tươi, thanh tỉnh làm cho cơn đau càng thêm kịch liệt, càng thêm khó nhẫn nhịn.

Nếu y ngất xỉu đi, ít ra cũng quên được chút đau đớn... Ngất xỉu vốn là một trong những bản năng tự vệ của con người.

Nhưng y đang ráng sức chịu đựng, không để cho mắt mình nhắm lại.

Bởi vì y muốn nhìn cô.

Tiểu Lâm cũng đang nhìn y, nhìn thấy sự đau đớn và nhu tình của y, rốt cuộc cũng nhịn không được xông lại, xông lại trước bao nhiêu cặp mắt đang

nhìn trừng trừng ra đó, ôm chầm vào người y.

Cô nằm mộng cũng không nghĩ được rằng mình sẽ có được dũng khí như vậy, sẽ làm một chuyện như vậy.

Trong một khoảnh khắc bé nhỏ, cô hầu như không còn để ý chuyện gì khác.

Đinh Hỷ bỏ y xuống, đặt bên thảm cỏ xanh rì bên cạnh vườn hoa, để cho hai người ôm nhau ở đó.

Nước mắt của cô rơi trên ngực y, từng giọt từng giọt hình như có một thứ ma lực thần kỳ.

Cơn đau của y đã giảm bớt, y bỗng nhiên hỏi:

- Em có thấy anh làm chuyện đó ngu xuẩn lắm không?

Tiểu Lâm gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Tiểu Mã gượng cười lên một tiếng nói:

- Nhưng anh chỉ làm được như vậy thôi, bởi vì anh nghĩ không ra cách nào khác.

Tiểu Lâm nói:

- Em biết, em...

Cô nói không hết lời, bởi vì cô đang khóc ngất không ra tiếng.

Tiểu Mã nói:

- Tại sao em còn khóc? Không lẽ bọn họ còn chưa chịu ngừng tay?

Tiểu Mã lại hỏi:

- Bạn của em vẫn còn chưa chết phải không?

Tiểu Lâm nói:

- Chưa.

Tiểu Mã nói:

- Em muốn anh làm chuyện đó, có phải anh đã làm cho em rồi chưa?

Tiểu Lâm nói:

- Rồi... Làm rồi.

Tiểu Mã nhè nhẹ thở ra một hơi dài, y còn cười được, mỉm cười nói:

- Vậy thì em nói với bạn của anh, chuyện anh làm không ngu xuẩn đâu.

Y mỉm cười nhắm mắt lại.

Rốt cuộc y đã ngất đi.

Cái đau đớn và sung sướng mà người thanh niên trẻ tuổi này đang cảm thấy, Đinh Hỷ cũng cảm thấy được như vậy.

Đinh Hỷ là bạn của y, là anh em của y, là cha của y.

Gió đang thổi, ánh mặt trời vẫn sáng lạng, hai cây thương vẫn còn đang bay lượn đánh qua đâm lại.

Đinh Hỷ từ từ quay người lại, từ từ đi lại chỗ bọn họ đang đánh nhau.

Đặng Định Hầu thất thanh hỏi:

- Người tính làm gì đó?

Đinh Hỷ cười cười, chân vẫn bước không ngừng.

Đặng Định Hầu nói:

- Không lẽ người cũng tính làm chuyện ngu xuẩn như y sao?

Đinh Hỷ lại cười thêm tiếng nữa.

Không ai hiểu được tình cảm trong lòng của y và Tiểu Mã, thậm chí ngay cả Đặng Định Hầu cũng thế.

Người của y bỗng bay lên, cũng giống như Tiểu Mã lúc nãy, bay vào trong trận chiến.

Hình như y quên mất rằng, giữa hai cây thương đó, gió rít vù vù, chính là địa ngục giết người.

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 5

Biến Hóa Lạ Kỳ

Gió rít mang theo kinh phong, lạnh muốn buốt xương.

Có ai biết được, nóng nhất và lạnh nhất, đều có một cảm giác như nhau?

Đinh Hỷ biết.

Y xông vào trong thương trận này, như xông vào trong một lò lửa đang thiêu đốt hừng hực.

Trái tim của Đặng Định Hầu chùng xuống.

Đinh Hỷ không thể chết được.

Nhất định Đinh Hỷ phải đem y lại chỗ phong thơ và mấy người chết, nhất định phải tìm ra bí mật người nào đã phản bạn.

Có điều Đặng Định Hầu cũng biết, Vương đại tiểu thư và Kim Thương Dư sẽ không ngừng tay.

Y chỉ còn nước trừng mắt nhìn Đinh Hỷ đâm đầu vào lò lửa, rồi trừng mắt nhìn y bị hai cây thương móc lên trời.

Bỗng nghe có tiếng la nhẹ, có tiếng hô khẽ, một vật gì đó bay lên trời.

Bay lên không phải là Đinh Hỷ, mà là cây Kim Thương của Dư Tam gia!

Cao thủ đang đấu với nhau, binh khí có chết cũng không thể rời khỏi tay, cây Kim Thương của Dư Tam Gia tại sao lại rời khỏi tay y?

Chính cả y cũng không biết rõ lý do.

Trong khoảnh khắc trước khi Kim Thương Dư sút tay ra, y thấy có một người xông vào giữa bóng hai cây thương của y và Vương đại tiểu thư, hai cây thương đều đâm lại người của người đó.

Y muốn ngừng tay cũng không kịp.

Có điều ngay trong khoảnh khắc đó, người đó bỗng cong người lại, thoát qua mũi thương của y, một bàn tay đặt lên cây thương, bàn tay kia đung nhẹ vào eo lưng của y.

Người của y lập tức bị đung ra ngoài bảy tám bước, cây Kim thương cũng đã sút tay bay lên.

Y chỉ có nước nhìn, bởi vì một bên người y đã bị tê rần, ngay cả một chút sức lực cũng không thi triển ra được.

Gần hai mươi năm nay, y đã từng trải qua trăm trận lớn nhỏ, hầu như chưa bao giờ bị bại qua lần nào.

Y nằm mộng cũng không nghĩ ra được, có người có thể chỉ trong một chiêu đã đoạt được cây Kim thương trong tay mình, lại càng không ngờ được người đó là một kẻ trẻ tuổi như Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ cầm trong tay cây Kim Thương, trong chớp nhoáng đã công ba chiêu liên tiếp, vừa nhanh, vừa độc, vừa chính xác.

Gương mặt của Kim Thương Dư lại càng trắng bệch ra.

Y đã nhìn ra chiêu thức Đinh Hỷ đang sử, chính là trong thương pháp độc môn Xà Thích của y.

Mới trong khoảnh khắc trước đó, y còn đang sử dụng chiêu thức đó để đối phó Bá Vương thương.

Thật ra, y đã đem chiêu thức lợi lại nhất, độc địa nhất trong Xà Thích ra sử dụng, nhưng chiêu thức vừa thi triển ra, đã bị phong tỏa không có đường tiến tới, không cách nào phát huy được oai lực đúng lý của nó.

Đinh Hỷ hiện giờ chỉ đánh ra ba chiêu.

Chỉ trong ba chiêu, y đã đánh tới trung tâm của Bá Vương thương, bỗng nhiên mũi thương móc xéo lên, y la khẽ lên một tiếng:

- Đi!

Chỉ nghe vù một tiếng, cây Bá Vương thương nặng bảy mươi ba cân bị y nhẹ nhàng móc lên, đem theo kinh phong bay vù vù ra ngoài.

Vương đại tiểu thư thì loạng choạng bước lùi bảy tám bước.

Đình Hỷ búng ngược người lên cao, một bàn tay tiếp lấy Bá Vương thương, bàn tay kia ném cây Kim thương lại cho Dư Tam gia.

Kim Thương Dư chỉ còn cách đưa tay đón lấy.

Đợi đến lúc y cầm trong tay cây Kim Thương, y phát giác ra người của mình đã hết bị tê, sức lực đã hồi phục lại như cũ.

Đình Hỷ đang nhìn y mỉm cười.

Kim Thương Dư cắn chặt hàm răng, cổ tay rung lên, cũng trong một khoảnh khắc công ra ba chiêu.

Ba chiêu ấy chính là ba chiêu mà Đình Hỷ đã sử dụng để đối phó với Bá Vương thương...

Thanh Xà Xuất Động, Bàn Xà Thổ Tín, Xà Vĩ Thương, chính là ba chiêu sát thủ trong Xà Thích thương pháp.

Y khổ công luyện cây Kim thương đó ít nhất đã được ba mươi năm nay, y tin rằng mình sử ba chiêu ấy không hề thua kém Đình Hỷ.

Đình Hỷ đã xông vào được trong Bá Vương thương chỉ với ba chiêu, tại sao y không thể?

Nhưng y cứ nhất định là không thể.

Ba chiêu đánh ra, y lập tức phát hiện cả người mình đang bị một thứ lực lượng nào đó đè nén.

Cây thương của y nếu là rắn độc, cây thương trong tay của Đình Hỷ là khối đá nặng ngàn cân.

Khối đá này trong phút chốc đã đè vào thất thốn của con rắn độc.

Chỉ nghe Đình Hỷ kêu khẽ lên một tiếng:

- Đi!

Kim Thương Dư cảm thấy một lực lượng to lớn không thể kháng cự được ủa lại, cả người y đã bị đè cứng, cây thương trong tay vụt bay ra ngoài.

Trong một khoảng thời gian nhỏ, cây thương của y đã rời khỏi tay đến hai lần.

Kim thương sáng lạn, Kim thương bay như móng cầu vồng, phập một tiếng, cắm xuống đất bên cạnh Dư Tam Gia.

Dư Tam Gia không động đậy, cũng không mở miệng.

Bá Vương thương cũng đang cầm bên cạnh Vương đại tiểu thư, cán thương còn đang không ngớt rung rung, ngân lên như tiếng đàn.

Vương đại tiểu thư cũng không động đậy, cũng không mở miệng, gương mặt trắng bệch đã biến thành đỏ au, đỏ đến độ làm cho cặp môi biến ra thành trắng.

Đinh Hỷ nhìn cô cười cười, rồi nhìn Dư Tam Gia cười cười.

Y chỉ bất quá cười cười, không nói ra những lời gì khó nghe.

- Cờ thương pháp bao nhiêu đó của hai vị, tranh nhau làm quái gì? Khoe khoang làm quái gì?

Câu nói đó không hề thốt ra, cũng đâu cần thốt ra... Y dùng Xà Thích của Kim Thương Dư đánh bại Bá Vương thương, lại dùng Bá Vương Thương của Vương đại tiểu thư đánh bại Kim Thương Dư.

Đây là sự thật.

Sự thật ai ai cũng nhìn thấy, vậy thì cần gì phải nói ra.

Vì vậy y chỉ bất quá cười cười, cười vẫn còn cái kiêu ôn nhu, làm cho người ta mê thích.

Có điều trong cặp mắt của Vương đại tiểu thư, y cười còn độc hơn cả rắn độc, còn bén nhọn hơn cả kim chích.

Cặp mắt trong sáng rực rỡ của cô đã có nước mắt ứa ra, cô bỗng nhiên dậm chân một cái, quơ tay chụp cây Bá Vương thương, kéo theo người, còn tay kia kéo Đỗ Nhược Lâm nói:

- Chúng ta đi thôi!

Đỗ Nhược Lâm chỉ còn cách bỏ đi.

Cô không muốn đi, nhưng không dám không đi, đi được vài bước, nhịn không nổi lại quay đầu lại.

Đợi đến lúc cô quay đầu lại lần nữa, nước mắt đã ràn rụa trên mặt.

Kim Thương Dư còn đang đứng ngăn người ra đó.

Kim Thương Dư nhìn như si như dại vào cây Kim Thương.

Cây Kim thương ấy vốn là niềm vinh dự vô cùng lớn lao trong đời y, nhưng bây giờ nó đã biến thành nỗi nhục nhã.

Gương mặt của y không lộ vẻ biểu tình gì, trong lòng y có mùi vị gì, cũng chỉ có một mình y biết.

... Thống khổ và bi thương, cũng giống như cặp vú của vợ mình, không thể để cho người khác nhìn được.

... Thống khổ càng lớn, càng phải thu dấu đi.

... Vú, không phải cũng như vậy sao?

Kim Thương Dư bỗng nhiên bật cười lên, y mỉm cười ngẩng đầu, đối diện với Đinh Hỷ:

- Cám ơn người.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cám ơn ta? Tại sao lại cám ơn ta?

Kim Thương Dư nói:

- Bởi vì người đã giải quyết dùm ta được một vấn đề khó khăn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Vấn đề gì?

Kim Thương Dư nhìn ra xa xa dãy núi xanh đậm, ánh mắt bỗng hiện đầy vẻ ôn nhu, y chậm chậm nói:

- Ta đã mua mấy mẫu đất ở mé dãy núi xanh đằng xa kia, dựng lên mấy gian nhà, sau nhà còn có trồng trúc, bên cạnh trồng mai, hoa mai hồng trong đám trúc, còn có một con suối nhỏ.

Kim Thương Dư nói:

- Ta đã tính sau khi rửa tay quy ẩn, sẽ tới đó sống những ngày thanh nhàn còn lại.

Đinh Hỷ nói:

- Chủ ý rất hay.

Đặng Định Hầu nói:

- Một nơi quá được.

Kim Thương Dư lại thở ra, nói:

- Khổ nổi cái phù danh hại người, cứ làm cho ta chần chừ mãi không hạ được quyết tâm, cũng không biết phải đợi đến chừng nào mới thả được gánh nặng xuống.

Đinh Hỷ cũng thở ra nói:

- Phù danh hại người, thế nhân có mấy ai bỏ được gánh nặng ấy xuống được?

Kim Thương Dư nói:

- May mà ta gặp người, bởi vì người, mà ta hạ được quyết tâm.

Đinh Hỷ hỏi:

- Quyết tâm bỏ gánh nặng ấy xuống?

Kim Thương Dư gật gật đầu.

Đinh Hỷ hỏi:

- Quyết định chừng nào mới bỏ xuống?

Kim Thương Dư nói:

- Ngay bây giờ.

Y lại cười cười, cười thật thông thả, thật thoải mái, bởi vì y quả thật đã bỏ được cái gánh nặng của thanh danh phù phiếm.

Y không còn có cái hùng tâm muốn cùng người tranh thắng, y không còn muốn vì một tý phù danh đó mà đi sống chết với người khác.

Muốn cởi bỏ cái nút thắt buộc đó không phải là một điều dễ dàng, y đáng được có cảm giác thung dung, thoải mái.

Có điều không biết trong lòng y có thật sự buông được hết chẳng, có còn cảm giác ngơ ngẩn, cay cay không?

Điều đó dĩ nhiên chỉ có một mình y biết được.

- Các ông có rảnh rồi, cứ việc đến nơi dãy núi đó tìm tôi.

- Tôi nhớ, sau nhà ông có trồng trúc, phía trước có trồng hoa mai.

- Trong nhà tôi còn có rượu.

- Được, tôi còn chưa chết, sẽ nhất định lại thăm.

- Được, tôi còn chưa chết, sẽ nhất định chờ ông.

Kim Thương Dư bây giờ đã trấn định, đã thung dung hẳn ra.

Một người chỉ cần thua đẹp, bỏ đi thung dung, thì thua đã có sao, bỏ đi đã có sao?

Mặt trời còn chưa xuống, Kim Thương Dư đã đi tận xa tít.

Đặng Định Hầu bỗng nhiên thở ra, nói:

- Xem ra người này quả thật là một hảo hán.

Đinh Hỷ nói:

- Y vốn vẫn thế.

Đặng Định Hầu nói:

- Người nhìn người cũng giỏi lắm.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi vốn vẫn vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người cũng giải quyết được vấn đề một số người không giải quyết được.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng giải quyết dùm ông vấn đề đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta đang không biết làm sao cho Dư Tam Gia và Vương đại tiểu thư ngừng tay, người có cách.

Đinh Hỷ nói:

- Cách của tôi trước giờ rất hữu hiệu.

Đặng Định Hầu thở dài:

- Bất kể cách của người đúng hay sai, tốt hay xấu, quả thật rất có hữu hiệu.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy người ta đều gọi tôi là Đinh Hỷ thông minh.

Đặng Định Hầu bật cười.

Đinh Hỷ nói:

- Ông có biết tôi còn có một điểm rất hay nữa không?

Đặng Định Hầu nói:

- Không biết.

Đình Hỷ nói:

- Điểm hay nhất của tôi là, không đủ nghĩa khí.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không đủ nghĩa khí?

Đình Hỷ nói:

- Người bạn duy nhất của tôi bây giờ đang nằm ra đó, tôi lại để cho người đâm y bị thương bỏ đi khơi khơi, còn đứng đây nói chuyện bá láp với ông.

Hiện tại, Tiểu Mã đang nằm trên giường, chiếc giường của Hồng Hạnh Hoa.

Người mập mạp đều thích ngủ trên giường cứng, người còn trẻ đều thích ngủ trên giường cứng, Hồng Hạnh Hoa không mập, cũng không còn trẻ.

Giường của bà ta rất mềm, vừa mềm vừa lớn.

Hồng Hạnh Hoa than thở nói:

- Phải tới bảy chục tuổi rồi ta mới tập ngủ một mình được.

Đặng Định Hầu nhin không nổi hỏi theo:

- Năm nay bà đã được bảy mươi chưa?

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nói:

- Ai nói ta đã được bảy mươi? Năm nay ta chỉ mới sáu mươi bảy.

Đặng Định Hầu muốn cười, mà không cười, bởi vì y thấy Tiểu Mã đã mở mắt ra.

Tiểu Mã vừa mở mắt, câu đầu tiên y nói là:

- Tiểu Lâm dâu rồi?

Đình Hỷ không nói gì.

Tiểu Mã nói:

- Cô ấy rất ngoan, rất thành thật.

Đình Hỷ không nói gì.

Tiểu Mã nói:

- Tôi biết cô ấy đối xử với tôi rất tốt.

Đình Hỷ hững hờ nói:

-Vậy mà người vì cô ta bị thương, cô ta lại bỏ đi đâu mất.

Tiểu Mã cắn chặt răng, một hồi thật lâu, mới từ từ nói:

- Cô ấy nhất định có lý do phải bỏ đi.

Đình Hỷ nói:

- Cô ta chẳng để lại lý do.

Tiểu Mã nói:

- Anh... Có phải anh không thích cô ấy?

Đình Hỷ nói:

- Ta chỉ bất quá muốn đề tỉnh chú một chuyện.

Tiểu Mã lắng tai nghe.

Đình Hỷ nói:

- Bất kể ra sao, cô ta đã bỏ đi rồi, chú sẽ không bao giờ gặp lại cô ta, vì vậy...

Tiểu Mã hỏi:

- Vì vậy làm sao?

Đình Hỷ nói:

- Vì vậy tốt nhất chú nên quên cô ta thôi.

Tiểu Mã lại cắn răng trầm mặc một hồi thật lâu, bỗng nhiên dùng sức đấm một quyền xuống giường, lớn tiếng nói:

- Quên thì quên, chuyện đó cũng chẳng có con mẹ gì là hay ho.

Đình Hỷ bật cười, y mỉm cười nói:

- Ta đang lấy làm kỳ quái, tại sao đã lâu lắm không nghe chú chửi thề, ta cứ ngỡ cái tên vương bát đản này đã biến đổi tính tình.

Tiểu Mã cũng bật cười lên, y lồm cồm muốn ngồi dậy.

Đình Hỷ hỏi:

- Chú tính làm gì vậy?

Tiểu Mã nói:

- Đi theo anh.

Đình Hỷ hỏi:

- Chú đi theo được sao?

Tiểu Mã nói:

- Chỉ cần tôi còn tý hơi thở, lão rùa đen anh đi đâu, tôi cũng theo đó, có bò cũng bò theo.

Đình Hỷ cười lớn nói:

- Được, đi thì đi.

Hồng Hạnh Hoa cười tí mắt nhìn bọn họ.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Hai đứa rùa đen tui bây quả thật là bạn bè tốt với nhau, nghĩa khí lắm...

Câu nói vừa chưa thốt ra xong, bà ta bỗng nhảy dựng lên, tát cho Đình Hỷ một bạt tai.

Đình Hỷ bị tát cho ngẩn người ra đó.

Hồng Hạnh Hoa nhảy chồm chồm lên mắng lớn:

- Nhưng tại sao người không thử nhìn xem nó bị thương nặng tới đâu, không lẽ người muốn cho nó què luôn, muốn cho nó suốt đời bò theo người sao?

Đình Hỷ chỉ còn nước cười khổ.

Hồng Hạnh Hoa chỉ vào mũi y, hằn học nói:

- Người muốn cút, thì cút ngay đi, càng xa càng tốt, nhưng cái tên vương bát đản này phải nằm trên giường đây, bất kể là ai muốn đem nó đi, ta sẽ chặt đi hai cái chân của nó.

Đình Hỷ nói:

- Nhưng cháu...

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt hỏi:

- Người làm sao? Người có cút hay không?

Cánh tay của bà ta lại đưa lên, Đình Hỷ lần này đã học khôn, y đã nhảy ra ngoài xa, cười vả lá nói:

- Cháu cút, cháu cút ngay bây giờ.

Tiểu Mã nhin không nổi kêu lên:

- Anh không đem tôi đi theo thật sao?

Câu nói ấy còn chưa thốt ra xong, mặt y đã ăn phải một cái bạt tai.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nói:

- Người kêu quỷ quái gì đó? Có phải muốn ta vá cái miệng lại không?

Tiểu Mã đưa bản mặt khổ sở ra nói:

- Cháu không muốn.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Vậy thì mau mau ngoan ngoãn nằm yên đó cho ta.

Tiểu Mã quả thật nằm yên ra đó.

Trước mặt Hồng Hạnh Hoa, cái gã Tiểu Mã Phấn Nộ đã biến thành Chú Dê Con Nghe Lời.

- Người còn không cút đi? Tính chờ ta chặt cặp giò người đấy chẳng?

Hồng Hạnh Hoa đang cầm cây chổi lên, chạy lại đánh Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ vội vàng nhảy ra ngoài, chạy một hơi ra tới sân, chạy luôn ra tới cỗ xe đang chờ bên ngoài, mới thở phào một hơi, cười khổ nói:

- Lão thái bà hung quá.

Đặng Định Hầu dĩ nhiên cũng chạy theo ra, cũng thở dài nói:

- Thật tình hung hãn muốn chết người.

Đinh Hỷ nói:

- Ông gặp một bà lão hung dữ như vậy bao giờ chưa?

Đặng Định Hầu nói:

- Chưa.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng chưa thấy người thứ hai.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người sợ bà ta thật sao?

Đinh Hỷ nói:

- Giả đấy.

Đặng Định Hầu cười lớn, nói:

- Xem ra, bà ta cũng không phải là tổ mẫu của người.

Đình Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Là...

Đình Hỷ ngắt lời y, nói:

- Nhưng lúc tôi không có cơm ăn, chỉ có bà ta là người cho tôi cơm, lúc tôi không có áo quần mặc, chỉ có bà ta là người cho tôi y phục, có lúc tôi bị ăn đòn, bị thương, chỉ cần tôi nhớ đến bà ấy, trong lòng sẽ không thấy đau đớn lắm.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì người biết, chỉ cần lại đây, bà ta sẽ chăm sóc cho người.

Đình Hỷ gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Chỉ tiếc là bà ta tuổi tác hơn tôi chút xíu, không thì tôi đã lấy bà ta làm vợ rồi.

Đặng Định Hầu nhìn y chăm chú cả nửa ngày, bỗng nhiên hỏi:

- Người thật không nghĩ đến chuyện lấy vợ sao?

Đình Hỷ cười nói:

- Có phải ông đang tính làm mai cho tôi không đấy?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta quả có một người rất thích hợp, rất xứng đôi với người.

Đình Hỷ hỏi:

- Ai?

Đặng Định Hầu nói:

- Vương đại tiểu thư.

Đình Hỷ bỗng hết cười, y vênh mặt lên nói:

- Ông thích cô ta, tại sao không lấy cô ta làm vợ đi?

Đặng Định Hầu cười nói:

- Không phải là ta không nghĩ tới, chỉ tiếc là ta tuổi tác cũng hơi lớn hơn một tý, trong nhà lại có một con cạp cái ở đó rồi.

Đình Hỷ nghinh mặt cười nhạt nói:

- Vui quá vui quá, tại sao con người ông bỗng dừng lại biến thành thú vị quá chừng.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì...

Y còn chưa kịp nói gì, bỗng ầm lên một tiếng lớn, cỗ xe lớn vừa xe vừa ngựa đã lọt vào trong một cái hố lớn.

Đinh Hỷ ngược lại cười phì lên.

Đặng Định Hầu cũng ngồi yên một chỗ, không những vậy còn không thay đổi sắc mặt.

Đinh Hỷ cười nói:

- Cái món ngựa xe lọt vào hố này vốn là một trong những nghề ruột của tôi, không ngờ hôm nay lại có người đem nó ra đối phó với tôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Sao người biết người ta muốn đối phó với người?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Tôi biết, đây chỉ là chuyện báo ứng.

Bấy giờ đang có người dùng đao gỗ vào trên trần cỗ xe, lớn tiếng nói:

- Người trong xe mau mau đi ra, đại lão bản chúng ta có chuyện muốn nói với các người.

Đinh Hỷ nhìn Đặng Định Hầu nói:

- Ông có biết chung quanh đây có đại lão bản nào không?

Đặng Định Hầu nói:

- Ở đây cũng gần Loạn Thạch Cương lắm, coi như đã là địa bàn của các người, người phải biết rõ hơn ta.

Đinh Hỷ nói:

- Hiện tại chung quanh đây, đại lão bản duy nhất chỉ có mình ông.

Người bên ngoài lại cất tiếng đục, trần xe cơ hồ đã bị gõ lủng ra.

Đinh Hỷ nói:

- Ông có ra không?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không ra có được không.

Đình Hỷ nói:

- Không được.

Đặng Định Hầu bất giác cười khổ nói:

- Ta xem cũng không được.

Đình Hỷ mở cửa xe ra nói:

- Mời.

Đặng Định Hầu nói:

- Mời người trước, dù gì người cũng là khách của ta.

Đình Hỷ nói:

- Nhưng tuổi tác ông lớn hơn tôi, trước giờ tôi vẫn kính trọng người trưởng bối.

Đặng Định Hầu nói:

- Người biến thành khách khí hồi nào thế?

Đình Hỷ cười nói:

- Lúc này tôi nghe có tiếng cung tên giương ra, tôi đã quyết tâm khách khí với ông.

Đặng Định Hầu cười lớn.

Dĩ nhiên y cũng đã nghe tiếng cung tên bên ngoài.

Người đã mai phục, cung tên đã chờ sẵn, chỉ cần ló đầu ra, thân hình sẽ bị tên cắm vào như một con nhím.

Có điều bọn họ vẫn đang cười khoan khoái với nhau.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta ra ngoài trước bị loạn tiễn cắm phải, người sẽ làm sao đây?

Đình Hỷ nói:

- Lúc đó tôi sẽ như con rùa rụt cổ, rụt vào trong xe, dù bọn họ có kêu tố tụng tôi lên, tôi cũng không thềm ló ra.

Đặng Định Hầu cười lớn:

- Chủ ý quá hay.

Đình Hỷ nói:

- Đừng quên tôi là Đinh Hỷ thông minh, nghĩ ra điều gì đều là hay ho cả.

Đặng Định Hầu cười lớn bước ra khỏi xe, đứng ngoài đó một hồi thật lâu, vẫn chưa biến thành một con nhím.

Một người đang đứng cao cao đối diện với y ở phía trên, từ xe nhìn tới, chỉ thấy hai chân của người đó.

Một đôi chân rất xinh xắn, rất linh xảo, mang một đôi giày gai và mặc chiếc áo gai màu trắng.

Đây là chân của một người đàn bà.

Đàn ông dĩ nhiên không có cặp chân của đàn bà, cái vị đại lão bản này là một người đàn bà sao?

Đinh Hỷ ở trong xe hỏi vọng ra:

- Ngoài đó ra sao vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Bên ngoài trời tốt lắm, không lạnh cũng không nóng.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu vậy, tôi ra không được rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi chịu không nổi thời tiết tốt như vậy, ra ngoài sẽ bị trúng gió.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ trời cũng sắp đổi đó, hình như sắp có mưa rồi.

Đinh Hỷ nói:

- Vậy thì tôi lại càng không ra được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người sợ bị mưa ướt sao?

Đinh Hỷ nói:

- Sợ muốn chết luôn.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chẳng qua, trời vẫn còn chưa mưa.

Đinh Hỷ nói:

- Không lẽ ông muốn tôi ra đó chờ trời mưa?

Đặng Định Hầu thở ra, nhìn đại lão bản đang đứng mé trên bên cạnh cái hồ, cười khỗ nói:

- Tên tiểu tử này hình như đã quyết tâm không chịu ra ngoài.

Đại lão bản cười nhạt nói:

- Không muốn ra cũng phải ra.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người có cách làm cho y phải ra khỏi xe?

Đại lão bản nói:

- Hẳn không ra, ta sẽ đốt xe.

Đặng Định Hầu lại thở ra một tiếng nói:

- Ta đã biết quá, trên đời này, nếu có người nào đối phó được với Đinh Hỷ, người đó nhất định là Vương đại tiểu thư.

Cái vị đại lão bản này chính là Vương đại tiểu thư.

Bốn gã đại hán đứng sau lưng cô, gánh theo cây Bá Vương thương, tám gã đại hán giương cung lắp tên, bao vây kín mít.

Đỗ Nhược Lâm đang ngồi xa xa dưới một gốc cây, đang dùng một cái lược lớn chậm chậm chải tóc.

Vương đại tiểu thư lạnh lùng nói:

- Chúng huynh đệ đây là những vị tiêu khách trong tiêu cuộc của ta, ta muốn bọn họ phóng hỏa, bọn họ sẽ lập tức phóng hỏa, ta muốn bọn họ giết người, bọn họ sẽ lập tức giết người.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy được.

Vương đại tiểu thư nói:

- Vậy thì người nên kêu gã họ Đinh mau mau bò ra đây.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ra rồi thì sao nữa?

Vương đại tiểu thư nói:

- Chỉ cần y thành thật trả lời cho ta một câu hỏi, ta nhất định sẽ không làm khó dễ gì với y.

Đặng Định Hầu nói:

- Được, tôi vào trước thương lượng xem ra sao.

Y vừa tính bước vào, bỗng nhiên bình một tiếng, đỉnh xe đã bị đụng phá một lỗ lớn.

Một người trong xe bay thẳng lên, thân pháp vừa nhanh vừa hung mãnh, xem ra ít nhất có thể xung lên tới ba trượng.

Có điều y chỉ tối đa nhảy lên được ba thước.

Trên cái hố đã có một tấm lưới vừa thô vừa lớn phủ xuống chung quanh.

Đặng Định Hầu thở dài, cười khổ nói:

- Ta đã biết mà, người gặp phải Vương đại tiểu thư, là tự đâm đầu vào lưới.

Đinh Hỷ vênh mặt lên, ngồi trên nóc xe, lạnh lùng nói:

- Vui quá vui quá, con người ông quả thật quá thú vị.

Bình thời, y gặp chuyện như vậy vẫn còn cười được, bây giờ không thấy y cười.

Cũng không biết tại sao, y gặp phải Vương đại tiểu thư, ngay cả cười cũng không cười nổi nữa.

Vương đại tiểu thư cũng không cười, cô vênh mặt lên nói:

- Trên này có tám cây cung, nhưng nếu người động đây, trong khoảnh khắc sẽ có năm mươi sáu mũi tên bắn ra.

Đinh Hỷ không động đây.

Y nhìn ra được những gã đại hán đó đều là tay cung tiễn thủ rất giỏi.

Vương đại tiểu thư cười nhạt hỏi:

- Sao người không thử động đây đi?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì ta đang chờ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Chờ gì?

Đinh Hỷ nói:

- Chờ cô hỏi ta chuyện cô muốn hỏi.

Vương đại tiểu thư cắn chặt môi, cô mà khẩn trương lên, là cắn chặt môi.

Rốt cuộc cô muốn hỏi Đinh Hỷ chuyện gì? Tại sao lại khẩn trương quá như vậy?

Đặng Định Hầu nghĩ không ra.

Vương đại tiểu thư rốt cuộc cất tiếng lạnh lùng nói:

- Tuy người làm nhiều chuyện bậy bạ, ta nể mặt Đặng Định Hầu, chẳng thèm gây chuyện với người, chẳng qua có hai chuyện, ta không thể không hỏi người cho rõ ràng.

Đinh Hỷ nói:

- Cô hỏi đi!

Gương mặt của Vương đại tiểu thư bỗng biến thành xanh lè, hai bàn tay nắm chặt lại, cô cắn chặt môi rồi, mới hỏi từng tiếng một:

- Ngày mười ba tháng năm năm nay, người ở đâu?

Đinh Hỷ nói:

- Cô phí bao nhiêu đó công lao, đào một cái hang lớn như vậy, chỉ để hỏi ta có câu đó sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Đúng vậy, ta muốn hỏi người chính là câu đó, vì vậy, tốt nhất người nên trả lời thành thực cho ta.

Xem ra không những cô khẩn trương, mà còn kích động, ngay cả giọng nói cũng run rẩy lên.

Ngày mười ba tháng năm, Đinh Hỷ ở đâu, lại có quan hệ gì đến cô?

Tại sao cô lại khẩn trương như vậy?

Đặng Định Hầu càng nghĩ không ra.

Đinh Hỷ cũng nghĩ không ra, y bỗng thở ra một hơi nói:

- May mà cô hỏi mười ba tháng năm, coi như vận khí của ta cũng không đến nỗi tệ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì cô hỏi ngày nào khác, ta sẽ quên mất lúc đó mình đang ở đâu.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Còn chuyện mười ba tháng năm thì người lại nhớ?

Đinh Hỷ gật gật đầu nói:

- Bởi vì hôm đó, ta làm một chuyện rất khoái trá.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Chuyện gì?

Hai bàn tay cô nắm càng chặt lại, toàn thân đang run rẩy cả lên.

Nhưng Đinh Hỷ đang quay đầu lại, nói với Đặng Định Hầu:

- Ông có biết hôm đó tôi làm chuyện gì không?

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ta biết, dĩ nhiên là ta biết.

Vương đại tiểu thư lớn tiếng hỏi:

- Hôm đó y đã làm chuyện gì?

Đặng Định Hầu đáp:

- Y ăn cướp tiêu xa của ta.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Có biết là cướp tiêu ở đâu không?

Đặng Định Hầu đáp:

- Gần đâu Thái Nguyên.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Người không nhớ lắm?

Đặng Định Hầu đáp:

- Chuyện gì khác ta còn quên, chuyện này quên không được.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu đáp:

- Ta có ít nhất ba mươi vạn năm ngàn lý do.

Vương đại tiểu thư không hiểu.

Đặng Định Hầu cười khổ nói:

- Vì chuyện đó, mà ta phải bồi thường mất ba mươi vạn năm ngàn lượng bạc, mỗi lượng đều có thể làm ta nhớ rất rõ chuyện đó.

Vương đại tiểu thư không nói gì nữa, xem biểu tình trên gương mặt cô, hình như cô đang thở phào một hơi, mà cũng hình như thất vọng vô cùng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ cô còn chuyện gì hỏi nữa không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Dĩ nhiên là còn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Còn?

Vương đại tiểu thư lạnh lùng nói:

- Ta hỏi ngươi, ta và họ Dư đang đấu thương với nhau, can hệ gì đến ngươi mà ngươi xía vào? Các người dựa vào đâu mà nhiều chuyện thế?

Đinh Hỷ nói:

- Hình như cô vừa mới nói tức thì, những chuyện đó cô không tính nữa mà.

Vương đại tiểu thư nói:

- Hiện tại ta cứ muốn tính thì sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tiểu Mã vốn muốn trợ giúp cô.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Trợ giúp gì?

Đinh Hỷ nói:

- Y sợ cô thua rồi sẽ bị chết mất.

Vương đại tiểu thư tức giận nói:

- Không lẽ y không thấy rằng, chỉ trong vòng hai mươi chiêu nữa, ta sẽ đánh bại gã Dư Tam Thương ấy sao?

Đinh Hỷ nói:

- Y nhìn không ra.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Không lẽ y là kẻ mù?

Đinh Hỷ nói:

- Mắt của y mà nhìn thấy rõ ràng, tại sao lại thấy cái vị Đỗ đại tiểu thư kia vừa ngoan ngoãn vừa thành thật? Không những vậy còn đối xử với y rất tốt?

Vương đại tiểu thư nói:

- Bất kể cô ta là hạng người nào, không can hệ gì đến người.

Đinh Hỷ nói:

- Ta cũng không muốn xen vào.

Vương đại tiểu thư nói:

- Gã họ Mã kia tốt nhất cũng đi xa xa ra, đừng có để cho ta đụng phải.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi cũng sẽ nói cho y biết.

Vương đại tiểu thư nói:

- Dù đàn ông trong thiên hạ này có chết hết đi, ta cũng không để cho Tiểu Lâm lấy phải y.

Đinh Hỷ nói:

- Cám ơn, cám ơn.

Vương đại tiểu thư cắn chặt môi, hằn học trừng mắt nhìn y một cái, nói:

- Ta đã nói hết rồi đó, bây giờ người có thể quỳ xuống được rồi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Quỳ xuống?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không những phải quỳ xuống, mà còn cung kính lạy ba lạy cho ta.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao tôi phải quỳ xuống lạy?

Vương đại tiểu thư nói:

- Bởi vì ta nói vậy.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bởi vì các vị huynh đệ đây của cô biết bắn liên châu tiền?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không sai tí nào.

Đinh Hỷ bật cười.

Nụ cười của y có nhiều loại, hiện giờ, y đang cười đây là loại không làm cho người ta vui thích.

Vương đại tiểu thư trừng mắt hỏi:

- Người khinh thường liên châu tiền của chúng ta?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Liên châu tiền của các người rốt cuộc dài hay ngắn, tròn hay nhọn, ta còn chưa thấy qua.

Vương đại tiểu thư tức giận nói:

- Người muốn thưởng thức sao?

Đinh Hỷ nói:

- Rất muốn.

Vương đại tiểu thư cười nhạt nói:

- Ta vốn không muốn người đoán mệnh lắm, người có chết cũng không thể oán ta.

Đinh Hỷ lại cười cười, nói:

- Cô yên tâm, ta chết không được đâu.

Y bỗng nhiên đứng dậy, kéo cái lưới trên đầu ra, y kéo một cái là xé cái lưới ra một đường lớn.

Vương đại tiểu thư biến sắc, khè la lên:

- Không được để y chạy, giữ lại!

Tiếng la vừa vang lên, cung tên đã bật ra, tám cây cường cung, bảy mũi tên liên châu, tiếng động xé gió rít lên, loạn tiễn như phi hoàng bay lại tới tấp.

Hai bàn tay của Đinh Hỷ giống như con chim sẽ chuyên môn ăn hoàng trùng, mũi nào bay lại, y đều chụp lấy bẻ một cái, mười mũi y chụp mười mũi, trong khoảnh khắc y đã chụp hết năm mươi sáu mũi tên cầm trong tay.

Sau đó, năm mươi sáu mũi tên, như một đường chỉ, từ trong tay của y bay vùn vụt ra, cắm vào gốc cây bên cạnh chỗ Đỗ Nhược Lâm đang ngồi.

Đinh Hỷ đột nhiên hét lên một tiếng lớn:

- Gãy!

Năm mươi sáu mũi tên cắm trên cây cổ thụ lập tức gãy thành mấy khúc rớt lả tả xuống, chỉ còn để mũi tên bóng loáng đâm lút vào trên cây.

Đinh Hỷ phúi phúi tay, mỉm cười nói:

- Xem ra, món liên châu tiền này ngay cả một con heo còn không bắn chết nổi.

Vương đại tiểu thư sắc mặt xanh lè, cặp môi run rẩy, cô còn nói được lời nào nữa.

Đinh Hỷ tươi tắn nói:

- Tôi ở lại đây, chẳng qua chỉ muốn nghe cô ta hỏi tôi chuyện gì, cỡ cái loại liên châu tiền này, dù có một ngàn tám trăm mũi, tôi muốn đi là đi muốn lại là lại.

Vương đại tiểu thư cắn môi hằn học nói:

- Được lắm, được lắm.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ cô còn muốn ta quỳ xuống cúi đầu không?

Vương đại tiểu thư hỏi lại:

- Bây giờ ngươi muốn gì?

Đinh Hỷ hỏi:

- Cô có biết đọc không?

Vương đại tiểu thư nhìn y lom lom, hình như muốn gõ thùng hai lỗ thật lớn trên đầu y.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu cô đọc được chữ, tại sao không quay đầu lại nhìn cho rõ một tý?

Vương đại tiểu thư quay đầu lại, mới phát hiện ra, năm mươi sáu mũi tên, bày thành hai chữ trên cây:

- Tái kiến.

Đây là thủ pháp gì vậy? Kinh lực gì vậy?

Vương đại tiểu thư hít vào một hơi thật dài, hình như không muốn quay đầu lại nữa.

Cô quả thật không cách nào quay đầu lại đối diện Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ nói:

- Hai chữ đó cô có nhận ra không?

Vương đại tiểu thư dậm chân một cái, bỗng nhiên nhảy lên ngựa, ra roi chạy như bay đi mất.

Chỉ nghe giọng của cô từ xa xa vọng lại:

- Ai muốn gặp lại người, người đó là vương bát đản!

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 6

Bí Mật Trong Sáu Lá thư

Ánh tà dương khắp bầu trời.

Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu đi dưới ánh tà dương, mồ hôi ra đầm đìa ngoài áo.

Hiện tại cỗ xe của họ đã bị phá hư, ngựa cũng bị què, ngay cả gã đánh xe cũng bị Đặng Định Hầu đuổi đi.

Vì vậy phương tiện giao thông duy nhất của bọn họ là cặp giò của mình.

Đường cái không có lấy một cỗ xe trống.

Đặng Định Hầu than thở, lẩm bẩm:

- Hoàng hôn thật đẹp, nhất là vào ngày hạ, ta vốn rất thích ngắm.

Đình Hỷ nói:

- Nhưng bây giờ ông đã biết, dù cho ánh tà dương có mỹ lệ đến đâu, phải dùng cặp giò của mình để đi đường, mùi vị cũng không dễ chịu lắm phải không.

Đặng Định Hầu chùi chùi mồ hôi, cười khổ nói:

- Thật không dễ chịu tí nào.

Đình Hỷ nhìn đăm đăm về phương trời xa, ánh mắt đầy vẻ suy tư, y chậm chậm nói:

- Nếu ông chịu thường thường dùng cặp giò của mình đi đây đi đó, ông sẽ phát hiện ra nhiều điều trước giờ mình không bao giờ nghĩ tới.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đình Hỷ nói:

- Đáng lý ra, tôi nên dẫn ông lại Loạn Thạch Cương chơi một chuyến.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Loạn Thạch Cương?

Đình Hỷ nói:

- Nơi đó có mấy chục người đàn bà con nít, ngày ngày chảy mồ hôi nước mắt dưới ánh mặt trời, mà ngay cả miếng cơm cũng không được no đủ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ lạnh lùng nói:

- Ông phải biết tại sao mới phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Người nói đây có phải là cô nhi quả phụ nhà Sa huynh đệ không?

Đình Hỷ nói:

- Chính vì bọn họ muốn cướp tiêu của Ngủ Khuyển tiêu cuộc, vì vậy mà bị chết oan mạng, bởi vì bọn cô nhi quả phụ ấy là người nhà của bọn họ, vì vậy đáng bị tội bỏ đói, người trong giang hồ không có ai sẽ đồng tình với bọn họ, cũng không ai sẽ nói giùm một tiếng cho họ.

Đặng Định Hầu rút cuộc hiểu ra, y cười khổ nói:

- Người cướp tiêu của bọn ta, là để cứu tế cho bọn họ?

Á Đình Hỷ cười nhạt nói:

- Không lẽ bọn họ không phải là người sao?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không lẽ người không dùng cách khác được sao?

Đình Hỷ nói:

- Ông muốn tôi dùng cách gì? Không lẽ muốn mấy đứa bé bảy tám tuổi đi làm bảo tiêu?

Không lẽ muốn mấy người quả phụ trẻ tuổi ấy chạy lại kỹ viện tiếp khách?

Đặng Định Hầu không nói gì.

Đình Hỷ cũng không mở miệng. Hai người lẳng lặng đi về phía trước, hiển nhiên mỗi người đang có một tâm sự.

Bọn họ mỗi người làm một chuyện, đều là chuyện họ cho là phải, có điều, bây giờ ngay cả chính họ cũng không nhận ra rõ ràng, ai đúng ai sai.

... Không chừng, giữa đúng và sai, vốn khó mà vạch ra một đường biên giới.

Ánh tà dương đã nhạt, tiếng vó ngựa dồn dập, ba người kỵ mã cười ngựa chạy qua bên cạnh bọn họ.

Người trên ngựa ý chí bùng bột, chẳng thèm nhìn đến hai gã bộ hành đầy một thân mồ hôi mồ hám.

Đặng Định Hầu nhìn họ, bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Người biết ba người đó là ai không?

Đình Hỷ lắc lắc đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Bọn họ đều là tiêu sư hạng ba trong tiêu cuộc của Quy Đông Cảnh, bình thời gặp ta là đã khom lưng từ ngoài xa hai trượng.

Đình Hỷ cười cười nói:

- Chỉ tiếc là bây giờ đúng lúc ông đang thất thế.

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Vì vậy ta chẳng tức giận tý nào.

Kiện mã chạy qua, bụi bặm bay lên, một miếng giấy bay lờn vờn xuống, rớt bên cạnh bọn họ.

Đinh Hỷ đã bước qua rồi, bỗng xoay người lại lượm lên, ánh mắt của y bỗng sáng rực.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Mảnh giấy này từ trên người bọn họ rớt ra phải không?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Cho ta xem.

Y chỉ liếc qua, ánh mắt đã lộ một nét biểu tình thật kỳ quái, bởi vì y vừa nhìn qua đã thấy tám chữ chạm vào mắt:

"Song Thương Khách quyết đấu Bá Vương Thương."

Y nhìn xuống:

"Nhật Nguyệt Song Thương: nặng hai mươi mốt cân, dài bốn thước năm tấc; Nguyệt thương nặng mười bảy cân rưỡi, dài ba thước chín tấc."

"Bá Vương Thương: dài một trượng ba thước bảy tấc, nặng bảy mươi ba cân."

"Thời giờ quyết đấu: Mồng năm tháng bảy, buổi trưa."

"Địa điểm: Thành Đông Dương, sân nhà họ Hùng."

"Người làm chứng: Hùng Cửu Thái gia."

"Người làm chứng phụ: Hoạt Trần Bình Trần Hoài, Lập Địa Phân Kim Triệu Đại Bình."

"Bình luận sau trận chiến: Tiểu Tô Tần Tô Tiểu Ba."

"Bảo vệ: Đại Lực Kim Cương Vương Hồ, Tiểu Sơn Linh Vạn Thông."

"Hoan nghênh quý khách, bảo đảm hấp dẫn"

"Tiền phí vào xem, mười lượng một chỗ."

Nhìn thấy tám chữ cuối cùng, Đặng Định Hầu bật cười.

Đinh Hỷ đã cười cười nãy giờ.

Đặng Định Hầu lắc đầu cười nói:

- Đây có phải là cao thủ vũ lâm quyết đấu đấu, rõ ràng y như là mãi võ Sơn Đông diễn trò.

Đinh Hỷ nói:

- Chính bản thân của Vạn Thông, y vốn là tay mãi võ bán thuốc.

Đặng Định Hầu nói:

- Thế à?

Đinh Hỷ nói:

- Y còn có một ngoại hiệu nữa là Vô Khổng Bất Nhập, chỉ cần có chút cơ hội kiếm ra tiền, y không sẽ không bỏ qua, đây có lẽ là kiệt tác của y.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người biết y?

Đinh Hỷ nói:

- Những người đó tôi đều biết mặt cả.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đinh Hỷ cười khố nói:

- Trong Nga Hổ Cương, chân chính là cạp, tối đa chỉ có hai người, còn dư không phải là chuột, cũng là thỏ, chẳng bỏ nói đến.

Đặng Định Hầu nói:

- Bọn họ đều là người trong Nga Hổ Cương?

Đinh Hỷ gật gật đầu, nói:

- Trong bọn này, chỉ có Nhật Nguyệt Song Thương Nhạc Lâm còn gắng gượng có thể coi là một con cạp.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta có nghe danh tiếng của y, lấy thân phận của y, tại sao lại để cho Tiểu Tiên Linh làm chuyện này?

Đinh Hỷ nói:

- Vạn Thông không những là con chuột già, còn là con chồn tinh, cộp không phải là bị chồn làm xoay vòng vòng cho nhức cả đầu sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Còn Hùng Cừu...

Đinh Hỷ nói:

- Hùng Cừu tuy là một hảo hán, nhưng nếu người ta bỏ ông ta lên mây xanh, ông ta sẽ biến thành hồ đồ ngay.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Tiểu Tô Tần dĩ nhiên là người biết làm cho người ta lên mây xanh.

Đinh Hỷ nói:

- Y vốn là tay thuyết khách trong Nga Hổ Cương, Trần Hoài, Triệu Đại Cương và tôi là người chia đồ, Vương Hổ là đả thủ. Nếu ông lột lớp mặt nạ bên ngoài của họ ra, ông sẽ thấy bên trong chẳng có gì cả.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hình như người không đồng điệu gì lắm với những người đó?

Đinh Hỷ không phủ nhận.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng người là người trong Nga Hổ Cương.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Chồn không nhất định phải thích chồn, thỏ cũng không nhất định là thích thỏ.

Đặng Định Hầu nhìn y chăm chú hỏi:

- Người cũng là thỏ?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Tôi mà là thỏ, không lẽ ông là một con chó nhiều chuyện sao?

Đặng Định Hầu bật cười, cười khố.

... Chó đuổi bắt thỏ, nhiều chuyện không đâu.

Y bỗng phát giác ra, mình đi làm huyền ảo chuyện đâu đâu cũng khá nhiều.

- Ngay cả chuyện này ta cũng không nên tọc mạch làm gì.

Y ném miếng giấy trên tay đi, cười khố nói:

- Bọn họ song thương đấu đơn thương cũng tốt, cọp đôi đấu cọp cái cũng tốt, chẳng liên hệ gì đến ta.

Đinh Hỷ nói:

- Có quan hệ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Có sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ngạ Hồ Cương không phải là nơi ai ai cũng vào ra như không, từ trước núi ra tới sau núi, tổng cộng có ba mươi sáu chỗ liên lạc, mười tám đội tuần la, tôi vốn không chắc đưa ông lại được chỗ đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Không lẽ bây giờ người chắc ăn rồi?

Đinh Hỷ gật gật đầu, cười nói:

- Cọp đôi muốn đi đấu với cọp cái, những thứ chồn lớn chồn nhỏ, thỏ lớn thỏ nhỏ, dĩ nhiên cũng sẽ đi theo xem nhiệt náo.

Đặng Định Hầu sáng mắt lên, nói:

- Vì vậy ngày mồng năm tháng bảy, phòng vệ nơi Ngạ Hồ Cương nhất định sẽ sơ ý hơn bình thường rất nhiều.

Đinh Hỷ nói:

- Nhất định.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy, chúng ta thừa cơ lên núi là quá tốt.

Đinh Hỷ nói:

- Không sai tý nào.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Không ngờ rằng Vương đại tiểu thư lại giúp chúng ta tốt quá như vậy.

Đinh Hỷ bỗng nhiên không cười nữa, lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là chuyện này đối với cô ta, không có tý gì là tốt cả.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người cho là cô ta không phải đối thủ của Nhạc Lâm?

Đinh Hỷ lại thở ra nói:

- Không phải.

Y lại nói tiếp:

- Nếu cô ta còn có tý hiểu biết chính mình, cô ta cũng sẽ biết chuyện đó.

Đặng Định Hầu thở dài:

- Vì vậy ta không hiểu, tại sao cô ta cứ đi tìm những nhân vật cao cường trong giang hồ để tỷ thí?

Đinh Hỷ nói:

- Ông không hiểu, tôi hiểu.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người hiểu?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người nói thử xem, tại sao cô ta làm vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Cô ta điên rồi.

Đặng Định Hầu cũng không thể không thừa nhận:

- Dù cô ta không điên hết, cũng có chỗ điên điên.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu ông gặp phải một con cọp cái phát điên, ông làm sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Trốn nó đi, trốn càng xa càng tốt.

Đinh Hỷ nói:

- Không sai tý nào.

Đinh Hỷ đoán chuyện gì, rất ít khi bị sai.

Vì vậy y mới là Đinh Hỷ thông minh.

Y đoán đúng ngày mồng năm tháng bảy. Ngạ Hồ Cường quả thật phòng thủ rất sơ sài, bọn họ đi từ đường nhỏ lên núi, ngay cả một chỗ mai phục cũng không bị đụng phải.

- Con đường nhỏ này vốn ít có ai biết được.

Con đường nhỏ hiểm trở chạy lòng vòng như ruột dê, cỏ hoang mọc đầy lối đi, sườn núi phía sau là một khoảng trống đầy mộ phần.

- Người làm nghề bảo tiêu, chỉ biết người bảo tiêu thường thường bị chết về tay cường đạo, nhưng không biết cường đạo chết dưới tay mình còn nhiều hơn.

Đặng Định Hầu không mở miệng ra.

Đối diện với những năm mồ hoang này, y bất giác tự hỏi mình:

- Có phải tất cả cường đạo đều đáng chết không?

Đinh Hỷ nói:

- Chôn ở nơi đây, đều là cường đạo, đáng lý ra tôi không nên chôn sáu tên đó ở đây.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bởi vì bọn họ không phải cường đạo?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Bởi vì bọn họ còn ty bì vô sĩ hơn cường đạo, ít nhất cường đạo còn không đi làm chuyện bán đứng bạn bè.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người cho rằng bọn ta bị bạn bè bán đứng?

Đinh Hỷ nói:

- Trừ ông ra, còn ai biết được bí mật vụ bảo tiêu của ông?

Đặng Định Hầu nói:

- Còn có bốn người.

Đinh Hỷ hỏi:

- Có phải là Bách Lý Trường Thanh, Quy Đông Cảnh, Khương Tân, Tây Môn Thăng?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bọn họ có phải là bạn bè của ông không?

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu nói trong bốn người bọn họ, có một người là gian tế, thì thật tình ta không thể tin được.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu không phải là bốn người bọn họ, thì nhất định là người kia.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người kia là người nào?

Đinh Hỷ nói:

- Là ông.

Đặng Định Hầu chỉ còn nước cười khỗ.

Biết những bí mật đó, quả thật chỉ có năm người bọn họ, không có người thứ sáu.

Đinh Hỷ miệng thì nói, nhưng tay y chẳng ở không, tuy lời nói của y có vẻ châm chọc, bàn tay của y đang cầm cây cuốc.

Cây cuốc đang hoạt động còn nhanh hơn y nói chuyện.

Hiện tại, mấy cỗ quan tài đã bị đào hết lên. Mỗi cỗ quan tài đều có một người chết.

Đinh Hỷ lấy tay áo chùi mồ hôi, y nói:

- Tại sao ông còn chưa mở quan tài ra xem thử?

Đặng Định Hầu cũng đang lấy tay áo chùi mồ hôi, mồ hôi của y hình như ra còn nhiều hơn Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Có phải ông sợ không dám nhìn?

Đặng Định Hầu hỏi lại:

- Tại sao ta lại không dám?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì ông sợ tôi tìm ra kẻ gian tế, bởi vì hẳn rất có thể là người bạn thân nhất của ông.

Đặng Định Hầu rút cuộc thở ra một hơi nói:

- Ta quả thật có sợ tý đỉnh, bởi vì ta...

Y không nói tiếp.

Cổ quan tài thứ nhất vừa được mở ra, y đã ngấn người ra đó.

Y nhìn trừng trừng vào người chết nằm trong quan tài, người chết trong quan tài hình như cũng đang trừng trừng nhìn y.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông nhận ra người này?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Người này họ Tiền, là nhân vật trọng yếu của Chấn Oai tiêu cuộc.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chấn Oai có phải là tiêu cuộc của Quy Đông Cảnh?

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông có biết có người mất tích trong tiêu cuộc của y không?

Đặng Định Hầu lắc lắc đầu.

Y lại mở cổ quan tài thứ hai ra, rồi lại ngấn người ra đó:

- Người này tên là A Vượng.

- A Vượng là ai?

Đặng Định Hầu cười khố:

- Là người trồng hoa trong nhà của ta.

- Ông cũng không biết y bị mất tích sao?

- Bảy tám tháng nay ta chưa về tới nhà lần nào.

Đinh Hỷ chỉ còn nước cười khố.

Người thứ ba là gã đánh xe của Bách Lý Trường Thanh, người thứ tư là đầu bếp của Khương Tân, người thứ năm là tiêu khách của Quần Oai, người thứ sáu là kẻ giữ ngựa cho Tây Môn Thắng.

Đinh Hỷ nói:

- Sáu người này ông đã nhìn qua hết rồi, không những vậy ông còn nhận ra họ.

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ nói:

- Tiếc là ông nhìn cũng như không, ngay cả một điểm cũng không xài được.

Đặng Định Hầu nói:

- Chẳng qua, may ra còn có sáu phong thơ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sáu phong thơ đều do một người viết?

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông biết đó là bút tích của ai?

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Ánh mắt của Đinh Hỷ sáng lên.

Đặng Định Hầu bỗng cười lên một tiếng, cười thật kỳ quái:

- Chữ của người này, không những biến rất hay, mà còn biến rất kỳ quái, người khác dù có muốn học, cũng khó mà học nổi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Người này rốt cuộc là ai?

Đặng Định Hầu cười rất kỳ quái, y từ từ thò tay ra, chỉ ngón tay vào mũi mình:

- Người này chính là ta.

- Người này lại là ông?

Đinh Hỷ muốn la lên, nhưng không la nổi; muốn cười, nhưng cười cũng không nổi...

Chuyện này không buồn cười một tý xíu nào.

Thật ra, chuyện này có thể làm cho người ta khóc sùi sụt thê thảm một hồi.

Đặng Định Hầu cười mà không thấy dễ coi hơn là khóc.

Đinh Hỷ nhìn y chăm chú, nhìn lên nhìn xuống một hồi, bỗng nhiên hỏi:

- Ông có bán đứng chính mình được không?

Đặng Định Hầu nói:

- Không được.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sáu phong thơ này, có phải ông viết không?

Đặng Định Hầu nói:

- Không phải.

Đinh Hỷ không nói gì nữa, quay đầu bước đi.

Đặng Định Hầu cũng đi theo y.

Đi được một đoạn đường, áo quần của hai người đã ướt nhẹp, Đinh Hỷ thở ra một hơi nói:

- Thật ra, chuyến đi này chúng ta cũng không đến nỗi về không.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ít nhất tôi cũng được một bài học.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bài học gì?

Đinh Hỷ nói:

- Lần sau, nếu có người kêu tôi trong thời tiết này, đi dưới ánh mặt trời đổ lửa này, đi bao nhiêu đường xa xôi này, lại tìm sáu người chết lỵ lỵ cho ra một chuyện bí mật, tôi sẽ...

Đặng Định Hầu hỏi:

- Thì người sẽ ra sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi sẽ tổng cho y một thứ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người chuẩn bị tổng cho y thứ gì?

Đinh Hỷ nói:

- Tổng cho y một người.

Đặng Định Hầu nói:

- Người?

Đinh Hỷ nói:

- Một người trong bụng y thì thích, mà ngoài miệng thì không dám nói ra.

Đặng Định Hầu bật cười nói:

- Người nói cái người đàn bà đó có phải là Vương đại tiểu thư không?

Đinh Hỷ cũng phì cười nói:

- Không sai tý nào.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì Vương đại tiểu thư đã điên rồi?

Đinh Hỷ cười nói:

- Cô ta kêu tôi làm chuyện đó, dĩ nhiên cũng có tý điên điên, hai người đó không phải là trời sinh xứng đôi với nhau sao?

Đặng Định Hầu cười lớn nói:

- Người đó dĩ nhiên chính là ta phải không.

Đinh Hỷ cố ý thờ ra nói:

- Ông đã muốn thừa nhận, tôi chẳng có cách gì hơn.

Đặng Định Hầu nói:

- Dù ta không nói ra miệng, người cũng biết trong lòng ta nhất định thích muốn chết.

Đinh Hỷ nói:

- Nói đúng quá.

Đặng Định Hầu nói:

- Chẳng qua còn đang lo một chuyện.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu có người quả thật tống Vương đại tiểu thư lại cho ta, người làm sao bây giờ nhỉ?

Đinh Hỷ chẳng thấy cười nữa, y vênh mặt lên nói:

- Ông an tâm, đàn bà trên đời này còn chưa chết hết, tôi cũng không đi xuất gia làm hòa thượng đâu, tôi ăn chay không được.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ăn chay thì không ăn rồi, nhưng giấm thì cũng nếm tý đỉnh.

Đinh Hỷ liếc mắt nhìn y, nói:

- Tôi chỉ lấy làm kỳ lạ một chuyện.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chuyện gì?

Đinh Hỷ nói:

- Người trong giang hồ tại sao không ai gọi ông là Lão Đặng Hoạt Kê?

Lúc bọn họ xuống núi, bọn họ vẫn còn chưa gặp phải mai phục, cái chỗ Ngạ Hồ Cương đáng sợ ấy hình như đã biến thành nơi người ta đi lòng vòng dạo mát.

Chỉ tiếc là dạo cũng như không.

Đặng Định Hầu nói:

- Trừ bài học ấy ra, người còn thu hoạch được gì khác không?

Đinh Hỷ nói:

- Còn có một bụng đầy tức giận, và một thân đầy mồ hôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Vậy thì bây giờ ta có thể còn cho người thêm một bài học nữa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bài học gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Sau này người nghe ai nói gì, cũng ráng mà nghe cho rõ, đừng nghe chỉ có một nửa.

Đinh Hỷ không hiểu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta chỉ nói bút tích của ta rất ít ai học được, ta không nói nhất định không ai có thể học được.

Đinh Hỷ sáng mắt lên.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít nhất ta cũng biết có người bắt chước được chữ viết của ta, cơ hồ ngay cả ta cũng phân biệt không ra chân giả.

Đinh Hỷ hỏi:

- Người này là ai?

Đặng Định Hầu nói:

- Là Quy đại lão bản Quy Đông Cảnh.

Đinh Hỷ cười lớn hỏi:

- Là y?

Đặng Định Hầu nói:

- Người này xem bề ngoài tuy có vẻ vụng về ngu dốt, lại rất thành thật, thật ra là một tay thông minh tuyệt đỉnh, ngay cả ta cũng bị y gạt.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông bị y gạt ra làm sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Có lần y giả mạo bút tích của ta, mời hết những người đàn bà ta quen biết lại nhà, ta vừa vào đến nhà, lập tức thấy bảy tám chục cô ăn mặc đóm dáng, ngồi chờ trong sảnh đường, bà vợ của ta tức muốn khàn cả cổ họng, ba tháng không thềm nói với ta một tiếng.

Đinh Hỷ nhin cười hỏi:

- Tại sao y muốn đùa giỡn ông như vậy?

Đặng Định Hầu hần học nói:

- Cái lão rùa đen ấy trời sinh đã muốn đi làm chuyện ác hại, trời sinh thích đi phá cho người ta quỳnh lên.

Đinh Hỷ nhin cười không nổi nữa cười phá lên nói:

- Có điều mấy cô bạn của ông cũng không khỏi quá nhiều phải không?

Đặng Định Hầu cũng bật cười nói:

- Không những nhiều, mà còn đủ thứ, trong đó còn có mấy cô tài nữ trong làng phong nguyệt, ngay cả bọn họ còn phân biện không ra chữ trong thơ không phải ta viết, mới thấy cái lão rùa đen ấy thật tình viết chữ quá giống.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy tuy y hại ông một phen, y cũng giúp cho ông được một chuyện.

Đặng Định Hầu nói:

- Giúp được hai chuyện.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Y cho ta được thanh tĩnh tới ba tháng trời, thiên hạ thái bình, không nghe cộp cái lao xao cả nửa lời.

Đinh Hỷ nói:

- Cái màn giúp đỡ ấy quả thật không nhỏ.

Đặng Định Hầu loang loáng ánh mắt nói:

- Hiện giờ y lại đề tình ta, phong thơ này do ai viết ra.

Ánh mắt của Đinh Hỷ cũng loang loáng, y nói:

- Liên doanh tiêu cuộc của ông, có mấy lão bản?

Đặng Định Hầu nói:

- Bốn người rưỡi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bốn người rưỡi.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta hùn vốn hùn sức, kiếm lời đem chia thành chín phần, Bách Lý Trường Thanh, Quy Đông Cảnh, Khương Tân và ta mỗi người hai phần, Tây

môn Thăng được một phần.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy Quy Đông Cảnh cũng là một lão bản?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên y là một.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao y lại đi bán đứng mình?

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi nói:

- Một chuyến tiêu mười vạn lượng của chúng ta, chỉ tính ba ngàn lượng tiền phí. Bớt đi tiền phải bỏ ra chi tiêu, còn lại tối đa chỉ một ngàn lượng, chia tới tay y, chỉ còn ba trăm lượng.

Đinh Hỷ nói:

- Còn nếu tôi cướp chuyến tiêu đó xong, dù có bớt đi chút ít phần nào, y cũng còn thu vào được trong tay một vạn lượng.

Đặng Định Hầu nói:

- Một vạn lượng dĩ nhiên là hơn ba trăm lượng nhiều lắm, con số đó y nhất định tính ra được dễ dàng.

Đinh Hỷ cười nói:

- Tôi cũng tin là y tính ra được, mấy năm sau này, y cơ hồ là kẻ giàu có nhất trong giang hồ, tiền bạc của y không thể từ trên trời rớt xuống.

Đặng Định Hầu nói:

- Không những vậy, chính y còn nói rằng, cái gì y cũng sợ, chỉ có tiền là không bao giờ sợ nhiều, đàn bà không bao giờ sợ nhiều.

Đinh Hỷ cười nói:

- Ta cũng không sợ.

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi lại sợ sợ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sợ gì?

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Chuyện này vốn rất khó đưa ra bằng cứ thực tiễn, ta chỉ sợ y không chịu thừa nhận, ta cũng không có cách gì bắt y nói thật được.

Đình Hỷ nói:

- Tôi có cách.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chẳng nào chúng ta sẽ động thủ?

Đình Hỷ nói:

- Ngay bây giờ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ai đi?

Đình Hỷ chớp mắt hỏi:

- Vũ công của lão rùa đen ra sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Cũng không khá lắm, chỉ bất quá khá hơn Kim Thương Dư chút xíu.

Đình Hỷ hỏi:

- Chút xíu là bao nhiêu?

Đặng Định Hầu nói:

- Chút xíu có nghĩa là, y chỉ cần điểm nhẹ một cái, Kim Thương Dư lập tức phải nằm xuống.

Đình Hỷ hình như cười không nổi nữa.

Đặng Định Hầu nói:

- Nghe nói y còn có Thập Tam Thái Bảo hoành luyện công phu, mà luyện không khá lắm, có lần ta thấy có người chỉ bất quá chém vào sau lưng y ba đao, y đã chịu không muốn nổi.

Đình Hỷ hỏi:

- Chịu không muốn nổi rồi sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Y bèn quay người lại giành lấy cây đao, bẻ thành bảy tám khúc ra đó.

Đình Hỷ hỏi:

- Rồi sau ra sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Sau đó y đi theo bọn ta lại Trân Châu lâu uống rượu.

Đinh Hỷ hỏi:

- Y bị người ta chém cho ba đao còn uống được rượu?

Đặng Định Hầu nói:

- Y cũng uống không nhiều, bởi vì y nóng ruột muốn Tiểu Trân Châu gái
ngựa cho y.

Đinh Hỷ hỏi:

- Gãi ngựa? Gãi ngựa gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên là gãi ngựa sau lưng.

Đinh Hỷ ngẩn người ra đó cả nửa ngày, bỗng cười nói:

- Tôi biết rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người biết gì?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi biết ai là người đi đối phó chuyện này.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ai?

Đinh Hỷ nói:

- Ông.

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 7

Con Đường Đây

Lên núi dễ, xuống núi cũng không khó.

Mặt trời còn chưa lặn xuống bên kia núi, bọn họ đã ở mé dưới rồi.

Dưới núi có con đường nhỏ, bên đường có một cây lớn, dưới cây có một cỗ xe đang đậu, gã đánh xe là một gã nhỏ con, trần trụi trọc, đội chiếc mũ tranh ngồi đó hứng nắng.

Dưới bóng cây có gió, gió thổi qua, đem lại từng trận mùi rượu thơm.

- Đây là thứ Trúc Diệp Thanh thượng hảo hạng.

Quanh đó không thấy có nhà cửa, chỗ duy nhất có thể để rượu, là chỗ cỗ xe lớn đang đậu.

Gã đánh xe nhỏ con đang ngồi nhồm phía ngoài xe hứng mặt trời, để mấy bình rượu ngon trong xe cho gió thổi mát mẻ.

Đinh Hỷ thở ra, bỗng phát giác ra thế gian này cũng còn có nhiều người có chứng tật.

Đặng Định Hầu nhìn y, hỏi:

- Người có muốn uống rượu không?

Đinh Hỷ nói:

- Không muốn.

Đặng Định Hầu hơi kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì, tuy tôi là một tên cường đạo, tôi chưa bao giờ cướp rượu của ai uống.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta có thể lại mua.

Đình Hỷ nói:

- Tôi cũng muốn lại mua, chỉ tiếc là tôi đã thấy bao nhiêu quán rượu, nhưng tôi chưa từng thấy quán rượu nào bán trong một cỗ xe.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Hiện tại người đã thấy rồi đó.

Đình Hỷ quả thật đã thấy rồi.

Gã đánh xe nhỏ con bỗng đứng dậy, lấy trong cỗ xe ra một cây cờ vải màu xanh, trải ra, trên mặt đề mấy chữ:

- Thượng hảo Trúc Diệp Thanh, đồ nhắm thịt bò khô.

Nếu trên đời này có thứ gì làm cho Đặng Định Hầu và Đình Hỷ cao hứng lên được chút xíu, chỉ sợ có rượu ngon và thịt bò khô thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Lão rùa đen đó thật tình khó đối phó lắm, ta chỉ sợ chưa kịp kéo tai y ra, y đã kéo tai ta ra rồi.

Đình Hỷ nói:

- Vì vậy hiện giờ ông đang rầu rĩ.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta nghĩ ta có thể đi lấy rượu tiêu sầu tý đỉnh.

Đình Hỷ nói:

- Chủ ý hay lắm.

Hai người sai bước lại chỗ cỗ xe đậu.

- Đem lại mười cân thịt bò khô, hai mươi cân rượu đi.

- Được.

Miệng gã đánh xe nhỏ con thì nói vậy, nhưng y lại khom người lại, lấy mũ quạt quạt hứng gió.

Bọn họ nhìn y, nhìn cả nửa ngày, gã tiểu tử đó không thấy có vẻ gì là muốn đứng dậy.

Đình Hỷ nhin không nổi hỏi:

- Thịt bò khô và rượu của người tự nó bò lại đây sao?

Gã đánh xe nhỏ con nói:

- Không.

Y chẳng thèm quay đầu lại, nói tiếp:

- Thịt bò và rượu không biết đi, nhưng các người chắc biết đi.

Đinh Hỷ bật cười.

Gã nhỏ con nói:

- Ta chỉ bán rượu, không bán người. Vì vậy...

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, nếu bọn ta muốn có rượu uống, phải lại đó mà lấy.

Gã nhỏ con nói:

- Lấy rượu rồi, tự mình lại đây trả tiền.

cỗ xe ngựa không mới, rèm cửa phủ một lớp rất dày, lại gần trước xe, mùi rượu càng bốc ra nồng nặc.

- Gã nhỏ con này tuy chẳng thấy ra vẻ gì, rượu y bán quả thật là rượu ngon tuyệt.

- Chỉ cần rượu ngon, chuyện gì khác đại khái cũng được không sao.

Đặng Định Hầu bước lại mở cửa xe nhìn vào.

Y ngấn người ra đó.

Đinh Hỷ cũng ngấn người ra đó.

Một người đang ngồi thoải mái trong xe, tay cầm một ly rượu, nhìn bọn họ toét miệng ra cười.

Cái miệng của người này có vô số biểu tình.

Người này rõ ràng là Phúc Tinh Cao Chiếu Quy Đông Cảnh.

Trong xe mát mẻ rộng rãi.

Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu đã vào xe ngồi xuống, ngồi ngay trước mặt Quy Đông Cảnh.

Quy Đông Cảnh nhìn bọn họ, lúc thì toét miệng ra cười, lúc thì trề môi cười, y bỗng hỏi:

- Các ông lúc này nói lão rùa đen là ai?

Đặng Định Hầu hỏi lại:

- Ông đoán xem?

Quy Đông Cảnh nói:

- Hình như là ta.

Đặng Định Hầu nói:

- Đoán đúng quá.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Ông chuẩn bị kéo tai tôi ra?

Đặng Định Hầu nói:

- Trước hết đánh gãy răng ra, sau đó rồi cắt tai.

Quy Đông Cảnh thở ra, nói:

- Các ông uống rượu ăn thịt trước được không, sau đó rồi đánh đập cắt tai?

Đặng Định Hầu nhìn Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ nói:

- Được.

Do đó bọn họ bắt đầu uống rượu ăn thịt, uống không nhiều, ăn lại không ít.

Ba đĩa lớn đầy thịt bò trong chớp mắt đã ăn sạch, Quy Đông Cảnh lại thở ra nói:

- Các ông chuẩn bị chừng nào động thủ đây?

Đặng Định Hầu nói:

- Đợi cho ông xem xong sáu phong thơ trước đã.

Sáu phong thơ đưa ra, Quy Đông Cảnh chỉ xem một phong:

- Phong thơ này dĩ nhiên không phải là ông viết chứ?

Đặng Định Hầu nói:

- Không phải.

Quy Đông Cảnh cười khố nói:

- Nếu không phải ông viết, dĩ nhiên nhất định là tôi rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông thừa nhận sao?

Quy Đông Cảnh than thở:

- Xem ra tôi không muốn thừa nhận cũng không được.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ai nói không được?

Quy Đông Cảnh hỏi lại:

- Được sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ông chẳng cần phải thừa nhận. Bởi vì...

Đặng Định Hầu nói sát theo:

- Bởi vì sáu phong thơ đó, vốn không phải do ông viết.

Quy Đông Cảnh ngược lại cảm thấy rất kinh ngạc:

- Sao các ông biết được không phải tôi viết?

Đinh Hỷ nói:

- Người trên Ngạ Hồ Cương không phải là đại cường đạo, cũng là tiểu cường đạo, oan gia đối đầu cũng không biết bao nhiêu mà kể.

Đặng Định Hầu nói:

- Những người đó dù có muốn xuống núi xem tử võ quyết đấu, cũng nhất định không đi khắp nơi truyền bá tin tức cho mọi người đều biết.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì, dù bọn họ không sợ quan phủ truy lùng, cũng nên đề phòng kẻ thù tìm lại, trước giờ bọn họ chỉ sợ mình bại lộ hành tung để người khác biết được.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng lần này, bọn họ quảng cáo rầm rộ, làm như sợ người khác không ai biết tới.

Đinh Hỷ nói:

- Ông đoán xem họ làm vậy để làm gì?

Quy Đông Cảnh nói:

- Ta không phải là Đinh Hỷ thông minh, ta đoán không ra.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta không phải là Đinh Hỷ thông minh, nhưng ta cũng đoán ra được tỷ đình.

Quy Đông Cảnh nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bọn họ làm vậy, hình như cố ý tạo ra cơ hội.

Đặng Định Hầu nói:

- Để cho chúng ta lên Ngạ Hồ Cường lấy sáu phong thơ.

Quy Đông Cảnh nói:

- Ông biết sáu phong thơ ấy chắc chắn không phải mình viết, sẽ nhất định nghi ngờ đến tôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Do đó, tôi sẽ lại đánh gãy răng ông ra, cắt tai ông đi.

Đinh Hỷ nói:

- Do đó kẻ gian tế chân chính, sẽ ngồi đó vỗ tay nhìn cười ha hả.

Quy Đông Cảnh không hiểu hỏi:

- Các vị hảo hán trên Ngạ Hồ Cường, tại sao muốn giúp kẻ gian tế trong bọn chúng ta làm chuyện như vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì người ta là gian tế của các ông, nhất định sẽ có lợi cho bọn họ.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Còn người thì sao? Người không biết chuyện này sao?

Đinh Hỷ cười cười, nói:

- Đinh Hỷ thông minh, có lúc cũng làm chuyện hàm hồ, lần này hình như tôi trở thành công cụ để người khác lợi dụng.

Quy Đông Cảnh cũng cười nói:

- May mà người cũng không phải thật sự hồ đồ, cũng không phải thông minh giả.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy mà hiện tại, lỗ tai của ông còn chưa bị cắt ra, hàm răng vẫn còn nguyên vẹn trong miệng.

Quy Đông Cảnh nhìn y chăm chú một hồi, bỗng hỏi:

- Có phải chúng ta là bạn bè lâu năm không?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Hiện tại vẫn là bạn bè?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Quy Đông Cảnh chỉ Đinh Hỷ hỏi:

- Gã này có phải là tên cướp tiêu bị chúng ta bắt được không?

Đặng Định Hầu mỉm cười gật gật đầu.

Quy Đông Cảnh than thở, cười khổ nói:

- Nhưng hiện giờ xem ra, các người là bạn bè thân thiết với nhau, còn ta lại bị các người bắt được.

Đinh Hỷ nói:

- Ông nhất định không thể là một tên tiểu tặc.

Quy Đông Cảnh nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Dù ông có là tặc, ông sẽ nhất định là một tên đại tặc.

Quy Đông Cảnh hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tiểu tặc chỉ sợ người ta nói y hồ đồ, vì vậy lúc nào cũng làm ra vẻ thông minh, đại tặc thì lại sợ người ta biết y thông minh, vì vậy lúc nào cũng thích làm ra vẻ hồ đồ, không những vậy còn giả bộ rất giống.

Quy Đông Cảnh cười lớn, nói:

- Đinh Hỷ người ta mê thích, quả thật làm người ta mê thích quá đi.

Y cười lớn đứng dậy, vỗ vào vai Đinh Hỷ nói:

- cỗ xe này tặng cho người, rượu trong xe cũng tặng cho người luôn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao tặng cho tôi?

Quy Đông Cảnh nói:

- Ta uống rượu vào, lập tức thích cho người ta đồ này đồ kia, ta cũng thích người nữa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Còn ông thì sao?

Quy Đông Cảnh cười nói:

- Bây giờ ta đã hết bị nghi ngờ, tốt nhất là tìm đường chuồn lẹ, nếu không lại dính chùm với các người ngồi suy nghĩ tổn thương cân não.

Y lại nói:

- Gian tế chẳng phải là ta, cũng không phải lão Đặng, làm sao y quán thông được với bọn trên Ngạ Hồ Cương?

Y lắc đầu, mỉm cười nói:

- Những vấn đề đó đều rất dễ làm hư hỏng cân não, ta là người hồ đồ, vừa lười vừa ngu, gặp phải chuyện tổn thương cân não, trước giờ ta chuồn lẹ nhất.

Y quả thật nói chuồn là chuồn.

Đinh Hỷ nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu nhìn Đinh Hỷ, hai người không biết làm gì hơn.

Quy Đông Cảnh nhảy xuống xe, bỗng quay đầu lại nói:

- Còn có chuyện muốn hỏi người.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chuyện gì?

Quy Đông Cảnh nói:

- Các người đã nghi ngờ ta là gian tế, tại sao lại bỗng nhiên thay đổi chủ ý?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Bởi vì tôi thích cái miệng của ông.

Quy Đông Cảnh nhìn y, sờ sờ cái miệng của mình, lẩm bẩm:

- Lý do hình như được lắm, cái miệng của mình quả thật cũng được lắm chứ.

Chỉ nói có hai câu đó, cái miệng của y đã biến đổi đi bốn loại hình dạng, sau đó y cười lớn nhơn nhơn bỏ đi, bỏ lại bao nhiêu chuyện tổn thương cân não cho Đặng Định Hầu và Đinh Hỷ.

Đặng Định Hầu thở ra, cười khổ nói:

- Người này quả thật có phúc khí, có người hình như trời sinh ra là có phúc khí, có người hình như trời sinh ra sẽ chịu tổn thương cân não hằng ngày.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc này y đã nói ra những vấn đề đó, bây giờ dù ta có muốn không bị tổn thương cân não cũng không được.

Đinh Hỷ đồng ý.

Đặng Định Hầu nói:

- Biết được chúng ta lại Ngạ Hồ Cương, trừ chúng ta ra, chỉ có Bách Lý Trường Thanh, Khương Tân và Tây Môn Thăng.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Hiện tại, xem ra người đáng nghi ngờ nhất là Tây Môn Thăng.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì chính tại y nghe rõ ràng chúng ta bàn kế hoạch ra sao.

Đặng Định Hầu nói:

- Cũng bởi vì y chỉ được có một phần trong chín cổ phần lợi tức.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng bọn họ đã bị Quy Đông Cảnh sai đi bảo tiêu mất rồi.

Đặng Định Hầu cười khổ nói:

- Bởi vậy ta mới bị tổn thương cân não.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bách Lý Trường Thanh thì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Hai tháng trước, y đã về Quan Đông rồi.

Đinh Hỷ nói:

- Hiện tại, không phải người bị nghi ngờ nhất là Ngọc Báo Khương Tân sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tính tới tính lui, hiện tại quả thật chỉ còn có mình y, chỉ tiếc là, y bị nằm liệt trên giường cả sáu tháng nay, bệnh nặng đến độ đứng dậy còn không muốn nổi.

Y cười khổ nói tiếp:

- Nghe nói y bị bệnh dính tới chuyện phong nguyệt, thành ra nhà họ Khương ai ai cũng kín miệng như bình, không dám để cho tai tiếng lộ ra ngoài.

Đinh Hỷ ngấn mặt ra, hỏi:

- Nói vậy, chẳng còn ai là kẻ đáng nghi ngờ nữa sao?

Đặng Định Hầu than thở:

- Vì vậy ta lại càng đau đầu.

Đinh Hỷ đảo quanh tròn mắt, bỗng cười nói:

- Tôi chỉ cho ông một cách, ông sẽ không nhưc đầu nữa.

Đặng Định Hầu phẫn chấn tinh thần, hỏi:

- Cách gì vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Những vấn đề ấy ông nghĩ không ra, tại sao không đi hỏi người khác?

Đặng Định Hầu lập tức lộ vẻ thất vọng, lẩm bẩm:

- Đây cũng là một cách sao?

Đinh Hỷ nói:

- Xem như đó là một cách vừa đơn giản vừa hữu hiệu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta đi hỏi những vấn đề ấy với ai bây giờ?

Đinh Hỷ nói:

- Hỏi Vô Khổng Bất Nhập Vạn Thông.

Đặng Định Hầu lại phẫn chấn trở lại.

Đinh Hỷ nói:

- Trận chiến ở nhà Hùng gia quảng cáo rầm rộ như vậy, nhất định là do y bày ra, người cấu kết mật thiết với kẻ gian tế trong bọn của ông, nhất định cũng là y.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít nhất y cũng có phần trong đó.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, nhất định y sẽ biết kẻ gian tế là ai.

Đặng Định Hầu nhảy dậy, kéo Đinh Hỷ nói:

- Đã vậy, tại sao chúng ta còn chưa đi?

Đinh Hỷ lại nằm soải ra dáng lười biếng, mỉm cười nói:

- Đừng quên tôi là hạng người có xe có cộ, tại sao tôi muốn đi bộ chứ?

Lúc bọn họ lại chỗ nhà Hùng gia, Hùng Cửu thái gia đang chấp tay sau lưng đi tản bộ ở luyện võ trường, nơi đã được thiết bị rất hoàn mỹ và rộng rãi bằng phẳng.

Lão có ba chuyện bình sinh vốn lấy đó làm kiêu ngạo, chỗ luyện võ trường này là một trong ba chuyện đó.

Từ hồi lão thoái ẩn, lão đã đào tạo ra biết bao nhiêu nhân tài ở đây, làm cho bao nhiêu thanh niên chung quanh vùng đều trở thành những người khỏe mạnh thân thể tráng kiện.

Hiện tại, người vợ ôn nhu hiền thực của lão đã qua đời lâu năm, con gái thì ở xa, cái sân luyện võ trường này cơ hồ đã thành niềm an ủi và là nơi nương tựa cho tinh thần của lão.

Ánh mặt trời sáng lạn, đúng giữa trưa.

Buổi trưa mùng sáu tháng bảy.

Bãi cát trong luyện võ trường phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh, cái đầu trọc lóc, gương mặt hồng hào của lão, dưới ánh mặt trời bóng loáng chói mắt còn hơn cây thương để trên giá.

Lão ta là một ông già rất quắc thước, nghi biểu ung dung, ăn mặc giản dị, không ai có thể tìm ra một nét gì lộm khộm vốn có trên những người già nua.

Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu này giờ đã ráng trong phạm vi lễ độ, quan sát lão rất kỹ càng.

Bọn họ chỉ hy vọng lúc mình già đến chừng đó tuổi, mình cũng sẽ có được phong thái như lão ta.

Trong ánh mặt trời như thiêu đốt, gió từ dãy núi xa xa thổi lại, làm cho người ta muốn nhuỷ cả người ra không có lấy một tý sức lực.

Lão già "loát" một cái mở tung cái quạt ra, trên quạt có viết bốn chữ lớn bằng mực đen xì:

- Thanh Phong Từ Lai.

Bốn chữ ấy mới xem qua có vẻ rất bình thường, rất phàm tục, nhưng càng nghiên ngẫm, càng cảm thấy mùi vị vô cùng.

Hùng Cửu Thái gia phe phẩy cây quạt, đưa Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu đi xem qua một vòng, trên mặt lộ một nụ cười vừa kiêu ngạo vừa thỏa mãn:

- Nơi đây thế nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Được quá, được quá.

Bọn họ chỉ nói được bao nhiêu đó, nhưng bọn họ không hề nói những lời khách sáo, mà chính là những lời thật tình tận đáy lòng.

Hùng Cửu Thái gia mỉm cười nói:

- Nơi đây dù không được gì, cũng được cái rộng rãi, dù có hai ngàn người lại đây, cũng có thể dung chứa dễ dàng như chơi.

Đặng Định Hầu đồng ý. Bọn họ đi một vòng như vậy, đã hết một khoảng thời gian ăn bữa cơm.

Hùng Cửu Thái gia nói:

- Một người mười lượng, ba ngàn người là ba vạn lượng, người khác đang liều mạng, bọn họ thì phát tài.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hùng lão tiên bối cũng biết chuyện này sao?

Hùng Cửu Thái gia cười phá lên nói:

- Bọn họ tưởng ta không biết, tưởng cho ta lên mây, là có thể lợi dụng được ta, có biết đâu tuy ta già rồi, nhưng cũng không phải là thứ già hồ đồ.

Đặng Định Hầu hỏi dò:

- Tiên bối làm như vậy, phải chăng là có thâm ý?

Hùng Cửu Thái gia cười nói:

- Nơi đây của ta tuy có vẻ lắm, nhưng chỉ được cái mã bên ngoài, không có cái thực, thường thường hay thiếu tiền chi phí.

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi có nghe người ta nói, người nào bần cùng lại đây luyện võ, tiên bối sẽ lo cho ăn, còn lo cho vợ con người ta nữa.

Hùng Cửu Thái gia gật gật đầu, ánh mắt lộ ra một nụ cười狡 hoạt:

- Cái món phí tổn này cũng khó tiêu lắm, nhưng có được ba vạn lượng ít ra cũng ứng phó được năm ba năm.

Đặng Định Hầu bất giác cũng mỉm cười.

Hiện tại y mới hiểu ý Hùng Cửu, thì ra lão già này cũng đang tính đường chắc ăn chắc.

Hùng Cửu Thái gia đưa cặp mắt loang loáng có thần, nhìn hai người chăm chăm, bỗng cười lên một tiếng rồi nói:

- Hai vị Ở xa lại, này giờ tôi còn chưa thỉnh giáo tính danh, chắc hai vị cho là tôi ỷ già lão không đủ lễ số.

Đặng Định Hầu nói:

- Không dám.

Hùng Cửu Thái gia nói:

- Các hạ ắt hẳn là Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu cười cười hỏi:

- Sao tiên bối nhận ra được?

Hùng Cửu Thái gia nói:

- Một người cỡ bốn chục tuổi mà trẻ trung, trừ Thần Quyền Tiểu Gia Cát ra, còn ai có cái phong thái, khí khái như vậy?

Ánh mắt lão ta lại lộ nụ cười giảo hoạt:

- Huống gì, lâu lắm rồi, ta cũng từng gặp các hạ qua một lần, nếu không cũng chẳng nhận ra được đâu.

Đặng Định Hầu lại bật cười lên.

Y bỗng nhiên phát giác ra, lão này tuy giảo hoạt mà không khả ố, ngược lại rất khả ái.

Hùng Cửu Thái gia quay qua Đinh Hỷ hỏi:

- Vị thiếu niên này, thì tôi thấy lạ mặt.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi họ Đinh. Đinh Hỷ.

Hùng Cửu Thái gia hỏi:

- Có phải là Đinh Hỷ thông minh đấy không?

Đinh Hỷ nói:

- Không dám.

Hùng Cửu Thái gia lại ngẫm y mấy lần rồi cười nói:

- Được, quả thật là ra vẻ thông minh mà làm người ta thích nữa.

Lão mỉm cười, bỗng đánh ra, năm ngón tay hư hư thực thực chụp lấy cổ tay của Đinh Hỷ.

Đây là tuyệt chiêu lão đã nhờ đó mà thành danh năm xưa, ba mươi sáu đường Đại Cầm Nã Thủ.

Lão ra tay không những nhanh nhẹn, chính xác, mà còn hư thực tương tế, biến hoá vô cùng.

Đình Hỷ chờ cho đến lúc mạch môn bị lão cầm lấy, bàn tay y nhẹ nhẹ lật qua, lập tức trượt ra khỏi bàn tay của lão.

Lão già biến hẳn sắc mặt.

Ba mươi năm nay, chưa có ai trong giang hồ có thể tuột được khỏi nắm tay của lão.

Lão nhìn nhìn bàn tay của mình, bỗng cười lớn lên, nói:

- Giỏi, quả thật anh hùng từ thiếu niên ra, xem ra ta đã quá già rồi.

Đình Hỷ mỉm cười nói:

- Nhưng hai bàn tay của tiền bối còn chưa già, trái tim của tiền bối còn chưa già.

Hùng Cửu Thái gia vỗ vai Đình Hỷ nói:

- Hảo tiểu tử, quả thật là hảo tiểu tử. Lần sau người đi cướp tiêu, tiền bạc còn thừa, nhớ đem lại cho ta chút ít, nơi đây ta còn thiếu tiền xài.

Đình Hỷ hỏi:

- Không phải chiều hôm qua tiền bối đã kiếm được hai vạn lượng sao?

Hùng Cửu nói:

- Ngay cả một lượng cũng không có.

Đình Hỷ hỏi:

- Nhật Nguyệt Song Thương quyết đấu với Bá Vương Thương, không lẽ không có ai lại xem sao?

Hùng Cửu nói:

- Có người lại, nhưng không có người đánh nhau.

Đình Hỷ kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Hùng Cửu nói:

- Bởi vì Vương đại tiểu thư không hề lại.

Đình Hỷ ngăn người ra.

Đặng Đình Hầu nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Mấy tay hảo hán ở Ngạ Hồ Cường thì sao?

Hùng Cửu nói:

- Bọn họ nghe nói tới trận chiến giữa Vương đại tiểu thư và Kim Thương Dư, đều kéo nhau lại Hạnh Hoa Thôn.

Đặng Định Hầu lập tức khom lưng nói:

- Xin cáo từ.

Hùng Cửu nói:

- Các người cũng tính chạy lại Hạnh Hoa Thôn sao?

Đặng Định Hầu gật gật đầu.

Lão già này lần thứ ba lại lộ ra nụ cười vừa hứng thú vừa giảo hoạt:

- Đến đó, đừng quên cho ta gởi lời thăm đóa Hồng Hạnh Hoa, nói dùm ta vẫn không hề chê bà ta già, còn đang chờ bà ta lại đây.

Xe ngựa đã khởi hành, Hùng Cửu Thái gia còn đứng trước cửa vẫy vẫy tay chào bọn họ.

Từ trong song cửa xe nhìn ra, người lão nhỏ dần, nhưng đầu lão càng lúc càng bóng.

Đặng Định Hầu bỗng cười nói:

- Thật ra ta cũng đã gặp qua lão một lần, chỉ bất quá lười lăm không chào hỏi thân thiết thế thôi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ta cứ ngỡ lão ta trước giờ là một lão già ngu muội tự đại, không ngờ...

Đinh Hỷ nói:

- Không ngờ lão là một con chồn già?

Đặng Định Hầu gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Còn là một con chồn già rất khả ái.

Đinh Hỷ duỗi hai chân ra, gác lên ghế ngồi đối diện, bỗng bật cười lên một mình, cười không ngớt.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người cười gì?

Đình Hỷ cười nói:

- Nếu chúng ta mai mỗi được lão với Hồng Hạnh Hoa, không phải là một chuyện thú vị hay sao?

Đặng Định Hầu cười lớn nói:

- Nếu người có được bản sự lớn lao như vậy, ta tình nguyện thua người năm trăm tiệc rượu.

Người của Đình Hỷ lập tức bật dậy, y hỏi:

- Thật không?

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ cần người nói lão thái bà đó lại tìm lão, ta cũng chịu nhận thua.

Đình Hỷ nói:

- Một lời làm chắc?

Đặng Định Hầu nói:

- Một lời làm chắc.

Thật ra, y cũng biết Đình Hỷ thông minh nhất định thừa sức làm chuyện đó, nhưng y tình nguyện chịu thua.

Bởi vì trước giờ, y chưa bao giờ gặp người già lão nào trẻ trung như Hùng Cửu và Hồng Hạnh Hoa.

Vì vậy bọn họ nên có quyền vĩnh viễn được hưởng cái thú hoan lạc của tuổi thanh xuân.

Vì vậy y hy vọng bọn họ sẽ sống chung với nhau.

Y cũng tin rằng, nếu trên đời này có người nào có thể làm cho cái mục yêu tinh ấy đi gặp lão hồ ly này, người đó nhất định phải là Đình Hỷ.

Hồng Hạnh Hoa bỗng nhảy từ trên cái ghế mây ra, nhảy còn cao hơn cả tám thước, người còn chưa rớt xuống đất, đã chụp ngay cổ áo của Đình Hỷ, lớn tiếng nói:

- Sao? Người nói sao?

Đình Hỷ cười và nói:

- Cháu chẳng nói gì cả, chuyện gì cũng đều do lão hồ ly ấy nói.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt hỏi:

- Lão ta dám nói ta sợ lão ta à?

Đình Hỷ nói:

- Lão còn đòi đánh cá với cháu, nói rằng bà không dám bước vào sân nhà Hùng gia tới một bước.

Y làm ra bộ không phục tỵ nào, làm ra bộ rất lấy làm bất bình dùm cho Hồng Hạnh Hoa, y hăn học nói:

- Tức nhất là, lão cứ nói bà đòi lấy lão ta, còn lão ta thì chẳng thèm bà.

Hồng Hạnh Hoa nhảy dựng lên:

- Tốt nhất người nhớ cho rõ ràng ra, lão ta muốn ta, hay ta muốn lão!

Đình Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là bà chẳng thèm lão.

Hồng Hạnh Hoa nói:

- Người đánh cá với lão ta bao nhiêu tiền?

Đình Hỷ nói:

- Cháu không có đánh cá.

Hồng Hạnh Hoa hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ thở dài:

- Bởi vì cháu biết những chuyện chẳng có chứng cứ gì, vĩnh viễn không bao giờ biết được rõ ràng, cứ cho lão ta khoái chí một mình đi, cháu cũng chẳng mất đi miếng thịt nào.

Hồng Hạnh Hoa trừng mắt nhìn y, bỗng nhiên trở tay tát cho y một cái bạt tai, thuận tay lại đập vỡ đi một vò rượu, sau đó, bà ta như một con mèo bị đập phải đuôi, nhảy vọt ra ngoài.

Đình Hỷ sờ sờ vào mặt mình, lẩm bẩm:

- Xem ra lần này bà ta giận quá rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người nhận ra được sao?

Đinh Hỷ cười khố nói:

- Tôi nhận không ra, nhưng mò mẫm ra, tôi đã bị ăn của bà ta tám chín chục cái tát tai, chỉ có lần này, bà ta tát nặng nhất.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì nặng, cho nên mới biết, bà ta đã phải lòng lão hồ ly, chẳng qua, ngồi tự mình ngẫm nghĩ, rốt cuộc cũng bao nhiêu đây tuổi đầu, đại khái tới già còn ngồi hoa kiệu cũng không được để coi lắm.

Đinh Hỷ cười phì nói:

- Nói đúng quá, thường đây.

Đặng Định Hầu lại thở ra:

- Ta cứ tưởng là dùng cách này sẽ không được cao minh cho lắm, nào ngờ, người dùng nó đối phó bà ta, lại quá hữu hiệu.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vậy, bây giờ ông đang hối hận, không nên đánh cuộc với tôi.

Đặng Định Hầu cố ý cười nhạt nói:

- Không lẽ người cho rằng ta đã bại cuộc rồi sao?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Không lẽ ông cho rằng, mình còn chưa bị bại cuộc?

Đặng Định Hầu hững hờ nói:

- Sao người biết được bà ta lại chỗ nhà Hùng Cửu?

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là tôi biết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chẳng thấy bà ta mang theo hành lý gì, ngay cả chuyện nhờ coi nhà giùm còn chưa làm, cứ vậy mà đi sao?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Bà ta không muốn đi, dù ông có đốt nhà, bà ta cũng cứ ngồi ngay trong phòng không đi một bước.

Tiểu Mã này giờ đang nằm dựa một bên uống rượu, bỗng cười lên một tiếng, vừa cười vừa nói:

- Bà ta mà muốn tới đâu, dù có mặc quần lòi đít, cũng nhất định mò lại.

Đặng Định Hầu nhin không nổi bật cười lớn lên:

- Xem ra các người rất hiểu bà ta.

Tiểu Mã nói:

- Bà ta biết rõ là tôi thà để thương tích lở loét ra, cũng không chịu nằm yên trên giường.

Cả người y bị bó lại kỹ càng từ trên xuống dưới, giống như một món lễ vật đem tặng cho tình nhân vậy.

Đặng Định Hầu nhìn y, cười nói:

- May mà lần này người nghe lời bà ta, vết thương mà lở lói ra, ta bảo đảm mùi vị đó còn khó chịu gấp mấy năm nằm yên trên giường.

Đinh Hỷ cũng đang nhìn gã bị bó thành một khối, ánh mắt không có tí gì là cười cợt, mà chỉ lộ một nét biểu tình thật kỳ dị, y bỗng hỏi:

- Nhạc Lân, Vạn Thông có lại đây không?

Tiểu Mã hiển nhiên rất ngạc nhiên, y hỏi lại:

- Bọn họ sẽ lại sao?

Đinh Hỷ chậm chậm gật đầu, ánh mắt nhìn quanh bốn phía quan sát, như một con chó săn đang đánh hơi.

Một con chó săn đã đánh được mùi con mồi.

Tiểu Mã nói:

- Anh đang tìm gì đó?

Đinh Hỷ nói:

- Hồ ly.

Tiểu Mã bật cười, y cười lên, vết thương bị đụng, vì vậy cười rất gượng.

Đặng Định Hầu nhin không nổi hỏi:

- Trong nhà này có hồ ly?

Đinh Hỷ nói:

- Cũng có thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Hồ ly lão ở nhà Hùng gia.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng hồ ly con lại ở đây.

Đặng Định Hầu nói:

- Đực? Hay cái?

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là cái.

Đặng Định Hầu cũng bật cười.

Chính ngay lúc đó, bỗng có tiếng vang lên loảng xoảng, hình như có người đập vỡ bảy tám cái ly một lượt.

Phòng này là phòng riêng của Hồng Hạnh Hoa, bên ngoài mới là chỗ bán rượu.

Tiểu Mã châu mày nói:

- Đây chắc là lão Hứa không chịu đựng khách hàng để cho người ta tức giận lên.

Lão Hứa chính là người giúp việc duy nhất cho Hồng Hạnh Hoa, lão ta vừa già lại vừa điếc, không những vậy còn thường hay uống rượu trộm.

Bấy giờ, bên ngoài lại có tiếng loảng xoảng vang lên, bình rượu lại bị đập vỡ.

Đặng Định Hầu bất giác châu mày, nói:

- Vị khách này cũng không khỏi khó tính quá đi.

Tiểu Mã đảo quanh tròn mắt, nói:

- Nhạc lão đại trước giờ vốn rất khó tính, không biết có phải là y đã lại hay không?

Câu nói ấy còn chưa nói xong, Đinh Hỷ đã xông ra, Đặng Định Hầu cũng xông ra theo.

Tiểu Mã nhìn hai người chạy ra khỏi phòng, y thở phào ra một hồi, tựa hồ như bỏ xuống một gánh nặng.

Bỗng nghe có người lớn tiếng nói:

- Là chú đấy à? Chú còn chưa đi sao?

Giọng nói của người này ú ớ mà đê trầm, quả thật là giọng nói của Nhật Nguyệt Song Thương Nhạc Lân.

Còn người kia nói:

- Chúng ta chờ người muốn bệnh luôn đó, còn người thì ngồi đây uống rượu.

Giọng nói người này vừa the thé vừa cao, chính tương phản với giọng của Nhạc Lân, y chính là đồng đảng của Nhạc Lân, Hoạt Trần Bình Trần Hoài.

Hoạt Trần Bình và Lập Địa Phân Kim trước giờ như ảnh tùy hình, nếu y đã lại đây, Triệu Đại Bình dĩ nhiên cũng ở đó.

- Vạn Thông đâu?

Đây là giọng của Đinh Hỷ.

Vạn Thông vốn là người nhát gan, trước giờ chưa bao giờ chịu đi lẻ một mình, ai cũng lại đây, tại sao y còn chưa lại?

Nhạc Lân hỏi:

- Chú muốn tìm y?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Nhạc Lân lạnh lùng nói:

- Hình như y cũng đang tìm chú.

Đinh Hỷ hỏi:

- Y đang ở đâu?

Trần Hoài nói:

- Ở quanh đây, không xa lắm.

Triệu Đại Bình nói:

- Nếu người không có chuyện gì, chúng ta sẽ đưa người lại gặp y.

Giọng nói của ba người đều ra vẻ kỳ quái, làm như đang giấu diếm một âm mưu gì đó.

... Bọn họ đối với Đinh Hỷ đang có âm mưu gì chăng?

Tiểu Mã chau mày, muốn lồm cồm bò dậy, có điều, phía sau thân hình của y, bỗng có bàn tay thò ra, đè vai y xuống.

Trong phòng vốn không có ai khác, người này ở đâu ra? Không lẽ ở trong tủ phía sau chỗ y nằm?

Tiểu Mã hiển nhiên biết có người trong tủ, vì vậy y chẳng có tí gì ngạc nhiên, còn hạ giọng nói:

- Mau núp vào đi, không chừng bọn họ lại vào ngay bây giờ đấy.

- Không đâu.

Giọng nói ấy cũng đang hạ thấp xuống, người thì đang cúi xuống thì thăm vào tai y.

- Đinh Hỷ hình như đang nóng ruột muốn đi tìm Vạn Thông, nhất định sẽ bỏ chúng ta đi bây giờ.

Tiểu Mã nói:

- Dù y có đi, cũng nhất định sẽ vào đây nói một tiếng.

Người đó nói:

- Không có đâu.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Người đó nói:

- Bởi vì y sợ người khác theo y vào đây, y không muốn người khác thấy anh bị vậy.

Tiểu Mã còn chưa mở miệng, bỗng nghe Đinh Hỷ đang lớn tiếng nói bên ngoài:

- Được.

Nhạc Lâm hỏi:

- cỗ xe đậu bên ngoài là của chú đấy hả?

Đinh Hỷ nói:

- Của người ta tặng cho tôi đấy.

Trần Hoài cười nhạt nói:

- Thì ra Tiểu Đình dạo này làm quen với những tay hào phóng, vì vậy mới quên đi bọn mình rồi.

Triệu Đại Bình nói:

- Kết bạn được với bạn bè phóng khoáng cũng là chuyện tốt, bọn mình là kẻ trọc đầu đi chung với mặt trăng cũng ít nhiều lây được chút ánh sáng.

Mấy người đó nói nặng nói nhẹ vài câu, nhưng rốt cuộc cũng theo Đình Hỷ ra xe một lượt, không ai hỏi tới Đặng Đình Hầu.

Thần Quyền Tiểu Gia Cát danh tiếng lẫy lừng, nhưng bằng hữu hắc đạo không mấy người biết mặt y.

Tiếng bước chân bỗng dừng đi xa mất, bên ngoài chỉ còn lão Hứa đang lầm bầm nguyên rủa.

- Các người là con mẹ gì, đập bể đồ đạc cho ta khổ? Ta mắng tổ tiên chúng bay!

Sau đó phía ngoài lại có tiếng xe chạy, tiếng ngựa hí, trong phút chốc đã đi ra xa lắc.

Tiểu Mã nắm chặt bàn tay đang đè vào vai của y, hình như hai bên không còn muốn bị chia rẽ phút giây nào nữa.

Trong xe ngồi bảy người tuy không gọi là chật, nhưng Đặng Đình Hầu đã bị ép vào trong một góc.

Bởi vì trong những người ngồi bên cạnh y, có hai người rất to con, nhất là một người trong đó, tay cầm cây Khai Sơn đại phủ, một cái đùi so với cả người Trần Hoài còn muốn lớn hơn.

- Người này chắc là Đại Lực Thần.

Đặng Đình Hầu xem ra hình như đã ngủ, thật ra y vẫn đang quan sát mấy người đó.

Nhất là Nhạc Lâm,... Một người được gọi là lão đại, nhất định là có nguyên do.

Nhạc lão đại thân hình không cao lớn lắm, nhưng vai y rất rộng, eo rất thon, tay chân dài mà có sức, chỉ thò tay ra, là sẽ thấy bắp thịt chuyển động không ngừng dưới lớp áo.

Gương mặt của y rất ít thấy có biểu tình gì, nước da màu đồng đậm, mày rậm mũi sư tử, cặp mắt hình tam giác, ánh mắt loang loáng đầy tinh quang, lăm lăm có oai, tuy y vừa lên xe là ngồi đó không động đậy gì, nhưng xem ra lại giống như một con báo trên núi đang chuẩn bị tùy thời tùy lúc chồm lại cắn xé người ta.

- Người này xem ra không những kiêu hãnh dũng mãnh, mà nhất định là một tay thần lực trời sinh.

Đặng Định Hầu nhìn bàn tay của y, nhìn được cây thương y cầm trong tay.

Bàn tay của y to lớn mà thô dã.

Y lúc nào cũng bỏ thông hai bàn tay xuống gối, trừ ngón trở ra, các ngón kia đều cắt ngắn, nhìn kỹ sẽ thấy, là do lấy răng cắn ra.

- Người này tuy ngoài mặt tàn bạo vô tình, trong lòng nhất định không được bình tĩnh cho lắm.

Đặng Định Hầu quan sát người ta từ điểm nhỏ nhất, y biết, chỉ có những người tâm tình mâu thuẫn bất an, mới hay cắn móng tay.

Cặp Nhặt Nguyệt Song Thương nặng nề ấy, không nằm trong tay của y. Hai cây thương đều được để trong bao, cũng có một người lúc nào cũng cầm đi theo y.

Người đó cũng là một gã đại hán vạm vỡ, xem ra còn kiêu hãnh hơn cả Đại Lực Thần, hiện tại, y đang ngồi đối diện với Nhạc Lâm, hai bàn tay không lúc nào rời khỏi hai cây thương, thậm chí ánh mắt cũng không lúc nào rời khỏi chúng.

Trần Hoài lại là một người rất nhỏ thó, người y không giống như một người làm ăn, gương mặt y lúc không cười, cũng đượm một nụ cười rất ngụ ý bí.

Bọn họ này giờ đang nhìn Đinh Hỷ tit mắt cười, làm như hoàn toàn không để ý còn có một người là Đặng Định Hầu đang ngồi ở đó.

Đinh Hỷ dĩ nhiên cũng không vội vã gì giới thiệu bọn họ với nhau, y mỉm cười nói:

- Các ông đến Hạnh Hoa Thôn uống rượu đấy sao?

Nhạc Lâm nghinh mặt lên nói:

- Chúng ta không lại đó uống rượu, không lẽ còn muốn đi tìm con mụ đó sao?

Người đi uống rượu lại uống không được rượu, dĩ nhiên là không khỏi có chút bức tức.

Đinh Hỷ cười cười, móc từ trong xe ra một bình rượu, đánh bay nắp hủ, mùi rượu bay ra thơm ngào ngạt.

Trần Hoài hít vào một hơi thật sâu khen:

- Rượu ngon.

Triệu Đại Bình cười mà như không cười, nói nhẵn nhua:

- Tiểu Đinh quả thật càng lúc càng hào nhoáng, uống rượu toàn là thứ Nữ Nhi Hồng ở Giang Nam giá tiền mấy chục lượng bạc, thật là hiếm có.

Trần Hoài cười nói:

- Không chừng đây chỉ bất quá là vật định tình của tiểu cô nương nào cho y đấy thôi.

Đại Lực Thần bỗng lớn tiếng nói:

- Bất kể rượu ở đâu ra, người ta đem ra đãi mình, tại sao mình còn đi trách móc gì họ?

Nhạc Lâm nói:

- Đúng, chúng ta uống miếng rượu rồi hãy tính.

Y chụp ngay lấy bình rượu, đưa lên miệng tu ừng ực một hồi, uống một hơi e cũng đến cả cân rượu.

Trần Hoài bỗng thở ra một tiếng, nói:

- Rượu ngon như vậy, trăm năm cũng khó mà gặp, Vạn Thông lại uống không được, xem ra tên tiểu tử đó không có phúc khí tý nào.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy, lúc này tôi lấy làm lạ, tại sao y không đi chung với mấy ông.

Trần Hoài nói:

- Lúc chúng ta đi, y còn đang nằm ngủ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ngủ đâu?

Trần Hoài nói:

- Ở cái am của ni cô phía đằng trước.

Đình Hỷ hỏi:

- Am ni cô? Tại sao lại ngủ trong một cái am của ni cô?

Trần Hoài vừa cười vừa nói:

- Bởi vì trong cái am ni cô đó, cô này còn trẻ tuổi còn đẹp đẽ hơn cả cô kia.

Đình Hỷ hỏi:

- Y dám đụng tới ni cô sao?

Trần Hoài nói:

- Không lẽ người quên mất ngoại hiệu của y thế nào rồi sao?

Đình Hỷ cười lớn.

Trần Hoài nhắm tít mắt cười nói:

- Vô Khổng Bất Nhập chính là không có chỗ nào là không chui vào. Một người có thể có tên lăm, nhưng ngoại hiệu chắc chắn là không lăm lăm đâu được.

Dưới chân núi, trong đám cây cỏ xanh rì, thấy có góc tường màu hồng, chim chóc đậu trên một tấm biển có sơn ba chữ thiếp vàng:

- Quan Âm Am.

Khắp thiên hạ, bất kỳ nơi nào, cũng nhất định sẽ có một cái am của ni cô có tên là Quan Âm Am, cũng giống như nhất định sẽ có một quán rượu tên là Hạnh Hoa Thôn.

Người ra mở cửa dĩ nhiên là một ni cô, chỉ tiếc là ni cô này đã không trẻ tuổi, cũng không xinh đẹp cho lắm.

Thật ra, ni cô này còn già hơn cả Hồng Hạnh Hoa.

Dù là đàn bà có đẹp như tiên nữ, đến lúc về già, cũng không thể nào xinh đẹp cho được.

Đình Hỷ nhìn Trần Hoài cười cười.

Trần Hoài cũng cười cười, hạ giọng nói:

- Ta đã nói cô này còn trẻ tuổi còn đẹp đẽ hơn cô khác, đây là người già nhất xấu nhất, vì vậy chỉ đủ tư cách làm người mở cửa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Người trẻ tuổi nhất thì sao?

Trần Hoài nói:

- Người trẻ tuổi nhất, dĩ nhiên đang ở trong phòng tên tiểu tử Vạn Thông ấy chứ còn gì nữa.

Đinh Hỷ hỏi:

- Y còn trong đó sao?

Trần Hoài nói:

- Nhất định là còn.

Gương mặt của y lại lộ ra cái nụ cười ngụy bí, y vừa cười vừa nói:

- Bây giờ dù có ai đem chối đuổi đi, y cũng nhất định không chịu đi.

Bọn họ đi xuyên qua đại điện, xuyên qua sân sau, phía sau có cây ngô đồng, bên cạnh có một cái thiên phòng cửa đóng kín mít, không có tiếng người.

- Vạn Thông ở trong đó sao?

- Ừ.

- Xem ra y ngủ say như người chết vậy.

- Giống hệt.

Bà ni cô đi phía trước nhất, đưa tay ra gõ nhẹ vào cửa thiên phòng, bên trong có một ni cô cúi đầu chấp tay, từ từ bước ra.

Ni cô này quả thật trẻ tuổi hơn nhiều, ít ra cũng trẻ hơn bà lúc này bảy tám tuổi.

Bà ra mở cửa ít ra cũng bảy tám chục tuổi.

Đinh Hỷ nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Đây là người trẻ nhất chẳng?

Trần Hoài nói:

- Hình như là vậy.

Đinh Hỷ bật cười.

Trần Hoài nói:

- Bọn mình không chừng chê bà ta tuổi tác có hơi lớn, nhưng Vạn Thông thì không chọn lựa lắm.

Đình Hỷ hỏi:

- Thế nào?

Trần Hoài nói:

- Bởi vì hiện tại, bất kỳ người đàn bà nào, đối với y cũng đều là một thứ như nhau.

Đình Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Trần Hoài nói:

- Tại vì...

Y không nói tiếp, cũng không cần phải nói tiếp, bởi vì Đình Hỷ đã thấy Vạn Thông.

Vạn Thông đã thành người chết.

Trong phòng rất u ám, một cỗ quan tài đang để bên cạnh cửa sổ, Vạn Thông nằm trong đó.

Y mặc bộ đồ bình thời y rất thích, bộ y phục bằng lụa màu lam.

Không thấy có máu me gì trên áo quần, không thấy có thương tích, nhưng y quả thật đã chết rồi, chết đã lâu lắm.

Gương mặt của y đã biến thành vàng khè xương xẩu, thân hình đã cứng đờ.

Đình Hỷ hít vào một hơi dài, hỏi:

- Y chết lúc nào?

Nhạc Lâm nói:

- Tối hôm qua.

Đình Hỷ hỏi:

- Làm sao mà chết?

Nhạc Lâm hỏi lại:

- Chú nhìn không ra?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi nhìn không ra.

Nhạc Lâm lạnh lùng nói:

- Nếu vậy, chú nên nhìn kỹ lại một chút.

Trần Hoài nói:

- Tốt nhất là mở áo y ra xem lại.

Đinh Hỷ ngần ngừ, y mở cửa sổ ra.

Ánh tịch dương tháng bảy chiếu vào trong phòng, chiếu trên xác người chết.

Đinh Hỷ bỗng phát hiện trước ngực xác chết có một miếng vải màu sắc không giống chỗ khác, giống như một chiếc lá mùa thu, đã bắt đầu héo úa vàng khè tan vữa.

Nhạc Lâm lạnh lùng nói:

- Bây giờ chú còn không thấy nữa không?

Đinh Hỷ lắc lắc đầu.

Nhạc Lâm cười nhạt, bỗng nhiên xuất thủ, chưởng phong ào ạt bay qua, miếng vải bay lên như một chiếc lá, bày ra ngực xác chết màu vàng khè, cũng bày ra vết thương trí mệnh trên người y.

Một vết thương màu đỏ hồng, không thấy máu, ngay cả da cũng không bị phá ra.

Đinh Hỷ thở ra một hơi dài nói:

- Hình như là vết thương do quyền đâm vào phải không?

Nhạc Lâm cười nhạt nói:

- Bây giờ chú đã thấy rõ rồi đấy chứ?

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ một quyền đã xong đời, tay quyền của người này thật mạnh kinh hồn.

Trần Hoài nói:

- Sức mạnh cũng không đủ, phải có công phu đặc biệt mới xong.

Đinh Hỷ thừa nhận.

Trần Hoài nói:

- Người nhìn không ra đây là thứ công phu gì?

Đình Hỷ ngần ngừ hỏi lại:

- Ông nghĩ sao?

Trần Hoài nói:

- Bất cứ quyền thuật của môn phái nào, đánh một quyền chết người, vết thương không có dấu màu đỏ như vậy.

Đình Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Trần Hoài nói:

- Khắp vòm trời này, chỉ có một thứ quyền thuật là ngoại lệ.

Đình Hỷ hỏi:

- Quyền thuật gì?

Trần Hoài nói:

- Thiếu Lâm thần quyền.

Y nhìn chăm chú vào Đình Hỷ, lạnh lùng hỏi:

- Thật ra, ta không cần nói, người cũng nhất định là biết rồi. Người nhìn kỹ xem, chỗ khớp xương của Vạn Thông có bị gãy ra không?

Đình Hỷ nói:

- Không.

Trần Hoài hỏi:

- Da có bị phá ra không?

Đình Hỷ nói:

- Không.

Trần Hoài hỏi:

- Nếu có người đâm cho người một quyền chết tươi, người chết rồi, xương cốt không bị gãy, da không bị phá vỡ ra, người xem người đó dùng thứ quyền thuật gì?

Đình Hỷ nói:

- Thiếu Lâm thần quyền.

Trần Hoài hỏi:

- Tuy rất nhiều người biết Thiếu Lâm thần quyền, luyện đến mức hỏa hầu có mấy người?

Đình Hỷ nói:

- Không nhiều.

Trần Hoài hỏi:

- Không nhiều là bao nhiêu?

Đình Hỷ nói:

- Đại khái... Đại khái không quá năm người.

Trần Hoài nói:

- Chương môn phái Thiếu Lâm dĩ nhiên là một.

Đình Hỷ gật gật đầu.

Trần Hoài nói:

- Chương môn phái Thiếu Lâm Nam tông, dĩ nhiên là một người nữa.

Đình Hỷ lại gật gật đầu.

Trần Hoài hỏi:

- Hai vị hộ pháp trưởng lão trên Tung Sơn tự có tính vào đó không?

Đình Hỷ nói:

- Tính.

Trần Hoài hỏi:

- Còn một người nữa, người xem thử là ai?

Đình Hỷ không nói gì.

Trần Hoài bỗng cười lên một tiếng, quay qua Đặng Định Hầu nói:

- Những vấn đề đó đáng lý ra ta không nên hỏi y, bởi vì người còn biết rõ hơn y.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ta biết chuyện gì?

Trần Hoài nói:

- Ít nhất người cũng biết, trừ bốn lão hòa thượng ta nói ra vừa rồi, còn người nữa là ai.

Đặng Định Hầu nói:

- Tại sao ta phải biết vậy?

Trần Hoài cười cười nói:

- Bởi vì, người chính là người đó.

Triệu Đại Bình nói:

- Trừ tứ đại cao tăng chùa Thiếu Lâm ra, người duy nhất luyện Thiếu Lâm thần quyền đến mức hỏa hầu, chỉ có Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu.

Trần Hoài nói:

- Bởi vậy, người giết chết Vạn Thông đêm qua, nhất định là Đặng Định Hầu.

Nhạc Lâm lạnh lùng nhìn Đinh Hỷ, hỏi:

- Bây giờ ta hỏi chú, người bạn của chú đây có phải là Đặng Định Hầu hay không?

Đinh Hỷ thở ra, cười khố nói:

- Vấn đề này, chắc ông cũng phải hỏi y thôi, y còn biết rõ hơn tôi nhiều lắm.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta còn có chỗ chưa hiểu rõ lắm.

Nhạc Lâm hỏi:

- Người nói đi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao ta muốn giết Vạn Thông?

Nhạc Lâm nói:

- Vấn đề đó ta đang muốn hỏi người.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta nghĩ không ra.

Nhạc Lâm nói:

- Ta cũng nghĩ không ra.

Đặng Định Hầu cười khố nói:

- Chính ta còn nghĩ không ra, ta có lý do gì để giết y.

Nhạc Lâm nói:

- Nhưng người lại đi giết y, bởi vậy người mới đáng chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Người có bao giờ nghĩ là, không chừng không phải ta giết không?

Nhạc Lâm nói:

- Không bao giờ.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Không lẽ người là người hoàn toàn không muốn lý luận tý nào?

Nhạc Lâm nói:

- Ta mà suốt ngày đi lý luận với người khác, giờ này không biết đã chết đi bao nhiêu lần.

Y bỗng quay qua Đinh Hỷ, cất tiếng hỏi:

- Có phải trước giờ ta vẫn coi chú là huynh đệ?

Đinh Hỷ thừa nhận.

Nhạc Lâm nói:

- Lúc ta có rượu uống, có phải ta chia cho chú một nửa không? Lúc có ta mường, có phải ta chia cho chú năm lạng không?

Đinh Hỷ gật gật đầu.

Nhạc Lâm chăm chú nhìn y hỏi:

- Vậy thì bây giờ chú tính theo phe ai? Chú nói đi!

Đinh Hỷ thở ra một hơi trong bụng, y biết Nhạc Lâm nhất định sẽ cho y một cơ hội để chọn lựa.

... Không phải bằng hữu, tức là kẻ thù.

... Không phải người chết, tức là ta chết.

Những người làm cái nghề của bọn họ, cũng như là dã thú, vĩnh viễn có cái nguyên tắc sinh hoạt đơn giản của bọn họ.

Nhạc Lâm cười nhạt nói:

- Nếu người theo phe của hần, giúp hần giết ta, ta cũng không trách gì người, bán bạn cầu vinh nơi đâu cũng có, người không phải là người đầu tiên.

Đinh Hỷ nhìn nhìn y, rồi lại nhìn nhìn Đặng Định Hầu, y nói:

- Không lẽ bọn ta giết y vậy thôi sao?

Nhạc Lâm nói:

- Hần đã lại đây rồi, không chết không xong.

Đinh Hỷ nói:

- Không lẽ chúng ta không cho y lấy một cơ hội để biện bạch sao?

Nhạc Lâm nói:

- Chắc hần cũng đã biết, lúc chúng ta giết người, nhất định không để cho ai có cơ hội, bất kỳ cơ hội nào cũng không cho.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì có cơ hội biện bạch, tức là có cơ hội đào tẩu?

Nhạc Lâm nói:

- Đúng vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Chẳng qua, nếu mình giết lầm người?

Nhạc Lâm lạnh lùng nói:

- Chúng ta giết lầm rất nhiều người, đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy có oan uổng, chết cũng đáng?

Nhạc Lâm nói:

- Đúng vậy.

Đinh Hỷ cười cười quay qua Đặng Định Hầu nói:

- Nói vậy, e rằng ông chỉ còn nước chịu do số mệnh thôi.

Đặng Định Hầu cười khố.

Đinh Hỷ nói:

- Đáng lý ra ông không nên học Thiếu Lâm thần quyền, lại càng không nên có tên là Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ta sai lầm quá?

Đinh Hỷ nói:

- Sai lầm quá nặng.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ta đáng chết?

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông tính chết cách nào?

Đặng Định Hầu hỏi lại:

- Người nghĩ sao?

Đinh Hỷ bỗng cười lên một tiếng nói:

- Tôi nghĩ ông nên mua một miếng đậu hủ đập đầu vào đó mà chết.

Y bỗng xuất thủ, dùng bàn tay chặt vào cổ họng Đặng Định Hầu.

Đấy là một chiêu sát thủ trí mệnh, lối xuất thủ của y cũng như dã thú cắn nhau, vừa hung mãnh, vừa độc ác, chính xác, nhất định không để cho đối phương có tí cơ hội để thở.

Đang nói chuyện bỗng trở mặt đánh nhau, là chuyện con nít giỡn chơi dưới mắt bọn họ, vừa buồn cười vừa ấu trĩ.

... Không phải người chết, thì là ta chết, một người chỉ có thể chết một lần.

Cú đánh ra vừa nhanh vừa hiểm ác, ngay cả Đặng Định Hầu cũng không tránh kịp, mắt thấy bàn tay của Đinh Hỷ đã chặt tới cổ họng của y, ánh mắt của Nhạc Lâm bất giác lộ một nụ cười.

Chuyện này giải quyết dễ dàng hơn y tưởng tượng quá xa.

... Bất kỳ chuyện gì, chỉ cần xử lý đúng cách, nhất định sẽ giải quyết thuận lợi thôi.

Nhạc Lâm đang thỏa mãn với cách giải quyết của mình, cú chặt của Đinh Hỷ bỗng nhiên thay đổi phương hướng, năm ngón tay bỗng rút lại, tiếp theo đó, cùi chỏ thọc đúng vào huyệt đạo chỗ dưới xương sườn của y.

Cú cùi chỏ lại càng nhanh nhẹn chính xác, Nhạc Lâm hoàn toàn không có lấy một cơ hội để chống trả.

Y lập tức ngã âm xuống.

Ngũ Hồ gầm lên một tiếng phẫn nộ, rút cây thương trong bọc ra, Trần Hoài, Triệu Đại Bình thì đang tính chạy ra khỏi phòng.

Chỉ tiếc động tác của bọn họ hơi chậm đi một chút.

Đinh Hỷ và Đặng Định Hầu đồng thời xuất thủ, trong bảy chiêu, bốn người bọn họ đều đã ngã gục xuống.

Đặng Định Hầu thở phào một hơi dài, khóe miệng còn đang mỉm cười:

- Chúng ta quả không nhìn lầm người.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông nhìn ra tôi không có ý định giết ông?

Đặng Định Hầu gật gật đầu.

Đinh Hỷ hỏi:

- Nếu ông nhìn lầm thì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Nhìn lầm thì đáng chết chứ sao.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Bất kể ra sao, ông cũng quả thật gan dạ.

Nhạc Lâm tuy đã nằm dưới đất, còn đang nhìn y hẩn học oán hận.

Đinh Hỷ cười nhẹ nói:

- Ông đừng tức giận, bán bạn cầu vinh, tôi chẳng phải là người đầu tiên.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Cũng nhất định không phải là người cuối cùng.

Đinh Hỷ nói:

- Huống gì tôi làm vậy, chẳng qua tôi biết người này nhất định không thể nào là người giết Vạn Thông, đêm qua, tôi ở chung chỗ với y.

Đặng Định Hầu nói:

- Tuy ta có luyện qua Thiếu Lâm thần quyền, nhưng ta chưa luyện qua thuật phân thân.

Đình Hỷ nói:

- Chỉ tiếc là các ông không ai chịu nghe y giải thích, vì vậy tôi chỉ còn nước để các ông nằm đây nghỉ mát, chờ tôi tra xét ra chân hung là ai, tôi sẽ đem rượu lại bồi tội với các ông.

Thật tình y không muốn đứng nhìn thêm mấy người đó đang nhìn y với ánh mắt oán độc, nói xong câu đó, y kéo tay Đặng Định Hầu bỏ đi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bây giờ mình đi đâu vậy?

Đình Hỷ nói:

- Đi tìm người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tìm ni cô?

Đình Hỷ hững hờ nói:

- Tôi đối với ni cô vốn rất có hứng thú, bất kể là ni cô già hay ni cô trẻ cũng vậy.

Hai người ni cô lúc này vốn còn đang đứng ở trong sân, hiện tại họ đang tính bỏ đi, đã quá trễ.

Đình Hỷ đã xông ra ngoài, mỗi tay cầm một bà.

Ni cô già sợ quá mềm nhũn người ra, run giọng nói:

- Năm nay tôi đã bảy mươi ba tuổi, ông... Ông có tìm người, ông tìm bà ta.

Đình Hỷ bật cười, Đặng Định Hầu cười lớn.

Tuệ Năng đang sợ quá mặt mày trắng bệch, bây giờ bỗng đổi thành đỏ mặt lên, không ai có thể tưởng tượng ra trong lòng bà ta bây giờ đang có mùi vị gì.

Đình Hỷ cười nói:

- Thì ra ni cô cũng biết bán đứng cả ni cô.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ni cô cũng là người, không những vậy còn là đàn bà.

Y mỉm cười vỗ nhẹ vào vai của Tuệ Năng nói:

- Bà đừng có sợ, người này sẽ không làm chuyện gì đáng sợ đâu, tối đa chỉ bất quá...

Đình Hỷ làm như sợ y nói tiếp xuống, lập tức ngắt lời nói:

- Chỉ bất quá muốn hỏi bà vài câu thôi.

Tuệ Năng rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn y một cái, không ai có thể nhìn ra được, cái nhìn ấy là đang mừng rỡ hay là thất vọng.

Đình Hỷ chỉ còn cách làm bộ không thấy gì cả, ho khẻ lên hai tiếng, nghiêm nét mặt nói:

- Những người trong phòng đến đây lúc nào?

Tuệ Năng nói:

- Nửa đêm hôm qua.

Đình Hỷ hỏi:

- Bao nhiêu người lại?

Tuệ Năng run rẩy, đưa một bàn tay ra.

Đình Hỷ hỏi:

- Bốn người còn sống, một người đã chết?

Tuệ Năng nói:

- Năm người còn sống.

Ni cô già giành nói:

- Nhưng hôm nay lúc bọn họ đi, chỉ còn có bốn người.

Đình Hỷ sáng mắt lên hỏi:

- Còn một người kia ở đâu?

Ni cô già nói:

- Không biết.

Đình Hỷ hỏi:

- Thật tình không biết?

Ni cô già nói:

- Tôi chỉ biết đêm qua bọn họ có lại chỗ miếu thờ Thổ địa một chuyến.

Đình Hỷ hỏi:

- Nơi đó còn có ai?

Ni cô già nói:

- Chẳng có ai cả, chỉ có một cái địa lao.

Ánh mắt của Đặng Định Hầu cũng sáng rực lên.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người có biết người kia là ai không?

Đình Hỷ nói:

- Nhất định là Tiểu Tô Tần, Tô Tiểu Ba.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Y là người thế nào?

Đình Hỷ nói:

- Là một người lắm mồm, nếu ông muốn y giữ kín một bí mật, chỉ có một cách duy nhất là...

Đặng Định Hầu nói:

- Là giết y?

Đình Hỷ cười lên một tiếng nói:

- Nhưng nếu y là chồng của em gái ông, ông làm sao bây giờ?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên ta không thể để cho em ta biến thành quả phụ.

Đình Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là không thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy ta chỉ còn nước đem y giam xuống địa lao.

Đình Hỷ cười lớn nói:

- Tiểu Gia Cát quả thật không hổ là Tiểu Gia Cát.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiểu Gia Cát không phải là anh vợ của y.

Đình Hỷ nói:

- Nhưng Nhạc Lâm lại là anh vợ của y.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Nếu em gái của y tính tình cũng giống y, Tô Tiểu Ba thà chết đi còn sướng hơn.

Đinh Hỷ bỗng chau mày lại nói:

- Người không phải là anh vợ của y, hung thủ cũng không phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy, hung thủ rất có thể tùy lúc tùy thời giết Tô Tiểu Ba đi để bịt miệng.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy nếu chúng ta có muốn nghe bí mật gì từ miệng Tô Tiểu Ba, chúng ta phải mau mau chạy lại miếu Thổ địa.

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 8

Hung Thủ Thiên Tài

Một bên miếu ni cô tại sao lại có miếu Thổ địa? Miếu Thổ địa tại sao lại có địa lao?

Ánh mắt của Đinh Hỷ đây về đăm chiêu, y nhìn chăm chú vào tấm bản bằng đá dưới bệ thần án, miệng lẩm bẫm:

- Trong am ni cô hồi xưa, chắc là có một ni cô trẻ đẹp, mới làm ra cái miếu Thổ địa bên cạnh.

Đặng Định Hầu nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì trong am không cách nào hện hò được, nơi đây lại rất tiện lợi.

Đặng Định Hầu bật cười:

- Hình như chuyện gì người cũng biết.

Đinh Hỷ không hề khiêm tốn:

- Tôi biết rất nhiều chuyện.

Đặng Định Hầu nói:

- Người có biết cái tật của người ở chỗ nào không?

Đinh Hỷ nói:

- Không biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Cái tật của người là ở chỗ quá thông minh.

Y mỉm cười, vỗ vỗ vào vai Đinh Hỷ nói tiếp:

- Vì vậy ta khuyên người tốt nhất nên học cái lão rùa đen, cũng làm bộ ngu ngu đi một chút.

Sau đó, người sẽ thấy thế giới này còn khả ái hơn người đang thấy bây giờ nhiều lắm.

Địa lao quả thật nằm ở dưới thần án.

Bọn họ lật tấm bản bằng đá lên, bước xuống dưới, không khí có mùi ẩm mốc lẫn lộn với mùi hủ nát bốc lên nồng nặc làm bọn họ cơ hồ không mở mắt ra được.

Bọn họ mở to mắt ra, vật đầu tiên nhìn thấy, chính là một cái giường.

Địa lao rất nhỏ bé, nhưng cái giường lại không nhỏ tí nào, cơ hồ muốn chiếm hết hơn cả nửa phòng.

Đặng Định Hầu thở ra trong bụng:

- Xem ra tên tiểu tử này đoán thật không sai.

Có hai chuyện Đinh Hỷ đoán không sai lắm may...

Trong địa lao có một cái giường, trên giường có người, người đó là Tô Tiểu Ba.

Người y như một cái bánh chiên bó chặt ở đó, hai mắt nhắm lại như người đang ngủ, mà ngủ còn rất say, có người tiến vào địa lao, y cũng không mở mắt ra.

- Y ngủ say như một người chết.

- Giống hệt.

Trái tim của Đinh Hỷ chùng xuống, y nhảy một bước lại, thò tay ra nắm lấy mạch môn của Tô Tiểu Ba.

Tô Tiểu Ba bỗng nhiên cười phì.

Đinh Hỷ thở phào ra một hơi dài, lắc đầu cười nói:

- Có phải người thấy thế này là thích thú lắm đấy?

Tô Tiểu Ba cười nói:

- Người gạt ta đã không biết bao nhiêu lần rồi, lần này ta làm cho người nóng nảy lên chút xíu cũng là tốt thôi.

Đinh Hỷ nói:

- Còn người không nóng sao?

Tô Tiểu Ba nói:

- Ta biết ta chẳng thể chết được.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bởi vì người là chồng của em gái Nhạc Lâm?

Tô Tiểu Ba bỗng hết cười, y hẳn học nói:

- Nếu ta không có tên anh vợ như vậy, ta còn chưa bị xui tận mạng như thế này.

Đinh Hỷ nói:

- Y bỏ người lại nơi đây?

Tô Tiểu Ba nói:

- Trói gô ta lại một bó cũng là y.

Đinh Hỷ cười nói:

- Có phải người hoang đàng quá, y mới đại diện cô em gái sửa trị người?

Tô Tiểu Ba la ầm lên:

- Cũng không phải là người không biết, cái cô em gái quý giá ấy là thứ chẳng tinh, ta đã bị mụ ta hút hết cả tinh lực rồi, còn đâu mà ra ngoài bận bịu với ai?

Đinh Hỷ nói:

- Nếu vậy tại sao y lại đi chinh lý người quá vậy?

To Tiểu Ba nói:

- Có quỷ mà biết.

Đinh Hỷ chớp chớp mắt, bỗng cười nhạt nói:

- Ta biết rồi, bởi vì người giết Vạn Thông.

Tô Tiểu Ba lại la ầm lên:

- Lúc y chết ta đang ở trong nhà bếp ăn cơm, nghe tiếng y kêu, mới chạy ra.

Đinh Hỷ hỏi:

- Rồi sao nữa?

Tô Tiểu Ba nói:

- Ta lại chậm quá, ngay cả hình bóng người đó ra sao còn không thấy rõ ràng.

Đinh Hỷ sáng mắt lên:

- Người nào?

Tô Tiểu Ba nói:

- Người chạy từ trong phòng Vạn Thông ra.

Đinh Hỷ nói:

- Tuy người không thấy rõ ràng, nhưng người có thấy hắc?

Tô Tiểu Ba nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Y cao lớn bao nhiêu?

Tô Tiểu Ba nói:

- Người hắc rất cao, khinh công cũng rất cao, xẹt qua trước mặt ta một cái là biến mất.

Ánh mắt của Đinh Hỷ loang loáng, y chỉ Đặng Định Hầu hỏi:

- Người thấy người này thân hình có giống hắc không?

Tô Tiểu Ba nhìn nhìn Đặng Định Hầu hai ba lần, nói:

- Không giống tý nào, người đó ít nhất cũng cao hơn y nửa cái đầu.

Đinh Hỷ nhìn nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu cũng nhìn nhìn Đinh Hỷ, Đặng Định Hầu bỗng nói:

- Khương Tân và Bách Lý Trường Thanh đều không thấp.

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ tiếc là hai người đó, một người thì nằm liệt gần muốn chết trên giường bệnh, một người thì ở tuốt ngoài Quan ngoại.

Ánh mắt của Đặng Định Hầu cũng lấp loáng, y trầm ngâm một hồi nói:

- Người ở Quan ngoại có thể trở về, người bệnh liệt giường có thể giả bệnh.

Tô Tiểu Ba nhìn nhìn bọn họ, nhin không nổi cất tiếng hỏi:

- Các người đang nói chuyện gì vậy?

Đình Hỷ cười cười nói:

- Sao người càng lúc càng ngu ra vậy, chúng ta nói vậy mà người nghe không hiểu, người khác tử tế với người, người cũng nhìn không ra.

Tô Tiểu Ba nói:

- Ai tử tế với ta đâu?

Đình Hỷ nói:

- Ông anh vợ của người.

Tô Tiểu Ba lại la ầm lên:

- Y đối xử với ta như thế này, không lẽ ta còn phải cảm kích y?

Đình Hỷ cười nói:

- Đúng là người phải cảm tạ y, bởi vì đáng lý ra, y phải giết người mới đúng.

Tô Tiểu Ba ngăn người ra, hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ hỏi lại:

- Người không biết thật sao?

Tô Tiểu Ba nói:

- Quả thật ta bị làm cho hồ đồ muốn chết cả đây.

Đình Hỷ nói:

- Nếu vậy người nên mau mau chạy lại chỗ y mà hỏi.

Tô Tiểu Ba nói:

- Y đang ở đâu?

Đình Hỷ chỉ một cái:

- Y đang ở đằng kia... Với một người chết, và hai ni cô.

Hoàng hôn.

Phía sau sân lại càng u ám, trong phòng không có đèn.

Người chết không màng gì đến trong phòng có sáng hay không, người bị điểm huyết, dù có màng cũng không cử động được gì.

Tô Tiểu Ba lẩm bẩm:

- Xem ra cái gã anh vợ này đã ngủ thật rồi.

Đinh Hỷ cười nói:

- Ngủ say đến độ không khác gì người chết.

Nói đến hai chữ "người chết", y bất giác giật nảy mình, bỗng nhảy một bước nhanh lại, mở tung cửa ra.

Sau đó người y cũng biến thành như một người chết, toàn thân từ trên xuống dưới lạnh ngắt cứng đờ.

Trong phòng chẳng còn ai sống sót.

Cặp Nhật Nguyệt song thương bằng thép ròng đã bị người ta bẻ gãy thành bốn khúc, một khúc đâm dính trên quan tài, hai khúc bay lên nóc nhà, còn một khúc thì đâm vào giữa ngực Nhạc Lâm.

Nhưng vết thương trí mạng của y không phải là do cây thương, mà là nội thương. Nội thương gây ra bởi Thiếu Lâm thần quyền.

Đại Lực Kim Cương cũng bị đồng dạng một vết thương.

Trần Hoài và Triệu Đại Bình thì chết vì lưỡi kiếm.

Một lưỡi kiếm rất hẹp, bởi vì vết thương ở chính giữa huyệt Mi Tâm chỉ dài có một tấc hai phân.

Kiếm càng hẹp càng khó luyện, trong giang hồ hiện nay cơ hồ không có ai sử dụng kiếm hẹp như vậy.

Đặng Định Hầu nhìn thi thể của Nhạc Lâm và Ngũ Hổ, cười khổ nói:

- Xem ra có thêm hai người nữa đã bị ta giết.

Đinh Hỷ không mở miệng, y đang chăm chú nhìn không chớp vào vết thương trên huyệt Mi Tâm của Trần Hoài và Triệu Đại Bình.

Đặng Định Hầu nói:

- Còn hai người này bị ai giết?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi.

Đặng Định Hầu ngẩn người ra, hỏi lại:

- Người?

Đinh Hỷ cười cười, bỗng xoay người lại, bàn tay y lật ra, trong tay đã có thêm một thanh đoản kiếm chiếu sáng rực rỡ.

Một thanh kiếm dài một thước ba phân, bề ngang chừng bảy phân.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn lưỡi kiếm, rồi lại nhìn vào vết thương của Trần Hoài và Triệu Đại Bình, rốt cuộc y hiểu ra:

- Tên gian tế này giết người bịt miệng, còn muốn giá họa cho bọn mình nữa.

Đinh Hỷ cười khố nói:

- Giá họa kiểu này quả thật không nhỏ.

Đặng Định Hầu nói:

- Hắn giết Vạn Thông trước để bịt miệng, rồi lại giá họa cho ta, hy vọng người sẽ giúp bọn họ giết ta.

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ tiếc là ta không nghe lời tý nào.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy hắn bèn giết quách luôn hết, để kéo người xuống vũng bùn luôn.

Đinh Hỷ nói:

- Tuy miệng của Nhạc Lâm kín mít, cũng không kín bằng người chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy hắn bèn đóng quách luôn miệng của Nhạc Lâm.

Đinh Hỷ nói:

- Bọn bè của Nhạc Lâm không ít, huynh đệ càng nhiều, nếu biết ông giết y, dĩ nhiên sẽ không tha cho ông.

Đặng Định Hầu nói:

- Bọn họ không tha cho ta, cũng chẳng tha cho người.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Chúng ta căn xé như chó ở đây, cái vị nhân huynh đó thì đang ngồi một bên chờ xem nhiệt náo, làm ngư ông thủ lợi.

Tô Tiểu Ba này giờ đang đứng đó dần mặt ra, bây giờ mới nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Các người nói cái vị nhân huynh này là ai?

Đình Hỷ nói:

- Là một thiên tài.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Thiên tài?

Đình Hỷ nói:

- Không những y biết phỏng nét bút người khác, y còn phỏng được vũ công của người khác; không những sử dụng Tụ Trung kiếm pháp, Thiếu Lâm Bách Bộ Thần Quyền y luyện cũng không dở. Người thử xem y có phải là thiên tài hay không?

Tô Tiểu Ba thở ra:

- Xem ra tên này quả thật con mẹ nó là một đại thiên tài.

Y bỗng nhớ ra một người, bèn hỏi:

- Tiểu Mã đâu?

Đình Hỷ nói:

- Hiện tại chúng ta đi tìm y đây.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Chúng ta?

Đình Hỷ nói:

- Chúng ta có nghĩa là, người đi với bọn ta tìm y.

Tô Tiểu Ba nói:

- Ta đi không được, ít ra ta phải đem thi hài của Nhạc Lâm tổng về nhà trước, đầu gù, y cũng là anh vợ của ta.

Đình Hỷ nói - Không được.

Tô Tiểu Ba ngăn người ra hỏi:

- Không được?

Đình Hỷ nói:

- Không được có nghĩa là, bắt đầu từ đây trở đi, chúng ta đi đâu, người cũng theo đó.

Y vỗ vào vai của Tô Tiểu Ba, mỉm cười nói:

- Bắt đầu từ đây trở đi, chúng ta như hai hạt nhân trong trái đào, không thể nào chia ra được.

Tô Tiểu Ba kinh ngạc nhìn y, hỏi:

- Người có lầm không? Ta chẳng phải là đàn bà, cũng chẳng phải lại cái.

Đình Hỷ cười nói:

- Dù người là lại cái, ta cũng chẳng có hứng thú gì với người.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Vậy người thân mật với ta làm gì?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì ta muốn bảo vệ cho người.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Bảo vệ cho ta?

Đình Hỷ nói:

- Hiện tại người khác đã chết hết rồi, cũng chẳng sao, chỉ còn người nhất định không thể chết được.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Tại sao?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì chỉ có người là người duy nhất thấy cái vị thiên tài đó, cũng chỉ có một mình người là có thể chứng minh được, Nhạc lão đại không phải bị chết về tay bọn ta.

Tô Tiểu Ba chăm chú nhìn y cả nửa ngày, rồi thở ra một hơi thật dài nói:

- Dù người có muốn ta đi theo, ít ra cũng đứng xa xa ta ra một chút.

Đình Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Tô Tiểu Ba chớp mắt nói:

- Bởi vì bà vợ ta ghen dữ lắm.

Người lại Hạnh Hoa Thôn, ai cũng biết lão Hứa, nhưng không ai biết lão là người thế nào.

Lão ta là người tham ăn, lười biếng, thích rượu ham uống, lấy tính tình của Hồng Hạnh Hoa ra mà nói, mười người như lão cũng bị đuổi đi mất xác.

Vậy mà lão Hứa này lại chẳng bị đuổi gì cả.

Lão ta chỉ cần uống ngà ngà tới sáu bảy phần, là chẳng thèm để Hồng Hạnh Hoa vào mắt.

Nếu uống say tới tám chín phần, lão sẽ cảm thấy mình là tay đại anh hùng siêu quần, đến đây làm bồi bàn, chẳng qua là muốn ẩn tính mai danh, không thèm để ý đến chuyện giang hồ náo loạn.

Nghe nói lão có học qua vũ nghệ, còn có đi làm lính, vì vậy đến lúc say rượu mười phần rồi, không những lão bỗng cảm thấy mình là tay đại anh hùng, mà còn là một đại tướng quân.

Hiện tại xem ra lão có vẻ giống một đại tướng quân lắm, Đinh Hỷ đứng trước mặt lão, chẳng qua là một tên lính vô danh tiểu tốt bộ hạ nào đó.

Đinh Hỷ đã vào một hồi lâu, lão chỉ bắt quá chỉ vào cái ghế bên cạnh nói:
- Ngồi.

Tướng quân ra lệnh, tiểu tốt dĩ nhiên phải tuân theo.

Lão Hứa lại chỉ tay vào vò rượu nói:

- Uống.

Đinh Hỷ bèn uống.

Bây giờ y quả thật rất cần uống một ly, tốt nhất là uống luôn bảy tám chục ly, nếu không y sợ mình tức quá hóa điên lên.

Lúc bọn họ lại đó, Tiểu Mã chẳng còn thấy đâu, trên giường còn để lại một cuộn vải trắng... Vốn dùng để quấn vào vết thương của y.

Xem cái dáng điệu của vị đại tướng quân đó, Đinh Hỷ cũng biết nhất định chẳng hỏi ra được gì.

Nhưng y còn không thể không thử một câu:

- Tiểu Mã đâu?

Đại Tướng Quân đưa mắt nhìn về xa xa:

- Ngựa đã ra chiến trường rồi, đại mã tiểu mã gì cũng đi hết.

Lão bỗng nhiên dùng sức đập mạnh xuống bàn, lớn tiếng nói:

- Tiếng trống trận đã vang lên dồn dập, sĩ tốt hài cốt đã chồng chất như núi, máu đã chảy thành sông thành biển, vậy mà ta còn ngồi đây uống rượu, quả thật nhục nhã ời là nhục nhã!

Đặng Định Hầu và Tô Tiểu Ba đều nhìn đố cả mặt ra, muốn cười mà cười không nổi, Đinh Hỷ thì đã quen quá, y nhìn như không.

Lão Hứa lại chụp lấy cạnh bàn, trừng mắt nhìn bọn họ, gằn giọng nói:

- Các người đang mang nặng ơn nước, tuổi trẻ sức nhiều, không ra ngoài chiến trường tận trung báo quốc, ở nơi đây làm gì vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Chiến sự thảm liệt, tài nguyên không đủ, chúng tôi lại đây tìm người đây.

Lão Hứa hỏi:

- Tìm ai?

Đinh Hỷ nói:

- Tìm cái tên đáng lý ra là thương binh bị thương ở đây, hiện giờ vết thương của y đã thuyên giảm, đã có thể trở lại chiến trường rồi.

Lão Hứa suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu nói:

- Có lý, nam tử hán chỉ cần có tý hơi tàn, cũng phải ra chết ở sa trường, cho da ngựa bọc thây.

Đinh Hỷ nói:

- Chỉ tiếc là tên thương binh ấy không thấy ở đâu.

Lão Hứa lại suy nghĩ một hồi, một hồi thật lâu, suy nghĩ rất khổ sở, rốt cuộc lão cũng nghĩ ra:

- Người nói đây có phải là phó tướng không?

- Đúng vậy.

- Y đã đi rồi, y đi với Lương Hồng Ngọc.

- Lương Hồng Ngọc?

- Không lẽ người còn không nghe tới Lương Hồng Ngọc?

Đại tướng quân đã nổi giận lên:

- Một hạng cân quốc anh thư như bà ta, không biết hay hơn lũ các người bao nhiêu mà nói, các người còn không biết xấu hổ?

Lão càng nói càng tức giận, chụp lấy ly rượu, ném vào người Đinh Hỷ, may mà Đinh Hỷ chuồn lẹ.

Đặng Định Hầu và Tô Tiểu Ba động tác cũng không chậm, chuồn nhanh ra ngoài, lập tức nhin không nổi cười lên ha hả.

Gương mặt của Đinh Hỷ làm như cả thế giới này mỗi người đều mắc nợ y ba trăm lượng bạc không bằng.

Tô Tiểu Ba cười hỏi:

- Mã phó tướng, Tiểu Mã biến thành phó tướng? Lão ta nghĩ mình là ai? Nhạc Phi?

Đinh Hỷ vênh mặt lên, làm như cả thế giới này mỗi người đều mắc nợ y bốn trăm lượng bạc không bằng.

Tô Tiểu Ba rốt cuộc nhận ra nét mặt của y đang có vẻ khác lạ:

- Người đang tức ai vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Lương Hồng Ngọc.

Tô Tiểu Ba nói:

- Y cũng chẳng phải Hàn Thế Trung, dù Lương Hồng Ngọc có bỏ nhà theo Tiểu Mã, y làm gì phải tức giận như thế.

Đặng Định Hầu nói:

- Lương Hồng Ngọc này không phải là bà vợ của Hàn Thế Trung.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Là vợ của ai?

Đặng Định Hầu nói:

- Là tháp tùng của Vương đại tiểu thư.

Tô Tiểu Ba lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Bá Vương Thương Vương đại tiểu thư?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Y không thích Vương đại tiểu thư, do đó, cũng không thích Lương Hồng Ngọc luôn.

Tô Tiểu Ba nói:

- Vậy mà Tiểu Mã lại trốn theo Lương Hồng Ngọc đó mất?

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy mà y tức giận.

Tô Tiểu Ba không hiểu hỏi:

- Tiểu Mã thích cô nào, tại sao phải cần y thích? Tại sao y phải tức giận?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì trời sinh y ra là để đi lo chuyện người khác.

Cỗ xe còn đang chờ bên ngoài.

Gã đánh xe nhỏ thó tên là Tiểu Sơn Đông, tính tình tuy không tốt lành gì, làm công việc lại rất đàng hoàng, y vẫn còn chờ đó, không đi đâu nửa bước.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Đinh Hỷ vênh mặt, y bỗng xuất thủ, chụp ngay gã đánh xe kéo xuống.

Không phải y giận cá chém thớt.

Đặng Định Hầu bỗng phát hiện ra, gã đánh xe không còn là tên Tiểu Sơn Đông làm bộ làm tịch hồi nãy.

- Người là ai?

- Tôi tên là Đại Trinh, tôi làm nghề đánh xe.

- Tiểu Sơn Đông đâu?

- Tôi đưa cho y ba trăm lượng bạc, y hứng chí đi vào thành tìm gái rồi.

Đinh Hỷ cười nhạt nói:

- Người đánh xe giùm hăn, còn đưa cho hăn ba trăm lượng, kêu hăn đi chơi bởi, không lẽ hăn là cha người sao?

Đại Trinh nói:

- Ba trăm lượng bạc đó không phải là của tôi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cửa ai bỏ ra?

Đại Trịnh nói:

- Hàn chương quý của Trạng Nguyên lâu trong thành sai tôi đây, ông ta còn nói nhất định phải đem các ông lại cho được Trạng Nguyên lâu.

Đinh Hỷ nhìn Tô Tiểu Ba.

Tô Tiểu Ba nói:

- Ta không biết cái vị Hàn chương quý ấy.

Đinh Hỷ lại nhìn Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta chỉ biết có hai người họ Hàn, một là Hàn Thế Trung, hai là Hàn Tín.

Đinh Hỷ chẳng nói lời nào, bỏ Đại Trịnh ra, chui vào xe ngồi.

- Chúng ta lại Trạng Nguyên lâu?

- Ừ.

Đến Trạng Nguyên lâu, biểu tình trên mặt của Đinh Hỷ làm như trên trời bỗng nhiên rớt xuống một cục xương, đập vào mặt y.

Bọn họ không ngờ rằng, người bỏ ra một ngàn lượng bạc mời khách lại, chính là người mới hai hôm trước còn tính dùng loạn tiễn bắn vào bọn họ, Vương đại tiểu thư.

Vương đại tiểu thư hình như đã biến thành một người khác, cô không còn là đại tiểu thư mọc hai mắt trên đầu, coi thiên hạ đàn ông như là một lũ vương bát đản, lại càng không phải là nữ anh hùng vác cây thương dài hơn một trượng đi khắp nơi tìm người đấu võ.

Cô bận trên người vẫn là y phục trắng tinh, nhưng không còn là kinh trang, mà là quần dài chấm đất, chất liệu rất nhẹ, rất mềm mại, ôm sát tất thân nồn nà đường nét của cô.

Gương mặt cô không thấy trang điểm, nhưng có thoa nhẹ một lớp phấn, cặp mắt sáng rỡ mỹ lệ, không còn thấy có tí gì muốn áp bức người ta, lúc nhìn còn ra chiều ôn nhu mỉm cười.

... Đàn bà con gái phải ra đàn bà con gái.

... Đàn bà nào thông minh đều biết vậy, nếu muốn chinh phục đàn ông, nhất định không thể dùng thương.

... Chỉ có nụ cười ôn nhu, mới là vũ khí hữu hiệu nhất của đàn bà.

... Hôm nay cô chuẩn bị thứ vũ khí đó, cô muốn đi chinh phục ai vậy nhỉ?

Đặng Định Hầu nhìn cô, gương mặt ngà ngà lộ vẻ mỉm cười.

Y bỗng phát hiện ra, cái vị Vương đại tiểu thư này không những mỹ lệ hơn y tưởng tượng, mà còn thông minh hơn y nghĩ xa.

Do đó đến lúc cô quay đầu lại nhìn Đình Hỷ, cô làm như đang nhìn một con cá sắp cắn phải mồi.

Biểu tình của Đình Hỷ lại giống như một con mèo bị người ta dậm phải đuôi, y nghinh mặt lên nói:

- Cô đấy à?

Wương đại tiểu thư mỉm cười gật gật đầu.

Đình Hỷ lạnh lùng nói:

- Đại tiểu thư muốn tìm chúng tôi, cứ đào một cái hang ngoài đường là xong, hà tất phải phí phạm thế?

Wương đại tiểu thư dịu dàng nói:

- Chính vì chuyện hôm đó, mà tôi đặc biệt mời hai vị lại đây bồi tội giải thích đấy thôi.

Đình Hỷ hỏi:

- Giải thích chuyện gì?

Wương đại tiểu thư không trả lời vào câu hỏi, cô vén tay áo lên, dùng bàn tay mềm mại rót cho Tô Tiểu Ba một ly rượu.

- Vị này là...

- Tôi họ Tô, tên là Tô Tiểu Ba.

- Tiểu Tô Tần trên Ngạ Hồ Cương?

Tô Tiểu Ba nói:

- Không dám.

Wương đại tiểu thư nói:

- Hôm đó, tôi không lại được chỗ nhà Hùng gia, thật có chỗ khổ tâm bất đắc dĩ, xin ông thứ lỗi dùm.

Tô Tiểu Ba nói:

- Tôi mà là cô, tôi cũng nhất định không đi.

Vương đại tiểu thư nói:

- Sao?

Tô Tiểu Ba nói:

- Một mỹ nhân tựa Vương đại tiểu thư, hà tất phải đi múa đao múa kiếm với bọn đàn ông, chỉ cần đại tiểu thư cười một tiếng, mười gã đàn ông đã có chín tên quỳ dưới gấu quần của cô.

Vương đại tiểu thư nhoẽn miệng cười nói:

- Tô tiên sinh nói chuyện hay quá, quả thật không hổ danh là Tiểu Tô Tần.

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Nếu không biết nói chuyện, nhị tiểu thư nhà họ Nhạc làm sao lại đi lấy y?

Vương đại tiểu thư đảo quanh tròn mắt nói:

- Tôi đã có nghe nói Nhạc cô nương là một người đẹp nổi tiếng.

Tô Tiểu Ba thở ra nói:

- Và cũng là con cọp cái nổi tiếng nhất.

Vương đại tiểu thư nói:

- Đã vậy, tôi xin khuyên Tô tiên sinh nên mau mau về nhà cho xong, không thể để tôn phu nhân chờ ở nhà nóng ruột.

Cô mỉm cười nâng ly lên, dịu dàng nói:

- Tôi xin kính Tô tiên sinh một ly này, Tô tiên sinh nên đi là vừa.

Cô cười thật ôn nhu, chỉ cần người không ngu lắm, cũng hiểu được cô đang muốn đuổi khách.

Tô Tiểu Ba không ngu, không ngu một tý nào.

Y nhìn nhìn Vương đại tiểu thư, rồi lại nhìn nhìn Đinh Hỷ, cười khổ nói:

- Thật ra tôi cũng đang tính về nhà, chỉ tiếc có người cứ không chịu để tôi đi.

Đình Hỷ nói:

- Người đó hiện giờ đã thay đổi chủ ý.

Tô Tiểu Ba chớp mắt, nói:

- Tại sao y bỗng thay đổi chủ ý vậy?

Đình Hỷ nói:

- Tại vì y muốn nghe Vương đại tiểu thư giải thích chuyện ra làm sao.

Tô Tiểu Ba uống cạn ly rượu, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Đặng Định Hầu bỗng nói:

- Chúng ta đi một lượt.

Tô Tiểu Ba nói:

- Người?...

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Nhà ta cũng có một con cộp cái đang chờ, dĩ nhiên là phải mau mau về nhà mới đúng.

Đình Hỷ nói:

- Không đúng!

Đặng Định Hầu nói:

- Không tốt sao?

Đình Hỷ nói:

- Hiện giờ, chúng ta giống như đã bị sợi dây thừng buộc lại với nhau, nếu không tìm ra nút mở dây thừng ra, không ai được đi ra khỏi đây.

Đặng Định Hầu đã đứng dậy, bỗng lớn tiếng hỏi:

- Cái gã thiên tài hung thủ giết Vạn Thông ấy có chỗ nào giống ta không?

Tô Tiểu Ba nói:

- Một điểm cũng không giống.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Có phải hăn cao hơn ta nhiều lắm không?

Tô Tiểu Ba nói:

- Ít nhất là nửa cái đầu.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người có lầm không?

Tô Tiểu Ba nói:

- Không.

Đặng Định Hầu bấy giờ mới từ từ ngồi xuống.

Tô Tiểu Ba hỏi:

- Bấy giờ ta đi được chưa?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Chỉ bất quá, người nên để ý cẩn thận.

Tô Tiểu Ba cười nói:

- Ta biết rồi, ta chỉ có một cái đầu, cũng chỉ có một mạng sống.

Y bước ra khỏi nhà, mà giống như tù nhân bước ra khỏi nhà giam, mặt mày tươi rói, không có điểm nào là giống như bị có người sắp ám toán mình.

Đinh Hỷ nhìn y bước ra, ánh mắt bỗng lộ một vẻ biểu tình kỳ quái, hình như y muốn đuổi theo.

Chỉ tiếc là Vương đại tiểu thư đã hỏi một câu y không thể không ở lại nghe.

- Tôi nôn nóng muốn biết, ngày mười ba tháng năm hôm ấy, anh đang ở đâu, chắc anh lấy làm kỳ lạ lắm phải không?

- Đúng vậy.

- Nhất định là anh nghĩ không ra tại sao tôi hỏi vậy làm gì?

- Tôi nghĩ không ra.

- Hôm ấy là một ngày rất đặc biệt.

Vương đại tiểu thư cầm ly rượu lên, rồi lại đặt xuống, ánh mắt sáng rỡ đó, bỗng nhiên có một màn lệ.

Một hồi thật lâu, cô mới chầm chậm nói tiếp:

- Cha tôi chết ngày hôm đó, chết rất thảm thương, cũng chết rất kỳ quái.

Đặng Định Hầu chau mày hỏi:

- Rất kỳ quái?

Vương đại tiểu thư nói:

- Trường thương đại kích, vốn là những thứ binh khí xung trận ngoài sa trường, trong giang hồ rất ít ai sử dụng thương, nổi tiếng nhờ thương pháp lại càng ít nữa.

Đặng Định Hầu đồng ý:

- Trong giang hồ những tay cao thủ sử dụng thương, tính ra tối đa chỉ có mười ba người.

Vương đại tiểu thư nói:

- Trong mười ba tay cao thủ đó, thương pháp của gia phụ bày vào hàng thứ mấy?

Đặng Định Hầu không nghĩ ngợi gì lập tức nói ngay:

- Đệ nhất.

Không phải y đang nói nịnh, ba mươi năm nay, người sử thương trong giang hồ, không ai thắng nổi lão.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng người lại chết về tay một người sử thương.

Đặng Định Hầu ngăn người ra, một hồi thật lâu mới thở phào một hơi hỏi:

- Chết dưới mũi thương người nào?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không biết.

Cô lại cầm ly rượu lên, rồi lại đặt xuống, tay của cô run đến độ ngay cả ly rượu cũng cầm không vững.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tối hôm đó, cũng khuya lắm, tôi đã đi ngủ, nghe lão nhân gia kêu lên thảm thiết mới bật tỉnh dậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng đợi đến lúc cô chạy tới nơi, hung thủ đã biến mất.

Vương đại tiểu thư dùng sức cắn chặt môi nói:

- Tôi chỉ thấy có bóng người từ cửa sổ phía sau thư phòng của lão nhân gia chạy thoáng qua.

Đặng Định Hầu giành hỏi:

- Người đó có phải là cao lắm không?

Vương đại tiểu thư ngần ngừ, rớt cuộc gật gật đầu, nói:

- Khinh công của hần rất cao.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy cô không đuổi theo?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi có muốn rượt cũng rượt không kịp, huống gì, tôi đang nóng ruột lão nhân gia không biết ra sao.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô không thấy chuyện gì khác khả nghi?

Vương đại tiểu thư cúi đầu nói:

- Lúc tôi vào phòng, lão nhân gia đang nằm gục trong vũng máu.

Máu tươi đỏ lôm, gương mặt trắng bệch, cặp mắt lồi ra, thần sắc đầy vẻ phần nộ và kinh ngạc.

Ông già đến phút cuối cùng cũng không tin được mình bị chết dưới mũi thương của người đó.

Vương đại tiểu thư nói:

- Cây Bá Vương thương của người bị rút ra khỏi tay, bàn tay còn nắm mũi thương của tên đó, mũi thương còn đỏ máu ròng ròng, máu của người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Mũi thương đó còn ở đây không?

Vương đại tiểu thư đã lấy trong người ra một bọc vải màu trắng gói cẩn thận, cô từ từ mở ra.

Mũi thương làm bằng thép ròng, cán thương làm bằng gỗ thường, chỗ bị bẻ gãy không được tề chỉnh, hiển nhiên mũi thương đâm vào người lão rồi, mới bị lão bẻ gãy ra.

Đặng Định Hầu chau mày lại.

Cây thương này chẳng phải là thứ tốt, cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt, lại tiệt binh khí phổ thông nào cũng mua được.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi luyện thương từ lúc bảy tám tuổi, trong tiêu cuộc chúng tôi cũng không ít người luyện thương, có điều chúng tôi chẳng tìm ra được đường dây mối nhợ gì từ mũi thương đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy cô vác cây Bá Vương thương của lão nhân gia để lại, đi tìm những tay danh gia sử thương trong giang hồ khiêu chiến, hy vọng sẽ tìm ra ai là người có thương pháp thắng quá ông ta.

Vương đại tiểu thư cúi đầu thở dài:

- Tôi cũng biết cách này không hay ho gì, nhưng thật tình tôi nghĩ không ra cách gì hay hơn.

Đặng Định Hầu nói:

- Cô thấy thương pháp của Đinh Hỷ xong, mới nghi ngờ y là hung thủ, vì vậy mới bức bách y, hỏi y ngày mười ba tháng năm đang ở đâu?

Vương đại tiểu thư lại càng cúi đầu thấp hơn.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Thương pháp của y quả thật rất cao, ta có thể bảo đảm, trong giang hồ, ít có ai thắng được y, nhưng ta cũng có thể bảo đảm, y không phải là hung thủ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Bây giờ tôi cũng đã rõ, vì vậy... Vì vậy...

Đinh Hỷ bỗng ngắt lời cô, y nói:

- Phụ thân của cô có phải bình thời đi ngủ rất trễ?

Vương đại tiểu thư lắc đầu nói:

- Lão nhân gia trước giờ sinh hoạt vốn rất quy củ, dậy sớm, ngủ cũng sớm.

Đinh Hỷ hỏi:

- Xảy ra chuyện này, lúc đó đã khuya lắm phải không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Lúc đó đã qua canh ba.

Đinh Hỷ nói:

- Bình thời ông ta ngủ rất sớm, hôm ấy khuya rồi còn chưa đi ngủ, chắc là vì ở lại trong thư phòng.

Vương đại tiểu thư chau mày nói:

- Anh nói làm tôi nhớ ra, lão nhân gia có có chỗ khác thường.

Đinh Hỷ nói:

- Một người quen ngủ sớm dậy sớm, tại sao lại phá lệ?

Vương đại tiểu thư ngẩng đầu lên, cặp mắt sáng rỡ.

Đinh Hỷ nói:

- Có phải là vì ông ta đã biết trước tối hôm đó có người lại, thành ra ở lại trong thư phòng chờ?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi vào phòng, trên bàn hình như còn thấy bày hai đôi đĩa, một ít rượu thịt.

Đinh Hỷ nói:

- Cô hình như thấy hay là chắc chắn thấy?

Vương đại tiểu thư nói:

- Lúc đó tâm thần tôi loạn cả, những chuyện đó thật tình không chú ý lắm.

Đinh Hỷ thở ra, cầm ly rượu lên, chậm chậm nhấp một miếng, rồi bỗng hỏi:

- Cây Bá Vương thương bình thời có để trong thư phòng không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Có.

Đinh Hỷ nói:

- Vậy thì không phải vì ông ta biết có người lại, mới đem cây thương chuẩn bị để đó.

Vương đại tiểu thư đồng ý.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng ông ta chuẩn bị rượu thịt.

Vương đại tiểu thư bỗng đứng dậy, nói:

- Tôi nhớ ra rồi, tối hôm đó tôi bước vào phòng, quả thật có thấy hai bộ chén bát rượu thịt.

Đinh Hỷ hỏi:

- Lúc này cô không chắc chắn, bây giờ tại sao lại nghĩ ra được?

Vương đại tiểu thư nói:

- Bởi vì lúc đó tôi không chú ý, về sau, có người ráng đổ rượu vào miệng tôi, chính y cũng uống hai ly.

Cô lại giải thích:

- Lúc đó tôi sắp hôn mê đi, vì vậy lúc này không nghĩ ngay ra được là vậy.

Đinh Hỷ trầm ngâm một hồi, lại hỏi:

- Thư phòng ấy lớn bao nhiêu?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không lớn lắm.

Đinh Hỷ nói:

- Dù thư phòng có lớn đi nữa, nếu có người dùng thương đánh nhau liều mạng trong đó, đồ đạc trong phòng chỉ sợ đổ nát tung beng lên phải không.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng mà...

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng lúc người ta vào phòng, rượu thịt bát đĩa trên bàn vẫn còn y nguyên không bị gì cả.

Vương đại tiểu thư rất cuộc khẳng định:

- Đúng vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Nửa mũi thương chỉ bất quá là mũi thương thể thôi, cán thương có thể dài một trượng hoặc là chỉ có một thước.

Vương đại tiểu thư nói:

- Vì vậy...

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy hung thủ giết phụ thân của cô không nhất định là danh gia sử thương, nhưng hẳn nhất định là bạn của ông ta.

Vương đại tiểu thư không nói gì, chỉ mở tròn cặp mắt, nhìn gã thanh niên trẻ tuổi.

Ánh mắt cô lộ một nét biểu tình của một cô bé lần đầu tiên nhìn thấy châu báu.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì là bạn bè, vì vậy phụ thân của cô mới chuẩn bị rượu thịt trong thư phòng đợi y, y mới có cơ hội thành linh rút cây đoản thương trong người ra, đâm vào chỗ yếu hại của ông ta.

Bởi vì phụ thân của cô không có tỳ cơ hội ngay cả để đề phòng, vì vậy bát đĩa trên bàn cũng không bị đụng phải.

Y lại chậm chậm nhấp một miếng rượu, hững hờ nói:

- Đấy chẳng qua là tôi suy luận ra thôi, tôi nghĩ chưa chắc là đã đúng.

Vương đại tiểu thư lại chăm chú nhìn y một hồi lâu, ánh mắt long lanh, làm như một thiếu nữ lần đầu tiên được đeo đồ nữ trang vào.

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Bây giờ cô cũng đã rõ, cái danh hiệu Đinh Hỷ thông minh ấy từ đâu mà ra.

Vương đại tiểu thư không nói gì, cô từ từ đứng dậy.

Hiện tại cũng đã khuya lắm, ngoài song cửa sao trời lấp lánh, tựa như ánh mắt của cô.

Gió từ dãy núi xa xa thổi về, dãy núi in hình mộng lung.

Cô bước lại song cửa, nhìn về dãy núi mộng lung ấy, một hồi thật lâu, mới chậm chậm nói:

- Tôi có nói, ngày mười ba tháng năm là một ngày rất đặc biệt, không phải chỉ vì hôm đó cha tôi chết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hôm đó còn có điều gì khác thường?

Vương đại tiểu thư nói:

- Phụ thân của tôi đối với thân thể của mình trước giờ rất bảo trọng, bình thời rất ít uống rượu, có điều, mỗi năm đến ngày đó, người đều ngồi một mình uống rượu cho đến sáng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô có bao giờ hỏi ông ta tại sao như vậy không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Có.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông ta nói sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Lần đầu tiên tôi hỏi người, người rất phẫn nộ, còn giảng cho tôi một hồi, nói tôi không được xen vào chuyện người lớn, có điều sau này, người cũng có giải thích cho tôi biết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Giải thích làm sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Người nói, ở Mân Nam một dãy, có phong tục ngày mười ba tháng năm, cúng lễ Thiên Đế Thiên Hậu, hôm đó, nhà nhà ai ai cũng đều tế trời đất, mở tiệc mời bạn bè, cầu xin năm mới cát lợi.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng ông ta có phải người Mân Nam đâu.

Vương đại tiểu thư nói:

- Mẹ tôi là người Mân Nam, phụ thân tôi lúc còn trẻ, hình như ở Mân Nam một thời gian dài.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Trước giờ ta chưa hề nghe nói đến chuyện đó.

Vương đại tiểu thư nói:

- Chuyện đó ít khi người nhắc đến trước mặt người ngoài.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng...

Vương đại tiểu thư bỗng ngắt lời y, nói:

- Kỳ quái nhất là, mỗi năm đến ngày mười ba tháng năm, tính tình của người biến thành nóng nảy, đáng lý ra mỗi ngày người đều có luyện thương một lần, ngày hôm đó ngay cả thương cũng chẳng luyện, từ sáng sớm đã lại ngồi một mình trong thư phòng.

Đặng Định Hầu nói:

- Cô có biết ông ta ở trong thư phòng làm gì không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi có lại nhìn trộm mấy lần, người chỉ bất quá ngồi ngẩn ra ở đó, có lúc tôi còn thấy, người còn đang vẽ một bức họa.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vẽ gì?

Vương đại tiểu thư nói:

- Vẽ xong, người tính đốt nó đi, có điều nhìn đi nhìn lại mấy lần, lại không nỡ, bèn cuộn lại, dấu phía sau thư giá, trong một hộp gỗ ở chỗ rất bí mật.

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên cô có xem qua rồi.

Vương đại tiểu thư gật gật đầu nói:

- Tuy tôi có xem qua, nhưng chẳng thấy có điểm gì đặc biệt, người vẽ bức họa đó xem ra cũng chỉ là một bức sơn thủy phổ thông, mây trắng núi xanh, phong cảnh rất đẹp.

Đinh Hỷ bỗng hỏi:

- Bức họa ấy còn ở đây không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không.

Đinh Hỷ thất vọng chau mày.

Vương đại tiểu thư nói:

- Lúc cha tôi qua đời, tôi mở hộp ra, trong đó thứ gì cũng có, chỉ có bức họa ấy là biến mất.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cô có biết ai lấy nó đi không?

Vương đại tiểu thư lắc lắc đầu, nói:

- Có điều tôi đã nhớ rõ từng chi tiết trong bức họa đó, lúc tôi còn nhỏ cũng đã từng có học vẽ.

Đinh Hỷ lại sáng mắt lên, nói:

- Hiện tại cô có thể vẽ lại cho giống bức họa cho chúng tôi xem thử được không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không chừng tôi có thể thử xem ra sao.

Cô mau mắn đi tìm giấy bút, ngồi xuống lệ làng vẽ ra...

Trời xanh mây trắng, dưới mây trắng có một gò núi màu xanh, ẩn sau đó có một toà lâu màu đỏ.

Vương đại tiểu thư đặt bút xuống, nhìn qua nhìn lại, xem ra rất vừa lòng:

- Vậy chắc cũng được, tôi vẽ tuy không hoàn toàn giống, nhưng cũng không khác bao nhiêu.

Đinh Hỷ chỉ nhìn qua một lần, đã quay đầu đi, y hững hờ nói:

- Bức họa này quả thật không có điểm gì đặc biệt, núi non sông nước như vậy, thiên hạ biết bao nhiêu mà kể.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng trên bức họa đó còn có tám chữ rất đặc biệt.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chữ gì?

Vương đại tiểu thư cầm bút lên:

- Ngũ nguyệt thập tam, viễn tỵ thanh long.

Thanh Long!

Nhìn thấy hai chữ đó, gương mặt của Đặng Định Hầu bỗng biến đổi thật dễ sợ.

Vương đại tiểu thư quay đầu lại, nhìn y chăm chú, từ từ hỏi:

- Gia phụ còn sinh thời, thường nói rằng, người có kiến thức quảng bác nhất, chính là Thần Quyền Tiểu Gia Cát.

Đặng Định Hầu cười cười, cười rất là gượng gượng.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi biết lão nhân gia trước giờ chưa hề nói dối, vì vậy...

Đặng Định Hầu thở ra hỏi:

- Rốt cuộc cô muốn hỏi ta điều gì?

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông có biết Thanh Long Hội không?

Cô bỗng hỏi thẳng ra câu đó, Đặng Định Hầu hình như cũng giật nảy mình lên.

Thanh Long Hội!

Dĩ nhiên y biết Thanh Long Hội.

Nhưng mỗi lần y nghe nói tới cái tổ chức đó, hình như sau lưng y đang có con rắn xanh đang bò trên đó.

Vương đại tiểu thư nhìn y chăm chú, chầm chậm nói:

- Tôi nghĩ nhất định là ông biết. Nghe nói ba trăm năm nay, tổ chức đáng sợ nhất trong giang hồ chính là Thanh Long Hội.

Đặng Định Hầu không phủ nhận, y cũng không thể phủ nhận.

Bởi vì đó là sự thật.

Không ai biết được Thanh Long Hội tổ chức ra thế nào, cũng không ai biết được thủ lãnh tổ chức ấy là ai.

Nhưng ai ai cũng biết, Thanh Long Hội tổ chức rất nghiêm mật, thế lực rất rộng lớn, thủ đoạn rất ác độc, không một môn phái nào có thể bì kịp.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nghe nói phân đà bí mật của Thanh Long Hội bố trí khắp nơi trong thiên hạ, tới cả ba trăm sáu mươi lăm chỗ.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Một năm cũng tẩu xảo có ba trăm sáu mươi lăm ngày, vì vậy Thanh Long hội bèn lấy ngày tháng ra làm biểu hiệu cho phân đà, "ngũ nguyệt thập tam", chắc là một trong những phân đà của họ.

Đặng Định Hầu nói:

- Không lẽ cô cho là cái chết của phụ thân cô có liên quan tới Thanh Long hội?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tuy người đã già rồi, tai mắt vẫn còn linh mẫn lắm, hôm nọ tôi đứng ngoài nhìn lén, không chừng người đã phát hiện ra.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không lẽ cô cho là bức họa ấy ông ta vẽ cốt ý cho cô xem sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Rất có thể là vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao ông ta làm vậy?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không chừng lúc người ở Mân Nam đã có kết cừu kết oán gì với Thanh Long hội, người biết Thanh Long hội nhất định sẽ tìm lại, vì vậy mới dùng cách này để cho tôi biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng...

Vương đại tiểu thư ngắt lời y:

- Lúc người còn sống không muốn nói cho tôi biết, nhưng sợ bị người khác ám toán mình, vì vậy cố ý để lại đường dây mối nhợ, để tôi biết kẻ gia hại là Ngũ Nguyệt Thập Tam, tổ chức nằm ở cái gò núi xanh xanh đó.

Đặng Định Hầu thở dài nói:

- Dù có đúng như vậy, cô cũng không nên quên bốn chữ phía sau, "Viễn Tỵ Thanh Long".

Vương đại tiểu thư nắm chặt hai nắm tay, cặp mắt đầy những lệ:

- Tôi cũng biết Thanh Long hội rất đáng sợ, nhưng tôi vẫn phải báo thù cho lão nhân gia.

Đặng Định Hầu nói:

- Cô có đủ sức?

Vương đại tiểu thư nói:

- Bất kể ra sao, tôi đều muốn thử trước rồi tính.

Cô dùng sức chùi sạch nước mắt, nói tiếp:

- Hiện tại tôi chỉ hận không biết cái gò núi xanh xanh này ở đâu thôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chuyện khác cô đều biết cả sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi đã biết lão đại của phân đà Ngũ Nguyệt Thập Tam là ai rồi.

Đặng Định Hầu thay đổi sắc mặt hỏi:

- Là ai?

Vương đại tiểu thư không trả lời trực tiếp vào câu hỏi, cô chậm chậm nói:

- Người này quả thật là bạn thân của cha tôi, tối hôm đó, cha tôi quả thật đang chờ hắn.

Cô quay đầu lại nhìn Đinh Hỷ nói:

- Những chuyện đó tôi chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng lúc này anh đã nhắc nhở tôi nghĩ ra rất nhiều chuyện.

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Lúc này tôi đã nói, lối suy nghĩ của tôi cũng chưa chắc là chính xác.

Vương đại tiểu thư cười lên một tiếng, cô bỗng hỏi:

- Anh có biết tại sao tôi không lại nhà Hùng Cửu không?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Đại tiểu thư nói đi là đi, nói không đi là không đi, cần gì phải có lý do.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi có lý do.

Hình như cô không nghe ra Đinh Hỷ đang lộ vẻ châm chọc, không thấy cô tức giận gì, cô lại nói tiếp:

- Bởi vì hôm đó trên đường đi, tôi gặp một người.

Đinh Hỷ nói:

- Trên đường rất có nhiều người.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng người này lại là người tôi nằm mơ cũng không ngờ được sẽ gặp ở đó.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Lúc đó trời còn chưa sáng hẳn, trên mặt hắt lại có mang mặc nạ da người, hắt nhất định nghĩ rằng tôi không nhận ra hắt, nhưng tôi vẫn còn đặc biệt phải để ý đề phòng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Bởi vì lúc đó tôi nghĩ rằng, cha tôi rất có thể chết dưới tay hắt, nếu hắt biết tôi nhận ra được hắt, nhất định sẽ không chịu buông tha cho tôi.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy làm cô sợ quá không dám tới luôn nhà Hùng Cửu?

Vương đại tiểu thư viền mắt đỏ cả lên, cô cắn chặt môi nói:

- Bởi vì tôi biết mình không phải là đối thủ của hắt.

Đặng Định Hầu nhin không nổi lại mở miệng hỏi:

- Y rốt cuộc là ai?

Vương đại tiểu thư lại tránh câu hỏi, nói:

- Nhưng lúc đó tôi còn chưa chắc được là đúng hay sai.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Lúc này nghe anh phân tích một hồi, tôi mới chợt nghĩ ra, tối hôm cha tôi chết, cái kẻ người đang chờ chính là hắt.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ cô đã có thể chắc chắn được?

Vương đại tiểu thư nói:

- Ừ.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng cô còn chưa dám nói ra.

Vương đại tiểu thư nói:

- Bởi vì... Bởi vì dù tôi có nói ra, các vị cũng không chịu tin.

Đinh Hỷ nói:

- Nếu vậy, cô bắt tất phải nói ra.

Y rót cho mình một ly rượu, ngồi uống một mình, xem ra không có vẻ gì là muốn nghe cả.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng trong phòng còn có lưu lại mùi thuốc trên người hắn, tôi vừa ngửi là biết hắn đã từng vào thư phòng.

Hiện tại Đinh Hỷ có châm chọc cô cách mấy, cô vẫn nhìn được, làm như không hiểu:

- Tối hôm qua, khi tôi gặp hắn, đúng lúc hắn vừa bôi thuốc, từ xa tôi đã ngửi được cái mùi đó, vì vậy, tôi chẳng cần phải nhìn mặt hắn, cũng biết hắn là ai.

Cô lại nói tiếp:

- Chính vì hắn có một thứ bệnh gì đó, vì vậy mà giọng nói của hắn cũng có chỗ khác với người thường, chỉ cần để ý nghe vài lần, nhất định có thể phân biệt ra được.

Tuy Đặng Định Hầu không mở miệng ra, biểu tình trên gương mặt đã làm chứng cho lời nói của cô.

Y thật không ngờ một cô tiểu thư từ nhỏ tới lớn quen thói được nuông chiều như vậy, mà lại là người tế nhị đến thế.

Vương đại tiểu thư chăm chú nhìn y nói:

- Tôi nghĩ nếu ông gặp hắn, ông cũng nhất định phân biệt ra được.

Đặng Định Hầu chỉ còn nước gật đầu.

Vương đại tiểu thư nói:

- Mười ba tháng năm cách tháng bảy còn tới bốn mươi bảy ngày, khoảng thời gian đó quá đủ cho hần trở về lại Quan ngoại, chờ ông lại đón hần.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng năm nay...

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi cũng biết hơn hai tháng trước hần có ra khỏi quan, khoảng thời gian đó cũng đủ cho hần lén lút trở về lại.

Đặng Định Hầu thở ra một hơi dài nói:

- Cô nói vậy cũng không phải là không có lý, nhưng cô quên mất một điểm. Bách Lý Trường Thanh và cha cô giao tình rất đậm, y có lý do gì đi giết cha cô?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không chừng bởi vì cha tôi kiên quyết không chịu gia nhập vào liên minh bọn ông, không những vậy còn không nể mặt hần, vì vậy hần mới hận trong lòng. Cũng không chừng hần là người trong Thanh Long hội, phân đà chủ của Ngũ Nguyệt Thập Tam, muốn uy hiếp cha tôi chuyện gì đó, cha tôi không chịu, hần bèn hạ độc thủ.

Đặng Định Hầu nói:

- Không lẽ cô đã chắc chắn y là hung thủ sao?

Vương đại tiểu thư nắm chặt hai nắm tay lại nói:

- Tôi nghĩ không ra còn ai khác nữa.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng lý do của cô thật tình không đủ, không những vậy cô chẳng có chứng cứ gì cả.

Vương đại tiểu thư nói:

- Bởi vậy tôi phải tìm cho ra chứng cứ.

Cô lại nói bổ sung vào:

- Muốn tìm ra chứng cứ, phải tìm cho được Bách Lý Trường Thanh, bởi vì hắn vốn là chứng cứ sống sờ sờ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô biết y đang ở đâu không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhất định là đang ở cái chỗ gò núi xanh xanh đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô có biết cái gò núi xanh xanh đó ở đâu không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi không biết.

Cô buồn rầu thở ra:

- Huống gì, dù tôi có tìm ra được chỗ đó, dù tôi có tìm ra được Bách Lý Trường Thanh, tôi cũng chẳng phải đối thủ của hắn, vì vậy...

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy, cô nhất định phải tìm người giúp sức.

Vương đại tiểu thư nói:

- Không những vậy, còn phải là người rất đặc lực.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô đã chọn tôi?

Vương đại tiểu thư nói:

- Không phải.

Cô trả lời rất thẳng thắn, cô quả thật là một người rất bộc trực.

Đặng Định Hầu cười cười, y cười có chỗ hơi gượng gạo.

Đây là một chuyện thật phiền phức, tránh đi được là tốt nhất, nhưng không biết tại sao, trong lòng y lại có vẻ thất vọng.

Vương đại tiểu thư nói:

- Bách Lý Trường Thanh vũ công không những cực cao, mà còn là một lão hồ ly tinh.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vì vậy cô phải tìm một tay trợ thủ không những có võ công cao hơn y, mà còn xảo hoạt hơn nữa.

Vương đại tiểu thư gật gật đầu, ánh mắt đã bắt đầu hướng về Đinh Hỷ.

Đinh Hỷ đang uống rượu, hình như không nghe bọn họ đang nói gì.

Đặng Định Hầu liếc qua y một cái, mỉm cười nói:

- Không những vậy người đó còn phải biết giả bộ ngu xuẩn.

Vương đại tiểu thư bỗng nhiên đứng dậy nâng ly hướng về Đinh Hỷ nói:

- Chuyện đã như vậy, tôi cũng biết anh sẽ không muốn giúp đỡ tôi, nhưng vì giang hồ đạo nghĩa, tôi hy vọng anh vui lòng đáp ứng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Đáp ứng cô chuyện gì?

Vương đại tiểu thư nói:

- Giúp tôi đi tìm Bách Lý Trường Thanh, tra rõ chuyện này rốt cuộc đầu đuôi ra sao.

Đinh Hỷ nhìn cô, bỗng nhiên bật cười, có điều nụ cười chẳng phải là loại làm cho người ta thân thiết vui thích.

Y cười còn hơn là cây trùy.

Vương đại tiểu thư đang còn cầm ly rượu ở đó, môi cắn chặt lại thiếu điều muốn phá ra.

Đinh Hỷ nói:

- Cô không phải là người hồ đồ, tôi hy vọng cô hiểu rõ dùm cho một chuyện.

Vương đại tiểu thư nói:

- Anh nói đi.

Đinh Hỷ nói:

- Ngay cả lúc cô chính mắt mình trông thấy, còn chưa chắc đã chính xác, huống gì là dùng mũi người thấy. Chỉ có một điểm đó, cô nói người ta là hung thủ, trừ cô ra, chỉ sợ chẳng còn người thứ hai nào chịu tin.

Bàn tay cầm ly rượu của Vương đại tiểu thư đã muốn run rẩy, cô hỏi:

- Anh... Anh cũng không tin?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi chỉ tin một mình tôi.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Nếu vậy tại sao anh không tự mình đi điều tra cho rõ chân tướng đi?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Bởi vì tôi chỉ có một mạng người, tôi còn chưa muốn đem giao cái mạng của tôi cho người khác, lại càng không muốn giao cho cô.

Y bỗng đứng dậy, móc ra một đỉnh bạc, để trên bàn:

- Tôi uống hết bảy ly rượu, đây là tiền rượu, chúng ta không ai thiếu nợ ai.

Nói xong câu đó, y lập tức bỏ đi không quay đầu lại.

Gương mặt của Vương đại tiểu thư đã xanh lè ra, cô chụp lấy thỏi bạc, hình như muốn ném ra, tốt nhất là ném ngay vào mũi của Đinh Hỷ.

Nhưng bàn tay cô bỗng từ từ đặt xuống, cô còn thu thỏi bạc vào trong người, trên mặt còn lộ vẻ mỉm cười.

Đặng Định Hầu ngược lại dần mặt ra, y nhin không nổi hỏi:

- Cô không tức giận sao?

Vương đại tiểu thư mỉm cười nói:

- Tại sao tôi phải tức giận?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại sao cô không tức giận?

Vương đại tiểu thư nói:

- Bách Lý Trường Thanh quả thật là một người đáng sợ, Thanh Long Hội càng đáng sợ, tôi muốn y làm chuyện mạo hiểm quá như vậy, dĩ nhiên là y phải suy nghĩ chính chắn trước đã.

Đặng Định Hầu nói:

- Hình như không phải y đang suy nghĩ, mà là từ chối thẳng thừng.

Vương đại tiểu thư nói:

- Dù bây giờ y từ chối, sau này y sẽ đáp ứng thôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô có cách nào chắc ăn?

Ánh mắt của Vương đại tiểu thư sáng rỡ, cô nói:

- Tôi chắc, bởi vì tôi biết y thích tôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô nhìn ra được sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Dĩ nhiên là tôi nhìn ra, bởi vì tôi là đàn bà, chuyện đó chỉ cần là đàn bà, ai cũng nhìn ra.

Đặng Định Hầu bật cười, cười lớn:

- Chuyện đó, dù là đàn ông cũng nhìn ra được.

Y vừa cười vừa bước ra đuổi theo Đình Hỷ.

Đình Hỷ hỏi:

- Ông nhìn ra chuyện gì?

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ta nhìn thấy trước mặt có một cái hang lớn, sớm muộn gì người cũng lọt vào đó.

Đình Hỷ nghinh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Ông thấy lầm rồi.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đình Hỷ nói:

- Người rớt xuống không phải là tôi, mà là ông!

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 9

Bách Lý Trường Thành

cỗ xe ngựa còn đang đứng đợi phía ngoài, nhưng gã đánh xe đã đi đâu mất.

Đinh Hỷ nhảy lên chỗ đánh xe, rút cây roi ngựa ra, Đặng Định Hầu đành phải để cho y ngồi trước.

Y biết Đinh Hỷ nhất định biết đánh xe, nhưng y không ngờ Đinh Hỷ đánh xe còn gấp rút hơn cả đứa bé muốn đi tiểu.

cỗ xe chạy như điên cuồng ra ngoài thành.

- Chúng ta đang đi đâu đây?
- Tìm một nơi để ngủ.
- Ngoài thành có chỗ ngủ?
- Trong xe này, có thể ngủ được hai người.

Đặng Định Hầu thở ra, y chẳng nói gì nữa. Có những người trời sinh ra có bản lãnh làm cho người khác đi theo mình, Đinh Hỷ chính là hạng người đó.

Nếu như ai gặp phải hạng người đó, họ cũng đành phải ngủ trên xe giống như y.

Xe ra khỏi thành lại càng chạy nhanh. Đinh Hỷ vênh mặt lên, Đặng Định Hầu cũng đành phải nhắm mắt lại, hai người hiển nhiên đều có tâm sự trong lòng.

Nào ngờ Đinh Hỷ lại mở miệng hỏi trước:

- Tại sao ông không nói gì vậy?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Ta đang nghĩ...

Đinh Hỷ hỏi:

- Nghĩ gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Nghe nói bên hắc đạo cũng có rất nhiều người tổ chức liên minh với nhau, để đối phó với Khai Hoa Ngũ Kỳ.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Từ khi Nhạc Lâm chết tới giờ, dĩ nhiên bọn họ lại càng muốn tiến hành chuyện này lệ hơn nữa.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Tổ chức liên minh này, nếu đụng độ nảy lửa với bọn ta, nhất định thiên hạ sẽ đại loạn.

Đinh Hỷ nói:

- Ngao cò đánh nhau, ngư ông thủ lợi.

Đặng Định Hầu nói:

- Có điều muốn làm ngư ông, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Người xem ai có đủ tư cách làm được ngư ông?

Đinh Hỷ nói:

- Thanh Long hội.

Đặng Định Hầu thở ra hỏi:

- Chỉ có Thanh Long hội thôi sao?

Ánh mắt của Đinh Hỷ loang loáng, y hỏi lại:

- Có phải ông đang muốn nói, chỉ có Bách Lý Trường Thanh là có đủ tư cách nhen nhúm trận lửa này lên?

Đặng Định Hầu không trực tiếp trả lời vào câu hỏi, y than thở:

- Xem ra đây quả thật là một trận lửa khổng lồ, ai ai cũng sẽ bị cháy đen mày đen mặt, trừ phi..

Đinh Hỷ xen vào:

- Trừ phi chúng ta có thể truy tìm ra được tên hung thủ thiên tài ấy.

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Ta vẫn còn nghĩ, người giết lão Vương là người giết Vạn Thông và Nhạc Lân.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, tên gian tế trong bọn của ông cũng là hăn.

Đặng Định Hầu nói:

- Cái chết của lão Vương, nhất định là có liên hệ rất mật thiết với chuyện này, lão ta kiên quyết không tham dự vào liên minh tiêu cuộc, nhất định có nguyên do gì đặc biệt.

Đinh Hỷ nói:

- Đây là lối suy nghĩ của ông, không phải của tôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người nghĩ thế nào?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Tôi chỉ bất quá là một tên vô danh tiểu tốt thế thôi, tùy tiện nghĩ sao cũng không quan hệ gì.

Đặng Định Hầu nói:

- Có quan hệ.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nhìn y lom lom nói:

- Bởi vì ta cảm thấy được, trong lòng người có ẩn tàng bí mật gì đó rất nhiều, nếu người không chịu nói ra, chuyện này nhất định sẽ không có ngày trở thành rõ ràng minh bạch.

Ánh mắt của y cũng biến thành bén nhọn như hai quả trùy.

Đinh Hỷ bật cười.

Không phải là nụ cười như quả trùy, mà là nụ cười thân thiết làm cho người ta vui thích.

... Trùy đụng phải trùy, sẽ không khỏi nảy lửa lên.

... Nhưng cái mỉm cười làm cho người ta vui thích của y, ngay cả trùy cũng đâm không vào.

Đặng Định Hầu cũng bật cười, y bỗng nhiên đổi qua chuyện khác, y hỏi:

- Người có biết chỗ khả ái nhất của người ở đâu không?

Đinh Hỷ lắc lắc đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ở cặp mắt.

Đinh Hỷ đang dụi mắt.

Đặng Định Hầu lại hỏi:

- Người có biết cặp mắt của người tại sao lại khả ái nhất không?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông nghĩ là tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại vì cặp mắt của người không biết nói dối, chỉ cần người nói dối, cặp mắt của người sẽ biến thành ra đặc biệt, thành ra kỳ quái.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông đã thấy rồi à?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy đã ba bốn lần.

Đinh Hỷ nói:

- Thế à?

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ cần người đề cập đến Vương đại tiểu thư, cặp mắt của người biến thành kỳ quái.

Đinh Hỷ nói:

- Thế à?

Đặng Định Hầu nói:

- Người nhìn cô ta vẽ gò núi xanh xanh ấy, cặp mắt cũng biến thành như vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì trong lòng tôi tuy thích cô ta, ngoài miệng thì cố ý chê bai; bởi vì rõ ràng là tôi biết cái chỗ gò núi xanh xanh đó, tôi lại cố ý không biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Không sai tí nào.

Đinh Hỷ lại cười phì lên.

Đặng Định Hầu nói:

- Còn nữa. Lúc người phát hiện người khác lừa dối người, cặp mắt cũng biến thành kỳ quái như vậy.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông đã thấy rồi à?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy hai lần.

Đinh Hỷ hỏi:

- Hai lần nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc Tô Tiểu Ba bỏ đi, người lấy ánh mắt đó nhìn theo.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông cho là tôi nghi ngờ y chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Không chừng y mới là kẻ gian tế trên Ngã Hồ Cương, Vạn Thông chỉ bất quá bị y lợi dụng thế thôi, vì vậy sau đó bị giết đi bịt miệng. Nhạc Lâm phát hiện ra bí mật của y, mới trói y bỏ vào địa lao. Tuy người cứu y, đến lúc y về đến Ngã Hồ Cương, chưa chắc y sẽ nói thật.

Đinh Hỷ rút cuộc thở ra nói:

- Y mà nói láo, quả thật có thể nói người chết thành sống lại, người sống thành người chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vậy ta không hiểu.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông không hiểu chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

-Rõ ràng là người nghi ngờ y, tại sao lại thả y ra?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông nghĩ sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Có phải vì người muốn lợi dụng y, tìm tới kẻ hung thủ thiên tài đó? Bởi vì y vốn là một đường dây sống sờ sờ đó?

Đinh Hỷ lại thở ra nói:

- Trong bụng tôi nghĩ sao, xem ra ông còn hiểu rõ hơn cả chính tôi.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Còn thêm một lần ta thấy nét mặt kỳ quái của người, là ở Hạnh Hoa Thôn, trong căn phòng Tiểu Mã đang dưỡng thương.

Đinh Hỷ hỏi:

- Không lẽ lúc đó tôi cũng nhìn y cái kiểu kỳ quái đó?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Lúc đó chắc là người thấy y có chỗ không được thành thật lắm.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì y bỗng biến thành ra thật thà, nằm yên trên giường không lộn xộn gì cả.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Không những vậy, ngồi nói chuyện với chúng ta cả nửa ngày, ngay cả một câu "con mẹ nó" cũng không nghe nói.

Đinh Hỷ thở dài nói:

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó thay, một người mà biến đổi tính tình như vậy, ít nhiều gì cũng có cái tật gì đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Người phát hiện y chạy theo Đỗ Nhược Lâm, tuy tức giận, nhưng không có tí gì sốt ruột.

Đinh Hỷ nghinh mặt lên lạnh lùng nói:

- Đây là chính y tình nguyện như vậy, tại sao tôi lại phải nóng ruột?

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc người gặp Vương đại tiểu thư, người cũng chẳng hỏi gì đến chuyện đó.

Đinh Hỷ nói:

- Cô ta chẳng đề cập tới, tại sao tôi phải nói?

Đặng Định Hầu nói:

- Cô ta thật tình nên nói chuyện đó với người, người cũng nên hỏi cô ta chuyện đó, tại sao hai người lại không ai đề cập tới?

Đinh Hỷ bỗng cười nhạt nói:

- Cô ta không hỏi, không chừng bởi vì cô ta chẳng cần phải hỏi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì Tiểu Mã ở đó?

Đinh Hỷ nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì tuy tính tình của y bướng bỉnh, trái tim của y lại mềm xèo, nếu Vương đại tiểu thư nhờ Đỗ Nhược Lâm lại nhờ y giúp đỡ, y nhất định sẽ không từ chối.

Đinh Hỷ nói:

- Y đã tự mình đi làm kẻ ngu xuẩn, tôi hà tất phải lo gì cho mệt.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Phải có vài người đi làm chuyện ngu xuẩn chứ, thế giới này ai cũng thông minh, không phải là quá chán phèo sao?

Đinh Hỷ cười nói:

- Chỉ tiếc là dạo sau này, người chân chính ngu xuẩn càng lúc càng thấy ít đi.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ít nhất ta cũng không thể tự xưng mình là kẻ ngu xuẩn.

Đinh Hỷ nói:

- Ông không ngu, Vương đại tiểu thư cũng không ngu.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là tôi biết cái gò núi xanh xanh ấy ở đâu, ông thấy được tôi đang nói dối, cô ta sao còn không thấy được?

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng không thấy cô ta hỏi nà theo.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì cô ta đâu cần phải hỏi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì cô ta đã biết nơi đó là đâu rồi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì người không nói, Tiểu Mã nhất định sẽ nói cho cô ta biết.

Đinh Hỷ nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Dù Tiểu Mã có là người ngu xuẩn đi nữa, chắc y cũng nhìn ra được đó là Nga Hổ Cường.

Đinh Hỷ bỗng nhiên vung roi lên, đánh mạnh vào mông ngựa.

Thật tình y muốn đánh cho Tiểu Mã một trận đòn, thành ra y đành phải lấy con ngựa kéo xe thế vào đó.

Con ngựa kéo xe cũng phấn nộ cả lên, hý một tiếng dài, xông vào khu rừng thưa bên cạnh, không chịu đi thêm một bước.

Đinh Hỷ bèn ngừng xe lại đó.

Y chậm chậm xuống xe, cuộn roi ngựa lại, treo lên cành cây, miệng lẩm bẩm:

- Một người đã muốn làm kẻ ngu thì cứ để cho y làm; ngựa mà đã quyết tâm không chịu đi thì cứ để cho nó ngừng.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn y, bỗng cười lên một tiếng:

- Không chừng người đã tính nghỉ ngơi lại đây.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Có một số người làm chuyện gì cũng phải lòng vòng, rõ ràng là chuyện muốn làm, nhưng thà y tốn sức gấp mấy lần, nhường cho người khác làm giúp y.

Đinh Hỷ nói:

- Những người đó có tật gì chắc.

Đặng Định Hầu nói:

- Không có lấy một cái tật.

Đinh Hỷ nói:

- Vậy thì tại sao họ làm vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y làm nhiều chuyện chỉ có kẻ ngu mới làm, y không muốn để người khác thấy mình là kẻ ngu có hảo tâm, thà người khác cho mình là kẻ tàn bạo còn hơn.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông cho tôi là hạng người đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Không sai tý nào.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tôi sợ ông nghĩ tôi là kẻ ngu sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Người cũng sợ ta hỏi người, trong thành có ít nhất bảy tám chục căn khách sạn lớn có nhỏ có, tại sao người không lại, mà cứ đến cái chỗ quỷ quái này để chịu khổ?

Đinh Hỷ nói:

- Hình như ông không hỏi tới?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta chẳng cần phải hỏi.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ta biết, muốn đến Nga Hồ Cương, phải đi qua con đường này.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông còn biết gì nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta còn biết, người tính đúng là Vương đại tiểu thư và Tiểu Mã sẽ lại Nga Hồ Cương, bọn họ đều là những người nóng nảy, không chừng tối nay đã bắt đầu khởi hành.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, tôi ở nơi này chờ.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Nếu có ai khác đòi làm kẻ ngu, không chừng người cũng để người ta làm, nhưng Tiểu Mã không phải là ai xa lạ, y là bạn của người, y là huynh đệ của người.

Y mỉm cười, cầm lấy cây roi treo trên cây nói tiếp:

- Đợi y đến đây, người có lấy cây roi này quấn vào cổ y không?

Đinh Hỷ nhìn y, bỗng nhiên cũng cười theo nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Người hỏi đi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông nghĩ ông là cái thứ gì? Ông là con sâu trong bụng tôi chẳng?

Đặng Định Hầu muốn cười, nhưng y không cười.

Gió từ xa truyền lại tiếng xe ngựa đang chạy, tiếng động còn rất nhỏ, cỗ xe còn cách rất xa.

Đinh Hỷ đã xông ra khỏi rừng, nằm phục xuống vệ đường, áp tai xuống mặt đất.

Đặng Định Hầu cũng theo ra, hạ giọng hỏi y:

- Có phải bọn họ đang lại đây?

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu vội vã hỏi:

- Sao người biết không phải?

Đinh Hỷ nói:

- cỗ xe trống rỗng, trong xe không có người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người nghe ra được sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Thì ra lỗi tai của người còn thính hơn cả Vương đại tiểu thư.

Tiếng xe bỗng lại gần, nghe phảng phất có tiếng roi ngựa đang đánh.

Nếu đã là cỗ xe không, tại sao lại đi gấp rút như vậy?

Đinh Hỷ bỗng nói:

- Trong xe tuy không có người, nhưng có chở một thứ đồ rất nặng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Nặng bao nhiêu?

Đinh Hỷ nói:

- Nặng chừng bảy tám chục cân.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Sao người biết đó không phải là người?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì người sẽ không đi đụng đầu vào nóc xe như vậy.

Tai của y còn chưa rời khỏi mặt đất, nghe được có thứ đồ đang đụng vào nóc xe không ngớt.

Một thứ đồ nặng bảy tám chục cân, đụng được tới nóc xe.

Đặng Định Hầu sáng mắt lên:

- Không lẽ là Bá Vương thương?

Đình Hỷ nói:

- Rất có thể.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người đánh xe không lẽ là Vương đại tiểu thơ?

Đình Hỷ không mở miệng ra.

Y đã thấy cỗ xe lớn đen xì, trong màn đêm chạy như bay lại, người đánh xe mặc áo đen, trên đầu đội chiếc mũ làm bằng cỏ tranh.

Nếu người này là Vương đại tiểu thơ, cô làm như vậy, ắt hẳn không phải là không có lý do.

Hành động của cô phải cần bí mật, nhất định không thể để đối phương phát hiện hành tung của mình, vì vậy tuy gấp rút phải đi, nhưng vẫn không cưỡi ngựa, ngựa tuy nhanh hơn xe, nhưng không có chỗ đem theo cây Bá Vương thương.

... Tại sao Tiểu Mã không có ở đó?

... Có phải bọn họ đã ước hẹn sẵn gặp nhau ở phía trước?

Đặng Định Hầu càng hạ giọng xuống hỏi khẽ:

- Chúng ta đi theo xem thử được không?

Đình Hỷ lạnh lùng nói:

- Có gì mà xem?

Đặng Định Hầu nói:

- Người không đi, ta đi.

Bấy giờ cỗ xe đã chạy như bay lại, kẻ đánh xe vì vội vã đi đường, chẳng chú ý gì đến chung quanh.

Đặng Định Hầu rùn người xuống, đã như mũi tên bắn vọt ra.

Đặng Định Hầu búng người một vòng, một bàn tay đã nhẹ nhàng chụp lấy càng xe phía sau, giống như một chiếc lá treo tòn teng theo xe.

cỗ xe xông về phía trước mười trượng, chớp mắt đã biến vào trong đêm tối, Đặng Định Hầu hình như còn đang hướng về phía Đinh Hỷ vẫy vẫy tay.

Đinh Hỷ đưa mắt nhìn theo cỗ xe biến đi, bỗng thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Giả như có người phía trước cũng đang áp tai nghe động tĩnh, nhất định họ sẽ lấy làm kỳ quái, rõ ràng là cỗ xe không, tại sao bây giờ lại có thêm một người nữa?

Y thả người xuống, nằm trên mặt đất, yên lặng nhìn sao đêm đang lấp lánh trên bầu trời.

Ánh sao chiếu trong mắt y, ánh mắt y quả thật chứa chấp bao nhiêu là bí mật.

Trong bóng đêm ở phía trước, quả thật có người cũng giống như y, đang áp tai xuống mặt đường nghe ngóng.

Gương mặt của y bơ bơ bạch bạch, nhìn kỹ, sẽ thấy y đang mang mặt nạ.

Ngoài ra còn có một người cũng đang nằm phục không động đậy bên cạnh, trừ tiếng xe đang chạy đằng xa, bốn bề chỉ có nghe tiếng thở của hai người, trong đó có một người hơi thở hơi gấp rút.

- Kỳ quái.

Người áo đen mang mặt nạ bỗng nói:

- Rõ ràng là cỗ xe không, tại sao bây giờ lại có thêm một người nữa?

- Có phải có người lên xe giữa đường?

- Nhưng xe chạy có ngừng đâu.

- Không chừng y len lén nhảy lên, không chừng người đánh xe còn không biết đã có thêm một người nữa.

Người này lúc nhìn đồng bạn, thần sắc lộ vẻ sợ hãi và cung kính, cặp mắt linh động giao hoạt, liếc qua liếc lại không ngừng, rõ ràng là Tô Tiểu Ba chứ

còn ai.

Người đồng bạn của y là ai?

Tô Tiểu Ba nói:

- Nếu quả thật người này nhảy lên xe mà người đánh xe không hay biết gì, khinh công của y nhất định là không kém cỏi, không chừng đó là Đinh Hỷ.

Người áo đen mang mặc nạ cười nhạt một tiếng nói:

- Các người hai người đều đáng chết cả.

Tô Tiểu Ba dần mặt ra, y biến hẳn sắc mặt nói:

- Hai... Hai người chúng tôi?

Người mặc áo đen lạnh lùng nói:

- Người thì nói nhiều, hẳn thì nhiều chuyện.

Tô Tiểu Ba lập tức câm miệng lại, sợ quá không dám thở mạnh.

Hơi thở của người áo đen ra vẻ cấp xúc, y bỗng lấy từ trong người ra một bình ngọc, đổ ra một viên thuốc màu đen, nuốt vào trong họng.

... Bình ngọc vừa mở ra, lập tức có mùi thuốc bay vào trong gió.

... Không lẽ người này quả thật là Bách Lý Trường Thanh?

... Không lẽ Bách Lý Trường Thanh quả thật là hung thủ giết người?

cỗ xe chạy gần lại.

Người áo đen nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra, ánh mắt sáng rực tứ phía, y bỗng hỏi:

- Người có đem theo ám khí không?

Tô Tiểu Ba gật gật đầu.

Người áo đen nói:

- Lấy ám khí của người nhắm vào ngựa mà phóng vào, ta đối phó hai người kia.

Tô Tiểu Ba lại gật gật đầu.

Y vẫn còn chưa dám mở miệng ra, người áo đen mới nói nhẹ nhẹ một câu, còn hữu hiệu hơn cả quân lệnh phát ra ngoài sa trường.

Người áo đen loang loáng cặp mắt, cười nhạt nói:

- Bất kể tên nào lại đây, đã lại là phải chết.

... Nếu lại đây không phải là người y muốn giết?

Y chẳng thèm để ý.

Y giết lầm người cũng chẳng sao, người khác chết hay sống, trước giờ y không hề để vào trong lòng.

Xe ngựa chạy gấp rút, gió lạnh thổi vào mặt.

Đặng Định Hầu đeo nhẹ nhàng sau xe, rất thỏa mãn với thân thủ của mình.

Y lấy vợ cũng đã lâu năm, vợ của y eo nhỏ đùi dài, là một người đàn bà rất nhiệt tình, qua bao nhiêu năm ân ái, vợ chồng rất hòa hợp với nhau, y trước giờ rất hài lòng với vợ mình.

Có điều, đàn bà sinh con xong, tình huống có chỗ khác đi.

Vì vậy mấy năm gần đây, y ít khi ngủ ở nhà, đàn bà bên ngoài đại khái chịu đựng hơn là bà vợ trong nhà, lại trẻ hơn nữa.

Về phương diện đó, y vốn rất nổi danh.

Ông trời cũng có vẻ rất chiều cố đến y, bảy tám năm sinh hoạt hoang đường như vậy, thể lực của y cũng còn rất khá, phản ứng vẫn còn nhạy bén như thuở nào, thân thủ vẫn còn nhanh nhẹn như thuở nào, xem ra y vẫn còn là một người trẻ trung.

Bà vợ của y eo lưng đã có bề lớn ra rất nhiều, một người đàn bà sinh hoạt không được hài lòng cho lắm, thường thường sẽ hay "ăn" để phát tiết.

Tính tình bà ta cũng càng lúc càng nóng nảy, bởi vì không có chuyện gì có thể thay thế được chồng mình. Tuy bà ta ăn ngon, mặc đẹp, trong lòng luôn luôn có chỗ sâu khổ không có nơi phát tiết.

Nghĩ đến ân ái nồng nhiệt của những ngày mới tân hôn, y bỗng cảm thấy có điều không phải với bà vợ. Y quyết định lần này trở về nhà, nhất định sẽ ở lâu thêm mấy ngày, cũng không chừng sinh thêm một đứa con trai nữa.

Cỗ xe rung động một cái, y bỗng nhiên từ trong mộng sức tỉnh, bất giác bật cười.

- Giờ phút này, tại sao mình lại đi nghĩ đến chuyện như vậy?

Tại sao người ta trong những tình huống kỳ quái, lại đi nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ?

Chuyện gì làm y liên tưởng đến bà vợ? Có phải là vì bà vợ của y cũng quê ở Mân Nam?

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 10

Nút Thắt, Mở Không Ra

Mười ba tháng năm, ngày cúng tế Thiên Đế.

Y còn có một người bạn sinh nhật cũng vào ngày đó, hình như y vô tình nghe nói đến.

Người bạn đó là ai?

Đồng tử của Đặng Định Hầu thu nhỏ lại, y bỗng nhớ ra một chuyện.

Chính ngay lúc đó, con ngựa kéo xe bỗng hý lên một tiếng dài thê thảm, chạy sầm vào một bên đường.

Xe ngựa đổ ầm xuống.

Đặng Định Hầu nhấn hai bàn tay xuống, người y tung lên trên không.

Trong bụi rậm bên vệ đường, có một tia sáng lóe lên bắn vào bụng con ngựa đang nằm lăn ra đó.

Còn có một người nữa cũng từ trong bụi rậm xông ra, thân pháp của y còn nhanh hơn cả ám khí.

Chỉ nghe người đánh xe la lên:

- Đúng là người, ta biết ngay, người sẽ lại tìm ta.

Giọng nói lạnh lẽo, quả nhiên là giọng của Vương đại tiểu thư.

Cô xông lại kéo cửa xe, tính lấy cây Bá Vương Thương ra, người mặc áo đen đã ở trên cao nhảy xuống chồm lại chỗ cô.

Đặng Định Hầu đáng lý ra có thể thừa cơ hội đó bỏ chạy, mục tiêu của người áo đen không phải là y.

Nhưng y không bỏ chạy.

Y không thể lấy mắt nhìn Vương đại tiểu thư bị giết chết dưới tay người này, y nhất định phải kéo mặt nạ của người này ra.

Người áo đen đang từ trên cao đánh xuống, như con chim ưng vỗ mồi, Vương đại tiểu thư không có tí cơ hội ngay cả để tránh né, đỡ gạt.

Một cú trí mạng, không để sống sót.

Người áo đen hai bàn tay vừa chạm tới đầu tóc của cô, bỗng nghe vù lên một tiếng, một luồng kinh phong từ một bên xô lại.

Thiếu Lâm Thần quyền!

Nghe nói thứ quyền pháp này luyện đến mức lư hỏa thuần thanh, ở ngoài trăm bước cũng lấy được mạng người như chơi.

Thần quyền của Đặng Định Hầu tuy chưa đến mức đó, nhưng một quyền đánh ra, oai lực kinh hồn đủ mười phần.

Người mặc áo đen đành phải né tránh đường quyền đó, chiêu thức tuy thu lại, dư lực còn chưa hết.

Vương đại tiểu thư bị chưởng phong của y đụng tới, bình lên một tiếng té vào cỗ xe, cơ hồ muốn ngất ngay ở đó.

May mà Đặng Định Hầu đã đứng chặn trước mặt cô.

Người áo đen cười nhạt nói:

- Chà, bảo vệ người đẹp giỏi quá ha, ta sẽ thành toàn luôn cho hai người, chết chung một chỗ.

Giọng của y ấm ớ đê trầm, hiển nhiên đang cố ý ép giọng mình như vậy.

Có phải y sợ Đặng Định Hầu nhận ra giọng nói của mình chẳng?

Đặng Định Hầu bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Ta khuyên người tốt nhất là đừng xuất thủ.

Người áo đen hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại vì ta biết người nhất định biết ta. Ta cũng nhất định có biết người, vì vậy, chỉ cần người xuất thủ, ta sẽ nhận ra người là ai ngay.

Người áo đen cười nhạt nói:

- Người thử thử xem.

Bốn tiếng ấy vừa nói xong, y đã công ra hai chiêu liên tiếp, Đặng Định Hầu vừa tránh né, hoàn lại một chiêu, y đã công ra tiếp ba chiêu.

Lối xuất thủ của y không những lạ lùng ác độc, biến hoá kỳ nguy, đánh ra năm chiêu, dùng năm thứ vũ công không đồng môn phái.

Y công một chiêu đầu, năm ngón tay khoằm khoằm như ửng trảo, sử chiêu Đại Ưng Trảo Công của Hoài Nam Vương gia.

Chiêu đó còn chưa sử hết, thân hình của y đã xoay ngang lại, chiêu kế đã biến thành Thất Thập Nhị Lộ Tiểu Cầm Nả Thủ của phái Vũ Dương.

Đặng Định Hầu hoàn lại một chiêu, hai bàn tay của y bỗng vụt ra, vừa gạt vừa đánh, chính là sát thủ Liệt Mã Phân Tu của Nhạc gia, cũng cùng trong khoảnh khắc đó, y đá ra một cú Tảo Đường Thoái của Bắc phái.

Chiêu thức lạ lùng đó bỗng biến thành Quả Tử Uyên Ương Thoái, sau đó y bỗng rùn lưng xuống tọa mã, hai nắm quyền rít gió đánh vào giữa ngực địch thủ, chính là chiêu thức giữ nhà của Đặng Định Hầu, Thiếu Lâm Thần Quyền.

Những chiêu thức đó, biến hóa thật là kỳ ảo đẹp mắt, làm cho người ta nhìn muốn loạn cả mắt.

Người áo đen lạnh lùng hỏi:

- Người thử nhìn xem ta là ai?

Đặng Định Hầu nhìn không ra.

Y chỉ nhìn ra được một chuyện, một chuyện thật đáng sợ vô cùng... Y thật tình cũng không phải là đối thủ của người này.

Thần Quyền Tiểu Gia Cát tung hoành trong giang hồ lâu năm, bao nhiêu kẻ lợi hại tới đâu y đều gặp qua, đây không phải là lần đầu tiên y cảm thấy vũ nghệ của mình không bằng người khác.

Thiếu Lâm Thần Quyền đi theo đường dương cương, chỉ dựa vào một khẩu khí, mà hiện tại, khí lực của y đã suy, quyền lực cũng yếu hẳn.

Người áo đen biến đổi chiêu thức, sử dụng Cách không chương của Bắc phái hỗn hợp với Đại Khai Bài thủ.

Đây là một thứ chưởng pháp cương liệt oai mãnh nhất trong các loại chưởng pháp.

Y dùng cương khắc cương, dùng mạnh đánh mạnh, chỉ trong bảy chiêu, Đặng Định Hầu đã bị bức vào tử địa.

Bánh xe còn đang chuyển động không ngừng, ngựa đã ngừng kêu hý, Vương đại tiểu thư đang kéo hoài vẫn kéo không ra cây thương của cô.

Bỗng nghe rắc một tiếng, bánh xe đang quay bị đánh nát bấy, tiếp theo đó, cách một tiếng nữa, hình như là tiếng động khớp xương bị gãy.

Vương đại tiểu thư quay đầu lại nhìn, mới phát hiện ra, một cánh tay của Đặng Định Hầu đã nhấc không lên nổi.

Người mặc áo đen xuất thủ càng hung bạo, càng ác độc, y đã quyết tâm không để mạng nào sống sót.

Vương đại tiểu thư mồ hôi đổ ra đầm đìa trên mặt, cô vẫn còn chưa rút được ra cây Bá Thương thương, không biết nó đang mắc kẹt vào chỗ nào trong xe.

Xương cùi chỏ của Đặng Định Hầu đã bị chưởng phong của đối phương đánh trúng, đau muốn đổ cả mồ hôi hột.

Cái thứ thống khổ kịch liệt ấy ngược lại thích kích làm cho y phấn khởi lên, càng làm cho y tỉnh táo hơn.

Y đánh ra chỉ bằng một tay mà còn hữu hiệu hơn cả hai tay.

Thanh danh của y vốn từ mồ hôi xương máu tính mạng của y tạo ra, dĩ nhiên y không thể ngã xuống dễ dàng như vậy.

Chỉ cần còn sống đó, y nhất định không thể ngã xuống.

Chính ngay lúc đó, trong bóng đêm bỗng có một tia hàn quang như sao xẹt bay lại.

Người áo đen quay ngang người, cái vật như sao xẹt đó bay lướt qua phập một tiếng cắm vào trên thành xe, chính là một thanh đoản kiếm, một thanh kiếm bén ngót và cực nhỏ, sáng chói rực rỡ.

Đặng Định Hầu lập tức thở phào một hơi, phấn sức đánh ra hai quyền.

Người áo đen bỗng tung người lên, lộn một vòng nhảy ra ngoài.

Chính ngay lúc đó, lại thấy hàn quang lóe lên, Vương đại tiểu thư đã rút ra được cây Bá Vương thương.

Đặng Định Hầu xoay tay lại, thừa cái thế của cô đang rút cây thương, chụp cán thương ném mạnh ra ngoài.

Cây Bá Vương thương dài một trượng ba thước, nặng bảy mươi ba cân, xé gió bay ra, oai lực cực kỳ khủng khiếp.

Chỉ thấy người áo đen lộn người một vòng, bỗng xoay ngược tay lại chụp vào cán thương, tá lực đả lực, đẩy nhẹ xuống đất.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một người đã bị cây thương đóng cứng xuống mặt đất.

Người áo đen dựa vào thế đi xuống của cây thương, ấn vào cán thương bật người lên, lộn thêm mấy vòng nữa, đã ra xa mười trượng, thân hình bung lên cái nữa đã biến mất ở sau mấy cây cổ thụ ngoài xa.

Đặng Định Hầu nhìn muốn đần cả mặt ra.

Tuy Thiếu Lâm không lấy khinh công làm sở trường, chính y lại rất thích môn khinh công.

Khinh công thân pháp của y từ người khác truyền thụ cho, về phương diện đó, y vốn rất tự phụ, cho rằng ít có tay nào trong giang hồ sánh kịp được với mình.

Có điều hiện tại, y so sánh mình với người áo đen, nếu người này là chim ưng đang bay, y chỉ bất quá là con chim sẻ.

Cho đến bây giờ, y mới phát hiện ra, quả thật mình nên đi về nhà luyện võ công thêm ít hôm.

Y bỏ công phu ra quanh quần bên đàn bà có vẻ hơi nhiều.

Chính lúc y đang cảm thấy mình nên xa lánh đàn bà tý đỉnh, đã có người đàn bà đang chạy lại đỡ lấy y.

Bàn tay của Vương đại tiểu thư tuy lạnh ngắt, nhưng giọng nói của cô rất ôn nhu:

- Ông bị thương có nặng lắm không?

Đặng Định Hầu cười khở lắc lắc đầu.

Có những người số mạng chạy cách nào cũng không khỏi được đàn bà, dù y có không đi tìm họ, họ cũng tìm lại y.

Y thở ra trong bụng, bỗng hỏi:

- Đinh Hỷ đâu?

Vương đại tiểu thư ngẩn người ra hỏi:

- Y có lại sao?

Đặng Định Hầu chẳng cần phải trả lời, y đã thấy Đinh Hỷ đang chậm chậm từ trong bóng tối bước ra.

Vương đại tiểu thư nhìn nhìn y, rồi lại nhìn nhìn thanh đoản kiếm đang cắm trên cổ xe:

- Đây là thanh kiếm của anh?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Gã mặc áo đen lúc này hình như nhận ra được thanh đoản kiếm của anh.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Ánh mắt của Vương đại tiểu thư loang loáng, cô nhìn chăm chăm vào y nói:

- Có phải hắn cũng biết mặt anh?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Tôi chẳng biết y có biết tôi không, nhưng tôi không nhận ra y.

Vương đại tiểu thư nói:

- Anh có thấy hắn rõ ràng ra sao đâu mà nói không nhận ra được hắn?

Đinh Hỷ nghinh mặt lên lạnh lùng nói:

- Sao cô biết tôi không nhìn rõ ràng?

Vương đại tiểu thư đảo quanh tròn mắt, cô bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Không chừng anh quả thật nhìn hắn rõ ràng hơn chúng tôi, lúc này hắn đào tẩu qua chỗ anh mà.

Đinh Hỷ lắc đầu nói:

- Hừ.

Vương đại tiểu thư bỗng sa sầm nét mặt hỏi:

- Lúc này hắn đã bỏ chạy qua chỗ anh, tại sao anh không chặn hắn lại?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Bởi vì cây Bá Vương thương của các người đã giúp hắn mở đường rồi.

Vương đại tiểu thư thốt không ra lời.

Đinh Hỷ bước lại, rút cây Bá Vương thương ra, bỗng cười nhạt nói:

- Y quả thật phải nên cảm ơn các người, đáng lý ra y chẳng có thì giờ làm chuyện giết người bịt miệng, các người đã kịp thời tống cây thương lại cho y.

Đặng Định Hầu ho khẽ lên hai tiếng, cười khố hỏi:

- Y giết ai vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Tô Tiểu Ba.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Người quả thật không nhìn lầm, Tô Tiểu Ba đã quán thông với người này.

Đinh Hỷ lại chậm chậm bước tới, nhổ cây kiếm trên cổ xe ra.

Đặng Định Hầu nói:

- Đây quả thật là một thanh kiếm báu.

Y còn muốn nhìn nhìn thêm, thì chẳng còn thấy nó đâu.

Đinh Hỷ trở ngược tay, thanh kiếm bỗng chui tọt mất tiêu vào ống tay áo của y.

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc này người phóng thanh kiếm lại, tuy không muốn làm hại ai, nhưng dọa cho người ta sợ quá chạy mất.

Đinh Hỷ hỏi:

- Sao ông biết cú phóng đó không làm hại gì ai?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Thanh kiếm cắm vào thành xe, chỉ lút sâu có hai tấc.

Đây là sự thật, dấu vết trên cổ xe còn sờ sờ ra đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Sức cổ tay của người cộng thêm thanh kiếm bén nhọn này, nếu muốn hại người, cú phóng đó, dù là đâm vào đá, ít ra cũng phải đâm vào sâu năm sáu tấc.

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Ông chẳng cần phải tăng bốc tài sức của tôi lên như vậy.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Bất kể ra sao, người áo đen đã bị dọa cho bỏ chạy.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên không phải y sợ thanh kiếm này, y sợ là sợ người đẩy thôi.

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Không chừng y coi bản lãnh của tôi hơi quá cao.

Đặng Định Hầu nói:

- Ít nhất y biết đó là kiếm của người, ít nhất y cũng biết người là một người thế nào, vì vậy y mới bỏ đi.

Đinh Hỷ nhìn y hai ba lần:

- Rốt cuộc ông đang muốn nói gì?

Đặng Định Hầu lại thở ra nói:

- Có những chuyện ta muốn nói ra, chỉ bất quá bây giờ...

Đinh Hỷ hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ ta chỉ muốn hỏi người một câu.

Đinh Hỷ nói:

- Tại sao ông không hỏi đi?

Đặng Định Hầu nhìn chăm chăm vào mắt của y:

- Người đang dấu gì trong bụng, tại sao không chịu nói ra?

Đinh Hỷ nói:

- Ông đã biết vậy, tôi còn phải nói làm gì.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ta làm sao biết được?

Đinh Hỷ cười nhạt hỏi:

- Nếu ông đã không biết, ông dựa vào đâu mà nói tôi có chuyện gì dấu trong lòng?

Đặng Định Hầu ngăn người ra, cười khổ nói:

- Thật ra, trong lòng ta cũng có dấu một chuyện, không muốn nói ra.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta biết có một người tuy thành danh ngoài Quan ngoại, nhưng y lớn lên ở Mân Nam.

Đinh Hỷ đứng nghe.

Đặng Định Hầu nói:

- Mân Nam là một nơi rất hẻo lánh, người thiếu niên muốn nổi tiếng ở nơi đó, không phải là chuyện dễ, vì vậy bọn họ đi ra khỏi nơi đó lập công danh, có người vào Trung nguyên, có người ra Quan ngoại.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Bọn họ?

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên là lúc bọn họ cùng nhau ra ngoài lập nghiệp, không phải chỉ có một người mà thôi.

Gương mặt của Vương đại tiểu thư trắng bệch ra, cô nói:

- Có phải ông nói, cha tôi cũng là một trong những người đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Hiện tại ta chỉ nói có một người, y ở Mân Nam, nhưng thành danh ở Quan Ngoại, vì vậy, y và cha cô là bạn bè với nhau.

Gương mặt của Vương đại tiểu thư lại càng trắng bệch ra, cô nắm chặt bàn tay y hỏi:

- Ông đang nói Bách Lý Trường Thanh?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Một người đã nổi tiếng rồi, đại khái không muốn đề cập tới những chuyện dĩ vãng không hay ho gì cho lắm, vì vậy chuyện của y và cha cô, trong giang hồ ít có ai hay biết.

Vương đại tiểu thư nói:

- Sao ông biết?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì gia đình bà vợ của tôi, tẩu xảo là một nhà vũ lâm thế gia ở Mân Nam, ông bác của bà lúc trước có qua lại với Bách Lý Trường Thanh.

Lúc đề cập đến bà vợ của y, vô tình hay cố ý, y nhẹ nhẹ buông bàn tay của Vương đại tiểu thư ra.

Vương đại tiểu thư không hề chú ý.

Đặng Định Hầu lại nói tiếp:

- Những nhà vũ lâm thế gia ở Mân Nam, đa số đều rất bảo thủ, bởi vì họ đặt nặng quan niệm về quê quán của mình, ngôn ngữ lại không giống người Trung nguyên cho lắm, nên rất ít khi lại Trung nguyên.

Vương đại tiểu thư nói:

- Vì vậy chuyện dĩ vãng của Bách Lý Trường Thanh ở Mân Nam, người Trung nguyên rất ít ai biết được.

Đặng Định Hầu nói:

- Có điều bà vợ của tôi có nói qua, ông bác của bà là bạn cũ của Liêu Đông đại hiệp, bà rất lấy làm vinh dự, thậm chí bà còn nhớ được ngày sinh nhật của Bách Lý Trường Thanh.

Vương đại tiểu thư nói:

- Thế à? Sao bà ta biết được?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ông bác của bà nói cho bà biết, sinh nhật của Bách Lý Trường Thanh cùng một ngày với bà.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ngày nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Mười ba tháng năm.

Những ngôi sao đang lấp lánh trên trời, mặt đất rộng bao la lại càng thêm yên tĩnh, gió đêm thổi qua cây cỏ, nhẹ nhàng như hô hấp của tình nhân.

Đinh Hỷ bỗng nói:

- Tại sao các người không nói gì nữa?

Không có ai phản ứng.

Đinh Hỷ nói:

- Không nói chuyện có nghĩa là, các người đã cho Bách Lý Trường Thanh là kẻ hung thủ thiên tài ấy rồi phải không?

Vương đại tiểu thư hần học nói:

- Xem ra hẳn còn là một kẻ gian tế đáng chết.

Đặng Định Hầu nói:

- Liên doanh tiêu cuộc của chúng ta nếu tổ chức được thành công, thế lực của Thanh Long Hội sẽ không khỏi bị ảnh hưởng, vì vậy, y bèn đưa bí mật của bọn ta ra cho người biết.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Y làm như vậy, không những sẽ phá hoại oai tín của Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ, mà còn có thể ngồi đó làm ngư ông thủ lợi.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng y không ngờ rằng Đinh Hỷ thông minh cũng có lúc bị thất thủ, kế hoạch lần này đã bị thất bại, y chỉ còn cách phát động lại lần thứ hai.

Đình Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- May mà y đã đem thế lực của Thanh Long Hội tiềm nhập vào Nga Hổ Cương từ lâu, Nga Hổ Cương lại tấu xảo đang tính liên minh các nhóm hắc đạo, y bèn quyết tâm mua chuộc cái tổ chức đó, để đám băng hữu bọn hắc đạo đánh nhau một trận với Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ.

Đình Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ tiếc là bọn huynh đệ trên Nga Hổ Cương, còn có những người không nghe lời, y không mua chuộc được những người đó, vì vậy mới giết quách họ luôn để bịt miệng.

Đình Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Sau đó y mới giá họa cho chúng ta, làm cho người không về lại được Nga Hổ Cương, bởi vì y vẫn còn có chỗ cớ kị với gã Đình Hỷ thông minh.

Đình Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Đại Vương tiêu cuộc kiên quyết không chịu gia nhập Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ, không chừng chính vì Vương lão gia tử đã biết âm mưu của y, bọn họ lúc còn ở Mân Nam vốn là bạn bè thân thiết với nhau.

Đình Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Nghe nói Thanh Long Hội vốn bắt đầu ở Mân Nam, lúc Vương lão gia tử còn trẻ, không chừng đã từng gia nhập tổ chức của họ.

Đình Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu nói:

- Đợi đến lúc Thanh Long Hội muốn đem thế lực vào Trung Nguyên tiêu cuộc, dĩ nhiên là muốn nhờ Vương lão gia tử giúp dùm họ, nhưng bấy giờ Vương lão gia tử đã nhìn xuyên qua mặt thật của bọn họ, vì vậy tuy bị bọn họ oai bức, dụ dỗ, ông ta vẫn không bị lay động, do đó mới bị chết thảm dưới tay bọn họ.

Đinh Hỷ nói:

- Có lý.

Đặng Định Hầu bật cười nói:

- Người đã nói tới chín câu "có lý" liên tiếp, nhất định đã cho là ta có lý phải không?

Đinh Hỷ cũng bật cười nói:

- Tôi thừa nhận mỗi câu ông nói đều có lý, chỉ tiếc là tôi chẳng thấy có chứng cứ gì cả.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người muốn chứng cứ ra sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tùy tiện chứng cứ ra sao cũng được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Nếu không có chứng cứ, chúng ta không thể xem Bách Lý Trường Thanh là hung thủ sao?

Đinh Hỷ nói:

- Không thể.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Y là bạn thân của Vương lão gia tử, những năm còn trẻ đã từng quây ở đất Mân Nam, lộ trình và bí mật của tiêu cuộc chúng ta, chỉ có y là hoàn toàn hay biết, không những vũ công của y cực cao, mà còn từng luyện qua Bách Bộ thần quyền, thậm chí ngay cả binh khí của người sử dụng, y cũng đều biết rõ.

Y than thở một hồi, lại nói:

- Bao nhiêu đó điều kiện, y đều phù hợp vào đó cả, không lẽ như vậy vẫn còn chưa đủ sao?

Đinh Hỷ nói:

- Còn chưa đủ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì người có thể phù hợp những điều kiện đó, không phải chỉ có một mình ông ta.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Trừ y ra còn ai nữa?

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Ít nhất là còn có ông.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Là sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ông cũng là bạn bè của Vương lão gia tử, vợ của ông là người Mân Nam, dĩ nhiên ông đã có qua Mân Nam, bí mật trong tiêu cuộc của các ông, dĩ nhiên là ông đều biết rõ.

Đặng Định Hầu cười khố nói:

- Không những vậy, ta còn có luyện qua Bách Bộ thần quyền, không những vậy còn đến mức không đỡ lăm.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên tôi biết ông nhất định không phải là hung thủ, chẳng qua tôi chỉ muốn đề tỉnh ông, người phù hợp với bao nhiêu đó điều kiện, không hẳn nhất định là hung thủ.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn y, bỗng cười cười nói:

- Người quên mất một điều.

Đinh Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Những điều kiện đó, ta không phù hợp hết hoàn toàn, bởi vì cho đến tối hôm qua, trước đó ta chưa hề biết người sử dụng thứ binh khí gì.

Đinh Hỷ không thể phủ nhận chuyện đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Đạo sau này danh tiếng của người tuy đã nổi như cồn, nhưng ít kẻ trong giang hồ thấy qua binh khí của người.

Đinh Hỷ cũng không thể phủ nhận chuyện đó.

Quả thật rất ít khi y phải động thủ, giải quyết các vấn đề, thường thường y dùng trí tuệ hơn là thanh kiếm của mình.

Đặng Định Hầu đang nhìn y chăm chăm, bỗng cười lên một tiếng nói:

- Kỳ thực, dĩ nhiên ta cũng biết, người nhất định không phải quán thông với tên hung thủ đó, chẳng qua...

Đinh Hỷ hỏi:

- Chẳng qua làm sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy hình như người biết Bách Lý Trường Thanh thì phải.

Đinh Hỷ hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y biết chuyện của người, mà người cũng quan tâm đến chuyện của y.

Vương đại tiểu thư bỗng cười nhạt nói:

- Không những quan tâm, mà này giờ đang biện bạch dùm cho hãn ta, không lẽ...

Đinh Hỷ cũng đang cười nhạt nói:

- Không lẽ các người cho rằng tôi là con của ông ta sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Bất kể anh là gì của hần ta, anh đã muốn biện bạch dùm cho hần, cũng phải đưa ra chứng cứ.

Đinh Hỷ hỏi:

- Vì vậy, tôi cũng phải theo các người đến Ngạ Hồ Cương?

Vương đại tiểu thư nói:

- Bất kể Ngũ Nguyệt Thập Tam có là Bách Lý Trường Thanh hay không, hiện tại hần đã về lại Ngạ Hồ Cương.

Đinh Hỷ hỏi:

- Vì vậy hiện tại tôi nên theo các người về đó?

Vương đại tiểu thư rất cuộc thừa nhận:

- Tôi muốn anh đi ngay bây giờ.

Đinh Hỷ nói:

- Ha ha.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ha ha nghĩa là sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ha ha có nghĩa là, dù cô có nói cách gì, tôi không đi là không đi.

Vương đại tiểu thư ngẩn người ra. Cô nhìn nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu cũng chỉ đành nhìn lại cô.

Đinh Hỷ nhún nhả nói:

- Hai vị còn có cao luận gì nữa không?

Vương đại tiểu thư nóng ruột quá, ngay cả viền mắt cũng đỏ hồng cả lên, cô bỗng lớn tiếng hỏi:

- Tại sao anh không hỏi tôi, Tiểu Mã bây giờ đang ở đâu?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Tại sao tôi phải hỏi?

Y lạnh lùng nói tiếp:

- Y chẳng phải là một đứa bé, không lẽ còn phải cần một người sáng tối theo y, đút sữa vào miệng y sao?

Vương đại tiểu thư đã đỏ cả mặt lên, rốt cuộc cô nhịn không nổi nói:

- Nhưng mà, bọn họ đều đã đến Ngạ Hồ Cương, không lẽ anh... Anh không nóng ruột tý nào sao?

Đặng Định Hầu đã nóng ruột trước:

- Bọn họ đi lúc nào vậy?

Vương đại tiểu thư nói:

- Lúc tôi lại gặp mặt các người, tôi có gọi bọn họ chờ tôi ở trước khách sạn, nào ngờ...

Đặng Định Hầu nói:

- Nào ngờ, lúc cô về lại, bọn họ đã đi trước rồi?

Vương đại tiểu thư cắn môi gật gật đầu, nói:

- Tiểu Lâm nói cho tôi biết, Tiểu Mã chẳng biết sợ trời, sợ đất, chỉ sợ có mỗi Đinh đại ca của y.

Đặng Định Hầu nói:

- Y biết cô đi tìm Đinh Hỷ, dĩ nhiên không đợi ở đó chờ bị mắng chửi.

Đinh Hỷ sa sầm nét mặt nói:

- Tôi mà muốn mắng ai, người đó chỉ là chính tôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể ra sao, Tiểu Mã vẫn là huynh đệ của người, hiện tại Ngạ Hồ Cương xem người là kẻ phản đồ, dĩ nhiên sẽ không tha cho y.

Đinh Hỷ nói:

- Hừ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Bọn họ trước khi đi có giao tiền thuê khách sạn và nhắn với người trong khách sạn họ đến Ngạ Hồ Cương trước xem ra sao, bất kể kết quả ra sao, đều sẽ nhắn tin qua lão Sơn Đông.

Đặng Định Hầu nói:

- Hiện tại y lại Ngạ Hồ Cương, có khác gì bày dê lừa vào hang cọp, vì vậy...

Vương đại tiểu thư giành nói:

- Vì vậy bất kể ra sao, chúng ta phải mau mau lại đó cho nhanh.

Đinh Hỷ nói:

- Hừ hừ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Hừ hừ là nghĩa làm sao?

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Hừ hừ có nghĩa là, bất kể các người đi đâu, ta phải đi ngủ trước đã.

Con ngựa kéo cỗ xe đó, vốn không phải là một con tuấn mã, nhưng ngựa của Quy Đông Cảnh, không có con nào là không phải tuấn mã.

Lúc Đinh Hỷ bỏ đi, y đã đem con ngựa buộc vào thân cây, mới nhìn y tưởng y là một người dễ dãi không cần thận, thật ra, làm chuyện gì cũng rất kỹ càng, bởi vì, từ nhỏ đến lớn y đã phải tự mình lo liệu lấy mình.

Y cũng chẳng màng người đi phía sau có theo mình hay không, một mình trở lại, vào cỗ xe lấy ra một vò rượu, uống một hơi cạn queo, rồi nhảy lên nóc xe, thả tung cả tay lẫn chân, nằm thoải mái ra đó.

Có được một chỗ như vậy, y đã lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư dĩ nhiên đành phải theo y về lại chỗ cũ.

Bọn họ đi tìm một đám lá khô, nhúm lên một đồng lửa.

Nơi đây tuy không có chó sói hay cọp gì, rắn nhất định là có, đốt lửa lên, đại khái cảm thấy an toàn hơn.

Đặng Định Hầu cũng là người rất kỹ càng, vì vậy y mới sống cho được đến bây giờ.

- Cánh tay của ông ra sao rồi?

- Cũng còn tốt.

- Tôi có đem theo Kim Sang được, tôi xem thử ra sao.

Vương đại tiểu thư bỗng lộ cái tính ôn nhu của đàn bà ra.

Cô nhẹ nhàng xé ống tay áo của Đặng Định Hầu, lấy chút rượu đun nóng lên rửa sạch vết thương, đổ một tý thuốc vào đó, rồi xé một mảnh lớp áo trên quần ra, bao lại đàng hoàng.

Động tác của cô rất ôn nhu mà để ý từng chút, chỉ tiếc là Đinh Hỷ chẳng thấy gì cả.

Y cởi y phục mình ra, cuộn lại một đống làm gối đầu, nằm ngủ vùi ở đó.

Vương đại tiểu thư hình như cũng chẳng nhìn gì đến y, nhưng lại nhin không nổi phải nói:

- Ông xem cái gã đó, tại một nơi thế này, y còn nằm ngủ say sưa như vậy.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Nghe nói từ nhỏ y đã lăn lộn trong giang hồ, cỡ hạng người như y, dù có đứng, cũng còn ngủ được nữa mà.

Vương đại tiểu thư cắn môi, trầm ngâm một hồi lâu, nhin không nổi lại hỏi:

- Không lẽ trước giờ y không có nhà gì sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Hình như là không.

Vương đại tiểu thư phảng phất như đang than thở, nhưng cô vẫn vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Nghe nói người không nhà không cửa, thế nào cũng sẽ có nghĩa khí với bạn bè lắm, chỉ có y hình như là ngoại lệ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô cho là y không có nghĩa khí với Tiểu Mã?

Vương đại tiểu thư nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Không chừng vì y nuốt khổ quá nhiều, gặp người lạ thường thường hay giữ ý một chút.

Vương đại tiểu thư cười nhạt nói:

- Một kẻ chân chính nam tử hán, bất kể nuốt phải bao nhiêu thứ khổ, đều chẳng sợ chết quá như y.

Đặng Định Hầu nhìn cô, mỉm cười nói:

- Cô có vẻ không vui vẻ với y lắm?

Vương đại tiểu thư nói:

- Hừ hừ.

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Không lẽ cô cho là y hết thích cô rồi sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi...

Đặng Định Hầu ngắt lời cô:

- Có những người trong lòng thì thích lắm, mà ngoài miệng thì chẳng nói gì; có lúc trong lòng họ nhiều nhiệt tình, ngoài mặt thì lạnh băng băng.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì thân thể của họ rất bi khổ, sinh hoạt lại không được an toàn, tùy thời tùy lúc đều có thể bị chết dưới lưỡi kiếm của người khác, vì vậy lúc bọn họ có thích ai, ngược lại càng phải tránh xa người đó.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Vì y không muốn liên lụy đến cô con gái y yêu thích?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông cho là Đình Hỷ thuộc hạng người đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Y thở dài, nói tiếp:

- Ngoài mặt xem ra y có vẻ rất phóng khoáng, rất ung dung, kỳ thật trong lòng nhất định có rất nhiều cái nút mở không ra.

Vương đại tiểu thư nhìn y đăm đăm, dịu dàng nói:

- Ông có vẻ lúc nào cũng nghĩ dùm được cho mọi người, lúc nào cũng hiểu được mọi người.

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Đấy không chừng bởi vì ta đã già rồi, ông già đại khái dễ thông cảm người khác hơn là trai tráng.

Vương đại tiểu thư nhoẽn miệng cười nói:

- Cỡ hạng ông già như ông, thế gian này cũng không có bao nhiêu người.

Bấy giờ đang có một trận gió nhẹ nhàng thổi vi vu trên cỏ xanh.

Sao đầy trời, ánh lửa chập chòn, chiếu lên gương mặt của cô, gió mang đến mùi thơm của cây cỏ, thảm cỏ êm như nhung.

Cô cười thật ôn nhu làm sao.

Đặng Định Hầu bỗng cảm thấy trái tim mình đang đập lên thành thịch, càng đập càng nhanh.

Y không phải là loại đàn ông thấy con gái đẹp là tim đập mạnh lên, nhưng cô bé này...

Y nhất định không thể để tình huống này phát triển thêm tí nào, y cười gượng lên một tiếng, nói:

- Xem kiểu này, chúng ta không còn chỗ nào về lại được, thôi ở tạm nơi đây ngủ qua một đêm, có chuyện gì, đợi đến mai sẽ nói.

Vương đại tiểu thư gật gật đầu, nói:

- Hiện tại cũng không nóng lắm, chúng ta nằm một bên đồng lửa ngủ được không?

Đặng Định Hầu hình như giật nảy mình lên:

- Chúng ta?

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông ra máu nhiều quá, nhất định sẽ thấy lạnh, dĩ nhiên là nên ngủ một bên đồng lửa.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng còn cô...

Vương đại tiểu thư nói:

- Dĩ nhiên là tôi cũng ngủ ở đây, tôi sợ rãn.

Đặng Định Hầu nói:

- Cộ.. Cô có thể đi lên xe ngủ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Không lẽ rần không biết bò vào xe sao?

Cô nhõn miệng cười tươi nói tiếp:

- Nếu ông sợ tôi, tôi có thể ngủ xa xa ông một chút. Tôi ngủ ngon lắm, không lăn lại một bên ông đâu.

Cô ngủ không ngon tý nào, các cô gái còn trẻ tuổi, không bao giờ ngủ ngon được, huống gì, cỡ một đại tiểu thư quen thói được nuông chiều như cô, ngủ ở một nơi như thế này, dĩ nhiên là không yên.

Trong giấc ngủ, cô bỗng lăn qua một bên, một bàn tay đè vào ngực của Đặng Định Hầu.

Bàn tay của cô mềm mại mà xinh xắn.

Đặng Định Hầu không dám động đậy tý nào.

Y không phải là thứ quân tử ngồi yên không bị cám dỗ, đối với các cô gái trẻ tuổi, y vốn rất có nhiều hứng thú.

Có điều cô gái này...

Y thở ra, cấm mình nghĩ tiếp.

Y bắt đầu nghĩ đến Đình Hỷ...

Người thanh niên trẻ tuổi này quả thật có nhiều chỗ hay, y rất thích người này, giống như y thích một người anh em ruột thịt của mình.

Y lại nghĩ đến bà vợ của mình...

Mấy năm sau này, y lơ là với bà ta lắm, nhưng bà ta vẫn là một người vợ hiền.

Lúc y cần thiết, dù bà ta đang ngủ say, trước giờ vẫn không hề cự tuyệt với y.

Nghĩ đến những đêm ân ái triền miên trong thời tân hôn, nghĩ đến sự chịu đựng ôn nhu, cơ thể mềm mại của bà, nghĩ đến cặp đùi thon dài no tròn...

Y lại cấm mình đi nghĩ tiếp.

Lại có một trận gió thổi qua, y nhè nhẹ sờ vào vết thương trên cánh tay, y bỗng cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng...

Y ngủ thiếp đi..

Nhưng Đinh Hỷ vẫn còn chưa ngủ được, bọn họ nói chuyện lúc này, mỗi câu y đều nghe rõ mồn một.

- Dù trong lòng y có thích cô, ngoài miệng nhất định sẽ không nói ra đâu...

- Trong lòng y nhất định có nhiều nút thắt chưa mở ra được...

Đặng Định Hầu quả thật hiểu y lắm, nhưng vẫn còn chưa hiểu thấu.

Y tránh né cô ta, lăm đăm với cô ta, không phải chỉ vì y sợ mình liên lụy đến cô, mà là vì y không dám.

Y không dám, bởi vì y thấy mình không tương xứng với cô, y có mặc cảm tự ty mà không ai hiểu nổi, cảm giác tự ty ở trong lòng thắt chặt nút mở không ra, mọc căn mọc rễ trong đó.

Rễ đã mọc quá sâu.

Đói khát, sợ hãi, lạnh lẽo, như những con chó hoang nằm chực ở vệ đường, vì một miếng bánh nguội lạnh mà bị người ta đánh đập tàn nhẫn.

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện đó, y phục trên người y sẽ bị ướt đầm mồ hôi, người y sẽ không ngớt run rẩy.

Thời thơ ấu của y, quả thật còn kinh khủng hơn cả cơn ác mộng.

Hiện tại, cái dĩ vãng bi thảm ấy đã qua từ lâu, vết thương trên thân thể đã bình phục.

Nhưng vết thương trong tâm khảm, vĩnh viễn không có cách nào tiêu trừ.

"...Ông có vẻ lúc nào cũng nghĩ dùm được cho mọi người, lúc nào cũng hiểu được mọi người..."

Y lại nghĩ:

- Đặng Định Hầu quả thật là một người bạn tốt, là một hảo hán, mình đã thiếu nợ Ông ta nhiều lắm, hầu như khó mà trả cho hết.

Đinh Hỷ biết rằng mình cũng thích y.

Tuy y đã có gia đình, có vợ con, nhưng những chuyện đó đối với Đinh Hỷ không quan trọng.

Quan trọng là, y tuyệt không thể làm chuyện gì không phải với bạn bè.

"...Một người không nhà không cửa, thế nào cũng sẽ có nghĩa khí với bạn bè lắm..."

"...Cô cho là y không có nghĩa khí với Tiểu Mã?..."

Đinh Hỷ thở ra trong bụng, Tiểu Mã không những là bạn của y, cũng là huynh đệ của y, tay chân của y.

Tiểu Mã đi lần này, quả thật như dê non vào miệng cạp.

Không lẽ y sẽ ngồi nhìn trân trân ra đó?

Y nhắm mắt lại, quyết tâm ngủ một chút, sáng mai còn có bao nhiêu chuyện phải làm.

Sao đây trời, gió đêm thật ôn nhu.

Sáng mai trời nhất định sẽ đẹp.

Mặt trời mọc.

Tia sáng đầu tiên vừa xuyên qua màn sương, chiếu xuống mặt đất, Đặng Định Hầu tỉnh dậy.

Lúc y đã tỉnh, ánh mặt trời đang lấp lánh trên sợi tóc đen nhánh óng mượt của Vương đại tiểu thư.

Lông mày của cô thật dài, hai má cô đỏ hồng, làn tóc mềm mại đượm mùi hương say đắm lòng người.

Cô ngủ ngay bên cạnh y, ngủ say như một đứa bé.

Đặng Định Hầu uống rượu say tỉnh dậy, thường thường phát hiện có người đàn bà trẻ tuổi xa lạ nằm một bên mình, thông thường y phải nghĩ một hồi, mới nhớ ra người đàn bà này tự nhiên sao lại nằm ở đây.

Có điều lần này...

Y không nghĩ tiếp, rón rén đứng dậy, hít một hơi thật sâu vào không khí trong lành của buổi sớm mai.

Sau đó y bỗng ngẩn người ra.

Đinh Hỷ ngủ trên nóc xe bây giờ đã không thấy đâu, con ngựa buộc vào gốc cây cũng không thấy đâu.

Không khí ngoài hoang dã vào buổi sáng thật mới mẻ.

Đặng Định Hầu thấy cỗ xe còn nằm nguyên vị trí, chẳng qua, con ngựa và Đinh Hỷ đã đi đâu?

Con ngựa tự nó ắt hẳn không chạy đi một mình, nhất định có người dẫn nó đi.

Có phải Đinh Hỷ làm chuyện này không?

Y lại hít vào một hơi thật dài không khí mới mẻ ấy, nhưng hình như không làm tiêu được cơn say đêm qua làm đầu óc mơ mơ hồ hồ.

Y đang nghĩ:

- Đinh Hỷ đi rồi, tại sao lại không nói với mình câu nào?

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 11

Sợ Phi Sách Ma Quái

Đình Hỷ quả thật đã đi rồi!

Y quả thật đã bỏ đi, không những đem theo con ngựa, còn đem theo vò rượu, để lại hai chữ trên xe:

- Tái kiến!

Tái kiến có nghĩa là, có lúc không bao giờ sẽ tái kiến.

- Tại sao y không nói gì đã bỏ đi? Có phải vì chúng ta bức bách y lên Nga Hổ Cương không?

Vương đại tiểu thư cắn chặt môi:

- Tôi không thể nào ngờ được y là một kẻ hèn nhát sợ chết như vậy.

- Y nhất định không phải thế.

Đặng Định Hầu nói rất khẳng định:

- Y không từ già đã bỏ đi, nhất định là có nguyên do.

- Nguyên do gì?

- Ta cũng không biết.

Đặng Định Hầu thở ra, cười khổ nói:

- Ta cứ ngỡ ta đã hiểu biết rất rõ về y.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng ông đã nghĩ lầm.

Đặng Định Hầu thở dài:

- Y thật là một người khó hiểu, chẳng ai đoán được trong bụng y nghĩ gì.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi nghĩ nhất định y có biết Bách Lý Trường Thanh, không chừng có quan hệ gì đến Bách Lý Trường Thanh là khác.

Đặng Định Hầu nói:

- Xem ra có vẻ có tý quan hệ, thật ra nhất định là không.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông biết sao?

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Tuổi tác của hai người chênh lệch quá xa, nhất định không thể có cách gì kết bạn với nhau.

Vương đại tiểu thư nói:

- Không chừng họ không phải là bạn bè, không chừng y quả thật là con của Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu bật cười.

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông cho là chuyện không thể được sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bách Lý Trường Thanh là một quái nhân, không những trước giờ y không có vợ con gì, thậm chí ta còn chưa bao giờ thấy y nói chuyện với một người đàn bà nào.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Y chán ghét đàn bà?

Đặng Định Hầu gật gật đầu, cười khố nói:

- Không chừng cũng vì lý do đó mà y mới thành công như vậy.

Y biết nói ra câu đó có hơi lỗ lời, lập tức lại nói tiếp:

- Không chừng Đình Hỷ cũng đến Nga Hổ Cương.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao y không muốn đi với chúng ta?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ta đã bị thương, cô...

Vương đại tiểu thư vênh mặt lên nói:

- Còn vũ công của tôi thì quá dở, y sợ liên lụy chúng ta, vì vậy thà đi một mình.

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư cười nhạt hỏi:

- Ông thật tình nghĩ y là người có nghĩa khí lắm?

Đặng Định Hầu hỏi ngược lại:

- Cô nghĩ là không?

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng y cũng phải biết, dù y có đi trước, chúng ta cũng nhất định sẽ theo sau đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chúng ta?

Vương đại tiểu thư nhìn lom lom vào y hỏi:

- Không lẽ ông cũng muốn tôi đi một mình?

Đặng Định Hầu bật cười, cười khố.

Cả đời y, tiếp xúc với không biết bao nhiêu người đàn bà, trước giờ, y chưa bao giờ biết nói một câu từ chối với người đàn bà nào yêu cầu y điều gì.

... Không chừng cũng vì vậy mà đàn bà cũng ít khi từ chối y.

- Ông rốt cuộc có đi hay không?

- Dĩ nhiên là đi.

Đặng Định Hầu cười khố, nhìn nhìn đôi giày đi đã muốn mòn hết đế của mình.

- Gần đây cái bụng của ta cũng có vẻ hơi lớn ra, phải nên đi bộ tý đỉnh.

- Ông đi không nổi, tôi sẽ cõng ông.

- Ý của cô có phải là, đến lúc cô đi không nổi, ta cũng sẽ cõng cô?

- Có phải chúng ta đi tìm lão Sơn Đông trước?

- Ừ.

- Ông biết lão Sơn Đông là ai không?

- Không biết.
- Tôi hy vọng cái lão Sơn Đông này không đến nỗi già quá, trước giờ tôi không thích nói chuyện với mấy ông già lắm.
- Không lẽ cô không nhận ra ta là ông già đây sao?
- Ông mà là ông già, tôi đã thành bà già rồi.

Nếu hai người có nhiều chuyện để nói với nhau, kết bạn đồng hành, dù đường có xa bao nhiêu, cũng không thấy đến nỗi gì xa lắm.

Do đó bọn họ không mấy chốc đã đến Ngã Hổ Cương.

Bọn họ không trực tiếp lên thẳng núi, Đặng Định Hầu thương tích còn chưa khỏi hẳn, Vương đại tiểu thư cũng không phải là kẻ thô lỗ không biết sống chết là gì.

Dưới chân núi có một cái tiểu trấn, trong trấn có một cái quán bán bánh bao.

LÃO SƠN ĐÔNG - BÁNH BAO NGON.

Quán bánh bao của lão Sơn Đông quả thật đã rất cũ, tấm biển bên ngoài, bàn ghế bên trong, thứ nào cũng đen xì cả lên.

Ông chủ quán, hầu bàn, nấu bếp đều là một người, người này tên là lão Sơn Đông.

Người này không già lắm, nhưng đã bị dầu mỡ nung đen thui, chỉ trừ lúc cười, mới lộ ra hàm răng trắng ớn.

Trừ bánh bao ra, lão còn làm gà nướng Sơn Đông.

Bánh bao rất lớn, gà nướng mùi vị cũng ngon lành, do đó tiệm làm ăn cũng rất khá giả.

Chỉ lúc nào mọi người đã ăn cơm tối xong, tiệm bánh bao đã đóng cửa, lão Sơn Đông mới có thì giờ rảnh rỗi, ngồi ăn hai cái bánh bao, vài cái chân gà, uống lai rai mấy ly rượu để lâu.

Lão Sơn Đông đang ngồi uống rượu.

Một người có may mắn rảnh rỗi ngồi uống ly rượu, có người khác lại phá rối, trong lòng sẽ không khỏi lấy làm bức bối.

Lão Sơn Đông hiện giờ trong lòng rất bức bối.

Quán bánh bao đã đóng cửa rồi, nhưng vì cửa nhỏ bên cạnh còn mở để thông gió, vì vậy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư bèn bước vào.

Lão Sơn Đông vênh mặt lên, trừng mắt nhìn bọn họ, xem hai người như hai con quái vật.

Vương đại tiểu thư cũng đang trừng mắt nhìn lão, cũng xem lão như một con quái vật...

Có khách vào tiệm, lại phùng mang trợn má lên trừng mắt nhìn, không phải là quái vật là gì nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Còn bánh bao không? Tôi muốn mua vài cái mới làm nóng hổi.

Lão Sơn Đông nói:

- Không có đồ nóng.

Đặng Định Hầu nói:

- Nguội cũng được.

Lão Sơn Đông nói:

- Nguội cũng không có luôn.

Vương đại tiểu thư nhin không nổi la lên:

- Quán bán bánh bao tại sao không có bánh bao?

Lão Sơn Đông trợn mắt trắng dã lên nói:

- Quán bánh bao dĩ nhiên là có bánh bao, quán bánh bao đóng cửa rồi, không có bánh bao, nóng lạnh gì cũng không có, nửa cái cũng không có.

Vương đại tiểu thư lại muốn nhảy dựng lên, Đặng Định Hầu đã giữ cô lại:

- Nếu Tiểu Mã và Đình Hỷ lại đây mua, ông có hay không?

Lão Sơn Đông hỏi:

- Đình Hỷ?

Đặng Định Hầu nói:

- Đây là gã Đình Hỷ làm người ta vui thích đó.

Lão Sơn Đông hỏi:

- Người là bạn bè của y?

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi cũng là bạn của Tiểu Mã, bọn họ kêu tôi lại đây.

Lão Sơn Đông trừng mắt nhìn y cả nửa ngày, bỗng bật cười:

- Quán bánh bao dĩ nhiên là có bánh bao, lạnh nóng gì đều có cả.

Đặng Định Hầu cũng phì cười nói:

- Có gà nướng không?

Lão Sơn Đông nói:

- Người muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Mùi vị gà nướng quả thật không đỡ tí nào, nhất là nước gà chấm, ăn với bánh bao, thật là làm cho người ta muốn nuốt luôn cả cái mũi của mình.

Lão Sơn Đông ngồi ăn chân gà, nhìn nhìn bọn họ ăn uống như voi như cọp, lão lộ vẻ rất đắc ý, mà hình như cũng rất thần bí.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Thêm một cái đùi gà nữa được không?

Lão Sơn Đông lúc lắc đầu, bỗng thở ra nói:

- Đùi gà thì các người ăn, chân gà chỉ có người bán hàng chịu khó nuốt vào.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao ông không ăn?

Lão Sơn Đông lại lắc đầu nói:

- Ta không dám.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Vậy chắc ông là người rất giàu có?

Lão Sơn Đông hỏi lại:

- Cô xem tôi có giống như một người giàu có không?

Lão không giống.

Từ đầu đến chân đều không giống.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tiền ông kiếm được đi đâu hết?

Lão Sơn Đông nói:

- Thua bạc hết cả, ít nhất quá nửa là thua cái tên tiểu tử Đinh Hỷ đó.

Vương đại tiểu thư cũng bật cười.

Lão Sơn Đông trợn ngược cặp mắt trắng dã lên nói:

- Ta biết các người nhất định coi ta là quái vật, thật ra...

Vương đại tiểu thư cười nói:

- Thật ra ông vốn là một quái vật đấy thôi.

Lão Sơn Đông cười lớn, nói:

- Nếu không phải quái vật, tại sao lại đi kết bạn với gã Đinh Hỷ?

Lão nhìn lên nhìn xuống quan sát Vương đại tiểu thư một hồi, lại nói:

- Hiện tại ta mới tin các người là bạn bè của y, nhất là cô.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Bởi vì tôi cũng là một quái vật?

Lão Sơn Đông uống hết ly rượu, mỉm cười nói:

- Nói thật với cô, cô quái đàn tới mức độ đủ tư cách làm bà vợ của tên tiểu tử đó.

Vương đại tiểu thư đỏ hồng cặp má lên, nhưng cô còn nhịn không nổi phải hỏi:

- Tôi có chỗ nào quái đàn?

Lão Sơn Đông nói:

- Cô nổi giận lên còn la lối om sòm hơn cả ai, nói chuyện gì cũng hung dữ hơn cả ai, ăn như một gã đàn ông, uống rượu còn hơn hai gã đàn ông; có điều nhìn tới nhìn lui, nhìn qua nhìn lại, cô chẳng có mùi vị gì là đàn ông, cô vẫn mười phần mười là một người đàn bà không thiếu mấy may.

Lão lại thở ra, nói tiếp:

- Cỡ hạng đàn bà con gái như cô, nếu không quái đàn thì sao mới là quái đàn?

Vương đại tiểu thư đỏ mặt cười cười.

Cô bỗng phát giác ra, lão già dơ dáy xấu xí này thật cũng có chỗ dễ thương của lão.

Lão Sơn Đông lại uống thêm một ly rượu nữa, nói:

- Hai hôm trước, cái cô đi với Tiểu Mã mặt mày cũng xinh lắm, với lại hiền nữa, lại chịu chuộng, nhưng để ta chọn, ta sẽ chọn cô làm vợ ngay.

Đặng Định Hầu sợ lão nói tiếp, lập tức hỏi:

- Tiểu Mã đã lại đây rồi sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không những lại rồi, còn ăn mất hai con gà nướng, mười cái bánh bao lớn.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bây giờ bọn họ đang ở đâu?

Lão Sơn Đông nói:

- Lên núi rồi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Y có nhả gì với ông không?

Lão Sơn Đông nói:

- Y muốn ta gặp các người, lập tức thông tri cho y biết ngay. Cái gã tiểu tử Đinh Hỷ tại sao bây giờ còn chưa lại?

Vương đại tiểu thư bắt đầu cắn môi... Người nào biết cô, đều rất lấy làm lạ, cô mà tức giận là cắn môi, tại sao đến bây giờ cặp môi của cô còn chưa bị cắn đứt ra?

Đặng Định Hầu lập tức giành trả lời:

- Bây giờ chúng tôi đã lại, ông làm sao thông tri cho y biết được vậy?

Lão Sơn Đông nói:

- Những ngày gần đây, tình hình trên núi tuy đã có chỗ thay đổi, nhưng y vẫn còn vài người bạn, tình nguyện làm thông tin giùm.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Y còn có bao nhiêu bạn bè như vậy?

Lão Sơn Đông thở ra nói:

- Nói thật với người, chỉ còn có một người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người đó là ai?

Lão Sơn Đông nói:

- Phanh Mệnh Hồ Cường.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hồ Lão Ngũ?

Lão Sơn Đông nói:

- Chính là y.

Vương đại tiểu thư nhin không nổi xen vào:

- Gã Hồ Lão Ngũ này là ai vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Người này kiêu hãnh dũng mãnh, năm xưa cùng với Thiết Đảm Tiểu Nghị xưng thành Hà Tây Song Hùng, có thể nói là một tay hảo hán trong nhóm hắc đạo.

Lão Sơn Đông xen vào:

- Mỗi tối y đều lại đây.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Lại đây làm gì?

Lão Sơn Đông nói:

- Lại đây mua gà nướng.

Vương đại tiểu thư bật cười hỏi:

- Cái vị hảo hán trong nhóm hắc đạo này, mỗi ngày lại đây mua gà nướng?

Lão Sơn Đông tit mắt lại cười, cười có chỗ muốn kỳ quái:

- Tuy mỗi ngày y lại đây mua gà nướng, nhưng chính mình lại không được ăn.

Vương đại tiểu thư cười hỏi:

- Bộ gà nướng mua cho bà vợ y ăn sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không phải cho bà vợ, cho bạn bè.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Thiết Đàm Tiểu Nghị?

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư nói:

- Xem ra người này không những là hảo hán, mà còn là hảo bằng hữu.

Hiện tại, đêm đã khuya, trên đường phố vắng lặng, bỗng nhiên có tiếng cóc cóc cóc vọng lại.

Lão Sơn Đông nói:

- Đến rồi.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ai đến rồi?

Lão Sơn Đông nói:

- Phan Mệnh Hồ Lão Ngũ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Y không phải là ngựa, sao đi đường lại có tiếng gì kêu cóc cóc cóc vậy?

Lão Sơn Đông không trả lời, bên ngoài tiếng động càng lúc càng lại gần, một người lưng khòm khòm bước vào quán.

Y khòm lưng, không phải là đang chào ai, mà vì lưng của y khòm xuống không thẳng lên được.

Thật ra tuổi tác của y không lớn gì lắm, nhưng nhìn có vẻ là một lão già bảy tám chục tuổi, cả đầu bạc phều, mặt đầy sẹo, mắt bên trái bị một miếng vải đen, tay phải cầm một cây gậy, y vào đến nơi đã thờ dốc, vừa ho lên sù sù.

Người này lại là Phan Mệnh Hồ Lão Ngũ kiêu hãnh dũng mãnh đấy sao? Là tay hảo hán nổi danh bên hắc đạo đấy sao?

Vương đại tiểu thư đỏ mặt ra.

Hồ Lão Ngũ dùng gậy điểm xuống mặt đất, cóc cóc cóc, bước lại, chẳng thèm nhìn lấy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư nửa con mắt.

Lão Sơn Đông cũng chẳng nói gì cả, từ phía sau quây lấy ra một bao đồ bằng giấy mỡ, rồi lấy một sợi dây bao gói đồ lại, còn thắt thành hai cái nút.

Hồ Lão Ngũ cầm lấy, quay người lại dùng gậy điểm xuống mặt đất, cóc cóc cóc, lại đi từng bước ra khỏi quán.

Chẳng nghe y nói một tiếng nào.

Vương đại tiểu thư nhìn không nổi mở miệng hỏi:

- Người này là Phan Mệnh Hồ Lão Ngũ sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tiểu Mã muốn y chuyển lời?

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng chẳng nghe ông nói gì cả?

Lão Sơn Đông nói:

- Chúng ta chẳng cần phải nói.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiểu Mã nhìn thấy cái nút trên bao đồ ăn, lập tức sẽ biết chúng ta đã lại, và có hai người lại.

Lão Sơn Đông nói:

- Thì ra người cũng không ngu.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng Tiểu Mã ở trên núi nghe ngóng được gì cũng phải nói cho chúng tôi biết chứ?

Lão Sơn Đông nói:

- Y ở trên núi tạm thời còn chưa có chuyện gì, bởi vì Tiểu Nghị và y giao tình cũng rất thân mật, đợi đến lúc y có tin gì, Hồ Lão Ngũ cũng sẽ đem lại.

Vương đại tiểu thư gật gật đầu, cô bỗng thở ra, nói:

- Thật tình tôi nghĩ không ra, Phan Mệnh Hồ Lão Ngũ tại sao lại ra nông nổi như vậy.

Lão Sơn Đông uống hết ly rượu cuối cùng, chậm chậm đứng dậy, ánh mắt bỗng lộ ra một vẻ bi thương, một hồi thật lâu, mới từ từ nói:

- Bởi vì y là Phan Mệnh Hồ Lão Ngũ, mà y mới ra nông nổi như vậy.

Ánh trăng chiếu ảm đạm xuống mặt đường phố yên lặng. Đặng Định Hầu chậm chậm đi tới, Vương đại tiểu thư chậm chậm bước theo sau, ánh trăng chiếu xuống bọn họ làm thành hai cái bóng thật dài.

Lão Sơn Đông đã đi ngủ, hai cái bàn chụm lại là cái giường của lão.

- Quẹo qua con đường này, sẽ có một cái khách sạn. Năm phân tiền ngủ được một đêm.

Những loại khách sạn ấy dĩ nhiên rất hỗn tạp.

- Những người đi Nga Hồ Cường, thường thường lại đó tìm các cô, các người nên để ý cẩn thận.

Vương đại tiểu thư không mang theo cây Bá Vương thương, cô không muốn làm cái đích cho người ta nhắm vào.

Đặng Định Hầu bỗng thở ra nói:

- Làm đạo tặc quả thật không dễ dàng gì, không liều mạng, không nổi danh được, mà liều mạng thì được gì nhỉ? Cả một thân đầy thương tích, đổi lại được những gì?

Vương đại tiểu thư nói:

- Làm bảo tiêu không phải cũng như vậy sao?

Đặng Định Hầu gượng cười một tiếng, nói:

- Những người qua lại trong giang hồ, ai cũng đều như vậy, trừ những người vận khí tốt một chút, cuối cuộc đời, không đi mua dùm gà nướng cho người khác, cũng bán gà nướng cho người khác.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông xem lão Sơn Đông cũng từng qua lại trong giang hồ?

Đặng Định Hầu nói:

- Nhất định là vậy, do đó cho tới bây giờ, lão ta còn chưa sửa được cái tật của người trong giang hồ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Cái tật gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Kim kỳ hữu tửu kim kỳ túy, minh thiên đích sự quản tha nường. *(Hôm nay có rượu hôm nay say, chuyện ngày mai lo làm mẹ gì)*

Vương đại tiểu thư bật cười, nụ cười không khỏi có chút cay đắng:

- Vì vậy Đình Hỷ rốt cuộc vẫn là người thông minh, trước giờ không chịu vì người khác liều mạng.

Đặng Định Hầu chau mày nói:

- Chuyện này quả thật quái lạ, quả thật y vẫn còn chưa lại đây.

Vương đại tiểu thư lạnh lùng nói:

- Chẳng có tý gì là kỳ lạ cả, tôi đã đoán trúng phóc là y sẽ không lại.

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi, lại nói:

- Còn có một chuyện cũng rất quái lạ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Bọn người trên Ngã Hồ Cương đã biết rõ ràng Tiểu Mã là tử đảng của Đình Hỷ, vậy mà chẳng làm khó dễ gì tới y, không lẽ bọn họ muốn dùng Tiểu Mã để nhử Đình Hỷ là con cá lớn lại đó?

Vương đại tiểu thư nói:

- Chỉ tiếc Đình Hỷ không phải là cá, y là con hồ ly.

Một trận gió thoảng qua, xa xa nghe có tiếng ngựa hí truyền lại, hình như có lẫn tiếng chuông.

Bọn họ nghe có tiếng ngựa hí, âm thanh còn ở tận đằng xa, đi thêm vài bước nữa, tiếng chuông đã gần lại.

Con ngựa này chạy quá nhanh.

Vương đại tiểu thư vừa ngoặt qua góc đường, lập tức thấy bảng hiệu để đèn có đề mấy chữ:

- An Trú Khách Sạn.

Đặng Định Hầu bỗng chụp lấy tay cô, kéo nhanh vào một con hẻm cụt nhỏ tối tăm.

Cô bị kéo, muốn đứng cũng đứng không vững, cả người té dựa vào Đặng Định Hầu.

Ngực của cô mềm mại và ấm áp.

Trái tim của Đặng Định Hầu đập mạnh, đập thành thịch.

... Chuyện gì vậy?

Vương đại tiểu thư nhin không nổi muốn la lên, nhưng cô vừa mở miệng ra, đã bị Đặng Định Hầu lấy tay bịt lại.

Cánh tay của y tuy bị thương, sức lực không yếu đi tý nào.

Trái tim của Vương đại tiểu thư cũng đập thành thịch lên, cô đã nghe bấy lâu nay cái tật của mấy tay đại hành phú hộ.

Bọn họ thông thường chỉ có một cái tật...

Đàn bà.

Không lẽ đó mới là bản mặt thật của y sao? Giờ phút này, nơi chốn này...

Vương đại tiểu thư bỗng co chân lại, dùng đầu gối đụng mạnh vào giữa hai bắp đùi của Đặng Định Hầu.

Đây không phải là vũ công gia truyền gì của nhà cô, đây là bản năng tự vệ phòng thân trời sinh của đàn bà.

Đặng Định Hầu đau quá muốn đổ mồ hôi hột ra, nhưng y vẫn không la lên tiếng nào, ngược lại còn hạ giọng nói nhỏ:

- Đừng mở miệng, đừng để cho người này thấy mình.

Vương đại tiểu thư thở phào một hơi, rốt cuộc cô phát hiện ra, đằng trước có hai con ngựa đang chạy nhanh lại, trong hai con có một con trên cổ có đeo một cái chuông tinh tinh tang tang kêu lên không ngớt.

Cũng chính ngay lúc đó, bình lên một tiếng, từ một góc khách sạn bỗng có một cái cửa sổ bị phá ra, một cái ghế dài bị ném ra trước, tiếp theo đó một người nhảy ra.

Khinh công của người này không tệ tý nào, y thò tay ra nắm lấy rèm nhà, lộn người bay lên nóc.

Người kỵ sĩ cười con ngựa có đeo chuông cười nhạt lên một tiếng, bỗng vung tay lên, một sợi dây trường sách dài vụt ra, khí thế còn nhanh hơn cả cung tên.

Người trên nóc tung thân lên tránh né, đáng lý ra đã tránh khỏi rồi.

Nhưng sợi phi sách đang bay bỗng như một con rắn độc, theo sát y, xoay hai vòng, lập tức bó người y lại.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa lập tức hất tay một cái, sợi phi sách dài thu lại, người đó cũng bị kéo về theo.

Kỵ sĩ chạy theo sau đã chuẩn bị sẵn một cái bao bố, hai tay đưa ra, sợi phi sách lại vung lên, người đó bèn như một hòn đá bị hất vào trong bao bố.

Hai con ngựa không ngừng vó, lại tiếp tục chạy đi, trong chớp mắt đã quẹo qua một con đường, biến vào trong bóng tối, chỉ còn thừa lại tiếng chuông đang ngân lên, nghe vừa vui tai vừa kinh sợ.

Sau đó ngay cả tiếng chuông cũng ngừng bật.

Hai con ngựa chột đến chột đi, phảng phất như kỵ sĩ từ địa ngục về chiêu hồn người.

Vương đại tiểu thư nhìn muốn ngớ cả mặt ra.

Thân thủ như vậy, phương pháp như vậy, thật là kinh khủng không thể tưởng tượng được.

Một hồi lâu, Đặng Định Hầu mới buông tay cô ra, thở phào một hơi thật dài nói:

- Lợi hại thật.

Vương đại tiểu thư bấy giờ mới thở ra một hơi dài nói:

- Vừa rồi y tung sợi phi sách đó là dây thừng hay y đang thi triển ma thuật vậy?

Dùng phi sách bắt người, không phải là một thứ vũ công gì cao thâm cho lắm, những đứa mục đồng ngoài quan tái, đứa nào cũng biết.

Nhưng gã kỵ sĩ lúc nãy dùng phi sách, thật tình quá nhanh, quá kinh sợ, giống hệt như một sợi phi sách ma quái.

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi, từ từ nói:

- Thủ pháp như vậy, cô đã từng thấy ở đâu chưa?

Vương đại tiểu thư sáng mắt lên.

Cô đã thấy qua một lần.

Lúc Đinh Hỷ cứu Tiểu Mã ra khỏi trận đấu thương, y dùng thủ pháp cũng không khác gì lắm.

Đặng Định Hầu đã thấy qua hai lần.

Cây cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển Kỳ của y đã từng bị sợi phi sách như con rắn độc này cuốn lấy.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Không lẽ người này là Đinh Hỷ?

Đặng Định Hầu nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Ông có biết y là ai không?

Đặng Định Hầu nói:

- Người này tên là Quán Sát Quán Mai Bao Tổng Chung.

Vương đại tiểu thư gượng cười lên một tiếng nói:

- Cái tên thật là kỳ quái, thật là đáng sợ.

Đặng Định Hầu nói:

- Người đó cũng rất đáng sợ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Ngoại hiệu của người trong giang hồ, đa số tuy nghe kỳ quái dễ sợ, nhưng cái tên này, tôi chỉ nghe có một lần đã không thể nào quên được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô chưa nghe qua bao giờ sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Chưa.

Đặng Định Hầu nói:

- Người giang hồ trong Quan nội, quả thật rất ít người nghe đến cái tên này.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Người này trước giờ vẫn ở Quan Ngoại?

Đặng Định Hầu gật đầu nói:

- Tên của y tuy nghe rất hung ác, y không phải là một tay ác đồ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Người y giết mới là ác đồ, nếu có người nào làm chuyện gì ác độc cực kỳ, mà còn đang tiêu dao ngoài vòng pháp luật, y lập tức bỗng xuất hiện. Y sẽ dùng phi sách bắt người đó, bỏ vào trong bao bố mang đi, người đó về sau sẽ vĩnh viễn thất tung luôn.

Ánh mắt của Vương đại tiểu thư loang loáng lên, cô nói:

- Không chừng chưa chắc y đã giết người đó đi, chẳng qua chỉ bắt đem về làm tay chân của mình.

Đặng Định Hầu cũng đồng ý:

- Rất có thể.

Vương đại tiểu thư nói:

- Những tên ác đồ ấy, vốn là những tên chuyện gì cũng làm được, vì cảm ơn y không giết mình, lại bị vũ công của y trấn áp, dĩ nhiên sẽ không tiếc vì y mà liều mạng.

Đặng Định Hầu cũng đồng ý.

Vương đại tiểu thư nói:

- Y ở trong bóng tối mua chuộc bao nhiêu người đó làm đồng đảng, ngoài mặt thì được cái hiệp danh trừ gian giết ác, không phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

Đặng Định Hầu cười nhạt.

Hiển nhiên, y cũng đã nghĩ đến điểm đó.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tên hung thủ thiên tài đó, không phải là cũng làm cái chuyện nhất cử lưỡng đắc sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư càng sáng mắt lên, nói:

- Ông có nghĩ rằng, cái vị Quản Sát Quản Mai Bao Tổng Chung, rất có thể là một người trong Thanh Long hội không?

Đặng Định Hầu nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nếu là người bình thường, ắt hẳn sẽ không lấy cái tên Bao Tổng Chung như vậy, do đó...

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy cô nghĩ nhất định đây là một cái tên giả? Nói thật với cô, ta đã nghi ngờ đó là Bách Lý Trường Thanh từ lâu.

Vương đại tiểu thư chớp chớp mắt, cố ý hỏi:

- Trừ gian diệt bạo, vốn là chuyện khoan khoái lòng người, tại sao lại phải dùng tên giả đi làm?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y là một người tiêu khách, thân phận không giống như một kẻ hiệp sĩ trong giang hồ, không khỏi có nhiều điều phải cố kỵ.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Còn gì nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y làm toàn những chuyện ám muội, vì vậy không khỏi trong lòng có chỗ không được thoải mái.

Vương đại tiểu thư nói:

- Y sợ những bí mật này có ngày sẽ bị bại lộ, thành ra trước hết phải để lại một con đường thoát thân.

Đặng Định Hầu nói:

- Y là một con người suy nghĩ rất chu đáo, tính tình rất cẩn thận.

Vương đại tiểu thư nói:

- Vì vậy Trường Thanh tiêu cuộc của y, mới là tiêu cuộc kinh doanh thành công nhất hiện giờ.

Đặng Định Hầu nói:

- Bản thân của y vốn là một người rất thành công, bất kể làm chuyện gì, đều không bao giờ sai trật.

Vương đại tiểu thư thở ra nói:

- Xem ra, chúng ta đều có lối suy nghĩ giống nhau.

Đặng Định Hầu nói:

- Xem ra, Bách Lý Trường Thanh cũng đã đến Ngọa Hồ Cường.

Vương đại tiểu thư cười nhạt nói:

- Quản Sát Quản Mai trước giờ hành tung vốn ở Quan Ngoại, Bách Lý Trường Thanh không lại đây, làm sao y có mặt ở đây?

Đặng Định Hầu nói:

- Từ chỗ đó có thể chứng minh được, hai người đó chỉ là một người.

Vương đại tiểu thư nói:

- Người lúc này y giết, ắt hẳn cũng là hảo hán trên Ngọa Hồ Cường, không chịu sự khống chế của y, muốn thoát khỏi bàn tay y kiểm soát, không ngờ rốt cuộc cũng bị chết dưới tay y.

Đặng Định Hầu nói:

- Lão Sơn Đông lúc này có nói, nơi đây thường thường có bọn huynh đệ Ngọa Hồ Cường qua lại, mong là bọn họ phát hiện ra thủ đoạn của y.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tá đao sát nhân, giá họa người khác, vốn là bản lãnh ruột của y.

Đặng Định Hầu nói tiếp:

- Chỗ đáng sợ của y không phải chỉ có điểm đó.

Vương đại tiểu thư nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi nói:

- Trên đời này, môn phái tuy nhiều, vũ công chiêu thức tuy mỗi chỗ khác nhau, nhưng cơ bản đạo lý, đều giống nhau, ví dụ như là...

Vương đại tiểu thư nói:

- Ví dụ như viết chữ vậy.

Đặng Định Hầu gật đầu nói:

- Đúng vậy, quả thật là như viết chữ vậy.

Thư pháp trên đời này lưu truyền cũng rất nhiều, người thì học Liễu Công Thúc, người thì học Nhan Lỗ Công, người thì học Hán Tiêu, người thì học Ngụy Bài, người thì chuyên về Tiểu Triện, người thì chỉ thích Chung Đình Văn, người thì thích Hoàng Đình Tiểu Giải, người thì thích chữ thảo của Trương Húc.

Mỗi thứ thư pháp đều có mỗi kết cấu đặc thù, mỗi thứ xảo diệu mỗi kiểu, nhưng trên căn bản đạo lý, đều là một loại như nhau, chữ "nhất" là chữ "nhất", không thể viết thành "nhị", chữ "thập" trong chữ "khẩu" mới thành chữ "điền". Nếu viết chữ "thập" trên chữ "khẩu" lại biến thành chữ "cổ" mất rồi.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu một người đã am thấu vũ công cơ bản và đạo lý, thì dù học vũ công của môn phái nào, nhất định cũng học một thành ba, tập một được gấp đôi, cũng như...

Vương đại tiểu thư nói:

- Cũng như một người đã học đi đứng rồi, sau đó học bò, dĩ nhiên là dễ dàng hơn.

Đặng Định Hầu vừa cười vừa gật đầu, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, cô quả thật là một cô gái rất thông minh.

Vương đại tiểu thư nói:

- Cái đạo lý này tôi đã rõ lắm rồi, vì vậy tôi mới hiểu, tại sao Đình Hỷ lần đầu tiên thấy Bá Vương thương, đã có thể sử dụng thương pháp của tôi đánh bại lại tôi.

Đặng Định Hầu nhắm mắt lại.

Hình như này giờ y đang tránh nói chuyện đụng tới Đình Hỷ.

Vương đại tiểu thư lại thở ra nói:

- Tôi cũng biết ông không muốn nghi ngờ y, bởi vì y là bạn của ông, nhưng lúc này ông cũng đã nói rồi, y dùng sợi phi sách, thủ pháp cũng giống Bách Lý Trường Thanh như đúc.

Đặng Định Hầu không thể phủ nhận.

Vương đại tiểu thư nói:

- Vì vậy, chúng ta nhìn kiểu nào cũng thấy, Đinh Hỷ và Bách Lý Trường Thanh nhất định có một thứ quan hệ vừa kỳ quái vừa đặc biệt nào đó.

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ bất quá...

Vương đại tiểu thư ngắt lời y:

- Tôi biết, y không thể nào là con của Bách Lý Trường Thanh, nhưng y có thể là đồ đệ của Bách Lý Trường Thanh không?

Đặng Định Hầu thở dài, y cười khổ nói:

- Ta không biết rõ, cũng không thể tùy tiện phán đoán, nhưng ta biết chắc chắn một chuyện.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Chuyện gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kể Đinh Hỷ và Bách Lý Trường Thanh có quan hệ gì không, ta có thể bảo đảm rằng, y không hề có ý giúp Bách Lý Trường Thanh làm chuyện hung ác.

Vương đại tiểu thư nhìn y chăm chú, cặp mắt mỹ lệ cũng lộ vẻ khen thưởng và ngưỡng mộ.

Nam tử hán có nghĩa khí, đàn bà con gái ai ai cũng thích.

Bóng đêm mờ mịt, sao trời mờ nhạt.

Ánh mắt của cô sao mà ôn nhu.

Đặng Định Hầu bỗng phát giác trái tim của mình lại muốn đập mạnh trở lại, y lập tức bước ra khỏi ngõ hẻm:

- Chúng ta cũng nên tìm chỗ ngủ một giấc, sáng sớm mai còn chờ tin tức của Tiểu Mã ra sao.

Tiểu Mã sẽ có tin tức gì không đây?

Hiện tại không biết y còn đang yên ổn không? Có tra xét ra được chuyện gì về Ngũ Nguyệt Thập Tam không?

Ngũ Nguyệt Thập Tam có phải là Bách Lý Trường Thanh không?

Những vấn đề đó, hiện giờ còn chưa có ai trả lời rõ ràng, may mà ngày hôm nay đã sắp hết, còn có ngày mai.

Ngày mai lúc nào cũng đầy hy vọng.

- Chi bằng chúng ta trở về chỗ lão Sơn Đông, chắc thế nào cũng còn bàn dư ở đó.

- Nhưng phía trước là khách sạn đấy mà.

- Ta xem, khách sạn này dơ dáy quá, hỗn độn quá, tai mắt cũng nhiều, chúng ta phải nên cẩn thận một tý thì tốt hơn.

Vương đại tiểu thư bỗng bật cười:

- Có phải ông sợ một mình với tôi phải không?

Đặng Định Hầu cũng phì cười:

- Quả thật tôi có sợ một tý, lúc này cô đã cho một cái thật không nhẹ lắm.

Vương đại tiểu thư đỏ mặt lên.

- Thật ra ông cũng không nên sợ như vậy.

Cô bỗng nói.

- Sao?

- Bởi vì...

Cô ngẩng đầu lên, thu hết can đảm lại:

- Bởi vì tôi chỉ tính lợi dụng ông chọc giận Đình Hỷ một chút, tôi vẫn thích y lắm.

Đặng Định Hầu rất kinh ngạc, nhưng không cảm thấy ngoài ý liệu.

Đây vốn là điều y đã tiên liệu trước, làm cho y kinh ngạc, chỉ bất quá vì y không ngờ Vương đại tiểu thư có dũng khí nói điều đó ra trước mặt mình.

Y chỉ còn cách cười khố:

- Cô quả thật là một cô gái thẳng thắn quá chừng.

Vương đại tiểu thư lộ vẻ bối rối, cô đỏ mặt nói:

- Sau này tôi phát hiện ra ông là một người thật xuất chúng, có điều... Có điều ông đã có gia đình, tôi chỉ có thể coi ông như đại ca thôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Cô đang an ủi tôi đấy à?

Vương đại tiểu thư lại càng đỏ mặt, một hồi thật lâu mới nói nhỏ nhẹ:

- Nếu như tôi chưa gặp y, nếu như ông...

Đặng Định Hầu ngắt lời cô, mỉm cười nói:

- Ý của cô tôi rất hiểu, được làm đại ca của cô, tôi thấy vui vẻ lắm.

Vương đại tiểu thư nhẹ nhẹ thở phào một hơi, hình như cô đã mở ra một cái nút thắt chặt cứng ngắt:

- Bởi vì tôi thích y, thành ra tôi mới sợ y làm chuyện mờ ám.

- Y không làm đâu.

- Tôi hy vọng vậy.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, trong lòng cảm thấy dễ chịu ra nhiều lắm.

Sau đó bọn họ mỉm cười bước ra khỏi con hẻm tối tăm, bấy giờ đêm đã quá khuya, bọn họ không phát hiện ra, đằng xa trong bóng tối, có cặp mắt sáng rực đang nhìn bọn họ.

Cặp mắt của ai vậy nhỉ?

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 12

Đại Bảo Tháp

Mệnh vận là thứ gì?

Mệnh vận không phải là sợi dây ma quái sao, không phải có lúc cũng giống như một con rắn độc quấn chặt lấy một người, làm cho y, bao nhiêu là hùng tâm, bao nhiêu là tráng chí, cũng chẳng thi thố ra được tý gì sao?

Có lúc nó cũng biết bay thành linh ra, chộp lấy cái thứ trân quý nhất trong đời mình, cũng như Đinh Hỷ đoạt cây cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển vậy. Có lúc nó cũng kéo hai người vốn không quan hệ gì với nhau, chặt cứng một chỗ lại với nhau, làm cho họ bứt không muốn ra, giựt không muốn thoát.

Cái nhà cao nhất của tiểu trấn này là Vạn Thọ lâu.

Đinh Hỷ đang nằm soải trên mái ngói của Vạn Thọ lâu.

Y nằm yên lặng ở đó, yên lặng nhìn sao trời lấp lánh trên cao.

Y không động đậy.

Mệnh vận như một sợi dây đã bó chặt vào người y, y không thể nào động đậy.

Trong lòng y cũng có sợi dây, đang thắt ngàn ngàn vạn vạn cái nút chặt cứng.

Cái nút nào mở ra được?

Chỉ có cái nút nào mình thắt lại, mình mở mới ra.

Cái nút trong lòng y, không phải chính y đã thắt.

Những ngày thơ ấu như ác mộng, thân thể thê lương, phấn đấu gian truân, tranh giành khổ sở, dĩ vãng không thể san sẻ được với người khác.

Mỗi một câu chuyện, là một cái nút thắt.

Huống gì còn có cái tịch mịch không bao giờ ngơi nghỉ.

Cái tịch mịch vô cùng kinh sợ.

Tịch mịch có nghĩa là, không phải chỉ có cô độc, lúc này thấy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư tựa người vào nhau trong bóng tối, rồi lại mỉm cười bước ra, cái cảm giác tịch mịch đó lại càng sâu thăm thẳm.

Y bỗng có cảm giác đã bị bỏ rơi, một trong những thứ cảm giác của tịch mịch, cái thứ cảm giác khó mà chịu đựng nhất.

Chẳng qua, đó là tự y đi tìm nó, y từ chối người ta, người ta mới lãng quên y.

Vì vậy y không hề trách móc, y đang cầu chúc, cầu chúc cho bạn bè của y vĩnh viễn được hòa hảo.

Y cầu chúc rất thành khẩn, và cũng rất đau khổ.

... Nếu ai biết được nỗi thống khổ của y sâu thẳm chừng nào, sẽ biết được, "hiếu lâm" là chuyện đáng sợ biết bao nhiêu.

Gió từ bên mé núi thổi qua, đem lại tiếng mõ canh.

Đã canh ba rồi.

Y bỗng nhảy bật dậy, lấy hết tốc độ chạy về hướng ngọn núi xa xa.

Ngọn núi xa xa đen ngòm, gò núi màu xanh xanh đã bị bóng tối vô biên bao trùm lấy.

Màn đêm không bao giờ là mãi mãi cả.

Gò núi màu xanh xanh lại tắm dưới ánh nắng ban mai, ánh mặt trời sáng lạn.

Ánh mặt trời sáng lạn chiếu vào song cửa, cái quán bánh bao cũ kỹ rách nát ấy cũng bừng lên sinh khí.

Vương đại tiểu thư đang ngồi ăn sáng, lấy bánh bao chấm với nước gà.

Bánh bao mới ra lò, nóng phồng cả tay, nước mỡ gà thì lạnh lẽo, ăn chung với nhau lại có một mùi vị thật đặc biệt.

Bánh bao còn lớn hơn cả nắm tay của Đặng Định Hầu, cô đã ăn mất hai cái.

Tuy hai hôm nay cô không được ngủ ngon giấc, nhưng mặt trời vừa lên, núp trong phòng tắm một trận nước lạnh xong, là tinh thần của cô bỗng phần chấn trở lên, ăn uống rất ngon lành.

Cô rốt cuộc vẫn còn quá trẻ.

Đặng Định Hầu thì sai bét, lão Sơn Đông càng thậm tệ, lão còn chưa tỉnh rượu, lại không được ngủ yên, đang lầu nhàu một mình:

- Khách sạn ở đó không chịu vào ngủ, lại đòi đi ngủ trên bàn đồ nát của ta, mấy người trẻ tuổi các người, ta thật không biết các người mắc phải cái tật gì.

Vương đại tiểu thư nhoẽn miệng cười tươi nói:

- Không phải tôi có tật, ông ta đấy.

Lão Sơn Đông hỏi:

- Là y?

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông ta sợ tôi, bởi vì tôi không phải...

Cô còn chưa nói hết, đã đỏ mặt lên.

Lão Sơn Đông tí mắt lại cười nói:

- Bởi vì cô không phải là tình nhân của y, cô là của Đình Hỷ.

Vương đại tiểu thư không hề phủ nhận.

Không phủ nhận thường thường có nghĩa là thừa nhận.

Lão Sơn Đông cười lớn, nói:

- Cái tên tiểu tử Đình Hỷ này, quả thật có bản lĩnh, có mắt đấy chứ.

Lão đứng dậy đi lấy rượu:

- Đây là tin vui, chúng ta phải uống hai ly chúc mừng.

Người thích uống rượu, lúc nào cũng ráng tìm cho ra lý do để uống vài ly.

Đặng Định Hầu cũng bật cười.

Lão Sơn Đông đã tìm được ra ly lớn, đổ rượu vào ba ly, đổ đầy tràn.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta uống ít ít đi một chút được không?

Lão Sơn Đông liếc mắt nhìn y, nói:

- Người muốn uống giấm sao?

Đặng Định Hầu cười khố nói:

- Dù tôi có muốn uống giấm, cũng uống không, chẳng ăn nhằm gì.

Lão Sơn Đông nói:

- Vậy thì người mau mau uống thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng hôm nay..

Lão Sơn Đông nói:

- Người yên tâm, Hồ Lão Ngũ tới tối mới lại, bởi vì Tôn đại ca của y nhất định phải chờ tới tối mới chịu ăn gà nướng, không những vậy, còn phải ăn cho nóng hổi.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Muốn chúng ta ngồi đây chờ nguyên ngày, quả thật là chịu không muốn nổi.

Lão Sơn Đông nói:

- Người cũng yên tâm chuyện đó, ta không để các người chờ không đâu, rượu của ta còn đủ cho các người hai người tắm no nê trong đó.

Lão ta lại nâng cái chén lên.

Vương đại tiểu thư bỗng nói:

- Hiện tại chúng ta uống rượu chúc mừng còn hơi sớm đấy.

Lão Sơn Đông chau mày hỏi:

- Tại sao?

Vương đại tiểu thư thở ra nói:

- Bởi vì... Bởi vì tuy tôi thích y, nhưng...

Lão Sơn Đông nói:

- Nhưng tên tiểu tử ấy đối với cô thì làm mặt lạnh lùng, có lúc còn muốn chọc cô giận lên phải không?

Vương đại tiểu thư căn môi nói:

- Đúng là vậy đó.

Lão Sơn Đông cười lớn nói:

- Cái đó cô không hiểu rồi, bởi y thích cô, mới làm ra vẻ như vậy. Ta đã nói, tên tiểu tử ấy là quái vật.

Vương đại tiểu thư sáng mắt lên, lập tức đưa hai bàn tay ra cầm lấy ly rượu tính ực một hơi.

Đặng Định Hầu không hề cản trở.

Y biết Vương đại tiểu thư muốn uống rượu, chẳng ai cản trở gì cô được.

Chính ngay lúc đó, bỗng có một tiếng "cóc" vang lên.

Cửa quán còn chưa mở, trên cửa còn dán miếng giấy đỏ:

- Chủ quán có bệnh, nghỉ việc ba ngày.

Có điều tiếng "cóc" vang lên xong, tiếp theo đó bình một tiếng, một người xô cửa âm xuống, loạng choạng bước vào, làm đổ một cái bàn, cái bàn lại làm đổ ly rượu trên tay Vương đại tiểu thư.

Vậy mà Vương đại tiểu thư còn chưa nổi giận lên, bởi vì, người này chính là Hồ Lão Ngũ.

Lão Sơn Đông chau mày nói:

- Không lẽ người đã uống say rồi sao?

Hồ Lão Ngũ vịn tay vào bàn, khòm lưng thở hổn hển không ngớt, y không có vẻ gì là người say rượu.

Lão Sơn Đông lại hỏi:

- Có phải Tôn Nghị nóng lòng muốn ăn gà nướng không?

Hồ Lão Ngũ lắc lắc đầu, bỗng loạng choạng xông ra ngoài.

Vương đại tiểu thư nhìn nhìn Đặng Định Hầu, Đặng Định Hầu nhìn nhìn lão Sơn Đông:

- Chuyện gì vậy?

Lão Sơn Đông cười khố nói:

- Trời biết đó là chuyện gì, y vốn là một tên quái vật, hiện tại...

Lão không nói tiếp.

Lão bỗng thấy trên bàn có thêm một mảnh giấy vò lại nho nhỏ. Đặng Định Hầu dĩ nhiên cũng thấy.

Hồ Lão Ngũ lúc này đã vịn vào cái bàn đó.

Y lại đây, nhất định là vì muốn giao miếng giấy đó.

Tôn Nghị không hề muốn xuống núi mua gà nướng, nhưng y phải xuống núi giao mảnh giấy cho được, vì vậy chỉ còn nước len lén hồi hải xuống núi.

Y đã là người tàn phế, con đường lại không phải dễ đi, thật không khác gì liều mạng.

Đặng Định Hầu thở ra, nói:

- Quả thật không hổ là Phan Mệnh Hồ Lão Ngũ, vì bạn bè, y chịu làm chuyện liều mạng như vậy.

Vương đại tiểu thư nói:

- Y đã liều mạng như vậy, mảnh giấy này nhất định phải có tin gì quan trọng lắm.

Bàn tay của ba người đồng thời đưa lại năm mảnh giấy, nhưng bàn tay nhanh nhất vẫn là của Đặng Định Hầu.

Mở mảnh giấy ra, trên đó đề vắn vện bảy chữ:

- Tối nay giờ Tý, Đại Bảo Tháp.

Giấy rất thô, chữ viết nguệch ngoạc.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Thế này nghĩa là gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Thế này nghĩa là, tối nay giờ Tý, muốn chúng ta lại Đại Bảo Tháp.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Bởi vì nơi đó nhất định sẽ có chuyện gì quan trọng xảy ra?

Đặng Định Hầu nói:

- Chuyện này không chừng liên quan đến vụ bí mật.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Đại Bảo Tháp là tên của một nơi?

Lão Sơn Đông nói:

- Ở phía sau miếu Sơn thần.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Miếu Sơn thần ở đâu?

Lão Sơn Đông nói:

- Ở trước mặt Đại Bảo Tháp.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông nói cho rõ thêm tý nữa được không?

Lão Sơn Đông nói:

- Không thể.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao?

Lão Sơn Đông uống một hơi hết ly rượu, rồi mới thở ra một hơi nói:

- Bởi vì nơi đó là một chỗ không tới được.

Nét mặt của lão bỗng biến thành rất nghiêm trọng, lão chậm chậm nói tiếp:

- Nghe nói những người đến đó, chưa một ai còn sống trở về.

Vương đại tiểu thư bật cười, cười rất gượng gạo, cô hỏi:

- Nơi đó không lẽ có quỷ sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không biết.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông chưa lại bao giờ sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Bởi vì tôi chưa lại, vì vậy bây giờ còn sống nhẩn đây.

Lão nói rất thật thà, không có vẻ gì là đang đùa giỡn.

Vương đại tiểu thư nhìn nhìn Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi nói:

- Xem kiểu này, chính Đại Bảo Tháp bản thân nó đã có nhiều bí mật rồi, vì vậy...

Vương đại tiểu thư nói:

- Vì vậy chúng ta lại càng không thể không lại đó.

Đặng Định Hầu cũng bật cười, cười rất gượng gạo, y suy nghĩ còn nhiều hơn Vương đại tiểu thư.

... Không chừng chuyện này vốn là một cái bẫy, muốn dụ bọn họ tự đâm đầu vào lưới.

Nhưng bọn họ không thể nào không lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu đã có một nơi Đại Bảo Tháp như vậy, thế nào chúng ta cũng sẽ tìm ra thôi.

Vương đại tiểu thư nhảy dậy nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ còn chưa đi được.

Vương đại tiểu thư không hiểu hỏi:

- Tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta đi bây giờ, nếu bị người trong Nga Hổ Cương bắt gặp, không phải là đả thảo kinh xà sao?

Lão Sơn Đông lập tức nói:

- Nói có lý lắm.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Không lẽ mình ngồi không đây đợi cho tới tối sao?

Lão Sơn Đông cười nói:

- Ta không để cho các người ngồi không đâu.

Trời đã tối.

Vết thương trên cánh tay của Đặng Định Hầu đã được băng bó kỹ càng lại, y đang lẳng lặng dùng một miếng khăn lau lau một cái túi đựng đầy Thiết Liên tử.

Y chùi rất chậm, rất kỹ càng, mỗi viên Thiết Liên tử, đều được y chùi bóng lộn lên.

Vũ khí y nhờ vào đó nổi danh là hai năm tay của y, trong giang hồ, cơ hồ không ai biết y còn sử dụng ám khí.

Cái túi Thiết Liên tử này, quả thật y đã lâu lắm chưa đụng tới.

Có lần viên Thiết Liên Tử y ném ra, không những không trúng người bị ném, mà còn bị dội lại từ thanh đao của y, làm ngộ thương một người bạn đang đứng bên cạnh.

Từ lần đó trở đi, y không muốn dùng đến ám khí nữa.

Có điều bây giờ, y không thể không sử dụng nó.

... Tại sao một người cứ bị hoàn cảnh bức bách, phải làm những chuyện mà y không muốn làm?

Đặng Định Hầu thở ra, bỏ viên Thiết Liên tử cuối cùng vào trong túi, thắt nó vào bên hông.

Vương đại tiểu thư này giờ đang lẳng lặng nhìn y, bây giờ mới hỏi:

- Bây giờ mình đã đi chưa?

Đặng Định Hầu gật gật đầu, y lại uống thêm tý rượu.

Rượu tuy làm cho người ta phản ứng chậm lại, phán đoán sai lầm, nhưng cũng làm tăng thêm dũng khí.

Những chuyện trên đời này, vốn đều là thế, có mặt tốt, nhất định phải có mặt xấu.

Nếu mình thường thường nhắm hướng tốt mà nghĩ tới, cuộc sống mới có mòi dễ chịu ra.

Vương đại tiểu thư cũng uống tý rượu, cô đứng dậy, nhìn lão Sơn Đông cười một cái, nói:

- Cám ơn ông cho uống rượu nhé, cám ơn ông luôn bánh bao và gà nướng.

Lão Sơn Đông ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn cô, nhìn một hồi thật lâu, bỗng nói:

- Cô quyết tâm đi sao?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi không đi không được.

Lão Sơn Đông nói:

- Dù biết đi là không về được, cô cũng không đi không được sao?

Vương đại tiểu thư cười lên một tiếng, nói:

- Trở về được hay không cũng không quan trọng lắm, quan trọng ấy là, chúng ta có đi được không, có nên đi không.

Lão Sơn Đông thở ra một hơi thật dài nói:

- Nói hay lắm, quá hay.

Lão ta quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Đặng Định Hầu hỏi:

- Xem kiểu này, người cũng không đi không được phải không?

Đặng Định Hầu cười cười.

Lão Sơn Đông nói:

- Chỉ cần người cảm thấy phải đi làm chuyện đó, người sẽ không đi không được sao?

Đặng Định Hầu lại cười cười, y nói:

- Thật ra, tôi cũng chẳng muốn đi, bởi vì tôi sợ chết, sợ quá chừng luôn, có điều nếu như không đi, sau này ngày tháng trôi qua nhất định còn đáng sợ hơn nhiều.

Lão Sơn Đông nói:

- Được, nói được lắm.

Lão bỗng đứng dậy, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Đặng Định Hầu ngăn người ra hỏi:

- Chúng ta?

Lão Sơn Đông cũng cười lên một tiếng, nói:

- Nếu ta không dẫn đường, làm sao các người đi được?

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Không lẽ ông không chỉ đường cho chúng tôi, để chúng tôi đi một mình được sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Không được.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Tại sao không được?

Lão Sơn Đông nói:

- Bởi vì ta muốn đi.

Vương đại tiểu thư nói:

- Lúc này chính ông đã nói, đi là khó mà về được lắm.

Lão Sơn Đông nói:

- Ta nói rồi các người vẫn cứ đi, các người đi được, tại sao ta không đi được?

Vương đại tiểu thư nói:

- Chúng tôi đi là có lý do mà.

Lão Sơn Đông nói:

- Ta cũng có lý do, ta đi xem nhiệt náo.

Vương đại tiểu thư cười khố nói:

- Lý do đó không đầy đủ.

Lão Sơn Đông nói:

- Đối với ta, lại quá đầy đủ.

Lão mìm cười, lại nói tiếp:

- Các người còn trẻ, một người thì đang độ thiếu niên, tiền trình vô hạn, một người thì đang thời đắc ý nhất, không những nổi danh thiên hạ, mà còn có tiền có thế, còn ta? Ta có gì đâu?

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông... Ông...

Lão Sơn Đông không đợi cô nói tiếp, đã giành nói:

- Ta đã là một lão già, một nửa thân đã xuống đất, ta chẳng có vợ có con, cũng chẳng có điền địa tài sản, mỗi tối ngồi uống rượu chờ sống chờ chết, sống cũng không khác gì chết bao nhiêu. Các người vì bạn bè liều mạng, vì giang hồ đạo nghĩa mà làm, tại sao ta lại làm không được?

Lão càng nói càng khích động, cổ họng muốn khàn luôn.

Lão Sơn Đông lại nói tiếp:

- Dù các người không xem ta là bạn bè, nhưng ta thích các người, ta thích Tiểu Mã, thích Đinh Hỷ, vì vậy ta không đi không được.

Vương đại tiểu thư nhìn nhìn Đặng Định Hầu.

Đặng Định Hầu lại uống thêm miếng rượu, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Chúng ta?

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta có nghĩa là, ba người chúng ta.

Gió từ núi xa thổi lại, núi ở xa lại bị bóng đêm che trùm mất.

Bọn họ ba người đi ra, lão Sơn Đông ưỡn ngực, đi trước nhất.

Lão đi ra rồi, chẳng thèm quay đầu lại.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông không khóa cửa lại sao?

Lão Sơn Đông cười lớn nói:

- Các người chẳng sợ chết, ta còn lo gì đến cái quán bánh bao đó?

Gò núi xa xa trong bóng tối trông lại càng xa hơn, nhưng bọn họ cuối cùng vẫn lại đó, dưới chân núi, tiếng gió rít đã biến thành đê trầm, làm như gió cũng biết than thở.

Vì ai mà than thở?

Có phải vì sự tàn bạo và ngu muội của con người không?

Người và người với nhau, tại sao lại cứ lừa gạt nhau, hãm hại nhau, giết chóc nhau?

Ánh đèn từ tiểu trấn lấp lánh, xem ra còn xa hơn từ tiểu trấn nhìn lại hòn núi lúc này.

Thậm chí còn xa hơn cả vì sao trên trời.

Dưới ánh sao âm đạm, có thể thấy thấp thoáng một cái miếu nhỏ.

Đặng Định Hầu hạ giọng, hỏi:

- Đây là miếu Sơn thần?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Đại Bảo Tháp ở phía sau miếu sơn thần?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thư giành hỏi:

- Nhưng sao chúng ta chẳng thấy Đại Bảo Tháp ở đâu vậy?

Lão Sơn Đông nói:

- Không chừng đó là vì con mắt của cô nhìn không rõ lắm.

Vương đại tiểu thư nói:

- Mắt ông sáng, chắc ông nhìn thấy?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thư lại hỏi:

- Ở đâu?

Lão Sơn Đông tùy tùy tiện tiện chỉ về phía trước mặt.

Lão chỉ vào một cái bóng mờ mờ ở phía trước, hơi cao hơn miếu Sơn thần một chút, từ phía dưới nhìn qua, chỉ lấy nhô lên khỏi miếu Sơn thần một tý xíu mái ngói, bằng bằng, phẳng phẳng, xem ra chẳng giống gì là một tòa bảo tháp cao lớn cho lắm, nhưng lại có vẻ giống một cái đài hơn.

Có thể gọi cái bóng mờ mờ đó là gì cũng được, nhưng chắc chắn không phải là một tòa bảo tháp.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ông nói đây là Đại bảo tháp đấy sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Ừ.

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi đã thấy nhiều tòa bảo tháp, lớn có nhỏ có, nhưng tòa bảo tháp như thế này...

Lão Sơn Đông bỗng ngắt lời cô:

- Ta không hề nói đây là tòa bảo tháp.

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông không nói vậy sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Đây có phải là tòa bảo tháp đâu.

Lão Sơn Đông nói chuyện xem ra đã biến thành điên đảo tráo trở, ngay cả Đặng Định Hầu cũng nhin không nổi phải hỏi:

- Rốt cuộc đây là cái gì?

Lão Sơn Đông nói:

- Là một nửa tòa bảo tháp.

Đặng Định Hầu ngớ mặt ra, hỏi:

- Sao? Bảo tháp cũng có một nửa tòa nữa sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Gà nướng cũng có nửa con, bảo tháp tại sao không thể có nửa tòa?

Vương đại tiểu thư lại giành nói:

- Gà nướng bánh bao đều là một con một chiếc, chỉ vì bị người khác ăn phải đi một nửa vào bụng.

Lão Sơn Đông nói:

- Đúng vậy.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Còn một nửa tòa bảo tháp đi đâu?

Lão Sơn Đông nói:

- Sập rồi.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Làm sao sập?

Lão Sơn Đông nói:

- Bởi vì nó quá cao.

Ánh mắt lão trong đêm tối sáng rực lên, lão ta lại nói:

- Bảo tháp cũng giống như người ta, người ta bò lên càng cao chừng nào, không phải cũng dễ té xuống hay sao?

Đặng Định Hầu không hỏi gì nữa, trong lòng y cũng đang than thở, cái ý nghĩa của câu nói đó, không chừng không ai hiểu được nhiều như y.

Càng hiểu nhiều chừng nào, càng ít nói đi chừng đó.

Lão Sơn Đông nói:

- Tòa bảo tháp này vốn có mười ba tầng, nghe nói mất đi bảy tám năm mới xây lên xong.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Còn bây giờ?

Ánh mắt của Lão Sơn Đông lấp loáng, lão bỗng nói tiếp:

- Lúc bảy tầng phía trên bảo tháp sập xuống, phía dưới đang có rất nhiều người đang cúng tế quỳ lạy.

Vương đại tiểu thư thay đổi sắc mặt hỏi:

- Nếu vậy lúc bảo tháp sập xuống, chắc chết nhiều người lắm sao?

Lão Sơn Đông nói:

- Nghe nói cũng không nhiều, chỉ có mười ba người.

Bàn tay của Vương đại tiểu thư lạnh hẵn đi.

Lão Sơn Đông hững hờ nói:

- Một người đã chết oan uổng như vậy, oan hồn thế nào cũng không tiêu tan được, vì vậy mười ba người này, chính là mười ba cái hồn ma.

Một cơn gió thổi qua, Vương đại tiểu thư bất giác rùng mình lên.

Vương đại tiểu thư nói:

- Ông đừng nói nữa có được không?

Lão Sơn Đông nói:

- Được.

Lão vừa nói xong, trên tòa tháp bỗng có một ánh đèn bật lên, như một ánh đèn ma.

Vương đại tiểu thư ráng giữ hơi thở cho bình thường lại, cô hỏi lão Sơn Đông:

- Trên đó tại sao lại có người vậy?

Lão Sơn Đông hỏi lại:

- Sao cô biết trên đó nhất định có người?

Vương đại tiểu thư trừng mắt nhìn lão, nói:

- Ông đã bằng lòng không nói đến chuyện đó rồi mà.

Lão Sơn Đông cười cười nói:

- Ta nói gì?

Vương đại tiểu thư cắn môi, dậm chân một cái, nói:

- Bất kể đó là người hay quỷ, tôi cũng phải lên xem thử.

Cô đang chuẩn bị xông lên, Đặng Định Hầu đã níu cô lại, nói:

- Cô khỏi cần đi xem, tôi bảo đảm đó là người đấy, chỉ bất quá, người có lúc còn đáng sợ hơn quỷ.

Nghĩ đến cái người đó âm hiểm ác độc thế nào, Vương đại tiểu thư nhin không nổi, lại rùng mình lên lần nữa.

Thật tình cô cũng sợ lắm:

- Nhưng nếu tôi nhìn còn không dám nhìn, tại sao còn lại đây làm gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Tự nhiên là chúng ta phải lại xem thử.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Ba người chúng ta đều lại?

Đặng Định Hầu lắc lắc đầu nói:

- Một mình ta lại xem, hai người ở lại đây.

Vương đại tiểu thư cơ hồ muốn la toáng cả lên, cô nói:

- Ở đây có gì đáng xem?

Đặng Định Hầu giải thích:

- Các người có thể ở đây xem xét động tĩnh dùm ta, nếu ta bị thất thế, ít nhất các người còn có thể tiếp ứng được với ta chút gì.

Vương đại tiểu thư nói:

- Nhưng mà tôi...

Đặng Định Hầu ngắt lời cô:

- Chắc cô không muốn ba người chúng ta cùng bị phát hiện, cùng bị hỏng cả một lượt chứ?

Vương đại tiểu thư chỉ còn cách im miệng, lúc không nói gì, dĩ nhiên cô lại đang cắn môi.

Lão Sơn Đông nói:

- Phía sau miếu sơn thần có một cây ngân hạnh, cũng gần bảo tháp lắm, chúng ta núp sau đó coi chừng dùm người.

Vương đại tiểu thư bỗng mở miệng ra hỏi:

- Không biết trên cây có quả hạnh không?

Lão Sơn Đông hỏi:

- Bây giờ cô tính ăn trái hạnh sao đây?

Vương đại tiểu thư nói:

- Tôi không tính ăn, chỉ bắt quả muốn nhét nó đầy vào miệng của ông.

Tuy bảo tháp chỉ còn có sáu tầng, xem ra vẫn còn cao lắm, càng lại gần, càng cảm thấy nó cao.

Có những người cũng giống vậy, phải nhất định lại gần họ, mới biết họ vĩ đại chừng nào.

Nếu đứng trên bảo tháp nhìn xuống, thì chắc không còn nhìn thấy gì cả, thậm chí ngay cả một điểm ánh sáng cũng không nhìn thấy.

Nguyên cả cái bóng của tòa sơn phong bao trùm lấy bảo tháp, trừ cái điểm sáng nhỏ bé đó, bốn bề tối mịt.

Tiếng gió lại càng đê trầm.

Trừ tiếng gió thì thảo như than thở đó ra, tứ phía hoàn toàn chẳng nghe có tiếng động gì.

Động tác của Đặng Định Hầu rất nhẹ nhàng, y tin là dù con mèo, động tác cũng chưa chắc gì nhẹ nhàng linh xảo như vậy.

Bóng tối trùm kín người của y, y cũng tin rằng người trên bảo tháp dù có là quỷ cũng không thể phát hiện ra được mình.

Nhưng chính ngay lúc đó, trên tháp lại có người đang lạnh lùng nói:

- Tốt lắm, người đến đúng giờ lắm.

Đặng Định Hầu giật cả mình lên, y còn chưa biết chắc, người này đang nói chuyện với mình hay không.

Người đó lại nói tiếp:

- Người đã lại rồi, còn gì mà chân chừ không lên đây?

Đặng Định Hầu thở ra, lần này y đã biết chắc, người này đang nói chuyện với y.

Xem ra động tác của y tuy còn nhẹ nhàng hơn cả mèo, cảm giác người này còn tinh linh hơn cả chó.

Y ưỡn ngực, nắm chặt tay lại, ráng giữ cho giọng nói mình được bình tĩnh:

- Ta đã lại rồi, dĩ nhiên là phải lên.

Mỗi tầng bên ngoài đều có mái ngói cong cong đưa ra, lấy khinh công của Đặng Định Hầu, muốn nhảy lên từng tầng một, cũng không có gì là khó.

Nhưng y thà đi bằng cầu thang, y không muốn mình đang bay nhảy, bỗng có một lưỡi dao từ trong bóng tối đâm ra.

Y cũng không muốn bị người ta thò chân ra đá mình xuống, chết ở đây như một con chó ghẻ.

Y thà đi cầu thang.

Bất kể cầu thang ở đây có hẹp tới đâu, có tối tăm tới đâu, y vẫn thà đi cầu thang còn hơn.

Dù trong tháp có mai phục gì nữa, y cũng thà đi cầu thang.

Chỉ cần bàn chân của mình bước thực trên mặt đất, trong lòng của y cũng vững chắc như vậy.

Y đi từng bước một, thà đi chậm một chút, ít ra so với đi không bao giờ tới cũng còn tốt hơn.

Trong tháp không có mai phục, cũng không có người.

Bốn bề những lớp giấy bao bọc lấy cửa sổ đều bị rách nát tả tơi, gió thổi vào phạch phạch từng cơn.

Càng lên trên cao, gió càng lớn, tiếng gió càng ồn, trái tim của Đặng Định Hầu càng đập nhanh.

Trong tháp không có mai phục, phải chăng bởi vì toàn bộ lực lượng đều tập trung ở trên đỉnh tháp?

Nếu đã biết y lên tới đỉnh là khó mà xuống lại, tại sao còn phí bao nhiêu đó chuyện làm gì?

Bàn tay của Đặng Định Hầu lạnh ngắt, lòng bàn tay mồ hôi rịn ra, thậm chí ngay cả chót mũi của y cũng có mồ hôi chảy xuống.

Đây không phải là vì y đang sợ, mà vì y đang khẩn trương.

Hung thủ rốt cuộc là ai?

Gian tế rốt cuộc là ai?

Cái bí mật ấy trong phút chốc sẽ bị phơi bày ra, đến giờ phút này, còn ai không khẩn trương?

Trên đỉnh tháp dĩ nhiên là có người.

Một ngọn đèn, hai người.

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 13

Đoạn Tháp Đoạn Hồn

Một cái đèn lồng, dùng que bằng trúc cắm xiên lên, que trúc cắm vào giữa tường, cây đèn không ngớt dao động.

Dưới đèn có một người, một người già lão lồm khộm tàn phế, gương mặt thâm đậm âm ám, đầy những vết sẹo.

Hồ Lão Ngũ, Phan Mệnh Hồ Lão Ngũ, lúc này dĩ nhiên y không còn liều mạng, y đang rót rượu.

Ly rượu để trên bàn, cái bàn nằm phía dưới cây đèn. Y đang rót rượu cho một người. Hai bên bàn, mỗi bên có để một cái ghế, một cái đã có người đang ngồi, một người mặc áo đen cao lớn, xoay lưng về phía cầu thang.

Đặng Định Hầu đi lên cầu thang, chỉ thấy sau lưng của y, tuy đang ngồi, mà còn thấy dáng người rất vĩ đại, hiển nhiên y cũng đã nghe tiếng chân của Đặng Định Hầu, nhưng không quay đầu lại, chỉ bất quá đưa tay ra chỉ vào chiếc ghế đối diện, nói:

- Ngồi.

Đặng Định Hầu bèn bước tới ngồi xuống, y ngồi xuống rồi mới ngẩng đầu lên, đối diện với người đó, nhìn chăm chú vào cặp mắt của y.

Mục quang của hai người vừa chạm phải, giống như hai lưỡi đao đụng nhau, hai lưỡi kiếm giao phùng. Gương mặt của hai người đều nghiêm trang như nhau.

Dĩ nhiên Đặng Định Hầu đã gặp mặt người này, gặp đã rất nhiều lần, y gặp người này lần đầu tiên ở Quan ngoại...

Ở cái bình nguyên phì nhiêu mà thần bí đó, ở cái dãy Trường Bạch sơn nguy nga hùng vĩ, ở cái tiêu cực Trường Thanh nổi tiếng giang hồ.

Từ đó trở về sau, mỗi lần y gặp người này, trong lòng vẫn luôn luôn cảm thấy kính trọng và hoan hỉ, bởi vì y kính trọng người này, y thích người này.

Có điều lần này, y nhìn vào mặt người này, y chỉ cảm thấy có thống khổ và phần nộ.

... Bách Lý Trường Thanh, quả thật là ông... Tại sao ông lại đi làm chuyện này?

Tuy trong lòng y đang lớn tiếng gào thét, ngoài miệng chỉ lãnh đạm một câu chào:

- Ông vẫn mạnh giỏi?

Bách Lý Trường Thanh sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Tôi không mạnh giỏi, rất không mạnh giỏi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông không ngờ tôi lại đây?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Nhưng tôi thì đã nghĩ đúng là ông rồi...

Y không nói hết câu, bởi vì y thấy Bách Lý Trường Thanh đang chau mày. Những lời y đang nói, Bách Lý Trường Thanh hiển nhiên không muốn nghe.

Y vốn không bao giờ nói những lời người khác không muốn nghe, huống gì, bao nhiêu bí mật chẳng còn là bí mật, bạn bè hồ tương kính trọng lẫn nhau đã trở thành thế đối lập, có nói cũng dư thừa quá.

Bất cứ âm mưu nào có chu mật đi chăng nữa, cũng có một chỗ hở, bất cứ một hòn núi hùng vĩ nào cũng nhất định có một lỗ hổng.

Gió không biết luồng từ lỗ hổng nào vào. Gió ở trên cao, lúc nào cũng làm người ta có cảm giác nhay bén và cường kinh, người ở trên cao, lúc nào cũng cảm thấy cô độc lạnh lẽo. Thời tiết này cứ làm cho người ta nghĩ đến

rượu. Hồ Lão Ngũ cũng rót cho y một ly rượu. Đặng Định Hầu không hề từ chối, bất kể ra sao, y đều tin Bách Lý Trường Thanh không thể là hạng người bỏ thuốc độc vào trong rượu.

Y nâng ly..

Y vẫn còn nâng ly lên mời Bách Lý Trường Thanh, đây không chừng là lần cuối cùng y tỏ vẻ tôn kính người này.

Bách Lý Trường Thanh nhìn y, ánh mắt hình như lộ vẻ thống khổ và mâu thuẫn, những chuyện đó không chừng không phải là ông ta thật tình muốn làm.

Nhưng ông ta đã làm vậy. Đặng Định Hầu uống một hơi cạn ly rượu, y cảm thấy miệng đắng nghét.

Bách Lý Trường Thanh cũng nâng ly uống cạn, bỗng nói:

- Chúng ta vốn là bạn bè, phải không?

Đặng Định Hầu gật đầu thừa nhận.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Chỉ tiếc là chúng ta làm những chuyện, hoàn toàn không chính xác, vì vậy mới có chuyện bây giờ.

Đặng Định Hầu than dài nói:

- Thật là tiếc, cũng thật là bất hạnh.

Bách Lý Trường Thanh lắc đầu nói:

- Bất hạnh nhất là bây giờ tôi đã lại, và ông cũng lại.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông cho là tôi không nên lại đây?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Hai người chúng ta, cũng có một người không nên lại.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Bởi vì tôi vốn không muốn chính tay tôi giết ông.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Hiện tại hai người chúng ta, nhất định chỉ có một người còn sống trở về.

Giọng nói của y rất trấn tĩnh, đầy tự tin.

Đặng Định Hầu bỗng bật cười.

Đối với một người như Bách Lý Trường Thanh, y vốn có mấy phần sợ hãi úy kỵ, nhưng hiện tại, một thứ phần nộ rất nguyên thủy, đang kích động tiềm lực và dũng khí trong người y.

... Chống lại áp bức, chính là một thứ phần nộ nguyên thủy nhất của con người.

... Bởi vì con người nhờ thứ phần nộ đó mà phát sinh ra lực lượng, vì vậy mà loài người mới còn tồn tại!

Đặng Định Hầu mỉm cười nói:

- Ông tin là người còn sống trở về nhất định là ông?

Bách Lý Trường Thanh không hề phủ nhận.

Đặng Định Hầu bỗng vừa cười vừa đứng dậy, y lại uống cạn hết ly rượu.

Lần này y không còn nâng ly mời Bách Lý Trường Thanh, chỉ lãnh đạm nói một tiếng:

- Mời!

Bách Lý Trường Thanh chăm chú nhìn bàn tay y bỏ ly rượu xuống bàn, hỏi:

- Bàn tay ông bị thương?

Đặng Định Hầu nói:

- Không có gì.

Bách Lý Trường Thanh hỏi:

- Vũ khí của ông là hai bàn tay mà.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng chính tôi cũng biết, tôi nhất định không thể dùng một tay đánh bại được ông.

Bách Lý Trường Thanh hỏi:

- Vậy ông dùng gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi dùng một thứ lực lượng, chỉ dùng thứ lực lượng đó, tôi mới có thể đánh bại được ông.

Bách Lý Trường Thanh cười nhạt.

Y chẳng hỏi thêm đó là thứ lực lượng gì, Đặng Định Hầu cũng chẳng nói, nhưng trong lòng y đang tự nói với chính mình:

- Tà không thể thắng chính, công đạo, chính nghĩa, chân lý, vĩnh viễn sẽ không bao giờ bị tiêu diệt.

Gió lại càng thổi mạnh, từ đê trầm biến thành gào hú, từ than thở biến thành gào thét.

Gió cũng trợ Oai cho người sao?

Cho ai?

Đặng Định Hầu xé một chéo áo, rồi xé từ đó làm bốn mảnh, từ từ thắt lại ống tay và ống quần.

Hồ Lão Ngũ đang đứng một bên nhìn y, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, hình như đượm vẻ lo lắng, lại hình như có vẻ nhạo báng.

Đặng Định Hầu tỉnh bơ.

Y không nghĩ chuyện người ta sẽ ca tụng y là Phan Mệnh Đặng Định Hầu. Y rất hiểu chính mình, và rất hiểu đối thủ.

Trong giang hồ không thể nào tìm ra được một đối thủ nào đáng sợ như Bách Lý Trường Thanh.

Y không sợ Hồ Lão Ngũ coi mình như kẻ hèn nhát, chân chính dũng khí có rất nhiều mặt, cẩn thận và nhẫn nại là một trong những khuôn mặt của nó.

Hồ Lão Ngũ không chừng không hiểu điểm này, nhưng Bách Lý Trường Thanh hiểu.

Tuy y bất quá tùy tiện đứng ở đó, nhưng ánh mắt của y không hề lộ vẻ diễu cợt, ngược lại còn biến thành ba phần đề phòng, ba phần kính trọng.

Bất cứ một ai đều có quyền bảo vệ sinh mạng của mình.

Vì bảo vệ sinh mạng của mình, người ta làm bất cứ điều gì, những điều đó đều rất được đáng kính trọng.

Đặng Định Hầu rút cuộc đã ưỡn ngực lên, quay mặt lại đối diện với Bách Lý Trường Thanh.

Bách Lý Trường Thanh bỗng nói:

- Mấy tháng rồi, hình như vũ công của ông có mời tiến triển.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vậy à?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ít ra ông đã chân chính học được hai chiêu, nếu muốn khắc địch chế thắng, hai chiêu này không thể nào thiếu được.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông đang nói hai chiêu gì?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Nhấn nại, trấn định.

Đặng Định Hầu nhìn y, ánh mắt bất giác lại lộ vẻ tôn kính.

Tuy ông ta không còn là một người bạn đáng được tôn trọng, y vẫn là một kình địch đáng được tôn trọng.

Bách Lý Trường Thanh chăm chú nhìn y, bỗng nói:

- Ông còn chuyện gì làm chưa xong không?

Đặng Định Hầu trầm ngâm một hồi, nói:

- Tôi còn tý sản nghiệp, vợ con tôi ăn mặc chắc không thiếu thốn tôi rất an lòng.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Tốt lắm.

Đặng Định Hầu nói:

- Tôi bị chết, hy vọng ông làm giùm tôi một chuyện.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ông nói đi.

Đặng Định Hầu nói:

- Thả Vương Thịnh Lan và Đinh Hỷ, để bọn họ sinh vài đứa con trai, chọn đứa ngốc nhất cho tôi, để họ Đặng còn có người kế hậu.

Ánh mắt của Bách Lý Trường Thanh lại lộ vẻ thống khổ và mâu thuẫn, một hồi thật lâu, y mới hỏi:

- Tại sao lại chọn đứa ngu nhất?

Đặng Định Hầu cười một tiếng nói:

- Người ngu nhiều phúc, tôi hy vọng nó sống lâu lâu một chút.

Cái mỉm cười hơi hợt, lời thỉnh cầu nhẹ nhàng, nhưng lại động sâu vào chỗ bi ai và thâm viễn nhất của loài người.

Là cái bi ai của chính y, mà cũng là cái bi ai của Bách Lý Trường Thanh.

Bởi vì Bách Lý Trường Thanh cũng đang nhờ y:

- Nếu tôi chết, hy vọng ông đi tìm giùm tôi một người đàn bà tên là Giang Vân, lấy hết sản nghiệp của tôi đưa cho bà ấy.

Đặng Định Hầu nhin không nổi hỏi:

- Tại sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Bởi vì... Bởi vì tôi biết bà ấy có đứa con với tôi.

Hai người không nói gì nữa, chỉ đứng lẳng lặng nhìn nhau chăm chú, trong lòng đều tin tưởng đối phương sẽ làm giùm chuyện mình đã nhờ.

Cũng chính vì trong lòng họ còn có chút tín nhiệm và tôn trọng lẫn nhau, vì vậy họ mới thỉnh cầu đối phương lần cuối.

Sau đó họ lập tức xuất thủ, đồng thời xuất thủ.

Đặng Định Hầu xuất thủ kịch liệt và oai mãnh.

Y biết trận chiến này bất kể là thắng hay thua, đều nhất định phải trải qua một cơn thống khổ.

Y chỉ hy vọng cơn thống khổ ấy chấm dứt thật nhanh chóng, vì vậy mỗi chiêu y đều dùng tận toàn lực.

Thiếu Lâm thần quyền đi theo đường lối cương liệt oai mãnh, quyền thế vừa khai triển ra, gió rít vù vù, như cộp vừa nhảy ra khỏi gò núi.

Trên tháp vốn không lớn lắm, Bách Lý Trường Thanh suýt mấy lần bị y đánh cho rớt xuống.

Nhưng cứ mỗi đến lúc tối hậu trong đường tơ kẻ tóc, thân hình của y bỗng ung dung đứng vững lại.

Bốn chục chiêu đã qua, trái tim của Đặng Định Hầu đang chùng xuống.

Y bỗng nhớ lại ba mươi năm trước, tại một thiền viện cũ kỹ nhỏ bé, sư phụ của y đã có nói rằng:

"...Nhu có thể thắng cường, nhược có thể thắng cường..."

"...Cường đao tuy cường, nhưng chém không đứt được nước chảy, gió tuy yếu, mà làm lặn ba đào..."

"...Con nhất định phải nhớ lấy điều này, bởi vì con xem ra có vẻ tùy hòa, thật ra lại rất quật cường, xem ra tuy khiêm hư, thật ra lại rất kiêu ngạo..."

"...Ta tin là tương lai con sẽ nổi danh, bởi vì cỡ tính tình của con, sẽ phát huy được chỗ sở trường của Thiếu Lâm thần quyền, nhưng con phải không bao giờ quên điều này, gặp phải đối thủ chân chính, con sẽ bị thất bại không nghi ngờ gì cả..."

Cổ thụ rợp bóng, thiền viện yên tĩnh, lão tăng mày bạc ngồi dưới gốc cây, dần đi dần lại đưa bé... Tình đó cảnh đó, trong khoảnh khắc bỗng dưng tràn ngập về trước mắt y.

Những lời khuyên nhủ vàng đá trui luyện bao lần đó, hình như đang văng vẳng bên tai.

Chỉ tiếc là y đã quên những lời khuyên nhủ đó từ lâu, bây giờ sức nghĩ đến, đã quá chậm.

Y bỗng cảm thấy người mình toàn thân đã bị một thứ lực lượng mềm mại mà liên tục bó lấy, làm như hổ lang lọt vào dòng nước sâu, sâu bọ lọt vào lưới nhện...

Sau đó, bàn tay của Bách Lý Trường Thanh như một cái bóng khổng lồ nặng như núi đè bẹp xuống người y.

Y không tránh kịp.

... Chết mùi vị ra sao nhỉ?

Y nhắm mắt lại.

Đêm động phòng hoa chúc ôn nhu mà mỹ lệ, hai bắp đùi căng đầy của người vợ.

Trong khoảnh khắc đó, tại sao y còn nghĩ đến chuyện này?

... Vợ con mình chắc chắn là sẽ không thiếu thốn gì. Mình rất yên lòng.

Y có thật yên lòng không?

... Tà không thắng chính, chính nghĩa cuối cùng cũng phải thắng!

Tại sao y lại bị thua?

Tuy y thua rồi, chính nghĩa vẫn chưa bị thua.

Bởi vì tại khoảnh khắc tối hậu đó, bỗng nhiên có một thứ lực lượng từ một bên đánh tới, hóa giải thế chưởng của Bách Lý Trường Thanh, tựa như ánh nắng mặt trời xua tan đi màn đêm u tối.

Cái thứ lực lượng đó cũng như ánh nắng mặt trời, tuy ôn hoà, nhưng tuyệt đối không thể chống cự lại được.

Bách Lý Trường Thanh thoái lùi ba bước, nhìn người đó kinh ngạc.

Đặng Định Hầu mở bừng mắt ra, nhìn người đó, y lại càng kinh ngạc hơn.

Người ra tay cứu y đó, lại là cái gã Hồ Lão Ngũ tàn phế lợm khộm già nua.

Chẳng qua, hiện tại y không còn có vẻ già lão suy yếu, thân hình y đã thẳng lên, thậm chí cặp mắt còn có vẻ rất trẻ trung.

- Người không phải là Hồ Lão Ngũ.

- Không phải.

- Vậy người là ai?

Đầu tóc bạc phếu và mặc nạ trên mặt được gỡ ra, lộ một gương mặt làm người ta vui thích.

Đinh Hỷ!

Đặng Định Hầu rốt cuộc nhin không nổi phải kêu lên!

- Đinh Hỷ?

Bách Lý Trường Thanh nhìn y chăm chăm:

- Người chính là cái gã Đinh Hỷ thông minh?

Đinh Hỷ gật gật đầu, biểu tình trên gương mặt rất kỳ quái.

Bách Lý Trường Thanh hỏi:

- Lúc này người dùng công phu gì vậy?

Đinh Hỷ nói:

- Công phu là công phu, công phu chỉ có một thứ, giết người cũng là đó, mà cứu người cũng là đó.

Ánh mắt của Bách Lý Trường Thanh sáng rực, y không ngờ gã thiếu niên này nói ra được đạo lý như vậy.

... Tất cả các thứ vũ công, cơ bản là một.

Đạo lý thì rõ ràng, nhưng những người chân chính hiểu được, không có mấy ai.

Thật ra, xứng đáng với cái đạo lý đó thế gian này cũng không có mấy ai.

Người trẻ tuổi này lai lịch ra sao?

Bách Lý Trường Thanh nhìn y đắm đắm, bỗng lại xuất thủ.

Lần này y ra tay rất chậm, rất nhu hòa, tựa như làn gió nhẹ làm êm sóng biển, lại tựa như dòng nước chảy từ trên núi xuống, chảy mãi mà vẫn không ngừng.

Có điều lần này y chạm vào, không phải là cương đao, cũng không phải ba đao, vì vậy y dùng hết lực lượng mà hoàn toàn đi đâu hết.

Bách Lý Trường Thanh lại càng kinh ngạc, quyền thế biến đi, từ nhu hòa chuyển qua cương kinh, từ chậm đối sang nhanh.

Đinh Hỷ phản ứng cũng biến theo.

Đặng Định Hầu bỗng phát hiện, vũ công của bọn họ, cơ hồ như cùng một chỗ mà ra.

Trừ chuyện đó, giữa hai người, hình như có chỗ tương đồng nào đó rất vi diệu.

Bách Lý Trường Thanh hình như cũng phát hiện ra điểm đó, quyền đang đâm ra, y bỗng thoái lui lại.

Đinh Hỷ không tấn công tới.

Bách Lý Trường Thanh nhìn y lom lom, bỗng hỏi:

- Công phu của người ở đâu học ra vậy?

Đình Hỷ hỏi lại:

- Ông không biết sao? Thật không biết sao?

Biểu tình của y rất kỳ quái, giọng nói của y cũng rất kỳ quái, đầy vẻ bí ẩn và thông khổ.

Biểu tình của Bách Lý Trường Thanh lại còn biến ra kỳ quái hơn, hình như bỗng có một cây kim đâm thẳng vào trái tim của y.

Thân hình của y bắt đầu run rẩy, tinh thần và thể lực bỗng tan rã ra, ngay cả giọng nói cũng ú ớ.

Y vốn là tấm thân sắt thép luyện thành, sức lực và ý chí của y vốn không thể nào công phá được, y không thể nào trở thành như vậy được.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn y một hồi, rồi lại quay qua nhìn nhìn Đình Hỷ, bỗng nhiên y cũng cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Chính ngay lúc đó, ánh đèn bỗng tắt phụt, trong bóng tối hình như có vật gì xé gió bay lại.

Âm thanh cao vút nhưng lại rất nhỏ.

Chỉ có những thứ ám khí thâm độc đáng sợ nhất, mới có tiếng rít như vậy.

Người nào đã phóng ám khí?

Tiếng gió rít lên, người của Đặng Định Hầu đã nhảy hết sức lên cao, y không hề thấy ám khí gì cả, y cũng không biết ám khí đang nhắm vào ai, nhưng y nhất định phải lấy toàn lực né tránh.

Bởi vì y cũng là một tay cao thủ đã được trui mài không biết bao nhiêu lần, y đã nghe thấy tiếng động trong gió mà người khác không nghe thấy.

Còn Bách Lý Trường Thanh và Đình Hỷ thì sao?

Trong khung cảnh trong tâm tình đang khích động đó, bọn họ có đề phòng linh mãnh như bình thời không?

Bóng tối.

Trời đất là một khoảng bóng tối, bóng tối vô bờ vô bến.

Thân hình của Đặng Định Hầu bay lên, nhưng y lại có cảm giác như bị chìm xuống, vì cả người y đã bị bóng tối nuốt chửng.

Tuy y đang búng người trên không, y vẫn còn thì giờ nhìn xuống phía dưới.

Y chẳng thấy gì cả.

Lúc y đến đây, chung quanh không có người, dưới tháp không có người, trong tháp cũng không có người.

Từ đó đến giờ y vẫn bảo trì cảnh giác, Bách Lý Trường Thanh và Đinh Hỷ chắc cũng vậy.

Nếu có người lại, bọn họ ba người, ít ra phải có một người phát giác.

Nếu không có ai, ám khí từ đâu ra bây giờ?

Y nghĩ không ra.

Bây giờ chân khí của y không còn cách nào đề lên được nữa, thân hình y đã bắt đầu từ từ hạ xuống.

Phía dưới tình cảnh như thế nào? Có phải đang còn có ám khí hung hiểm đang đợi y dưới đó?

Bảo tháp tuy chỉ còn có sáu tầng, nhưng vẫn rất cao, càng lại gần, càng thấy cao. Người ở trên tháp, càng thấy nó cao lắm, bất cứ ai cũng không dám nhảy khơi khơi xuống.

Đặng Định Hầu cắn chặt hàm răng, dùng hết phần cuối cùng sức lực, y lại tung người lên, sau đó y để mình hạ xuống, chừng ba bốn trượng, đến tầng thứ ba, bỗng thò tay ra, nắm lấy mái ngói.

Rốt cuộc y cũng thở phào ra được một hơi.

Lần này lúc y rơi xuống, thân hình đã nhẹ như chiếc lá.

Bàn chân của y rốt cuộc đã đập xuống mặt đất kiên thực, trong một khoảnh khắc, y có cảm giác như mình là một đứa bé đang xà vào lòng mẹ.

Đối với loài người, mặt đất vĩnh viễn là chỗ đáng để nương tựa.

Nhưng mặt đất cũng một màu đen ngịt.

Trong bóng tối chẳng thấy có động tĩnh gì, cũng chẳng nghe có tí âm thanh.

Trên đỉnh tháp đã xảy ra chuyện gì?

Đinh Hỷ có bị trúng phải ám toán không?

Đặng Định Hầu nắm chặt hai nắm tay, trong lòng bỗng thấy có mặc cảm tội lỗi, y cảm thấy mình không nên cứ vậy mà nhảy xuống bỏ mặc người bạn vừa cứu tính mạng của mình trên đó.

Trong tháp lại càng đen tối, khắp nơi đều có thể là chỗ mai phục trí mạng, có điều bây giờ dù có nguy hiểm cách mấy, cũng không làm y sợ mà bỏ đi.

Y quyết tâm xông vào lại.

Nhưng y đang tính xông vào, trong tháp đã có người xông ra.

Người của y vừa bốc lên, chân khí lập tức chuyển ngược lại, sử Thiên Cân Truy của nội gia, hai chân hạ xuống, khí lực lại chuyển động, y thở ra một tiếng, đánh một quyền vào người đó.

Đây chính là Thiếu Lâm Bách Bộ thần quyền oai chấn vũ lâm đã ba trăm năm nay, cái đâm đó y đã sử hết toàn lực, đừng nói là đánh trúng thân người, quyền phong đi tới, cũng đủ làm tan nát tim gan.

Nào ngờ lực lượng kinh khủng đó đánh vào người này, lại không có phản ứng gì, làm như tảng băng bỗng bị tiêu tan dưới ánh nắng mặt trời.

Đặng Định Hầu thở phào một hơi dài nói:

- Tiểu Đinh đó hả?

Bóng người hạ xuống, quả thật là Đinh Hỷ.

Đặng Định Hầu cười khố.

Bình thời y xuất thủ rất thận trọng, có điều hôm nay y bỗng dừng lại biến thành một tên non choẹt, vừa khẩn trương vừa bộp chộp.

... Tiên hạ thủ vi cường, câu nói ấy không hẳn là chính xác, dĩ dật dĩ lao, dĩ tĩnh chế động, hậu phát tiên chí, đây mới là chân lý của võ học.

... Võ công của chùa Thiếu Lâm làm cho người ta kính trọng, không phải là vì nó mạnh bạo, mà vì chúng ta có thể dung hòa lực lượng đó với Phật học bác đại tinh thâm.

Đặng Định Hầu thở ra, y bỗng nhận thấy rằng, thành công và vinh dự không những không làm cho người ta trưởng thành, mà ngược lại làm cho người ta suy thoái. Bất cứ người được nổi tiếng rồi, đều nhất định quên bằng đi rất nhiều chuyện.

Nhưng hiện tại không phải là lúc bị ai hối hận, y lập tức phấn khởi tinh thần, hỏi:

- Người cũng nghe có tiếng ám khí?

Đình Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ai ám toán chúng ta?

Đình Hỷ nói:

- Không biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Ám khí hình như từ tầng thứ năm ném lên.

Đình Hỷ nói:

- Rất có thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Ta không hề thấy có ai ở trong tháp đi ra.

Đình Hỷ nói:

- Tôi cũng không thấy.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu vậy người này vẫn còn ở trong tháp.

Đình Hỷ nói:

- Không có.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người tìm không thấy? Hay là hắn không có trong đó?

Đình Hỷ nói:

- Nếu có người đó, tôi ắt hắn tìm ra.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất kỳ ám khí loại nào, nhất định không thể tự nhiên mà bay ra như vậy.

Đình Hỷ nói:

- Không thể nào.

Đặng Định Hầu nói:

- Có ám khí ném ra, nhất định là có người.

Đinh Hỷ nói:

- Nhất định vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Bất cứ người nào, không thể tự nhiên mà biến mất đi.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu vậy, người này đi đâu? Không lẽ hãn không phải là người? Là quý?

Đinh Hỷ nói:

- Nghe nói tòa bảo tháp này vốn có quý.

Đặng Định Hầu cười khổ hỏi:

- Không lẽ người tin có quý sao?

Đinh Hỷ nói:

- Tôi không tin.

Đặng Định Hầu nhìn y chăm chú, từ từ nói:

- Thật ra, rõ ràng là người đã biết người đó là ai, người đã biết làm sao hãn lại đó, làm sao hãn trốn đi. Nhưng người lại không chịu nói ra.

Đinh Hỷ có vẻ không phủ nhận chuyện đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao người không chịu nói?

Đinh Hỷ trầm ngâm một hồi, rớt cuộc thờ dài, nói:

- Bởi vì dù có nói ra, ông cũng chẳng chịu tin.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì có quá nhiều chuyện tấu xảo đi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Chuyện gì?

Đinh Hỷ nói:

- Kế hoạch trong chuyện này, vốn rất chu đáo bí mật, vậy mà các người cứ tẩu xảo tìm ra được nhiều kẻ hở, mỗi cái kẻ hở lại tẩu xảo lòi ra đường dây tới chỗ khác, mà chỗ nào cũng đều chỉ đến Bách Lý Trường Thanh, chỉ có mình ông ta là phù hợp.

... Khách đến ngày mười ba tháng năm.

... Thời khắc xảo hợp.

... Vũ công uyên bác.

... Hơi thở dồn dập.

... Thuốc uống có mùi đặc biệt.

... Bí mật của tiêu cuộc không ai có thể biết được.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Nghĩ đi nghĩ lại, những chuyện đó quả thật có chỗ quá tẩu xảo.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng còn chưa tẩu xảo nhất.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tẩu xảo nhất là gì?

Giọng nói của Đinh Hỷ bỗng biến thành chua chát, y chậm chậm nói:

- Tẩu xảo là, tôi lại là con trai của Bách Lý Trường Thanh.

Đặng Định Hầu lại thở ra một hơi dài nói:

- Mẹ của người nhất định là Giang phu nhân, người mà lúc này y nhờ ta đi tìm.

Đinh Hỷ nhìn y, hỏi:

- Ông đã biết hết rồi sao?

Đặng Định Hầu lắc lắc đầu.

Đinh Hỷ nói:

- Nhưng ông có vẻ không ngạc nhiên gì mấy.

Đặng Định Hầu than thở:

- Lúc trước ta quả có nghĩ đến điểm đó, nhưng nếu người không nói ra, ta còn không dám chắc.

Đình Hỷ lạnh lùng nói:

- Ông không dám chắc điều gì? Không dám chắc Bách Lý Trường Thanh là gian tế? Là hung thủ?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta vốn ngỡ rằng chuyện đó quả thật là vậy, do đó...

Đình Hỷ ngắt lời y:

- Vì vậy ông vừa gặp mặt ông ta, không hỏi đầu đuôi ra sao, đã đi liều mạng với nhau.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ta nên hỏi gì?

Đình Hỷ nói:

- Ít nhất ông cũng nên hỏi ông ta, tại sao ông ta lại đến đây? Đến đây đợi ai?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ước hẹn này không phải do ông ta mời?

Đình Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vậy thì ông ta đợi ai?

Đình Hỷ nói:

- Ông ta cũng như ông, cũng bị người ta gạt lại đây, ông ta chờ cũng chính là người ông đang tìm.

Đặng Định Hầu thay đổi nét mặt hỏi:

- Ông ta cũng chờ tên hung thủ đó?

Đình Hỷ hỏi lại:

- Ông không tin?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ông ta thấy ta lại, không lẽ nghĩ rằng ta chính là hung thủ?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông thấy ông ta ở đó, không phải ông cũng nghĩ ông ta là hung thủ sao?

Đặng Định Hầu ngẩn mặt ra.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Xem ra Ngũ tiên sinh là một người rất thông minh, đối với tư cách các ông hiểu rõ không sai mấy may.

Đặng Định Hầu vội vã hỏi:

- Ngũ tiên sinh là ai?

Đinh Hỷ nghiêm nét mặt nói:

- Ngũ tiên sinh chính là đầu lĩnh của phân đà Ngũ Nguyệt Thập Tam trong Thanh Long hội, cũng là kẻ chủ mưu của toàn bộ kế hoạch.

Đặng Định Hầu lại ngẩn mặt ra.

Đinh Hỷ cười nhạt nói:

- Y vốn đã tính đúng là các ông gặp nhau lập tức chuẩn bị xuất thủ ngay, bởi vì các ông đều là những bậc anh hùng xuất chúng, ai cũng nghĩ mình nhận xét rất đúng, thì còn cần gì nói thêm cho phí lời, cứ liều mạng sống chết với nhau trước cho khỏe.

Đặng Định Hầu chỉ còn nước đứng nghe, trong lòng bất giác thừa nhận y nói rất có lý.

CỔ LONG

BÁ VƯƠNG THƯƠNG

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 14

Hồn Bay Bổng Phương Trời Xa

Đình Hỷ nói:

- Trong kế hoạch của hãn, các ông đáng lý ra đã chết ở trong tháp, chỉ tiếc là...

Đặng Định Hầu bỗng cười lên một tiếng, nói:

- Chỉ tiếc người tấu xảo lại là con của Bách Lý Trường Thanh, tấu xảo là người bạn của ta, lại tấu xảo là Đình Hỷ thông minh.

Đình Hỷ nhìn y, ánh mắt lộ một nụ cười.

Chính ngay lúc đó, từ trong tầng thứ hai của bảo tháp bỗng vọng ra một tiếng gầm thật lớn, tiếp theo đó, ầm lên một tiếng, một phiến đá lớn bay xuống, vách tường trên tầng tháp đó đã bị lũng một lỗ lớn.

Trong lỗ hổng đen ngòm đó, vẫn không thấy gì cả.

Đặng Định Hầu thay đổi sắc mặt:

- Bách Lý Trường Thanh đâu rồi? Lúc người ra đây, có thấy y ở đâu không?

Đình Hỷ lắc lắc đầu.

Đặng Định Hầu lại hỏi:

- Có phải hiện giờ y đang giao thủ với tên Ngũ tiên sinh ấy không?

Đình Hỷ lại lắc lắc đầu, gương mặt cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

Đặng Định Hầu nói:

- Chúng ta cũng không nên đứng đây nhìn, có phải y..

Y nói chưa dứt lời, trên tháp lại có tiếng la nhỏ, rồi một tiếng gầm lớn, xuống tới lầu thứ hai.

Tiếp theo đó, một tiếng ầm nữa lại vang lên, một phiến đá lớn nữa lại rớt xuống, cơ hồ đụng vào người bọn họ.

Tuy bọn họ không thấy tình huống trong tháp ra sao, có điều trên tháp hai tay cao thủ đang giao chiến với nhau, vũ công cao cường, sức lực hung mãnh, không cần thấy cũng tưởng tượng được ra.

Vũ công của Bách Lý Trường Thanh tuy không phải là đệ nhất thiên hạ, thanh danh và địa vị của y cũng không phải là dựa vào vũ công, thậm chí có rất nhiều người trong giang hồ cho rằng, y cũng không phải là một tay cao thủ hạng nhất trong liên doanh tiêu cuộc.

Nhưng người hiểu rõ y tường tận đều biết rằng, khí lực y giữ bên trong, không lộ ra ngoài, thật ra là nội công ngoại công của y đã luyện tới mức độ hầu như lư hỏa thuần thanh, đối với các thứ vũ học của các môn phái, rất ít người bì kịp với y.

Cái điểm đó Đặng Định Hầu còn rành rọt hơn ai cả, lúc này y vừa giao thủ với Bách Lý Trường Thanh.

Lúc này, người đang đánh nhau với y trên tháp, vũ công không kém y tý nào, vì vậy mới đánh nhau kịch liệt đến như vậy.

Nếu người này quả thật là Ngũ tiên sinh, vậy Ngũ tiên sinh là ai nhỉ?

Ai có thể có vũ công tương đương như Bách Lý Trường Thanh?

Nếu gã Ngũ tiên sinh này là gian tế bán đứng liên doanh tiêu cuộc, là hung thủ giết hại Vương lão gia tử, thì hẳn không phải là Quy Đông Cảnh, cũng là Khương Tân, không phải Khương Tân, cũng là Tây Môn Thắng.

Ba người ấy vốn không phải chẳng còn đáng nghi ngờ gì nữa sao?

Bao nhiêu vấn đề ấy, trong khoảnh khắc vụt thoáng qua đầu của Đặng Định Hầu, dĩ nhiên y không có thì giờ ngồi suy nghĩ.

Chính ngay lúc y đang chuẩn bị xông lên tháp, bỗng lại có tiếng ầm thật lớn vang lên.

Bảo tháp vốn đã bị sập mất đi một nửa, bây giờ đã sập xuống hoàn toàn!

Hai người đang đánh nhau trên đó, có phải đã táng mạng dưới tháp?

Bụi bặm, gỗ vụn, ngói vỡ, như một đám mây đen, đem theo sấm sét kinh hồn cùng mưa rơi tầm tã, bỗng từ trên cao ụp xuống.

Đặng Định Hầu tính thoái lui, Đinh Hỷ đã kéo tay y, nhảy lùi ra phía sau.

Lúc y còn trẻ tuổi, trong chùa Thiếu Lâm cổ sát trang nghiêm ấy, đã có biết bao nhiêu cao tăng từng khen y.

... Tuy tính tình của người có chỗ nóng nảy, võ công khó mà luyện đến chỗ đăng phong tạo cực, nhưng lúc người giao thủ với người khác, dù họ có võ công cao hơn người, cũng chắc gì là đối thủ của người, bởi vì phản ứng của người rất nhanh.

Bất cứ ai, đối với những lời người khác khen thưởng mình, đều nhớ rất rõ trong tâm khảm.

Những câu đó, Đặng Định Hầu trước giờ không bao giờ quên, có điều hiện giờ, y phát hiện ra, phản ứng của mình chẳng còn nhanh như mình tưởng tượng.

Đinh Hỷ còn nhanh hơn y, không những vậy, còn nhanh hơn nhiều.

... Một người tuổi tác lớn dần, có phải phản ứng cũng chậm đi không?

... Tuổi già, không lẽ lại bị ai đến như vậy?

Đặng Định Hầu lùi lại năm ba trượng, đứng ngậy người ra, bụi cát sỏi đá rớt lào rào trước mặt y. Y hoàn toàn không hay biết gì.

Mỗi người ai ai cũng đều xem mình cao giá lắm, vì vậy, mỗi khi phát hiện ra giá trị chân chính của mình, sẽ không khỏi có cảm giác như bị đánh mất cái gì đó.

Đây cũng là một trong những thứ bị ai của loài người.

Cơn hỗn loạn đã trở lại bình thường, trời đất đã biến thành một màn yên tĩnh, sự yên tĩnh đó ngược lại làm Đặng Định Hầu choàng tỉnh giấc.

Trước mặt vẫn là một màn bóng tối, nhưng chỗ có tòa bảo tháp to lớn đồ sộ ấy, bây giờ đã biến thành bằng phẳng.

Trong một khoảnh khắc nó đang còn là một người khổng lồ đứng sừng sững ở đó, nhìn cây cỏ đất đai phía dưới chân mình.

Nhưng bây giờ nó đã đổ ầm xuống, đổ ầm xuống vào cây cỏ đất đai nó đã từng nhìn khinh nhạo.

... Bảo tháp cũng như người vậy, người càng bò lên cao, càng dễ té xuống.

Đặng Định Hầu bất giác thở ra một tiếng.

... Bách Lý Trường Thanh và gã Ngũ tiên sinh đó, không phải họ là những người đã bò lên cao quá hay sao?

Nghĩ đến Bách Lý Trường Thanh, Đặng Định Hầu mới hoàn toàn tỉnh lại, y la lên thất thanh:

- Bọn họ đã ra khỏi đó chưa?

Đình Hỷ nói:

- Chưa.

Người còn chưa ra khỏi, không lẽ đã táng mạng hết dưới bảo tháp hay sao?

Đặng Định Hầu biến hăn sắc mặt, lập tức xông lại, trong bóng tối, y chỉ thấy cát đá chồng chất thành một đống, như một cái mồ.

Bất kỳ ai bị chôn dưới cái mồ ấy, đừng hòng tưởng còn sống mà chui lên. Đặng Định Hầu tay chân đều lạnh cứng như đá.

Bách Lý Trường Thanh không hẳn là bạn thân lắm của y, nhưng hiện tại, trong lòng y rất đau đớn.

Bởi vì y cảm thấy trong lòng mình có lỗi với y lắm.

Đình Hỷ cũng chạy lại, đang nhìn y, hình như nhìn xuyên qua tâm sự của y.

Những hiểu lầm và hoài nghi của y đối với Bách Lý Trường Thanh, hiển nhiên đã bị trừ bỏ.

Ánh mắt của Đình Hỷ lộ vẻ vui mừng, y vốn rất mong chuyện đó xảy ra.

Đặng Định Hầu quay đầu lại, nhìn biểu tình trên gương mặt Đình Hỷ, y tức giận hỏi:

- Bách Lý Trường Thanh có phải là cha ruột của người không?

Đình Hỷ nói:

- Phải.

Đặng Định Hầu vênh mặt lên nói:

- Vậy mà y táng mạng dưới tháp, người không thấy đau đớn gì, còn lộ vẻ cao hứng nữa?

Đình Hỷ không trả lời câu hỏi, y hỏi ngược lại:

- Ông có biết tòa bảo tháp này tại sao lại dễ bị sụp như vậy không?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại vì nó quá cao.

Đình Hỷ lắc đầu nói:

- Trên đời này còn có bao nhiêu tòa tháp cao hơn đó, mà có sụp xuống đâu.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Không lẽ còn có nguyên do gì trong đó sao?

Đình Hỷ nói:

- Tòa tháp này trống không.

Đặng Định Hầu nói:

- Tòa tháp nào cũng trống không ở giữa.

Đình Hỷ nói:

- Nhưng giữa tường cũng trống không, thậm chí ngay cả nền đất phía dưới cũng trống lỗng.

Đặng Định Hầu chợt hiểu ra:

- Không lẽ tòa tháp này có địa đạo trong ruột?

Đình Hỷ nói:

- Mỗi tầng đều có.

Đặng Định Hầu chau mày:

- Bảo tháp vốn là chỗ của Phật gia, tại sao lại có địa đạo trong ruột?

Đình Hỷ nói:

- Tòa bảo tháp này vốn không phải đệ tử nhà Phật xây lên.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Vậy thì ai xây lên?

Đình Hỷ nói:

- Cường đạo.

Gò núi xanh xanh phía sau bảo tháp, đã từng là chỗ vào ra của quần đạo từ bao nhiêu năm nay.

Đình Hỷ nói:

- Bọn họ vì phải chạy trốn quan phủ truy lùng, mới xây tòa bảo tháp này lên, làm đường tháo lui thoát thân. Vì vậy dưới tháp còn có đường địa đạo, thông một mạch lên tới sơn trại.

Đặng Định Hầu rút cuộc hoàn toàn hiểu rõ ra:

- Lúc này cái người ám toán chúng ta đi từ địa đạo lên.

Đình Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Người dưới núi cứ ngỡ trong tháp có ma, chắc là lý do đó.

Đình Hỷ nói:

- Bởi vậy có rất nhiều người lại đây xong, đều tự nhiên thất tung.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì đây là bí mật của các người, nếu có người vô ý phát giác ra bí mật, ắt phải giết đi bịt miệng.

Đình Hỷ cười cười, nụ cười ra chiều cay đắng:

- Đúng vậy, chính là bí mật của bọn cường đạo chúng tôi, bọn tiêu khách các ông vốn không thể nào biết được.

Đặng Định Hầu cũng chỉ còn cách cười khổ.

Y nói hai chữ "các người" xong, lập tức biết mình đã lỡ lời.

... Đây có phải là vì trong tận đáy lòng của Đình Hỷ, y đã nhận định mình suốt đời bị người ta coi là cường đạo?

... Không lẽ dù y có muốn thay đổi ra sao, y đều không thể thay đổi được cái nhìn của người khác đối với y?

Đặng Định Hầu lập tức thề thốt trong lòng.

Y thề rằng từ đây về sau, không những mình sẽ thay đổi cái lối nhìn và suy nghĩ của mình, mình còn phải đi thay đổi người khác nữa.

Đình Hỷ hình như hiểu rõ y đang nghĩ gì, y mỉm cười nói:

- Bất kể ra sao, tôi cũng là người sinh trưởng lên nơi đây, do đó tôi cũng biết cái bí mật này.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Bởi vì người biết được bí mật, vì vậy chúng ta còn sống sót được.

Hiện tại, y cũng hiểu ra được kế hoạch của Ngũ tiên sinh.

- Y muốn chúng ta giao thủ trước với nhau trước, đợi chúng ta đánh một hồi sức cùng lực kiệt rồi, bỗng từ trong địa đạo xông ra hạ độc thủ, để người khác nghĩ rằng, chúng ta đồng quy ư tận với nhau, y bèn thông dong ngoài vòng pháp luật.

Đinh Hỷ cũng thở ra, cười khố nói:

- Chỉ bất quá dù ông chết rồi, cũng còn là người may mắn hơn.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì người khác sẽ cho là ông vì liên doanh tiêu cuộc đi trừ gian tể, báo thù cho Vương lão gia tử, ông mới không tiếc cùng hung thủ đồng quy ư tận, ông chết rồi, không chừng so với lúc còn sống còn được tôn kính hơn nhiều. Có điều...

... Có điều, Bách Lý Trường Thanh chết rồi, nổi oan uổng sẽ vĩnh viễn không bao giờ được tẩy sạch.

Đinh Hỷ nói:

- Đợi đến lúc các ông chết rồi, không những y sẽ vĩnh viễn thông dong ngoài vòng pháp luật, mà còn có thể trùng tu lại liên doanh tiêu cuộc, bước thêm một bước nữa, nắm giữ quyền hành, từ đó về sau, giang hồ Trung nguyên hắc bạch hai đạo, sẽ nằm trong vòng kiểm soát của y.

Nghĩ đến cái kế hoạch thâm độc và chu mật đó, ngay cả y cũng bất giác rùng mình lông gáy muốn dựng đứng lên.

Đặng Định Hầu cười gượng lên một tiếng nói:

- May mà chúng ta còn chưa chết, bởi vì...

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Bởi vì y không ngờ rằng, trong kế hoạch đó lại lòi ra tên Đinh Hỷ thông minh.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Y lại không ngờ rằng tên Đinh Hỷ thông minh ấy lại là con của Bách Lý Trường Thanh, và là bạn của Đặng Định Hầu.

Nụ cười của y không còn là gượng gạo nữa, bởi vì y đã phát giác ra, một kế hoạch dù có thâm độc chu mật đến đâu, cũng đều sẽ bị thất bại, bởi vì trên đời này còn có một thứ lực lượng còn mạnh hơn.

Đó chính là niềm tin và tình yêu của con người.

Bởi vì tình thương của Đinh Hỷ đối với cha mình và Tiểu Mã, vì vậy mà không tiếc mạo hiểm tính mạng của mình.

Một tên hung thủ máu lạnh, sẽ không bao giờ hiểu được thứ tình cảm đó.

Bởi vì y sơ sót chuyện đó, vì vậy kế hoạch của y dù có chu mật đến đâu, đều phải bị thất bại.

Dưới đồng gạch ngói không có người, người sống người chết gì cũng không có.

Những người đã ở trong tháp, bây giờ có lẽ đã theo đường địa đạo đi mất. Địa đạo đã bị đồng gạch vụn vùi lấp.

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc này cái người đánh nhau với Bách Lý Trường Thanh trên tháp, có phải là Ngũ tiên sinh không?

Đinh Hỷ nói:

- Rất có thể.

Đặng Định Hầu nói:

- Ngũ tiên sinh dĩ nhiên không phải là tên thật của y?

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên y không dùng mặt thật.

Đinh Hỷ nói:

- Y đeo một chiếc mặt nạ, không những làm bằng da người, mà còn làm rất tinh xảo, sử dụng cũng rất tiện lợi, cỡ mặt nạ loại đó, y có ít nhất cũng bảy tám cái, vì vậy, chỉ trong khoảnh khắc có thể biến thành bảy tám người khác nhau.

Đặng Định Hầu nói:

- Dĩ nhiên y mặc bộ đồ đen.

Đinh Hỷ nói:

- Thường thường là vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Bách Lý Trường Thanh bỗng dưng thấy một người mặc đồ đen đeo mặt nạ, dĩ nhiên y sẽ không bỏ qua.

Đinh Hỷ nói:

- Nhất là trong hoàn cảnh thế này.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy y muốn trốn đi đâu, Bách Lý Trường Thanh cũng nhất định rượt theo tới đó.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, bọn họ không còn ở đây.

Đặng Định Hầu nói:

- Con đường địa đạo này có phải thông lên sơn trại phía trên?

Đinh Hỷ nói:

- Vào địa đạo rồi là không còn đường nào khác hơn để đi.

Đặng Định Hầu nói:

- Vì vậy Bách Lý Trường Thanh chắc cũng đã ở sơn trại trên đó?

Đinh Hỷ gật gật đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Người có nói, nơi đây hiện giờ đã biến thành long đàm hổ huyệt, bất cứ ai lọt vào đều khó lòng mà sống sót thoát ra.

Đình Hỷ nói:

- Tôi có nói vậy.

Đặng Định Hầu nhìn y chăm chú một hồi, rồi sa sầm nét mặt hỏi:

- Ông ta là phụ thân của người, hiện tại ông ta đang ở trên đó, người tính làm gì đây?

Đình Hỷ hỏi lại:

- Ông muốn tôi làm sao?

Đặng Định Hầu lạnh lùng nói:

- Người tự mình phải biết chứ.

Đình Hỷ nói:

- Ý của ông, có phải là, chúng ta nên bỏ ra hai tiếng đồng hồ, moi đồng gạch vụn này lên, rồi từ địa đạo đi lên núi tổng mạng?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao lại nhất định phải tổng mạng?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì lúc đó trời đã sáng trưng, chúng ta nhất định đã mệt lử cả ra, không những vậy...

Đặng Định Hầu ngắt lời y:

- Chúng ta không nhất định phải đi đường địa đạo, quanh đây chắc chắn sẽ có đường khác lên núi.

Đình Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là có.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Ở đâu?

Đình Hỷ nói:

- Là con đường tôi không muốn đi tý nào.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao người không muốn?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì tôi biết ông ta nhất định có thể tự mình lo được thân mình, bởi vì tôi còn chưa muốn chết.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Nhưng người đã từng qua con đường đó.

Đinh Hỷ nói:

- Lúc đó tình cảnh lại khác.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Khác làm sao?

Đinh Hỷ nói:

- Lúc đó tôi còn tìm ra được người để cải trang.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Phan Mệnh Hồ Lão Ngũ?

Đinh Hỷ gật gật đầu:

- Người trên núi coi y như đồ bỏ, trước giờ không ai nhìn y thẳng trước mặt, y một mình ở căn nhà nhỏ phía sau, trước giờ không ai hỏi tới y sống chết ra sao.

Đặng Định Hầu nói:

- Người biết nếu giả trang thành y nhất định sẽ tránh khỏi tai mắt của người trên núi.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Tôi còn giấu được các người, huống gì là người khác?

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hai lần tới quán lão Sơn Đông đều là người cả?

Đinh Hỷ nói:

- Hai lần đều là tôi.

Y hững hờ nói tiếp:

- Tôi biết các người sẽ rất hiếu kỳ với một người như Hồ Lão Ngũ, nhưng sẽ không nhìn y rõ ràng lắm, bởi vì thật tình y quá khó coi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bây giờ bí mật ấy đã bị bại lộ, nếu người lên núi, dĩ nhiên là rất nguy hiểm.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy...

Đặng Định Hầu lại ngắt lời y:

- Vì vậy, dù người biết chắc Bách Lý Trường Thanh và Tiểu Mã sẽ chết trên núi, nhất định sẽ không lên đó, bởi vì cái mạng của người so với người khác còn có giá trị hơn.

Đinh Hỷ nói:

- Mạng của tôi cũng không trị giá gì, nếu tôi có hai mạng, dù ông đem một mạng đi ném cho chó ăn, tôi cũng không tiếc.

Đặng Định Hầu nói:

- Tiếc là người chỉ có một mạng.

Đinh Hỷ thở ra nói:

- Quả thật là tiếc thay.

Đặng Định Hầu nhìn y lom lom hỏi:

- Người quả thật không lo cho ông ta tý nào sao?

Đinh Hỷ cũng sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Tôi còn chưa sinh ra, ông ta đã bỏ đi, mẹ tôi là một người đàn bà không có tý vũ công, không những vậy còn có bệnh. Tôi lên ba tuổi đã ôm bát đi xin ăn ngoài đường, sáu tuổi đã học ăn trộm. Mười mấy năm nay, không ai lo lắng cho tôi, tại sao tôi phải đi lo lắng cho người ta?

Giọng nói của y lạnh lùng, gương mặt không một nét biểu tình, nhưng bàn tay của y đang run rẩy.

Đặng Định Hầu lại nhìn y chăm chú một hồi, bỗng thở ra một hơi dài nói:

- May mà ta là bạn của người, may mà ta hiểu người, nếu không ta sẽ cho người là một người vô tình vô nghĩa.

Đinh Hỷ lạnh lùng nói:

- Tôi vốn là một người vô tình vô nghĩa.

Đặng Định Hầu nói:

- Nếu người quả thật là một người vô tình vô nghĩa, tại sao còn lại đây làm gì? Tại sao lại muốn cứu ta? Tại sao lại muốn tẩy sạch oan uổng cho ông ta?

Đinh Hỷ nhắm mắt lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Thật ra, ta cũng biết người đã có ý định gì đó rồi, nhưng còn chưa chịu nói ra.

Đinh Hỷ vẫn còn câm miệng không chịu thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Đặng Định Hầu nói:

- Tại sao người không chịu nói gì?

Đinh Hỷ rút cuộc thở ra, nói:

- Dù tôi có chuyện gì để nói, cũng không phải nói cho một mình ông nghe.

Đặng Định Hầu sáng mắt lên nói:

- Dĩ nhiên, chúng ta không thể bỏ rơi cái vị đại tiểu thư đó.

Đinh Hỷ hỏi:

- Cô ta đâu?

Đặng Định Hầu nói:

- Đang ở trên cây ngân hạnh một bên miếu sơn thần.

Đinh Hỷ hững hờ cười một tiếng nói:

- Không ngờ cô ta lại biến ra thật thà, ngồi yên một mình trên cây.

Đặng Định Hầu nói:

- Cô ta không phải một mình.

Đinh Hỷ hỏi:

- Còn ai nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Lão Sơn Đông.

Đinh Hỷ đang đi với y về phía trước, bỗng ngừng lại thành lình.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao người ngừng lại?

Đinh Hỷ trầm ngâm một hồi thật lâu, mới chậm chậm nói:

- Chúng ta khỏi cần lại đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì trên cây nhất định chẳng còn ai.

Giọng nói của y vẫn còn lạnh lùng, gương mặt vẫn không có nét biểu tình gì, nhưng bàn tay đã bắt đầu run rẩy.

Đặng Định Hầu cũng thấy có chuyện không hay, y biến đổi sắc mặt hỏi:

- Không lẽ lão Sơn Đông không phải là bạn bè của người?

Đinh Hỷ chậm chậm nói:

- Lão Sơn Đông dĩ nhiên là bạn của tôi, chỉ bất quá, lão Sơn Đông các người gặp chẳng phải là lão Sơn Đông.

Đặng Định Hầu biến hẳn sắc mặt.

Bây giờ y mới hiểu, tại sao Đinh Hỷ đem tin lại, hai lần đều không lấy mặt thật ra gặp bọn họ, tại sao y biết ước hẹn ở đại bảo tháp là một cái bẫy, mà không thông tin gì với bọn họ.

Bởi vì y không thể để cho "lão Sơn Đông" này nghi ngờ y, y nhất định phải để cho Đặng Định Hầu và Bách Lý Trường Thanh gặp nhau, rồi mới tương kế tựu kế, phá tan âm mưu và bí mật của Ngũ tiên sinh.

Hiện tại, Đặng Định Hầu cũng hiểu ra, tại sao cái "lão Sơn Đông" này nhất định đòi đi theo bọn họ, không những vậy còn hối hả quên cả đóng cửa.

Một người bán gà nướng đã mười mấy năm nay, chính mình còn không dám ăn một cái đùi gà, vốn không nên là một người rộng rãi như thế.

Hiện tại chuyện gì y cũng đã hiểu ra, chỉ tiếc là đã quá muộn.

Trên cây quả thật không có ai, chỉ còn để lại một miếng vải áo bị xé.

Áo của Vương đại tiểu thư.

Hiện tại, dĩ nhiên cô đã bị bắt lên sơn trại... Bất cứ ai đã đến đó, đều khó mà trở về.

Cô lại càng khó hơn.

Gió thổi dưới gốc cây, Đặng Định Hầu đứng nơi đó hứng gió đêm mát rượi, mà mồ hôi lạnh thì chảy thấu qua lớp áo.

Từ hồi y ra đời đến bây giờ, trong cặp mắt của người giang hồ, y là một người rất có tài năng. Bất cứ vấn đề gì, đến tay y đều đa số sẽ được giải quyết nhanh chóng.

Vì vậy, chính y cũng dần dần cảm thấy mình quả thật là một người có tài năng, rất tin tưởng vào chính mình.

Có điều, bây giờ y phát giác ra, mình chẳng qua chỉ là một tên ngốc.

Một tên ngốc chỉ biết cho mình là thông minh, tự thổi phồng lấy mình.

Đinh Hỷ bỗng vỗ vào vai y, nói:

- Ông không phải khó chịu quá như vậy, chúng ta còn có hy vọng mà.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Còn có hy vọng sao?

Đinh Hỷ nói:

- Còn có hy vọng tìm ra cái vị Vương đại tiểu thư đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tìm ở đâu bây giờ?

Đinh Hỷ nói:

- Quán bánh bao của lão Sơn Đông.

Đặng Định Hầu cười khố hỏi:

- Không lẽ cái lão Sơn Đông không phải là lão Sơn Đông đó còn đem cô ta về lại quán bánh bao sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì y không phải là lão Sơn Đông, vì vậy mới đem cô ta về đó.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì trong quán bánh bao, không những làm bánh bao, còn làm được chuyện khác.

Đặng Định Hầu lại càng không hiểu:

- Còn làm được chuyện khác?

Đinh Hỷ thở ra, hỏi:

- Ông thật không hiểu sao?

Đặng Định Hầu lắc lắc đầu.

Đinh Hỷ cười khổ nói:

- Nếu ông biết mặt cái lão Sơn Đông không phải là lão Sơn Đông đó, ông sẽ hiểu ngay.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người biết hẳn?

Đinh Hỷ gật đầu.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Hẳn là hạng người thế nào?

Đinh Hỷ nói:

- Hẳn là một tên quý hào sắc.

Trời ít mây ít sao, đêm càng khuya.

Trong quán bánh bao của lão Sơn Đông, vẫn còn để đèn.

Nhìn thấy ánh đèn, Đặng Định Hầu không biết mình phải nên thở phào một hơi hay lại càng lo lắng.

Hiện tại, Vương đại tiểu thư dù có không lọt vào hang cọp, cô cũng đã lọt vào miệng cọp, lọt vào hang cọp và lọt vào miệng cọp tình cảnh cũng không sai bao nhiêu, đại khái là sắp lọt vào trong hoàn cảnh người khác không nỡ nhìn thấy.

... Con mèo sẽ bị con cọp hung ác nuốt chửng.

Hiện tại y không thấy rõ nét mặt của Đinh Hỷ.

Nãy giờ y đang lọt về phía sau Đinh Hỷ, y ráng trừng mắt nhìn, mà vẫn không nhìn ra Đinh Hỷ đáng điệu ra sao.

Đinh Hỷ là hạng người như vậy, bất cứ y đụng phải chuyện gì, nếu nhìn trên gương mặt, sẽ không thấy y lộ vẻ gì cả.

Chẳng qua, khéo mép y thường thường hay có nụ cười làm người ta vui thích, không chừng thổ lộ tâm tình y đang thoải mái.

Có điều, bây giờ nụ cười đó đã đi đâu mất, trong lòng y đang lo lắng cho ai? Cho Vương đại tiểu thư? Hay cho chính y?

Đặng Định Hầu không còn thấy khó chịu, y đã thừa nhận mình có nhiều chỗ không bằng Đinh Hỷ.

Một người đã chịu nhận bại, ngược lại cảm thấy lòng mình yên tĩnh lại, nhưng ít ra Đinh Hỷ cũng nên ngừng lại thương lượng với y một chút, dùng cách nào tiến vào quán bánh bao, dùng cách nào mới cứu được Vương đại tiểu thư một cách an toàn.

Mỗi khi hành động, trước đó y đều có kế hoạch suy nghĩ kỹ lưỡng, nếu không chắc ăn, không bao giờ y chịu xuất thủ.

Chính đang lúc y bắt đầu suy nghĩ, Đinh Hỷ đã đá cánh cửa gỗ mục nát ầm xuống, xông vào trong nhà.

Đây là phương pháp đơn giản, trực tiếp nhất, phương pháp này thật tình quá nông nổi, quá lỗ mãng.

Đinh Hỷ chẳng suy nghĩ gì cả, y chọn ngay phương pháp đó.

... Người trẻ tuổi làm chuyện gì cũng không khỏi nóng nảy quá đáng.

Đặng Định Hầu thở ra trong bụng, đang chuẩn bị xông vào tiếp ứng.

Nhưng đợi đến lúc y vào tới nơi, Vương đại tiểu thư đã ngồi dậy, lão Sơn Đông đã nằm lăn ra, Đinh Hỷ đã làm đâu ra đó, kết thúc rất là mỹ mãn.

Đặng Định Hầu bật cười, cười khố.

Y bỗng phát hiện ra, người trẻ tuổi làm chuyện cũng không hoàn toàn là sai lầm. Y bỗng phát hiện ra mình làm chuyện có vẻ rù rờ lạc đàn lắm rồi.

... Chính vì y có thể nghĩ vậy, mà y vĩnh viễn là Đặng Định Hầu, vĩnh viễn vẫn tồn tại.

... Chỉ tiếc là, hạng người có thân phận như y mà có thể nghĩ được như vậy, không có bao nhiêu người.

Vương đại tiểu thư nhìn nhìn y, nhìn nhìn Đinh Hỷ, rồi lại nhìn lão Sơn Đông đang nằm trên mặt đất, trong lòng cô có không biết bao nhiêu là câu hỏi, nhưng cô chẳng hỏi câu nào.

Bởi vì cô không biết nên từ chỗ nào bắt đầu.

Đinh Hỷ cũng không nói.

Trước sau gì cô cũng biết, đâu cần phải gấp gáp gì nói bây giờ.

Lần này hành động kết thúc rất mỹ mãn, lần tới thì sao nhỉ?

Đặng Định Hầu cũng không biết nên làm sao, y nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Bây giờ mình ngồi đây ăn bánh bao? Hay nằm lăn ra ngủ một giấc?

Đinh Hỷ nói:

- Hiện tại chúng ta lên núi.

Đặng Định Hầu ngẩn mặt ra:

- Hình như lúc nãy người có nói, người không thể lên đó.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi không lên được, lão Sơn Đông lên được, nhất là còn đem theo hai người mới bắt được, lại càng phải vội vàng lên mau.

Đặng Định Hầu rốt cuộc cũng hiểu ra:

- Hai người đó là ta và Vương đại tiểu thư.

Đinh Hỷ gật đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Lão Sơn Đông là người!

Đinh Hỷ cười nói:

- Cái lão quỷ háo sắc ấy cải trang được thành lão Sơn Đông thì tiểu quỷ háo sắc cũng làm được vậy.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người có thể giấu được cặp mắt của bao nhiêu đó người?

Đinh Hỷ nói:

- Mỗi người có một điểm đặc biệt, bởi vậy người khác mới nhận ra họ.

Y lại giải thích tường tận hơn:

- Điểm trọng yếu nhất, dĩ nhiên là tướng mạo. Sau đó là thân hình, vẻ mặt, cử động, và mùi vị.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Mùi vị?

Đinh Hỷ nói:

- Mỗi người ai cũng có một mùi, có người trời sinh ra thơm phức, có người lại thúi rùm.

Đặng Định Hầu nói:

- Điều đó cũng không khó, lão Sơn Đông chỉ có một mùi thịt gà nướng.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi mặc bộ đồ này vào, ngửi ngửi cũng không sai bao nhiêu.

Đặng Định Hầu nói:

- Thân hình của người cũng rất giống, chỉ cần bỏ vào bụng thêm vài cái bao bố, rồi khòm lưng lại tí đỉnh là quá được rồi.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi từ nhỏ đã lại quán này ăn cắp bánh bao, cái vẻ mặt cử động của lão, tôi chắc chắn có thể học giống y như vậy.

Vương đại tiểu thư bỗng nói:

- Anh vốn là một thiên tài chuyện đó, nếu anh đổi nghề xướng ca, nhất định sẽ nổi tiếng.

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Tôi vốn đã tính đổi nghề rồi. Ở trên hí đài xướng ca còn an toàn hơn ở dưới xướng ca nhiều.

Vương đại tiểu thư hỏi:

- Anh xướng ca dưới đài?

Đinh Hỷ nói:

- Kiếp người không phải là một trò hề sao? Không phải tôi đang xướng ca đây sao?

Vương đại tiểu thư câm miệng lại.

Đinh Hỷ nói ra câu gì, hình như thường làm cho cô phải câm miệng lại.

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng gương mặt của người...

Đinh Hỷ nói:

- Nét mặt không giống nhau, có thể dùng dị dung. Dị dung thuật của tôi tuy không cao minh gì, may sao lão Sơn Đông mặt mày cũng không có gì làm người ta chú ý, dù ông có muốn người ta nhìn kỹ, nhất định cũng chẳng ai thèm.

Y cười lên một tiếng, nói tiếp:

- Huống gì, tôi còn đem theo ba thứ lễ vật rất là long trọng, người tổng lễ, ắt là phải được hoan nghênh.

Đặng Định Hầu gật gật đầu:

- Ta và Vương đại tiểu thư dĩ nhiên là lễ vật người muốn mang lên.

Đinh Hỷ nói:

- Các người là hai thứ.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Còn một thứ nữa là gì?

Đinh Hỷ nói:

- Gà nướng.

Phòng xá xây bằng những cây gỗ lớn khổng lồ, tuy rất thô lậu, nhưng đượm đầy vẻ chất phác nguyên thủy, xem ra lại có vẻ có khí thế trấn áp người ta.

Người nơi đây cũng vậy, man dã, kiêu hãnh, dũng mãnh, giống như những con dã thú thời sơ khai.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Người này mặc y phục màu đen, mặt mày trơ trơ không một tí biểu tình, cặp mắt ngược lại loang loáng sáng rực.

Người này xem ra không dã man, cũng không hung mãnh, nhưng còn đáng sợ hơn người khác.

... Người khác là dã thú, y là người thợ săn, người ta là cây côn, y là cây thương.

Người này dĩ nhiên chính là Ngũ tiên sinh.

Bách Lý Trường Thanh đứng chính giữa đại sảnh, đối diện với một bầy dã thú, đối diện với một cây thương. Y là người, y chỉ có một người.

Nhưng y không dễ dãi thuận tòng như dã thú, y không kém gì cây thương.

Ngũ tiên sinh đang nhìn y chăm chú, bỗng nhiên thở ra một hơi thật dài, nói:

- Người không nên lại đây, thật tình không nên lại đây.

Bách Lý Trường Thanh cười nhạt.

Ngũ tiên sinh nói:

- Đáng lý ra ngươi đã là người chết, thân thể đều đã cứng đờ, ngươi và Đặng Định Hầu chết hết rồi, không phải thiên hạ thái bình cả sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Chúng ta chết hết rồi, vẫn còn có Đinh Hỷ.

Ngũ tiên sinh nói:

- Đinh Hỷ không đáng sợ lắm.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Sao?

Ngũ tiên sinh nói:

- Vũ công của y không chừng không kém hơn ngươi, thậm chí còn thông minh hơn cả ngươi, nhưng vẫn không đáng sợ.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Tại sao?

Ngũ tiên sinh nói:

- Bởi vì ngươi là một tay đại hiệp khách, còn y là một tên tiểu cường đạo.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Chỉ tiếc là đại hiệp có lúc cũng biến thành cường đạo.

Ngũ tiên sinh nói:

- Người đang nói ta đây à?

Bách Lý Trường Thanh không hề phủ nhận.

Ngũ tiên sinh hỏi:

- Người biết ta là ai rồi sao?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Người là bạn lâu năm của Bá Vương Thương, người biết chuyện trong liên doanh tiêu cuộc rõ như lòng bàn tay, đối với chuyện của ta cũng rất thông thạo, vũ công của người vốn trước giờ thâm tàng không lộ ra, bởi vì người có một gã tổng tiêu đầu năng cán che trước mặt, người không phải tự mình phải xuất thủ.

Y nhìn chăm chú vào Ngũ tiên sinh nói:

- Hạng người như người, trong giang hồ còn tìm ra được mấy người?

Ngũ tiên sinh nói:

- Chỉ có một mình ta?

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ta chỉ nghĩ được có mình người.

Ngũ tiên sinh thở ra, nói:

- Xem ra, người quả thật đã biết ta là ai rồi, vì vậy...

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Vì vậy, hôm nay không phải người chết thì ta chết.

Gương mặt của Ngũ tiên sinh không một nét biểu tình, nhưng ánh mắt y đang cười:

- Các người suốt ngày bận rộn lao碌 chuyện này chuyện kia trong chốn giang hồ, còn ta thì núp ở trong nhà chuyên tâm luyện võ, có lúc ta còn rảnh thời giờ đi bắt chước chữ viết người khác, thám thính đời tư kẻ khác.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Người cố ý tiết lộ bí mật của tiêu cuộc cho Đinh Hỷ biết, bởi vì người đã biết y là con của ta?

Ngũ tiên sinh mỉm cười nói:

- Ta cũng biết năm xưa người và lão Vương từng ở Mân Nam làm những chuyện không hay ho gì cho lắm.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Bởi vì người đã gia nhập Thanh Long hội.

Ngũ tiên sinh nói:

- Thanh Long hội tính lợi dụng ta, ta cũng đang tính lợi dụng họ. Mọi người lợi dụng lẫn nhau, chẳng ai phải chịu thiệt thòi.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Ta chỉ kỳ quái một điều.

Ngũ tiên sinh nói:

- Người cứ nói.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Người là người có thanh danh địa vị tài sản như vậy, tại sao còn đi làm những chuyện thế này?

Ngũ tiên sinh nói:

- Ta đã nói rồi, có hai thứ ta không bao giờ sợ có nhiều.

Bách Lý Trường Thanh nói:

- Tiền tài và đàn bà.

Ngũ tiên sinh nói:

- Đúng vậy.

Bỗng nghe bên ngoài đại sảnh có người cười nói:

- Bây giờ tiền tài của người cũng nhiều thêm một tý, đàn bà cũng nhiều thêm một người.

Bách Lý Trường Thanh quay đầu lại, lập tức thấy Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư đang bị dây thừng trói gô lại, y cũng thấy luôn Đinh Hỷ. Có điều y hoàn toàn không nhận ra cái lão già mình đầy mỡ màng đó lại là Đinh Hỷ, không ai nhận ra.

Ngũ tiên sinh cười lớn nói:

- Người nói sai rồi, hiện tại, đàn bà ta có thêm một người nữa, nhưng tiền tài thì lại có thêm bốn phần.

Đinh Hỷ hỏi:

- Bốn phần?

Ngũ tiên sinh nói:

- Đặng Định Hầu là một phần, Vương đại tiểu thư là một phần, lại thêm Bách Lý Trường Thanh là một phần, còn có tiền lời của Liên doanh tiêu cuộc nữa, không phải là bốn phần sao?

Đinh Hỷ cười nói:

- Không chừng không những chỉ có bốn phần.

Ngũ tiên sinh nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Khương Tân bệnh hoạn, Tây môn Thăng vốn là thuộc hạ của ông, hiện tại bọn họ đều nằm trong tay của ông, khắp thiên hạ, còn ai dám tranh đua với ông nữa, tiền tài trong cả giang hồ này, không phải đều thuộc về ông cả sao?

Ngũ tiên sinh lại cười lớn lên, nói:

- Đừng quên rằng ta vốn có phúc tinh cao chiếu.

Y bước lại, vỗ vào vai lão Sơn Đông, nói:

- Dĩ nhiên ta cũng không thể quên những anh em ở đây.

Đinh Hỷ nói:

- Tôi biết ông không quên, chỉ bất quá, ông ăn thịt, còn bọn tôi thì gặm xương.

Vừa nói đến chữ "thịt", Đặng Định Hầu và Vương đại tiểu thư vốn đang bị dây thừng bó lại bỗng chồm tới, Đinh Hỷ cũng xuất thủ, nói đến hai chữ "gặm xương", xương của Ngũ tiên sinh đã bị gãy đi mất mười ba khúc.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Quy Đông Cảnh vốn vĩnh viễn có phúc tinh cao chiếu đó, đã biến ra bị mai tinh chiếu mệnh, biến nhanh vô cùng, trời đất có mưa gió bất trắc, người có họa phúc sớm chiều, kiếp con người vốn vẫn thế, chẳng qua, biến đổi thật tình quá nhanh, người đang chiếm hết thượng phong, bỗng bị té lăn đùng bò dậy không nổi, biến đổi làm cho cả Bách Lý Trường Thanh và Đặng Định Hầu cũng không thích ứng nổi.

Hiện tại, bọn họ đã rút lui hết, đem theo Tiểu Mã và Tiểu Lâm, bắt ăn cướp phải bắt người cầm đầu, Quy Đông Cảnh đã bị bắt, người khác chẳng ai dám làm gì, dù có làm gì cũng chẳng đáng sợ.

Đặng Định Hầu nhin không nổi nói:

- Người cứ nói cái chuyện này khó khăn nguy hiểm đến chừng nào, vậy mà sao giải quyết lại quá dễ dàng như vậy?

Đinh Hỷ hững hờ nói:

- Bởi vì chuyện này quá khó khăn, nguy hiểm, vì vậy Quy Đông Cảnh mới không ngờ có người dám mạo hiểm.

Đặng Định Hầu nói:

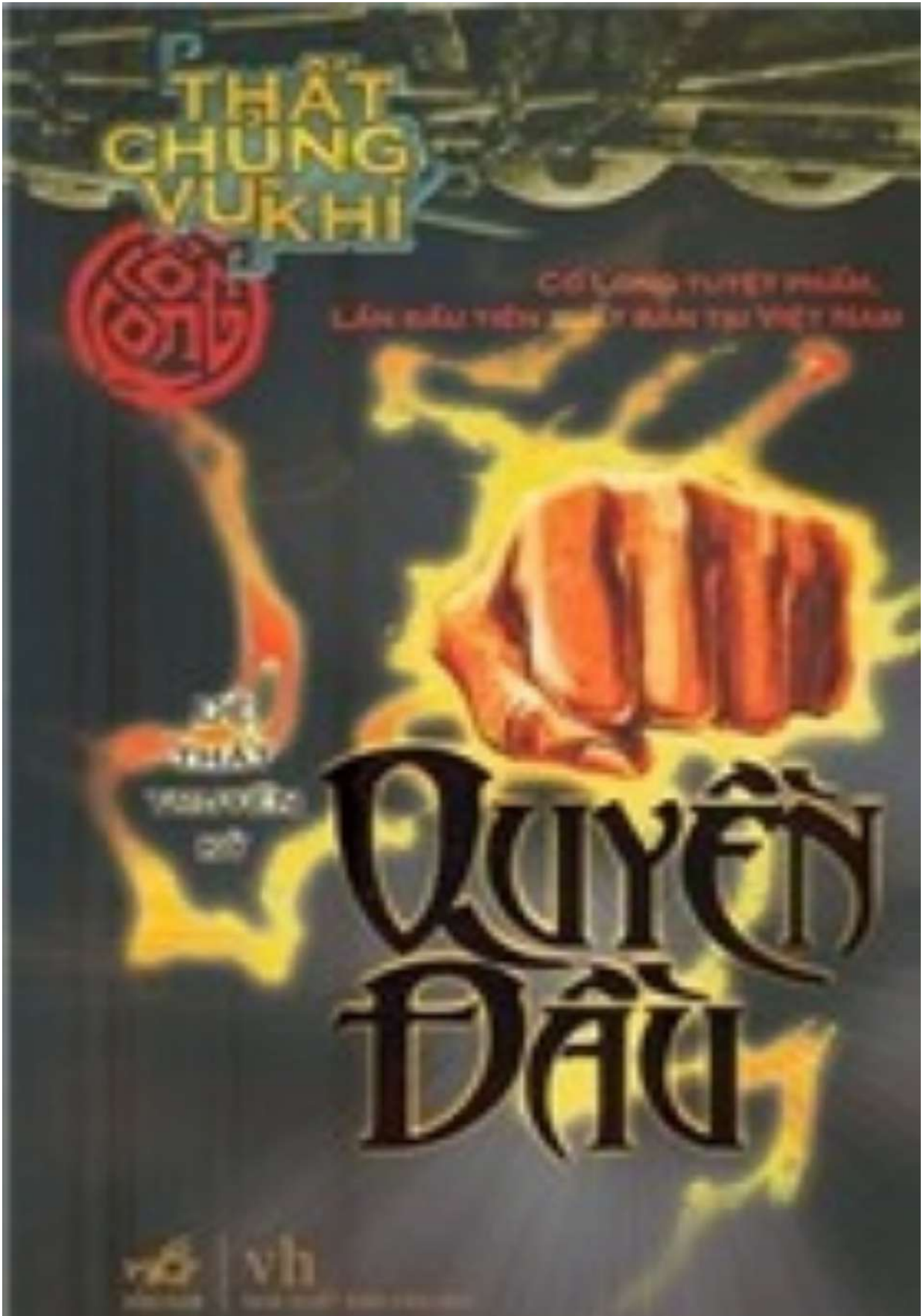
- Bởi vì y không ngờ, chúng ta mới được đặc thăng.

Đinh Hỷ cười cười nói:

- Không những y không ngờ, ngay cả tôi cũng không ngờ.

Nhưng hiện tại, bọn họ đã biết, chỉ cần người ta có dũng khí đi mạo hiểm, thiên hạ không có chuyện gì không giải quyết được. Ban Siêu, Trương Tái, bọn họ dám xông vào nơi nguy hiểm một mình, cũng chính vì bọn họ có dũng khí. Xưa nay các bậc anh hùng hào kiệt, làm nên chuyện lớn, cũng đều nhờ vào hai chữ "dũng khí" đó. Nhưng dũng khí không phải khơi khơi mà được, phải vì tình yêu, cha con thâm tình với nhau, bạn bè tình cảm với nhau, những thứ đó đều là ái tình, nếu không có ái tình, có ai biết được thế giới này sẽ thành ra thứ gì, có ai biết được câu chuyện này kết cuộc sẽ ra làm sao?

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 01

Tiểu Mã phần nộ

Mười một tháng chín. Hai ngày sau tết Trùng Dương.

Trời đẹp.

Hôm nay cũng không thể nói là một ngày đặc biệt lắm. Nhưng lại là một ngày rất may mắn cho Tiểu Mã. Ít nhất là một ngày may mắn trong vòng ba tháng nay.

Bởi vì hôm nay y chỉ đánh lộn có ba lần. Chỉ ăn phải có một nhát đao. Không những vậy, đến bây giờ còn chưa bị uống say.

Bây giờ đêm đã khuya, y vẫn còn đang đi bộ ngay ngắn chững chạc trên đường cái, đó cũng là một kỳ tích lắm rồi.

Đa số người uống rượu nhiều như y, ăn phải một nhát đao như vậy, chuyện duy nhất còn làm được, là nằm lăn ra chờ chết.

Nhát đao ấy cũng không thể nói là nặng cho lắm, có điều chém xuống một cái trụ bằng đá mập mạp cho gãy làm đôi cũng không phải là chuyện khó khăn. Nhát đao ấy cũng không thể nói là nhanh cho lắm, có điều muốn chém một con ruồi đang bay qua bay lại chung quanh thân y cũng rất dễ dàng thôi.

Nếu để ba tháng sau đó, cỡ nhát đao đó dù có năm ba cây đồng thời nhắm vào người y chém vào, ít nhất y cũng đoạt được một hai cây, đá văng một hai cây, còn thừa lại chụp lấy bẻ gãy hết cả làm đôi.

Hôm nay y bị chém một nhát đao, không phải vì y né không khỏi, cũng không phải y đã say.

Y bị chém một nhát là vì y muốn ném thử xem, Ngũ Hồ Đoạn Môn đao của Bành Lão Hồ chém xuống người mình sẽ có mùi vị thế nào.

Mùi vị này dĩ nhiên là không dễ chịu, cho đến bây giờ, vết thương vẫn còn chảy máu.

Một cây đao bằng thép ròng nặng bốn mươi ba cân, chém vào bất cứ chỗ nào trong người, chẳng có ai đi vui sướng cho được.

Bởi vì Bành Lão Hồ hiện giờ đã nằm lăn ra mặt đất không động đậy. Bởi vì lúc đao chém lên người y, đại khái y cũng tạm thời quên đi được nỗi thống khổ trong lòng.

Y đang muốn hành hạ chính mình, ngược đãi chính mình, bởi vì y muốn ráng sức quên đi nỗi thống khổ.

Y không sợ chết, trời sập xuống đầu, y cũng chẳng thèm để ý.

Nhưng cái nỗi thống khổ ấy, thật tình y chịu hết được.

Ánh trăng vắng vặc, chiếu trên con đường dài ngoẵng. Đèn đã tắt, người ta đã đi ngủ, trừ y ra, trên đường hầu như không còn bóng dáng ai, vậy mà bỗng có một cỗ xe ngựa chạy như bay lại.

Ngựa tốt, xe lộng lẫy, thùng xe mới bóng lộn còn hơn kính, sáu gã đại hán đang ngồi trên xe, gã đánh xe cầm trong tay cây roi dài đen xì, đánh lên không trung kêu lên những tiếng lách phách.

Tiểu Mã hình như không nghe thấy gì cả.

Nào ngờ cỗ xe lại ngừng ngay bên cạnh y, sáu gã đại hán nhảy xuống dồn y vào giữa, người nào người nấy mặt mày dữ tợn, cử động nhanh nhẹn, họ trừng mắt nhìn y hỏi:

- Người chính là tên Tiểu Mã chuyên môn tìm người đánh lộn?

Tiểu Mã nói:

- Không phải.

Tiểu Mã gật gật đầu nói:

- Vì vậy nếu các người tìm người đánh lộn, các người tìm lộn người rồi.

Bọn đại hán cười nhạt, hiển nhiên không xem gã say rượu này vào đâu:

- Chỉ tiếc là chúng ta không lại đây tìm người đánh lộn.

Tiểu Mã hỏi:

- Không phải sao?

Đại hán nói:

- Chúng ta chỉ bắt quá mời người theo chúng ta đi một chuyến.

Tiểu Mã thở ra, hình như cảm thấy thất vọng vô cùng.

Bọn đại hán hình như cũng thất vọng lắm, có người lấy ra một tấm khăn màu đen, nói:

- Người cũng thấy chúng ta không phải là kẻ sợ đánh nhau, chỉ tiếc là lão bản chúng ta muốn gặp người, nhất định phải đòi chúng ta đem người nguyên con mang về, nếu thiếu tay thiếu chân gì, y sẽ không chịu.

Tiểu Mã hỏi:

- Lão bản các người là ai?

Đại hán nói:

- Đợi người gặp y, tự nhiên sẽ biết ngay.

Tiểu Mã nói:

- Cái khăn màu đen này để làm gì đây?

Đại hán nói:

- Khăn màu đen dùng để bịt mắt lại là tốt nhất, bảo đảm chẳng thấy gì cả.

Tiểu Mã nói:

- Bịt mắt ai?

Đại hán nói:

- Bịt mắt người.

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì các người không muốn ta nhớ đường?

Đại hán nói:

- Lần này hình như người đâm ra thông minh đấy.

Tiểu Mã nói:

- Ta không đi thì sao?

Đại hán cười nhạt, một người trong bọn bỗng tung người lên, đâm ra một quyền vào cột cây số bằng đá bên vệ đường, “cách” một tiếng, cây trụ bằng đá to bằng nắm tay lập tức bị gãy làm đôi.

Tiểu Mã la lên thất thanh:

- Lợi hại quá chừng.

Đại hán vỗ nhè nhẹ vào nắm tay của mình, kiêu ngạo nói:

- Người thấy được lợi hại là tốt đấy, ngoan ngoãn theo bọn ta thôi.

Tiểu Mã nói:

- Bàn tay người không thấy đau đớn gì sao?

Hình như y trông có vẻ rất hứng thú, đại hán lại càng đắc ý, một gã đại hán khác cũng không chịu kém, bỗng rùn người xuống, quạt chân qua một cái, cột đá bị chôn xuống đất cả hai thước lập tức bị đá bật lên khỏi mặt đất.

Tiểu Mã càng kinh hãi, nói:

- Chân của người không bị đau sao?

Đại hán nói:

- Nếu người không chịu theo chúng ta, chân của người sẽ bị đau, toàn thân chỗ nào cũng sẽ đau muốn chết đi luôn.

Tiểu Mã nói:

- Tốt lắm.

Đại hán nói:

- Tốt lắm là nghĩa là sao?

Tiểu Mã nói:

- Tốt lắm có nghĩa là, bây giờ ta có thể tìm được người để đánh lộn.

Câu nói ấy vừa chấm dứt, y đã xuất thủ, một quyền đâm vỡ cái mũi của người đó, một cái bạt tai quất cho người bên kia điếc luôn, rồi lại xoay ngược bàn tay lại đâm cho y một quyền gãy mất năm rẻ xương sườn, rồi lại đá cho một người khác bay như một trái banh ra đằng xa.

Còn một người khác thì ăn phải một cú dưới hạ bộ, đau muốn gập cả lưng lại, nước mắt nước mũi mồ hôi nước dãi tiểu tiện đại tiện đồng thời đổ một đồng ra ngoài.

Chỉ còn lại một gã đại hán cuối cùng đang đứng đối diện với y, toàn thân trên dưới mồ hôi chảy ra đầm đìa.

Tiểu Mã nhìn y, nói:

- Bây giờ người còn muốn ép ta theo các người nữa không?

Đại hán lập tức lắc đầu, liều mạng lắc đầu.

Tiểu Mã nói:

- Tốt lắm.

Đại hán không dám mở miệng.

Tiểu Mã nói:

- Lần này sao người không hỏi ta “tốt lắm” có nghĩa là sao?

Đại hán lắp bắp:

- Tôi... tiểu nhân...

Tiểu Mã hỏi:

- Người không dám hỏi?

Đại hán lập tức gật đầu, liều mạng gật đầu.

Tiểu Mã bỗng vênh mặt lên, trừng mắt nói:

- Không dám cũng không được, không hỏi là ăn đòn!

Đại hán đành phải mặt dày mày dạn, lắp ba lắp bắp hỏi:

- Nghĩa là sao tốt lắm... Tốt lắm nghĩa là sao?

Tiểu Mã bật cười, nói:

- Tốt lắm có nghĩa là, hiện tại ta đã chuẩn bị theo các người.

Y còn tự kéo cửa xe ra, đang tính chui vào, bỗng quay đầu lại nói:

- Đưa đây!

Đại hán lại giật nảy mình lên, hỏi:

- Đưa... đưa gì?

Tiểu Mã nói:

- Đưa cái khăn màu đen đây, cái khăn màu đen trên tay người đó, đưa đây cho ta bịt mắt lại.

Đại hán lập tức lấy cái khăn màu đen bịt mắt mình lại.

Tiểu Mã nói:

- Đưa cái khăn không phải là bịt mắt người, mà là bịt mắt ta.

Đại hán kinh ngạc nhìn y, y không biết gã này là một tên khùng, hay đã uống đến mê man cả thần trí không còn biết gì.

Tiểu Mã đã giựt lấy cái khăn, bịt mắt mình lại, sau đó y ngồi xuống ghé một cách thoải mái, rồi than thở:

- Dùng vải đen bịt mắt lại, quả thật là tốt không cách gì chê được.

Tiểu Mã không hề điên, y cũng không hề say.

Chỉ bất quá, người ta ép y làm chuyện gì, dù trên người y có bị đâm mười bảy mười tám lỗ thủng xuyên thấu, y cũng không làm.

Cả đời y làm chuyện gì, cũng đều là do y muốn làm, thích làm.

Y ngồi trên cỗ xe, chỉ vì y cảm thấy chuyện này không những có vẻ thần bí, mà còn hứng thú nữa.

Vì vậy hiện tại dù người khác có muốn đuổi y đi cũng không xong.

Ngựa vừa bắt đầu chạy, y đã nằm đó ngáy khò khò, ngủ như một con heo chết:

- Lúc nào tới đó thì kêu ta tỉnh lại, nếu có tên nào phá giấc ngủ của ta, ta đập vỡ đầu nó ra.

Không có ai dám phá giấc ngủ của y, vì vậy, lúc y tỉnh lại, ngựa đã ngừng ở trong một cái sân rộng mênh mông.

Tiểu Mã không phải là một người chưa từng trải giang hồ, nhưng cả đời y chưa bao giờ thấy một nơi nào quyền quý mỹ lệ như vậy, y cơ hồ tưởng rằng mình đang còn trong giấc mộng.

Nhưng bọn đại hán đã mở cửa xe ra, cung kính mời y xuống xe.

Tiểu Mã nói:

- Có muốn ta lấy khăn bịt mắt lại nữa không?

Bọn đại hán nhìn nhau, chẳng ai dám mở miệng.

Tiểu Mã lấy khăn bịt mắt mình lại, y cảm thấy như vậy càng tăng thêm vẻ thần bí và hứng thú.

Y vốn là người yêu chuộng kích thích, yêu chuộng mạo hiểm, không những vậy còn là người đầy mơ mộng.

Truyền thuyết không phải đã có nói rằng có vô số các cô công chúa phi tần mỹ lệ, thích sai người đi bắt cóc những chàng trai tráng trẻ tuổi, đem về khuê phòng, liên hoan một trận qua đêm. Không chừng y không được coi là

một người đẹp trai, nhưng ít nhất y cũng trẻ tuổi lực lưỡng, cũng không đến nỗi xấu xí gì.

Có người đã đưa cho y cây gậy, để y cầm một đầu, y bèn đi theo bọn họ, bước cao bước thấp, queo qua queo lại đi một hồi thật lâu. Đi tới một gian phòng mùi thơm sức nước.

Y cũng không nhận ra, đây là mùi gì, chỉ cảm thấy mùi thơm ở nơi đây cũng là thứ y chưa bao giờ từng trải qua.

Y chỉ hy vọng lúc tấm khăn màu đen được mở ra, y sẽ lập tức nhìn thấy một người đẹp y chưa từng được thấy qua.

Chính ngay lúc y đang tưởng tượng đến chỗ thích thú, bỗng có hai tiếng động xé gió, một trước một sau đâm vào người y. Tốc độ đã nhanh, mà còn nhanh hơn bình sinh y đã từng gặp phải.

Tiểu Mã từ lúc còn nhỏ đã thích đánh nhau, nhất là ba tháng trời nay, y đánh nhau hầu như còn nhiều hơn người ta cả đời đánh nhau ba trăm lần.

Y uống rượu chẳng chọn lựa thứ gì, Mâu Đài cũng được, Trúc Diệp Thanh cũng tốt, Đại Khúc cũng ngon, dù có rượu mạnh ba tiền một lượng, y cũng cứ uống sạch.

Y đánh nhau cũng cùng một cách.

Chỉ cần trong bụng không được thoải mái, chỉ cần có người đòi đánh nhau, ai cũng được.

Dù là Thiên Vương lão tử, y cũng đánh xong rồi tính sau, dù đánh không lại người ta, y cũng cứ liều mạng trước đã.

Vì vậy kinh nghiệm đánh nhau của y rất phong phú, số cao thủ y đụng độ, người trong giang hồ ít có ai được bằng y.

Vì vậy y vừa nghe có tiếng gió rít lên, đã biết hai người ám toán y, đều là tay đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ, chiêu thức họ đang sử dụng không những nhanh nhẹn chính xác, mà còn hiểm ác vô cùng.

Tuy y đang đau khổ, đau khổ muốn chết đi được, đau khổ đến độ muốn mỗi ngày tự đánh mình ba trăm cái bạt tai, y còn chưa muốn chết, y còn muốn sống để gặp lại người đã làm cho y đau khổ, làm cho y vĩnh viễn không quên được đó.

Cái người đàn bà vừa mỹ lệ, vừa tàn bạo, vừa đa tình, lại vừa ác độc đó.

... Tại sao đàn ông lúc nào cũng phải bị đau khổ vì đàn bà?

Tiếng động của binh khí xé gió dồn lại phía sau ngực và chỗ eo lưng của y, chiêu thức trí mệnh, vũ khí trí mệnh.

Tiểu Mã bỗng thét lên một tiếng, như một con sư tử đang giận dữ gầm lớn, tiếng gầm vừa phát ra, y đã nhảy lên.

Y không hề tránh né binh khí đâm lại đằng sau, lưỡi thép lạnh như băng xuyên thấu qua hông bên phải, đây không phải chỗ yếu hại, y chẳng thèm để ý.

Bởi vì y đã tránh khỏi thế công ở đằng trước, một quyền đâm vào mặt đối phương, y không nhìn thấy mình đâm trúng chỗ nào trên người địch thủ, y không kịp kéo khăn che mặt xuống.

Nhưng tai mắt y không vì vậy mà bị che mất, y đã nghe xương trên người đối thủ vỡ răng rắc, tiếng động đó tuy không làm cho người ta thích thú gì, nhưng y thì rất thích thú.

Y rất ghét những tên tiểu nhân đánh lén.

Bên hông y còn cắm phải lưỡi thép bén nhọn của đối phương, lưỡi thép bén nhọn cơ hồ chạm vào tủy xương, đau muốn chết đi được.

Nhưng y chẳng thèm để ý tới.

Y quay người lại, xoay ngược tay đâm một quyền vào mặt người sau lưng, đâm còn mạnh hơn.

Hai người đánh lén này dĩ nhiên đều là những tay võ lâm cao thủ đã từng trải trăm trận, vậy mà cũng bị đánh cho sợ run rẩy ngẩn cả người ra.

Không phải bị đâm cho hôn mê, mà là bị đâm cho run rẩy sợ người ra.

Cái kiểu đánh nhau liều mạng như thế này, bọn họ không những chưa từng thấy qua, ngay cả nghe nói còn chưa được nghe tới, dù có nghe cũng chẳng dám tin.

Vì vậy, đến lúc Tiểu Mã gầm lên tiếng thứ hai, hai người đó đã chạy ra ngoài, chạy nhanh còn hơn hai con hồ ly bị trúng phải tên.

Tiểu Mã nghe tiếng y phục hai người phần phật hướng ra khỏi phòng, nhưng y chẳng rượt theo.

Y đang cười, cười lớn lên.

Trên người y lại bị thêm một vết thương, bên hông bị ăn thêm một lưỡi kiếm, nhưng y vẫn cười khoái trá vô cùng.

Mặt của y còn bị tấm khăn màu đen che lại, không biết trong phòng còn có ai đang núp ở đó để ám toán y nữa hay không, nhưng y chẳng thêm lo ngại, chẳng thêm để ý.

Lúc y đang muốn cười, y chỉ nghĩ đến chuyện cười.

... Khi người ta muốn cười mà cười không được, sống như vậy mới là không có ý vị.

Đây dĩ nhiên là một căn phòng thật hoa lệ. Lúc y bị bịt mắt, y không thể tưởng tượng được căn phòng này hoa lệ đến mức nào.

Hiện tại y cũng đã bỏ cái khăn bịt mắt ấy ra.

Y không thấy một ai.

Người đẹp nhất và người xấu nhất, chẳng thấy người nào. Căn phòng không có lấy đến một nửa người.

Cửa sổ đang mở, gió đêm thổi vào đem theo mùi hoa thoang thoảng.

Hai người ám toán y, chạy trốn ra từ cánh cửa sổ, bên ngoài màn đêm chìm đắm, không nghe lấy một tiếng người.

Y ngồi xuống.

Y chẳng buồn nghĩ đến chuyện rượt theo hai người đó, cũng chẳng nghĩ đến chuyện bỏ đi, y tìm một cái ghế dựa lưng thật thoải mái, ngồi xuống cho thoải mái trước.

... Lão bản của bọn đại hán đó là ai? Tại sao lại dùng cách này để kéo y lại? Tại sao lại ám toán y? Lần đầu không trúng, có phải là sẽ có lần thứ hai?

... Lần thứ hai bọn họ sẽ dùng cách gì?

Những chuyện đó, y chẳng buồn nghĩ đến.

Y có một người bạn thân thường nói y thích đánh nhau bằng tay chân, không thích động tới trí não.

Bất kể tên lão bản ấy còn muốn làm gì, sớm muộn gì cũng sẽ dở trò ra.

Trước sau gì y cũng sẽ biết, vậy thì sao bây giờ lại phải đi vận óc cho mệt? Thoải thoải mái mái ngồi dưỡng sức, không phải là chuyện thích thú hơn nhiều sao?

Điều đáng tiếc là, cái ghế tuy rất thoải mái, cái bàn tọa của y lại không thoải mái. Sự thực là, y vừa ngồi xuống đã đau muốn chết luôn.

Lưỡi kiếm lúc này đâm xuyên thấu hông, thật không phải là nhẹ.

Y đang nhìn quanh xem có rượu để ở đâu đó không, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nói.

Căn phòng có hai cánh cửa, một cái phía trước, một cái phía sau, tiếng người vọng ra từ mé cánh cửa phía sau.

Giọng nói của một người đàn bà, một người đàn bà rất trẻ tuổi, tiếng nói rất dễ nghe.

- Góc phòng có để rượu trong hộc tủ, các thứ các dạng đều có, nhưng tốt nhất anh đừng nên uống.

- Tại sao?

Dĩ nhiên Tiểu Mã nhịn không nổi muốn hỏi.

- Bởi vì trong bình rất có thể đã bị bỏ thuốc độc, các thứ các dạng thuốc độc, thứ nào cũng có thể có chút ít.

Tiểu Mã chẳng hề nói một tiếng, y đứng dậy, lấy ra một bình rượu, mở nắp, đưa lên miệng, tu ừng ực, y uống rất nhanh, nhanh không kịp thở, một bình rượu thoáng chốc đã cạn sạch.

Không những không nếm ra trong rượu có thuốc độc gì hay không, ngay cả mùi vị của rượu thế nào cũng không biết.

Người phía sau cửa thở ra nói:

- Rượu như vậy mà bị anh uống kiểu đó, quả là vương bát ăn đại liên, uống cả của trời.

- Không phải vương bát ăn đại liên, rùa đen ăn đại liên.

Tiểu Mã đang cải chính lối dùng chữ của cô ta.

Cô bật cười, tiếng cười như chuông ngân:

- Thì ra anh không phải là vương bát, anh là rùa đen.

Tiểu Mã cũng bật cười, thật tình y cũng không phân biệt ra được thế nào là rùa đen thế nào là vương bát.

Y bỗng cảm thấy cô gái này rất thú vị. Gặp người đàn bà thú vị mà không uống tí rượu, cũng như mình đánh cờ với mình chán chết đi được.

Do đó y lại lấy ra một bình rượu nữa, lần này uống xem ra chậm hơn chút xíu.

Cô gái sau cánh cửa lại nói:

- Trên cửa có một lỗ hổng, tôi đang tắm trong này, anh uống rượu say rồi không được lại nhìn trộm.

Tiểu Mã lập tức bỏ bình rượu xuống, mau mắn lại tìm lỗ hổng trên cánh cửa.

Nghe có con gái tắm trong phòng, cửa lại có chỗ nhìn vào, đại đa số đàn ông đều không thể nào không tìm ra được. Dù tìm không ra, cũng phải tìm cách đấm thủng một lỗ ra, dù có đưa đầu lại đụng, cũng phải đụng cho ra một lỗ hổng.

Y lấy một con mắt nhìn vào lỗ hổng, chỉ nhìn một cái, trái tim đã cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong phòng không những chỉ có một cô đang tắm trong đó, trong phòng ít nhất có bảy tám cô đang tắm. Tám cô gái trẻ tuổi, thân hình nuộc nà chắc nịch, bộ ngực nở nang nhô lên cao vút.

Thanh xuân, vốn là một thứ mỹ lực lớn nhất của các cô, hướng gì, cô nào cô nấy đều rất đẹp, nhất là cặp đùi thon dài mà chắc nịch.

Các cô đang tắm trong một cái hồ lớn, nước hồ xanh mà trong vắt, bất kể nhìn chỗ nào, đều có thể thấy rõ mồn một.

Chỉ có một cô thiếu nữ là ngoại lệ.

Cô này không chừng không đẹp hơn các cô kia, nhưng Tiểu Mã cứ muốn nhìn vào cô.

Cô này lúc tắm còn mặc trong người bộ áo đen vừa dài vừa dày, chỉ để lộ một cái cổ trắng ngần.

Cặp mắt của Tiểu Mã đang nhìn trừng trừng vào cái cổ trắng ngần ấy.

Càng nhìn những gì không thấy, càng cảm thấy nó thần bí, càng thần bí lại càng muốn nhìn.

Đàn ông trên đời này có mấy người không phải như thế?

Cô gái tắm mà mặc đồ đang thở ra nói:

- Anh đã cứ muốn nhìn, tôi cũng chẳng biết làm sao, nhưng anh không được xông vào đây, cửa không khóa, chỉ đẩy một cái là mở ra ngay.

Tiểu Mã không cần dùng sức, y đưa cả người ra đẩy vào cửa.

Cửa quả thật mở ra, một tiếng “tôm” vang lên, Tiểu Mã cũng nhảy luôn xuống hồ.

Thật ra y cũng không cố ý nhảy xuống đó, nhưng đã lỡ nhảy xuống, y cũng chẳng buồn đi lên.

Cùng tắm chung một hồ với bảy tám cô con gái, rốt cuộc cũng không phải là một chuyện ai ai đều gặp phải.

Các cô tuy đang vừa cười vừa la ó lên, không ai lộ vẻ gì là tức giận.

Đối với bọn họ mà nói, hình như đây không phải là lần đầu tiên.

Trong bọn không khỏi có người mở miệng ra bàn luận:

- Cái anh này vừa dơ vừa hôi hám, đến đây tính làm gì vậy?

Tiểu Mã không đến nỗi tệ lắm:

- Bởi vì tôi dơ tôi hôi hám, mới tính lại tắm một cái. Các cô tắm ở đây được, dĩ nhiên là tôi cũng tắm được.

- Nếu đã tắm, tại sao còn mặc đồ?

- Cô ta mặc đồ tắm được, tại sao tôi làm không được?

Y có lý do rất vững.

Cô con gái mặc đồ lặc đầu thở ra nói:

- Xem ra anh cũng nên tắm một cái, có điều ít nhất anh cũng nên bỏ giày ra đi chứ.

Tiểu Mã nói:

- Cởi giày ra làm gì? Giày rửa luôn sạch khỏe, không phải tiện lợi lắm sao?

Cô con gái mặc đồ nhìn y, cười khố nói:

- Người ta muốn anh làm chuyện này, anh không làm, không muốn anh làm chuyện này, anh lại đi làm. Con người anh có chứng tật gì không vậy?

Tiểu Mã cười nói:

- Không, một cái tật nhỏ cũng không, con người tôi có tới ba ngàn bảy trăm tám mươi ba cái tật.

Cô con gái mặc đồ chớp mắt nói:

- Bất kể anh có bao nhiêu tật, nước chúng tôi tắm, anh không được uống vào.

Tiểu Mã nói:

- Tốt, tôi nhất định không uống.

Cô con gái mặc đồ bật cười, cười ngặt nghẹo nói:

- Thì ra con người anh cũng không ngu lắm, còn chưa thành một con lừa.

Tiểu Mã nói:

- Tôi vốn không phải là con lừa, tôi là một con sói, một con sói hiếu sắc không hơn không kém.

Y quả thật làm bộ ngay thành một con sói. Cô con gái mặc đồ lập tức lộ vẻ sợ hãi, núp vào sau lưng một cô khác, nói:

- Anh xem cô ta ra sao?

Tiểu Mã nói:

- Được lắm.

Cô gái ấy quả thật rất được, hai chữ “rất được” bao quát rất nhiều ý nghĩa... nụ cười ngọt ngào mê hồn, thân hình trẻ trung, cặp đùi thon dài.

Cô con gái mặc đồ thở phào một tiếng nói:

- Cô ta tên là Hương Hương, nếu anh chịu cô ta, tôi sẽ gọi cô ta lại với anh.

Tiểu Mã nói:

- Tôi không chịu.

Cô con gái mặc đồ nói:

- Cô ta năm nay chỉ mới mười sáu tuổi, người cô rất thơm.

Tiểu Mã nói:

- Tôi biết.

Cô con gái mặc đồ hỏi:

- Anh vẫn không chịu?

Tiểu Mã nói:

- Không chịu.

Cô con gái mặc đồ cười nói:

- Thì ra anh không phải chân chính là một con sói.

Tiểu Mã nói:

- Tôi đúng là vậy.

Cô con gái mặc đồ xem ra lại bắt đầu run rẩy lên:

- Có phải anh chịu người khác?

Tiểu Mã nói:

- Đúng vậy.

Cô con gái mặc đồ hỏi:

- Anh chịu ai? Mấy cô ở đây tùy anh chọn cô nào cũng được.

Tiểu Mã nói:

- Tôi không chịu ai cả.

Cô con gái mặc đồ hỏi:

- Anh muốn hai ba cô cũng được.

Tiểu Mã nói:

- Cả bọn cũng không.

Cô con gái mặc đồ hoàn toàn khấn trương lên:

- Anh... anh chịu ai?

Tiểu Mã nói:

- Tôi chịu cô.

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, y đã nhảy chồm tới.

Cô con gái mặc đồ cũng nhảy lên, đẩy Hương Hương vào lòng y, còn mình thì đã ra khỏi hồ tắm.

Một tấm thân mềm mại mát rượi bỗng lọt vào lòng mình, ít có ai còn không động lòng lên.

Nhưng Tiểu Mã không động lòng.

Y lập tức đẩy Hương Hương ra, cũng nhảy ra khỏi hồ.

Cô con gái mặc đồ chạy vòng vòng bên hồ, vừa thở vừa nói:

- Các cô ấy đều là con gái, còn tôi đã là bà già, tại sao anh còn muốn tôi làm gì?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì tôi lại cứ thích bà già, nhất là bà già như cô.

Dĩ nhiên cô ta không phải là bà già. Không chừng tuổi tác của cô có hơn mấy người kia chút đỉnh, nhưng điều đó chỉ làm cho cô trông lại càng thành thạo, càng quyến rũ.

Chỗ quyến rũ người ta nhất là, không chừng cô còn mặc y phục.

Cô đang chạy đằng trước, Tiểu Mã rượt theo sau, nhưng y rượt không gấp lắm.

Bởi vì y biết, cô chạy không thoát.

Quả thật cô chạy không thoát.

Phía sau còn có một cái cửa, cô vừa chạy vào, đã bị Tiểu Mã ôm choàng lấy người.

Phía sau lại có sẵn cái giường, cái giường rộng vô cùng, cô vừa té xuống, tấu xảo nằm ngay trên giường.

Tiểu Mã tấu xảo cũng nằm lên người cô.

Cô thở hổn hển, hình như đứt hơi lúc nào không hay, cô nắm chặt tay Tiểu Mã lại nói:

- Anh chờ chút, anh chờ chút đã.

Tiểu Mã cố ý lộ hàm răng ra cười hung dữ, nói:

- Còn chờ gì nữa?

Bàn tay y đang động đậy, cô lấy sức đẩy y ra.

- Dù anh có muốn vậy, mình cũng phải trước hết nói chuyện, tâm tình một chút xiu chứ.

- Hiện tại tôi không muốn tâm tình.
- Không lẽ anh không muốn biết tại sao tôi gọi anh lại đây?
- Hiện tại không muốn.

Tuy cô còn đang dùng sức đẩy y ra, nhưng tiếc là bàn tay của y làm người ta khó lòng kháng cự.

Cô bỗng không đẩy nữa.

Toàn thân cô bỗng xịu lơ, ngay một chút sức lực cũng không có.

Lúc cô đi tắm, cô mặc đồ vào chỉnh tề như đi tiếp khách, hiện tại hình như cô giống như đang đi tắm.

Tiểu Mã lấy chóp mũi dí vào chóp mũi của cô, mắt nhìn trừng trừng vào mắt của cô, nói:

- Cô có đầu hàng chưa?

Cô thở hỗn hển, cắn chặt môi nói:

- Không đầu hàng!

Tiểu Mã nói:

- Cô đầu hàng tôi tha cho cô!

Cô nhất định lắc đầu:

- Tôi cứ không đầu hàng, xem anh làm gì tôi?

Một người đàn ông ở trong tình thế đó, còn biết làm gì hơn đây?

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Có rất nhiều chuyện, không thể suy đoán, cũng không thể nghĩ tới, nếu không, không những trái tim đập mạnh lên, mặt mày đỏ lên, thân hình còn nóng cả lên nữa.

Nhưng cũng có rất nhiều chuyện, không cần phải suy đoán, cũng không cần phải nghĩ, mọi người ai cũng biết...

Tiểu Mã là đàn ông, một người đàn ông tuổi trẻ trai tráng.

Cô là người đàn bà, người đàn bà tươi đẹp như đóa hoa.

Tiểu Mã không ngu, cũng không phải thái giám, cũng không phải thánh nhân.

Dù có ngu, cũng thấy rằng, cô đang dụ dỗ mình. Vì vậy...

Vì vậy, bây giờ tiểu Mã cũng đang bất động, toàn thân hình như cũng không có lấy một tý sức lực.

Hô hấp của cô đã ngừng lại một hồi lâu, bây giờ cô mới bắt đầu thở lại, cô lập tức vừa thở vừa nói:

- Thì ra anh thật tình không phải là người tốt.
- Tôi vốn không phải, nhất là gặp phải người như cô.
- Anh biết tôi là người như thế nào?
- Không biết.
- Hoàn toàn không biết?
- Tôi chỉ biết không những cô không phải là người tốt, mà so với tôi còn xấu hơn, xấu hơn gấp trăm lần.

Cô bật cười, cười ngặt nghẽo nói:

- Nhưng tôi biết anh.
- Hoàn toàn biết?
- Anh tên là Tiểu Mã, người ta gọi anh là Tiểu Mã Phẫn Nộ, bởi vì anh nóng nảy còn hơn ai cả.
- Đúng.
- Anh còn có một người bạn tên là Đinh Hỷ, Đinh Hỷ Thông Minh.
- Đúng.
- Hai người vốn không rời nhau như bóng với hình, nhưng hiện giờ, y đã có bà vợ, người ta vợ chồng ân ái đậm đà, dĩ nhiên anh không nỡ xen vào ở giữa bọn họ.

Tiểu Mã không đáp, ánh mắt lộ vẻ đau khổ.

Cô lại nói tiếp:

- Anh cũng có một cô bạn, anh nghĩ anh sẽ lấy cô ấy, cô ấy cũng đã chuẩn bị lấy anh, tiếc là tính tình anh nóng nảy quá, anh chọc cô ấy giận bỏ đi. Anh tìm cô ấy luôn ba tháng, tìm không ra bóng hình ở đâu.

Tiểu Mã câm miệng, bởi vì y đang sợ.

Y sợ mình sẽ khóc lớn lên, la lớn lên, sẽ nhảy dựng lên, đụng đầu vào tường.

- Em họ Lam.

Cô bỗng nói tên mình ra:

- Em tên là Lam Lan.

Tiểu Mã nói:

- Tôi có hỏi tên họ cô đâu.

Tâm tình y không được vui vẻ cho lắm, nói những lời dĩ nhiên thật khó nghe.

Lam Lan chẳng tức giận tý nào, cô lại nói:

- Cha mẹ em đều chết cả, để lại cho em cả một gia tài.

Tiểu Mã nói:

- Tôi không hỏi gia thế của cô, cũng chẳng muốn lấy một bà vợ giàu có.

Lam Lan nói:

- Nhưng em đã nói ra rồi đấy, và anh cũng đã nghe hết rồi.

Tiểu Mã nói:

- Tôi chẳng phải kẻ điếc.

Lam Lan nói:

- Vì vậy bây giờ anh đã biết em thuộc hạng người nào, em cũng biết anh là một người như thế nào.

Tiểu Mã nói:

- Hừ.

Lam Lan nói:

- Vì vậy bây giờ anh có thể đi được rồi.

Tiểu Mã đứng dậy, mặc quần áo vào lập tức bỏ đi.

Lam Lan không giữ y lại, ngay cả một vẻ gì muốn giữ y lại cũng không có.

Có điều Tiểu Mã đi đến cửa, nhin không nổi quay đầu lại, hỏi:

- Cô là lão bản ở đây phải không?

Lam Lan nói:

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi:

- Kêu người đem tôi lại đây có phải là cô?

Lam Lan nói:

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi:

- Tôi đánh đập năm người của cô, uống hết hai bình rượu, lại cùng cô...

Lam Lan không để cho y nói tiếp hết:

- Anh làm chuyện gì em đều biết hết rồi, anh nói làm gì.

Tiểu Mã hỏi:

- Cô tốn bao nhiêu đó công sức, làm ra vẻ thần bí kêu bọn họ đem tôi lại đây, chỉ vì lý do muốn tôi lại uống rượu, đánh đập người?

Lam Lan nói:

- Không phải.

Tiểu Mã hỏi:

- Cô định nhờ tôi làm chuyện gì?

Lam Lan nói:

- Dĩ nhiên em vốn có chuyện khác trong đầu.

Tiểu Mã hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Lam Lan nói:

- Bây giờ em chẳng còn muốn nhờ anh làm nữa.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Lam Lan nói:

- Bởi vì bây giờ em thích thích anh rồi, vì vậy em không nỡ để anh đi nạp mạng.

Tiểu Mã hỏi:

- Nạp mạng? Đi đâu nạp mạng?

Lam Lan nói:

- Lang Sơn.

Nghe nói Lang Sơn có rất nhiều chó sói.

Nghe nói thiên hạ tất cả chó sói nhỏ lớn, đực cái, các thứ các dạng, đều lại từ Lang Sơn, đến lúc chúng sắp chết, lại quay trở về Lang Sơn chết.

Đây dĩ nhiên chỉ là truyền thuyết.

Trên đời này vốn có rất nhiều truyền thuyết thần thoại, có thứ mỹ lệ, có thứ thần bí, có thứ kinh sợ.

Không ai biết được những truyền thuyết ấy có được mấy phần chân thật.

Mọi người chỉ biết được một chuyện... Hiện tại ở trên Lang Sơn, một con chó sói cũng không còn thấy đâu.

Chó sói trên Lang Sơn, đều đã bị người trên Lang Sơn giết sạch.

Vì vậy người trên Lang Sơn còn đáng sợ hơn cả chó sói nhiều. Sự thật là, người trên Lang Sơn còn đáng sợ hơn hết cả rắn độc thú dữ trên đời này.

Bọn họ không những giết chó sói, mà còn giết người.

Bọn họ giết người không chừng còn nhiều hơn là giết chó sói.

Người trong giang hồ đặt cho bọn họ một danh hiệu, gọi là “người sói”. Chính bọn họ cũng rất thích cái tên đó.

Bởi vì bọn họ thích người khác sợ mình.

Nghe nói tới hai chữ “Lang Sơn”, Tiểu Mã không đi nữa, y quay lại bên giường, nhìn Lam Lan.

Lam Lan nói:

- Anh biết chỗ Lang Sơn sao?

Tiểu Mã hỏi:

- Nhưng tôi không biết tại sao mình lại muốn lên Lang Sơn nạp mạng?

Lam Lan nói:

- Bởi vì anh cần bảo vệ chúng em đi.

Tiểu Mã hỏi:

- Bọn cô?

Lam Lan nói:

- Chúng em chính là em và em trai của em.

Tiểu Mã hỏi:

- Bọn cô tính lên Lang Sơn?

Lam Lan nói:

- Không đi không được.

Tiểu Mã hỏi:

- Chường nào đi?

Lam Lan nói:

- Sáng dậy là đi.

Tiểu Mã ngồi xuống giường, nhìn cô cả nửa ngày, rồi nói:

- Nghe nói người có tiền nhiều, đều có ít nhiều chứng tật.

Lam Lan nói:

- Tiền của em không ít, nhưng em không có tật gì cả.

Tiểu Mã hỏi:

- Người không có chứng tật gì, tại sao lại nhất định muốn lại chỗ ma quỷ đó?

Lam Lan nói:

- Bởi vì đường qua đó gần nhất.

Tiểu Mã hỏi:

- Gần nhất?

Lam Lan nói:

- Đi qua Lang Sơn đến Tây vực, ít nhất cũng ở được sáu bảy ngày đường.

Tiểu Mã hỏi:

- Bọn cô cần phải đi gấp tới Tây vực?

Lam Lan nói:

- Em của em có bệnh, có thể cả đời không chữa nổi, nếu trong vòng ba ngày không tới được Tây vực, không chừng nhất định sẽ chết thôi.

Tiểu Mã nói:

- Nếu đi qua Lang Sơn, có thể cả đời cũng không tới Tây vực.

Lam Lan nói:

- Em biết.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng cô còn muốn thử thời vận?

Lam Lan nói:

- Em nghĩ không ra cách nào hơn.

Tiểu Mã nói:

- Tây vực có người chữa được bệnh cho em cô sao?

Lam Lan nói:

- Chỉ có một mình y.

Tiểu Mã đứng dậy, rồi lại ngồi xuống. Hiển nhiên y cũng không nghĩ ra được cách nào hay hơn.

Lam Lan nói:

- Chúng em vốn đã tính đi mượn những người tiêu khách nổi danh, có điều chuyện này gấp quá, em chỉ mời được một người.

Tiểu Mã hỏi:

- Ai?

Lam Lan nói:

- Chỉ tiếc là người này không còn tính là cả một người nữa.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Lam Lan nói:

- Bởi vì y đã bị anh đánh cho tơi bời, đứng còn muốn đứng không nổi.

Tiểu Mã hỏi:

- Lôi Lão Hổ?

Lam Lan cười khố nói:

- Chúng em cứ ngỡ Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao của y cũng có gì dữ lắm, nào ngờ y gặp phải anh, “lão hổ” đã biến thành “bệnh miêu”.

Tiểu Mã hỏi:

- Vì vậy cô bèn nghĩ đến chuyện tìm tôi?

Lam Lan nói:

- Tiếc là em cũng biết cái tính trâu bò ngang bướng trời sinh của anh, nếu mời đàn ông hoàng, nhất định anh sẽ không làm, huống gì, mấy ngày gần đây anh không được vui vẻ lắm.

Tiểu Mã lại đứng dậy, trừng mắt nhìn cô, lạnh lùng nói:

- Tôi chỉ hy vọng cô nhớ cho một điều.

Lam Lan đang nghe.

Tiểu Mã nói:

- Tâm tình tôi ra sao, đó là chuyện của tôi, không quan hệ gì đến cô.

Lam Lan nói:

- Em nhớ rồi.

Tiểu Mã nói:

- Tốt lắm.

Lam Lan nói:

- Lần này anh nói “tốt lắm” nghĩa là sao?

Tiểu Mã nói:

- Nghĩa là hiện giờ cô đã tìm được một người bảo tiêu rồi đó.

Lam Lan nhảy dậy, nhìn y, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nói:

- Anh bằng lòng thật sao?

Tiểu Mã nói:

- Tại sao tôi lại không bằng lòng?

Lam Lan hỏi:

- Anh không sợ đám “người sói” đó sao?

Tiểu Mã nói:

- Sợ chút chút.

Lam Lan hỏi:

- Anh không sợ chết sao?

Tiểu Mã nói:

- Ai mà không sợ, chỉ có người khùng si mới không sợ chết.

Lam Lan hỏi:

- Vậy thì sao anh còn đi?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì con người tôi có tật.

Lam Lan nhoen miệng cười nói:

- Em biết, anh có tới ba ngàn bảy trăm tám mươi ba cái tật.

Tiểu Mã nói:

- Ba ngàn bảy trăm tám mươi bốn cái.

Lam Lan hỏi:

- Bây giờ lại thêm một cái nữa?

Tiểu Mã nói:

- Thêm một cái chết người nhất nữa.

Lam Lan hỏi:

- Tật gì?

Tiểu Mã bỗng ôm choàng lấy cô, nói:

- Tật này.

Sáng sớm.

Ánh nắng sớm mai dịu dàng chiếu vào song cửa sổ, da thịt của cô mềm mại trơn láng như tơ lụa.

Cô đang nhìn y.

Y đang trầm ngâm. Yên tĩnh, trầm ngâm.

Hạng người như y, chỉ những lúc thống khổ lắm, mới thành ra yên tĩnh trầm ngâm như vậy.

Cô nhin không được phải hỏi:

- Có phải anh đang nghĩ đến cô ấy không? Đến cái cô bé bị anh làm cho tức giận bỏ đi không?

- Anh chịu làm chuyện này, có phải vì em làm cho anh quên đi được cô ấy trong giây lát?

Tiểu Mã bỗng lăn người lại, đè lên người cô, bóp vào cổ họng cô.

Cô thở không ra hơi, vùng vẫy nói:

- Em có lẽ nói sai, anh làm gì mà tức quá vậy!

Tiểu Mã nhìn cô, nổi thống khổ trong ánh mắt muốn sâu thêm một tầng, bàn tay y đã thả tung ra. Y lớn tiếng nói:

- Nếu cô nói sai, tối đa tôi chỉ cho đó là phóng thí, tại sao tôi phải tức giận?

Y tức giận, là vì cô nói đúng phong phóc tâm sự của y.

Cái nổi thống khổ nhưng nhớ tương tư, không làm gì được ấy, vốn đã khó lãng quên lắm, vì vậy, quên được chút nào hay chút đó thôi.

Y cuồn cuộn khóc lóc, say mềm như chết, cũng chỉ bất quá muốn tìm cách làm tê liệt đi cảm giác, muốn tìm con đường trốn chạy trong phút giây.

Tuy y biết mình không cách nào trốn khỏi, tuy y biết tình dậy lại càng thêm thống khổ, y cũng không còn cách nào hơn.

Cô đang nhìn y, ánh mắt càng lộ vẻ đăm thắm, đầy vẻ đồng tình và trù mến của một người mẹ.

Cô đã dần dần hiểu được y.

Y quật cường, y kiêu ngạo, lúc nào cũng đầy vẻ chống đối, nhưng y chỉ bất quá là một đứa bé.

Cô nhin không nổi lại muốn ôm y vào lòng, có điều trời đã sáng, ánh mặt trời đã tràn ngập song cửa.

- Trời sáng rồi chúng ta phải đi.

Cô ngồi dậy, nói:

- Nơi đây có hai ba chục gia nhân, ai nấy đều có luyện qua công phu, anh chọn vài người đem theo.

Tiểu Mã nói:

- Bây giờ tôi đã chọn được một người.

Lam Lan hỏi:

- Ai?

Tiểu Mã nói:

- Hương Hương.

Lam Lan hỏi:

- Tại sao phải đem cô ta theo?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì cô ấy thơm lắm, thật là thơm.

Lam Lan hỏi:

- Thơm thì được gì?

Tiểu Mã nói:

- Thơm thì tốt hơn thúi.

Ánh mặt trời sáng lạn.

Hai mươi bảy gã đại hán đứng dưới ánh mặt trời, trọc đầu, lực lưỡng, lớp da màu đồng đen, bóng loáng như có bôi một lớp mỡ.

- Tôi tên là Tiêu Đồng.

Gã đại hán thứ nhất nói:

- Tôi luyện Đại Hồng quyền.

Đại Hồng Quyền là một thứ quyền pháp phổ thông trong giang hồ. Nhưng y triển khai chiêu thức, đi một đường quyền, xem ra cũng rất oai phong, gió rít ào ào.

Lam Lan hỏi:

- Thế nào?

Tiểu Mã nói:

- Tốt lắm.

Lam Lan nói:

- Lần này anh...

Tiểu Mã ngắt lời cô:

- Lần này, tốt lắm có nghĩa là, y có thể ở nhà dưỡng sức.

Gã đại hán thứ hai tên là Vương Bình, y là đệ tử chùa Thiếu Lâm, y luyện Phục Hổ La Hán Quyền.

Tiểu Mã nói:

- Tốt lắm.

Y không đợi người khác hỏi, tự mình giải thích luôn:

- Lần này, tốt lắm có nghĩa là, hy vọng y đâm cho tôi một quyền.

Vương Bình không phải là người thâm trầm, không những vậy, y còn xem Tiểu Mã không được thuận mắt lắm.

Tiểu Mã quả mà để y đâm mười quyền tám quyền, y sẽ không khách khí tý nào.

Y nói đánh là đánh, một quyền đâm ra, chính là trọng thủ Thiếu Lâm La Hán quyền, “bình” một cái thật mạnh vào giữa ngực Tiểu Mã.

Nắm quyền vừa đánh trúng, một người bỗng thét lớn lên.

Người thét lên không phải là Tiểu Mã, người thét là Vương Bình.

Người bị đâm không la, người đâm ngược lại la om sòm lên, chỉ vì tay quyền của y đâm vào ngực địch thủ như đâm vào tảng đá.

Bất cứ ai đâm tay mình vào một tảng đá, cũng phải đau chịu không thấu.

Trên đời này, người có nắm tay cứng hơn đá tốt cuộc cũng không nhiều.

Tiểu Mã nhìn Lam Lan hỏi:

- Thế nào?

Lam Lan cười khố nói:

- Xem ra y cũng nên ở nhà dưỡng sức với Tiêu Đồng.

Tiểu Mã nói:

- Tất cả hai mươi bảy người có thể đều ở nhà dưỡng sức.

Lam Lan hỏi:

- Anh không đem theo ai sao?

Tiểu Mã nói:

- Tôi không muốn đi nạp mạng.

Lam Lan hỏi:

- Anh tính đem ai theo?

Tiểu Mã nói:

- Đem theo hai người không thấy đến bữa nay.

Lam Lan hỏi:

- Ai bữa nay không thấy lại?

Tiểu Mã nói:

- Bữa nay không lại, nhưng bữa trước có lại, một tên còn có tặng cho tôi một nhát kiếm.

Lam Lan nói:

- Anh cũng cho y nếm một quyền, không lẽ anh nghĩ chưa đủ sao? Còn tính tìm y cho hả tức?

Tiểu Mã nói:

- Đúng ra tôi vốn không thích những hạng chuyên môn đi ám toán sau lưng người ta, nhưng muốn đối phó với người sói, hạng người đó lại rất thích hợp.

Lam Lan lại thở ra nói:

- Tại sao anh chọn đi chọn lại, cứ chọn trúng những cô gái?

Tiểu Mã hơi bất ngờ:

- Bọn họ đều là con gái?

Lam Lan nói:

- Không những là con gái, còn rất thơm nữa.

Tiểu Mã cười lớn nói:

- Tốt lắm, tốt quá rồi, lần này tốt lắm có nghĩa là, tốt quá đi thôi.

Lam Lan nói:

- Chỉ có một chỗ không tốt.

Tiểu Mã hỏi:

- Chỗ nào?

Lam Lan nói:

- Hiện giờ gương mặt bọn họ bị anh đánh cho sưng phù lên, người thì còn thơm, nhưng trông thì giống như Trư Bát Giới.

Bọn họ không giống Trư Bát Giới tý nào.

Một cô gái xinh đẹp mười sáu mười bảy tuổi, bất kể là đã bị đánh cho sưng mặt cả lên, nhất định không thể nào giống Trư Bát Giới.

Làm cho người ta bất ngờ nhất là, người xuất thủ hiểm độc như vậy, kiếm pháp siêu việt như vậy, lại là một cô bé mới mười bảy tuổi.

Bọn là là chị em.

Cô chị tên là Tăng Trân, cô em tên là Tăng Châu, cặp mắt của hai cô đều sáng rực như trân châu.

Thấy hai người, Tiểu Mã lập tức cảm thấy rất hối hận, y hối hận mình đâm ra sao mạnh quá.

Tăng Trân thấy y, ánh mắt lộ vẻ rất phản nộ hăn học.

Cô em thì chẳng sao cả, gương mặt bị đâm cho sưng cả lên, mà vẫn còn cười hì hì không ngớt, cười thật ngọt ngào.

Đợi bọn họ đi rồi, Tiểu Mã mới hỏi:

- Hai chị em đó, cô kiếm đâu ra vậy?

Lam Lan cười nói:

- Ngay cả anh, em còn tìm ra, huống gì là bọn họ.

Tiểu Mã hỏi:

- Bọn họ là đệ tử môn phái nào vậy?

Lam Lan nói:

- Bọn họ có hỏi anh là đệ tử môn phái nào không?

Tiểu Mã nói:

- Không.

Lam Lan nói:

- Vậy thì anh cần gì phải hỏi bọn họ.

Tiểu Mã nhìn cô, bỗng cảm thấy cô gái này càng lúc càng thần bí, so với những người đàn bà y đã từng gặp còn thần bí hơn nhiều.

Lam Lan lại hỏi:

- Trừ hai chị em đó và Hương Hương, anh còn muốn đem theo ai nữa không?

Tiểu Mã nói:

- Thứ nhất, tôi muốn tìm một người lỗ tai rất thính.

Lam Lan hỏi:

- Đi đâu tìm?

Tiểu Mã nói:

- Tôi biết trong thành có một người, người khác dù có ở xa hai ba chục trượng nói thì thầm, y cũng nghe được.

Lam Lan hỏi:

- Người này là ai?

Tiểu Mã nói:

- Người này tên là Trương Lung Tử, chính là gã Trương Lung Tử làm nghề da thuộc vá giày dép trước cửa thành.

Lam Lan bỗng dưng biến thành một người có tật ở lỗ tai:

- Anh nói người này tên gì?

Tiểu Mã nói:

- Tên là Trương Lung Tử.

Lam Lan hỏi:

- Dĩ nhiên y không phải thật sự điếc.

Tiểu Mã nói:

- Y điếc thật.

Lam Lan hỏi:

- Một người điếc, còn nghe được người ta nói chuyện thì thầm ngoài xa hai mươi trượng sao?

Tiểu Mã nói:

- Tôi bảo đảm y nghe từng chữ một.

Lam Lan lại thở ra, nói:

- Xem ra, con người anh không những có tật, còn có vẻ điên nữa.

Tiểu Mã cười cười, cười rất thần bí:

- Nếu cô không tin, sao cô không kêu y lại đây thử?

Trương Lung Tử còn có cái tên là Trương Bì Đại.

Bì đại thông thường làm nghề da thuộc. Ai cần tìm bì đại vá giày, bì đại thông thường lại ngay.

Trương Lung Tử cũng lại rất nhanh.

Lúc y vào cửa, phía sau cửa có sáu người đang núp, tay người nào người nấy đều có cầm thanh la, đợi y bước vào, sáu người đồng thời cầm côn đập vào thanh la.

Sáu mặt thanh la cùng đánh lên, tiếng động cơ hồ có thể chấn vỡ màn nhĩ của một người bình thường.

Trương Lung Tử ngay cả chớp mắt cũng không.

Y quả thật là một người điếc.

Hoàn toàn điếc rạch.

Đại sảnh rất rộng, rất dài.

Lam Lan ngồi nơi một góc xa xa, cách cửa ra vào ít nhất là hai mươi trượng.

Trương Lung Tử vừa vào đến cửa là đứng lại.

Lam Lan nhìn y hỏi:

- Người làm nghề da thuộc?

Trương Lung Tử lập tức gật đầu.

Lam Lan hỏi:

- Người họ gì? Người ở đâu? Trong nhà còn có ai?

Trương Lung Tử nói:

- Tôi họ Trương. Người Hà Nam, bà vợ đã chết, con gái lấy chồng, hiện giờ chỉ còn một mình tôi.

Lam Lan ngẩn người ra.

Giọng của cô rất nhỏ, vậy mà gã điếc này nghe rõ ràng, từng chữ một.

Tiểu Mã đứng sau cửa hỏi:

- Thế nào?

Lam Lan thở ra, nói:

- Tốt lắm, rất tốt.

Tiểu Mã cười lớn bước ra, nói:

- Lung huynh, mạnh giỏi chứ?

Vừa thấy Tiểu Mã, Trương Lung Tử đã biến sắc mặt, làm như y vừa gặp quỷ không bằng, quay đầu lại chạy ra ngoài.

Y chạy không xong.

Sáu gã đại hán tay cầm thanh la đang đứng chắn trước cửa.

Trương Lung Tử chỉ còn nước nhìn Tiểu Mã thở dài nói:

- Ta không mạnh giỏi. Không mạnh giỏi tý nào.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao lại không mạnh giỏi?

Trương Lung Tử nói:

- Gặp phải người xui tận mạng như ngươi, sao ta còn khá lên gì được?

Tiểu Mã cười lớn, bước lại ôm lấy vai của y, xem ra bọn họ vốn là bạn cũ, mà lại là bạn thân.

Một kẻ lẳng tử như Tiểu Mã, tại sao lại là bạn lâu năm của một người làm nghề da thuộc?

Lai lịch của gã vá giày này, chắc chắn là có chỗ nghi ngờ.

Lam Lan không hề muốn hỏi đến lai lịch của y. Chuyện cô đang nghĩ tới hiện giờ, là làm sao qua được núi, bình an qua được núi.

Núi Lang Sơn.

Cô nhin không nổi hỏi:

- Tại sao anh không hỏi thử y, có chịu đi theo chúng mình không?

Tiểu Mã nói:

- Nhất định là chịu.

Lam Lan hỏi:

- Sao anh biết?

Tiểu Mã nói:

- Y đã gặp tôi rồi, còn có cách nào khác hơn nữa?

Gương mặt của Trương Lung Tử càng lúc càng khó coi, y hỏi dò:

- Chắc các người không tính bắt ta đi qua núi Lang Sơn đâu phải không?

Tiểu Mã nói:

- Không phải phía sau còn có ba chữ.

Trương Lung Tử hỏi:

- Ba chữ gì?

Tiểu Mã nói:

- Không phải mới là lạ.

Gương mặt của Trương Lung Tử đã biến thành trắng bệch như tờ giấy trắng, y bỗng nhắm mắt lại, ngồi phịch xuống đất.

Thái độ ấy có nghĩa là, không những y không chịu đi, ngay cả nghe cũng không thèm nghe, bất kể Tiểu Mã có nói gì, y cũng không thèm nghe.

Lam Lan nhìn nhìn Tiểu Mã. Tiểu Mã cười cười, kéo tay Trương Lung Tử lại, vạch vài cái trong lòng bàn tay y, như đang vẽ bùa.

Cái đạo bùa chú ấy thật là linh nghiệm.

Trương Lung Tử lập tức nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Tiểu Mã nói:

- Người nhất định phải đi chuyến này?

Tiểu Mã gật gật đầu.

Gương mặt của Trương Lung Tử xanh một trận, trắng một trận, rốt cuộc y thở ra một hơi nói:

- Được, ta đi, nhưng phải có điều kiện!

Tiểu Mã nói:

- Người nói đi.

Trương Lung Tử nói:

- Người đi kêu lão Bì lại đây, muốn xuống bùn thì mọi người cùng xuống một thể.

Tiểu Mã lập tức sáng mắt lên, như được bảo bối không bằng:

Lam Lan nhin không nổi lại hỏi:

- Lão Bì là ai?

Tiểu Mã nói:

- Lão Bì cũng là thợ làm da thuộc.

Lam Lan hỏi:

- Y có bản lĩnh gì?

Tiểu Mã nói:

- Không có tý bản lĩnh gì cả.

Lam Lan hỏi:

- Chút đỉnh?

Tiểu Mã nói:

- Một nửa chút cũng không có.

Lam Lan hỏi:

- Y hoàn toàn không có tý bản lĩnh gì?

Tiểu Mã gật gật đầu.

Lam Lan hỏi:

- Người không có bản lĩnh, mời lại làm gì?

Tiểu Mã nói:

- Người chân chính không có lấy một tý bản lĩnh, cô đã thấy ai chưa?

Lam Lan nghĩ một lúc nói:

- Hình như chưa từng thấy qua.

Tiểu Mã nói:

- Bởi vậy hạng người như y mới khó tìm.

Lam Lan không hiểu.

Tiểu Mã nói:

- Hoàn toàn không có tý bản lĩnh, chính là bản lĩnh lớn nhất của y, hạng người đó tìm khắp thiên hạ, cũng tìm không ra được mấy người.

Lam Lan hình như đã hiểu một chút, mà hình như cũng không hiểu lắm.

Trước mặt đàn ông, cô vĩnh viễn sẽ không hiểu được một chuyện gì, cứ như một cộng một là hai, hình như cô cũng không hiểu.

Có điều, nếu cho là cô quả thật không hiểu gì cả, sẽ sai lầm rất tai hại.

Tiểu Mã không phạm vào cái lỗi đó, vì vậy y không giải thích thêm lần thứ hai.

Y đang hỏi Trương Lung Tử:

- Trong phòng bếp của người còn bao nhiêu rượu?

Trương Lung Tử nói:

- Ba bốn cân.

Tiểu Mã thở ra nói:

- Nếu vậy hiện tại y đã đi đâu mất, uống hết ba cân rượu rồi, y sẽ không ngồi lê ngồi lết trong phòng bếp của người ta.

Trương Lung Tử đồng ý. Nhưng Lam Lan lại muốn hỏi:

- Uống xong ba cân rượu, y sẽ đi làm gì nữa?

Tiểu Mã cười khổ nói:

- Trời biết y sẽ đi làm gì? Uống xong rượu, y làm chuyện gì ngay cả thần tiên cũng đoán không ra.

Y nhìn Trương Lung Tử, hy vọng Trương Lung Tử chứng thực lời nói của y.

Nhưng Trương Lung Tử chẳng thèm nghe y nói gì, mắt y đang nhìn ra ngoài cửa, gương mặt lộ vẻ kỳ quái.

Đàn ông thông thường chỉ có những lúc gặp cô gái đẹp mà y động lòng mới lộ vẻ kỳ quái như vậy.

Y đang nhìn Hương Hương.

Hương Hương đang đi ngang qua sân, hồi hả bước vào, gương mặt mĩ lệ vì hứng phấn mà đỏ hồng lên, cô còn chưa vào tới phòng đã lớn tiếng nói:

- Tôi vừa nghe được một tin vui.

Lam Lan đang chờ cô nói tiếp. Trương Lung Tử cũng đang chờ. Gặp phải Hương Hương, hình như y trẻ lại đi hai mươi tuổi.

Chỉ tiếc là Hương Hương chẳng thèm liếc y nửa con mắt, cô lại nói tiếp:

- Hôm nay trong thành có một người bản lĩnh rất cao cường lại, chúng ta mà mời được người này, chuyện gì cũng giải quyết xong được hết.

Lam Lan hỏi:

- Người bản lĩnh cao cường này là ai?

Hương Hương nói:

- Đặng Định Hầu.

Lam Lan hỏi:

- Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu?

Hương Hương sáng rực mắt, nói:

- Lúc này lão Tôn về lại đây, nói rằng y đang ở Thiên Phúc lâu uống rượu, còn mời rất nhiều người khác uống với y.

Trương Lung Tử rút cuộc quay đầu lại nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã cũng đang nhìn y.

Hai người hình như đang muốn cười, mà cười không nổi.

Trương Lung Tử nói:

- Người đi hay là ta đi?

Tiểu Mã nói:

- Ta đi.

Hương Hương giành hỏi:

- Đi kiếm Đặng Định Hầu?

Tiểu Mã nói:

- Đi kiếm Bì hầu tử, một con khỉ mập mặt dày còn hơn là cái tường thành.

Hương Hương không hiểu, nhưng Lam Lan có vẻ hiểu:

- Không lẽ Đặng Định Hầu này lại là lão Bì mao xưng sao?

Tiểu Mã nói:

- Không phải mới là lạ.

Hương Hương hỏi:

- Đặng Định Hầu là một tay đại hiệp danh vang thiên hạ, ai mà dám mạo xưng y?

Tiểu Mã nói:

- Lão Bì dám. Uống xong ba cân rượu, thiên hạ còn chuyện gì y không dám làm?

Lam Lan nói:

- Nhưng anh mới nói lúc này, y chẳng có tý bản lĩnh gì, vậy thì y làm sao làm được như vậy?

Tiểu Mã nói:

- Chính vì chẳng có tý bản lĩnh gì mà chuyện gì cũng làm được. Đây chính là cái bản lĩnh lớn nhất của y.

Lão Bì không mập lắm, lại càng không giống con khỉ.

Y phục của y đang hoàng ra dáng một tay anh tài, xem ra còn giống Đặng Định Hầu hơn cả Đặng Định Hầu.

Nhưng lúc y nhìn thấy Tiểu Mã, hình như là con chuột gặp phải con mèo. Tiểu Mã kêu đi qua hướng đông, y không hề dám qua hướng tây.

Tiểu Mã nói:

- Chúng ta lên núi Lang Sơn!

Y lập tức đồng ý ngay:

- Được, chúng ta lên ngay.

Tiểu Mã nói:

- Người không sợ sao?

Lão Bì vỗ vỗ vào ngực:

- Vì bạn bè, gươm giáo đâm xuyên hông cũng còn không sợ, huống gì là đi lên lên Lang Sơn có một chuyến.

Tiểu Mã bật cười nói:

- Hiện tại cô đã hiểu chưa?

Lam Lan cũng đang cười.

Quả thật cô đã hiểu, người này quả thật đúng là con khỉ mập. Cô chỉ có một chỗ không hiểu:

- Tại sao lúc này các anh lại kêu y là lão Bì đại?

Tiểu Mã nói:

- Y vốn là vậy.

Lam Lan nói:

- Nhưng y xem không có vẻ như vậy.

Trương Lung Tử nói:

- Đây chỉ là vì gã vá giày như y có chỗ khác với gã vá giày như ta.

Lam Lan hỏi:

- Khác nhau chỗ nào?

Trương Lung Tử nói:

- Y là thứ lười.

Lão Bì chẳng thấy giận dữ tí nào, y cười hì hì nói:

- Hai đứa vá giày chúng ta hạp lại một chỗ, tuy không bằng Gia Cát Lượng, so với Tào Tháo, cũng còn dư ăn.

Do đó Tiểu Mã bèn đem theo hai tên vá giày, ba cô con gái, bảo vệ một cô liễu yếu đào tơ, một người bệnh đang thoi thóp, bắt đầu một cuộc hành trình.

Nếu có ai biết bọn họ đang đi lại nơi đó, núi Lang Sơn hung hiểm còn hơn là long đàm hổ huyết, bất cứ ai cũng sẽ đổ mồ hôi đầm đìa dùm cho họ.

Nhưng Tiểu Mã chẳng hề gì cả.

Người bệnh ngồi trong kiệu, kiệu kín mít không để hở gió. Y đến cả người bệnh mặt mũi ra sao cũng còn chưa thấy, đã đi liều mạng cho người ta.

Người khác sẽ cho y là một tên ngu xuẩn, nhưng chính y chẳng thèm để ý tới.

Chỉ cần y cao hứng, chuyện gì y cũng chịu làm, chẳng có chuyện gì nhằm nhò với y cả.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 02

Ba kẻ vá giày

Ngày mười hai tháng chín. Giữa trưa. Trời đẹp.

Trời xanh ngắt, không vẩn tý mây.

Hai chiếc kiệu nhỏ, ba con lừa, từ cổng phía tây ra khỏi thành. Như hệt là cả một nhà hững chí rủ nhau ra ngoài thành du ngoạn.

Lão Bì đại đi hiên ngang ở đằng trước, chính là đại ca, ba cô em gái cười lừa che mặt đi theo sau, cha và mẹ ngồi trong kiệu, Tiểu Mã và Trương Lung Tử chính là tùy tùng theo chót.

Một tên tùy tùng trẻ, một lão tùy tùng già, ăn mặc còn rách rưới hơn cả kiệu phu.

Lam Lan hỏi Tiểu Mã tại sao không chịu mặc đồ mới vào, Tiểu Mã trả lời rất gọn ghẽ:

- Tôi không thích.

Y không thích làm điều gì, dù có chặt đầu, y cũng chẳng chịu làm.

Đoàn người đi trên đường dĩ nhiên không khỏi làm người khác chú ý, bọn họ cũng đang chú ý người khác.

Bọn họ chú ý từng người một, ngay cả Lam Lan đôi khi cũng mở hý màn cửa, lưu ý những người qua lại.

Người trên đường cũng chẳng có gì để chú ý, bởi vì nơi đây còn chưa tới Lang Sơn.

Nơi đây là Long môn.

Long môn là một cái trấn nhỏ, nằm trên đường yếu lộ đến Lang Sơn.

Người có đầu óc thanh tĩnh, thần trí khỏe khoắn nhất định không nghĩ đến chuyện đi Lang Sơn, dù có bị ác mộng cũng không nằm mộng thấy mình lên Lang Sơn.

Vì vậy những người đi tới cái trấn nhỏ này, không phải là kẻ điên khùng cũng là kẻ có chứng tật thần kinh, không phải là cùng cực, thì cũng là ác quỷ.

Vì vậy cái trấn nhỏ này dĩ nhiên rất hoang lương xơ xác, những người còn ở trong trấn, không phải là không muốn bỏ đi, mà là bỏ đi không được.

Người ta bỏ đi không được, bởi vì nếu không phải quá nghèo, thì là quá già yếu.

Một bà già rụng hết cả răng, mở tiệm ăn dột nát đến ngay cả xoong nồi cũng muốn thủng đáy, trên tường viết đầy các món ăn các loại rượu, “đường thố bài cốt lưu đàn tử”, Thiệu Hưng, Trúc Diệp Thanh lâu năm, cái gì cũng có.

Thật ra, gọi gì cũng chẳng có, trừ những người bị bệnh nghèo đến nơi, chẳng ai lại nơi đây ăn cơm.

Nhưng kỳ lạ thay, hôm nay lại có bảy tám người khách lại ăn. Xem ra không nghèo, mà còn có vẻ rất khí phái.

Bảy tám người đó hình như là có ước hẹn nhau trước. Đúng giữa trưa, lập tức từ bốn phương tám hướng dồn lại, ai ai cũng rất khẩn cấp, nhưng không ai nhận ra ai.

Bảy tám người ngồi trong một gian nhà xiêu vẹo, trên những chiếc ghế xiêu vẹo, người này trừng mắt nhìn người kia, đao kiếm đeo trên người, ánh mắt nhìn nhau đầy vẻ thù địch.

Bảy tám người đều kêu một tô miến thịt, nửa cân rượu mạnh, bởi vì, ngoài hai món đó ra, nơi đây chẳng còn gì khác hơn.

Miến đã bày ra bàn từ lâu, rượu cũng đã được đem ra, có điều chẳng thấy ai nâng ly, chẳng thấy ai đụng đũa.

Bởi vì nước canh trong tô còn muốn dơ hơn cả nước rửa chén, rượu còn chua hơn cả giấm, bà già chẳng còn thấy bóng hình ở đâu, tiền thì đã thu kỹ cànng đâu vào đó.

Bà già chẳng gốc tý nào.

Bà ta đã biết mấy người này không phải lại đây ăn miễn uống rượu.

Những người này đến đây làm gì?

Bà ta đoán không ra, bà ta cũng chẳng thèm đoán, tuy bà ta vừa nghèo lại vừa già lão, bà ta còn muốn sống thêm được ngày nào hay ngày đó.

Đã quá trưa, gương mặt của những người này đã lộ vẻ nóng nẩy, nhưng ai nấy vẫn còn ngồi im lìm ở đó.

Bỗng nhiên có tiếng vó ngựa vang lên, bảy tám người đó thò cổ nhìn ra ngoài.

Một con ngựa chạy như bay lại, trên lưng ngựa một người vai thật rộng, eo lưng thon, bàn tay thì lớn chân thì dài, mặc bộ đồ màu lam rất bó vào người, bên hông lòi lên một chỗ, không biết y giấu thứ binh khí gì trong người.

Thấy người đó, mọi người đều nhìn qua, rồi quay đầu đi chỗ khác, hiển nhiên, bọn họ đang đợi một người, nhưng không phải người này.

Người này vừa vỗ vào đầu ngựa một cái, con ngựa lập tức ngừng vó.

Ngựa vừa ngừng lại, người này đã thấy đứng ở trong tiệm của bà già, chẳng ai thấy y làm cách nào xuống ngựa.

Cặp giò của y không những đã dài, con người của y cũng rất đặc biệt. Không những chân dài, mặt cũng dài, cặp mắt tam giác lấp loáng, nhìn qua một lượt rồi bỗng nói:

- Ta biết các người là ai, ta cũng biết các người tới đây làm gì.

Không ai trả lời, cũng chẳng ai quay đầu lại nhìn y nửa con mắt, làm như sợ một khi nhìn thấy y, tròng mắt sẽ bị lọt ra ngoài.

Gã chân dài cười nhạt nói:

- Các người cũng biết ta là ai, lại đây làm gì.

Y bỗng đưa chân lên đá một cái, chân của y tuy dài, nhưng chân có dài tới bao nhiêu, cũng dài không tới được năm thước.

Tuy căn nhà này xem ra thấp như vậy, nhưng cũng cao tới hai ba trượng.

Nào ngờ y tùy tiện đá một cái, nóc nhà bỗng nhiên bị thủng đi một cái lỗ lớn.

Mọi người đều biến sắc, nhưng vẫn ngồi yên đó.

Cát bụi trên trần nhà rơi lả tả xuống trên đầu trên thức ăn, bọn họ vẫn không có tí phản ứng.

Gã chân dài ngồi xuống, ngồi đối diện với một gã đại hán râu xồm đáng điệu kiêu hãnh, y lạnh lùng nói:

- Nửa năm nay, người làm ăn mấy cú lớn ở Hà Đông, thu nhập chắc cũng không tệ.

Gã đại hán vẫn không phản ứng gì, hai bàn tay gân guốc đang nắm chặt lấy cây đao để trên bàn.

Gã chân dài nói:

- Từ nay trở về sau, người có gì phiền phức, ta chiếu cố cho người, người làm ăn chuyện người, chúng ta chia ba bảy.

Gã đại hán rút cuộc cũng liếc y một cái:

- Người chỉ muốn ba phần?

Gã chân dài nói:

- Người thu ba phần, ta thu bảy phần.

Gã đại hán phì cười, chính lúc y bắt đầu cười, thanh đao đã rút ra khỏi vỏ, ánh đao lóe lên, chém vào cổ gã chân dài. Nhát đao ấy trầm mà mãnh liệt, xuất thủ hiểm độc, thanh đao ấy không biết đã chém rơi bao nhiêu đầu lâu.

Gã chân dài không thấy cử động, ít ra là nửa thân trên không cử động, thân hình gã đại hán bỗng bay lên, vượt qua đầu hai ba người, đụng mạnh vào bức tường, cả gian nhà rung lên như muốn sập.

Thanh đao của y tuy nhanh, cặp giò của gã chân dài càng nhanh hơn, tùy tiện ở dưới bàn đá một cái, lập tức đá bay gã đại hán nặng cả trăm cân ra xa mấy trượng.

Gã chân dài lạnh lùng nói:

- Đây là Truy Phong Đoạt Mệnh Vô Ảnh Thoái của ta, còn ai muốn nếm thử mùi vị không?

Không ai trả lời, thậm chí ngay cả hơi thở cũng không nghe thấy.

Gã chân dài nói:

- Vậy thì từ nay về sau, các người làm ăn chuyện gì, đều đem lại đây chia cho ta...

Bỗng nghe phía sau có người lạnh lùng nói:

- Ba phần cho bọn chúng, còn bảy phần cho ta.

Gã chân dài biến sắc, thân hình rụt lại, cặp giò dài ngoẵng đã liên hoan đá ra.

Chỉ nghe hai tiếng cách cách vang lên, người của y đã bay ra ngoài cửa, rớt nặng nề xuống giữa đường cái.

Bức rèm ở cửa sau hình như có gió thổi nhẹ, đong đưa qua lại, không ai thấy đã có người đi qua đó.

Nhưng giọng nói lúc nãy còn vang lên ở cửa trước bây giờ lại cất lên ở cửa sau:

- Triệu đại tu tử giữ thêm hai phần về nhà trị thương, những người còn lại chia ba bảy, giao trước đi trước.

Một gã thanh niên ngồi gần cửa sau lập tức đi vào trước nói:

- Nửa năm nay tôi làm mười ba chuyến, tổng cộng ba ngàn năm trăm lượng, nhưng tôi ăn nhậu đã điểm mất sạch đi một nửa.

Giọng nói có vẻ cười cợt:

- Tên tiểu tử nhà ngươi biết tiêu tiền lắm đấy.

Gã thanh niên nói:

- Phần còn lại tôi đều đem hết lại đây, toàn bộ xin giao hết cho lão nhân gia.

Giọng nói ấy hỏi:

- Không đủ thì sao?

Gã thanh niên nói:

- Ông nói sao thì tôi chịu vậy.

Giọng nói ấy bảo:

- Tốt, có lý. Xem ra người cũng thật thà lắm, ta chỉ đòi một thứ trên người của người.

Gã thanh niên bước ra, gương mặt đầy những máu me, má bên phải của y đã bị cắt đi một miếng thịt.

Chiếc kiệu đi đằng trước bỗng ngừng lại, lão Bì bỗng dừng từ đằng trước lớn bước đi ngược về phía sau, bình thời y đi đứng rất chững chạc, rất có khí phách, ít người thấy y có dáng vội vã như vậy.

Tiểu Mã hỏi:

- Người gặp quý sao vậy?

Lão Bì nói:

- Quý còn chưa gặp, nhưng người thì gặp rất nhiều.

Tiểu Mã hỏi:

- Gặp ai?

Lão Bì nói:

- Chương Trường Thoái.

Tiểu Mã nói:

- Tên này không khả ái hơn quý bao nhiêu.

Trương Lung Tử hỏi:

- Hắn ở đâu?

Lão Bì nói:

- Nằm ngay giữa đường cái.

Trương Lung Tử hỏi:

- Nằm giữa đường cái tính làm gì thế?

Lão Bì hỏi lại:

- Người có biết bà già mở cái quán rượu rách nát ở đấy không?

Trương Lung Tử biết, con đường này bọn họ đã đi qua hơn một lần.

Lão Bì nói:

- Ta vừa đi đến nơi đó, hắn đang bay ra khỏi quán rượu của bà già, rớt xuống ngay giữa đường.

Tiểu Mã hỏi:

- Sau đó rồi sao?

Lão Bì nói:

- Sau đó không động dậy tý nào nữa.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao không động dậy?

Lão Bì nói:

- Bởi vì hiện giờ hăn chẳng còn cái chân nào.

Tiểu Mã chau tít mày lại.

Truy Phong Đoạt Mệnh Thoái của Chương Trường Thoái, y có biết qua, làm cho Chương Trường Thoái biến thành không có chân, trong giang hồ không có mấy tay.

Tiểu Mã hỏi:

- Hiện tại còn có ai trong quán rượu của bà già?

Lão Bì nói:

- Còn có bảy tám người.

Tiểu Mã hỏi:

- Có ai chúng ta nhận ra không?

Lão Bì nói:

- Có một người.

Tiểu Mã hỏi:

- Ai?

Lão Bì nuốt ực nước miếng, biểu tình trên gương mặt làm như vừa mới nuốt phải năm cân hoàng liên.

Nhưng Tiểu Mã lại sáng mắt lên, hỏi:

- Có phải là Thường Lão Dao không?

Lão Bì gật gật đầu, biểu tình trên gương mặt làm như vừa mới nuốt phải trái trứng thối.

Tiểu Mã thì lại hứng khởi lên, so với bắt được bảo bối còn cao hứng hơn mười lần.

Lão Bì giành nói trước:

- Người lại tìm y, ta sẽ bỏ về.

Tiểu Mã hỏi:

- Người còn đi được chỗ nào nữa?

Lão Bì nói:

- Muốn ta ở lại, người phải chịu đáp ứng cho ta một điều kiện.

Tiểu Mã nói:

- Người nói đi.

Lão Bì nói:

- Người nói y xa ta ra một chút, càng xa càng tốt, y mà lại gần ta một trượng, dù ta chạy không khỏi, ta sẽ đụng đầu vào đầu đó chết ngay.

Tiểu Mã bật cười.

Màn cửa trong chiếc kiệu được mở hé một khe hở chút xíu, một cặp mắt mỹ lệ đang nhìn bọn họ đắm đắm:

- Thường Lão Dao là ai?

Tiểu Mã nói:

- Thường Lão Dao cũng là một người làm nghề da thuộc.

Trong quán rượu, bảy người bây giờ chỉ còn thừa hai người.

Hai người vốn là tay hảo hán giang hồ rất oai phong, hiện giờ lại giống như hai con dê non đang chờ làm thịt, mặt mày nhợt nhạt ra chiều sâu khổ.

Người trong rèm cửa đã cất tiếng hỏi:

- Sao các người còn chưa chịu vào?

Hai người nhìn nhau, làm như muốn nhường người kia vào trước, hình như biết chắc vào đó là chỉ còn đường bị làm thịt.

Giọng nói trong rèm lại càng lạnh lùng:

- Có phải các người muốn ta ra ngoài mời vào phải không?

Một người tuổi trẻ hơn rút cuộc thu hết can đảm đứng dậy.

Người có tuổi hơn bỗng kéo y lại, hạ giọng hỏi:

- Kỳ này người không có đủ tiền giao?

Người trẻ tuổi gật gật đầu.

Người có tuổi hơn hỏi:

- Còn thiếu bao nhiêu?

Người trẻ tuổi nói:

- Thiếu nhiều lắm.

Người có tuổi thở ra, nói:

- Ta cũng không đủ, còn thiếu nhiều lắm.

Y bỗng cắn chặt răng, móc trong người ra một tập ngân phiếu, nói:

- Thêm vào của ta, chắc người sẽ đủ, người giữ hết luôn đi!

Người trẻ tuổi vừa kinh hãi vừa mừng rỡ nói:

- Còn người thì sao?

Người có tuổi cười khố:

- Nhanh cũng một nhát đao, chậm cũng một nhát đao, dù gì ta cũng già rồi, không...

Không sao cả.

Người trẻ tuổi nhìn y, lộ vẻ cảm động, bỗng lấy trong người ra một tập ngân phiếu nói:

- Thêm vào của ta, chắc người sẽ đủ, người giữ đi.

Người có tuổi nói:

- Nhưng người...

Người trẻ tuổi gượng cười nói:

- Ta biết người còn có bà vợ đứa con, dù gì ta cũng chỉ trơ trơ một người, không sao cả!

Hai người rưng rưng nước mắt, đều không chú ý cửa trước bỗng có thêm một người.

Tiểu Mã đang đứng trước cửa nhìn bọn họ, hình như y cũng cảm động muốn rơi nước mắt, y còn chưa kịp mở miệng, người trong rèm đã mở miệng mắng lên:

- Vương bát đản, con mẹ thằng này, con mẹ mày, tổ tiên mẹ nội mày, con mẹ nó, mất mặt con mẹ mày!

Một câu mắng lên, bao gồm hết bao nhiêu là các thứ mắng chửi của mọi nơi, thậm chí còn có lối chửi của người vùng biển.

Một người tàn bạo lạnh lùng như y, bỗng nhiên mở miệng ra chửi một phen, đã làm cho người ta kinh ngạc, càng làm cho người ta kinh ngạc hơn là câu nói của y tiếp theo đó:

- Hai đứa rùa con các người mau mau rút khỏi mắt của ta, rút càng xa càng tốt, càng nhanh càng tốt!

Người trẻ tuổi và người có tuổi cùng ngăn người ra, không phải là vì sợ quá, mà là sung sướng quá.

Y muốn bọn họ rút, so với bỗng dưng người ta đem lại cho không bọn họ một gian nhà còn hững hờ hơn nhiều, thật là còn hững hờ hơn trên trời bỗng rơi xuống hai cục vàng khối, hững hờ đến mức độ họ không dám tin tưởng là sự thật.

Tiểu Mã tin. Tiểu Mã tin vào người đó.

Tiểu Mã nói:

- Y để các người đi, các người còn chưa muốn đi sao?

Hai người đó đến lúc này mới nhìn thấy Tiểu Mã, người có tuổi ấp úng hỏi:

- Y thật tình để chúng tôi đi sao?

Tiểu Mã nói:

- Các người có nghĩa khí, tại sao y không có nghĩa khí?

Hai người đó không tin được.

Tiểu Mã nói:

- Các người đừng sợ y mắng chửi, chỉ có những lúc y thấy mình có đủ nghĩa khí, y mới mở miệng chửi.

Hai người nhìn nhau, rồi nhìn Tiểu Mã, rồi lập tức đi ngay.

Không phải là đi, mà là chạy trốn, chạy trốn còn nhanh hơn gấp mười một con ngựa bị quất cho ba trăm sáu chục roi vào mông.

Tiểu Mã bật cười. Sau rèm không nghe có tiếng động gì.

Tiểu Mã cười nói:

- Không ngờ rằng con heo ốm nhách lột da róc xương như người còn có lúc bị cảm động.

Người trong rèm nhin không nổi mở miệng:

- Con heo ốm nhách là người, không phải là ta.

Tiểu Mã cười lớn.

Người trong rèm lại nói:

- Người còn ốm, còn giống heo hơn ta.

Tiểu Mã cười lớn nói:

- Ít ra ta còn có một điểm hơn người.

Người trong rèm biết rồi mà cứ hỏi:

- Chỗ nào?

Tiểu Mã nói:

- Gặp phải ta, người phải đi theo.

Y lại giải thích:

- Theo ta tuy xui thật, nhưng không theo ta còn xui xẻo hơn.

Không ai muốn mình bị xui xẻo quá, vì vậy, hai gã da thuộc lại biến thành ba gã da thuộc: một gã vá giày, một gã lười biếng, một gã lột da.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 03

Gặp người sói lần đầu tiên

Mười hai tháng chín, buổi chiều.

Trời đẹp.

Nắng mùa thu diễm lệ vô cùng.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào song cửa, làm cho quán rượu xiêu vẹo của bà già xem ra càng thêm đổ nát, cũng làm cho Lục Nhân Bì Thường Lão Dao xem ra càng đáng sợ.

Thường Lão Dao thường thường được gọi là Thường Lục Bì. Quả thật y thường thường đi lột da người khác.

Vừa thấy y, lão Bì đã lập tức đi tuốt đằng xa, không những còn hơn ngoài một trượng, hình như y rất sợ Thường Lục Bì sẽ lột da y ra.

Bất cứ ai gặp phải Thường Lục Bì, đều không khỏi có cảm giác sợ hãi là da mình đang bị lột ra. Thật tình y là một người trông rất đáng sợ.

Người y lùn tịt, ốm nhách, khô khan, toàn thân da thịt cộng lại chưa chắc đã được bốn lạng.

Nhưng y còn dễ sợ hơn là một người khổng lồ nặng ba trăm tám mươi tám cân, y trông giống như một cây đao... một cây đao nặng bốn lạng, còn đáng sợ hơn cây đao nặng ba trăm tám mươi tám cân.

Huống gì cây đao ấy, cái lưỡi vừa mỏng vừa bén, không những vậy đã rút ra khỏi vỏ... Bất cứ ai gặp phải con người như y, đều nhất định sẽ có cái cảm giác đó. Nhất là cặp mắt của y.

Cặp mắt của y lúc nhìn vào người nào, người đó thông thường sẽ có cảm giác hình như có cây đao đang đâm vào người mình... đâm vào chỗ dễ đau

nhất trong người.

Hiện tại Lam Lan đang có cái cảm giác đó, bởi vì Thường Lục Bì đang nhìn cô lom lom.

Lam Lan là một cô gái rất xinh đẹp, không những vậy còn rất hấp dẫn, đủ để kéo một người từng gặp qua cô một lần, từ ba trăm dặm kéo lại trước mặt cô.

Có điều cô đã phát hiện ra, ánh mắt của người đàn ông này không phải là đồng một loại.

Ánh mắt người đàn ông khác, chỉ bất quá muốn lột y phục cô ra, ánh mắt của người đàn ông này, chỉ bất quá muốn lột da cô ra.

Ánh mắt muốn lột y phục ra, đàn bà còn có thể chịu được, tùy tiện người đàn bà nào cũng có thể chịu được... chỉ cần không lột ra thật sự, là còn chịu được.

Ánh mắt muốn lột da ra, đàn bà có vẻ chịu muốn hết nổi, tùy tiện loại đàn bà nào cũng chịu hết nổi.

Vì vậy Lam Lan đang nhìn Tiểu Mã hỏi:

- Thường tiên sinh có phải cũng bằng lòng đi theo chúng ta qua núi Lang Sơn?

Tiểu Mã đáp:

- Y nhất định bằng lòng.

Lam Lan hỏi:

- Anh chắc không?

Tiểu Mã nói:

- Chắc.

Lam Lan hỏi:

- Sao chắc được?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì y làm cho Chương Trường Thoái biến thành người không có chân.

Lam Lan hỏi:

- Chương Trường Thoái cũng là người sói?

Tiểu Mã nói:

- Không phải.

Trương Lung Tử nói:

- Hắn chỉ bất quá là bồ ruột của Liễu Đại Thoái.

Lam Lan hỏi:

- Liễu Đại Thoái là ai?

Trương Lung Tử nói:

- Người sói có đực có cái, Liễu Đại Thoái là con sói cái hung hãn nhất trong bọn.

Lam Lan cười nói:

- Chân dài đối với chân to, cũng thật là trời sinh một cặp xứng đôi.

Tiểu Mã nói:

- Vì vậy “chân dài” biến thành “không có chân”, Liễu Đại Thoái nhất định tức giận ghê gớm, dù Thường Lão Dao không chịu lên Lang Sơn, Liễu Đại Thoái cũng sẽ xuống núi tìm y.

Lam Lan đảo chuyển tròn mắt nói:

- Y lên Lang Sơn không phải là đem dê vào hang cọp, tự lọt vào lưới sao?

Tiểu Mã nói:

- Thường Lão Dao không phải là dê, cũng không phải lão Bì, y đã dám đụng vào Chương Trường Thoái, nhất định đã có chủ ý muốn biến Liễu Đại Thoái thành không có chân luôn.

Trương Lung Tử nói:

- Thường Lão Dao trước giờ mau mắn lệ làng, nhố cò nhố tận gốc, nhất định không để hậu hoạn.

Thường Lục Bì này giờ chỉ lắng nghe, gương mặt không lộ vẻ biểu tình gì, y bỗng nói:

- Mười vạn lượng bạc, hai bình rượu ngon.

Y không thích nói nhiều, y nói chuyện trước giờ ít có ai hiểu.

Lam Lan không hiểu, nhưng cô nhận ra Tiểu Mã và Trương Lung Tử hiểu.

Trương Lung Tử nói:

- Đây chính là điều kiện của y.

Lam Lan hỏi:

- Muốn y đi Lang Sơn, phải đưa cho y trước mười vạn lượng bạc, hai bình rượu ngon?

Trương Lung Tử nói:

- Đúng vậy.

Y lại bổ sung:

- Tiền bạc không được thiếu một lượng, rượu nhất định phải là thứ thượng hảo hạng.

Thường Lão Dao ra giá, trước giờ chưa hề có mặc cả.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng những thứ đó không phải y muốn cho chính mình, y không thích uống rượu.

Trương Lung Tử nói:

- Y muốn tiền, nhưng lại thích chỉ dùng cách riêng của mình.

Cách y thích dùng nhất, chính là, hắc đạo nuốt hắc đạo.

Tiểu Mã nói:

- Vì vậy, y muốn những thứ đó, nhất định là dành cho người nào khác.

Lam Lan hỏi:

- Cho ai?

Tiểu Mã không trả lời, Trương Lung Tử cũng không... bởi vì bọn họ không ai biết.

Lam Lan cũng không hỏi thêm, càng không nghĩ ngợi, lập tức đứng dậy bỏ ra ngoài. Lúc cô trở lại, cô đem theo tập ngân phiếu mười vạn lượng bạc, và hai bình Nữ Nhi Hồng thượng hảo hạng.

Cô là đàn bà, nhưng cô làm chuyện còn mau mắn lạ làng hơn đa số đàn ông.

Thường Lục Bì chỉ nhìn cô một thoáng, không nói tiếng nào, đưa tay ra cầm lấy hai bình rượu, hai ngón tay kẹp tờ ngân phiếu, đứng dậy bỏ đi. Không phải là ra ngoài, mà là vào trong nhà, vào trong gian phòng bà già đang ở.

Một gian phòng vừa dơ vừa bừa bộn, vừa cũ nát, vừa nhỏ, bà già đang nằm ngủ trên một cái phản đặt ở một góc phòng, cả người co ro lại thành một đống.

Thường Lục Bì bước vào, đặt tờ ngân phiếu và hai bình rượu xuống cái bàn xiêu vẹo để trước cái lò sưởi cũ kỹ, y bỗng cung kính hướng bà già vái dài xuống.

Trước giờ chưa ai thấy y đối với người nào cung kính đến thế.

Bà già cũng lộ vẻ kinh ngạc, người lại rúc thêm vào một cái, xem ra không những kinh ngạc mà còn sợ hãi.

Thường Lục Bì nói:

- Ngân phiếu giá trị mười vạn lượng, rượu là thứ Nữ Nhi Hồng để hai chục năm nay.

Bà già hình như không hiểu y đang nói gì.

Thường Lục Bì nói:

- Vãn bối họ Thường, tên là Thường Vô Ý, trong nhà bày hàng thứ ba.

Bà già bỗng hỏi y:

- Cha người có phải là Thường Mạn Thiên không?

Thường Vô Ý nói:

- Phải.

Bà già bỗng ngồi thẳng người lại, bỗng lại trước cái bàn, chặt võ nấp bình rượu ngửi một cái, cặp mắt mệt mỏi lác thần lập tức sáng rực lên.

Chỉ trong một khoảnh khắc, bà già đã rụng hết cả hàm răng này bỗng biến thành một người khác hẳn, không những trẻ đi rất nhiều, mà còn đầy vẻ oai nghiêm tự tin, tàn bạo và trấn định không sao tả được.

Biến đổi đó không những kinh hồn mà còn đáng sợ.

Thường Vô Ý chẳng kinh ngạc, cũng chẳng sợ hãi, làm như chuyện đó vốn nhất định sẽ xảy ra như vậy.

Bà già ngồi xuống lại, ngân phiếu trên bàn đã biến đâu mất tiêu.

Thường Vô Ý tuy chẳng có tí biểu tình gì trên mặt, ánh mắt đã lộ vẻ hy vọng.

Chỉ cần bà ta chịu thu mười vạn lượng bạc, sự tình xem ra có mòi hy vọng.

Bà già nói:

- Rượu này ngon.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Bà già nói:

- Ngồi xuống đây uống với ta.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Bà già nói:

- Uống rượu phải công bình, người một bình ta một bình.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Y kéo cái bàn cũ kỹ lại, ngồi đối diện với bà già, chặt vỡ cái nắp bình rượu thứ hai.

Bà già nói:

- Ta uống một miếng, người uống một miếng.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Bà già ôm bình rượu lên uống một hớp, Thường Vô Ý cũng ôm bình rượu lên uống một hớp. Một hớp thật dài, uống xong một hớp, ánh mắt của bà già lại càng sáng rực thêm.

Uống tới hớp thứ hai, gương mặt già nua đã có tí đỏ hồng. Bà ta nhìn Thường Vô Ý một hồi, nói:

- Không ngờ thằng bé nhà người cũng có ý tứ lắm đấy.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Bà già nói:

- Ít nhất là có ý tứ hơn cha người.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Bà già lại uống thêm hớp nữa, lại nhìn y lom lom cả nửa ngày, bỗng hỏi:

- Người tính theo bọn chúng lên Lang Sơn?

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Bà già nói:

- Cha người chết rồi, đại ca người, nhị ca người cũng chết rồi, người trong nhà người cũng hầu như đã chết gần hết cả.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Bà già hỏi:

- Người không tính chết chứ?

Thường Vô Ý nói:

- Không.

Bà già phì cười, cái miệng mở ra hầu như không còn một cái răng trong đó:

- Ta lấy tiền của người, uống rượu của người, ta cũng không muốn người chết.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Bà già nói:

- Nhưng người đòi lên Lang Sơn, ta cũng không dám bảo đảm người còn sống sót trở về!

Thường Vô Ý nói:

- Tôi biết.

Bà già nói:

- Trên Lang Sơn, có đủ các thứ các dạng sói, có sói ban ngày, sói ban đêm, có sói quân tử, sói tiểu nhân, có sói không ăn thịt người, còn có sói ăn thịt người thật.

Bà ta lại uống thêm một hớp rượu:

- Trong các loại sói đó, người có biết loại nào đáng sợ nhất không?

Thường Vô Ý nói:

- Sói quân tử.

Bà già lại bật cười nói:

- Xem ra, không những người có điểm ý tứ, còn không ngốc tý nào.

Những thứ quân tử đạo mạo, bất kỳ ở đâu cũng đáng sợ nhất.

Bà già nói:

- Lão đại của bọn sói quân tử được gọi là Quân Tử, gã này trông giống như một tên thư sinh học rộng, làm bất kỳ chuyện gì cũng rất quy củ, nói chuyện rất ôn tồn khách khí, người không biết y, gặp mặt nhất định sẽ cảm thấy y rất đáng bội phục, rất đáng thân cận.

Bà ta bỗng vỗ vào bàn một cái, lớn tiếng nói:

- Nhưng gã đó quả thật chẳng phải là con người, đáng phải bị chặt đầu đi ba vạn bảy ngàn tám trăm sáu chục lần.

Thường Vô Ý yên lặng ngồi nghe.

Bà già lại uống thêm vài hớp nữa, cơn giận mới tiêu đi được phần nào, bà ta lại nói:

- Trừ những thứ sói ấy ra, hiện tại trên núi còn có thêm một loại sói nữa.

Thường Vô Ý hỏi:

- Loại gì?

Bà già nói:

- Chính là sói cười, còn được gọi là sói mê.

Hai cái tên đó nghe thật là kỳ quái.

Cái loại sói đó chắc chắn là cũng kỳ quái rồi.

Bà già nói:

- Bọn chúng tuổi tác không lớn lắm, đa số thuộc vào đời thứ hai, sinh ra số mạng đã chú định là người sói, phải sống trên núi cả đời.

Thường Vô Ý hiểu bà ta nói gì.

Con cái người sói, trừ Lang Sơn ra, còn có nơi nào khác để mà đi?

Thiên hạ tuy lớn vậy, nhưng nhất định không còn chỗ nào khác cho họ sinh tồn.

Bởi vì người sói trước giờ không để cho ai được sinh tồn.

Có điều bọn họ còn trẻ.

Những người trẻ tuổi dù gì cũng lương thiện hơn một chút, bao nhiêu thứ khổ não trong lòng không có chỗ phát tiết, đối với đời sống của chính mình lại rất tuyệt vọng, vì vậy bọn họ biến thành một lũ người kỳ quái.

Bà già nói:

- Bọn chúng chẳng màng đến bất cứ chuyện gì, ăn uống tùy tiện, mặc quần áo rách nát, có lúc vô duyên vô cớ giết người, có lúc cũng biết cứu người. Chỉ cần người đừng đụng đến bọn chúng, thông thường bọn chúng cũng không làm gì người, vì vậy...

Thường Vô Ý nói:

- Vì vậy tốt nhất tôi đừng nên chọc vào bọn chúng.

Bà già nói:

- Tốt nhất người làm như chẳng thấy gì, dù bọn chúng có cởi quần áo nhảy lộn cù mèo trước mặt người, tốt nhất người làm như chẳng thấy gì. Bởi vì trong bọn đó, rất có nhiều tên có thể nói là cao thủ một thời của bọn chúng. Nhất là ba đứa con trai của lão sói Bốc Chiến, và hai đứa con gái của lão sói Quân Tử.

Thường Vô Ý nói:

- Nghe nói trên Lang Sơn có bốn tay đầu mục, Bốc Chiến và Quân Tử là hai người trong bọn?

Bà già gật gật đầu, nói:

- Có điều, bọn họ chẳng biết làm sao được với con cái của mình.

Thường Vô Ý hỏi:

- Trừ Bốc Chiến và Quân Tử ra, còn hai người kia là ai?

Bà già nói:

- Một tên là Liễu Kim Liên, là một con sói cái.

Thường Vô Ý hỏi:

- Liễu Kim Liên chính là Liễu Đại Thoái?

Bà già cười tít mắt lại nói:

- Con sói cái này vừa dâm vừa hung dữ, thù nhất kẻ nào gọi mẹ ta là Đại Thoái, mẹ ta mà biết người giết thẳng chồng của mẹ, không chừng bắt người lại thay thế, lúc đó người chết đi còn sung sướng hơn!

Thường Vô Ý đang uống rượu, y lấy bình che mặt mình lại.

Mặt y đã thấy biến sắc.

Y không thích nói đùa kiểu này tý nào.

Bà già nói:

- Còn có một tên là Pháp Sư, là một gã hòa thượng, chẳng niệm kinh cũng chẳng ăn chay.

Thường Vô Ý hỏi:

- Hắn ăn gì?

Bà già nói:

- Chỉ ăn thịt người... thịt người còn tươi.

Một bình rượu đã gần uống xong, bà già đã tít cặp mắt lại, hình như tùy thời tùy lúc sẽ lăn quay ra ngủ.

Thường Vô Ý vội vã hỏi tiếp:

- Nghe nói bốn người đó còn chưa hẳn là thủ não chân chính trên Lang Sơn.

Bà già nói:

- Ừ.

Thường Vô Ý hỏi:

- Thủ não chân chính là ai?

Bà già nói:

- Người không cần hỏi.

Thường Vô Ý hỏi:

- Tại sao?

Bà già nói:

- Bởi vì người không gặp được y đâu, ngay cả người trên Lang Sơn cũng ít khi gặp y.

Thường Vô Ý hỏi:

- Trước giờ y không tự mình xuất thủ sao?

Bà già nói:

- Tốt nhất người đừng hy vọng y xuất thủ.

Thường Vô Ý nhin không nổi phải hỏi:

- Tại sao?

Bà già nói:

- Bởi vì y mà xuất thủ, người chỉ có đường chết.

Thường Vô Ý lại đưa bình rượu che mặt.

Bà già nói:

- Ta biết trong bụng người chắc không phục đâu, ta cũng biết võ công của người không tệ, có điều so với Châu Ngũ Thái gia, người còn xa lắc.

Bà ta lại thở ra nói:

- Ngay cả ta so với y cũng xa lắc, nếu không tại sao ta phải ở đây chịu khổ?

Bà ta lại đây, có phải là ngồi chờ cơ hội giết Châu Ngũ?

Thường Vô Ý không hỏi.

Y không bao giờ thích đi thám thính bí mật của người khác.

Bà già lại nói:

- Không những y là ông vua trên núi, chỉ cần y cao hứng lên, tùy tiện đi đến đâu cũng có thể xưng vương. Giang hồ hiện nay, cao thủ hầu như không có ai võ công bằng y.

Giọng nói của bà ta nghe ra không có vẻ gì là phẫn nộ và oán hận, ngược lại còn ra chiều ngưỡng mộ vô cùng.

Bà ta lại bắt đầu uống rượu tiếp, một hơi đã uống cạn sạch bình rượu, ánh mắt rốt cuộc cũng sáng lên được chút xíu.

Bình rượu của Thường Vô Ý cũng cạn sạch.

Bà già nhìn y, bỗng nói:

- Tại sao người không hỏi, ta và Châu Ngũ có liên hệ ra sao?

Thường Vô Ý nói:

- Bởi vì tôi không muốn biết.

Bà già hỏi:

- Thật tình không muốn biết?

Thường Vô Ý nói:

- Bí mật của người khác, tôi biết để làm gì?

Bà già lại nhìn y lom lom một hồi, thở ra nhẹ nhẹ một hơi nói:

- Người quả là đứa bé rất ngoan, ta thích người.

Bà ta bỗng móc trong người ra thứ gì đó nhét vào tay Thường Vô Ý nói:

- Cho người cái này, nhất định người có chỗ xài.

Cái vật gì đó bà ta móc ra, chính là một đồng tiền đã bị mài nhẵn, trên mặt có một nhát chém.

Thường Vô Ý nhìn không nổi hỏi:

- Cái này xài ra sao?

Bà già nói:

- Nó cứu được mạng người.

Thường Vô Ý hỏi:

- Cứu mạng ai?

Bà già nói:

- Cứu mạng các người.

Bà ta lại giải thích:

- Nếu các người gặp phải một người bàn tay trái có bảy ngón, đưa đồng tiền này cho y, tùy tiện người muốn y làm gì, y đều sẽ đáp ứng.

Thường Vô Ý hỏi:

- Người này thiếu bà một món nợ ân tình?

Bà già gật gật đầu, nói:

- Chỉ tiếc là chưa chắc người đã gặp được y, bởi vì y là loại sói đêm, trời sáng không bao giờ xuất hiện.

Thường Vô Ý nói:

- Tôi có thể chờ trời tối đi tìm y.

Bà già nói:

- Người nhất định không được đi tìm y, phải để y đi tìm người.

Biểu tình của bà ta rất nghiêm trọng:

- Trước mặt những người sói khác, nhất định không được đề cập đến y.

Thường Vô Ý còn muốn hỏi tới, bà già đã ngủ mất. Bỗng ngủ ngay ra đó.

Thường Vô Ý đành phải rón rén đi ra, đợi y ra khỏi phòng, người của bà già lại co rúc lại thành một đống, xê vào trong một góc, bà ta lại biến thành một mồi, già yếu, kinh hãi, hoảng sợ không thể tả.

Thường Vô Ý ngồi xuống, ngồi đối diện với Lam Lan. Cặp mắt sắc bén như lưỡi dao, đầy những tia máu đỏ.

Y đã quá say.

Trước giờ y rất ít uống rượu, tửu lượng của y không tới đâu cả.

Lam Lan nói:

- Các người nói gì trong đó, bên ngoài này bọn tôi đều nghe cả.

Thường Vô Đạo biết.

Y vốn hy vọng bọn họ đều nghe được hết, đỡ mất công y phải lặp lại.

Lam Lan nói:

- Cái vị bà bà này rốt cuộc là ai vậy?

Thường Vô Ý nói:

- Là một bà bà.

Lam Lan chớp mắt, nói:

- Tôi nghĩ bà ta phải là một nhân vật tiền bối trong võ lâm, không những vậy võ công còn rất cao cường.

Thường Vô Ý bỗng quay người lại nhìn đăm đăm vào Tiểu Mã hỏi:

- Cô ta là người của người?

Tiểu Mã không thể phủ nhận.

Nhưng dĩ nhiên y cũng không thể thừa nhận.

Thường Vô Ý nói:

- Nếu cô ta là người của người, người phải bảo cô ta câm miệng lại.

Lam Lan giành hỏi:

- Nếu tôi không câm miệng lại thì sao?

Thường Vô Ý nói:

- Ta sẽ cho cô câm miệng lại.

Lam Lan câm miệng.

Thường Vô Ý nói:

- Lần này chúng ta lên núi, không phải là đi du sơn ngoạn thủy, chúng ta đi đùa giỡn với tính mạng, vì vậy...

Tiểu Mã nói:

- Vì vậy người có điều kiện.

Thường Vô Ý nói:

- Không phải là điều kiện, là quy tắc, quy tắc mà mọi người đều phải tuân theo.

Mọi người đang lắng tai nghe.

Thường Vô Ý nói:

- Từ bây giờ trở đi, đàn ông không được đụng tới đàn bà, cũng không được uống rượu.

Ánh mắt của y sắc lạnh như đao:

- Nếu có người nào phạm phải quy luật, bất kể là ai, ta sẽ lột da người đó ra.

Lang Sơn hình thể không hung hiểm gì cả, hung hiểm chính là người trên núi.

Có điều trên núi hình như không có cả một bóng người, ít nhất cho đến bây giờ, bọn họ còn chưa thấy người nào.

Bây giờ đã gần tới hoàng hôn.

Ánh tịch dương chiếu đầy núi non, điểm lẹ như một bức họa.

Thường Vô Ý ngừng lại trên một tảng đá bằng phẳng nói:

- Chúng ta nghỉ tạm nơi đây.

Lập tức có người mở miệng hỏi:

- Hiện tại nghỉ ngơi có hơi sớm chẳng?

Người hỏi chính là Hương Hương.

Cho đến bây giờ, sơn thể vẫn còn rất bằng phẳng, vì vậy các cô còn đang cười đùa.

Phong tư của cô ưu tú cao quý, ánh mắt của Trương Lung Tử ít khi rời khỏi người cô.

Nhưng Thường Vô Ý chẳng thèm nhìn cô đến nửa con mắt, y cũng chẳng trả lời cô.

Trương Lung Tử nói:

- Hiện tại cũng không coi là quá sớm nữa.

Hương Hương nói:

- Nhưng bây giờ trời vẫn còn chưa tối.

Trương Lung Tử nói:

- Trời tối, ngược lại bọn ta phải đi cho mau nữa là khác.

Hương Hương hỏi:

- Tại sao phải chờ trời tối mới hối hả đi?

Trương Lung Tử nói:

- Bởi vì trời tối rồi sẽ dễ tìm chỗ phòng vệ, không những vậy, sói đêm ở đây dễ đối phó hơn sói ngày một chút, huống gì...

Thường Vô Ý bỗng ngắt lời y hỏi:

- Cô ta là người của người?

Trương Lung Tử rất muốn gật đầu, nhưng y chỉ có thể lắc đầu.

Thường Vô Ý bước lại trước mặt Hương Hương, đưa bàn tay ra vỗ nhẹ vào đầu con lừa cô đang cưỡi, con lừa lập tức ngã ngựa ra.

May mà cô phản ứng còn nhanh nhẹn, còn nhảy xuống đất kịp, nhưng cái miệng của cô đã câm lại.

Tiểu Mã bật cười.

Thường Vô Ý quay lại nhìn y lom lom hỏi:

- Người cười gì?

Tiểu Mã nói:

- Cười người.

Thường Vô Ý sa sầm nét mặt hỏi:

- Ta buồn cười lắm sao?

Tiểu Mã nói:

- Người nào thích làm chuyện buồn cười, bất kể là ai, cũng đều rất buồn cười.

Y không đợi Thường Vô Ý mở miệng, lập tức nói tiếp:

- Không muốn cho trời mưa, không muốn cho người ta đi cầu, đều là chuyện buồn cười, không muốn cho đàn bà nói chuyện cũng vậy.

Thường Vô Ý nhìn y lom lom, đồng tử thu nhỏ lại.

Tiểu Mã vẫn còn cười cợt nói:

- Nghe nói da lừa cũng quý giá lắm, sao người còn không lột da nó ra đi.

Thường Vô Ý bước lại, bước lại chỗ Tiểu Mã.

Tiểu Mã vẫn đứng yên đó, không tiến mà cũng không lùi.

Bỗng nghe Trương Lung Tử kêu khẽ:

- Người sói đã lại.

Người sói rốt cuộc đã đến, ba tên. Xem ra họ như những dã nhân của thời hoang sơ lập địa, đứng dưới cây cổ thụ xa thật xa, cách chỗ tảng đá hơn bảy tám trượng.

Trương Lung Tử hạ giọng nói:

- Nhất định đây là sói ăn thịt người.

Hương Hương hỏi:

- Bọn họ ăn thịt người thật sao?

Giọng của cô run rẩy, cô sợ muốn chết, sợ những người sói ăn thịt người đó, mà cũng sợ Thường Vô Ý.

Nhưng cô vẫn còn phải mở miệng ra hỏi.

... Muốn các cô con gái không mở miệng, thật tình không phải là chuyện dễ dàng.

Trương Lung Tử nói:

- Bọn họ cũng không hẳn là muốn ăn thịt người, ít ra bọn họ dám ăn thịt người thế thôi.

Lão Bì đã lâu lắm chưa mở miệng ra, nãy giờ vẫn đứng ở xa xa, lần này nhìn không nổi cũng mở miệng nói:

- Tôi biết bọn họ thích ăn thịt loại người nào nhất.

Hương Hương hỏi:

- Loại... loại người nào?

Lão Bì nói:

- Đàn bà.

Y lại cười rồi nói tiếp:

- Nhất là loại đàn bà nhìn thì dễ coi, mà ngửi thì thơm.

Mặt của Hương Hương trắng bệch ra, mặt của Trương Lung Tử cũng xanh lè.

Tiểu Mã lập tức kéo tay y nói:

- Ba vị nhân huynh bên kia hình như đang nói gì đó.

Trương Lung Tử nhắm mắt lại, y chỉ nhắm mắt lại một lúc rồi lại mở ra.

Dáng điệu của y cũng biến đổi hẳn, xem ra y không còn là một gã vá giày vừa dơ dáy vừa bần cùng.

Y bỗng biến thành một người đầy quyền oai.

Y đối với những chuyện mình làm đầy vẻ tự tin... người không có lòng tin, làm sao có được quyền oai!

Mọi người đều câm miệng lại, nhìn vào y.

Hương Hương cũng đang nhìn y.

Y cũng biết, nhưng lần này y không nhìn Hương Hương, chỉ nhìn vào cái miệng của ba người sói đang lầm bầm.

Cái miệng của ba người đó đang mấp máy, nhưng mắt của y không chớp tý nào.

Một hồi thật lâu, y mới mở miệng:

- Mấy con dê béo này chắc điên rồi, dám lên cả Lang Sơn.
- Bọn chúng còn cười cả lừa lên, xem ra không những điên quá cỡ, còn béo quá nữa.
- Có điều hình như trong bọn còn có vài tên cứng cựa.
- Người nhìn ra được ai?
- Cái tên âm dương quái khí, như một cái thầy ma, nhất định khó chơi.
- Còn có tên tướng tá cao ráo, xem ra có vẻ thần khí lắm, nhất định là dân bảo tiêu.
- Cái lão già bần cùng đang trừng mắt nhìn mình, hình như sợ quá muốn đần cả người ra.
- Bất kể ra sao, nhân số bọn chúng cũng nhiều hơn mình, tốt hơn chúng ta nên đi tìm người giúp một tay.
- Mấy hôm nay dê béo lên núi cũng không ít, mọi người ai ai cũng có chuyện làm ăn, mình đi tìm ai bây giờ?
- Bất kể ra sao, bọn chúng có chạy đi đâu cũng không thoát, chuyện này mình thấy trước, dù gì mình cũng kiếm được vài phần.
- Ta chỉ muốn ba cô con gái kia.
- Nếu để cho lão sói dâm kia gặp phải, chỉ sợ người chẳng chia được lấy một phần.
- Đợi bọn họ dùng xong rồi, ta sẽ xơi thịt có được không?
- Vậy thì chắc không sao.
- Tốt nhất người nên làm một nửa nướng, một nửa xào, lâu lắm rồi ta chưa ăn được món thịt nào ngon như thế này.

- Nhất định ta sẽ dành cho người ba bát lớn, cho người sinh bụng ra mà chết.

Những lời nói đó dĩ nhiên không phải nói cho Trương Lung Tử nghe, y chỉ bất quá thuật lại những lời họ nói.

Ba người cười lớn một hồi rồi đi mất, Thường Vô Ý không lộ vẻ biểu tình gì, lão Bì thì lộ vẻ đắc ý ra mặt.

Hương Hương thì đã sợ quá muốn té xỉu ra mặt đất.

Trong hai chiếc kiệu, có một người đã bắt đầu ho lên sù sụ, thở dốc một hồi.

Còn chiếc kiệu kia, Lam Lan nhin không nổi đã thò đầu ra hết nhìn Tiểu Mã đến nhìn Thường Vô Ý.

Thường Vô Ý thì lại nằm xuống, nằm ngủ trên tảng đá, ngủ ngay một giấc ngon lành.

Y đã nói muốn nghỉ ở đây, là nghỉ ngay tại nơi đây.

Tiểu Mã nói:

- Nơi này thật tốt.

Lam Lan nói:

- Nhưng... nhưng em thấy chỗ này có vẻ như là một cái bia cho người ta bắn vào.

Tảng đá nằm trên cao, bốn bề trống rỗng, ngay cả một chỗ để núp tránh tên cũng không có.

Tiểu Mã nói:

- Chính vì chỗ này giống như một cái bia, tôi mới nói nó là chỗ tốt.

Lam Lan không hiểu.

Cô tính hỏi, cô nhìn Thường Vô Ý, rồi câm miệng lại.

May mà Tiểu Mã đã giải thích:

- Nơi đây bốn bề trống rỗng, bất kể có người nào lại, chúng ta đều có thể thấy ra được ngay.

Trương Lung Tử nói:

- Huống gì bọn họ còn chưa kịp thời tìm ra người trợ giúp, đợi bọn họ tìm tới nơi, trời đã tối, bọn ta cũng đã đi mất.

Trời còn chưa tối.

Bọn họ còn chưa đi, cũng còn chưa thấy ai, nhưng bọn họ nghe có tiếng người.

Một thứ tiếng không giống tiếng người, có vẻ giống như tiếng heo bị chọc tiết hơn.

Nhưng cái tiếng ấy lại do người phát ra.

... Mấy hôm nay dê béo lên núi không ít, hiện tại có phải đã có mấy con dê đã bị gặp phải độc thủ?

Tiểu Mã đã ngồi xuống, y lại nhảy bật dậy.

Thường Vô Ý còn nằm đó, cặp mắt còn đang nhắm, nhưng y bỗng nói:

- Ngồi xuống.

- Người nói ai ngồi xuống?

Thường Vô Ý nói:

- Người.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao người muốn ta ngồi xuống?

Thường Vô Ý nói:

- Bởi vì không phải người lại đây để xen vào chuyện người khác.

Tiểu Mã nói:

- Tiếc là trời sinh ta cứ muốn đi xen vào chuyện người khác.

Thường Vô Ý nói:

- Vậy thì người đi đi.

Tiểu Mã nói:

- Dĩ nhiên là đi.

Thường Vô Ý nói:

- Ta có thể bảo đảm một chuyện.

Tiểu Mã hỏi:

- Chuyện gì?

Thường Vô Ý nói:

- Người chết rồi nhất định không có ai đi thu xác cho người.

Tiểu Mã nói:

- Ta thích được chôn vào bụng người khác, ít nhất ta cũng sẽ được cơ hội được chôn vào bụng người khác.

Thường Vô Ý nói:

- Chỉ tiếc là người ta chỉ muốn ăn thịt đàn bà con gái.

Tiểu Mã nói:

- Thịt của ta cũng rất mềm.

Y đã chuẩn bị đi.

Có điều, y còn chưa kịp đi, đã có người lại.

Bên trái tảng đá, có một khu rừng.

Khu rừng rất rậm rạp, cách tảng đá chừng hơn mười trượng.

Lúc này tiếng kêu như heo bị chọc tiết, chính là từ bên đó vọng lại. Hiện tại đã có mấy người từ trong rừng chạy ra.

Mấy người đó trên người đầy những máu me, có người bị cụt tay, có người bị cụt chân.

Bọn họ chạy ra đến nơi, còn đang la lên thê thảm, tiếng rú còn chưa dứt, bọn họ đã ngã âm ra đó.

Ngã ngay dưới tảng đá.

Thấy người chết mà không cứu, dù có chặt đầu Tiểu Mã, y cũng không chịu làm.

Y là người đầu tiên nhảy xuống, cũng chỉ có y là người nhảy xuống.

Thường Vô Ý vẫn còn nằm đó.

Lam Lan còn ngồi yên trong kiệu.

Lão Bì tuy vẫn còn đang đứng, nhưng hình như y đã ngủ, ngủ còn ngon hơn cả Thường Vô Ý.

Hương Hương nhìn Trương Lung Tử.

Trương Lung Tử còn chưa ngủ, vì vậy y chỉ còn nước mặt dày mày dạn nhảy xuống.

Y là kẻ điếc, nhưng y không phải là kẻ ngốc, dù y có muốn giả làm kẻ ngốc cũng không xong.

Bởi vì y biết Hương Hương đang nhìn y.

Lỗ tai của y tuy điếc đặc, cặp mắt của y vẫn còn sáng như mắt mèo.

Tám người đang nằm ngổn ngang dưới tảng đá, có người đang lăn lộn rên la, có người đang quờ quạng rên rỉ.

Có người không những không lăn lộn được, ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích không nổi.

Người nào cũng đầy máu me trên thân mình.

Máu tươi đỏ lòm, đỏ thật ghê sợ.

Tiểu Mã muốn lại cứu người bị cụt tay trước, lại muốn cứu người bị cụt chân trước, rồi lại muốn cứu người ra máu nhiều nhất trước.

Thật tình y không biết nên cứu ai trước.

May mà lúc này Trương Lung Tử đã nhảy xuống.

Tiểu Mã hỏi:

- Người xem mình phải làm sao đây?

Trương Lung Tử nói:

- Cứu người bị thương nhẹ nhất.

Tiểu Mã không phản đối.

Y biết Trương Lung Tử nói rất hợp lý, chính y cũng nghĩ như vậy, có điều trái tim y hơi mềm.

Người bị thương nhẹ nhất, sẽ có hy vọng cứu sống được, chỉ có người sống mới nói ra được cảnh ngộ của họ.

Thảm ngộ của người khác, có lúc chính là kinh nghiệm quý báu của mình.

Kinh nghiệm lúc nào cũng rất hữu dụng.

Người bị thương rất nhẹ, nhưng tuổi tác không còn trẻ.

Máu của y chảy ra ít nhất, những nếp nhăn trên mặt của y lại nhiều nhất.

Tiểu Mã xốc y ngồi dậy, tát cho y hai bạt tai trước.

Tát tai không phải la vì phần nộ hay oán hận, có lúc cũng là vì thương.
Có lúc cũng để cho một người bùng tỉnh lại.

Hai cái bạt tai đánh xong, người này quả nhiên mở mắt ra, tuy chỉ hé một đường chỉ, nhưng cũng coi như là đã mở mắt ra.

Tiểu Mã hỏi:

- Các người ở đâu lại?

Người này thở hổn hển một hồi, rên rỉ nói:

- Người sói... người sói... đòi tiền... đòi mạng...

Y không trả lời vào câu hỏi, Tiểu Mã đành phải hỏi lại:

- Các người tự dừng sao lên núi Lang Sơn làm gì?

Người này nói:

- Bởi vì... bởi vì... bởi vì... ta muốn làm thịt người.

Y nói liên tiếp ba câu “bởi vì”, Tiểu Mã đang lắng tai nghe chăm chú.

Y chờ Tiểu Mã đang chăm chú nghe, trong lúc nói năm chữ “ta muốn làm thịt người”, y cũng đồng thời xuất thủ.

Không những y xuất thủ, bảy người kia cũng đồng thời xuất thủ, bốn người đối phó một người, tám người đối phó hai người.

Người bị chặt cụt tay vốn là người một tay, người bị chặt cụt chân vốn là người một chân.

Máu vốn rất đỏ hồng, đỏ đến mức không còn giống máu.

Tám người đồng thời xuất thủ, tám người đều rất muốn một chiêu lập tức lấy mạng của bọn họ.

Tám người trên tay đều có vũ khí, bốn cây đao nhỏ, hai cây đoản đao, một cây Thiết Hộ Thủ có gai tua tủa, còn có một cây tiêu thương hiểm thấy trong chốn giang hồ.

Tiêu thương có nghĩa là mũi thương giống như mũi tiêu, và cũng là mũi tiêu rất giống mũi thương, vừa có thể cầm trong tay làm vũ khí, mà cũng có thể ném ra thành ám khí.

Binh khí họ dùng rất ngắn.

Một tắc ngắn một tắc hiểm.

Huống gì lúc bọn họ xuất thủ, là lúc đối phương tuyệt đối không thể nào ngờ được.

May mà Tiểu Mã còn có nắm tay.

Y đâm ra một quyền ngay chính giữa cái mũi chồ nhăn nheo nhiều nhất của người đó, nắm tay còn lại cũng đâm ra một quyền vào cái mũi không có nhăn nheo của một người khác.

May mà y còn có chân.

Y đá một chân vào một người cụt tay dùng cây đoản đao. Đợi đến lúc gã cụt chân cầm cây tiêu thương đâm tới, cũng chính là lúc y nghe tiếng xương mũi hai người kia vỡ vụn.

Hai bàn tay y vỗ vào nhau, chặn đầu mũi thương lại, cặp mắt nhìn trừng trừng vào gã cụt chân. Y còn chưa kịp động thủ, đã nghe có mùi hôi thúi nồng nặc.

Cái gã cụt chân có bao nhiêu đồ thối tha chưa bài tiết ra, bây giờ sợ quá đều ra cả một đám.

Tiểu Mã không hề lo lắng cho Trương Lung Tử.

Trương Lung Tử lỗ tai điếc đặc còn hơn gỗ đá, nhưng tay chân lẹ làng còn hơn cả mèo.

Y đã nghe có tiếng xương vỡ vụn từ bốn người kia.

Vì vậy y chỉ trừng mắt nhìn gã cụt chân hỏi:

- Người là người trên Lang Sơn?

Gã cụt chân lập tức gật đầu.

Tiểu Mã hỏi:

- Người là sói ăn thịt người hay là sói quân tử?

Gã cụt chân nói:

- Tôi... tôi là sói quân tử...

Tiểu Mã cười nói:

- Hắn là quân tử con mẹ nó thật sao?

Y đang cười, nắm tay đã đâm vào chỗ không quân tử tý nào của cái vị quân tử đó.

Cái vị sói quân tử ấy không la lên được tiếng nào đã lịm người rũ xuống đất.

Tám người vốn đang nằm ngổn ngang trên mặt đất bây giờ cũng đã nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Lần này ngã xuống rồi, dù cho Hoa Đà sống lại, cũng khó mà cứu bọn họ bò dậy.

Tiểu Mã nhìn Trương Lung Tử.

Trương Lung Tử nói:

- Xem ra hình như chúng ta bị gạt.

Tiểu Mã cười cười.

Trương Lung Tử nói:

- Có điều hiện tại, chân chính bị gạt lại là bọn họ.

Tiểu Mã cười lớn nói:

- Đây không chừng bởi vì bọn chúng đều là quân tử.

Trương Lung Tử hỏi:

- Quân tử có phải là dễ bị người ta gạt hơn không?

Tiểu Mã nói:

- Quân tử thường thích người khác bị gạt.

Bọn họ đang cười, cười lớn.

Trên tảng đá thì ngay cả một tiếng động cũng không có.

Tiểu Mã ngưng bật tiếng cười, Trương Lung Tử cũng cười hết nỗi.

Đây chẳng qua chỉ là kế diệu hồ ly sơn... người dám nhảy xuống, ít ra so với người không nhảy xuống, lá gan có phần lớn hơn.

Nghề cao, người có gan lớn.

Người to gan, công phu thường thường rất giỏi.

Bọn họ nhảy xuống, những người còn lại trên tảng đá không chừng đã bị phải độc thủ.

Lần này Trương Lung Tử là người đầu tiên nhảy lên. Y quên không nổi cặp mắt của Hương Hương nhìn y lúc này.

Y vừa nhảy lên lập tức thấy ngay cặp mắt của Hương Hương.

Cặp mắt còn đang mở lớn, mở lớn ra, trong cặp mắt mỹ lệ đang mở lớn ra đó có một nét biểu tình thật kỳ dị.

Thân thể của bất cứ người nào, chỗ có biểu tình nhiều nhất thông thường đều là gương mặt.

Gương mặt của bất cứ người nào, chỗ có biểu tình nhiều nhất thông thường đều là cặp mắt.

Ánh mắt của bất cứ người nào, thông thường đều có nhiều thứ biểu tình, có lúc bi thương, có lúc hoan hỉ, có lúc lãnh đạm, có lúc sợ hãi.

Ánh mắt của Hương Hương lúc này đang chứa một biểu tình, nhất định không thể có ngôn ngữ gì hình dung ra được.

Bởi vì có một thanh đao đang kề vào cổ của cô.

Cô là một cô bé xinh đẹp nhỏ tuổi, cái cổ của cô trắng ngần, mềm mại, trơn láng. Cổ của cô rất nhỏ.

Thanh đao kề vào cổ của cô không nhỏ tí nào... thanh quý đầu đao nặng ba mươi bảy cân không thể nào nhỏ được, bàn tay cầm thanh đao lại càng thô bạo.

Trái tim của Trương Lung Tử chìm hẳn xuống.

Vật dĩ loại tỵ.

Câu nói ấy có nghĩa là...

Rồng với rồng, gió với gió, vương bát đi với vương bát, bạn bè của đám chuột nhất định biết đào hang.

Tiểu Mã không phải là người tốt... Ít ra về một vài phương diện, y không phải người tốt.

Y thích đánh lộn, thích phá phách, y đánh lộn như người ta ăn cơm.

Trương Lung Tử là bạn của Tiểu Mã, chỉ trong một khoảnh khắc vừa rồi, y còn đánh ngã gục bốn người.

Dĩ nhiên không chỉ vì y thấy một thanh quý đầu đao nặng ba mươi bảy cân mà sợ đến độ hồn phi phách tán.

Thanh quý đầu đao ấy kề vào cổ của bất cứ người nào, trái tim của y nhất định không thể chìm hẳn xuống.

... Chỉ có những người chân chính bị sợ quá, trái tim mới chìm hẳn xuống.

Trái tim y chìm hẳn xuống, bởi vì ngoài thanh quý đầu đao ấy, y còn thấy có bảy tám thanh quý đầu đao nữa kề vào cổ của mỗi người.

Quý đầu đao có nặng có nhẹ.

Thanh quý đầu đao kề vào cổ Hương Hương, dù không nhẹ nhất, cũng nhất định không phải nặng nhất.

CỔ LONG

QUYỀN ĐÀU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 04

Đánh nhau với sói

Lưỡi quỹ đầu đao rất nặng, cán thì nhỏ, một nhát đao chém xuống, chính như một cây trùy nện rầm xuống.

Quỹ đầu đao ít khi nào chặt xuống chỗ khác, quỹ đầu đao thường thường chặt vào cổ.

Một nhát đao chém xuống, đầu lập tức rơi, nhất định không cần phải nhát thứ hai.

Nhất là lưỡi đao kề vào cổ Thường Vô Ý. Dĩ nhiên con đao đó nặng nhất. Thường Vô Ý vẫn còn đang ngủ.

Mười tám thanh quỹ đầu đao, mười chín người. Người sói.

Một người trong tay không có đao, nhưng lại cầm trong tay một cái dục tẩu còn dài hơn cả đao.

Trương Lung Tử biết người đó là ai.

Y đã có gặp qua sói già Bốc Chiến một lần, cách ăn mặc, khí phái, thần khí của người đó, giống hệt Bốc Chiến, như đúc một lò ra.

Vì vậy, chứng tật gì của Bốc Chiến, gã này đều học đầy đủ, nhưng Bốc Chiến khí phái ra sao, gã này cả đời chắc cũng học không xong.

Trương Lung Tử nói:

- Người là con trai của Bốc Chiến, hay là đệ tử của y?

Gã đó chẳng thèm nhìn y nửa con mắt, chỉ nhìn đắm đắm vào Tiểu Mã.

Tiểu Mã đã nhảy lên tảng đá, y cười cười nói:

- Ta xem hãn chỉ bất quá là cháu chít gì của lão sói già đó.

Trương Lung Tử cười lớn.

Dĩ nhiên y làm bộ cười, thật ra, trong bụng y chẳng có tí gì là muốn cười.

Nhìn thấy thanh quý đầu đao kề trên cổ một người đàn bà mình thương, bất kỳ ai cũng chẳng thấy khoan khoái tí nào.

Huống gì y đã nghe tiếng từ lâu, những người sói thuộc hạ của Bốc Chiến rất kiêu hãnh dũng mãnh, không sợ chết, giết người lại càng xông xáo, giết không chớp mắt.

Làm bộ cười lên như vậy, đại khái cũng cho có vẻ khó nghe một chút, không những vậy còn chọc tức đối thủ.

Gã này vẫn tỉnh bơ, cũng chẳng thèm để ý đến y, vẫn còn nhìn Tiểu Mã lom lom hỏi:

- Người họ Mã?

Tiểu Mã gật gật đầu.

Gã này nói:

- Người là gã Tiểu Mã Phấn Nộ?

Tiểu Mã nói:

- Còn người? Có phải người tên là Tiểu Cầu đội lốt sói không?

Gã này có cặp mắt tam giác, gương mặt hình tam giác, y tức quá gương mặt trắng bệch cả ra, nhưng còn làm bộ ra vẻ khí phái vô cùng, phong độ vô cùng. Y lạnh lùng nói:

- Ta biết lai lịch của người.

Tiểu Mã nói:

- Thế à?

Gã này nói:

- Người là người của Loạn Thạch Cương miền Đông Bắc.

Tiểu Mã nói:

- Đúng như vậy rồi sao?

Gã này nói:

- Nghe nói tay quyền của người rất cứng, người đã đánh cho Bành Lão Hồ một trận nằm lăn ra bò dậy không nổi.

Tiểu Mã hỏi:

- Có phải người cũng tính thử?

Gã này cười nhạt nói:

- Hiện tại, tuy Loạn Thạch Cương đã tan nát, tính qua tính lại, chúng ta cũng là đồng đạo với nhau, vì vậy ta mới đặc biệt khách khí một chút với người.

Tiểu Mã nói:

- Thật ra, người cũng chẳng cần khách khí lắm.

Gã này nghinh mặt lên nói:

- Ta là Thiết Tam Giác.

Nhìn bản mặt và cặp mắt hình tam giác của y, Tiểu Mã phì cười:

- Cái tên cũng không sai lắm.

Thiết Tam Giác nói:

- Nhưng tên của người lại gọi sai rồi.

Tiểu Mã nói:

- Vậy sao?

Thiết Tam Giác nói:

- Thật ra người phải nên gọi là trướng ngốc mới đúng, bởi vì thật tình người ngu ngốc không chịu được.

Y lấy dọc tẩu chỉ chỉ chung quanh hỏi:

- Người đếm xem chúng ta có bao nhiêu lưỡi đao?

Tiểu Mã chẳng cần phải đếm lại.

Thình lình bỗng dưng phải bao nhiêu đó quỹ đầu đao, bất cứ ai cũng phải đếm thầm một hồi.

Y đã đếm xong từ lâu.

Thiết Tam Giác nói:

- Người xem thử bao nhiêu lưỡi đao bây giờ đang kê vào chỗ nào?

Tiểu Mã chẳng cần phải nhìn lại, y đã thấy rõ rõ ràng ràng.

Thường Vô Ý, Hương Hương, Tăng Trân, Tăng Châu, Lão Bì, thêm vào bốn gã khiên kiệu, người nào cũng có một thanh đao kê vào cổ.

Còn lại chín thanh đao, bốn thanh đặt sát lên kiệu, năm thanh đưa ra đề phòng bốn hướng.

Bọn họ hành động lần này rất có kế hoạch, trước tiên dùng tám người nắm lẫn lóc phía dưới tảng đá làm phân tán lực lượng đối phương, sau đó thành linh từ nơi khác xông lại tập kích.

Tiểu Mã chỉ không hiểu một điều, Thường Vô Ý không phải kẻ đui, cũng không phải kẻ điếc, tại sao y lại để cho lưỡi đao kề vào cổ mình?

Y nhìn ra được hình như chuyện này còn có thâm ý gì, vì vậy y dùng cách dăng dữa với Thiết Tam Giác.

Nhưng Trương Lung Tử thì có vẻ chịu không nổi rồi, dáng điệu của Hương Hương xem ra càng lúc càng đáng thương.

Thiết Tam Giác nói:

- Mười tám lưỡi đao kề vào cổ bạn bè của người, vậy mà người còn đứng đó múa tay múa chân, nói bậy nói bạ, người thử xem, có phải người còn ngu ngốc muốn chết đi được không?

Tiểu Mã thừa nhận đành hoảng:

- Có, tôi ngu muốn chết luôn.

Y lại cười cười nói tiếp:

- Muốn chết người khác luôn.

Thiết Tam Giác cũng cười, cười lớn.

Dĩ nhiên y cũng đang làm bộ cười, y cười còn khó nghe hơn cả Trương Lung Tử:

- Người nói cũng đúng. Quả thật người ngu ngốc đến nỗi người khác cũng muốn chết luôn.

Tiếng cười bỗng ngưng bật, gương mặt tam giác lại vênh lên, y lạnh lùng nói:

- Hiện tại người có thể làm một người chết thử, thậm chí ta còn có thể cho người chọn một người.

Y lấy dục tẩu chỉ vào Hương Hương nói:

- Người xem cô ta được không?

Tiểu Mã nói:

- Rất tốt.

Trương Lung Tử lập tức nóng ruột lên:

- Rất tốt nghĩa là sao?

Tiểu Mã thở ra:

- Rất tốt có nghĩa là, tính mạng của cô ta rất tốt, không ai được lấy đi.

Trương Lung Tử thở phào một cái, Thiết Tam Giác thì cười nhạt.

Tiểu Mã lại thở ra:

- Chỉ tiếc đao của người khác kè vào cổ của cô ta, người khác muốn lấy mạng hay không lấy mạng cô ta, ta chẳng có cách nào làm được gì cả.

Thiết Tam Giác nói:

- Người nói chuyện cũng thông minh đấy.

Tiểu Mã nói:

- Có một chuyện ta còn chưa hiểu rõ ràng.

Thiết Tam Giác nói:

- Người có thể hỏi thử.

Tiểu Mã nói:

- Mấy lưỡi đao của các người hình như đều rất nhanh phải không?

Thiết Tam Giác nói:

- Nhanh quá chừng.

Tiểu Mã nói:

- Đao nhanh như vậy, muốn chém đầu người ta, hình như cũng không khó gì.

Thiết Tam Giác nói:

- Không khó tí nào.

Tiểu Mã nói:

- Tại sao các người còn chưa chém cho rồi?

Thiết Tam Giác nói:

- Người nghĩ sao?

Tiểu Mã nói:

- Có phải dạo này các người ăn no không có chuyện gì làm, tính rửng mỡ với bọn họ chẳng?

Thiết Tam Giác nói:

- rửng mỡ kiểu đó chẳng thích thú tý nào.

Tiểu Mã nói:

- Không lẽ các người tính lấy bọn họ ra uy hiếp ta, bắt ta phải làm chuyện gì sao?

Thiết Tam Giác nói:

- Lần này người đoán đúng rồi đó.

Tiểu Mã nói:

- Người muốn ta làm gì?

Thiết Tam Giác nói:

- Ta chỉ muốn hai nắm tay của người thôi.

Tiểu Mã nhìn nhìn hai nắm tay của mình, nói:

- Hai nắm tay này chỉ biết có đánh đập người ta, người đòi chúng làm gì?

Thiết Tam Giác nói:

- Muốn cho người khỏi đánh đập người ta.

Tiểu Mã nói:

- Các người có mười tám thanh đao ở đó, không lẽ còn sợ hai nắm tay của ta?

Thiết Tam Giác nói:

- Cần thận vẫn là tốt hơn.

Tiểu Mã nói:

- Có phải các người muốn ta chặt hai nắm tay này giao cho các người, khỏi mất công ta tìm các người làm phiền?

Thiết Tam Giác nói:

- Người nói cũng không hoàn toàn đúng, nhưng ý tứ cũng không sai bao nhiêu.

Tiểu Mã cười nói:

- Được, cho thì cho!

Câu nói còn chưa thốt ra xong, người của y đã xông lại, nắm tay đã gần đụng tới mũi của Thiết Tam Giác.

Thiết Tam Giác không phải là không thấy nắm tay của y đánh lại.

Y thấy rất rõ ràng.

Nhưng y không làm sao tránh khỏi.

Nắm tay đâm vào mũi không kêu lớn lắm, xương mũi bị gãy cơ hồ không có một tiếng động.

Có điều cái mùi vị đó không dễ chịu tí nào.

Thiết Tam Giác chỉ thấy mặt mình nhói lên kịch liệt, cặp mắt đầy những ngôi sao. Y lộn người đi một vòng, lớn tiếng hô:

- Giết!

Tiếng “giết” vừa la lên, chín thanh đao lập tức chém mạnh xuống. Trương Lung Tử cũng xông lại, chuẩn bị chụp tay gã đang kẻ đao trên cổ Hương Hương, sau đó cho y một đấm.

Nhưng y chẳng cần phải động thủ tí nào.

Y còn chưa kịp xông lại, gã đại hán cầm thanh quý đầu đao đã la lên thảm thiết, đau quá muốn gập cả người lại.

Gập người lại rồi, bèn ngã gục xuống, ngã gục xuống rồi bèn lăn lộn trên mặt đất.

Cái cô Hương Hương xem ra vừa sợ hãi vừa đáng thương đó, vẫn còn đứng yên một chỗ không sao cả, cô đưa mắt nhìn gã đại hán, ra vẻ rất đồng tình, dịu dàng nói:

- Xin lỗi, đáng lý ra tôi không nên đá vào chỗ đó, có điều ông cũng đừng khó chịu, chỗ đó bị đá đi, cũng đỡ phiền phức cho ông lắm.

Trương Lung Tử kinh ngạc nhìn cô, nhìn muốn sững sờ ra.

Cái cô con gái vừa ôn nhu vừa nhu nhược đó, xuất thủ e còn nhanh hơn cả y.

Đợi đến lúc y đi nhìn chỗ khác, mười chín người sói đã hết mười bảy tên nằm ra mặt đất.

Một người máu me đầy mặt, nguyên cả lớp da trên khuôn mặt của y đã bị lột muốn hết sạch.

Người đó dĩ nhiên là kẻ lúc này muốn chém Thường Lục Bì.

Hai người chết nhanh nhất là những kẻ lúc này đứng gần chiếc kiệu của Lam Lan.

Bọn họ tự dừng nhũn người xuống, khắp người không thấy có thương tích gì.

Chỉ có một chấm đỏ ở huyệt mi tâm.

Hai người còn chưa chết đang đứng bên cạnh chiếc kiệu của người bệnh, có điều cây đao trong tay chẳng thấy còn chém nổi xuống.

Thường Vô Ý lạnh lùng nhìn bọn họ.

Hai chân của họ đang run rẩy không ngừng, có một người còn ướm nhẹ cả quần.

Thường Vô Ý nói:

- Về nói với Bốc Chiến, y muốn làm gì, hãy tự mình lại đây làm.

Nghe nói tới chữ về, hai người đó mừng còn hơn là thi đỗ trạng nguyên, lập tức vắt giò lên chạy.

Thường Vô Ý nói:

- Trở lại.

Nghe nói tới hai chữ “trở lại”, một người kia cũng ướm nhẹ luôn cả quần.

Thường Vô Ý hỏi:

- Các người có biết ta là ai không?

Hai người cùng lắc đầu.

Thường Vô Ý nói:

- Ta chính là Thường Lục Bì.

Lúc bắt đầu nói câu đó, y đưa mũi giày hất thanh quý đầu đao trên mặt đất lên.

Nói xong câu, gương mặt của hai người đã thiếu đi một mảnh da.

Tiểu Mã đang thở ra.

Thường Vô Ý hỏi:

- Người thờ than gì?

Tiểu Mã nói:

- Ta cứ tưởng bọn chúng đem người ra tiêu khiển, bây giờ ta mới biết, thì ra người đang lấy bọn chúng ra tiêu khiển. Không lẽ người cho là bọn ta cũng như người, ăn no không có chuyện gì làm hay sao?

Thường Vô Ý cười nhạt.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao người không xuất thủ sớm hơn một tý?

Thường Vô Ý nói:

- Bởi vì ta không ngốc đến độ muốn người khác bị bỏ mạng.

Tiểu Mã hỏi:

- Ai bỏ mạng?

Thường Vô Ý nói:

- Không chừng là người đấy.

Tiểu Mã cũng đang cười nhạt.

Thường Vô Ý nói:

- Người động thủ chậm đi một chút, chúng ta nhất định sẽ thái bình hơn được một chút.

Tiểu Mã hỏi:

- Bây giờ chúng ta không thái bình sao?

Thường Vô Ý đóng miệng lại, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao thì đưa về chỗ vách núi mé bên phải.

Ánh tịch dương đã tàn lụi, màn đêm buông xuống.

Phía sau vách núi có bảy người chậm chậm bước ra, đi đứng rất văn nhã, thái độ cũng rất văn nhã.

Đi trước cả bọn là một người ăn mặc kiểu nho y, đầu đội mũ cao, trong tay phe phẩy một cây quạt.

Trên cây quạt phảng phất thấy có tám chữ:

Đình đình quân tử, ôn văn như ngọc.

Đêm còn chưa khuya lắm. Người này ra dáng văn nhã bước lại, tới trước tảng đá, xếp cây quạt lại, rồi chào rạp xuống đất.

Sáu người sau lưng cũng theo y chào rạp xuống.

Nhiều lễ mạo vào người ta không trách móc mình, người ta đã cung kính với mình như vậy, mình cũng chẳng lễ nào đi đấm cho y một cái.

Lão Bì là người đầu tiên nhảy ra trước mặt cười vả lá nói:

- Mọi người chưa quen biết nhau, các hạ làm gì mà đa lễ thế?

Gã nho sĩ mặc áo trắng đội mũ cao ấy mỉm cười nói:

- Bèo nước gặp nhau, cũng là có duyên, hận không có rượu khoản đãi quý khách, không tận được tình hữu nghị của chúng tôi.

Lão Bì nói:

- Không sao cả, không sao cả.

Gã nho sĩ mặc áo trắng đội mũ cao nói:

- Tại hạ là Ôn Lương Ngọc.

Lão Bì nói:

- Tại hạ họ Bì.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Tại hạ nghe tiếng Bì đại hiệp đã lâu, Thường tiên sinh, Mã công tử, và Trương lão tiên sinh, tại hạ lại càng hâm mộ vô cùng, chỉ hận không có dịp được gặp mặt, hôm nay được dịp, cũng là an ủi cả một đời.

Y chỉ nhìn bọn họ qua một lần đã biết lai lịch đầu đuôi của mỗi người.

Trái tim của Tiểu Mã chùng xuống, bởi vì y đã nghĩ ra được người này là ai.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Nghe nói lệnh đệ của Lam cô nương có bệnh trong người, tại hạ thật lấy làm nóng ruột.

Tiểu Mã nhin không nổi nói:

- Xem ra tin tức của người cũng linh thông quá nhỉ?

Ôn Lương Ngọc cười cười nói:

- Chỉ tiếc là nơi đây không phải đất lành, bọn chúng tôi cũng ít có người tốt, các vị muốn qua được núi này bình an, sợ không phải là chuyện dễ dàng, không dễ dàng tí nào.

Tiểu Mã nói:

- Đây là chuyện của chúng ta, hình như không liên quan gì đến người.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Không chừng tại hạ có thể ráng tận sức mình đưa các vị bình an qua núi.

Lão Bì lập tức giành nói:

- Tôi vừa gặp là biết ngay các hạ là một vị quân tử, nhất định sẽ nói những câu tốt lành như thế.

Ôn Lương Ngọc thở ra một hơi dài nói:

- Tại hạ thật có lòng làm việc thiện, nhưng khổ nỗi không đủ sức.

Tiểu Mã hỏi:

- Muốn sao thì sức lực của người mới đủ?

Ôn Lương Ngọc nói:

- Nơi đây khổ nạn chập chùng, muốn qua được núi, đại khái phải mở một con đường mới phải.

Tiểu Mã hỏi:

- Con đường này làm sao thì mở ra được?

Ôn Lương Ngọc lại cười cười nói:

- Nói ra thì cũng chẳng có gì là khó, chỉ cần...

Tiểu Mã hỏi:

- Rốt cuộc người muốn gì?

Ôn Lương Ngọc hững hờ nói:

- Chỉ bất quá mười vạn lượng vàng, một song quyền đầu, một bàn tay thế thôi.

Tiểu Mã cười nói:

- Vàng thì không sao, quyền đầu với tay thì lại khác.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Quả thật có chỗ khác.

Tiểu Mã hỏi:

- Người muốn quyền đầu ra sao? Bàn tay thế nào?

Ôn Lương Ngọc nói:

- Thân thể da thịt, là của cha mẹ ban cho, nhất định không thể làm thương tổn, vì vậy...

Tiểu Mã nói:

- Vì vậy người muốn giành giật quyền đầu người khác, lột da người khác.

Ôn Lương Ngọc không phủ nhận, y mỉm cười nói:

- Chỉ cần các vị đáp ứng tại hạ mấy chuyện đó, tại hạ bảo đảm lệnh đệ của Lam cô nương sẽ qua núi bình an trong vòng ba ngày, còn không...

Y lại thở ra:

- Còn không tại hạ thật tình có muốn mà không làm gì được.

Tiểu Mã cười lớn.

Y không cố ý cười lớn, y đang cười thật tình.

Y bỗng phát hiện ra một chuyện... bọn ngự quân tử này không những khả ố, mà còn buồn cười nữa.

Ngự quân tử ở bất cứ nơi nào cũng đều như vậy.

Nhưng Ôn Lương Ngọc không hề biến sắc, y nói:

- Các vị cứ từ từ suy nghĩ, sáng sớm hôm sau tại hạ sẽ lại nghe các vị hồi âm.

Tiểu Mã cố ý ra vẻ rất nghiêm trang nói:

- Nhất định người phải lại nghe.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Đêm cũng khuya lắm, tiền đồ hung hiểm, nếu các vị muốn bình an qua đêm, xin hãy ở lại đây thì hơn.

Y lại vái dài một cái, xòe quạt ra, từ từ bỏ đi.

Sáu người theo sau cũng vái dài một cái, ra đi mà vẫn có vẻ ôn nhã, không có tí gì giận dữ.

Nhưng Tiểu Mã thì đã giận quá muốn chết đi được, y hăn học hỏi:

- Tại sao hăn không động thủ?

Thường Vô Ý nói:

- Nếu hãn động thủ thì người làm gì hãn?

Tiểu Mã nói:

- Chỉ cần hãn động thủ, ta bảo đảm cái mũi của hãn không còn giống cái mũi nữa.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Lúc đó, người của người chắc cũng không giống người.

Trương Lung Tử giành hỏi:

- Gã đó là sói quân tử?

Thường Vô Ý nói:

- Gã đó chính là sói quân tử.

Trương Lung Tử hỏi:

- Người đã thấy bọn họ từ lâu?

Thường Vô Ý nói:

- Lúc đó các người đang bận ở phía sau cứu người, cứu mạng của chính các người.

Trương Lung Tử nói:

- Người cố ý dăng co với bọn thủ hạ của Bốc Chiến, chỉ vì người biết có bọn chúng ở đây, sói quân tử sẽ không lại?

Thường Vô Ý nói:

- Đó là quy củ trên Lang Sơn.

Trương Lung Tử thở ra nói:

- Xem ra so với mấy thanh quý đầu đao, bọn sói quân tử còn khó đối phó hơn nhiều.

Y lại nhin không nổi hỏi tiếp:

- Nhưng hiện tại bọn thủ hạ Bốc Chiến đã bỏ đi rồi, tại sao hãn còn chưa động thủ?

Thường Vô Ý nói:

- Bây giờ là lúc nào?

Trương Lung Tử nói:

- Bây giờ là ban đêm.

Thường Vô Ý nói:

- Sói quân tử không bao giờ động thủ ban đêm.

Trương Lung Tử hỏi:

- Đó cũng là quy củ trên Lang Sơn?

Thường Vô Ý nói:

- Đúng vậy.

Lão Bì ở tuốt đằng xa, bỗng thở ra nói:

- May mà hãn không muốn quyền đầu hay bàn tay gì của ta.

Y đứng rất xa, nhưng y vừa nói xong, Thường Vô Ý đã lại sát ngay trước mặt y.

Gương mặt của lão Bì lập tức biến đổi, y muốn cười gượng một tiếng, mà hình như da mặt đã cứng đờ ra.

Nhìn mặt Thường Vô Ý, y sợ còn hơn là nhìn phải quỷ sống.

Thường Vô Ý nhìn y lom lom, lạnh lùng nói:

- Bọn chúng không muốn quyền đầu của người, bàn tay của người, nhưng ta muốn.

Lão Bì nói:

- Người... người...

Thường Vô Ý nói:

- Không những ta muốn bàn tay người, ta còn muốn lột da người.

Lão Bì vốn rất cao ráo, nhưng bây giờ y bỗng rụt người lại còn nửa khúc.

Thường Vô Ý hững hờ nói tiếp:

- Chỉ tiếc là bàn tay của người chẳng ai thềm, da của người cũng chẳng ai thềm.

Y xoay người đi, Lam Lan đã xuống kiệu, y chẳng thềm nhìn lão Bì nửa con mắt.

Lão Bì vẫn chưa đứng thẳng người lại được.

Lam Lan bước lại đỡ y đứng lên, dịu dàng nói:

- Cám ơn ông lắm, lúc này hai lưỡi dao kia xém tý nữa đã chém vào trong kiêu tôi ngồi, nếu mà không có Đoạt Mệnh Châm của ông, chỉ sợ tôi không còn sống tới bây giờ.

Lão Bì dụi dụi mũi, rồi lại dụi mắt, nói:

- Chuyện đó cô nói ra làm gì nữa, tôi chẳng muốn bọn họ biết.

Lam Lan nói:

- Tôi biết ông giữ kín không lộ ra, nhưng ơn cứu mạng, tôi không thể không cảm kích không nói.

Cô đưa bàn tay trắng ngần mủm mỉm ngắt lấy một đoá hoa bằng trân châu trên mái tóc:

- Đây là một chút ý tứ, xin ông nhất định thu giùm cho.

Đóa hoa làm bằng ba mươi tám hạt trân châu nạm thành, hạt nào hạt nấy lớn nhỏ như nhau.

Lão Bì vốn muốn từ chối, nhưng vừa nhìn một cái, bàn tay thò ra muốn đẩy đã tiếp lấy đoá hoa nắm chặt trong tay.

Y là người biết của, y đã nhìn ra đoá hoa này trị giá đủ để y tiêu xài ăn chơi ba tháng liền.

Nhưng Tiểu Mã lộ vẻ kinh ngạc, không phải vì lão Bì nhận đoá hoa, mà là những lời Lam Lan vừa nói.

Người kinh ngạc không phải chỉ có một mình Tiểu Mã.

Trương Lung Tử nhìn nhìn lão Bì, rồi lại nhìn hai cái xác trên mặt đất, chính giữa mi tâm có chấm đỏ:

- Người học cái thứ này lúc nào thế? Tại sao ta chưa từng thấy người sử dụng qua?

Lão Bì ho khan vài tiếng, ngẩng cao cổ lên nói:

- Đây là thứ ám khí trí mệnh, trước mặt bạn bè làm sao giở ra? Không tới lúc cực chẳng đã, ta không bao giờ sử dụng.

Lam Lan thở nhẹ ra:

- Ông thật là một người bạn tốt.

Không biết cô vô tình hay hữu ý liếc Thường Vô Ý một cái, gương mặt của Thường Vô Ý không một chút biểu tình.

Lam Lan nói:

- Mười vạn lượng vàng, tôi có thể bỏ ra được, nhưng điều kiện cái vị Ôn quân tử ấy đưa ra tôi không thể đáp ứng.

Lần này cô quay đầu qua hỏi Thường Vô Ý:

- Bây giờ trời đã tối, chúng ta bắt đầu đi được chưa?

Thường Vô Ý gật gật đầu.

Tiểu Mã hỏi:

- Ai mở đường đằng trước?

Thường Vô Ý nói:

- Người.

Tiểu Mã hỏi:

- Người đoạn hậu?

Thường Vô Ý nói:

- Đúng vậy.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn Trương Lung Tử?

Thường Vô Ý nói:

- Y theo người.

Lão Bì giành nói:

- Ta cũng theo Tiểu Mã.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Người đã có một thân ám khí siêu đẳng như vậy, phải ở giữa điều độ.

Lão Bì nói:

- Dù sao ta cũng không ở phía sau.

Thường Vô Ý cười nhạt.

Tiểu Mã nói:

- Có gì lộn xộn, mọi người phải lập tức đổ dồn lại hai chiếc kiệu.

Thường Vô Ý cười nhạt nói:

- Không chừng bọn họ cũng chẳng cần...

Y nói chưa dứt lời, bỗng có hai cái bóng người từ mặt đất nhảy xổ lại.

Thiết Tam Giác chưa chết.

Còn một người khác bị Tiểu Mã đâm bể mũi cũng chưa chết, lỗ mũi không phải là chỗ trí mệnh.

Tiểu Mã không phải là kẻ thích giết người.

Người bệnh trong kiệu lại ho lên.

Hai cái bóng nhảy lên, xông về chiếc kiệu đó, chỉ cần uy hiếp được người bệnh trong chiếc kiệu đó, tất cả người còn lại sẽ đều bị uy hiếp.

Thiết Tam Giác tuy không tránh được cái đâm của Tiểu Mã, công phu của y không phải tệ, không những thân pháp nhanh tuyệt, nhắm cũng đúng tuyệt.

Hiện tại Tiểu Mã, Trương Lung Tử, Thường Vô Ý đều rất xa chiếc kiệu đó, trong bọn chỉ có ba người đó là đáng sợ.

Thiết Tam Giác chọn đúng cơ hội tốt nhất.

Cây dọc tẩu trong tay của y làm bằng thép ròng, đầu lớn bằng nắm tay, đánh trúng vào đầu ai, hay đánh trúng vào chỗ huyết đạo nào, cũng đều là cú trí mệnh.

Đồng bạn của y đã chụp được thanh quý đầu đao.

Ánh đao lóe lên, chém xả vào kiệu.

Thanh quý đầu đao nặng ba mươi bảy cân, chém từ trên cao chém xuống, chiếc kiệu có làm bằng gỗ tốt, cũng bị bổ làm đôi.

Người trong kiệu lại càng ho dữ dội, xem ra nhất định không tránh thoát được trận tấn công của bọn họ.

Tiểu Mã và Thường Vô Ý xuất thủ có nhanh đến bao nhiêu, bây giờ cũng không còn kịp.

Thiết Tam Giác xuất thủ lần này chắc hẳn không thể nào trật được.

Có điều y tính trật lất.

Chính ngay lúc đó, từ trong bóng chiếc kiệu, có hai luồng kiếm quang bay ra như điện xẹt.

Một lưỡi thuận theo quỹ đầu đao lướt lên, lập tức nghe có tiếng la thảm thiết.

Máu tươi bắn lên tung tóe, bàn tay cầm đao của gã đó đã bị chặt đứt, kiếm quang lại lóe lên, lưỡi kiếm đã đâm xuyên qua ngực. Nhất kiếm ấy không những gọn ghẽ, mà còn nhanh và chuẩn, không những vậy mà còn hiểm độc hung hãn không tả được.

Hỏa tinh bắn lên tứ phía, tinh tinh tinh ba tiếng vang lên, cây dọc tẩu đã đưa lên đỡ mấy nhát kiếm liên tiếp.

Thiết Tam Giác rốt cuộc không phải là một người dễ đối phó, gót chân của y chạm vào cây gỗ ngang của chiếc kiệu, thân hình y tá sức búng lên không.

Cường địch đang bao vây chung quanh, y làm sao còn dám ham đánh, y đang tính bỏ chạy.

Nào ngờ kiếm quang lúc đó đã tới ngay háng của y, ánh kiếm lại lóe lên, lưỡi kiếm đã xuyên qua đũng quần.

Nhất kiếm ấy còn ác độc, còn chuẩn, còn hung hiểm hơn.

Thiết Tam Giác rú lên một tiếng thảm thiết như sói tru, y tới chết cũng không ngờ được, người sử chiêu đó là một cô bé mười sáu tuổi.

Mũi kiếm còn đang nhỏ máu.

Hai cô con gái đang đứng vai sát vai, mảnh khăn sa đen che mặt nhè nhẹ tay động trong gió đêm.

Bàn tay cầm kiếm của các cô vững như bàn thạch.

Các cô còn đang cười ngỗ nghễn.

Đối với các cô, giết người hình như là một trò chơi thích thú.

Đấy không chừng các cô tuổi tác còn quá nhỏ, còn chưa hiểu được thế nào là giá trị sinh mạng một con người.

Tiếng cười của các cô nghe thật dễ thương, nụ cười lại càng yêu kiều mỹ lệ.

Thường Vô Ý lạnh lùng nhìn các cô, y bỗng nói:

- Hào kiếm pháp.

Tăng Trân nhoẻn miệng cười nói:

- Không dám.

Tăng Châu thì trề môi ra nói:

- Chỉ tiếc là chúng ta còn đánh chưa lại gã Tiểu Mã kia. Mặt của ta còn bị y đánh sưng vù lên.

Xem thần tình các cô, nghe giọng nói các cô, chẳng qua chỉ là hai cô bé. Hai cô bé còn nhỏ tuổi như vậy làm sao mà học được thứ kiếm pháp lão luyện cay độc như vậy?

Thường Vô Ý nói:

- Người nào truyền thụ kiếm pháp cho các người?

Tăng Châu nói:

- Ta cứ không nói cho người biết đấy.

Tăng Trân cười ngặt nghẽo nói:

- Nghe nói người còn bản lĩnh hơn cả Tiểu Mã, sao người nhìn không ra lai lịch kiếm pháp của chúng ta?

Thường Vô Ý cười nhạt, bỗng đứng ngay trước mặt các cô, y xuất thủ như điện, đưa tay ra đoạt lấy thanh kiếm trên tay các cô. Y sử dụng môn công phu Không Thủ Nhập Bạch Nhận, còn giáp vào bảy mươi hai thế Tiểu Cầm Nã Thủ.

Môn công phu này cho dù y chưa luyện đến mức đăng phong, trong giang hồ cũng không mấy ai thắng được y.

Hai cô nương nhỏ tuổi cười ngỗ nghễn, ưỡn ngực tới, hai thanh kiếm dẫu vào sau lưng.

Tiểu cô nương tuy chỉ là tiểu cô nương, trước ngực hai chỗ vẫn là nhô lên lồ lộ.

Thường Vô Ý tuy là vô ý, hai bàn tay cũng không thể nào chụp tới bộ ngực các cô.

Tăng Trân cười tươi nói:

- Đây là kiếm của ta, sao người lại giành giật?

Tăng Châu nói:

- Đàn ông gì lớn đầu mà còn lại giành giật đồ của con nít, không biết xấu hổ sao?

Tăng Trân nói:

- Lêu lêu lêu, mắc cỡ chết đi được.

Thường Vô Ý xanh lè mặt mày, nói không ra lời.

Nào ngờ hai cô con gái thân hình xoay qua một cái, kiếm quang chọt chia ra, như hai con rắn độc đâm vào hai bên sườn của y. Công phu Không Thủ Nhập Bạch Nhận của Thường Vô Ý tuy lợi hại, nhưng xuất kỳ bất ý, y cũng không dám đưa ra giật lấy kiếm của các cô.

May mà y cũng còn né tránh kịp.

Hai cô con gái được thể làm tới, một bên trái, một bên phải, liên thủ tấn công, trong chớp mắt đã công ra ba thế, ba nhát kiếm không những nhanh nhẹn hiểm độc, phối hợp lại càng tuyệt diệu, nhát cuối cùng như hai làn sóng bạc giao chéo nhau, mắt thấy ngực của Thường Vô Ý đã sắp bị kiếm xuyên qua lút cán.

Nào ngờ thân hình của Thường Vô Ý khê nghiêng qua, hai thanh kiếm đã bị y dùng nách kẹp lại.

Chiêu thế đó sử dụng thật tuyệt diệu, thật nguy hiểm. Hai cô gái dùng hết sức lực ra cũng không lay chuyển được thanh kiếm bị kẹp trong nách của y.

Tăng Trân trề môi lên, hình như đã muốn khóc tới nơi. Tăng Châu thì đã nước mắt tầm tã.

Nhưng hai cô vẫn cứ ráng dùng sức thu kiếm lại; Nào ngờ hai nách của Thường Vô Ý bỗng thả tung ra, hai cô con gái lập tức bổ nhào ra đằng sau, té nằm soài ra mặt đất, các cô bèn ỳ ra không chịu ngồi dậy.

Tăng Châu thút thít nói:

- Người lớn ăn hiếp con nít, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ.

Tăng Trân lúc này chưa thấy có giọt nước mắt, bây giờ đã khóc ầm cả lên.

Trong kiệu, tiếng ho đã ngừng lại, một người vừa thở dốc vừa nói:

- Câm miệng.

Tuy y chỉ nói có hai tiếng, hình như đã dùng hết tận sức lực cả toàn thân, hơi thở lại càng dồn dập.

Hai tiếng đó thốt ra tuy yếu ớt, nhưng lại như búa chú không bằng, xem ra rất linh nghiệm.

Hai cô con gái lập tức nín lại, đưa tay chùi nước mắt, đứng khép nép qua một bên.

Thường Vô Ý còn đang đứng đó nhìn chiếc kiệu, hình như nhìn muốn xuất thần. Chỉ tiếc là y chẳng thấy được gì cả.

Bức màn trên kiệu được che kín mít, ngay cả một lỗ hở thông gió cũng không có. Người trong kiệu lại bắt đầu ho sù sụ lên.

Người này rốt cuộc là ai? Y bị bệnh gì? Thường Vô Ý không hỏi. Cuối cùng y quay người lại, chậm chậm bước về chỗ lúc nãy, Tiểu Mã và Trương Lung Tử đang chờ y ở đó.

Tiểu Mã hỏi:

- Người có nhận ra kiếm pháp của bọn họ không?

Thường Vô Ý không nói gì.

Tiểu Mã nói:

- Ta cũng không nhận ra.

Y đang cười khố:

- Kiếm pháp kiểu đó ta nhìn đã không ra, ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.

Trương Lung Tử nói:

- Đây không phải là kiếm pháp phái Vũ Đường.

Tiểu Mã nói:

- Dĩ nhiên là không phải.

Trương Lung Tử nói:

- Cũng không phải là Điểm Thương, Côn Luân, Nam Hải, Hoàng Sơn.

Tiểu Mã nói:

- Phí lời.

Đúng là phí lời. Kiểm pháp của bảy đại kiếm phái, bọn họ đều nhìn qua là nhận ra ngay.

Trương Lung Tử lại nói:

- Không phải phí lời.

Tiểu Mã nói:

- Thế nào?

Trương Lung Tử nói:

- Ngay cả chúng ta cũng không thấy qua thứ kiếm pháp này, người khác đại khái chắc cũng chưa từng thấy qua.

Tiểu Mã nói:

- Ủ.

Trương Lung Tử nói:

- Vì vậy kiếm pháp này không chừng chưa bao giờ xuất hiện trong giang hồ.

Tiểu Mã đang lắng tai nghe, Thường Vô Ý cũng đang lắng tai nghe.

Trương Lung Tử lại nói:

- Nhưng cái lối hiểm độc cay chua này rất lão luyện, chắc chắn là đã có từ lâu rồi.

Tiểu Mã nói:

- Có lý.

Trương Lung Tử nói:

- Người truyền thụ thứ kiếm pháp này cho họ, dĩ nhiên là một tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Tiểu Mã nói:

- Nhất định là vậy.

Trương Lung Tử nói:

- Cao thủ trước giờ chưa từng xuất hiện trong giang hồ có được mấy người?

Tiểu Mã nói:

- Không mấy ai.

Trương Lung Tử nói:

- Vì vậy nếu chúng ta ngồi nghĩ kỹ lại, chắc chắn sẽ nghĩ được ra.

Lam Lan đã bước vào kiệu, lão Bì, Hương Hương và hai cô gái nhỏ tuổi đứng ở xa xa, không dám lại gần bọn họ. Có điều bọn họ nói chuyện vẫn còn hạ giọng xuống.

Trương Lung Tử hạ giọng còn thấp hơn nói:

- Cái món Đoạt Mệnh Châm cũng không phải là của lão Bì phóng ra.

Tiểu Mã đồng ý.

Trương Lung Tử nói:

- Cái cô Lam cô nương của người cố ý nói là của y, chỉ vì cô ta biết lão Bì sẽ thuận thủy thôi châu, lập tức thừa nhận ngay.

Tiểu Mã cười nói:

- Chuyện hay như vậy dĩ nhiên y sẽ không từ chối. Nếu không, dù quả thật là y làm, y cũng thà chết không chịu nhận của mình.

Trương Lung Tử nói:

- Ám khí không phải của y phóng ra, vậy thì ai phóng ra?

Tiểu Mã cố ý không nói gì, để y tiếp tục.

Trương Lung Tử nói:

- Tại sao Lam cô nương lại đùn chuyện đó vào cho y, không những vậy còn tặng cho y đoá châu hoa trị giá ít nhất là mấy trăm lượng bạc?

Tiểu Mã nói:

- Không chỉ có mấy trăm, ít nhất là hai ba ngàn lượng.

Trương Lung Tử nói:

- Tại sao cô ta làm như vậy? Có phải mắt của cô ta có chứng tật gì? Đi nhìn lộn qua người khác?

Tiểu Mã nói:

- Ta bảo đảm cho người, cặp mắt cô ta không có bệnh tật gì cả.

Trương Lung Tử thở phào một hơi nói:

- Vậy thì chuyện này chỉ có duy nhất một cách giải thích.

Tiểu Mã nói:

- Người nói thử xem.

Trương Lung Tử nói:

- Ấm khí do chính cô ta phóng ra, có điều cô không muốn người khác biết mình là cao thủ, để che dấu hành tung của mình, đành phải giao thành tích cho lão Bì nhận lãnh.

Tiểu Mã nói:

- Có lý.

Trương Lung Tử nói:

- Người truyền phụ kiểm pháp cho hai cô bé, rất có thể là cô ta.

Tiểu Mã nói:

- Rất có thể.

Trương Lung Tử nói:

- Tại sao cô ta lại muốn che dấu hành tung của mình? Biết võ công cũng không phải là chuyện gì mất mặt hay phạm pháp?

Tiểu Mã nhìn y, một hồi thật lâu, mới nhả nha nói:

- Ta cũng muốn hỏi một câu.

Trương Lung Tử đang nhìn miệng của y.

Tiểu Mã nói:

- Cô ta làm gì, có quan hệ gì tới người không?

Trương Lung Tử không nói gì nữa, quay ngoắc đầu đi, Tiểu Mã quay đầu qua nhìn Thường Vô Ý.

Thường Vô Ý không lộ nét biểu tình gì, y chỉ nói một chữ:

- Đi!

Đêm đã khuya.

Con đường núi đã dần dần khó đi. Không còn cười đùa được.

Hương Hương và chị em Tăng Trân thủy chung vẫn đi theo sát chiếc kiệu, lão Bì thì loanh quanh bên bọn họ, hình như muốn tìm cơ hội xán vào. Thật

ra, lão Bì cũng chẳng phải là thứ quý háo sắc gì, y chỉ bất quá là một kẻ háo sắc thông thường thể thôi.

Tiểu Mã cũng không phải không nghĩ đến Lam Lan. Tuy chuyện của Lam Lan không có quan hệ gì đến Trương Lung Tử, nhưng đại khái ít nhiều gì cũng có tý quan hệ với y.

... Tại sao Lam Lan muôn che dấu võ công của mình?

... Em trai của cô rốt cuộc là hạng người gì? Tại sao không bao giờ thò mặt ra?

Y không nghĩ tiếp, bởi vì y phát hiện ra có ba người đang từ con đường trước mặt đi lại.

Màn đêm thăm thẳm, nhưng ánh trăng đã lên cao tròn trịa, chiếu xuống rõ ràng dưới đất.

Ba người đó hai đàn bà một đàn ông. Đàn ông mặc quần đùi đi một đôi giày cỏ, đầu tóc bù xù như ổ chim, xa thật xa đã có thể ngửi thấy mùi mồ hôi trên người của y. Tiểu Mã đoán chừng, y đã mười ngày nay chưa tắm rửa gì cả.

Nhưng hai người đàn bà lại ôm rịt vào tay y, làm như sợ y bỏ chạy đâu mất.

Bọn họ rất trẻ, không những trẻ mà còn rất đẹp.

Bọn họ mặc đồ cũng rất tùy tiện, một người mặc một chiếc váy có xẻ hai bên, đi một bước, lại lòi cái đùi ra.

Đùi của cô trắng nõn, thon dài, và rắn chắc, thậm chí ngay cả Tiểu Mã cũng ít thấy cặp đùi nào hấp dẫn như vậy.

Còn người kia, tuy không bày đùi ra, vạt áo lại mở tung, bộ ngực nhô cao lúc thấy lúc không.

Dáng điệu của ba người đều có vẻ đùa bỡn, hình như chẳng màng đến chuyện gì khác.

Nơi đây là Lang Sơn.

Nhưng xem dáng điệu của bọn họ, hình như có vẻ là đang tản bộ trong vườn hoa nhà mình.

Lúc Tiểu Mã đang nhìn bọn họ, bọn họ cũng đang nhìn Tiểu Mã, nhất là cô gái có cặp đùi đẹp kia, cặp mắt dính chặt như keo vào mặt Tiểu Mã.

Tiểu Mã quay mặt đi. Y không phải là người sợ chuyện, y cũng không phải là quân tử, chẳng qua y chưa quên lời nói của bà già trong quán:

... Trên núi có một lũ người trẻ tuổi, gọi là sói cười, còn được gọi là sói mê.

... Bọn họ có lúc giết người, có lúc cứu người. Chỉ cần người đừng đi chọc chúng, thông thường bọn chúng sẽ không lại quấy phá người.

Tiểu Mã không muốn gây chuyện, bọn họ quả nhiên cũng không đụng gì tới Tiểu Mã, cũng chẳng nhìn tới người khác nữa mắt.

Ba người níu tay nhau, đi thò thẩn qua khu rừng bên cạnh đường.

Lão Bì còn đang nhìn trừng trừng vào cặp đùi trắng ngọc ngà kia, gã đàn ông bỗng quay lại trừng mắt nhìn y một cái, ánh mắt như một lưỡi đao sắc bén, nhìn lão Bì muốn rùng cả mình lên.

Cô gái có cặp đùi đẹp thì quay đầu lại nhìn y cười một cái, cười cho y muốn mềm cả người ra.

Đúng lúc bọn họ vừa biến vào trong khu rừng, hai bên đường bỗng xuất hiện hơn ba mươi người mặc áo đen.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 05

Đánh nhau ban đêm

Sói đêm đã đến.

Chỉ ở trong bóng tối mới chịu xuất hiện, dù là người hay dã thú, đều có vẻ thần bí và đáng sợ.

Người chỉ ở trong bóng tối mới xuất hiện, ít nhiều gì cũng có chỗ muốn giấu diếm người khác.

Bọn họ mặc đồ đen, đi giày đen, che mặt bằng vải đen, mỗi người có một cặp mắt như sói, người nào cũng cử động rất nhanh nhẹn kiêu hãnh.

Nhưng người đi cuối cùng lại là một người bị thọt chân.

Y cử động rất vụng về, đi đứng rất chậm chạp, nhưng y vừa bước ra, giống y như một cây đao vừa tuốt vỏ, tự nhiên mà đem theo một luồng sát khí.

Tiểu Mã dẫn đầu, Thường Vô Ý đoạn hậu, vòng vây đã bắt đầu nhỏ lại.

Chị em Tăng Trân, Tăng Châu đã nắm lấy chuôi kiếm.

Cặp mắt của lão Bì loạn chuyển, làm như muốn mở đường thoát thân.

Gã thọt chân từ từ bước lại, ho khẽ hai tiếng, mọi người ngỡ là y đang tính nói gì.

Nào ngờ y ho lên hai tiếng, bao nhiêu các thức các dạng vũ khí ám khí, bay ào ào như mưa lại chỗ bọn Tiểu Mã. Có đao, có kiếm, có thương, có luyện tử thương, có liên châu tiễn, thậm chí còn có mê hồn hương.

Các thứ vũ khí hạ tam lam trong giang hồ, trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó đều đã xuất hiện cả ra.

Mỗi thứ vũ khí hay ám khí đều nhắm vào chỗ yếu hại, nếu trúng phải, không chết cũng bị tàn phế.

May mà trong bọn, không có cao thủ nhiều lắm.

Chị em họ Tăng vung kiếm lên tấn công, bàn tay trắng nuốt như ngọc của Hương Hương cũng rút từ eo lưng ra một thanh nhuyễn đao dài một trượng bảy tám thước.

Hai người dùng mê hồ hương đã bị Tiểu Mã nhảy lại trước, hai nắm tay đâm bể mũi cả hai.

Thường Lục Bì thân hình phiêu hốt như quỷ mị, người nào đụng phải y lập tức bị ngã gục xuống.

Có điều các thức các dạng vũ khí ám khí cứ tiếp tục như nước triều đập vào, đợt này tới đợt khác.

Lưỡi kiếm đầy những máu tươi, dưới ánh trăng, lấp loáng sáng rực.

Bọn họ rốt cuộc chỉ là những cô bé, bàn tay đã từ từ mềm nhũn, đã bắt đầu thở hổn hển.

Lão Bì thì đang la ó không ngừng, không biết là đã bị thương gì hay chưa.

Tiểu Mã và Trương Lung Tử đã xông lại đứng trước chiếc kiệu của bệnh nhân và Lam Lan.

Mấy gã đại hán khiêng kiệu tay vung thiết bổng, tuy đánh vỡ đầu hết mấy người, rốt cuộc chính mình cũng bị đánh ngã.

Trương Lung Tử nói:

- Cầm tặc phải cầm đầu xỏ trước!

Cây đao hình dạng quái lạ của y, quả thật rất giống đồ nghề làm da thuộc.

Y đánh nhát đao tà tà qua, một cánh tay đã bị rụng xuống đất.

Tiểu Mã nói:

- Người muốn ta đối phó với gã thọt chân trước?

Trương Lung Tử gật gật đầu.

Gã thọt chân này giờ đang đứng ngoài thông tay nhìn, bỗng ho lên hai tiếng:

- Lui.

Y vừa nói lui xong, những người áo đen còn chưa ngã lập tức thoái vào trong bóng đêm.

Gã áo đen thọt chân đã đi mất từ lâu.

Chiến trường này giờ còn đang đầy những máu me xương thịt tan nát, bỗng biến thành yên lặng như tờ.

Nếu không có những người chết hay bị thương nằm dưới đất, chẳng ai tin có chuyện gì vừa mới xảy ra.

Hương Hương và chị em họ Tăng ngồi phệt ra, ngồi ngay trên vũng máu, thở hổn hển không ngớt.

Lão Bì hình như cả người đã mềm ra như sợi bún, lão nằm ỳ ra luôn chẳng thèm ngồi dậy.

Chỉ nghe Lam Lan trong kiệu nói ra:

- Bọn họ đã đi hết?

Tiểu Mã nói:

- Ừ.

Lam Lan hỏi:

- Chúng ta bị thương mấy người?

Thường Vô Ý nói:

- Ba người.

Người bị thương là hai gã khiêng kiệu và Tăng Trân, lão Bì tuy la lớn nhất, nhưng chẳng có tí thương tích gì trên người.

Lam Lan nói:

- Chỗ tôi có thuốc chữa thương, đưa giùm cho bọn họ.

Cô thò bàn tay từ trong màn cửa ra, trên tay có một cái bình bằng ngọc.

Bàn tay cô còn trắng hơn cả ngọc.

Tiểu Mã đưa tay đón lấy, bàn tay cô bỗng nắm tay y bóp nhẹ. Dù có ngàn lời vạn lời cũng không sánh được cái nắm tay nhẹ nhàng đó.

Trong lòng y bỗng dâng lên một thứ cảm tình thật vi diệu, bao nhiêu gian khổ và nguy hiểm, hình như cũng đã được đền bù.

Hình như cô cũng hiểu được y đang nghĩ gì.

Cô chỉ dịu dàng nói:

- Anh cảm ơn bạn bè anh dùm em.

Cô không cảm ơn y.

Cô chỉ bắt quá nhờ y cảm ơn bạn bè của y dùm.

Bởi vì không cần phải nói tiếng cảm ơn với y, hai người đã coi như là một. Tiểu Mã tiếp lấy bình ngọc, trong lòng bỗng tràn đầy yêu thương.

... Một kẻ lãng tử không nơi nương tựa, chỉ cần được một chút xúu chân tình, là vĩnh viễn không bao giờ quên.

Nhưng trời đất đang đượm đầy vẻ bi thương và thê thảm.

Một vầng trăng tròn mà chưa hẳn tròn lăm treo lơ lửng trên trời cao, ánh trăng chiếu vàng vọt trên bãi chiến trường đầy những máu me.

Hương Hương thở phào ra nói:

- Bất kể ra sao, chúng ta cũng đã đuổi bọn họ đi hết rồi.

Trương Lung Tử nói:

- E rằng chưa chắc đâu.

Hương Hương biến sắc hỏi:

- Chưa chắc? Không lẽ bọn họ còn trở lại nữa?

Trương Lung Tử không trả lời.

Y hy vọng bọn họ quả thật đã thoái lui, rất tiếc y biết sói đêm không phải là thứ dễ dàng bị đuổi đi như thế.

Thường Vô Ý thần tình cũng rất nặng nề, y nói:

- Băng bó thương tích xong, lập tức xông về phía trước.

Tăng Trân nói:

- Chúng ta cũng nên nghỉ ngơi một lát rồi đi.

Thường Vô Ý nói:

- Cô muốn chết, cứ việc một mình chết.

Tăng Trân câm miệng.

Hai gã khiêng kiệu đang giúp nhau băng bó thương tích, một người trong bọn nói:

- Lão Ngưu thương tích nặng lắm, dù có đi được, cũng không cách nào khiêng kiệu được.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Người không có bệnh không nhất định phải cần ngõi kiệu.

Lam Lan nói:

- Nhất định phải ngõi.

Thường Vô Ý hỏi:

- Cô không có chân?

Lam Lan nói:

- Có.

Thường Vô Ý hỏi:

- Vậy sao cô không đi bộ?

Lam Lan nói:

- Bởi vì dù tôi xuống đi bộ, chiếc kiệu này cũng không thể bỏ lại.

Thường Vô Ý không nói gì nữa.

Y đã hiểu ra, chiếc kiệu này có thứ đồ nhất định phải mang theo.

Tiểu Mã nói:

- Thật ra đây cũng chẳng phải là một vấn đề, chỉ cần là người, nhất định sẽ biết khiêng kiệu.

Lão Bì lập tức giành nói trước:

- Ta không biết.

Tiểu Mã nói:

- Người học được mà.

Lão Bì nói:

- Sau này ta sẽ học.

Tiểu Mã nói:

- Không cần phải chờ sau này, ngay bây giờ người học được rồi, không những vậy ta còn bảo đảm người học là biết ngay.

Lão Bì nhảy căng lên, la lớn:

- Không lẽ người bắt ta khiêng kiệu?

Tiểu Mã hỏi:

- Người không khiêng còn ai khiêng?

Lão Bì nhìn y, nhìn Trương Lung Tử, rồi nhìn nhìn Hương Hương và chị em họ Tăng.

Còn Thường Vô Ý thì ngay cả nhìn y cũng không dám nhìn.

Y đã thấy y chẳng chỉ huy được ai trong những người đó, vì vậy người khiêng kiệu chỉ còn là y.

Chuyện gì không sửa đổi được, còn muốn ráng sửa cho được, chỉ có kẻ ngốc mới đi làm.

Lão Bì không phải là kẻ ngốc.

Y lập tức đứng dậy, cười nói:

- Được, người bảo ra khiêng, ta sẽ khiêng, ai bảo mình là bạn bè nhỉ?

Tiểu Mã cũng bật cười nói:

- Có lúc ta thấy con người của người thật là thông minh mà cũng thật là dễ thương.

Lão Bì nói:

- Chỉ tiếc người là đàn ông, nếu không...

Câu nói ấy y không nói được hết.

Y không phải là kẻ ngốc, nhưng hiện tại y sợ quá muốn ngốc cả người ra!

Từ trong bóng tối lại có một đám người mặc đồ đen bước ra, lần này nhân số còn nhiều hơn lần trước.

Gã thọt chân cũng đã xuất hiện, đứng ở gốc cây cổ thụ ở tít đằng xa.

Trương Lung Tử lớn tiếng nói:

- Tại hạ là Trương Loan Dao, tính ra cũng là người cùng một đường, các hạ...

Gã áo đen thọt chân hình như cũng là kẻ điếc, chẳng nghe y nói gì, chỉ ho lên hai tiếng.

Tiếng ho vừa vang lên, bao nhiêu thứ vũ khí ám khí đều bay lại cùng một lượt.

Lần này, vũ khí và ám khí càng nhiều, xuất thủ càng hiểm độc, trong bọn đã có thêm nhiều cao thủ.

Thường Vô Ý cười nhạt một tiếng, bỗng rút từ trong người ra một thanh kiếm.

Một thanh nhuyễn kiếm.

Tuy là nhuyễn kiếm, y đưa lên vẫy một cái, lập tức đứng thẳng ra, tinh quang chói lọi, hàn khí bức lên mi mắt.

Y không có ý định dùng thanh nhuyễn kiếm, y cũng không muốn ai thấy nó.

Nhưng hiện tại, y đã quyết tâm hạ sát thủ!

Trận chiến này dĩ nhiên càng hung hiểm càng thảm liệt.

Chị em nhà họ Tăng kiếm pháp tuy hiểm độc lão luyện, nhưng hai người đều đã bị thương tích đầy mình.

Lão Bì cũng bị ăn một nhát đao, nhát đao chém vào sau lưng y, máu chảy đầm đìa, thương tích thật không nhẹ, không thấy y la hét gì nữa.

Thanh loan đao của Trương Lung Tử chém ngang, lại chém xéo, nhát nào chém ra, lập tức máu đổ.

Có điều thanh kiếm của Thường Vô Ý lại càng dễ sợ.

Những người áo đen gặp phải y, đao kiếm quyền cước dĩ nhiên chẳng có tí công hiệu gì, nhưng có lúc tự nhiên lăn đùng ra.

Lúc lăn ra, trên người không thấy có thương tích gì, chỉ có một điểm màu đỏ ở huyệt mi tâm.

Chẳng ai thấy ám khí bay từ đâu lại.

Cái thứ ám khí Đoạt Mệnh Truy Hồn đó, hình như là từ bóng tối âm u, từ địa ngục bay lại.

Gã thọt chân đứng xa xa nhìn, cho đến lúc hai tên thuộc hạ dũng mãnh nhất của gã cũng bị chết không rõ ràng vì thứ ám khí đó, gã mới vẫy tay hô khẽ:

- Lui.

Sói đêm lập tức lại biến vào màn đêm, ánh trăng càng lạnh lẽo, xác chết trên mặt đất càng nhiều.

Lần này Lam Lan không còn hỏi bên mình bị thương bao nhiêu người.

Chính cô cũng đã xuống kiệu. Lúc này cô ngồi trong kiệu nhìn ra, đã biết người của mình không còn ai không bị thương.

Bọn họ sử dụng toàn là những chiêu thức liều mạng, sói đêm cũng có người không dám liều mạng.

Chỉ có Thường Vô Ý còn đang đứng thẳng người ở đó, y phục trên người tuy nhiên đầm đầy những máu, nhưng không phải là máu của y.

Lúc bọn sói đêm rút lui rồi, thanh kiếm trên tay của y cũng không còn thấy đâu.

Hương Hương tựa người vào chiếc kiệu, ánh mắt đầy vẻ kỳ quái, ngập ngừng hỏi:

- Bọn... bọn họ còn lại nữa không?

Cô nói chưa hết câu, người cô đã ngã xuống.

Trương Lung Tử lập tức xông lại, đưa một tay đỡ lấy cô, còn tay kia bắt mạch.

Thường Vô Ý nói:

- Cô ta không chết đâu, chỉ bất quá trúng phải mê hồn hương.

Trương Lung Tử thở phào một tiếng nói:

- Lúc này rõ ràng thấy Tiểu Mã đánh tên đầu tiên là kẻ dùng mê hồn hương, còn đập tan nát cái ông thối, tại sao cô ta còn bị mê đảo vậy?

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Sao người không hỏi thử cô ta xem?

Dĩ nhiên Trương Lung Tử chẳng thể nào hỏi được.

Hương Hương không những đã mê man, mà ngay cả gương mặt đã biến thành xám xịt.

Gương mặt của Trương Lung Tử cũng khó coi vô cùng, y nhin không nổi lại hỏi:

- Có ai biết cô ta trúng phải thứ mê hồn hương gì không?

(Thiếu mất hai trang ở đây) Bọn họ đi được một khoảng xa.

... Đi xa, nhưng lại không thoát nổi bóng tối.

Màn đêm vẫn buông trùm.

Tiểu Mã vác chiếc kiệu đi nhanh như bay, Lam Lan này giờ vẫn đi theo bên cạnh y.

Không những đi theo y, còn đang nhìn y, ánh mắt đầy vẻ tôn kính và ái luyến.

Trương Lung Tử chỉ quan tâm có một người, cứ một lát lại đến gần kiệu thăm hỏi Hương Hương ra sao.

Hương Hương vẫn còn chưa ra sao cả.

Bệnh nhân ngồi chiếc kiệu bên kia đã hết ho, hình như y đã ngủ mất.

Lam Lan nói nhỏ:

- Xem kiệu này chắc bọn họ không còn lại nữa đâu.

Tiểu Mã nói:

- Ừ.

Lam Lan nói:

- Nhưng chúng ta cũng phải tìm nơi nào nghỉ ngơi chút xíu, nếu không mọi người chẳng còn ai chịu nổi nữa.

Cô bỗng nhoẻn miệng cười nói:

- Dĩ nhiên là trừ anh ra, này giờ anh làm như mình là người bằng sắt thép vậy.

Tiểu Mã đang chùi mồ hôi.

Y chẳng phải là người làm bằng sắt thép.

Chính y cũng biết, sớm muộn gì mình cũng sẽ có lúc ngã gục xuống.

Nhưng y không nói, cũng không thể nói.

Lam Lan ngần ngừ một lúc, bỗng hỏi y:

- Nếu em gả cho anh, anh có chịu không?

Tiểu Mã câm miệng.

Lam Lan nói:

- Không lẽ anh còn nghĩ tới cô ấy? Cô ấy là một người như thế nào?

Tiểu Mã biến sắc.

Không phải hoàn toàn bởi vì những lời cô vừa nói, mà còn vì lý do khác, y vừa thấy một người.

Y lại thấy gã áo đen thọt chân.

Con đường núi gập ghềnh trước mặt, có một tảng đá thật cao.

Gã áo đen thọt chân đứng trên tảng đá đó, cặp mắt gã lấp loáng trong bóng đêm.

Thường Vô Ý ở phía sau kiệu đã xông lại, y hạ giọng nói:

- Xông qua, hay dừng lại?

Tiểu Mã đặt chiếc kiệu xuống.

Tảng đá phía trước mặt chắn ngay giữa đường chỗ hiểm yếu nhất, một người đứng chắn ở đó thôi, bọn họ đã khó mà qua được.

Huống gì, phía sau tảng đá, còn không biết bao nhiêu người đang núp ở đó.

Tăng Trân nói:

- Tôi chỉ muốn làm thật cái tên vương bát đản đó!

Tăng Châu nói:

- Người còn làm gì được sao?

Tăng Trân trả lời rất sẵn sàng:

- Được!

Tăng Châu nói:

- Chúng ta có xông lại không?

Tăng Trân nói:

- Đi!

Hai chị em bỗng từ hai bên kiệu xông lại, kiếm đã tuốt trần trên tay.

Người trẻ tuổi chẳng bao giờ sợ chết.

Bọn họ không những trẻ, mà còn con nít nữa.

Con nít lại càng không sợ chết.

Hai đứa con nít, hai thanh kiếm, đang tính xông qua tảng đá, làm thật gã áo đen thọt chân.

Người khác muốn kéo hai cô lại cũng đã quá muộn.

Gã áo đen thọt chân chắp hai tay sau lưng, đứng trên tảng đá cười nhạt.

Tăng Trân nói:

- Chúng ta chặt hẳn ra, xem hẳn còn cười không cho biết.

Tăng Châu nói:

- Hẳn cười còn khó coi hơn cả vệt, ta thà chết còn hơn nhìn hẳn cười.

Các cô mà bị chết, dĩ nhiên là chẳng còn thấy gì.

Các cô làm vậy có khác gì đi nạp mạng đâu.

Các cô rõ ràng là đi nạp mạng.

Gã áo đen thọt chân tuy chưa xuất thủ, nhưng xem thần tình, khí thế của y, bất cứ ai cũng phải nhận ra, y là một tay cao thủ, không những vậy, còn là cao thủ trong các cao thủ.

Y đứng trên tảng đá chỗ hiểm yếu nhất, không những vậy còn đứng trên nhìn xuống.

Phía sau tảng đá nhất định còn có thủ hạ của y.

Các cô còn chưa kịp xông lên, chỉ nghe xẹt một tiếng, một bóng người từ bên cạnh các cô vụt qua, rồi đứng sững lại.

Các cô còn chưa kịp thấy rõ ràng người đó là ai, đã đụng vào người y.

Người đó chẳng quay đầu lại.

Nhưng chị em họ Tăng đã thấy sau lưng của y, chỉ cần nhìn sau lưng của y, ai ai cũng nhận được ra được đó là người nào.

Y là người rất ốm, ốm nhách, cái lưng hơi có tý khòm khòm, nhưng cái eo thì rất thẳng.

Cánh tay y rất dài, thông xuống không chừng tới đầu gối.

Bất kể sau lưng y có chuyện gì xảy ra, y rất ít khi quay đầu lại.

Người này chính là Thường Vô Ý.

Tăng Châu la om sòm lên:

- Người tính làm gì thế?

Tăng Trân nói:

- Người có chứng tật gì không vậy?

Thường Vô Ý không nói gì, cũng không quay đầu lại.

Y đang nhìn lom lom vào gã áo đen thọt chân đứng trên tảng đá.

Gã áo đen thọt chân còn đang cười nhạt, y bỗng hỏi:

- Người nhất định có chứng tật gì.

Thường Vô Ý không mở miệng.

Gã áo đen nói:

- Người cứu bọn họ, bọn họ lại đi chửi người, người không có chứng tật gì, có ai lại đi làm chuyện như vậy?

Thường Vô Ý không mở miệng.

Gã áo đen nói:

- Thật ra người cứu hay không cứu họ cũng vậy thôi, các người chắc chắn là chết cả bọn rồi.

Thường Vô Ý bỗng nói:

- Người có tay, tại sao không xuống đây động thủ với ta?

Gã áo đen nói:

- Bởi vì ta chẳng phải làm vậy.

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, trong bóng tối bỗng hiện ra một trăm gã áo đen... không một trăm, thì cũng đến bảy tám chục.

Gã áo đen thọt chân nói:

- Thanh kiếm của người rất nhanh.

Thường Vô Ý lại từ chối mở miệng.

Gã áo đen thọt chân nói:

- Không những vậy người còn có thanh kiếm rất tốt.

Thường Vô Ý không phủ nhận.

Bất kỳ ai cũng không thể không thừa nhận, thanh kiếm ấy quả thật là một thanh kiếm tốt rất khó gặp.

Gã áo đen thọt chân nói:

- Hai nắm tay của gã khiên kiệu kia cũng là một song quyền đầu tốt lắm.

Quyền đầu của Tiểu Mã không tốt.

Quyền đầu của Tiểu Mã thích đánh đập người khác quá, nhất là thích đâm vào mũi người ta, cái thói quen đó không tốt.

Nhưng quyền đầu của y quả thật quá nhanh, quá cứng.

Gã áo đen thọt chân nói:

- Nhưng các huynh đệ của ta, còn muốn thử lại quyền đầu và khoái kiếm của các người.

Y lại đang ho lên.

Tiếng ho đó dĩ nhiên là không giống tiếng ho của bệnh nhân trong kiệu.

Nghe tiếng ho của y, chị em họ Tăng lập tức biến hẳn sắc mặt.

Tuy các cô không sợ chết, nhưng hai trận chiến ác liệt lúc này, các cô còn chưa quên.

Ít ra hiện tại còn chưa quên nổi.

Tiếng ho vừa vang lên, chính là ám hiệu của trận chiến thứ ba sắp sửa khai màn.

Trận này dĩ nhiên sẽ còn hung hiểm, còn khốc liệt hơn nữa.

Sau trận chiến này, còn bao nhiêu người sống sót?

Không ngờ chính đang lúc y vừa ho lên, xa xa bỗng nghe có tiếng gà gáy.

Gã áo đen thọt chân thần tình biến đổi, y vẫy mạnh tay, bọn sói đêm đang chuẩn bị tính xông lại, động tác lập tức khựng lại.

Dưới dãy núi xa xa đã thấy có sương mù từ từ bốc lên.

Trong chỗ mây mù mê mạn đó, bỗng nghe có một thứ âm nhạc kỳ dị vang lên, tiết phách nhanh rõ mà kích liệt, đầy những nhiệt tình như lửa.

Bất cứ người nào tâm tình dù đang chán nản tới đâu, nghe thấy tiếng nhạc đó đều không khỏi phấn chấn tinh thần.

Gã áo đen thọt chân trên tảng đá chẳng còn thấy đâu.

Sói đêm lại biến vào trong bóng đêm.

Bốn bề gà gáy om sòm, bình minh đã gần tới, nhưng xem ra màn đêm vẫn còn tối mịt.

Bình minh hôm nay tại sao lại đặc biệt đến sớm hơn mọi bữa?

Tiếng nhạc còn đang tiếp tục.

Tiểu Mã buông bàn tay đang nắm chặt ra, mới phát giác rằng lòng bàn tay mình đầy cả mồ hôi.

Lam Lan thở phào ra một hơi thật dài.

Bất kể ra sao, một đêm gian khổ vất vả, xem ra cũng đã qua rồi.

Gương mặt của Thường Vô Ý tuy vẫn không một chút biểu tình, đồng tử đang thu nhỏ lại cũng đã từ từ giãn ra.

Y rốt cuộc quay đầu lại, lập tức phát hiện ra chị em họ Tăng đang nhìn y lom lom với cặp mắt sáng rực.

Tấm khăn che mặt của các cô đã bị rút ra từ hồi nào.

Thương tích trên mặt các cô còn chưa lành, nhưng cặp mắt mỹ lệ đang đượm đầy nhu tình và cảm kích.

Hai người bỗng xông lại hai bên Thường Vô Ý, mỗi người mỗi bên, hôn vào má y một cái.

Tăng Trân nói:

- Thì ra ông không phải là người xấu.

Tăng Châu nói:

- Ông cũng không phải là người gổ.

Thường Vô Ý rốt cuộc cũng có biểu tình trên gương mặt, chẳng ai biết được đó là thứ biểu tình gì.

Tiểu Mã bật cười.

Lam Lan cũng bật cười.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt đầy nhu tình mật ý.

Sinh mạng rốt cuộc vẫn là một thứ gì rất quý giá.

Kiếp người rốt cuộc cũng đầy những tình cảm ấm áp và yêu thương.

Tiểu Mã nói:

- Mặt của y tuy lạnh lùng, trái tim lại nóng.

Lam Lan nhìn y, ánh mắt lại càng thêm nhu mì, cô nói:

- Hình như anh cũng không khác y nhiều cho lắm.

Thường Vô Ý bỗng lạnh lùng nói:

- Mọi người chẳng có ai chết, chẳng có ai cụt chân, tại sao còn không đi về phía trước?

Tăng Trân nhoẻn miệng cười nói:

- Bây giờ ông ta có hung dữ đến bao nhiêu, tôi cũng chẳng sợ.

Tăng Châu nói:

- Bởi vì bây giờ chúng ta đã biết, ông ta làm điệu bộ hung dữ như vậy, chẳng qua là cố ý làm cho người ta xem thôi.

Tuy các cô hạ thấp giọng xuống, còn cố tình nói vừa đủ cho Thường Vô Ý nghe.

Đợi Thường Vô Ý nghe xong, các cô đã chạy mất ra xa xa.

Tiểu Mã cười lớn, vác chiếc kiệu lên, y vừa nhấc chiếc kiệu lên, tiếng cười bỗng ngừng bật lại.

Y bỗng phát hiện ra có ba cặp mắt đang ở trong bóng tối đang nhìn trừng trừng vào mình.

Ba cặp mắt như sói, sắc bén, phảng phất còn đượm đầy vẻ dục vọng một cách lạ kỳ.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 06

Ác chiến

Có sinh mệnh là có dục vọng.

Nhưng dục vọng cũng có nhiều loại, có thứ dục vọng làm con người thăng hoa, có thứ dục vọng lại làm con người bị hủy diệt.

Cái thứ dục vọng trong ba cặp mắt ấy, chính là thứ làm cho con người bị hủy diệt.

Không những hủy diệt người khác, mà còn hủy diệt chính mình!

Con người tại sao lại muốn đi hủy diệt chính mình?

Có phải bọn họ đã đánh mất chính mình chăng?

Tiểu Mã đã nhìn ra họ chính là ba người lúc nãy đã đi ngang qua con đường trước mặt bọn họ.

Gã thanh niên tóc dài áo quần lôi thôi lệch thếch.

Cặp đùi dài răn chắc mỹ lệ.

... Tại sao bọn họ đi rồi còn trở lại?

Tiểu Mã cố ý không nhìn bọn họ. Thật ra, trong bụng y cũng không phải là không muốn nhìn nhìn cặp đùi để coi đó.

Nhưng y có thể khống chế được chính mình.

Qua một lần kinh nghiệm đầy những thống khổ và dẫn vật trong tình cảm, y đã không còn là gã thiếu niên dễ bị xung động, bất cố nhất thiết nữa.

Nhưng cô gái có cặp đùi đẹp còn đang nhìn y, cô ta bỗng lớn tiếng gọi:

- Ê!

Tiểu Mã nhin không nổi hỏi:

- Cô đang gọi ai?

Cô gái có cặp đùi đẹp nói:

- Anh!

Tiểu Mã nói:

- Tôi không biết cô.

Cô gái có cặp đùi đẹp nói:

- Tại sao tôi nhất định phải biết anh rồi mới gọi?

Tiểu Mã ngẩn người ra.

Không ai sinh ra là đã quen biết nhau. Cô ta nói thế, không phải là không có đạo lý.

Cô gái có cặp đùi đẹp lại gọi:

- Ê!

Tiểu Mã nói:

- Tôi không phải tên Ê.

Cô gái có cặp đùi đẹp lại gọi:

- Anh tên gì?

Tiểu Mã nói:

- Người khác ai cũng gọi tôi là Tiểu Mã.

Cô gái có cặp đùi đẹp lại gọi:

- Tôi lại thích gọi anh là Ê, chỉ cần anh biết tôi đang gọi anh là được rồi.

Tiểu Mã lại dần mặt ra.

Người và người xưng hô với nhau, vốn không có quy luật, nếu đã có người gọi được y là tiên sinh, công tử, các hạ, thì tại sao cô ta không gọi y được là Ê?

Tuy cô gái này có tư tưởng và hành vi rất quá khích, nhưng cô không giống những người khác, hình như cô có cái lối của riêng cô.

Cô gái có cặp đùi đẹp lại gọi:

- Ê!

Tiểu Mã lần này đáp lại:

- Cô gọi tôi có chuyện gì?

Cô gái có cặp đùi đẹp nói:

- Gọi anh đi với tôi.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao muốn tôi đi với cô?

Cô gái có cặp đùi đẹp nói:

- Bởi vì tôi thích anh.

Câu nói ấy lại càng làm người ta giật mình.

Tiểu Mã tuy là người trước giờ khoát đạt, nghĩ gì nói đó, nhưng ngay cả y cũng không ngờ cô nói ra câu đó.

Lam Lan bỗng nói:

- Y không đi được với cô.

Cô gái có cặp đùi đẹp nói:

- Tại sao?

Lam Lan nói:

- Bởi vì ta cũng thích y, còn thích hơn cô thích.

Câu nói ấy cũng làm cho người ta giật mình. Những lời đối thoại đó thường thường có thể làm người ta xúm lại đánh nhau.

Nào ngờ cô gái có cặp đùi đẹp cảm thấy câu nói ấy rất có lý, còn hỏi ngược lại:

- Y đi chắc chị đau lòng lắm phải không?

Lam Lan nói:

- Nhất định sẽ đau lòng muốn chết.

Cô gái có cặp đùi đẹp thở ra nói:

- Đau lòng không tốt, tôi không thích làm người khác đau lòng.

Lam Lan nói:

- Vậy thì cô đi thôi.

Cô gái có cặp đùi đẹp nói:

- Chị và anh ấy cùng đi với chúng tôi.

Lam Lan hỏi:

- Tại sao lại đi theo cô?

Cô gái có cặp đùi đẹp nói:

- Bởi vì chỗ chúng tôi ở là một nơi rất khoái lạc, đến đó, các người nhất định sẽ khoái lạc vô cùng.

Gã thiếu niên tóc dài mở miệng nói:

- Nơi chúng tôi chỉ có vui cười, không có câu thúc, chỉ có âm nhạc, không có...

Tiểu Mã bỗng ngắt lời của y:

- Âm nhạc?

Âm nhạc từ đâu xa lắm vẫn còn tiếp tục văng lại.

Tiểu Mã hỏi:

- Đây là âm nhạc của các người sao?

Gã thiếu niên tóc dài nói:

- Sáng sớm tế lễ nhất định phải có âm nhạc.

Lễ và nhạc vốn không thể tách rời.

Tiểu Mã nổi tính hiếu kỳ lên, lại hỏi:

- Các người tế gì vậy?

Gã thiếu niên tóc dài nói:

- Mặt trời.

Tiểu Mã hỏi:

- Trời còn đang tối, ở đâu ra mặt trời?

Gã thiếu niên tóc dài nói:

- Hôm nay chúng ta làm lễ có hơi sớm hơn bình thường một tý.

Gã thiếu niên tóc dài cười lên một tiếng, vỗ vào đầu của cô gái có cặp đùi đẹp nói:

- Bởi vì cô ta thích người.

Tiểu Mã lập tức hiểu ngay.

Âm nhạc tế lễ của bọn họ trỗi lên, là biểu hiệu cho trời vừa sáng.

Bọn sói đêm giống như là âm hồn, đêm vừa hết là bọn họ cũng đều biến đi.

Lam Lan giành nói:

- Cho là cô cứu chúng ta kỳ này, y cũng không thể theo cô.

Cô gái có cặp đùi đẹp nói:

- Còn chị thì sao?

Lam Lan nói:

- Nơi đây không có ai đi theo cô.

Cô gái có cặp đùi đẹp nói:

- Tôi không thích ép ai cả, nhưng nếu các người lại, bất cứ ai tôi cũng hoan nghênh.

Giọng nói của cô đầy vẻ dụ hoặc:

- Các người chỉ việc đi theo tiếng nhạc, là tìm ra được chúng ta, tìm được những khoái lạc bình sinh các người chưa từng bao giờ hưởng thụ, tôi bảo đảm các người sẽ không hối hận đâu.

Cô quay người lại, chỗ xẻ trên váy hở ra, bày nguyên cặp đùi dài mỹ lệ của cô.

Cặp mắt của lão Bì muốn nổ ra, ngay cả tròng mắt cũng muốn rớt luôn xuống đất.

Còn một cô gái nữa thì bước lại trước mặt chị em Tăng Trân Tăng Châu.

Nãy giờ cô ta vẫn đang nhìn hai chị em.

Ánh mắt của cô hình như có ma lực làm cho người ta không thể kháng cự được, chị em họ Tăng bị cô nhìn mê mẩn tâm thần.

Lúc cô bước lại trước mặt hai chị em, hai người ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích tí nào, cô bèn ôm lấy hai người, ghé tai vào nói mấy câu.

Bàn tay cô vỗ nhẹ lên eo lưng của hai chị em.

Ánh mắt của hai chị em họ Tăng trở nên mơ màng, mi mắt khép lại, cho đến khi cô gái ấy đi rồi vẫn còn chưa tỉnh lại.

Hiện tại ba người đó đã đi lâu lắm rồi, Lam Lan mới thở nhẹ ra một hơi nói:

- Hai cô con gái ấy quả thật là ma nữ.

Tiểu Mã bật cười nói:

- Còn cô thì sao?

Lam Lan không để ý tới y, cô quay qua hỏi chị em họ Tăng:

- Cô ta nói gì với các người?

Tăng Trân đỏ mặt nói:

- Cậ.. Cô ta hỏi chúng tôi có phải là xử nữ không?

Bọn họ dĩ nhiên còn là xử nữ.

Lam Lan hỏi:

- Cô ta còn nói gì nữa?

Tăng Trân càng đỏ mặt thêm, ấp úng không nói được thêm gì cả.

Lam Lan còn tính ép hai cô nói, bệnh nhân trong kiệu lại bắt đầu ho lên không ngớt.

Lần này y ho thật gắt, có những thứ bệnh hay phát tác kịch liệt trước và sau bình minh.

Ánh mắt của Lam Lan lập tức chuyển thành quan hoài và lo lắng:

- Bất kể ra sao, hiện tại chúng ta cũng có thể tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi một chút.

Cô đang nhìn Thường Vô Ý.

Thường Vô Ý cũng không phản đối, y cũng nhận ra những người này cần phải được nghỉ ngơi.

Nhưng ở một nơi núi non trên Lang Sơn như thế này, chỗ nào bọn họ có thể nghỉ ngơi được?

Nơi đây cơ hồ không có tắc đất nào là chỗ an toàn.

Lam Lan quay qua Trương Lung Tử hỏi:

- Ông đã từng qua Lang Sơn?

Trương Lung Tử gật gật đầu.

Lâu lắm rồi y đã từng qua đây, lúc đó, trên núi vẫn còn chưa có nhiều sói quá như vậy, vì vậy y còn sống sót xuống núi.

Lam Lan nói:

- Người trên núi tuy biến đổi, địa thế trên núi chắc là không chứ.

Trương Lung Tử thừa nhận.

Lam Lan nói:

- Nếu vậy, ông phải biết chỗ nào cho chúng ta tạm nghỉ ngơi một lát.

Trương Lung Tử nói:

- Tôi đang suy nghĩ.

Y đang suy nghĩ này giờ, nghĩ đến rất nhiều chỗ, chỉ tiếc là y không chắc được chỗ nào.

Bỗng nghe có một người nói:

- Các vị bất tất phải nghỉ ngơi, nghĩ cho lắm cũng không ra. Nhưng tôi có thể dẫn các vị đi.

Trăng sao đã lợt lạt, phía Đông đã dần dần hiện ra một khoảng trăng đục.

Người này trong tay cầm đèn, đi phăng phăng từ sau tảng đá ra.

Quần áo và điệu bộ của y giống như một người làm ăn, cũng chính là người đầu tiên lộ vẻ bình thường nhất mà bọn họ đã gặp từ lúc lên Lang Sơn tới giờ.

Y xem ra rất hòa khí mà cũng rất khách khí.

Tiểu Mã hỏi:

- Người là ai?

Người này cười cười nói:

- Xin các vị yên tâm, tôi chỉ bất quá là một người làm ăn, không phải sói.

Tiểu Mã hỏi:

- Lang Sơn cũng có người làm ăn sao?

Người làm ăn nói:

- Chỉ có một mình tôi.

Y lại cười rồi giải thích:

- Bởi vì chỉ có một mình tôi cho nên tôi mới còn sống nhằn đây.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Người làm ăn nói:

- Bởi vì tôi có thể làm ăn đủ các thức các dạng với các sói đại gia, nếu không có tôi đây, bọn họ sẽ có rất nhiều chuyện không được tiện lợi cho lắm.

Y lại giải thích:

- Các vị sói đại gia ấy chỉ biết giết người cướp của, không biết làm ăn.

Tiểu Mã hỏi:

- Người làm ăn ra sao?

Người làm ăn nói:

- Chuyện gì tôi cũng làm ăn được, tôi giúp bọn họ giấu của, giúp bọn họ bán ra, tôi còn giúp bọn họ tìm đàn bà.

Tiểu Mã bật cười nói:

- Chuyện đó quả thật quan trọng lắm.

Người làm ăn cười nói:

- Còn quan trọng hơn cả chuyện gì khác.

Tiểu Mã hỏi:

- Vì vậy bọn họ không nỡ giết người đi?

Người làm ăn cười nói:

- Bọn họ giết tôi, như giết một con kiến, giết con kiến thì được lợi gì đâu?

Tiểu Mã nói:

- Không có lợi gì cả.

Người làm ăn nói:

- Vì vậy mấy năm nay tôi rất bình an.

Tiểu Mã hỏi:

- Người tính đưa chúng ta đi đâu?

Người làm ăn nói:

- Thái Bình khách sạn.

Tiểu Mã hỏi:

- Lang Sơn cũng có khách sạn sao?

Người làm ăn nói:

- Chỉ có mỗi một chỗ đó.

Tiểu Mã hỏi:

- Khách sạn này ai mở ra?

Người làm ăn nói:

- Tôi mở đây.

Tiểu Mã hỏi:

- Chỗ của người thái bình thật sao?

Người làm ăn nói:

- Chỉ cần bước vào trong khách sạn của tôi, tôi sẽ bảo đảm các vị thái bình vô sự.

Tiểu Mã hỏi:

- Người có chắc ăn không đấy?

Người làm ăn nói:

- Đây là tôi và họ đã có quy ước rất hãn hòi, ngay cả Châu Ngũ thái gia cũng đã bằng lòng.

Bất cứ ai cũng biết Châu Ngũ thái gia nói ra là mệnh lệnh, không ai dám vi phạm mệnh lệnh của ông ta.

Trước đây không có ai, sau này cũng vẫn không có ai.

Người làm ăn nói:

- Châu Ngũ thái gia có lúc cũng nhờ tôi làm vài chuyện nhỏ, không những vậy lão nhân gia cũng biết, những người muốn qua Lang Sơn nhất định phải có chuyện gấp, chẳng ai muốn ở chỗ tôi cả đời.

Tiểu Mã hỏi:

- Vì vậy bọn họ còn có bao nhiêu cơ hội.

Người làm ăn nói:

- Bởi vậy bọn họ cho tôi làm ăn một chút, bởi vì đối với bọn họ, điều đó không có gì đáng kể.

Tiểu Mã nói:

- Được, chuyện làm ăn của người như thế là xong rồi đó.

Người làm ăn nói:

- Hiện tại còn chưa xong.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn chưa xong?

Người làm ăn cười nói:

- Không dám giấu các vị, chúng tôi ở đó chỉ đón tiếp có một hạng người, tôi còn phải xem các vị có phải là hạng người đó hay không.

Tiểu Mã hỏi:

- Hạng người gì?

Người làm ăn nói:

- Hạng người có tiền, rất có tiền.

Y lại cười rồi giải thích:

- Bởi vì ở đó thứ gì cũng mắc hơn một chút.

Tiểu Mã hỏi:

- Mắc hơn bao nhiêu?

Người làm ăn nói:

- Có người nói, chỗ của tôi ngay cả ly rượu cũng mắc hơn bên ngoài tới ba chục lần. Thật ra bọn họ đổ oan cho tôi.

Tiểu Mã hỏi:

- Mắc hơn bao nhiêu?

Người làm ăn nói:

- Chỉ có hai mươi tám lần.

Tiểu Mã bật cười.

Lam Lan cũng bật cười.

Người làm ăn nhìn nhìn bọn họ hỏi:

- Thế không biết các vị rốt cuộc thuộc vào hạng người nào?

Lam Lan nói:

- Thuộc hạng có tiền, rất có tiền.

Cô tùy tiện móc trong người ra một tờ ngân phiếu, trị giá một vạn lượng bạc, cô tùy tiện đưa cho người làm ăn, làm như chỉ đưa cho y một tờ giấy rách.

Tiểu Mã hỏi:

- Bao nhiêu đó đã đủ cho chúng ta ở nửa ngày chưa?

Một vạn lượng đã quá đủ để mua một toà nhà to lớn, ở trong đó năm ba trăm ngày cũng không có tý vấn đề.

Nhưng người làm ăn lại nói:

- Chỉ cần các vị ăn uống đại khái tý đỉnh, không chùng cũng được.

Tiểu Mã cười lớn:

- Hiện tại ta mới tin rằng người quả thật là người, không phải là sói.

Người làm ăn hỏi:

- Tại sao?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì chỉ có người mới nuốt người kiểu đó.

Thái Bình khách sạn quả thật rất có vẻ là một cái khách sạn.

Chỉ bất quá có vẻ vậy thôi.

Chỗ giống nhất là tấm biển để trước cửa, trên đó có đề bốn chữ lớn Thái Bình khách sạn.

Trừ điểm đó ra, chỗ nào khác có vẻ không giống lắm.

Chỗ không giống nhất là phòng ngủ.

Một dãy phòng xiêu vẹo, chỉ có một gã cùi lở làm việc ở đó.

Người làm ăn nói:

- Đây là con tôi.

Dù là cùi lở, con mình cũng cứ là tốt.

Người làm ăn nói:

- Bà vợ tôi đã bị tôi đuổi đi mất rồi. Bà vợ tôi không phải là thứ tốt lành gì cho lắm.

Bà vợ nào cũng chỉ là thứ tốt lành của người khác.

Người làm ăn nói:

- Ở đây chúng tôi có tám phòng, còn có một phòng ăn lớn.

Phòng ăn quả thật không nhỏ lắm, ít ra so với cái phòng ngủ co rút như đậu hủ khô còn lớn hơn tý xíu.

Người làm ăn nói:

- Cơm nước của chúng tôi là thứ thượng hảo hạng, vì vậy lúc nào cũng có khách.

Đây cũng là lời nói thật.

Hiện tại trời còn chưa sáng hẳn, nơi đây đã có khách rồi.

Chỉ có một người.

Một lão già vừa ốm yếu vừa khô khan, mặc một chiếc cẩm bào bằng lụa.

Hiện tại chỉ mới tháng chín, trời còn đang rất nóng.

Lão ta mặc một chiếc cẩm bào, không những vậy còn mặc cẩm bào ngồi uống rượu, và đã uống đâu được năm ba cân rượu rồi.

Nhưng mặt lão chẳng thấy có một giọt mồ hôi.

Gương mặt lão đang sáng rực lên.

Sáng vì lửa trong chiếc dọc tẩu!

Một cây dọc tẩu dài năm thước, so với cánh tay con nít còn muốn lớn hơn, bất cứ ai nhìn qua cũng biết nó làm bằng sắt ròng.

Đầu dọc tẩu càng đáng sợ, trong đó tiêm vào không phải là nửa cân thì cũng là sáu lạng thuốc.

Cứ theo Trương Lung Tử ngồi suy tính, cây dọc tẩu ít nhất cũng nặng hơn năm chục cân, còn Tiểu Mã thì chừng tám chín chục cân.

Cây dọc tẩu nặng như vậy, lại được một lão già ốm yếu khô khan cầm trong tay, như cầm một cọng cỏ khô.

Gương mặt sáng rực của lão tuy vàng khè ốm nhách, nhưng lại đầy khí phách oai nghiêm không tả được.

Lão ta ngồi tùy tiện ngay ra đó, khí phách trông đã rất lớn lao, rất ít người nào có thể sánh kịp.

... Bốc Chiến!

Một con sói già nhất trên Lang Sơn!

Mọi người ai ai cũng đều nhận ra lão ta là ai, cặp mắt loang loáng của lão đang nhìn lom lom vào đám người đó, lão bỗng hỏi:

- Ai là người đã giết Thiết Tam Giác?

- Ta!

Chữ đó không phải là một người nói ra, Tiểu Mã và Thường Vô Ý cùng giành nhau lãnh.

Bọn họ nhìn ra, lão sói già này lại đây để thanh toán một món nợ, họ cũng nhận ra kiếm pháp của chị em họ Tăng không địch nổi với cây dục tẩu kia.

Bốc Chiến đang cười nhạt.

Tiểu Mã giành nói:

- Ta giết không chỉ có một mình Thiết Tam Giác, người muốn thanh toán món nợ này, cứ việc lại tìm ta.

Bốc Chiến nói:

- Ta có nghe nói về người.

Tiểu Mã nói:

- Ta tên là Tiểu Mã.

Bốc Chiến lạnh lùng nói:

- Người không phải ngựa, người là con lừa.

Tiểu Mã cũng đang cười nhạt.

Bốc Chiến nói:

- Chỉ có lừa mới làm chuyện ngu xuẩn như vậy, muốn giành nợ nần người khác vào phần mình.

Lão không đợi Tiểu Mã mở miệng, lại nói tiếp:

- Người sử dụng quyền đầu, Thiết Tam Giác bị chết dưới lưỡi kiếm.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng ta...

Bốc Chiến lại ngắt lời y:

- Y muốn làm thịt các người, dĩ nhiên các người chỉ còn nước làm thịt y, đây vốn là chuyện công bằng.

Tiểu Mã nói:

- Không ngờ con người của người cũng nói đến hai chữ công bằng.

Bốc Chiến nói:

- Món nợ này vốn chẳng phải có gì để thanh toán, chỉ bất quá...

Bàn tay lão nắm chặt lại:

- Chỉ bất quá y chết cực kỳ thê thảm, lão già ta đây thật tình nhin không nổi muốn xem, hạng người nào đã sử thứ kiếm pháp âm hiểm độc ác ấy!

Thường Vô Ý câm miệng lại, nhưng y rút kiếm ra.

Một thanh nhuyễn kiếm tinh quang sáng rực, hàn khí bức người, y lắc một cái, thanh kiếm đã đuối thẳng ra.

Bốc Chiến nói:

- Hảo kiếm!

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Vốn là thanh hảo kiếm!

Bốc Chiến nói:

- Tốt! Ta chờ ngươi.

Thường Vô Ý hỏi:

- Chờ ta?

Bốc Chiến nói:

- Chờ người ngủ một giấc, đợi người đi.

Thường Vô Ý nói:

- Ngươi khỏi phải chờ.

Bốc Chiến nói:

- Nơi đây không phải là chỗ giết người.

Thường Vô Ý nói:

- Bây giờ ta có thể đi ra ngoài với ngươi.

Bốc Chiến nhìn y lom lom, bỗng đứng thẳng người dậy, bước những bước lớn ra khỏi cửa.

Thường Vô Ý đã đứng ngoài cửa chờ lão.

Chị em họ Tăng còn đang mơ mơ màng màng, chuyện này hình như không dính dáng gì tới các cô.

Lam Lan hạ giọng hỏi:

- Anh xem y có sao không?

Tiểu Mã nắm chặt hai nắm tay, y ngậm miệng lại.

Trận chiến này, người nào thắng người nào thua, y hoàn toàn không biết được.

Người làm ăn nói:

- Không sao cả, có chỗ hay.

Tiểu Mã nhìn y lom lom hỏi:

- Chỗ nào hay?

Người làm ăn nói:

- Y chết chắc rồi, ít một người đi, các vị sẽ uống thêm được vài ly rượu.

Sương mù buổi sáng sớm dày đặc, ngay cả gió núi cũng thôi không tan đi.

Chiếc áo cấm bào của Bốc Chiến bị gió thổi bay lên, người của lão đứng sừng sững như hòn núi nhỏ.

Hai bàn chân của lão đứng không ra chữ đinh hay chữ bát, lão tùy tùy tiện tiện đứng đó, mà khí thế đã vô cùng hung mãnh.

Chỉ có tay hảo thủ thân trải trăm trận, giết người vô kể, mới có được cái khí thế như vậy.

Thường Vô Ý cũng không động đậy.

Đối phương còn chưa cử động, y nhất định không thể cử động trước.

Bốc Chiến lại đưa dọc tẩu lên, hít một hơi thật dài, thuốc trong dọc tẩu lại cháy hồng lên.

Lão lạnh lùng đưa mắt nhìn Thường Vô Ý nói:

- Ta nhìn ra được người là kẻ có hạng lắm.

Thường Vô Ý không phủ nhận.

Bốc Chiến nói:

- Vì vậy chắc người cũng nhận ra, thứ thuốc trong dọc tẩu của ta, cũng là một thứ ám khí.

Thường Vô Ý nhận ra.

Thứ thuốc nóng hổi cháy như than hồng kia, thật tình còn đáng sợ hơn các thứ ám khí bá đạo nào khác.

Bốc Chiến nói:

- Ta xuất thủ nhất định không dung tình, người cũng hết sức của người, dùng những chiêu kiếm pháp hiểm độc ấy ra.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Ta sẽ xử ra cho người xem.

Bốc Chiến nói:

- Nếu ta chết dưới lưỡi kiếm của người, những bọn đồ tử đồ tôn của ta sẽ không lại tìm người làm phiền.

Thường Vô Ý nói:

- Tốt lắm.

Bốc Chiến cười nhạt nói:

- Dù người có lột da ta, ta cũng không oán trách gì người.

Thường Vô Ý nói:

- Da của người có thể để yên đó!

Bốc Chiến hỏi:

- Thế nào?

Thường Vô Ý nói:

- Bởi vì da của người không dày.

Y lột da, nhưng y chỉ lột một thứ da. Da những người mặt dày!

Bốc Chiến lại nhìn y một hồi thật lâu, nói:

- Tốt lắm!

Tốt lắm!

Đây là hai tiếng cuối cùng bọn họ nói với nhau.

Chính trong khoảnh khắc đó, cây dọc tấu dài năm thước một tấc, nặng năm mươi một cân đã vung ngang ra.

Dọc tấu là thứ binh khí thường thường dùng để điểm huyết, đã huyết, chiêu thức không khác lắm với chiêu thức điểm huyết của phán quan bút.

Nhưng cây dọc tấu của lão vừa thi triển ra, không những có oai lực của trường thương đại kích, còn có trộn lẫn chiêu thức của những thứ binh khí như thiết quải, kim thiết tiên, cự thạch.

Những tàn thuốc trong dọc tẩu tùy thời tùy lúc có thể bay ra, ánh lửa trong đầu dọc tẩu cũng làm hoa mắt địch thủ.

Tiểu Mã đang than thở trong bụng.

Chính y cũng chưa thấy cái thứ ngoại môn binh khí nào bá đạo như vậy, thật tình y đang lo dùm cho Thường Vô Ý.

Hiện tại Bốc Chiến đã công ra mười tám chiêu, nhưng Thường Vô Ý còn chưa phản công lấy một chiêu.

Cây dọc tẩu tuy chưa dính vào người y điểm nào, nhưng tình cảnh như vậy chẳng tốt gì cho y.

Kiểm pháp của y vốn chuyên về đường tấn công, tuyệt không lưu tình, bây giờ y đã bị dồn vào thế không thể nào xuất thủ được.

Một thanh nhuyễn kiếm vừa nhẹ vừa hẹp, muốn đánh vào trong những chiêu thức bá đạo như vậy, thật tình không phải là chuyện dễ dàng.

Bỗng nhiên, phùng lên một tiếng, một đám tro thuốc rực lửa tùy theo chiêu thức Thái Sơn Áp Đỉnh của cây dọc tẩu, bắn lại người Thường Vô Ý.

Thường Vô Ý hình như đã bị dồn vào trong chỗ bí, thanh kiếm của y hình như đã không có cách nào đánh ra.

Nào ngờ chính tại lúc đó, y lại xuất thủ.

Thanh kiếm của y bỗng biến thành mềm mại như tơ, lưỡi kiếm đang thẳng bỗng bỗng biến thành vô số vòng tròn.

Vòng tròn lấp lánh, từng vòng từng vòng cuốn lại, tro thuốc lập tức bị tắt ngấm.

Lại nghe ting lên một tiếng, kiếm quang đụng vào dọc tẩu, đốm lửa bay tứ tung, lưỡi kiếm lại thẳng ra đội ngược về lại.

Tiểu Mã lập tức hiểu ý của y.

Y nhất định phải chờ Bốc Chiến dồn mình vào chỗ chết rồi mới xuất thủ.

Cao thủ đánh nhau, có lúc cũng như hai đạo quân đối diện nhau, phải đặt mình vào trong chỗ chết để sống lại.

Bởi vì thế lực của đối phương mạnh hơn mình, khí thế mạnh hơn mình, y chỉ còn có mỗi cách đó.

Tiểu Mã trong lòng rất bội phục.

Y bỗng phát hiện ra, hai năm qua, không những Thường Vô Ý có thêm thanh kiếm tốt, kiếm pháp của y còn tăng tiến lên rất nhiều.

Kiểm chiêu chân chính cao minh, không phải ở trên thanh kiếm, mà là ở trong lòng.

Nhát kiếm đó không dùng thế để thắng, mà là dùng xảo để thắng! Không dùng sức để thắng, mà dùng trí để thắng.

Y đã thắng!

Lưỡi kiếm dội ra, nương theo dọc tấu lướt tới.

Bốc Chiến tung người lên lộn một vòng, ống tay áo bay phần phật, cây dọc tấu nặng năm mươi cân không còn trong tay lão.

Lão không thể không buông tay ra.

Nếu không buông ra, lưỡi kiếm sẽ tước đứt bàn tay của lão.

Nhưng cao thủ đánh nhau, ngay cả binh khí còn bị rút khỏi tay, đây là một chuyện kỳ sĩ đại nhục trong đời.

Bốc Chiến hạ người xuống rồi, gương mặt đã biến không còn ra hình dạng. Ngay cả cái khí thế hùng dũng lúc nãy cũng đã biến đâu mất.

Thường Vô Ý đã dấu thanh kiếm vào eo lưng, kiếm đã bỏ vào trong vỏ.

Bốc Chiến bỗng gằn giọng nói:

- Rút thanh kiếm của ngươi ra lại!

Thường Vô Ý lạnh lùng hỏi:

- Ngươi còn muốn đánh nữa sao?

Bốc Chiến nói:

- Kiếm là để giết người, không đánh cũng giết người được.

Thường Vô Ý nói:

- Ta đã nói rồi, ngươi có thể giữ lại lớp da trên mặt, người chết rồi, làm gì còn có da để lại?

Bàn tay của Bốc Chiến tuy đang nắm chặt lại, nhưng đã không ngớt run rẩy, lão ta bỗng biến ra già lão và suy nhược.

Lão ta chỉ còn nước bỏ đi.

Tuy lão muốn chết, quả thật lão thà chết dưới lưỡi kiếm của Thường Vô Ý còn hơn, khổ nỗi Thường Vô Ý đã tra kiếm vào vỏ.

Chết, rốt cuộc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy lão đã là một người già, không còn bao nhiêu sinh mệnh thừa lại, nhưng cũng chính vì lão là một người già, lão mới hiểu sinh mệnh trân quý bao nhiêu.

Sương mù đã tan dần, thân hình của Bốc Chiến đã biến vào trong sương mù, cây dọc tẩu còn đang nằm trên mặt đất, trong đầu dọc tẩu lửa đã tắt ngấm.

Ánh mắt của Lam Lan đang sáng rực lên:

- Lần này lão đi rồi, nhất định sẽ không trở lại.

Tiểu Mã nói:

- Không những lão không trở lại, đồ tử đồ tôn gì của lão cũng sẽ không lại.

Bọn họ đều thấy được lão sói già ấy không những có cốt đầu, mà cốt đầu còn cứng rắn lắm.

Người làm ăn đứng bên cạnh bọn họ bỗng cười nói:

- Hiện tại tuy người không ít đi, các vị vẫn còn có thể uống thêm được vài ly.

Tiểu Mã cố ý hỏi:

- Tại sao?

Người làm ăn cười và nói:

- Bởi vì kiếm pháp của vị đại gia này, tôi rất lấy làm bội phục.

Bỗng nghe sau lưng có một người nói:

- Tôi cũng bội phục lắm.

Bọn họ quay đầu lại, mới phát hiện ra, trong phòng lại có thêm một người nữa, một vị quân tử mặc nho y đội mũ cao, tay đang phe phẩy một cái quạt.

Sói quân tử rốt cuộc cũng đã đến.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 07

Nghi vấn trùng trùng

Mười ba thàng chín, sáng sớm.

Trời có sương mù.

Trong phòng ăn của khách sạn Thái Bình, xem ra hình như quả thật có thái bình.

Mọi người đang yên yên ổn ổn ngồi đó, dáng điệu đều có vẻ rất khách khí.

Nhất là sói quân tử lại càng khách khí.

Người không khách khí nhất là Tiểu Mã, cặp mắt đang lom lom nhìn y, nắm tay tùy lúc chuẩn bị đâm một cái ra.

Ôn Lương Ngọc hình như không thấy, y mỉm cười nói:

- Đêm qua các vị khổ cực quá.

Tiểu Mã nói:

- Hừ!

Lam Lan nhoèn miệng cười nói:

- Khổ tuy là có khổ chút đỉnh, hiện giờ mọi người xem ra cũng có được tý thái bình.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Đặng lão bản!

Người làm ăn vội vã chạy lại, cười và lả nói:

- Có tiểu nhân đây.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Đi làm tý điểm tâm trước, rồi hâm chút rượu, tất cả đều tính vào sổ của ta.

Đặng lão bản nói:

- Vâng!

Tiểu Mã bỗng cười nhạt, nói:

- Đặng lão bản tuy đã có chuyện làm ăn rồi, nhưng người không làm ăn gì với bọn ta, hà tất phải đi mời khách trước?

Ôn Lương Ngọc cười nói:

- Làm ăn là làm ăn, mời khách là mời khách, tại sao lại nói lẫn lộn vào với nhau?

Tiểu Mã nói:

- Dù chuyện làm ăn không xong, người cũng cứ mời khách?

Ôn Lương Ngọc nói:

- Các vị ở xa lại, tại hạ ít nhiều cũng phải tận tình địa chủ chứ.

Tiểu Mã nói:

- Được, đem ly lớn lại đây!

Lam Lan dịu dàng nói:

- Cả đêm anh chưa ngủ, trong bụng lại chẳng có gì, tốt nhất là uống ít một chút.

Tiểu Mã nói:

- Không uống chùa không uống, uống chết thì thôi!

Ôn Lương Ngọc vỗ tay cười nói:

- Phải vậy chứ, hiện tại nếu không uống thêm chút xú, đợi đến lúc không còn quyền đầu, uống rượu không được tiện nghi lắm.

Tiểu Mã nói:

- Người muốn song quyền đầu của ta thật sao?

Ôn Lương Ngọc mỉm cười.

Tiểu Mã nói:

- Được, ta cho người!

Y vừa chưa nói hết, năm tay của y đã dấm ra.

Quyền đầu của y không những chính xác, mà còn rất nhanh.

Nào ngờ Ôn Lương Ngọc hình như đã tính đúng y sẽ làm vậy, thân hình y lăn qua một cái, vừa người vừa ghé lăn ra ngoài tám chín thước.

Y chẳng tức giận gì, còn mỉm cười nói:

- Rượu còn chưa uống, không lẽ các hạ đã say rồi sao?

Lam Lan nói:

- Y chưa say.

Ôn Lương Ngọc không phản đối, cũng chẳng cãi cọ, y nói:

- Không chừng y chỉ bất quá là trời sinh thích đánh đập người thế thôi.

Lam Lan cười cười, cười rất mê người, cô nói:

- Ông lại sai rồi.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Sao?

Lam Lan nói:

- Y chẳng phải thích đánh đập ai, những người nơi đây e rằng người nào cũng muốn đánh đập ông một trận!

Thường Vô Ý nói:

- Nhưng ta thì không.

Lam Lan hỏi:

- Ông thật tình không muốn?

Thường Vô Ý nói:

- Ta chỉ muốn lột da của hắn ra thôi!

Ôn Lương Ngọc cũng chẳng tức giận, cũng còn mỉm cười hỏi:

- Nghe nói lệnh đệ thương thế rất nặng?

Lam Lan nói:

- Ừ.

Ôn Lương Ngọc hỏi:

- Lệnh đệ có phải thật là em ruột của cô nương không?

Lam Lan nói:

- Ừ.

Ôn Lương Ngọc hỏi:

- Còn vị Mã công tử này cũng thế?

Lam Lan lắc đầu.

Ôn Lương Ngọc hỏi:

- Nếu vậy, cái mạng của lệnh đệ, còn sánh không được với song quyền đầu của y sao?

Lam Lan nói:

- Chỉ tiếc là song quyền đầu nằm trên người của y.

Ôn Lương Ngọc cười cười nói:

- Cô nương nói vậy, không khỏi có vẻ khiêm nhượng quá.

Lam Lan hỏi:

- Tại sao?

Ôn Lương Ngọc nói:

- Công phu ám khí của cô nương tinh tuyệt, tại hạ bình sinh chưa gặp qua bao giờ!

Y nói huych tẹt ra bí mật, Lam Lan vẫn không biến sắc mặt, cô nói:

- Các hạ quả thật có nhãn lực.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Các vị tiểu muội muội bên cạnh cô nương, cũng đều là những tay cao thủ trong người đầy tuyệt kỹ, nếu muốn song quyền đầu, chỉ bất quá như thò tay vào túi lấy đồ thể thôi.

Lam Lan cũng cười cười nói:

- Nếu hiện tại chúng tôi muốn cặp quyền đầu của ông, có phải là cũng như thò tay vào túi lấy đồ không?

Ôn Lương Ngọc cười có vẻ rất thiếu tự nhiên, y nói:

- Xem ra cái chuyện làm ăn này của tại hạ không xong lắm rồi.

Lam Lan hững hờ nói:

- Hình như là vậy.

Ôn Lương Ngọc hỏi:

- Không biết chừng nào cô nương sẽ rời khỏi nơi đây?

Lam Lan nói:

- Chúng tôi cũng chẳng phải ở đây cả đời, sớm muộn gì cũng sẽ đi.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Tốt lắm, tại hạ xin cáo từ.

Y đứng dậy ôm quyền thi lễ, xòe cây quạt, đi phăng phăng ra ngoài.

Tiểu Mã bỗng hét lên một câu:

- Chờ một chút!

Y vừa hét xong, người của y đã đứng chặn trước cửa lớn.

Ôn Lương Ngọc thần sắc vẫn không thay đổi, y hỏi:

- Các hạ còn có gì dạy bảo?

Tiểu Mã nói:

- Người còn có một chuyện chưa làm.

Ôn Lương Ngọc hỏi:

- Chuyện gì?

Tiểu Mã nói:

- Trả tiền!

Ôn Lương Ngọc bật cười.

Tiểu Mã nói:

- Làm ăn là làm ăn, mời khách là mời khách, câu đó chính người đã nói ra đấy thôi.

Ôn Lương Ngọc không hề phủ nhận.

Tiểu Mã nói:

- Bất kể lời nói của người có giữ được hay không, người không trả tiền, đừng hòng bước ra khỏi cửa.

Ôn Lương Ngọc lập tức xếp quạt lại, đi thư thả về chỗ ngồi, chầm chậm ngồi xuống, y nhả nha nói:

- Ta chỉ hy vọng người hiểu rõ một vài chuyện.

Tiểu Mã đang đứng nghe.

Ôn Lương Ngọc nói:

- Ta ngủ đầy đủ, các người chưa có thì giờ nghỉ ngơi, ta rất nhiều thì giờ, các người thì muốn vội vã qua núi. Chúng ta cứ thế mà giăng co, đối với các người không có lợi.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Nơi đây vốn là khách sạn Thái Bình, không ai được xuất thủ đả thương người. Các người mà phá quy luật ở đây, trên Lang Sơn sẽ chẳng để các người một chỗ dung thân.

Mặt mày của Tiểu Mã đã tức giận quá hoá ra đỏ gay.

Y tức giận bởi vì y biết Ôn Lương Ngọc không phải đang dọa nạt.

Đây là sự thật.

Trương Lung Tử nói:

- Người thật tình không mời khách nữa sao?

Ôn Lương Ngọc nói:

- Hiện tại các vị không còn là khách của ta, tại sao ta còn mời khách gì nữa?

Trương Lung Tử nói:

- Được, người không mời, ta mời!

Ôn Lương Ngọc cười lớn, chiếc quạt phiến vẩy mạnh, gió thổi rào rào vào mặt, chẳng ai còn mở được mắt ra.

Đợi đến lúc mọi người mở mắt ra rồi, y chẳng còn thấy đâu.

Lam Lan nhìn không nổi thở ra nói:

- Hảo công phu.

Đặng lão bản cười nói:

- Cô nương quả có nhãn lực, trừ Châu Ngũ thái gia ra, trên Lang Sơn y là người công phu giỏi nhất!

Lam Lan hỏi:

- Người đã gặp qua Châu Ngũ thái gia?

Đặng lão bản nói:

- Dĩ nhiên là gặp qua.

Lam Lan hỏi:

- Phải thế nào mới gặp được ông ta?

Đặng lão bản ngần ngừ một lúc, hỏi ngược lại:

- Cô nương muốn gặp ông ta?

Lam Lan nói:

- Nghe nói ông ta là một người rất siêu quần, không những vậy, nói một lời là ngàn vàng, vì vậy tôi đang tính...

Ánh mắt cô sáng rực:

- Nếu chúng tôi gặp được ông ta, nếu ông ta đồng ý cho chúng tôi đi, nhất định sẽ không còn ai ngăn ngại chúng tôi. Nếu chúng tôi muốn qua núi bình yên, không chừng đây mới là cách tốt nhất!

Đặng lão bản cười nói:

- Cách đó quả thật tốt lắm, chỉ có một điểm có thể sai.

Lam Lan hỏi:

- Điểm nào?

Đặng lão bản nói:

- Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp ông ta, trên Lang Sơn nhiều nhất chỉ bất quá có năm sáu người biết ông ta ở đâu.

Lam Lan hỏi:

- Ông cũng không biết?

Đặng lão bản cười vả lả nói:

- Tôi là người làm ăn, tôi chỉ biết làm ăn thôi.

Rượu thịt đã dọn ra.

Một đĩa rau trộn, vài trái trứng chiên, mấy miếng bánh ráng thường ngày, một đĩa thịt bò xào, một đĩa đậu xanh xào, thêm vào một nửa bình rượu.

Đặng lão bản cười nói:

- Bữa nay tôi đặc biệt ưu đãi, chỉ tính có một ngàn năm trăm vạn lượng thôi.

Y cười rất khoan khoái.

Bởi vì y biết mình có tính tiền bao nhiêu, người khác cũng đành phải ráng mà chịu vậy.

Tiểu Mã nhìn nhìn Trương Lung Tử hỏi:

- Người phát tài hồi nào thế, tại sao lại đi mời khách?

Trương Lung Tử cười khố nói:

- Ta chỉ bất quá muốn đuổi cái gã tiểu tử đó đi cho khuất mắt.

Bởi vì y muốn mau mau có dịp đi săn sóc cho Hương Hương.

Tiểu Mã rốt cuộc cũng không nói gì nữa.

Tiểu Mã rất hiểu Trương Lung Tử, y không phải là người dễ dàng gì bị xúc cảm.

Hiện tại y đã già, nếu một người có tuổi, đi có tình ý gì với một cô gái còn trẻ, thông thường đều là chuyện rất nguy hiểm.

Nhưng Tiểu Mã không tính đi can thiệp vào chuyện đó.

Y vốn rất tôn trọng chuyện tình cảm riêng tư của người khác... bất cứ thứ tình cảm gì, chỉ cần là thật lòng, là đáng được tôn trọng.

Hương Hương đã được đem vào phòng, một căn phòng rách nát không lớn hơn chuồng một con bồ câu.

Cô còn chưa tỉnh lại.

Chị em họ Tăng đáng lý ra là người chiếu cố cho cô, nhưng chính bọn họ cũng đã đi ngủ mất.

Trương Lung Tử không ngủ, y vẫn còn ngồi bên đầu giường, yên lặng nhìn cô.

Bệnh nhân ngồi trong kiệu vẫn còn ngồi trong kiệu, bọn họ đưa chiếc kiệu thẳng vào trong phòng lớn nhất.

Theo Lam Lan nói:

- Em tôi không xuống kiệu được, y không ra được ngoài trời.

Trong phòng hình như không có gió.

Tiểu Mã vừa nằm xuống, đã nhảy bật dậy, y bỗng phát giác ra trong lòng mình có bao nhiêu tâm sự, phải tìm một người nói chuyện đỡ buồn.

Trương Lung Tử không hề có ý muốn nói chuyện với y tý nào.

Y đành phải đi tìm Thường Vô Ý.

Người khiêng kiệu ngủ phía sau nhà, vì vậy bọn họ mỗi người đều được ở một phòng.

Phòng gỗ xiêu vẹo cũ kỹ, trên giường để một tấm chăn lót cỏ.

Thường Vô Ý nằm trên giường, trừng mắt nhìn Tiểu Mã.

Bất kỳ ai cũng thấy ra, Tiểu Mã có chuyện muốn lại tìm y, nhưng người khác không mở miệng, y cũng nhất định không mở miệng.

Tiểu Mã ngần ngừ một hồi, ngồi xuống bên cạnh giường, rốt cuộc cũng nói:

- Lần này ta kéo người xuống vũng bùn.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Kéo người khác xuống bùn, vốn là bản lãnh lớn nhất của người.

Tiểu Mã cười khố nói:

- Ta biết người không trách gì ta, nhưng chính ta lại có chỗ hối hận đây!

Thường Vô Ý hỏi:

- Người cũng biết hối hận?

Tiểu Mã gật gật đầu, y thở ra nói:

- Bởi vì hiện giờ tuy ta lọt vào vũng bùn, nhưng ngay cả chính mình đang làm gì cũng không biết!

Thường Vô Ý nói:

- Chúng ta đang bảo vệ một người bệnh đi qua núi chữa bệnh.

Tiểu Mã nói:

- Người bệnh rốt cuộc là hạng người nào? Tại sao lại không chịu lộ mặt ra? Quả thật y không ra được ngoài trời chẳng? Hay là y chẳng thể thấy mặt người khác được?

Y lại thở ra một hơi nói:

- Hiện tại ngay cả chuyện y có bệnh hay không ta cũng còn đang nghi ngờ!

Thường Vô Ý nhìn y lom lom, lạnh lùng nói:

- Người biến thành ra đa nghi hồi nào thế?

Tiểu Mã nói:

- Mới biến tức thì.

Thường Vô Ý nói:

- Tức thì?

Tiểu Mã nói:

- Lúc này Bốc Chiến đang đánh nhau với người, ta thấy hình như sau kiệu có bóng người thoáng qua!

Thường Vô Ý nói:

- Bóng người như thế nào?

Tiểu Mã nói:

- Ta không thấy rõ lắm.

Thường Vô Ý nói:

- Y xông vào kiệu hay nhảy ra ngoài?

Tiểu Mã nói:

- Ta cũng không thấy rõ.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Người biến thành mù mắt lúc nào thế?

Tiểu Mã cười khổ nói:

- Cặp mắt của ta cũng không đến nỗi tệ hơn người, nhưng cái bóng ấy thoáng qua lẹ quá, còn lẹ hơn cả quỷ.

Thường Vô Ý nói:

- Không chừng người quả thật đã thấy quỷ.

Tiểu Mã nói:

- Vì vậy ta còn tính lại xem thử ra sao!

Thường Vô Ý nói:

- Người tính lại xem người trong kiệu rốt cuộc là một người như thế nào?

Tiểu Mã nói:

- Hiện tại mọi người ai ai cũng đã đi ngủ, chỉ có Lam Lan là có thể còn ở lại trong phòng.

Thường Vô Ý nói:

- Dù cô ta có ở trong đó, người cũng có cách kéo cô ta ra khỏi đó?

Tiểu Mã nói:

- Chúng ta thậm chí có thể làm kiểu Bá Vương, cứ mở đại chiếc kiệu ra xem rồi tính sau!

Thường Vô Ý nói:

- Người quả thật muốn lại đó?

Tiểu Mã nói:

- Không đi là con chó!

Thường Vô Ý bỗng nhảy ra khỏi giường, nói:

- Không đi là Vương bát đản.

Khách sạn Thái Bình tổng cộng có tám gian phòng, phòng lớn nhất ở mé đông, ba vách đều có cửa sổ.

Cửa sổ đều đóng kín mít, ngay cả một kẻ hở cũng bị người dùng giấy bịt kín từ bên trong.

Tiểu Mã đứng ngoài gõ nhẹ vào song cửa, bên trong chẳng có tí động tĩnh.

Thường Vô Ý đã tìm được một cây trúc, lấy nước thấm ướt, từ kẻ hở của cửa sổ thọc vào, mở then cửa bên trong.

Trước hết dùng nước làm ướt, rồi rọc giấy ra mới không làm thành tiếng động. Sau đó bọn họ mở then cửa sổ.

Đối với bọn họ, đây không phải là một chuyện gì khó khăn.

Bọn họ không phải là quân tử.

Trong phòng đã được dọn dẹp rất sạch sẽ, trên giường đã thay chăn nệm mới nguyên.

Nhưng trên giường không có người.

Lam Lan không ở đây, chỉ có chiếc kiệu đang để chính giữa phòng, trong kiệu cũng không có tiếng người.

Tiểu Mã và Thường Vô Ý nhìn nhau, hai người đồng thời xông lại, xuất thủ nhanh như điện, mở bật tấm màn ra.

Bàn tay của hai người biến thành lạnh băng như đá.

Trong kiểu trống rỗng, ngay cả một cái bóng người cũng không có.

Bọn họ đánh nhau cho khổ cực, cho đầm cả máu ra, liều mạng để bảo hộ một chiếc kiệu không.

... Nếu trong kiệu không lúc nào có người, tại sao lại có tiếng ho từ trong vọng ra?

... Nếu người trong kiệu quả thật có bệnh, bây giờ lại đi đâu mất?

Thường Vô Ý sa sầm nét mặt nói:

- Lúc này không phải người thấy quý gì cả.

Tiểu Mã nắm chặt hai tay, nói:

- Nhưng quả thật chúng ta có thấy một nữ quý!

Thường Vô Ý hỏi:

- Lam Lan?

Tiểu Mã nói:

- Không những cô ta là một nữ quý, cô ta còn là con hồ ly tinh!

Lần này Thường Vô Ý rất đồng ý với lời nói của y.

Tiểu Mã nói:

- Người xem cô ta làm vậy là có mục đích gì?

Thường Vô Ý nói:

- Ta không nhìn ra.

Tiểu Mã nói:

- Ta cũng không nhìn ra.

Thường Vô Ý nói:

- Vì vậy hiện tại chúng ta nên quay về phòng ngủ một giấc, làm bộ như không biết chuyện này.

Quý tộc cũng có lúc hiện hình ra.

Hồ ly tinh sớm muộn gì cũng có lúc lộ đuôi.

Bọn họ tìm mấy miếng giấy, bit lại chỗ lúc này đã rọc phá ra, rồi mới rón rén mở cửa ra ngoài.

Những chuyện này, bọn họ trước giờ làm rất cẩn thận, bọn họ không phải là quân tử, cũng không phải là người tốt.

Bên ngoài cũng im lặng như tờ, Tiểu Mã rón rén đi về phòng mình, vừa mở cửa, đã ngăn người ra đó.

Trong phòng y có người.

Tấm nệm rách rưới trên giường của y đã không biết được thay lại lúc nào, bằng một tấm chăn trắng trẻo sạch sẽ.

Lam Lan đang nằm trong tấm chăn đó, nhìn y.

Người của cô hiển nhiên đang trần truồng, bởi vì y phục của cô đều được xếp trên cái ghế đầu giường.

Tiểu Mã hình như không thấy trong phòng còn có một người như vậy, y đóng cửa lại rồi bắt đầu cởi áo quần ra.

Ánh mắt của Lam Lan lại càng say sưa, cô hỏi nhỏ:

- Nãy giờ anh đang đi đâu vậy?

Tiểu Mã nói:

- Tôi uống có hơi nhiều, vì vậy phải cho ra tý đĩnh.

Lam Lan nhoèn miệng cười nói:

- Bây giờ có thể cho ra thêm chút nữa đấy.

Tiểu Mã cố ý làm bộ không hiểu:

- Cô không ngủ trong phòng cô, lại phòng tôi làm gì vậy?

Lam Lan nói:

- Em ngủ một mình không được.

Tiểu Mã nói:

- Tôi ngủ được!

Lam Lan hỏi:

- Có phải anh đang tức giận gì? Anh đang giận ai vậy?

Tiểu Mã không mở miệng.

Lam Lan hỏi:

- Không lẽ anh cũng sợ Thường Lục Bì lột da anh sao?

Tiểu Mã không phủ nhận.

Lam Lan nói:

- Nhưng ông ta chỉ bắt quá không cho đàn ông đụng vào đàn bà, chứ không hề nói không cho đàn bà đụng vào đàn ông, vì vậy...

Cô cười càn mê hồn:

- Bây giờ em lại đụng vào anh đây.

Cô nói lại là lại, lại còn nhanh hơn gì, thân người mềm mại thơm tho của cô, bỗng nằm trong lòng Tiểu Mã hồi nào.

Cặp môi của cô hừng hực như lửa.

Tiểu Mã tính đẩy cô ra, nhưng y đổi ý... Bị người ta gạt không phải là một chuyện dễ chịu.

Đây không phải là một cách để trả thù sao.

Y báo thù rất mãnh liệt.

Đôi môi nóng bừng của Lam Lan bỗng biến thành lạnh băng, hơi thở hỗn hển đã biến thành rên rỉ.

Cô là một người đàn bà chân chính, một người đàn bà trong mộng tưởng của đàn ông.

Cô có tất cả điều kiện của một người đàn bà nên có, thậm chí còn đầy đủ hơn cả đàn ông mộng tưởng.

Đôi môi của cô nóng lên không biết bao nhiêu lần, lạnh đi không biết bao nhiêu lần.

Tiểu Mã rốt cuộc đã bắt đầu thở dốc.

Tiếng rên rỉ của cô cũng dần dần biến thành tiếng thở hỗn hển, cô vừa thở vừa nói:

- Thảo nào mà người ta nói anh là con lừa, anh quả là con lừa!

Đây là một câu nói thật thô tục, nhưng trong lúc này nói ra, lại làm cho người ta mê cả hồn.

Tiểu Mã đã mềm lòng.

... Ít ra cô chưa hề bán đứng y.

... Cô vốn có thể giao dịch làm ăn với sói quân tử.

... Nhiệt tình của cô đối với y không phải giả tạo.

Hiện tại y chỉ nghĩ đến những điểm tốt của cô.

Trong phòng yên lặng bình tĩnh, bao nhiêu khăn trương và khích động đã được tung mở ra, đây vốn là lúc trai gái dễ thông cảm với nhau nhất.

Y bỗng hỏi:

- Tại sao trong kiệu không có người?

Câu hỏi ấy vừa thốt ra, y đã cảm thấy hối hận, chỉ tiếc là lời đã thốt ra, không cách nào thu lại được.

Nhưng không ngờ rằng, Lam Lan không hề kinh ngạc, cô hỏi ngược lại:

- Có phải anh muốn xem nhị đệ của em ra thế nào không?

Tiểu Mã nói:

- Chỉ tiếc là tôi không thấy ai cả.

Lam Lan nói:

- Đấy bởi vì y không ở trong chiếc kiệu mà anh lại xem!

... Cô ta biết bọn họ lại xem thử?

Tiểu Mã hỏi:

- Y ở đâu?

Lam Lan nói:

- Y ở trong chiếc kiệu trong phòng của em, y bệnh nặng lắm, em không thể không cẩn thận chút xíu.

Tiểu Mã cười nhạt.

Lam Lan nói:

- Em cố ý để chiếc kiệu không ở trong phòng tốt nhất, đem kiệu của y vào phòng em, trước khi em lại đây, em đã kêu chị em Tăng Trân Tăng Châu giữ dùm.

Tiểu Mã cười nhạt.

Lam Lan hỏi:

- Anh không tin sao?

Tiểu Mã còn đang cười nhạt.

Lam Lan bỗng nhảy bật dậy, nói:

- Được, em đem anh lại gặp mặt y!

Bất kể cô là nữ quý, hay là hồ ly tinh, lần này quả thật cô không nói láo tý nào.

Phòng cô quả thật có một chiếc kiệu, trong kiệu có một người.

Cô nhẹ nhẹ kéo tấm màn lên, Tiểu Mã lập tức thấy người đó.

Hiện tại là tháng chín.

Trời tháng chín không lạnh lắm.

Nhưng trong kiệu chất đầy da hổ, dù trời có lạnh cách mấy, một người nằm trong đó bao nhiêu là da hổ, cũng phải nóng cả người lên.

Người này còn đang run lên vì lạnh.

Y vẫn còn trẻ, nhưng mặt y hoàn toàn không có một tý máu, cũng không có một giọt mồ hôi.

Y vẫn còn đang run rẩy không ngớt.

Y rất trẻ, nhưng đầu tóc lông mày lông mi đều đã bắt đầu rụng, hô hấp cũng nhẹ như tơ.

Bất cứ ai cũng đều nhận ra, bệnh tình của y quả thật rất nặng, rất trầm trọng.

Tiểu Mã cũng nhìn ra.

Vì vậy bây giờ trong lòng y đang cảm thấy, hình như giống như vừa vụng trộm với vợ bạn, mà người bạn đó vẫn còn xem y là một người bạn.

Tuy không hoàn toàn giống, nhưng ít nhất cũng có điểm giống giống.

Lam Lan nói:

- Đây là em của em, y tên là Lam Ký Vân.

Tiểu Mã nhìn gương mặt tiêu tụy trắng bệch của y, muốn cười cười với y, mà cười không nổi.

Lam Lan nói:

- Đây là Tiểu Mã, người đang liều mạng bảo vệ chị em mình qua Lang Sơn.

Lam Ký Vân nhìn Tiểu Mã, ánh mắt đầy vẻ cảm kích, y bỗng thò bàn tay ra nắm lấy bàn tay Tiểu Mã nói:

- Cảm ơn anh.

Giọng nói của y suy nhược như giấy tờ.

Bàn tay của y khô khan mà lạnh ngắt, còn hơn là bàn tay người chết.

Nắm lấy bàn tay đó, trong lòng Tiểu Mã rất băn khoăn khó chịu, ấp úng muốn nói vài câu an ủi, nhưng lại không nói được câu nào.

Người bệnh lại bắt đầu ho lên sù sụ, muốn ho cả ra nước mắt.

Tiểu Mã nhìn cũng muốn rơi nước mắt, rốt cuộc cũng ráng nói được một câu:

- Chú... chú保重 mình.

Người bệnh gượng cười, y cũng muốn nói, nhưng mi mắt ra chiều muốn nhắm lại.

Lam Lan nhè nhẹ đóng màn xuống, Tiểu Mã đã rón rén bước ra ngoài, y chỉ hận không kiếm đâu ra được cái hang nào để trốn vào trong đó.

Lúc Lam Lan bước ra, cặp mắt của y còn đang đỏ hoe, y bỗng nói:

- Tôi không phải là con lừa, tôi là con heo!

Lam Lan dịu dàng nói:

- Anh không phải gì cả.

Tiểu Mã nói:

- Tôi thật thế.

Lam Lan nhoẻn miệng cười nói:

- Anh không mập, tại sao lại là heo được?

Tiểu Mã nói:

- Tôi là con heo ốm!

Y đưa tay lên, hình như đã muốn tát cho mình hai bạt tai.

Lam Lan đã nắm lấy tay y, đưa mặt nép vào trong ngực y nói:

- Em biết anh đang nghĩ gì trong lòng, em cũng buồn lắm, nhưng...

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mặt y:

- Nhưng chỉ cần chúng mình bảo hộ y qua được núi, chúng mình...

Tiểu Mã ngắt lời cô, y lớn tiếng nói:

- Tôi mà làm không được chuyện đó, tôi đụng đầu vào tường chết ngay!

Lam Lan nhẹ nhàng mân mê bàn tay của y, cặp môi cũng đang hôn nhẹ lên mặt y.

Y bỗng phát hiện ra bàn tay của cô đang lạnh băng, đôi môi của cô cũng lạnh băng, không những vậy còn đang run rẩy.

Hiện tại chẳng phải là lúc động tình như lúc nãy, tại sao bàn tay đôi môi của cô lại lạnh ra thế?

Tiểu Mã hỏi:

- Cô còn đang giận sao?

Lam Lan nói:

- Ừ.

Tiểu Mã nói:

- Tôi...

Lam Lan nói:

- Không phải em đang giận anh.

Tiểu Mã hỏi:

- Thế thì cô đang giận ai?

Lam Lan nói:

- Em đã dặn bọn họ hai ba lần, nói bọn họ phòng thủ nơi đây, vậy mà bây giờ chẳng thấy bóng dáng bọn họ ở đâu.

Tiểu Mã bấy giờ mới nhớ ra chỉ có em của cô ở một mình trong phòng, chị em Tăng Trân Tăng Châu quả thật chẳng thấy bóng dáng ở đâu.

Thật tình bọn họ không nên bỏ đi như vậy.

Lam Lan nói:

- Dù bọn họ có chuyện gì khẩn cấp, cũng không nên cả hai người cùng đi.

Tiểu Mã nói:

- Không chừng bọn họ sẽ về ngay bây giờ.

Bọn họ không trở lại.

Lâu lắm, bọn họ vẫn còn không thấy bóng dáng đâu.

Không những tìm không ra bọn họ, ngay cả lão Bì cũng không thấy đâu

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Tường

HỒI 08

Mê đường lạc lối

Mười ba tháng chín, giữa trưa, trời đẹp, có lúc cũng nhiều mây.

Ánh mặt trời từ ngoài núi chiếu vào, chiếu qua song cửa, chiếu lên gương mặt lãnh đạm trắng bệch của Thường Vô Ý.

Trương Lung Tử đứng cạnh song cửa dần mặt ra, Tiểu Mã và Lam Lan ngồi trong phòng dần mặt ra.

Bọn họ đang chờ, chờ tin tức của lão Bì và chị em họ Tăng, ba người này vẫn còn chưa có một điểm tin tức.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Ta đã nói rồi, y không phải là con người.

Tiểu Mã cười khổ nói:

- Nhưng ta có thể bảo đảm rằng, chị em Tăng Trân Tăng Châu không phải bị y dụ đi đâu.

Thường Vô Ý cười nhạt hỏi:

- Không phải sao?

Tiểu Mã nói:

- Y chẳng có được bản lãnh như thế.

Y đứng lên, rồi lại ngồi xuống, y bỗng hỏi:

- Người còn nhớ cái cô gái có cặp đùi đẹp đấy không?

Dĩ nhiên là Thường Vô Ý còn nhớ.

Cặp đùi đẹp như thế không phải là lúc nào cũng gặp được, chỉ cần là đàn ông, dù không muốn nhìn cũng khó khăn lắm.

Tiểu Mã nói:

- Người còn nhớ cô ta nói gì không? Chỉ cần bọn ta đi tìm cô ta, cô ta có thể tùy thời tùy lúc hoan nghênh.

Cô ta đang nói câu đó, đuôi của cô lộ hoàn toàn hẳn ra ngoài, phảng phất cũng đang lộ vẻ hoan nghênh bọn họ.

Lam Lan thở ra nói:

- Cô gái đó thật là một ả ma nữ, tôi mà là đàn ông, không chừng tôi cũng nhịn không nổi đã đi tìm ả.

Bọn họ cũng còn nhớ ánh mắt của lão Bì nhìn đắm đắm vào cặp đùi của cô ta, cũng còn nhớ có một cô gái khác đã làm gì đó với chị em họ Tăng.

Các cô không thích dùng bạo lực, nhưng cái thứ dụ hoặc hoang dã sơ khai tà ác đó so với bạo lực còn đáng sợ hơn.

Tiểu Mã cũng đang than thở:

- Thật ra tôi cũng phải biết bọn họ chịu không nổi những thứ dụ hoặc như thế.

Thường Vô Ý nói:

- Ta chỉ biết một chuyện.

Tiểu Mã hỏi:

- Chuyện gì?

Thường Vô Ý nói:

- Thêm ba người bọn họ cũng không gọi là nhiều, ít đi ba người bọn họ cũng không gọi là ít.

Tiểu Mã hỏi:

- Không lẽ người chuẩn bị bỏ mặc bọn họ đi sao?

Thường Vô Ý hỏi lại:

- Không lẽ người tính đi tìm bọn họ?

Tiểu Mã nói:

- Ta tính vậy.

Thường Vô Ý hỏi:

- Người còn nghĩ đến chuyện qua núi không?

Tiểu Mã câm miệng lại.

Bỗng nhiên, một cô con gái đang cười ngặt nghẽo, lao đảo bước vào.

Cô còn rất trẻ tuổi, gương mặt cũng rất đẹp, trên người mặc một chiếc trường bào làm bằng vải gai, một nửa đã đầm ướt máu tươi đỏ lôm.

Nhưng cô vẫn còn cười sung sướng, chẳng có tí đáng điều gì là bị thụ thương.

Cô cười dòn dả, chào hỏi tất cả mọi người, làm như bọn họ đều là bạn thân lâu năm của cô, xem ra cô không có ác ý gì với bất cứ ai.

Tiểu Mã than thầm trong bụng.

Y nhìn ra được cô là một trong những con sói, những con sói bị lạc bầy bị lạc mất mẹ.

Đồng tử cô mở lớn, ánh mắt đầy vẻ lạc lõng mất thần, cô bỗng bước lại, ngồi ngay vào lòng Tiểu Mã, vỗ nhẹ vào má y, nói nho nhỏ như người trong mộng:

- Anh đẹp trai quá, em thích đàn ông đẹp trai, em thích... em thích lắm.

Tiểu Mã không đẩy cô ra.

Một người có dũng khí nói ra những gì mình thích trong lòng, nhất định đó không phải là tội ác.

Y nhin không nổi hỏi cô:

- Cô bị thương sao?

Ngực áo của cô còn đầm máu chưa kịp khô, nhưng cô không ngớt lắc đầu nói:

- Không, không có.

Tiểu Mã hỏi:

- Máu ở đâu ra vậy?

Cô cười như si ngốc nói:

- Đây không phải là máu, sữa của em đấy, em muốn cho con ngoan của em bú.

Vạt áo đầm máu bỗng được kéo lên, bày ra một lồng ngực đầy máu me.

Lồng ngực nhô cao lồ lộ của cô chỉ còn thừa có một nửa.

Bàn tay của Tiểu Mã lạnh hăn đi.

Cô còn đang cười ngặt nghẽo.

Cái thứ thống khổ ấy, vốn không phải ai ai cũng chịu đựng được, nhưng cô hình như không cảm thấy gì cả.

- Anh đoán xem nửa bên kia đi đâu mất rồi?

Tiểu Mã đoán không ra, cũng không muốn đoán.

- Vào trong bụng của pháp sư rồi.

Cô cười vừa ngọt ngào vừa khoan khoái:

- Ông ta là bảo bối của em đấy, ông ta thích uống sữa của em, em cũng thích mớm cho ông ta.

Bàn tay băng giá của Tiểu Mã đang đè chặt vào trong bụng của mình, y đã cơ hồ nhìn không nổi muốn mưa ra.

... Trên Lang Sơn còn có một gã đầu mục gọi là Pháp sư, y là một gã hòa thượng, trước giờ không ăn thịt, thịt heo thịt bò thịt gà thịt dê thịt chó, y đều không ăn.

... Y chỉ ăn thịt người.

Lam Lan đã bắt đầu mưa ra.

Còn thừa nửa bộ ngực căng phồng, cô bỗng đưa tới trước mặt Tiểu Mã.

- Em cũng thích anh lắm, anh cũng là bảo bối của em, em cũng muốn cho anh bú sữa của em.

Tiểu Mã thở ra, y bỗng vung nắm tay lên đâm vào quai hàm của cô.

Cô lập tức ngất xỉu ra.

Tiểu Mã nhìn cô ngã ra, cười khổ nói:

- Ta đâu có muốn đối xử với cô như thế, nhưng ta nghĩ không ra cách nào khác.

Muốn trải trù thống khổ cho cô, đẩy quả thật là cách trực tiếp, hữu hiệu nhất.

Đặng lão bản rốt cuộc cũng xuất hiện, y nhìn nhìn cô gái đang nằm trên mặt đất, lắc đầu thở dài, lẩm bẩm nói:

- Con gái người ta như thế, tại sao lại cứ đi ăn ba thứ cỏ ấy?

Tiểu Mã hỏi:

- Cô ta ăn cỏ?

Đặng lão bản nói:

- Ăn rất nhiều.

Tiểu Mã lại càng lấy làm lạ:

- Người ăn gì tôi cũng gặp, nhưng ăn cỏ...

Đặng lão bản nói:

- Cô ta ăn không phải là thứ cỏ thông thường.

Tiểu Mã hỏi:

- Thứ cỏ gì?

Đặng lão bản nói:

- Là một thứ độc dược chết người.

Y thở dài một tiếng rồi giải thích:

- Phía sau núi chỗ bóng mát có mọc lên thứ cỏ ma, bất cứ ai ăn vào, đều biến ra như điên điên khùng khùng, si si mê mê, làm như là...

Tiểu Mã nói:

- Như là uống rượu say?

Đặng lão bản nói:

- So với uống rượu say còn dễ sợ hơn gấp mười lần. Một người uống rượu say, tâm thần đại khái còn tỉnh hai ba phần. Ăn phải thứ cỏ này, lập tức thành ra cái gì cũng chẳng biết, chuyện gì cũng làm được.

Tiểu Mã hỏi:

- Thứ thảo này là ma túy?

Đặng lão bản gật đầu nói:

- Nghe nói những người này mỗi ngày không ăn cỏ này vào không chịu được.

Tiểu Mã hỏi:

- Bọn họ là những hạng người nào vậy?

Đặng lão bản nói:

- Là những đứa mới lớn lên, cảm thấy chuyện gì cũng không đúng, người nào cũng không thuận mắt.

... Bọn họ ăn những thứ cỏ ấy vào, sẽ ma túy mình đi, để chạy trốn hiện thực.

Tiểu Mã hiểu bọn họ, trong lòng y cũng đã từng có bao nhiêu chuyện buồn bực mộng ảo không đâu phát tiết ra được.

Cái thứ mộng ảo và buồn bực thuộc vào những lớp thanh niên mới lớn.

Nhưng y không chạy trốn.

Bởi vì y biết, chạy trốn không phải là một cách để giải quyết vấn đề, chỉ có phần đấu không ngừng, làm việc không ngơi nghỉ, mới có thể quên đi bao nhiêu thứ mộng ảo buồn bực đó.

Y cúi người xuống kéo vạt áo che kín lại ngực của cô.

Nghĩ đến cái gã pháp sư ăn thịt người, nghĩ đến chỗ khả ố và đáng ghét của y, bàn tay của y biến thành lạnh buốt.

Y bỗng hỏi:

- Người đã gặp qua Pháp sư?

Đặng lão bản nói:

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi:

- Thịt người nào y cũng ăn?

Đặng lão bản nói:

- Nếu y có con cái, không chừng y cũng ăn luôn chúng.

Tiểu Mã hần học nói:

- Hạng người đó còn sống trên đời này, thật là một chuyện quái lạ.

Đặng lão bản nói:

- Không quái lạ.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Nếu người có con gái hay con trai bị y ăn mất, người sẽ lấy làm kỳ lạ tại sao y còn chưa chết.

Đặng lão bản nói:

- Dù tôi có đứa con bị y ăn mất, cũng đành phải đứng xa xa nhìn.

Tiểu Mã không hỏi thêm, bởi vì hiện giờ trước cửa bỗng có một người đang từ từ bước vào.

Một lão già thái độ rất nghiêm trang, đội một cái mũ tròn vành, áo dài đen tuyền chấm xuống tới đất, râu tóc bạc phơ lại càng làm người ta cảm thấy tôn kính.

Đặng lão bản đã hồi hải bước lại đón tiếp, cung kính kéo ghế cho lão ta ngồi, y cười và nói:

- Xin mời ngồi.

Lão già nói:

- Cám ơn người.

Đặng lão bản hỏi:

- Lão nhân gia hôm nay cũng uống trà?

Lão già nói:

- Đúng vậy.

Giọng nói của lão chậm chạp kéo dài mà bình thản, cử động nghiêm túc mà cung cần, bất cứ ai nhìn một người như vậy, trong lòng cũng không khỏi phát sinh cảm giác tôn kính, ngay cả Tiểu Mã cũng không ngoại lệ.

Y thật tình không ngờ được trên Lang Sơn cũng có hạng trưởng giả đáng được người khác tôn kính.

Y chỉ hy vọng lão già ấy không chú ý đến cô con gái đang nằm dưới đất, khỏi cho lão phải động lòng thương cảm.

Lão già không chú ý đến.

Lão ngồi ngay ngắn trên ghế, cặp mắt không nhìn nghiêng nhìn ngửa, không nhìn vào một ai.

Đặng lão bản hỏi:

- Hôm nay lão nhân gia muốn uống Hương Phiến, hay là Long Tĩnh?

Lão già nói:

- Tùy tiện sao cũng được, chỉ cần đậm một tý, hôm nay ta ăn có hơi nhiều đồ béo.

Lão ta chậm chậm nói tiếp:

- Gặp mấy cô gái nhỏ tuổi, ta không nhin nổi phải ăn thêm tý đỉnh, thịt mấy cô gái còn nhỏ không những ngon mà còn bổ lắm.

Tiểu Mã biến hẳn sắc mặt, bàn tay lạnh lẽo của y cũng nắm chặt lại.

Lão già chẳng nhìn y nửa con mắt, thái độ của lão vẫn rất nghiêm trang, cung cần, lão lấy một bàn tay từ từ mở dây mũ dưới cằm ra, bỏ chiếc mũ tròn vành trên đầu xuống, lộ ra cái đầu trọc lóc có những điểm tàn nhang thụ giới, xem ra lão giống một cao tăng công đức thâm hậu.

Tiểu Mã bỗng bước lại, kéo cái ghế ngồi đối diện với lão, y hỏi:

- Người không uống rượu?

Lão già lắc đầu.

Tiểu Mã nói:

- Nghe nói người nào ăn thịt người xong, nhất định phải uống một tý rượu, nếu không sẽ bị đau bụng.

Lão già nói:

- Trước giờ ta không hề bị đau bụng.

Tiểu Mã lạnh lùng nói:

- Hiện tại không chừng sẽ bị đau đấy.

Lão già rút cuộc nhìn y một cái, chầm chậm lắc đầu nói:

- Rất tiếc, rất tiếc.

Tiểu Mã hỏi:

- Rất tiếc làm sao?

Lão già nói:

- Rất tiếc hôm nay ta ăn no quá.

Tiểu Mã hỏi:

- Nếu không người còn muốn nếm thử thịt của ta?

Lão già nói:

- Ta chẳng cần phải nếm, ta nhìn ra được.

Lão chầm chậm nói tiếp:

- Thịt người có nhiều loại, thịt của người thuộc loại thượng đẳng.

Tiểu Mã bật cười, cười lớn.

Đặng lão bản đang ôm một bình trà lại, bình trà đang sôi sùng sục, miệng vòi đang nghi ngút khói.

Tiểu Mã bỗng hỏi y:

- Nơi đây có thật trước giờ chưa từng có người nào đánh nhau?

Đặng lão bản lập tức gật đầu, nói:

- Trước giờ chưa bao giờ có.

Tiểu Mã nói:

- Tốt lắm.

Hai tiếng ấy vừa thoát ra khỏi miệng, y đã đá tung cái bàn ra, vung quyền đâm vào mũi của Pháp sư.

Pháp sư cười nhạt, bàn tay xương xẩu nhẹ nhàng đưa qua, móng tay vốn đang cuộn lại như giấy, bỗng bật thẳng ra như lưỡi đao, đâm vào mạch môn của Tiểu Mã.

Không ngờ năm tay kia của Tiểu Mã đã đâm vào trong bụng lão.

Đây chẳng phải là thứ chiêu thức kỳ diệu gì cả, chỉ bất quá quyền đầu của Tiểu Mã nhanh quá.

Bốc lên một tiếng, quyền đầu đâm vào trong bụng, như đánh vào một cái trống.

Tiếp theo đó, bốc lên một tiếng nữa, chiếc ghế Pháp sư đang ngồi bỗng gãy tan tành ra.

Người của lão thì vẫn còn đang ngồi trơ trơ ra đó, vẫn còn không động đậy tí nào, năm tay của Tiểu Mã hình như không phải đâm vào bụng lão mà là đâm vào cái ghế vậy.

Thường Vô Ý chau mày một cái.

Y nhìn ra được, đây là tá lực đã lực, môn nội công tuyệt đỉnh dùng sức để hoá giải sức, những người luyện được tới mức độ đó cũng không có mấy ai.

Tiểu Mã hình như chẳng hiểu chuyện đó, y hỏi Pháp sư:

- Hiện tại người đã đau bụng chưa?

Pháp sư lạnh lùng nói:

- Trước giờ ta không hề bị đau bụng.

Tiểu Mã nói:

- Tốt lắm.

Hai tiếng ấy vừa thoát ra khỏi miệng, quyền đầu của y lại đâm ra, vẫn đâm vào mũi.

Lần này Pháp sư xuất thủ cũng không chậm, móng tay bén ngót như lưỡi dao chọc vào cổ họng của y.

Chiêu này lấy công làm thủ, công vào ngay chỗ địch thủ không cứu không được... không cứu không được có nghĩa là không cứu là chết.

Nhưng Tiểu Mã cứ không chịu cứu.

Y chẳng thèm để ý chút nào, quyền đầu vẫn tiếp tục đâm ra... vẫn là nắm tay bên kia, vẫn là đâm vào bụng.

Móng tay của Pháp sư xem ra đã sắp xuyên qua cổ họng của y, chỉ tiếc là chậm đi một chút.

Chỉ chậm đi có một chút.

Quyền đầu của Tiểu Mã thật tình nhanh quá đi, cái bụng thật tình cũng lớn quá.

Y muốn đâm vào bụng lão này, là nhất định phải đâm cho được, chết sống gì y cũng không màng.

Pháp sư vẫn còn không động dậy, nhưng gương mặt có chỗ muốn trắng bệch ra. Móng tay như lưỡi dao đã co rút lại.

Nội lực của lão đã bị đánh cho tan ra.

Tiểu Mã hỏi:

- Hiện tại người đã đau bụng chưa?

Pháp sư lắc đầu.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Không đau bụng, tại sao không nghe nói gì cả vậy?

Pháp sư hít vào một hơi thật sâu, người bỗng tung lên, xoay ngược tay chặt vào cổ của Tiểu Mã, hai chân cũng đá vào bụng dưới của y.

Lão ta xuất thủ vừa độc vừa quái dị, vừa cử động, cả người đều cử động, thậm chí ngay cả tấm trường bào màu đen cũng đang động, như một con yêu

tin ăn thịt người.

Chỉ tiếc là, quyền đầu của Tiểu Mã lại bắt đầu đánh vào bụng của lão.

Cái đấm này lão không còn chịu nổi, bình lên một tiếng, đụng vào vách tường rồi cái bịch xuống đất.

Tiểu Mã xông lại, quyền đầu đánh ra như mưa rào, đánh vào mũi, đánh vào bụng, đánh vào sườn, đánh vào lưng của lão.

Y đánh không ngừng, Pháp sư nôn mửa không ngừng, máu tươi nước rãi nước mật mưa ra cả một bãi.

Cả người lão đã bị đánh cho mềm ra, chỉ có thể bò lăn ra đất chịu đánh đập như một con chó ghẻ.

Tiểu Mã rớt cuộc cũng ngừng tay lại.

Bởi vì y đã bị Lam Lan dùng sức níu tay lại.

Pháp sư không còn động đậy tí nào, Đặng lão bản trắng bệch cả mặt mày, lấm bầm:

- Quyền đầu nhanh quá, quyền đầu nhanh quá.

Tiểu Mã nói:

- Sau này người có thể nói cho người ta biết, nơi đây đã từng có người động thủ.

Đặng lão bản lại thở ra nói:

- Nơi đây vốn là nơi các người có thể yên ổn ngủ một giấc, tại sao các người lại đi phá hoại quy củ làm gì vậy?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì đó chỉ bất quá là quy củ của các người, không phải là của ta.

Đặng lão bản cười khỗ nói:

- Ông cũng có quy củ?

Tiểu Mã nói:

- Có.

Đặng lão bản hỏi:

- Quy củ gì?

Tiểu Mã nói:

- Người đáng bị đánh đập, ta sẽ đánh, dù có đao kề vào cổ, không đánh đập cho một trận không được.

Y lạnh lùng nói tiếp:

- Đây là quy củ của ta, nhất định là còn hay hơn của người.

Đặng lão bản hỏi:

- Hay hơn chỗ nào?

Tiểu Mã đưa năm tay lên nói:

- Chỉ có chỗ này, là quá đủ rồi.

Đặng lão bản không thể không thừa nhận, bất kỳ ai cũng không thể không thừa nhận, quy củ trên đời này, vốn ít nhất một nửa là từ quyền đầu ra.

- Quyền đầu của ta cứng hơn người, quy củ của ta hay hơn người.

Tiểu Mã trừng mắt nhìn Đặng lão bản:

- Ta còn có một chuyện muốn nói cho người biết.

Đặng lão bản chỉ còn nước lắng nghe.

Tiểu Mã nói:

- Người phá hoại quy củ là ta, không liên hệ gì tới người khác, vì vậy bọn họ ở đây nghỉ ngơi, nếu có người nào lại đây quấy rầy, ta sẽ tìm người đó.

Y vênh mặt lên, chậm chậm nói tiếp:

- Chuyện này tốt nhất là người đừng có quên.

Y biết Đặng lão bản nhất định không quên nổi, năm tay của y bảo đảm được chuyện đó.

Lam Lan nhin không nổi hỏi y:

- Bọn em ở đây nghỉ ngơi, còn anh thì sao?

Tiểu Mã nói:

- Lão Bì là bạn của tôi, Tăng Trân Tăng Châu cũng đối xử rất tốt với tôi.

Lam Lan hỏi:

- Anh vẫn còn muốn đi tìm họ?

Tiểu Mã nhìn cô gái đang nằm trên mặt đất nói:

- Tôi không muốn để họ ở đó ăn cỏ.

Lam Lan nói:

- Nhưng bọn em cũng cần anh.

Tiểu Mã nói:

- Hiện tại bọn cô không phải là người cần giúp đỡ nhất, ít nhất bọn cô có thể nghỉ ngơi ở đây. Huống gì, hiện giờ là lúc mọi người nên đi ngủ một giấc.

Lam Lan hỏi:

- Anh có thể không ngủ được sao?

Tiểu Mã nói:

- Tôi làm được.

Y không để Lam Lan mở miệng, vội vã nói tiếp:

- Có người bạn sắp nhảy vào đồng lửa, chỉ cần có thể nắm được y kéo một cái, bất kể muốn tôi ra sao cũng đều được cả.

Lam Lan hỏi:

- Đây cũng là quy củ của anh sao?

Tiểu Mã nói:

- Đúng vậy.

Lam Lan hỏi:

- Dù có kẻ đao vào cổ anh, anh cũng không phá hoại quy củ của mình?

Tiểu Mã nói:

- Đúng vậy.

Đặng lão bản bỗng lại xuất hiện, đưa bình rượu trên tay tới trước mặt Tiểu Mã nói:

- Uống xong bình rượu này đi cũng còn kịp.

Tiểu Mã bật cười nói:

- Có phải người còn muốn làm ăn một chuyến chót với ta phải không?

Đặng lão bản nói:

- Cái này miễn phí.

Tiểu Mã hỏi:

- Người cũng có lúc mời khách sao?

Đặng lão bản nói:

- Tôi chỉ mời hạng người như ông.

Tiểu Mã hỏi:

- Hạng người nào như ta?

Đặng lão bản nói:

- Hạng người có quy củ, có quy củ của chính mình.

Y rót cho Tiểu Mã một ly rượu:

- Hạng người này dạo sau này ít đi nhiều lắm, vì vậy tôi cũng không sợ sẽ hay bị miễn phí.

Tiểu Mã cười lớn, nâng ly lên uống cạn nói:

- Tiếc là hôm nay người còn bị miễn phí thêm một lần nữa.

Đặng lão bản nói:

- Sao?

Tiểu Mã nói:

- Trời lặn ta sẽ về lại đây, dù có bò, cũng nhất định sẽ bò về.

Lam Lan cắn môi, ra chiều u oán hỏi:

- Về uống rượu miễn phí của y?

Tiểu Mã nhìn đăm đăm vào cô nói:

- Về làm chuyện tôi đã chịu làm giùm cô.

Thường Vô Ý bỗng lạnh lùng hỏi:

- Nếu người chết thì sao?

Tiểu Mã nói:

- Chết càng tốt.

Lam Lan hỏi:

- Càng tốt?

Tiểu Mã nói:

- Sói có hung dữ lắm cũng không hung dữ bằng quỷ, tôi còn sống là người hung dữ, chết rồi nhất định sẽ là quỷ dữ.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Nếu có con quỷ dữ bảo hộ các người qua núi, các người còn sợ gì nữa?

Lam Lan cũng muốn cười, mà cười không nổi.

Cô cũng rót cho Tiểu Mã một ly, nói:

- Anh có chắc sẽ tìm ra sào huyết bọn sói vui trước khi trời lặn không?

Tiểu Mã nói:

- Đáng lý ra là không chắc, nhưng bây giờ tôi đã có người dẫn đường.

Lam Lan nhìn cô gái đang nằm trên mặt đất hỏi:

- Cô ta tìm được sào huyết của mình?

Tiểu Mã nói:

- Tôi chắc chắn làm cho cô ta tỉnh lại được.

Thống khổ cũng làm cho người ta tỉnh táo.

Người còn sống, là còn thống khổ. Đây vốn là chuyện không cách nào tránh khỏi.

Nếu còn nhớ được câu này, người ta sẽ nhất định ráng sống thêm chút xíu, vui vẻ thêm chút xíu.

Bởi vì người ta sẽ dần dần phát hiện ra, chỉ có người nào chịu được thống khổ lúc y còn tỉnh táo, sinh mạng người đó mới có ý nghĩa, con người của y mới đáng được tôn kính.

Nước suối từ trên núi cao chảy xuống, Tiểu Mã đưa cô gái đang còn hôn mê vào giữa dòng nước lạnh lẽo trong vắt.

Cô ta bị thương thật không nhẹ.

Nước suối lạnh lẽo thấm nhập vào vết thương, nhất định sẽ làm cô đau đớn không chịu được.

Nhưng đau đớn sẽ làm cô tỉnh táo lại.

Ánh mặt trời sáng lạn, cô bỗng bắt đầu giẫy giụa trong nước, như một con cá bỗng bị đầu mũi thương đâm vào, cá không biết la hét.

Nhưng cô la hét làm người ta không nổi nghe.

Tiểu Mã đang nghe, và đang nhìn.

Trái tim của y không cứng rắn tí nào. Y làm như vậy, bởi vì y cảm thấy thể xác và linh hồn của cô gái này cần phải được rửa sạch một cái... không phải bằng nước, mà bằng đau đớn.

Cũng chính như vàng, nhất định phải luyện trong lửa mới thành ra thuần khiết. Cũng chính như phụng hoàng nhất định phải rửa lông cánh bằng lửa mới biến thành càn huy hoàng càn mỹ lệ.

La hét vùng vẫy rồi cuộc đã ngừng.

Cô đang yên lặng nằm nổi trên mặt nước. Đợi đến lúc cô mở mắt ra, cô lập tức nhìn thấy Tiểu Mã.

Cặp mắt của cô cũng đã tỉnh táo.

Tỉnh táo làm cặp mắt của cô càng mỹ lệ, mỹ lệ mà thuần khiết.

Trong cơn mê túy, không chừng cô là yêu nữ, dâm nữ, lúc tỉnh táo, cô chỉ là một cô bé cô đơn không có ai để nương tựa.

Gặp Tiểu Mã cô bỗng lộ vẻ sợ hãi và xấu hổ.

Yêu nữ và dâm nữ không có những thứ biểu tình đó, dù thân hình đã hoàn toàn lộ liễu cũng không vậy.

Tiểu Mã bật cười, y bỗng nói:

- Tôi họ Mã, người ta gọi tôi là Tiểu Mã.

Cô gái nhìn y ra chiều kinh ngạc nói:

- Tôi không biết anh.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng lúc này cô còn nhớ tôi mà, cô không nên quên nhanh quá như vậy.

Cô gái nhìn nhìn y, rồi nhìn nhìn mình.

Một người sức tỉnh từ cơn ác mộng ra, nhất định sẽ không quên cơn ác mộng mau quá như vậy.

... Trong cơn mộng, cô mới thật là cô? Hay là hiện tại?

Cô có vẻ không phân biệt rõ ràng lắm.

Cô đã ở trong cơn mộng quá lâu.

Tiểu Mã hiểu cảm giác của cô:

- Hiện tại có phải cô đã nhớ ra chưa? Có phải thấy sợ hãi lắm không?

Cô gái bỗng nhảy từ trong nước ra, chồm người lại Tiểu Mã, hình như cô muốn bóp vào cổ họng của y, móc cặp mắt của y ra.

Tiểu Mã chỉ có một cái cổ họng, một cặp mắt.

May mà y còn có hai bàn tay.

Y thò tay ra, lập tức chụp lấy mạch môn của cô, cả người cô lập tức mềm ra.

Tiểu Mã lấy quần áo của mình bọc cô lại, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Cô gái cắn chặt răng nói:

- Ta muốn giết ngươi, sớm muộn gì ta cũng giết ngươi.

Tiểu Mã nói:

- Tôi biết cô không hẳn là muốn giết tôi, bởi vì người cô hận nhất không phải là tôi mà là chính cô.

Y đang cười, cười rất ôn nhu.

Nhưng những lời y nói như một cây kim đâm vào trong tim cô:

- Tôi cũng biết hiện tại nhất định cô đang hối hận, bởi vì cô làm những chuyện này, vốn để đi tìm khoái lạc, nhưng cô tìm ra chỉ là thống khổ và hối hận.

Y nhìn ra được nỗi thống khổ trên gương mặt cô, nhưng cây kim của y còn đâm sâu hơn:

- Lúc nào cô tỉnh táo, nhất định cô sẽ luôn luôn hận mình, vì vậy cô mới liều mạng đi ngược đãi mình. Dày vò mình, trả thù mình, nhưng cô quên rằng, có làm vậy cũng không đi đến đâu.

Hiện tại cây kim của y đã đâm sâu vào, sâu vào chỗ cái nút thắt chặt trong lòng của cô.

Y có thể cảm thấy được.

Thân hình cô run rẩy, nước mắt cũng trào ra.

Một người không có thuốc nào chữa được, sẽ không biết rơi nước mắt.

Y nhẹ nhàng vuốt tóc cô:

- May mà cô còn quá trẻ, muốn làm lại cuộc đời, vẫn còn kịp.

Cô bỗng ngẩng mặt lên, đưa cặp mắt đắm lệ nhìn y, như một người chết đuối, bỗng gặp cái phao:

- Có thật là kịp không anh?

- Thật.

Nước suối đã trở lại trong vắt, những tia máu trong nước đã bị tan biến đi trong sóng nước, tuyệt không thể có tý máu tanh nào còn lưu tồn được trong suối, bởi vì nước vẫn cứ chảy mãi không thôi.

Bọn họ đi dọc theo suối vào trong rừng sâu.

- Đầu con suối là một cái hồ.

Cô gái nói:

- Bọn em gọi nó là Thái Dương hồ.

- Đây là nơi bọn cô tế thần Thái Dương?

Cô gái gật gật đầu.

- Mỗi sáng sớm, mặt trời vừa lên, tia sáng đầu tiên sẽ chiếu trên mặt nước hồ.

Ánh mắt của cô đượm đầy vẻ mộng ảo:

- Lúc đó, nước hồ hình như còn rực rỡ hơn cả mặt trời, bọn em ở truồng nhảy vào hồ, giống như được mặt trời ôm vào lòng vậy!

Giọng nói của cô cũng đầy vẻ mộng ảo mỹ lệ, không có tý gì là dâm tà trong đó.

- Sau đó bọn em bèn bắt đầu tế lễ lúc mặt trời đang lên, cầu xin mặt trời vĩnh viễn được tồn tại, vĩnh viễn đừng bỏ mình mà đi.

Tiểu Mã hỏi:

- Bọn cô tế lễ bằng gì?

Cô gái nói nhỏ nhẹ:

- Những ngày thường, bọn em dùng hoa, hoa hái ở trên núi cao.

- Chẳng nào mới là không phải những ngày thường?

- Ngày mười lăm mỗi tháng.

- Ngày đó bọn cô tế lễ bằng gì?

- Dùng bọn em.

Cô lại giải thích:

- Hôm đó, bọn em mỗi người sẽ phụng hiến mình lên thần thái dương.

Tiểu Mã còn chưa hiểu.

- Bọn cô phụng hiến làm sao?

- Bọn em chọn một người đàn ông cường tráng nhất, y tượng trưng cho thần thái dương, mỗi cô con gái đều phải phụng hiến tận tình cho y, cho đến lúc mặt trời xuống núi mới chấm dứt.

Cô chậm chậm nói tiếp:

- Sau đó, bọn em bèn để cho y chết ở đó dưới ánh tịch dương.

Cô nói giọng rất bình tĩnh, làm như đang nói chuyện bình thường trong nhà.

Tiểu Mã đang cảm thấy tỳ vị của mình co thắt lại. Y hỏi:

- Gã đàn ông đó cam nguyện chết?

Cô gái nói:

- Dĩ nhiên là cam nguyện! Trên đời này không có cái chết nào quang vinh, mỹ lệ bằng như vậy.

Giọng nói của cô bỗng trở thành bi thương:

- Chỉ tiếc là em không còn có cơ hội đó nữa.

- Cô?

- Hôm đó, đàn ông sẽ chọn một cô gái đẹp nhất làm nữ thần của họ.

- Sau đó, mỗi người đàn ông sẽ cùng cô ta... cùng cô ta...

Tiểu Mã nghĩ không ra câu nói diễn tả cho đúng.

- Mỗi người đàn ông đều nhất định sẽ đem hạt giống của mình gieo vào người cô ta.

Cô nói giùm y.

- Bởi vì hạt giống của đàn ông còn quý hơn cả máu, mỗi người sẽ đem hết những thứ trân quý trong người của mình ra phụng hiến, để cho cô ta đem tới thần thái dương.

Cô nói vẫn bằng cái giọng bình tĩnh đó, nhưng nắm tay của Tiểu Mã đang nắm chặt lại.

Y bỗng phát giác ra, có một người nào đó tà ác trong bọn đang thao túng bọn họ, lợi dụng những người trẻ tuổi vô tri và đầy ảo mộng này, dùng một lớp áo mỹ lệ sắc sỡ khoác lên những chuyện cực kỳ tà ác.

Không những thân thể của bọn họ bị người này dày vò, tâm linh cũng bị đầu độc tổn thương.

Tiểu Mã nắm chặt hai nắm tay, y chỉ hận không được một quyền đấm cho cái mũi của người này lọt vào trong lỗ đít của hắn.

Cô gái đang tiếp tục nói:

- Hai ngày nữa là mười lăm rồi, tháng này đáng lý ra, mọi người đã chọn em làm nữ thần.

- Bây giờ thì sao?

- Bây giờ bọn họ đã đổi một người khác vào!

Hiển nhiên cô rất đau lòng:

- Bọn họ chọn một cô gái lạ mặt ở ngoài lạc vào!

- Vì vậy cô vừa giận, vừa đau lòng, bèn đi liều mạng ăn cỏ, muốn quên đi chuyện này cho xong.

Cô gái thừa nhận.

Tiểu Mã bật cười, cười lớn.

Cô gái kinh ngạc nhìn y:

- Tại sao anh lại cười?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì tôi cảm thấy thật buồn cười.

Cô gái hỏi:

- Chuyện gì buồn cười?

Tiểu Mã nói:

- Cô!

Cô gái hỏi:

- Em buồn cười lắm sao?

Tiểu Mã nói:

- Một người đáng lý ra là sẽ chắc chắn chết, bỗng không chết nữa, bất cứ ai cũng đều sung sướng muốn chết luôn, còn cô thì ngược lại rất đau lòng.

Y lắc đầu cười nói:

- Cả đời tôi thật chưa nghe chuyện gì buồn cười cho bằng.

Cô gái nói:

- Bởi vì anh không hiểu.

Tiểu Mã hỏi:

- Tôi không hiểu gì?

Cô gái nói:

- Anh không hiểu ý nghĩa của sinh mạng con người ra sao!

Tiểu Mã hỏi:

- Nếu cô chết một cách lãng xẹt như vậy, sinh mạng của cô sẽ có ý nghĩa lắm sao?

Cô gái thở ra nói:

- Đây vốn là chuyện rất huyền diệu, rất thần kỳ, em cũng không có cách gì giải thích cho anh hiểu.

Tiểu Mã hỏi:

- Cô biết có người giải thích được sao?

Cô gái nói:

- Có một người.

Ánh mắt cô lại sáng rực lên:

- Chỉ có một người, chỉ có ông ta mới dẫn giải cho anh được đến con đường vĩnh sinh!

Nắm tay của Tiểu Mã lại càng nắm chặt lại, bởi vì y phải khống chế cơn tức giận trong lòng.

Y hỏi dò:

- Người đó là ai?

Cô gái nói:

- Ông ta chính là sứ giả của thần Thái Dương, cũng là người chủ trì buổi tế lễ cho bọn em.

Tiểu Mã hỏi:

- Tôi gặp ông ta được không?

Cô gái hỏi lại:

- Anh muốn gặp ông ta?

Tiểu Mã nói:

- Muốn lắm!

Cô gái nói:

- Có phải anh cũng thành tâm muốn gia nhập với bọn em, làm con cháu thần Thái Dương?

Tiểu Mã nói:

- Ừ.

Cô gái nói:

- Vậy thì em sẽ đem anh lại đó gặp ông ta.

Tiểu Mã nhảy bật dậy, nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ đi.

Lúc này màn đêm vẫn còn chưa buông xuống, tịch dương còn đầy trời, rực rỡ như lửa.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 09

Hồ Thái Dương

Mỗi ngày lúc mặt trời lặn, tia nắng cuối cùng cũng chiếu trên mặt hồ đó.

- Lúc ấy bọn cô cũng tế lễ nữa sao?

- Ừ.

- Người chủ trì cuộc lễ cũng là cái vị sứ giả của thần Thái Dương?

- Thông thường là vậy.

Tiểu Mã nhìn nhìn nắm tay đang nắm chặt lại của mình, y lẩm bẩm:

- Tôi chỉ hy vọng hôm nay cũng không ngoại lệ.

Ánh tịch dương đầy trời, ánh tịch dương khắp mặt hồ.

Dưới ánh tà dương, mặt hồ phẳng lặng ấy vẫn như ngọn lửa đang bùng cháy lên.

Một chiếc thuyền con, chở đầy những hoa tươi, đủ các thức các dạng, những thứ hoa hái từ miền núi xa xôi đem về.

Bên hồ chỉ có một người đang đứng đó.

Một người như đúc bằng vàng, áo bào màu vàng, mũ màu vàng, gương mặt còn có mặc nạ bằng kim loại màu vàng.

Y đứng một mình dưới cả trời tịch dương, cả hồ tịch dương, xem ra thật là trang nghiêm, huy hoàng và cao quý.

Tiểu Mã đã nhìn thấy y.

Tiểu Mã đã lại đó, đem theo năm quyền đầu của y lại, nhưng y không thấy cái trang nghiêm và cao quý của người này ở đâu.

Y chỉ thấy cái tà ác và vô sỉ của gã.

... Trên đời này có bao nhiêu chuyện tà ác và vô sỉ, được khoác lên tấm áo ngoài mỹ lệ và cao quý?

Tiểu Mã nắm chặt nắm tay xông lại:

- Người là sứ giả của thần Thái Dương?

Sứ giả gật gật đầu.

Tiểu Mã chỉ vào mũi của mình:

- Người biết ta là ai không?

Sứ giả lại gật gật đầu nói:

- Ta biết, ta đang chờ người lại.

Giọng nói của y tuyệt đối không có tí nhiệt tình gì của Thái Dương, nhưng lại đượm đầy mỵ lực thật kỳ dị.

Y chậm chậm nói tiếp:

- Nếu người thành tâm theo ta, ta sẽ thu nhận người, hướng dẫn người tới cõi vĩnh sinh cực lạc.

Tiểu Mã hỏi:

- Chết có phải là vĩnh sinh?

Sứ giả nói:

- Có lúc là vậy.

Tiểu Mã nói:

- Nếu vậy tại sao người không đi chết đi?

Người của y đã xông lại, quyền đầu của y đã đánh ra, đánh ngay trước mặt người đó.

Cho dù y biết cái mũi của người đó làm bằng kim loại, y cũng phải đâm cho nó một quyền trước dẹp dẹp cái đã rồi tính sau.

Y đã đánh bể không biết bao nhiêu cái mũi rồi, y nhớ không xuể.

Y chỉ nhớ đánh ra một quyền như vậy, rất ít khi sẽ đánh trật... Dù có đánh không trúng mũi, ít nhất cũng đánh sưng mắt, đánh gãy vài cái răng.

Y đánh ra năm quyền đó, chiêu thức không có gì là nguy dị, cũng chẳng có gì là huyền diệu.

Cái lợi hại của năm quyền, chỉ nằm trong một chữ...

Nhanh!

Nhanh thật đáng sợ!

Nhanh đến mức độ người ta không cách nào né kịp, không cách nào đỡ kịp.

Nhanh không thể tưởng tượng.

Truy Phong Dao Đình Kỳ là một tay khoái đao có tiếng trong giang hồ, nghe nói thanh đao của y tùy lúc có thể chém cả một phòng đầy ruồi nhặng thành hai mảnh.

Có lần y cũng tính chém Tiểu Mã thành hai mảnh, chém từ cổ họng của Tiểu Mã chém ra.

Thanh đao của y đã gần tới cổ của Tiểu Mã.

Nhưng cần cổ của Tiểu Mã không bị chém đứt, bởi vì quyền đầu của Tiểu Mã đã tới mũi của y trước.

Năm quyền của y dĩ nhiên là không sánh được với Tiểu Lý Phi Đao, Tiểu Lý Phi Đao vốn “xuất thủ nhất đao, lệ bất hư phát”.

Nhưng quyền của y cũng không cách xa bao nhiêu.

Nếu có người tính giùm cho y, năm quyền của y đại khái cũng tới chín phần mười.

Có nghĩa là, y đâm ra một trăm quyền, tối đa chỉ trật có một quyền.

Không ngờ rằng, y đâm ra quyền này, lại trật ra ngoài.

Y vừa đâm ra, vị sứ giả thần Thái Dương đã giống như ngọn gió bay nhẹ ra ngoài.

Giữa trưa hôm nay, còn chưa quá nửa ngày, quyền đầu của y đã đánh hụt tới hai lần.

Đây thật là chuyện cả đời y chưa gặp phải bao giờ.

Y bỗng phát giác ra, cái vị sứ giả thần Thái Dương này khinh công thân pháp còn cao hơn cả sói quân tử.

Sứ giả đang nhìn y, bỗng nói:

- Người đánh hụt rồi.

Tiểu Mã nói:

- Lần này đánh hụt, còn có lần thứ hai.

Sứ giả hỏi:

- Người còn tính thử lại sao?

Tiểu Mã nói:

- Chỉ cần cái mũi của người còn nằm trên mặt, quyền đầu của ta còn nằm trên tay, chúng ta sẽ vĩnh viễn không xong chuyện!

Y đang chuẩn bị xông lại lần nữa.

Sứ giả lập tức la lớn lên:

- Chờ một chút!

Tiểu Mã hỏi:

- Chờ gì nữa?

Sứ giả nói:

- Chờ ta cho người xem người này đã.

Tiểu Mã hỏi:

- Người nào?

Sứ giả nói:

- Dĩ nhiên là một người rất đẹp, ta bảo đảm, người rất muốn gặp mặt cô ta.

Y nói rất có vẻ chắc ăn.

Tiểu Mã có vẻ bị y thuyết phục.

Sứ giả nói:

- Người gặp cô ta rồi, nếu còn muốn đánh đẹp mũi của ta, ta nhất định sẽ không hoàn thủ!

Tiểu Mã không tin, nhưng càng hiếu kỳ thêm, y nhin không nổi hỏi:

- Người này rốt cuộc là ai?

Sứ giả nói:

- Nói một cách đàng hoàng, hiện giờ cô ta không còn là người nữa.

Tiểu Mã hỏi:

- Không phải người thì là gì?

Sứ giả nói:

- Là nữ thần.

... Hôm đó, đàn ông cũng sẽ chọn một cô gái đẹp nhất trong bọn, làm nữ thần của họ.

... Hiện tại bọn họ đi chọn một cô gái lạ mặt từ ngoài vào.

Nắm tay của Tiểu Mã đang thả tung ra, lại nắm chặt lại.

Trong lòng y bỗng nổi lên một thứ cảm giác không lành, y nhìn không nổi:

- Cô ta ở đâu?

Sứ giả xoay mặt qua, chỉ vào chiếc thuyền hoa trên mặt hồ:

- Ở đó!

Ánh tịch dương sắp chìm xuống, tại khoảnh khắc đã chìm mà chưa chìm xuống đó, cũng chính là khoảnh khắc mỹ lệ quý giá nhất trong ngày.

Thuyền hoa phiêu dăng dưới ánh tà dương đầy mặt hồ, xem ra như một cảnh tượng tuyệt vời trong mộng.

Nhưng giấc mộng tuyệt vời ấy bỗng dưng đã biến thành ác mộng.

Trong chiếc thuyền đầy những hoa tươi đó, đã có người đang từ từ đứng lên.

Một người con gái.

Một người con gái đẹp trần truồng.

Mái tóc dài của cô xỏa tung mềm mại như tơ, tấm thân trắng ngần của cô cũng mềm mại như tơ.

Bộ ngực của cô nhỏ nhắn nhô cao, eo lưng của cô nhỏ, cặp đùi cô thẳng tắp.

Đây chính là người đàn bà trong mộng của đàn ông, một người đàn bà chỉ tìm được trong giấc mộng.

Nhưng đối với Tiểu Mã, cơn mộng ấy là một cơn ác mộng.

Có bao nhiêu chuyện cũ vừa chua cay vừa mặn nồng?

Có bao nhiêu ký ức vĩnh viễn không bao giờ quên?

Có bao nhiêu ngày sung sướng bên nhau?

Có bao nhiêu lúc tịch mịch?

Y trụy lạc hoang đường vì ai?

... Tiểu Lâm.

Y bi thương thống khổ vì ai?

... Tiểu Lâm.

Y lưu lạc phương trời, vì đang đi tìm ai?

... Tiểu Lâm.

Tiểu Lâm đang ở đâu?

... Tiểu Lâm ở ngay nơi đây.

Cô gái vừa đứng dậy trong chiếc thuyền hoa, cô gái đang sắp đem mình phụng hiến cho thần Thái Dương đó, chính là Tiểu Lâm, người y đã ngày đêm tưởng nhớ, không cách nào quên được.

Bàn tay của Tiểu Mã lạnh giá, toàn thân của y lạnh giá.

Giờ này phút này, trong lòng y đang phẫn nộ, hay bi thương, hay thống khổ?

Không phải là thứ nào cả.

Giờ này phút này, trong lòng y đang là một khoảng trống không. Linh hồn của y, xương máu của y, hình như thành linh bỗng bị rút đi đâu mất.

Chỉ có những người đã từng bị thống khổ dày vò qua rồi mới có thể hiểu rõ được cảm giác của y bây giờ.

Còn Tiểu Lâm thì sao?

Hình như cô đã mất đi hoàn toàn cảm giác.

Cô đang đứng như si như ngốc trên chiếc thuyền, như si như ngốc trong đám hoa tươi, linh hồn của cô, xương máu của cô, hình như cũng bị rút đi biệt tăm.

Đã bị rút đi biệt tăm từ lâu lắm rồi.

Cô đang nhìn Tiểu Mã, nhưng cô hoàn toàn không nhận ra người này là ai.

Tiểu Mã bỗng gào lớn lên, dùng hết sức lực gào lớn lên.

Cô không nghe thấy gì cả.

Cô không còn là chính mình, cô đã hiến dâng mình cho thần Thái Dương.
Tiểu Mã xông lại, nhảy xuống hồ.

Không có ai cản trở y.

Thuyền hoa đang ở giữa hồ, y dùng tận sức lực bơi lại, nhưng thuyền hoa đang từ từ trôi về hướng khác.

Y bơi lại, thuyền hoa đã đi xa.

Chiếc thuyền hoa ấy chính như một đóa hoa trong mộng, một mảnh sương mù trong gió, một mảnh trăng trong nước. Y thấy được, nhưng vĩnh viễn không bao giờ bắt được.

Tịch dương đã chìm xuống.

Màn đêm đen tối, không biết lúc nào, đã bao trùm vạn vật. Núi non, nước hồ, đều chìm vào trong bóng tối.

Gã sứ giả thần Thái Dương lúc này còn đang sáng chói trước ánh tà dương, bây giờ đã biến thành một cái bóng đen ngòm.

Nhưng y vẫn còn ở đó, vẫn còn đứng bên bờ hồ, lạnh lùng nhìn Tiểu Mã đang vùng vẫy trong hồ, vừa bơi rượt theo, vừa la hét.

Chỉ tiếc là tiếng la hét của y không có ai trả lời, y đang rượt theo hình như là một ảo ảnh nào đó không thể nào bắt được.

Đêm càng khuya, bóng tối càng dày đặc.

Nước hồ lạnh buốt.

Y bỗng cảm thấy trong lòng một trận đau đớn, thấm nhập vào tứ chi, vào trong xương tủy.

Người y chìm xuống, chìm sâu vào nước hồ buốt giá.

Không còn nước đâu, chỉ có lửa.

Ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Ngọn lửa thiêu đốt không ngớt, làm người ta hầu như mở mắt không ra.

Nhưng Tiểu Mã rốt cuộc cũng mở được mắt ra.

Trong ngọn lửa hình như cũng có một bóng người, ngọn lửa tựa như bông hoa, người đang đứng trong hoa.

- Tiểu Lâm, Tiểu Lâm.

Y tính chồm lại, chồm lại ngọn lửa.

... Thiêu thân tại sao cứ xông vào ánh lửa? Có phải chúng ngu xuẩn? Hay chúng thà chết cũng phải đi tìm ánh sáng?

Y muốn chồm lại, nhưng y chẳng động đậy được tí nào, toàn thân tay chân của y, không chỗ nào có thể động đậy được.

May mà y còn thấy được, còn nghe được.

Người đầu tiên y thấy là lão Bì.

Lão Bì đứng bên cạnh đồng lửa, nhìn y cười hì hì.

Cũng không biết có phải vì ngọn lửa lập lòe, hay vì mắt của y bị hoa lên, lão Bì của hiện tại, xem ra không giống lão Bì y đã biết lúc trước.

Lão Bì lúc trước tuy da mặt có dày một tí, tuy có vô lại một tí, xem ra còn là một người, cao lớn hiên ngang, tướng mạo đường đường.

... Một người trông không ra dáng một con người, làm sao có thể giữa phố đông người mạo xưng thành Thần Quyền Tiểu Gia Cát, làm sao ra ngoài đường ăn uống rừng mờ, lửa gặt đùa cợt?

Nhưng lão Bì bây giờ lại biến ra thành bảy phần như điên khùng, ba phần như si ngốc.

Lão Bì lúc trước rất giảng cứu y phục, tại cái xã hội chỉ biết trọng mũ áo không trọng người đó, muốn làm một người bịp bợm không thể không có vài bộ y phục bảnh bao.

Nhưng hiện tại, y chỉ mặc có cái quần đùi.

Tiểu Mã nhìn y, trong lòng đang nghĩ đến một chuyện... dấm cho gã đó một quyền vào mũi.

Chỉ tiếc là nắm tay của y không nắm chặt lại được.

Lão Bì bỗng nhìn y cười hì hì hỏi:

- Người xem ta thế nào?

Tiểu Mã chỉ có thể nói được một tiếng:

- Hừ.

Lão Bì nói:

- Nhưng ta lại cảm thấy khoan khoái cực kỳ, ta trước giờ thật chưa bao giờ khoan khoái như vậy.

Y cười như một người si ngốc:

- Đến nơi này, ta mới biết những ngày trước đây sống sao mà uổng phí quá.

Tiểu Mã nói:

- Bò đi đâu khuất mắt đi.

Lão Bì nói:

- Người nói ta bò, ta bò đây.

Quả thật y lăn ra đất, bò đi chỗ khác.

Nhìn y bò lăn ra trên mặt đất, Tiểu Mã thật cảm thấy không có mùi vị gì.

Bất kể ra sao, người này cũng là bạn của y, hiện tại người này còn có thể được coi là một người nữa không?

Nghĩ đến Tiểu Lâm, nghĩ đến chuyện cô sắp bị đây, Tiểu Mã lại càng đau lòng.

Y không rơi nước mắt, cũng không gào thét, bởi vì y phát hiện ra, gã sứ giả thần Thái Dương đang lạnh lùng nhìn y, gã đang nói:

- Hiện giờ người có hai con đường để đi.

Tiểu Mã chỉ còn nước lắng nghe.

Sứ giả nói:

- Nếu người thật lòng theo ta, hiện tại vẫn còn kịp; nếu người chỉ muốn chết, cũng rất dễ dàng thôi.

Tiểu Mã thật tình muốn chết.

Y chẳng cứu được lão Bì, cũng chẳng cứu được Tiểu Lâm, y hận không thể nhảy vào trong đồng lửa, để toàn thân xương cốt máu thịt của mình cháy thành tro bụi.

Nhưng y nhớ lại lời của Đinh Hỷ nói.

Đinh Hỷ là người bạn rất thân của y, cũng là huynh đệ của y, Đinh Hỷ trước giờ vẫn được người ta gọi là Đinh Hỷ thông minh.

Đinh Hỷ nói với y:

- Chết, không phải là một cách để giải quyết vấn đề, chỉ có bọn hèn nhát mới chết để giải thoát. Chỉ cần chú còn sống đó, chỉ cần chú có đủ quyết tâm, có đủ dũng khí, bất cứ chuyện gì gian khổ tới đâu, cũng nhất định có cách giải quyết.

Trong ngọn lửa hình như có gương mặt tươi cười của Đinh Hỷ, nụ cười làm cho người ta thích, và còn cười thật kiên cường thật dũng cảm.

Tiểu Mã bỗng nói:

- Tôi không muốn chết.

Sứ giả nói:

- Vậy thì người phải hiểu rõ một điều.

Tiểu Mã đang lắng nghe.

Sứ giả nói:

-Hiện tại cái mạng của người đã là của ta.

Tiểu Mã nói:

- Tôi hiểu.

Sứ giả hỏi:

- Người chuẩn bị lấy gì để đổi cái mạng của người?

Tiểu Mã hỏi:

- Ông muốn gì?

Sứ giả nói:

- Lam Lan.

Tiểu Mã bất ngờ quá, y hỏi:

- Ông muốn cô ta?

Sứ giả nói:

- Rất muốn.

Tiểu Mã hỏi:

- Ông không muốn người ngồi trong kiệu sao?

Sứ giả nói:

- Rất muốn.

Trái tim của Tiểu Mã chìm xuống.

Y không phải là người không thông minh lắm, dĩ nhiên y đã hiểu ý của sứ giả:

- Ông muốn tôi đem cô ta lại đổi lấy Tiểu Lâm?

Sứ giả không phủ nhận:

- Bạn bè của người đang nằm trong tay ta, bọn họ nhất định không chạy đâu được.

Tiểu Mã chưa đáp ứng.

Y không dám bằng lòng nhanh quá, y sợ đối phương nghi ngờ.

Một hồi thật lâu, y mới hỏi dò ý:

- Ông muốn tôi làm chuyện cho ông, dĩ nhiên ông phải thả tôi ra?

Sứ giả nói:

- Dĩ nhiên.

Trái tim của Tiểu Mã đập mạnh lên:

- Ông tin được tôi sao?

Sứ giả nói:

- Ta tin được.

Trái tim của Tiểu Mã lại càng đập mạnh lên:

- Ông cho tôi là người tùy thời tùy lúc có thể bán đứng bạn bè?

Sứ giả nói:

- Ta biết người không phải vậy, nhưng bọn họ chẳng phải là bạn bè của người, nhưng lão Bì là bạn của người, còn có Tiểu Lâm.

Trái tim của Tiểu Mã lại chìm xuống.

Sứ giả nói:

- Vì vậy, chỉ cần người đáp ứng, ta sẽ lập tức thả người ra, sau mười lăm ngày, nếu người không đem bọn họ lại đây, Tiểu Lâm của người sẽ...

Y nói không hết câu, y chẳng cần phải nói hết câu.

Tiểu Mã lại càng không muốn nghe tiếp, y bỗng hỏi:

- Tôi chỉ có một điểm nghi không ra.

Sứ giả nói:

- Người thử hỏi xem.

Tiểu Mã nói:

- Người các người hận nhất vốn là tôi thì phải.

Sứ giả cũng không phủ nhận.

Tiểu Mã nói:

- Người trong kiệu chỉ bất quá là một người qua đường lạ mặt, không những vậy, còn bị bệnh nặng.

Sứ giả nói:

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi:

- Hiện tại, các người thà vì y mà thả cho ta ra, y đối với các người quan trọng ra sao?

Sứ giả trả lời rất gọn ghẽ:

- Y rất có giá trị.

Tiểu Mã hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

Sứ giả nói:

- Nhiều đến độ người nằm mộng cũng nghĩ không tới.

Tiểu Mã không nói gì nữa.

Y chỉ muốn mua.

Y thấy lão Bì đang bò lại, đang tính hôn lên bàn chân sứ giả.

Y nghĩ không ra, làm sao một người lại có thể thay đổi đáng sợ như thế chỉ trong có khoảng thời gian một ngày.

Sứ giả nói:

- Người phải nên cảm kích ta, ta không để cho người ăn cỏ, nhưng ta đã cho người uống một thứ thuốc khác!

Ngón tay của Tiểu Mã lạnh buốt, y nhìn không nổi hỏi:

- Thuốc gì?

Sứ giả nói:

- Dĩ nhiên là thuốc độc.

Tiểu Mã nói:

- Thuốc độc cũng có nhiều loại.

Sứ giả hững hờ nói:

- Sau mười lăm ngày, nếu người còn chưa đem người lại, người sẽ biết đó là thứ thuốc độc gì.

Mười ba tháng chín, đêm.

Đêm đã khuya lắm, có sương mù.

Trong song cửa của khách sạn Thái Bình còn ánh đèn, từ trong sương mù nhìn thấu qua, ánh đèn mờ lung như ánh trăng.

Trong nhà không có ai khác, bàn toán của y đang gõ lóc cóc, đây chính là lúc sung sướng nhất trong ngày của y.

Y làm ăn trước giờ chưa bao giờ bị mất vốn.

Tiểu Mã xông vào, lớn tiếng hỏi:

- Người đâu hết rồi?

Đặng lão bản không buồn ngẩng đầu lên, y hỏi:

- Người nào?

Tiểu Mã nói:

- Những người bạn của ta.

Đặng lão bản nói:

- Những người đó đã đi hết rồi.

Tiểu Mã hỏi:

- Đi lúc nào?

Đặng lão bản nói:

- Dĩ nhiên là lúc đã tính tiền xong, đi đã lâu lắm rồi, bọn họ muốn đi gấp.

Tiểu Mã ngăn người ra.

Y không tính bán đứng người bạn nào cả, y trở về tìm họ, bởi vì hiện tại là lúc y cần bạn bè nhất.

Đặng lão bản rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn y một cái, hỏi:

- Ông không tính tìm theo bọn họ sao?

Tiểu Mã nói:

- Người có biết bọn họ đi đường nào không?

Đặng lão bản nói:

- Không biết.

Y đóng cuốn sổ lại, thở ra một hơi, hững hờ nói tiếp:

- Tôi chỉ biết có một điều, bọn họ đi đường nào, cũng đều là đường chết, vì vậy dù ông có theo kịp bọn họ cũng thế thôi.

Tiểu Mã trừng mắt nhìn Đặng lão bản, y bỗng xuất thủ... chụp ngay lấy cổ áo của gã, xách lên ngồi trên quầy.

Gương mặt của Đặng lão bản trắng bệch ra, y cười gượng gạo nói:

- Tôi nói thật đấy chứ.

Tiểu Mã biết y nói thật, bởi vì y nói thật, Tiểu Mã mới khó nuốt trôi.

Bởi vì y không còn cách nào đối mình được nữa.

Y không thể bán đứng bạn bè, mà cũng không thể để mặc Tiểu Lâm.

Không ai giải quyết dùm cho y cái vấn đề nan giải này, cũng không ai giúp đỡ y được gì.

Hiện tại, dù y có đuổi kịp bọn họ, cũng không ích lợi gì.

Đặng lão bản nhìn nét mặt của y, mở miệng hỏi dò:

- Tôi biết ông lại gặp chuyện gì rắc rối, không những vậy, nhất định còn rắc rối không ít.

Gương mặt của Tiểu mã trắng bệch ra thê thảm.

Đặng lão bản lập tức nói luôn:

- Chúng ta coi như cũng là bạn bè, tôi cũng muốn giúp đỡ ông tí nào, chỉ tiếc nơi đây là Lang Sơn, người nào gặp phải rắc rối ở đây, nhất định không có ai giúp y giải quyết được điều gì.

Tiểu Mã bỗng nói:

- Không chừng còn có một người.

Đặng lão bản hỏi:

- Ai?

Tiểu Mã nói:

- Vua Lang Sơn.

Đặng lão bản găng gượng làm mặt cười, nói:

- Chỉ cần một câu nói của Châu Ngũ thái gia, dĩ nhiên vấn đề gì cũng giải quyết được, chỉ tiếc là...

Tiểu Mã hỏi:

- Chỉ tiếc là ta tìm không ra ông ta?

Đặng lão bản thở ra:

- Không những ông tìm không ra, thật chẳng ai tìm ra ông ta.

Tiểu Mã nói:

- Ta biết nhất định có một người.

Đặng lão bản hỏi:

- Ai?

Tiểu Mã nói:

- Người!

Đặng lão bản mặt mũi xanh lè, nói:

- Không phải tôi, thật tình không...

Tiểu Mã nói:

- Người đem ta lại, ta nhất định sẽ không hại người, Châu Ngũ cũng nhất định không trách gì người, bởi vì ta chỉ bất quá đem lễ vật lại thôi.

Đặng lão bản hỏi:

- Dem lễ vật lại? Dem lễ vật gì?

Tiểu Mã nói:

- Dem song quyền đầu của ta lại!

Y nắm chặt nắm tay lại đưa tới trước mũi Đặng lão bản:

- Còn không ta sẽ tặng cho người nắm tay này!

Đặng lão bản chẳng tránh né gì cả, y còn ưỡn ngực ra nói:

- Dù ông có đánh chết tôi, tôi cũng không có cách nào đem ông lại được.

Tiểu Mã nói:

- Ta không tính đánh chết người, người chết không biết đưa đường, người không có mũi thì vẫn đưa đường được như ai.

Chóp mũi của Đặng lão bản đã rướm mồ hôi. Y làm mặt khổ sở nói:

- Người không có mũi cũng tìm không ra được lão nhân gia!

- Nếu cặp mắt cũng thiếu đi mất một con thì sao?

Đặng lão bản nói:

- Thì... thì...

Tiểu Mã nói:

- Không chừng cũng chẳng có gì là hay ho, nhưng trên người đàn ông, có thứ nhất định không thiếu được.

Đặng lão bản chảy mồ hôi ra đầy mặt, y thốt không ra được một tiếng.

Dĩ nhiên y biết cái thứ không thể thiếu được trên người của đàn ông là cái thứ gì, người đàn ông nào cũng biết.

Tiểu Mã nói:

- Hiện tại, người đã nhớ ra ông ta ở đâu chưa?

Đặng lão bản ấp úng nói:

- Nhớ chút chút, hình như chút chút, ông phải cho tôi tí thì giờ từ từ nghĩ lại.

Tiểu Mã hỏi:

- Người muốn bao lâu?

Đặng lão bản còn chưa kịp mở miệng, ngoài cửa đã có người lạnh lùng nói:

- Dù người để cho hẵn nghĩ tới ba năm, hẵn cũng nghĩ không ra.

Người nói câu đó là một mục đàn bà, mục đàn bà có đôi chân vô cùng to lớn!

Ai cũng có chân.

Đàn bà cũng là người, dĩ nhiên cũng có chân. Người có chân dễ coi, người có chân khó coi, người có chân như bạch ngọc chạm thành, người có chân như hai que củi sần sùi.

Cặp chân của người đàn bà này lại giống như hai chiếc thuyền nhỏ, bỏ giày ra, dù không đưa người ta qua sông được, ít nhất cũng làm được cái đồ cho trẻ con đánh đu.

Nếu chưa thấy qua một người đàn bà như vậy, bảo đảm ngay cả năm mộng cũng nghĩ không ra trên đời này còn có cặp chân vĩ đại như vậy, mà cặp chân ấy lại thuộc về một người đàn bà.

Hiện tại Tiểu Mã cũng đã thấy qua, thấy xong rồi, còn cơ hồ không tin được cho lắm.

Người đàn bà này dĩ nhiên là Liễu Kim Liên.

Liễu Kim Liên không những chân to, miệng cũng không nhỏ, lúc mụ nhìn Tiểu Mã, hình như tùy thời tùy lúc đều có thể nuốt chửng y vào trong bụng.

Tiểu Mã chỉ muốn mửa ra.

Liễu Kim Liên nhìn nhìn y từ trên xuống dưới một hồi, mới nói tiếp:

- Người muốn tìm Châu Ngũ thái gia, chỉ có một người có thể đem người lại.

Tiểu Mã lập tức hỏi:

- Ai?

Liễu Kim Liên đưa ngón tay như trái chuối, chỉ vào một thứ gì đó như là một đồng thịt, mà cũng như là cái mũi, nói:

- Là ta.

Tiểu Mã thở ra trong bụng, y còn nhin không nổi ráng hỏi một câu:

- Người có chịu đem ta lại đó không?

Liễu Kim Liên nói:

- Chỉ cần người đáp ứng ta một chuyện.

Tiểu Mã hỏi:

- Chuyện gì?

Liễu Kim Liên nói:

- Các người giết mất Chương Trường Thoái, người phải đền lại cho ta một ông chồng.

Tiểu Mã xách Đặng lão bản lên, nói:

- Gã này không những biết ăn nói, mà còn biết kiếm tiền, làm chồng người quả thật không có gì hay hơn cho bằng.

Y còn nói chưa xong câu, Đặng lão bản đã lắc đầu quây quây nói:

- Tôi không xong, tôi là...

Tiểu Mã cũng chẳng để y nói xong câu, thuận tay lấy một tấm giẻ lau bàn, nhét ngay vào miệng y, nói:

- Ta đem y giao cho người làm chồng, người xem được quá không?

Liều Kim Liên nói:

- Không được.

Tiểu Mã hỏi:

- Người còn muốn đàn ông hạng nào nữa?

Liều Kim Liên nói:

- Người ta muốn là người!

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, mặt ta đã nhảy chồm lại Tiểu mã, giống y như một hòn núi nhỏ đang đè xuống vậy.

Nhưng thân pháp của mặt ta lại rất nhẹ nhàng, hai chân vừa đưa ra, lại trông giống như chim ưng đang vỗ lấy gà con.

May mà Tiểu Mã không phải là gà con.

Quyền đầu của Tiểu Mã đã đâm ra như điện xẹt, nhắm vào cái thứ vừa giống một đồng thịt, mà cũng giống như cái mũi đâm tới.

Bất kể cái thứ đó là thứ gì, chỉ cần bị Tiểu Mã đâm vào, cũng đều sẽ chịu không nổi.

Chỉ tiếc là Tiểu Mã quên mất một điều.

Y quên mất Liều Kim Liên không những có một đôi chân khổng lồ, mặt ta còn có một cái miệng khổng lồ... so với nắm tay của y còn có bề lớn hơn nhiều.

Y vừa đâm quyền ra, Liều Kim Liên đã há hốc mồm chờ sẵn.

Nắm tay của y đánh thẳng vào miệng của Liều Kim Liên.

Tiểu Mã có biệt hiệu là Tiểu Mã Phấn Nộ.

Tiểu Mã mà phần nộ dĩ nhiên là hay đánh nhau, vì đủ các thứ nguyên do, đánh nhau với đủ các hạng người.

Vì vậy, chiêu thức kỳ quái nào của các môn các phái, y đều đã thấy qua.

Nhưng y không ngờ tới cái chiêu này của Liễu Kim Liên.

Y chỉ cảm thấy nắm tay của mình như đánh vào trong một đồng bùn nóng hổi.

Càng nguy hơn là, trong đồng bùn ấy còn có hai hàm răng lờm chờm, lập tức cắn ngay vào trong mạch môn của y.

Tiếp theo đó, người của y đã bị ôm chặt, ôm chặt cứng ngắt.

Y đã thấy thở không ra hơi.

Hiện tại y mới chân chính hiểu ra, chuyện gì còn đáng sợ hơn so với cái chết.

Bị một người đàn bà như Liễu Kim Liên ôm phải, so với chết còn đáng sợ hơn gấp ba lần.

Nếu mà bị mụ ta bức bách phải làm chồng, tình cảnh ấy quả thật càng làm cho người ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Chỉ tiếc là hiện tại, ngay cả chết còn không chết được.

Nếu một người đang ngoạm một nắm tay trong miệng, người đó có còn cười được hay không?

Liễu Kim Liên cười được.

Giọng cười của mụ ta thật có thể làm người ta mửa hết những đồ đã ăn trong bụng ba tháng trời ra.

Bàn tay của mụ ta còn đang mò mẫm.

Đầu của Tiểu Mã đang nằm kẹt trong bộ ngực đồ sộ của mụ, tuy y không nhìn thấy gì, nhưng y cũng cảm thấy được mụ ta đang bồng mình vào trong một gian phòng.

Gian phòng đó có một chiếc giường lớn nhất.

Vào trong gian phòng đó rồi, sẽ phát sinh ra chuyện gì? Không chừng cũng có rất nhiều người có thể tưởng tượng ra được.

May mà lần này, không có chuyện gì xảy ra, bởi vì vừa bước vào gian phòng đó, Liễu Kim Liên bỗng ngã lăn ra.

Bỗng ngã lăn ra như một hòn núi sập xuống vậy.

Máu tươi bắn ra như mũi tên từ động mạch lớn sau cổ, phun tung tóe vào tường.

Mụ ta còn tỉnh chồm lại, trước ngực lại ăn thêm một nhát đao.

Nhát đao đó càng hung hãn, càng nặng nề.

Bàn tay của Tiểu Mã không thể động đậy, trong tay y cũng không có đao.

Ai giết mụ ta?

- Tôi đây.

Có người đang cầm trong tay cây đao.

Cây đao cắt thịt.

Có thể dùng một con dao cắt thịt giết chết Liễu Kim Liên, người đó là một hạng người như thế nào?

Dĩ nhiên là hạng người không để cho Liễu Kim Liên biết mà đề phòng, là hạng người không để cho ai cảm thấy mình bị nguy hiểm, hạng người làm ăn.

Lưỡi đao còn vấy máu.

Đao đang nằm trên tay Đặng lão bản.

Tiểu Mã thấy cây đao trước, rồi mới thấy bàn tay của Đặng lão bản.

Y đã thấy Đặng lão bản không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều chỉ chú ý đến gương mặt cười cầu tài của y.

Đây là lần đầu tiên y chú ý đến bàn tay của Đặng lão bản, bàn tay có bảy ngón.

Năm ngón tay nắm chặt lấy chuôi đao, hai ngón còn lại chỉ ra hai bên.

Tiểu mã thở phào một hơi thật dài:

- Thì ra là ông!

Đặng lão bản nói:

- Chính là tôi đây.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 10

Vua của Lang Sơn

Mười ba tháng chín, sau canh tư. Sương mù dày đặc.

Tiểu Mã và Đặng lão bản vai kề vai bước trong sương mù dày đặc, không rời nhau nửa bước.

Y thật tình không dám ly khai người này đến nửa bước, cái người làm ăn rất hiểu chuyện làm ăn này thật tình quá nguy bí nan trắc, không biết đâu mà lường.

Người mở miệng ra trước là Đặng lão bản:

- Ông có biết bình sinh tôi bị xui nhất chuyện gì không?

Tiểu Mã nói:

- Có phải là đã quen biết bà già đó?

Đặng lão bản thở ra nói:

- Chỉ bất quá, bình sinh tôi hên nhất, cũng là quen biết với bà ta.

Tiểu Mã nói:

- Sao?

Đặng lão bản nói:

- Nếu không phải nhờ bà ta, tôi chỉ có thể coi như đang làm ăn dưới mười tám tầng địa ngục.

Tiểu Mã nói:

- Vì vậy ông nhất định phải trả ơn bà ta?

Đặng lão bản nói:

- Vì vậy bây giờ ông còn sống nhăn ra đây.

Như nếu quả thật đã làm ông chồng của hạng đàn bà như Liễu Kim Liên, trừ chuyện đụng đầu tự tử ra, còn làm gì được hơn nữa?

Tiểu Mã tuy trong lòng cảm kích muốn chết đi được, ngoài miệng ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không chịu nói ra.

Y chỉ hỏi:

- Hiện tại mình đang đi đâu đây?

Đặng lão bản nói:

- Chuyện đó còn tùy vào ông.

Tiểu Mã hỏi:

- Tùy vào tôi?

Đặng lão bản nói:

- Ông đi đúng đường, đây chỉ là con đường sống duy nhất trên Lang Sơn.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn nếu đi sai đường?

Đặng lão bản nói:

- Thì tôi và ông sẽ bị đẩy vào mười tám tầng địa ngục, muôn kiếp không ngoi đầu lên được.

Tiểu Mã dĩ nhiên là hiểu rõ ý của y, nhưng còn nhịn không nổi muốn hỏi:

- Trừ Diêm Vương ra, còn ai có thể cho chúng ta vào mười tám tầng địa ngục?

Đặng lão bản nói:

- Còn có một Vương nữa.

Y nói đã rõ ràng lắm, nhưng Tiểu Mã còn phải đánh vần cho ra được mới thôi:

- Còn có Vương gì nữa?

- Lang Sơn Chi Vương.

Giọng nói của Đặng lão bản đầy vẻ tôn kính:

- Trên Lang Sơn, quyền lực của ông ta còn to lớn hơn cả Diêm vương nhiều.

Mỗi con đường đều có chỗ tận đầu, bọn họ đã lên đến đỉnh núi.

Mây mù đang phảng phất quanh chân, ngẩng đầu lên là trời xanh, mặt trời đang từ phương đông ló lên, ánh dương quang rạng cả bầu trời.

Trái tim của Tiểu Mã thót lại:

- Hôm nay là mười mấy?

Đặng lão bản nói:

- Mười bốn.

Tiểu Mã ngẩng mặt lên:

- Phía trước là đâu vậy?

Đặng lão bản nói:

- Phía trước là hoàng cung của Lang Sơn Chi Vương.

Tiểu Mã đã hoàn toàn tín nhiệm người này, nhưng y nhìn nhìn, nơi đây chẳng giống tí nào là hoàng cung.

Trên đỉnh núi vậy mà có hoa.

Những bụi hoa nho nhỏ không biết tên, nở trên một hàng giậu, sau hàng giậu thấp thoáng có một gian nhà bằng gỗ.

Một lão già đầu tóc bạc phơ chân đi khập khiễng, đang khòm lưng, chậm chậm quét hoa rơi trên con đường đá.

Hiện tại đã đến mùa hoa rụng, con đường thoai thoải đã đầy những đoá hoa rơi rụng lả tả. Bọn họ đạp trên đám hoa rụng bước tới, Đặng lão bản từ xa đã ngừng bước lại, nói:

- Tôi chỉ đem ông được tới đây thôi.

Tiểu Mã nói:

- Đến nơi đây, tôi có nhất định sẽ được gặp ông ta không?

Đặng lão bản nói:

- Không nhất định.

Y cười gượng lên một tiếng, nói:

- Trên thế gian này vốn không có chuyện gì là chắc chắn sẽ nhất định làm được, tôi đã tận sức mình, ông có thấy được ông ta hay không, hoàn toàn nhờ vào chính ở ông thôi.

Tiểu Mã cũng gượng cười nói:

- Tôi hiểu, nếu tôi không gặp ông ta, nơi đây sẽ là mồ chôn xác của tôi.

Gió thổi qua mang theo đầy mùi lá khô, và hoa thơm thoang thoảng, dưới bầu trời bao la, núi non xanh ngát một màu.

Một người chết ở nơi đây, cũng xem như đã chết đúng nơi rồi.

Nhưng Tiểu Lâm thì sao?

Đặng lão bản nhìn gương mặt của y, bỗng hạ giọng nói:

- Tôi còn có thể tiết lộ chút bí mật với ông.

Tiểu Mã đang lắng tai nghe.

Đặng lão bản nói:

- Muốn gặp Châu Ngũ thái gia, đối với lão già quét hoa rụng kia, phải đặc biệt tôn kính.

Tiểu Mã không nói gì cả, y thò tay ra, dùng sức bóp mạnh vào tay của Đặng lão bản.

Bàn tay có bảy ngón đó, ngón tay rất lạnh lẽo.

Đặng lão bản nói:

- Chúc ông được thuận lợi.

Tiểu Mã nói:

- Chúc ông làm ăn phát đạt.

Lão già quét hoa đang khom lưng lại quét, trước sau vẫn không ngẩng đầu lên.

Tiểu Mã bước nhanh lại, khom người thi lễ nói:

- Tôi họ Mã. Tôi đặc biệt lại đây cầu kiến Ngũ thái gia.

Lão già quét hoa không nghe thấy gì.

Tiểu Mã nói:

- Tôi lại đây không có ác ý gì, tôi lại đây đưa lễ vật.

Lão già quét hoa vẫn còn chưa ngẩng đầu lên, lão bỗng nói:

- Quỳ xuống nói chuyện, rồi bò vào.

Tiểu Mã không hề quên lời dặn dò của Đặng lão bản, y đã đối xử rất cung kính với lão già.

Hiện tại y không còn nhịn nổi:

- Ông nói ai quỳ xuống?

Lão già nói:

- Nói người.

Tiểu Mã bỗng rống lên:

- Phóng thí con mẹ người!

Y đã chuẩn bị bất kể mọi thứ, xông đại vào.

Nắm tay của y đã nắm chặt lại.

Nào ngờ lão già quét hoa ngược lại bỗng cười lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn y, cặp mắt lơ đãng đầy vẻ cười cợt.

Nắm tay của Tiểu Mã không thể nào dấm ra được.

Lão già lẩm bẩm nói:

- Có ý tứ lắm, có ý tứ lắm.

Tiểu Mã không hiểu:

- Chuyện gì có ý tứ?

Lão già nói:

- Ta đã năm mươi một năm nay chưa nghe đến năm chữ “Phóng thí con mẹ người”, hiện tại bỗng nghe thấy, thật là có ý tứ lắm.

Mặt của Tiểu Mã bất giác đỏ bừng lên.

Bất kể ra sao, tuổi tác của lão già này cũng lớn đủ để làm cha của y, thật tình, y cũng không nên vô lễ như vậy.

Lão già lại nói:

- Bước vào trong rồi quay qua bên trái, sẽ thấy một cánh cửa, gõ vào ba cái, rồi đẩy cửa bước vào.

Lão ta lại khò lưng xuống quét hoa tiếp, quét những đóa hoa rụng không bao giờ hết.

Tiểu Mã rất muốn nói vài câu lễ độ với lão, nhưng ngay cả một câu cũng nói không ra.

Đợi đến lúc y đi vào sau giậu, quay đầu lại, chẳng còn thấy hình bóng lão già quét hoa đâu.

Cửa cũng ở trong đám hoa. Tiểu Mã gõ vào ba cái, rồi đẩy cửa bước vào.

Căn phòng gỗ không lớn lắm, cửa sổ sáng sủa, bàn ghế sạch sẽ. Một người đang ngồi bên song cửa, quay lưng về hướng y, hình như đang xem một bức họa gì đó.

Tiểu Mã khom lưng lại hỏi:

- Châu Ngũ thái gia?

Người này không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận, y hỏi ngược lại:

- Người lại làm gì đây?

Tiểu Mã nói:

- Lại đưa lễ vật.

Người này hỏi:

- Lễ vật gì?

Tiểu Mã nói:

- Một song quyền đầu.

Người này hỏi:

- Song quyền đầu của người?

Tiểu Mã nói:

- Đúng vậy.

Người này hỏi:

- Song quyền đầu của người dùng được vào chuyện gì?

Tiểu Mã nói:

- Song quyền đầu này biết đánh người khác, biết đánh người ông muốn đánh.

Người này hỏi:

- Ai ai cũng có song quyền đầu để đánh người, tại sao ta phải cần của người?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì tôi đánh nhanh hơn người khác, cũng chính xác hơn người khác.

Người này nói:

- Người đánh thử ta một quyền trước xem sao.

Tiểu Mã nói:

- Được.

Y chẳng suy nghĩ gì lập tức bằng lòng ngay, không những vậy, nói đánh là đánh, xông lại trước mặt người đó rồi xoay người lại, đưa tay ra đâm vào mũi y.

Đây không phải vì y thích đâm vào mũi người ta, mà vì trước giờ y không bao giờ thích đánh sau lưng người khác.

Xông tới trước mặt người đó rồi quay người lại, dĩ nhiên là chậm đi một bước.

Cú đâm đó đánh trật.

Người này búng người lên không, rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Tiểu Mã thất thanh nói:

- Thì ra là người.

Y nhận ra người này.

Người này không phải là Châu Ngũ thái gia, là Bốc Chiến, sói già Bốc Chiến.

Bốc Chiến nhìn y, ánh mắt hình như cũng đang cười, lão ta hỏi:

- Người chưa bao giờ đánh người sau lưng?

Tiểu Mã nói:

- Ừ.

Bốc Chiến nói:

- Giỏi, quả là trang hán tử.

Lão ta bỗng chỉ vào cánh cửa phía sau nói:

- Gõ vào cửa năm cái, rồi đẩy cửa bước vào.

Căn phòng phía sau cánh cửa có vẻ dài hơn và rộng hơn.

Góc phòng có một chiếc giường, trên giường có một người nằm, xoay mặt vào trong, không biết là đang ngủ hay thức.

Tiểu Mã lại khom lưng hỏi:

- Châu Ngũ thái gia?

Người này nói:

- Không phải.

Tiểu Mã hỏi:

- Ông là ai?

Người này nói:

- Là người muốn bị đánh đập.

Tiểu Mã hỏi:

- Tôi muốn gặp Châu Ngũ thái gia, phải đánh với ông một trận?

Người này nói:

- Đúng vậy.

Y còn đang nằm ra đó, xoay lưng lại Tiểu Mã:

- Tùy tiện người đánh ta sao cũng được.

Tiểu Mã nói:

- Được.

Y lại nằm chặt nắm tay dấm tới.

Y có thể dấm vào sau đầu, sau lưng, cũng có thể vào hông dít.

Tất cả đều là chỗ yếu hại trên cơ thể, chỉ cần lãnh một quyền, là chẳng còn đứng dậy nổi.

Nhưng Tiểu Mã không dấm vào những chỗ đó.

Y dấm vào tường, cái tường đối diện với người này.

Một quyền dấm tới, tấm ván gỗ lập tức bị đánh lũng một lỗ lớn, mấy tấm gỗ vụn bị phản lực dội lại, bay tới mặt người này.

Người này dĩ nhiên là chẳng còn cách nào nằm yên đó, thân hình ưỡn lên một cái, đã búng lên không trung.

Tiểu Mã cũng búng người lên, dấm cho y một quyền vào giữa mặt.

Lần này y không đánh vào mũi.

Trong lúc thăng thốt, y không chắc sẽ đánh trúng vào mũi người này, nhưng gương mặt đại khái có diện tích cũng lớn hơn.

Người này dù muốn tránh né, khổ nổi sức đã đến tận đầu, thân hình đang còn trên giữa chừng không, không cách nào còn sử thêm được tí lực lượng khác.

Chỉ nghe phùng lên một tiếng, người của y đã bị đánh cho bay ra, đụng vào trong vách tường gỗ.

Tường gỗ vốn đã bị lũng một lỗ lớn, lỗ lũng lại càng lớn hơn. Người này bay xuyên qua lỗ thủng.

Tiểu Mã cũng phóng theo, bên trong, căn phòng lại càng rộng rãi hơn.

Một người đang ngồi bên chiếc bàn ở tuốt đằng xa nhâm nhi trà, đầu tóc bạc phơ, chính là lão già quét hoa lúc nãy.

Người bị đâm cho một quyền bay vào trong lúc nãy, hiện tại đang từ trong lỗ hổng chui ra ngoài.

Lão già quét hoa nói:

- Y không mặt mũi gì gặp người.

Tiểu Mã hỏi:

- Tại sao?

Lão già quét hoa nói:

- Lúc nãy y còn đang khoe khoang, chỉ cần người đánh sau lưng y, nhất định người sẽ qua không nổi quan ải của y.

Ánh mắt của lão lại lộ vẻ cười cợt:

- Người quả thật không thất tín, quả thật không đánh sau lưng y.

Tiểu Mã nói:

- Y cũng chẳng hề thất tín.

Lão già quét hoa không hiểu.

Tiểu Mã nói:

- Y muốn bị đập, hiện tại đã bị đập.

Lão già quét hoa cười lớn nói:

- Hảo tiểu tử, không những có thố, mà còn có thú vị nữa.

Tiểu Mã nói:

- Tôi là hảo tiểu tử, còn ông thì sao?

Lão già quét hoa nói:

- Ta chỉ bất quá là một lão già.

Tiểu Mã nhìn lão ta lom lom nói:

- Là lão già, hay là lão thái gia?

Lão già quét hoa mỉm cười nói:

- Lão già thường thường là lão thái gia.

Tiểu Mã sáng mắt lên hỏi:

- Là Châu Ngũ thái gia?

Lão già quét hoa không nói gì nữa, chỉ mỉm cười.

Tiểu Mã cũng không hỏi tới.

Y bỗng nhảy lên, đâm ra một quyền.

Đâm vào mũi lão già.

Y không hề thất ước, cũng không đâm sau lưng ai, nhưng lúc y đâm ra cũng không hô hoán gì.

Y muốn lão già này không có một tí gì để phòng chuẩn bị.

Lỗi đánh như vậy, không những không thể coi là anh hùng hảo hán, mà còn có vẻ có tí vô lại.

Nhưng y nhất định phải thử vũ công lão già này tới đâu.

Y đánh ra một quyền như vậy, bất kỳ ai cũng khó mà tránh né đỡ gạt được.

Huống gì, sau lưng lão già là bức tường, lão không có đường thoái lui.

Y đối với cú đâm này vốn rất tin tưởng, nhưng cú đâm lại trật ra ngoài.

Y đâm ra quyền đó, lão già đã lùi lại sát vách, rồi như một tờ giấy, nhẹ nhàng trườn lên trên, dính cứng trên tường, nhìn Tiểu Mã cười cười.

Tiểu Mã không đâm ra quyền thứ hai.

Y đang thoái lui lại, thoái lui lại mấy bước, tìm một cái ghế ngồi xuống.

Lão già quét hoa hỏi:

- Thế nào?

Tiểu Mã nói:

- Giỏi lắm.

Lão già quét hoa hỏi:

- Ai giỏi lắm?

Tiểu Mã nói:

- Ông giỏi lắm, tôi không giỏi.

Lão già quét hoa hỏi:

- Người không giỏi chỗ nào?

Tiểu Mã nói:

- Tôi đâm ra như vậy không hay ho gì, so với đánh sau lưng, cũng chẳng sai bao nhiêu.

Lão già quét hoa nói:

- Nhưng người đã xuất thủ.

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì tôi muốn thử ông.

Lão già quét hoa hỏi:

- Người thấy được gì không?

Tiểu Mã nói:

- Quyền đầu của tôi trước giờ ít khi đâm trật, hôm nay đã đâm trật mất ba lần.

Lão già quét hoa hỏi:

- Sao?

Tiểu Mã nói:

- Lần đầu tiên là Ôn Lương Ngọc, lần thứ hai là gã sứ giả quý quái thần Thái Dương.

Lão già quét hoa nói:

- Hai người đó là tay cao thủ số một số hai trên Lang Sơn.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng bọn họ so với ông còn kém rất xa.

Lão già quét hoa hỏi:

- Sao?

Tiểu Mã nói:

- Từ lúc tôi lên Lang Sơn đến giờ, ông là tay cao thủ số một trong số tôi đã gặp.

Lão già quét hoa hỏi:

- Sao?

Tiểu Mã nói:

- Nhưng quyền đầu của tôi cũng không tệ.

Lão già quét hoa thừa nhận:

- Không tệ lắm.

Tiểu Mã nói:

- Không những vậy, tôi còn biết liều mạng.

Lão già quét hoa nói:

- Ta nhìn ra.

Tiểu Mã nói:

- Vì vậy, nếu ông chịu thu song quyền này của tôi, đối với ông cũng còn chỗ dùng được.

Lão già quét hoa nói:

- Dĩ nhiên là hữu dụng lắm.

Tiểu Mã hỏi:

- Ông chịu thu?

Lão già quét hoa nói:

- Ta cũng rất muốn thu, nhưng rất tiếc là song quyền đầu của người không phải để dành cho ta.

Tiểu Mã nói:

- Tôi đưa cho Châu Ngũ thái gia.

Lão già quét hoa nói:

- Đúng vậy.

Tiểu Mã nói:

- Ông là Châu Ngũ thái gia, Châu Ngũ thái gia là ông.

Lão già quét hoa bật cười.

Chính ngay lúc đó, phía sau bỗng nghe có tiếng kim la vang lên.

Lão già quét hoa mỉm cười nói:

- Lần này tuy người lại nhìn lầm người nữa, nhưng Châu Ngũ thái gia đã chuẩn bị gặp người.

Tiểu Mã ngăn người ra.

Lão già quét hoa nói:

- Còn có một điểm người cần phải nhớ cho rõ.

Tiểu Mã chỉ còn nước lắng nghe.

Lão già quét hoa nói:

- Ta nhất định không phải là tay cao thủ đệ nhất trên núi, trước mặt Châu Ngũ thái gia, ta chẳng có lấy cả cơ hội để xuất thủ.

Tiểu Mã cơ hồ không tưởng tượng được trên đời này còn có người nào võ công cao hơn lão, nhưng y lại không thể không tin.

Lão già quét hoa nói:

- Vì vậy người đứng trước mặt ông ta, đừng có hỗn hào, cũng đừng xuất thủ, nếu không chắc chắn người sẽ chết ngay.

Lão ta nói rất trịnh trọng, rồi bỗng cười một tiếng, nói:

- Khấp thiên hạ, người thấy được mặt thật của ông ta không có nhiều. Vì vậy người vào trong đó rồi, dù chết hay sống, cũng coi như không uống đã đi chuyến này.

Phía sau còn có một cánh cửa.

Tiếng kim la lại vang lên, cánh cửa mở lớn.

Tiểu Mã đứng ở ngoài cửa ngăn người ra.

Lúc này y đang đối diện một gian đại sảnh bề ngang bảy trượng, bề sâu hai mươi bảy trượng, y bước ngoài giậu vào, thật tình không hề nghĩ đến sau mấy gian phòng lại có một nơi như vậy.

Trong đại sảnh không có thứ gì cả, bốn vách trắng như tuyết, ngoài hai mươi bảy trượng đó còn có một cánh cửa.

Trên cánh cửa có treo một bức rèm châu, một người đang ngồi sau bức rèm đó.

Tiểu Mã nhìn không rõ gương mặt của ông ta, thậm chí ngay cả mũ áo cũng nhìn không rõ, nhưng y cảm thấy có một thứ khí thể trấn nhiếp kinh

người, như thanh kiếm đầy sát khí bức tới lông mi.

Cửa bên ngoài đã đóng lại, lão già quét hoa ở lại bên ngoài.

Tiểu Mã đang tính bước lại, sau bốn vách bỗng có tiếng hét vang lên như sấm động:

- Đứng lại.

Tiểu Mã chỉ còn nước đứng lại.

Y lại đây cầu xin, không phải lại đánh nhau, ít nhất tính mạng của chín người đang nằm trong tay của người ngồi sau bức rèm này, làm sao y dám khinh cử vọng động?

Tiếng hét vừa vang lên, trong đại sảnh lập tức lại yên lặng như trong mộ phần.

Một hồi thật lâu, sau bức rèm mới có giọng nói vọng ra.

Giọng nói già nua mà rất oai nghiêm:

- Người biết ta là ai chứ?

- Vâng.

Tiểu Mã dĩ nhiên là biết, trừ Châu Ngũ thái gia ra, còn ai oai phong như vậy? Khí thế như vậy?

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Người muốn gặp ta?

Tiểu Mã nói:

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Người họ Mã?

Tiểu Mã nói:

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Tiểu Mã Phấn Nộ?

Tiểu Mã nói:

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Liên doanh tiêu cuộc, Ngũ Khuyển Khai Hoa, bị người và Đinh Hỷ phá hoại phải không?

Tiểu Mã nói:

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Được, cho ngồi.

Bức tường trắng xóa, bỗng hiện ra một cánh cửa, hai gã đại hán lực lưỡng trọc đầu, tai đeo vòng, khiêng một chiếc ghế bằng da hổ ra.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ngồi xuống.

Tiểu Mã ngồi xuống. Hai gã đại hán đứng sau lưng y không ra, cánh cửa trên tường đã đóng lại.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ngũ Khuyển Khai Hoa, khí thế cũng rất hung hăng, hào kiệt thiên hạ đều chán ghét họ, người phá được liên doanh của bọn chúng, làm yếu đi khí thế bọn tiêu cuộc, vì vậy hôm nay người mới có chỗ ngồi.

Tiểu Mã nói:

- Tôi biết.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Nhưng có chỗ ngồi cũng chưa chắc là còn mạng!

Tiểu Mã nói:

- Tôi biết.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ta cũng biết người không tiếc rẻ gì mạng sống của mình.

Tiểu Mã yên lặng.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người đã trúng phải chất độc Thái Dương Thất Cốt Tán, tối đa chỉ sống tới mặt trời mọc sáng mai.

Tiểu Mã yên lặng.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Bạn bè của người đã bị lọt vào trong tuyệt cảnh, tình nhân của người đã lọt vào tay sứ giả thần Thái Dương, những người cùng đi với người lên Lang Sơn, muốn sống sót xuống núi, còn khó hơn là lên trời.

Tiểu Mã chỉ còn nước yên lặng, bởi vì y không có gì để nói.

Cái vị Lang Sơn Chi Vương này thật tình y không thể không bội phục.

Y vốn nghĩ rằng người này chỉ bất quá là một lão già sắp chết mà cô ty, tự tôn tự đại, sống một mình như ẩn sĩ trên đỉnh núi, để mặc cho bọn thuộc hạ muốn làm gì thì làm.

Hiện tại y mới biết ra, chỉ có người này, mới chân chính là chủ tể của Lang Sơn, trên núi xảy ra chuyện gì, cũng đều không thoát khỏi cặp mắt của ông ta.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Hiện tại người đã biết không còn đường nào để đi, vì vậy người mới lại tìm ta, tính lấy song quyền đầu của người, đổi mười mạng người của các người.

Ông ta bỗng cười nhạt, nói tiếp:

- Người có bao giờ gặp người chỉ nhờ vào việc đốt một nén hương trước bàn thờ là có thể đổi lấy cả đời hạnh vận?

Tiểu Mã nói:

- Chưa thấy qua.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ta là thần ở nơi đây.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng quyền đầu của tôi không phải là nén hương!

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Quyền đầu của người là thứ gì?

Tiểu Mã nói:

- Là một người tùy tùng rất trung thành, là một thứ vũ khí giết người.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Sao?

Tiểu Mã nói:

- Ông cũng không phải là thần, lực lượng của ông cũng có hạn, được thêm một người hầu trung thành, được thêm một thứ vũ khí giết người, sớm muộn gì cũng có chỗ dùng.

Y nhất định phải thuyết phục người này, vì vậy y lại nói tiếp:

- Người chết không có lợi gì, mười người chết không bằng một lưỡi khoái đao, quyền đầu của tôi so với khoái đao còn nhanh hơn.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Sao người biết nơi đây không có ai có quyền đầu nhanh hơn người?

Tiểu Mã nói:

- Ít ra tôi còn chưa thấy qua.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Người muốn thấy không?

Tiểu Mã nói:

- Rất muốn.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người quay đầu lại xem.

Tiểu Mã quay đầu lại, lập tức thấy hai gã đại hán. Đại hán to con trong thần thoại.

Dĩ nhiên bọn họ cũng có quyền đầu.

Quyền đầu của họ đã nắm chặt lại, giống như hai quả trùy bằng sắt.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người bên trái của người tên là Hoàng Nhan Thiết.

Người này tuy có bề thấp hơn, nhưng vẫn cao chùng ngoài chín thước, gương mặt rắn rì, không một tí biểu tình, tai bên trái của y đeo một chiếc vòng vàng lớn như miệng chén, đầu trọc lóc bóng loáng.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Công phu của y là Đồng Tử công, Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện, quyền bên trái đánh ra, nặng năm trăm cân, quyền bên phải đánh ra, nặng năm trăm năm mươi cân.

Tiểu Mã nói:

- Tốt, hảo quyền.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người bên phải của ngươi tên là Hoàng Nhan Cương.

Người này thân hình càng cao hơn, tướng mạo hầu như in hệt người bên kia, chỉ bất quá vòng vàng đeo bên tai phải.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Y cũng từ nhỏ luyện Đồng Tử công, Kim Chung Trí, Thiết Bố Sam công phu, đao thương không đâm vào được. Quyền bên phải đánh ra, nặng bốn trăm cân, quyền bên trái đánh ra, ít nhất nặng bảy trăm cân.

Tiểu Mã nói:

- Tốt, hảo quyền đầu.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Bọn họ đều là người Hồ, đơn thuần chất phác, không có tí cơ tâm.

Tiểu Mã nói:

- Tôi nhìn ra được.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Bọn họ không những đã đem quyền đầu phụng hiến cho ta, ngay cả tính mạng cũng đều đem phụng hiến cả.

Tiểu Mã nói:

- Tôi cũng nhìn ra được.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Có bọn họ ở đó, ta còn muốn người làm gì?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì tôi không đơn thuần, lại có cơ tâm. Vì vậy tôi hữu dụng hơn bọn họ.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Nhưng nếu quyền đầu của họ đồng thời đánh xuống, người sẽ làm sao?

Tiểu Mã nói:

- Không biết.

Y quả thật không biết.

Hai năm quyền đầu đánh ra, dù không nặng hai ngàn cân, thì cũng không sai bao nhiêu.

Y thật tình còn chưa biết mình phải đối phó với bọn họ bằng cách nào. Nhưng y biết mình không còn chỗ để chọn lựa.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người có muốn thử quyền đầu của bọn họ không?

Tiểu Mã nói:

- Muốn lắm.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Tường

HỒI 11

Không còn đường đi

Mười bốn tháng chín, sáng sớm. Trong đại sảnh, không có cửa sổ, cũng không có ánh mặt trời.

Cả một tòa đại sảnh rộng mênh mông, bốn bức tường quét vôi trắng toát, nhưng suốt năm không hề thấy ánh sáng mặt trời.

Ánh đèn thăm đậm, không biết từ đâu chiếu vào.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Người muốn thật sao?

Tiểu Mã nói:

- Thật!

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Người sẽ không hối hận?

Tiểu Mã nói:

- Lời nói đã phát ra, không hề hối hận.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Được!

Tiếng được vừa thốt xong, anh em Hoàng Nhan đã đâm quyền ra, năm quyền như sắt còn chưa tới nơi, quyền phong đã chấn động màn nhĩ.

Hoàn Nhan Thiết đâm quyền tay phải vào màn tang bên trái của Tiểu Mã, Hoàng Nhan Cương đâm quyền tay trái vào màn tang bên phải của Tiểu Mã.

Bọn họ chỉ đâm ra mỗi người một quyền, hợp sức hai cái đâm đó, đã gần đến ngàn cân.

Tiểu Mã không cử động.

Quyền nhanh phải mạnh, quyền mạnh phải nhanh.

Hai cú đâm đã gần đến ngàn cân, dĩ nhiên là nhanh như điện xẹt, lực lượng phát ra, như ngựa hoang thoát cương, tên đã rời khỏi cung, không thể nào thu lại được.

Tiểu Mã đã nhắm đúng điểm đó.

Y không phải là hạng người có cơ tâm, nhưng kinh nghiệm đánh nhau của y cực kỳ phong phú.

Y đã không động đậy, hai cú đâm đó dĩ nhiên là lấy hết toàn lực ra.

Chính lúc đó, y bỗng như con cá vượt khỏi ra ngoài.

Y cơ hồ cảm thấy quyền phong đụng tới mặt của mình.

Y chờ cho đến lúc cuối cùng, trong khoảnh khắc sống chết đó, rồi mới chịu cử động. Trừ kinh nghiệm ra, còn phải cần biết bao nhiêu là dũng khí!

Chỉ nghe phùng lên một tiếng, hai nắm tay đụng vào nhau, nắm tay bên phải của Hoàng Nhan Thiết, đánh trúng ngay vào nắm tay trái của Hoàng Nhan Cường.

Không ai hình dung ra được tiếng động ấy ghê rợn ra sao.

Trừ tiếng động hai nắm tay đụng vào nhau ra, còn xen lẫn vào tiếng xương bị gãy nát.

Nhưng hai gã đại hán khổng lồ như trong thần thoại, không hề phát xuất ra một tiếng động.

Bọn họ vẫn còn là hai hòn núi đứng đó, gương mặt răn rì đã nhăn nhúm lại vì đau đớn, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa ra, nhưng bọn họ ngay cả hừ lên một tiếng cũng không.

Tiểu Mã thân hình vừa trượt ra, y bỗng xoay người lại, đâm một quyền vào sườn bên phải của Hoàng Nhan Thiết.

Hoàng Nhan Thiết không hề ngã gục xuống.

Y còn một nắm tay, lập tức vung tay lên đỡ.

Nắm tay của Tiểu Mã không hề có biến hóa hay tránh né, y là người mau mắn, y thích đánh ra những chiêu thức mau mắn.

Lại thêm một tiếng phùng vang lên, hai nắm tay đụng nhau, tiếng động lại càng đáng sợ, lại càng thảm liệt.

Thân hình của Tiểu Mã bay lên, bung lộn người lại hai vòng rồi mới đáp xuống.

Hoàng Nhan Thiết vẫn còn chưa ngã gục xuống.

Nhưng hình như y cũng đứng không vững.

Toàn thân của y vì đau đớn mà quằn người lại, mồ hôi từng giọt như hột đậu chảy ròng ròng xuống đất.

Hai nắm tay của y thông xuống, xương tay đã hoàn toàn bị gãy vụn.

Nhưng y vẫn còn chưa hừ lên một tiếng.

Y thà chết cũng không chịu mất mặt, không thể để mất mặt chủ nhân của mình, dù y có chết đi, cũng đứng đó mà chết.

Tiểu Mã nhin không nổi khen lên:

- Hảo tiểu tử.

Hoàng Nhan Cương trợn tròn cặp mắt nhìn y, bước từng bước từng bước một lại.

Y còn có một nắm tay.

Y còn muốn liều mạng!

Nhánh quân đơn độc còn đang phấn đấu, chưa chết tới người cuối cùng, còn chưa chịu hàng, bởi vì họ có dũng khí, họ có một lòng trung quân ái quốc.

Người này cũng vậy.

Chỉ cần y còn có một tí gì sức lực, y sẽ vì chủ nhân của mình liều mạng tới cùng, dù biết rõ ràng không địch nổi, cũng liều cho tới cùng.

Tiểu Mã đang thở than.

Trước giờ y kính trọng những hạng người đó, chỉ tiếc là hiện tại, y không thể chọn cách gì khác hơn.

Y cũng chỉ có cách liều mạng, liều mạng tới cùng.

Hoàng Nhan Cương còn chưa bước lại, y đã xông tới. Y đâm ra một quyền, thẳng như cây tiêu thương.

Cú đấm này không nhắm vào nắm tay của Hoàng Nhan Cương, mà nhắm vào mũi của y.

Muốn đánh qua khỏi nắm tay của người khổng lồ này để đi tới mũi của y, thật là một chuyện khó khăn và nguy hiểm.

Tiểu Mã làm như vậy, không phải vì y thích đánh vào mũi người khác.

Y kính trọng lòng trung thành của người này, y muốn người này còn giữ lại được một nắm tay.

Cú đấm ấy không sảy đi tí nào.

Gương mặt của Hoàng Nhan Cương đang đầm đìa những máu, mũi y đã bị đánh gãy.

Tuy mắt y đang đầy những ông sao, chẳng còn thấy địch thủ đâu, nhưng y vẫn còn ráng liều mạng.

Nhưng Tiểu Mã chẳng còn cho y tí cơ hội gì. Tiểu Mã không vì người này mà đi tự hủy diệt mình.

Y lại búng người lên, đấm ra một quyền vào thái dương của gã.

Hoàng Nhan Cương rớt cuống ngã âm xuống, chỉ còn thừa lại người huynh đệ của y còn đang đứng đó, gương mặt không những đầm đìa những mồ hôi, còn đầm đìa những nước mắt.

... Nước mắt của nỗi đau đớn không biết làm cách gì hơn.

Đã thua, chỉ còn nước chết thôi.

Y đang tính chết cho rồi.

Nhưng Châu Ngũ thái gia còn chưa muốn y chết, y không thể chết, y chỉ còn nước đứng đó, chịu đựng tất cả nỗi thống khổ và nhục nhã của kẻ chiến bại.

Y hy vọng Tiểu Mã cũng lại cho y một quyền bất tỉnh luôn.

Nhưng Tiểu Mã đã xoay người lại, đối diện với người đang ngồi ngay ngắn ở ngoài hai mươi trượng xa.

Người ngồi sau bức rèm, vẫn còn uy nghiêm thần thánh.

Tiểu Mã bỗng hỏi:

- Tại sao ông lại muốn làm như vậy?

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Làm như vậy gì?

Tiểu Mã nói:

- Ông vốn có thể gọi họ ngừng tay, ông đã biết bọn họ không có tí cơ hội gì cả.

Châu Ngũ thái gia không hề phủ nhận.

Anh em Hoàng Nhan vừa đâm ra một quyền xong, ông ta ắt hẳn đã nhìn ra ngay.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng ông không hề muốn ngăn trở bọn họ, không lẽ ông nhất định phải hủy diệt bọn họ?

Châu Ngũ thái gia lạnh lùng nói:

- Người vô dụng, để lại có ích gì, hủy đi cũng chẳng sao.

Tiểu Mã nắm chặt nắm tay lại, y rất muốn xông lại, đâm một quyền vào mũi người đó.

Nếu chỉ có một mình y, một mạng người, nhất định y sẽ làm ngay.

Nhưng hiện tại, y không thể khinh cử vọng động.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Thật ra, lúc này bọn họ rất có thể hủy được người!

Tiểu Mã không phủ nhận.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Lúc này thắng bại ra sao, chỉ bất quá là một khoảnh khắc nhỏ bé, ngay cả ta cũng không ngờ người dám mạo hiểm ra chiêu đó.

Tiểu Mã nói:

- Muốn tìm cái sống trong cái chết, sử chiêu không thể không nguy hiểm.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người to gan lắm!

Tiểu Mã nói:

- Lá gan của tôi trước giờ không nhỏ.

Châu Ngũ thái gia yên lặng một hồi thật lâu, rồi mới nói ra một tiếng:

- Ngồi.

Tiểu Mã ngồi xuống.

Đợi đến lúc y quay người lại ngồi xuống, y mới phát giác ra anh em Hoàng Nhan đã rón rén bước đi đâu mất rồi, ngay cả máu me trên mặt đất cũng không thấy đâu.

Những người ở đây làm chuyện gì cũng mau mắn nhanh nhẹn.

Y ngồi lâu lắm, Châu Ngũ thái gia mới chậm chậm nói:

- Lần này ta cho ngươi ngồi, không còn là vì những chuyện ngươi đã từng làm, mà vì quyền đầu của ngươi.

Tiểu Mã nói:

- Tôi biết.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Chẳng qua, ngươi có chỗ ngồi, cũng chưa chắc đã còn mạng.

Tiểu Mã hỏi:

- Ông còn chưa chịu thu song quyền đầu này của tôi sao?

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ta đã nhìn ra song quyền đầu của ngươi quả là thứ vũ khí giết người.

Tiểu Mã nói:

- Đa tạ.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Chỉ bất quá vũ khí giết người chắc gì là tùy tùng trung thành.

Ông ta chậm chậm nói tiếp:

- Nước có thể đỡ thuyền, cũng có thể chìm thuyền. Nếu để vũ khí giết người quanh mình, mà không biết nó có trung thành nghe lời mình không, không phải là càng nguy hiểm hơn sao?

Tiểu Mã hỏi:

- Muốn sao thì ông mới tin được tôi?

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ít ra ta còn phải suy nghĩ thêm tí nữa.

Tiểu Mã nói:

- Ông không thể suy nghĩ thêm gì nữa.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Tại sao?

Tiểu Mã nói:

- Ông có thời gian suy nghĩ thêm, tôi không có, nếu ông không chịu giúp tôi, tôi đành phải đi thôi!

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Người đi được sao?

Tiểu Mã nói:

- Ít ra tôi cũng thử xem ra sao.

Châu Ngũ thái gia bỗng bật cười nói:

- Ít ra người cũng nên gặp bạn bè của người ra sao rồi đi sau!

Toàn thân của Tiểu Mã lạnh cứng ra, trái tim của y đã chùn xuống.

Bạn bè của y cũng ở đây sao?

Y nhin không nổi bèn hỏi:

- Ông muốn tôi gặp ai?

Châu Ngũ thái gia hững hờ nói:

- Người không phải là người đầu tiên lại đây tống lễ, còn có người khác cũng cùng một ý tưởng như người.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn có ai tống lễ? Tống lễ gì?

Châu Ngũ thái gia nói:

- Một thanh kiếm.

Tiểu Mã hỏi:

- Thường Vô Ý?

Châu Ngũ thái gia nói:

- Đúng vậy!

Tiểu Mã biến đổi sắc mặt hỏi:

- Y cũng ở đây sao?

Châu Ngũ thái gia nói:

- Y lại sớm hơn người, ta gặp người trước, vì người không nói dối.

Tiểu Mã ngăn người ra.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ngồi.

Tiểu Mã chỉ còn nước ngồi xuống.

Thường Vô Ý đã lại đây, y làm sao bỏ đi được?

Y bỗng phát giác ra mình đang bị người này khống chế trong bàn tay, không có đường đi.

Tiếng kim la lại nổi lên, cửa mở lớn ra.

Thường Vô Ý đứng sừng sững ở ngoài cửa, gương mặt trắng bệch, xem ra đã già hơn hai ngày trước đi mất mười tuổi.

Tối hôm qua y đã gặp phải chuyện gì? Gặp phải bao nhiêu khốn đốn? Bao nhiêu nguy hiểm?

Giờ này phút này, bỗng gặp phải y, cũng như ở xứ lạ gặp phải người thân thuộc...

Một người thân thể phiêu bạt, không nơi nương tựa, bây giờ trong lòng đang cảm thấy gì?

Tiểu Mã nhìn y, hầu như muốn trào nước mắt ra.

Nhưng Thường Vô Ý không có một nét biểu tình gì trên khuôn mặt, y chỉ lạnh lùng hỏi:

- Người cũng lại đây sao?

Tiểu Mã dẫn lại cơn xúc động, nói:

- Ta cũng lại đây!

Thường Vô Ý hỏi:

- Người vẫn không sao chứ?

Tiểu Mã nói:

- Không sao cả!

Thường Vô Ý chậm chậm bước vào, không nói gì nữa, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn y nửa mắt.

Tiểu Mã cũng đành phải câm miệng.

Y rất hiểu con người của Thường Vô Ý, y làm như là một cành cây khô queo, bình thường mặt mày nhạt nhẽo, vừa đen, vừa cứng, vừa lạnh, nhưng chỉ cần cháy lên rồi, sẽ cháy bùng bùng còn hơn thứ gì cả.

Không những cháy bùng bùng, còn cháy lâu nữa.

Không chừng lúc nó đang cháy, không thấy có ánh lửa đâu, nhưng sức nóng đủ để làm ấm áp một người đang lạnh giá.

Nhưng hiện tại y đã đến đây rồi, những người kia thì sao? Có bình an ấm áp trong cái nơi nguy hiểm lạnh lẽo này không?

Hiện tại Thường Vô Ý đang đứng đối diện với bức rèm.

Y không bước tới trước, trước giờ y rất bình tĩnh, so với bất cứ người nào khác.

Người ngồi sau bức rèm cũng ngồi chễm chệ, như một pho tượng thần cho người ta chiêm bái.

Thường Vô Ý đang đợi ông ta mở miệng.

Châu Ngũ thái gia bỗng hỏi:

- Người giết người?

Thường Vô Ý nói:

- Không những giết người, còn lột da nữa!

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Người giết được hạng người nào?

Thường Vô Ý nói:

- Thuộc hạ của ông cũng là người có giết người, những người bọn họ giết không được, tôi giết được.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người nói hình như có vẻ chắc ăn lắm.

Thường Vô Ý nói:

- Tôi nói chắc được.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Chỉ tiếc là miệng lưỡi có sắc bén thế nào cũng không giết được người.

Thường Vô Ý nói:

- Tôi có kiếm.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Kiếm ở đâu?

Thường Vô Ý nói:

- Thông thường, kiếm ở những nơi không ai thấy, đợi đến lúc giết người, sẽ ở cổ họng người bị giết!

Châu Ngũ thái gia yên lặng, ngồi yên một hồi, lại nói ra hai chữ ông ta đã nói lúc này:

- Cho ngồi.

Tiểu Mã ngồi chiếc giao ý bọc da hổ.

Giao ý có nghĩa là không phải thứ ghế thông thường, nhưng cũng không phải là bảo tọa.

Nhưng Giao ý và bảo tọa cũng không khác nhau bao nhiêu lắm.

Giao ý thường thường rộng rãi, hai bên có chỗ dựa tay thoải mái, người nào ngồi vào đó, đều cảm thấy như ngồi trong mây.

Mây là bay, là phiêu bồng.

Ghế thì không vậy, bất cứ loại ghế nào cũng thế.

Chiếc ghế này lại như từ xa bay lại, phiêu phưởng lại, không ai thấy người khiêng ghế ở đâu.

Bởi vì những người khiêng ghế quá lùn, quá nhỏ, mọi người chỉ thấy chiếc giao ý to lớn nặng nề, mà không thấy bọn họ.

Eo lưng của bọn họ không lớn hơn chân chiếc giao ý bao nhiêu, xem họ như những đứa bé mới bảy tám tuổi.

Bọn họ nhất định không phải là những đứa bé mới bảy tám tuổi, gương mặt của bọn họ đều có những nét nhăn, không những vậy còn có râu ria.

Eo lưng của bọn họ có quần hai dải thắt lưng, một màu vàng, một màu bạc, rực rỡ sáng chói cả mắt.

Chiếc giao ý vừa để xuống, mọi người mới thấy thân hình bọn họ lộ ra.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Chỉ cần là kiếm, đều giết người được?

Thường Vô Ý nói:

- Vâng!

Châu Ngũ thái gia nói:

- Một tắc dài, một tắc cường, một tắc ngắn, một tắc hiểm.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng!

Châu Ngũ thái gia nói:

- Một thanh kiếm có đáng sợ hay không, không phải do nó dài hay ngắn.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người cũng vậy.

Thường Vô Ý nói:

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Hai người này đều là châu nhai, nhưng bọn họ từ mười tuổi đã luyện kiếm, hiện tại bọn họ đã bốn mươi một tuổi.

Mài kiếm ba mươi năm, thanh kiếm ắt hẳn là một thanh kiếm bén,; luyện kiếm ba mươi năm, người sẽ ra sao?

Thường Vô Ý nói:

- Tôi biết bọn họ.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Sao?

Thường Vô Ý nói:

- Năm xưa đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ là Yến Nam Thiên, người cao một trượng bảy tắc, nhưng kiếm pháp khinh linh biến hóa, vô địch đương thế.

Không ai không biết Yến Nam Thiên.

Không ai không tôn kính ông ta.

Một người đã được đem vào truyền thuyết bao nhiêu năm nay, có rất nhiều chuyện về họ sẽ được phóng đại. Không chừng Yến Nam Thiên chẳng tới một trượng bảy tấc, nhưng nhân cách cao thượng của ông ta, chắc là chẳng có ai sánh được.

Thường Vô Ý nói:

- Tay kiếm khách cao lớn nhất đương kim, xưng hiệu là Cự Thiên Bá, kiếm pháp của y không bằng Bạch Ngọc Kinh.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ta biết y đã thua dưới tay Trường Sinh kiếm tới mười ba lần.

Thường Vô Ý nói:

- Chắc ông cũng biết, y cũng không phải là kẻ cao lớn nhất trong những người luyện kiếm đương kim giang hồ.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ta biết.

Thường Vô Ý nói:

- Người lùn nhất trong những người luyện kiếm đương kim giang hồ, chắc chắn là Linh Lung song kiếm.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người cũng biết nhiều lắm đấy.

Thường Vô Ý nói:

- Hai người này chính là Linh Lung song kiếm, chết dưới lưỡi kiếm của bọn họ, ít nhất đã có tới một trăm mười bảy người.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Đại khái là vậy.

Thường Vô Ý nói:

- Dải thắt lưng của bọn họ chính là kiếm của bọn họ. Linh Lung song kiếm, kim và ngân rục rờ với nhau, kim kiếm dài ba thước bảy tấc, ngân kiếm dài bốn thước một tấc, người ngắn kiếm dài, tung người trên không công kích, rất ít người có thể thoát khỏi lưỡi kiếm của bọn họ!

Châu Ngũ thái gia nói:

- Quả là rất ít.

Thường Vô Ý nói:

- Muốn phá kiếm pháp của bọn họ, chỉ có một cách duy nhất!

Châu Ngũ thái gia nói:

- Cách gì?

Thường Vô Ý nói:

- Làm sao cho bọn họ không thể rút được kiếm ra khỏi vỏ.

Câu nói đó có mười ba chữ.

Nói đến chữ thứ hai, thanh kiếm của y đã vụt tới cổ họng của Kim Kiếm.

Nói đến chữ thứ ba, thanh kiếm của y lại vụt tới cổ họng của Ngân Kiếm.

Nói đến chữ thứ tư, thanh kiếm lại lướt tới cổ họng của Kim Kiếm.

Nói đến chữ thứ mười hai, lưỡi kiếm của y đã di động từ cổ họng của hai anh em người này hết sáu lần.

Nói đến chữ thứ mười ba, thanh kiếm của y đã tra vào vỏ.

Linh Lung song kiếm ngấn mặt ra.

Thanh kiếm của bọn họ không thể nào rút ra được khỏi vỏ, dù một người có rút được ra, thì người kia cũng đã bị đâm suốt cổ họng.

Bọn họ không phải như anh em Hoàng Nhan đơn thuần chất phác, bọn họ đã chứng kiến bài học của anh em Hoàng Nhan.

Bọn họ không ai muốn người anh em của mình chết như một con chó một con thỏ trước mắt của mình, dưới lưỡi kiếm của người khác.

Mồ hôi lạnh ra ướt đầm cả áo quần họ.

Trong đại sảnh lại một phen im lặng như tờ.

Châu Ngũ thái gia rốt cuộc không thể không thừa nhận:

- Nhanh! kiếm nhanh lắm!

Thường Vô Ý không hề khiếm tốn.

Tiểu Mã càng là người không khiếm tốn tí nào, y lập tức nói:

- Quyền đầu của tôi cũng không chậm.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Nhưng không biết quyền đầu của người nhanh, hay kiếm của y nhanh.

Tiểu Mã nói:

- Không biết được.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Các người không tính thử sao?

Tiểu Mã nói:

- Không chừng chúng tôi cũng sẽ có ngày thử xem, nhưng bây giờ...

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Tiểu Mã nói:

- Bây giờ tôi chỉ muốn bạn bè tôi bình an không sao cả, qua núi được yên ổn.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Bọn họ qua núi yên ổn, thì quyền đầu của người và kiếm của y đều là của ta?

Tiểu Mã nhìn Thường Vô Ý.

Thường Vô Ý nói:

- Đúng vậy.

Châu Ngũ thái gia cười lớn, nói:

- Bạn bè tốt lắm, quả nhiên không hổ là bạn bè tốt.

Tiếng cười của ông ta đến cũng đột ngột mà đi cũng đột ngột, nhưng tiếng cười vừa phát ra, bức rèm bắt đầu dao động lên, châu ngọc đụng vào nhau tinh tang lên một trận, cho đến lúc tiếng cười ngừng rồi, vẫn còn vang lên không ngớt.

Tiểu Mã nhìn Thường Vô Ý, hai người cùng hiểu trong lòng, cái vị Lang Vương Chi Vương này, khí công quả thật đã đạt tới điểm đăng phong tạo cực, kinh sợ người nghe.

Dù hai người với một song quyền đầu, và một thanh kiếm, chắc gì đã là địch thủ của ông ta.

Châu Ngũ thái gia bỗng lại hỏi:

- Các người có chín người lên núi, ba người lại hồ Thái Dương, các người ở đây, còn bốn người kia đi đâu?

Thường Vô Ý nói:

- Đang ở một chỗ an toàn.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Chỗ nào thật là an toàn?

Thường Vô Ý câm miệng lại.

Thật tình y không nắm chắc được đâu là an toàn.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Trên núi Lang Sơn này, chỉ có một chỗ an toàn.

Tiểu Mã nhin không nổi hỏi:

- Khách sạn Thái Bình?

Châu Ngũ thái gia cười nhạt.

Tiểu Mã hỏi:

- Không phải là khách sạn Thái Bình thì ở đâu bây giờ?

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ở đây.

Ông ta cười nhạt nói tiếp:

- Không có ai trong vòm trời này, dám giở trò sinh sự ở nơi đây, dù cho Đinh Hỷ hay Đặng Định Hầu có lại đây, cũng không dám ngang tàng vô lễ.

Tiểu Mã hỏi:

- Trừ nơi đây ra thì sao?

Châu Ngũ thái gia nói:

- Trừ nơi đây ra, bọn họ có ở đâu, tùy thời tùy lúc đều có thể bị họa sát thân.

Trái tim của Tiểu Mã thót lại.

Y biết đây không phải là lời dọa nạt, y nhin không nổi hỏi Thường Vô Ý:

- Hiện tại bọn họ rốt cuộc đang bình an hay không vậy?

- Bình an.

Người trả lời y câu đó không phải là Thường Vô Ý, mà là Lang Sơn Chi Vương Châu Ngũ.

Trái tim của Tiểu Mã chùn xuống.

Ngón tay của Thường Vô Ý rung rung, lòng bàn tay của y đã có mồ hôi toát ra.

Đây là bàn tay cầm kiếm của y, bàn tay của y trước giờ rất khô ráo và vững vàng, nhưng bây giờ hình như y không còn cách tự khống chế lấy mình.

Bởi vì y đã hiểu ra cái ý nghĩa sau câu nói của Châu Ngũ thái gia.

Tiểu Mã cũng hiểu.

Nếu nơi này là nơi an toàn duy nhất trên Lang Sơn, nếu Châu Ngũ thái gia có thể xác nhận Trương Lung Tử, Hương Hương và chị em họ Lam vẫn bình an không sao cả, vậy thì bọn họ dĩ nhiên đều đã đến nơi đây.

Một hồi thật lâu, Tiểu Mã mới thở ra một hơi nói:

- Bọn họ làm sao lại đây được?
- Tôi đem họ lại đây.

Người trả lời câu đó, không phải là Thường Vô Ý, cũng không phải là Châu Ngũ thái gia.

Cửa mở hé ra một tí, một người rón rén bước vào, chính là Đặng lão bản.

Tiểu Mã nắm chặt nắm tay lại, y nói:

- Không ngờ người lại làm ăn thêm được một chuyến ngon lành.

Đặng lão bản cười khổ nói:

- Lần này làm ăn bị lỗ vốn, tuy không mất tiền, nhưng hao tổn không ít sức lực.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Chuyện làm ăn hụt vốn người cũng làm sao?

Đặng lão bản nói:

- Chỉ có lần này thôi, lần sau không làm nữa.

Y thở ra, nói tiếp:

- Bọn họ đều là khách hàng của tôi, tôi không thể nào để bọn họ chết hờ hững trong cái hang núi ấy.

Tiểu Mã hỏi:

- Hang núi nào?

Đặng lão bản nói:

- Một cái hang núi phía sau động Phi Vân.

Tiểu Mã nói:

- Sao người biết được họ ở đó?

Đặng lão bản nói:

- Cái vị Thường tiên sinh này tuy cảm thấy nơi này vừa bình yên vừa bí ẩn, nhưng y không biết nơi đó mới là chỗ tử địa chỉ có chết không có sống.

Y lại thở ra nói:

- Trên Lang Sơn không một ai không biết nơi này, phía trước là thác hiểm trở, đá trơn đầy cả đó, bất cứ ai cũng khó mà từ trong xông ra ngoài, phía sau lại không có đường lui, nếu có người tấn công vào, ông thử xem bọn họ còn đi được đâu?

Thường Vô Ý mặt mũi xanh lè.

Tiểu Mã nhin không nổi nói:

- Một chỗ bí ẩn như vậy, người tìm vào được, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đặng lão bản lập tức đồng ý:

- Nếu không có người dẫn đường, thật tình khó tìm được ra.

Tiểu Mã nói:

- Người dẫn đường là ai?

Thường Vô Ý không mở miệng, nhưng Đặng lão bản đã giành nói:

- Nhất định là chó săn.

Tiểu Mã hỏi:

- Chó săn?

Đặng lão bản nói:

- Người thợ săn trước tiên sai chó đi dụ lão hổ tới chỗ có bẫy, lão hổ bèn rớt xuống, loại chó đó, chính là chó săn.

Tiểu Mã hỏi:

- Người có biết con chó săn đó là ai không?

Đặng lão bản nói:

- Dĩ nhiên là biết.

Tiểu Mã hỏi:

- Là ai?

Đặng lão bản nói:

- Chính là tôi.

Lần này quyền đầu của Tiểu Mã vẫn còn chưa đâm ra.

Quyền đầu của y chỉ để đâm người, không đâm chó.

Người này quả thật là một con chó, thậm chí còn không bằng con chó.

Đặng lão bản còn đang hùng hồn nói tiếp:

- Tôi đã đáp ứng bà già, báo đáp lại bà ta một lần ân huệ; Tôi cũng đã đáp ứng Châu Ngũ thái gia, tuyệt đối nghe lời của lão nhân gia, hiện tại hai bên tôi đều làm được xong xuôi cả.

Tiểu Mã hỏi:

- Sao?

Đặng lão bản nói:

- Các ông muốn tôi đem lại gặp Châu Ngũ thái gia, tôi đã đem các ông lại, bởi vì Châu Ngũ thái gia cũng đang tính sai tôi đem các ông lại gặp ông ta, vì vậy, không những tôi báo được ơn của bà già, tôi cũng không vi phạm mệnh lệnh của Châu Ngũ thái gia.

Y thở ra một hơi dài, rồi cười nói:

- Tôi là một người làm ăn, muốn làm ăn phải làm sao cho hai bên đều được như nhau, không được đắc tội bên nào.

Tiểu Mã nhin không nổi hỏi:

- Tại sao người phải giết Liễu Đại Cước?

Đặng lão bản nói:

- Muốn giết bà ta không phải là tôi.

Tiểu Mã hỏi:

- Là ai?

Đặng lão bản nói:

- Chỉ có Châu Ngũ thái gia mới kêu tôi giết người được.

Tiểu Mã hỏi:

- Liễn Đại Cước đắc tội với ông ta?

Đặng lão bản nói:

- Tôi là dân làm ăn, tôi chỉ biết làm ăn, chuyện khác tôi không bao giờ hỏi tới.

Tiểu Mã hỏi:

- Giết người cũng là làm ăn sao?

Đặng lão bản nói:

- Không những là chuyện làm ăn, mà thông thường là chuyện làm ăn rất ngon lành.

Thường Vô Ý bỗng nói:

- Thứ làm ăn đó ta cũng thường làm.

Đặng lão bản cười nói:

- Tôi nhìn ra được.

Thường Vô Ý nói:

- Chỉ bất quá, thông thường ta giết người, không giết chó.

Đặng lão bản cười có vẻ gượng gạo:

- Quanh đây hình như không có chó.

Thường Vô Ý nói:

- Có một con.

Đặng lão bản thụt lùi vài bước, nụ cười càng gượng gạo:

- Ông đã không bao giờ giết chó, lần này chắc cũng không phá lệ.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Ngẫu nhiên phá lệ một lần cũng không sao.

Đặng lão bản cười không muốn nổi nữa, y bỗng quay lưng lại, chạy ra cửa.

Cửa còn chưa mở ra, kiếm đã bay lại, thanh kiếm dài bốn thước đã như tiêu thương bay lại, từ sau lưng y xuyên qua tới trước ngực, soạt một tiếng, đóng y chết cứng vào trong cánh cửa.

Y chết thật là oan uổng. Bởi vì y nằm mộng cũng không ngờ được có người dám xuất thủ ở nơi đây!

Không có tiếng hô thảm thiết. Lưỡi kiếm bén nhọn lập tức xuyên thấu vào tim.

Trong đại sảnh lại một phen yên lặng. Một hồi thật lâu, Châu Ngũ thái gia mới từ từ nói:

- Người thật là to gan.

Thường Vô Ý không mở miệng ra, nhưng Tiểu Mã đã giành nói dùm y:

- Cái gan của y trước giờ không nhỏ.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người dám giết người tại nơi đây!

Tiểu Mã lại giành nói:

- Thật ra y cũng không dám, chỉ bất quá y cũng không muốn phá hoại quy củ của chính mình.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Quy củ gì?

Tiểu Mã nói:

- Trước giờ y không thích ai gạt mình, những người gạt y, trước giờ không sống được tới nửa tiếng đồng hồ.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Người có biết quy củ ở nơi đây không?

Tiểu Mã hỏi:

- Quy củ gì?

Châu Ngũ thái gia nói:

- Sát nhân giả tử!

Tiểu Mã nói:

- Đây là một điều quy củ thật hay.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Vì vậy ta cũng không muốn có người phá hoại điều quy củ này.

Tiểu Mã nói:

- Tôi cũng thế.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Vậy thì người có thể giết hẳn giùm ta.

Tiểu Mã nói:

- Vâng.

Y quay người lại, đối diện với Thường Vô Ý:

- Dù gì ta cũng muốn thử, rốt cuộc quyền đầu của ta nhanh hơn, hay là kiếm của người nhanh hơn.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 12

Giết người đèn mạng

Kiếm đã rút ra, lưỡi kiếm còn đang nhỏ máu. Quyền đầu cũng đã nắm chặt lại.

Gương mặt của Thường Vô Ý xanh lè, không có một chút biểu tình.

Tiểu Mã nói:

- Mau chùi sạch máu trên lưỡi kiếm của người.

Thường Vô Ý hỏi:

- Tại sao?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì nếu ta giết không được người, người sẽ giết ta, ta không muốn để cái thanh kiếm còn có vấy máu của chó đó đâm vào cổ họng của ta, ta chưa từng ăn cả đến thịt chó.

Thường Vô Ý nói:

- Có lý.

Y chùi lưỡi kiếm ngay vào chiếc giao y bằng da hổ.

Tiểu Mã thì đã quay người lại đối diện với bức rèm nói:

- Không được, nhất định không được.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Chuyện gì không được?

Tiểu Mã nói:

- Tôi không thể giết y được.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Tại sao?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì tôi sực nhớ ra một chuyện.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Chuyện gì?

Tiểu Mã nói:

- Nơi đây của ông, quy củ là giết người đền mạng.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Đúng vậy.

Tiểu Mã nói:

- Y giết, không phải là người, mà là chó.

Một người nếu đã tự thừa nhận mình là chó, người khác sao còn muốn xem y là người nữa?

Tiểu Mã nói:

- Tôi nghĩ, chắc nơi đây của ông không có quy củ “giết chó đền mạng” phải không?

Bất kỳ nơi nào cũng không thể có thứ quy củ nào như vậy.

Châu Ngũ thái gia bỗng cười lớn, bức rèm lại lung lay lên một trận, đồng thời tiếng thanh la lại nổi lên.

Cửa mở lớn ra.

Bốn người đi trước hai chiếc kiệu, bước vào trong, sau kiệu còn có hai người đi theo.

Hai người đi sau là Hương Hương và Trương Lung Tử, trong kiệu dĩ nhiên là hai chị em họ Lam.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Các người quả thật không hổ là bạn bè tốt với nhau, bất kể ra sao, ta cũng phải cho các người được gặp nhau một lần trước đã.

Tiểu Mã rất muốn hỏi:

- Gặp xong rồi sẽ ra sao?

Nhưng y không hỏi.

Y đã cảm thấy được, chuyện này hình như không đơn giản có vậy, hình như trong đó còn rất nhiều nhiều khô, đều là những chuyện ngoài ý liệu của y trước khi lên núi.

Hiện tại y đã lên đây, hình như y đã cười trên lưng cạp.

Đây là chuyện tự y cam lòng tình nguyện, y chỉ còn biết ngồi trên lưng cạp, đợi xem biến hóa sẽ đi tới đâu.

Dù y có bị cạp nuốt chửng đi cả thịt lẫn xương, y cũng chỉ còn có nước nhận mệnh vận của mình.

Nhưng y nhất định không thể lấy mắt nhìn những người bạn bè mà y kéo lên lưng hổ cũng bị nuốt chửng không còn thân xác.

May mà hiện tại y vẫn còn một mạng sống.

Bất kể chuyện sẽ biến hóa như thế nào, y đều chuẩn bị đem mạng mình ra hiến cho bạn bè, hiến cho người thân yêu của mình.

... Chỉ cần chết đáng giá trị, chết thì đã sao!

... Nhưng nếu vì bạn bè của mình, vì người thân yêu của mình, dù mình có sống thêm được một ngày thôi, cũng nhất định không chết được.

... Vì vậy hiện tại y còn chưa chết được, y còn muốn sống vì bọn họ phấn đấu cho tới cùng.

Hương Hương đi rất chậm, hiển nhiên cô rất suy nhược.

Trương Lung Tử không xa cô một bước, y vẫn đi sát một bên cô, ánh mắt không hề rời khỏi người cô.

Nhưng cô ngay cả nhìn cũng không nhìn y nửa mắt, làm như bên cạnh mình không có một người nào như vậy.

Y chẳng màng.

Người y quan tâm là cô, không phải là chính mình.

Trên đời này rất có nhiều thứ tình cảm khó mà giải thích, cái thứ tình cảm y đang có là một trong những thứ đó.

Y lạc phách trong giang hồ, lao đao một đời, hiện tại tuổi tác cũng đã lớn, y biết mình không xứng với Hương Hương.

Chỉ bất quá y cũng là một người, sau nửa đời lủi thủi cô độc một mình, y cũng muốn tìm một nơi để ký thác an ủi linh hồn mình.

Cái thứ tình cảm của y đối với Hương Hương, không hoàn toàn là tình yêu trai gái, càng không phải là chiếm hữu, mà là thứ tình yêu hy sinh và dâng hiến.

Tiểu Mã không những hiểu rõ cái thứ tình cảm ấy, y còn tôn kính nó.

Bởi vì y biết, nó là tình cảm chân thật, bất kỳ thứ tình cảm nào, chỉ cần là chân thật, đều đáng được tôn kính.

Bốn gã đại hán khiêng kiệu đi vào, mặc áo đen đeo đao loáng loáng, kiêu hãnh dữ dằn, họ không phải là những gã khiêng kiệu cho bọn họ lúc lên núi.

Kiệu ngừng lại.

Hương bước lại kéo bức màn của chiếc kiệu thứ nhất ra, Lam Lan tựa vào tay cô bước xuống.

Qua bao nhiêu ngày nguy hiểm gian khổ, cô vẫn không có tí gì lộ vẻ mệt nhọc tiêu tụy, ngược lại còn rực rỡ cả lên, mặt mày tươi tắn cả lên.

Trước khi cô lại, chắc cô đã trang điểm kỹ càng trong kiệu rồi.

Bởi vì không những cô mỹ lệ, cô còn thông minh nữa, cô biết vũ khí lợi hại nhất của người đàn bà là phong tư và dung mạo của họ.

Tiểu Mã vốn rất phục cô.

Trước giờ y chưa từng lúc nào bắt gặp cô lộ ra vẻ gì là không thoải mái trên gương mặt.

Lam Lan chỉ liếc y một cái, lập tức quay mặt về bức rèm, duyên dáng hạ người xuống làm lễ:

- Tôi tên là Lam Lan, xin được bái kiến Châu Ngũ thái gia!

Giọng của nàng kiều mị, phong tư của nàng ưu mỹ.

Châu Ngũ thái gia có già rồi, ông ta vẫn là một người đàn ông. Cô tin là chỉ cần đàn ông, sẽ không cách nào kháng cự lại được mỹ lực của cô.

Đây là vũ khí duy nhất cô có thể dùng để đối phó với Châu Ngũ thái gia.

Châu Ngũ thái gia không có tí phản ứng nào.

Lam Lan lại nói:

- Tuy tôi là một người đàn bà bình thường vô dụng, nhưng có lúc cũng không chừng làm được chuyện gì cho lão nhân gia, chỉ cần lão nhân gia phân phó, chuyện gì tôi cũng xin tuân mệnh.

Câu nói ấy không lộ liễu trơ trẽn, nhưng cái vẻ phong tình trong câu nói, chỉ cần là đàn ông, đều phải nhận ra được.

Nàng tin rằng, Châu Ngũ thái gia sẽ nhất định không từ chối, nàng đã chuẩn bị lấy tư thế quyến rũ nhất để bước vào.

Chỉ cần tiếp cận được với người sau bức rèm, bất kể chuyện gì cũng đều có hy vọng.

Không ngờ lần này, vũ khí của nàng hoàn toàn không có hiệu lực.

Châu Ngũ thái gia chỉ lạnh lùng nói hai tiếng:

- Đứng lại!

Lam Lan chỉ còn nước đứng lại, nhưng cô còn muốn thử thêm lần nữa, cô dịu dàng nói:

- Tôi chỉ bất quá muốn được nhìn phong thái của lão nhân gia, không lẽ ngay có một chuyện đó lão nhân gia cũng không cho sao?

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người có thấy bệ đá trước mặt của người không?

Dĩ nhiên là Lam Lan thấy.

Vào cửa được hai trượng, có một bức tam cấp, bóng loáng có thể soi người vào trong đó.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Bất cứ ai chỉ cần bước tới bệ đá một bước, sẽ giết không tha!

Bệ đá còn cách bức rèm tới hai chục trượng, tại sao ông ta nhất định phải giữ khoảng cách thật xa như vậy với người khác?

Lam Lan không hỏi, cũng không dám hỏi.

Vũ khí cô đã sử dụng không có hiệu lực, cô đã thua.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người em của người bị bệnh?

Lam Lan thở nhẹ ra nói:

- Y bệnh nặng lắm, vì vậy xin lão nhân gia...

Cô đang nói chuyện, không ai chú ý đến Trương Lung Tử đang rón rén đi về phía trước, cơ hồ đã gần tới bệ đá.

Câu nói ấy cô còn chưa nói xong, Châu Ngũ thái gia bỗng hét lên:

- Đứng lại!

Tiếng hét chấn động cả bức rèm, cũng chấn động hết tất cả mọi người.

Trương Lung Tử bỗng bước nhanh về phía trước như một mũi tên, y lớn tiếng nói:

- Người gạt không được ta đâu, người...

Y bình thời tuy hành động rất chậm chạp, nhưng khinh công của y không tệ tí nào, nói xong bảy chữ, y đã xông qua tới hơn mười trượng.

Chính ngay lúc đó, phía sau bức rèm đang lay động, cũng có một bóng người vụt ra, thân pháp nhanh như ma quỷ, xuất thủ lại càng nhanh hơn nữa.

Mọi người còn chưa kịp nhìn thấy mặt mũi của y, thân hình của y còn đang ở trên không, y đã đá một chân vào ngực Trương Lung Tử.

Trương Lung Tử vũ công vốn cũng không tệ, năm xưa y từng là tay hảo thủ đánh qua trăm trận, nhưng y tránh không khỏi cú đá đó.

Người của y bị đá văng lên, rớt xuống lăn mấy vòng, lăn ra lại chỗ bệ đá.

Hương Hương lập tức xông lại, phủ phục xuống người y, cô la lên thất thanh:

- Ông làm gì vậy?

Trương Lung Tử vốn đang cắn chặt hàm răng, hiện tại y muốn mở miệng ra nói hai câu, vừa mở miệng ra, máu tươi đã phun ra đầy cả mặt mũi.

Trương Lung Tử nhìn cô, y không ngớt ho sù sụ, vậy mà y còn gượng cười được một tiếng, ráng nói ra được hai câu:

- Thật tôi không ngờ... không ngờ mình chết còn được người rơi nước mắt vì mình.

Tiểu Mã cũng lại, y hạ giọng hỏi:

- Tại sao người làm vậy?

Trương Lung Tử không ngớt vừa ho vừa thở dốc, y nói ra được hai chữ:

- Bởi vì...

Và đó là hai chữ cuối cùng y nói ra.

Hương Hương khóc lên nức nở.

Cô hiểu tình cảm của y đối với cô, nhưng cô không dám biểu lộ gì, bởi vì y chỉ bất quá là một lão già lạc phách giang hồ, một lão già làm nghề vá giày đã già nua.

Hiện tại cô mới nhận ra, tình cảm của một người có đáng được tiếp nhận hay không, không phải ở chỗ thân phận và tuổi tác của y, mà ở chỗ nó có là chân tình hay không thôi.

Chỉ tiếc là hiện tại đã quá trễ.

Tiểu Mã không có nước mắt. Thường Vô Ý cũng không có.

Bọn họ đều đang nhìn lom lom vào người đang đứng trước bức rèm, người vừa đá chết Trương Lung Tử.

Gã này cũng là một người châu nhai, nhưng cực kỳ tráng kiện, hai chân tuy dài không quá hai thước, nhưng to lớn như gốc cây cổ thụ.

Thường Vô Ý bỗng lạnh lùng nói:

- Phi Vân Cước lợi hại thật!

Người này toét miệng ra cười, nhưng không nói gì.

Sau bức rèm lại vọng ra tiếng nói của Châu Ngũ thái gia:

- Y không biết nói, y là người câm.

Thường Vô Ý nói:

- Nghe nói trong giang hồ có hai kẻ câm lợi hại nhất, xưng là Tây Bắc Song Á.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Đúng vậy.

Thường Vô Ý hỏi:

- Y chính là môn hạ của Thiên Tàn Địa Khuyết bên Tây Phương Tinh Tú Hải, Vô Thiệt Đồng Tử?

Châu Ngũ thái gia nói:

- Không ngờ các người còn có tí kiến thức.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Trương Lung Tử được chết về cú đá của danh nhân, cũng không oan uổng lắm.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ta đã nói rồi, bất cứ ai bước qua khỏi bệ đá sẽ giết không tha!

Thường Vô Ý nói:

- Tôi còn nhớ một câu của ông nói.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Câu gì?

Thường Vô Ý nói:

- Giết người đền mạng!

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Người muốn báo thù cho bạn của người?

Thường Vô Ý nói:

- Đúng vậy.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Người sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội, nhưng hiện tại, nếu người bước qua bệ đá một bước, ta sẽ lập tức khiến người chết vì vạn mũi tên xuyên qua ngực!

Sáu chữ “vạn mũi tên xuyên qua ngực” vừa nói ra khỏi miệng, hai bên tường bỗng bày ra hai hàng cửa sổ, vô số những cây cung đang giương tên nhắm vào ngực của Thường Vô Ý, mũi tên lấp loáng.

Cả người của Thường Vô Ý cứng hẫng lại.

Cái đại sảnh xem ra không có gì cả đó, thật ra khắp nơi lại mai phục đầy những cạm bẫy giết người!

Lam Lan thở ra, cô dịu dàng nói:

- Trương tiên sinh tuy đã chết, nhưng được chết về tay danh nhân, trong lòng mỹ nhân cũng xem như là chết đúng như ý, chết không oán hận rồi.

Tiểu Mã bỗng cười lớn lên nói:

- Nói hay lắm, nói có lý lắm.

Tiếng cười của y nghe ra còn muốn khó nghe hơn là tiếng khóc.

Lam Lan nói:

- Người chết không sống lại được, huống gì ai ai sớm muộn gì rồi cũng chết.

Tiếng cười của Tiểu Mã bỗng ngừng bật lại, y hét lên:

- Nếu vậy, sao cô không để cho em cô chết đi đâu cho rồi?

Lam Lan nói:

- Bởi vì y là em của em.

Giọng nói của cô nghe ra vẫn còn rất bình tĩnh. Cô lại chậm chậm nói tiếp:

- Cũng bởi vì em tin được anh. Nhất định anh sẽ hộ tống y bình an qua núi!

Tiểu Mã đóng miệng lại.

Lam Lan nói:

- Y là một đứa bé rất đáng thương, từ nhỏ đã có nhiều bệnh tật, không có lấy một ngày bình yên thoải mái, nếu cứ thế mà chết đi, làm chị làm sao mà an lòng cho được?

Giọng nói của cô bỗng nghẹn ngào, cặp mắt mỹ lệ bỗng có nước mắt trào ra, cô lại quay qua bức rèm bái xuống, nói:

- Lão nhân gia muốn lấy mạng của y, chỉ như dẫm chết một con kiến. Vì vậy tôi chỉ cầu xin lão nhân gia mở lòng rộng lượng thả bọn tôi ra, để chúng tôi qua núi cầu thầy thuốc chữa trị.

Châu Ngũ thái gia lạnh lùng nói:

- Ta cũng muốn thả hãn ra, nhưng chỉ tiếc, hãn không phải là con kiến, kiến không ngồi trong kiệu.

Lam Lan nói:

- Y này giờ nằm trong kiệu, không ra làm lễ lão nhân gia, nhất định không phải là dám vô lễ với lão nhân gia.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Tại vì sao?

Lam Lan nói:

- Bởi vì y bệnh nặng quá không ra gió được.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Nơi đây có gió?

Lam Lan không thể không thừa nhận:

- Không có.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Tại sao hãn còn chưa chịu ra?

Lam Lan nói:

- Bởi vì... bởi vì bên ngoài đại khái lạnh hơn bên trong nhiều.

Châu Ngũ thái gia bỗng cười lớn, nói:

- Nói hay lắm, nói có lý lắm.

Tiếng cười của ông ta bỗng ngưng bật lại, ông ta gằn giọng nói:

- Các người lại lôi hãn ra, xem hãn có chết được không!

Câu nói ấy còn chưa thốt ra xong, bốn vách lại có sáu người xuất hiện, trong đó không những có Linh Lung Song Kiếm, còn có Bốc Chiến và lão già quét hoa.

Vô Thiệt đồng tử cũng bùng người, bay ra ngoài.

Thường Vô Ý đang chờ y ở đó từ lâu.

Người của y vừa vượt quá bệ đá, Thường Vô Ý đã xông lại đón, kiếm quang lóe lên, đâm thẳng vào cổ họng của y, kiếm đâm chéo qua, vừa nhanh vừa quái dị.

Nhưng đệ tử của Tinh Tú phái, vũ công còn kỳ quái nguy dị hơn, giữa không trung còn có thể lắc người đi thêm lần nữa.

Thường Vô Ý đâm nát kiếm đó trật lất, Phi Vân Cước của Vô Thiệt Đồng Tử đã đá tới trước ngực y.

Trong chớp mắt, hai người đã trao đổi với nhau hơn mười chiêu, hai bên đều đánh ra những chiêu sát thủ trí mệnh.

Trong lòng hai người đều biết rằng, nếu đã xáp vào rồi, nhất định sẽ có một người chắc chắn là chết.

Tiểu Mã xông tới lão già quét hoa.

Lão già nói:

- Người là một tay hảo nam nhi, ta không muốn giết người.

Tiểu Mã nói:

- Cám ơn, cám ơn!

Lão già nói:

- Ta cũng không thích giết người.

Tiểu Mã nói:

- Khách khí, khách khí!

Lão già hỏi:

- Người nói gì vậy?

Tiểu Mã nói:

- Ban ngày thì ông ở nơi đây quét hoa, ban đêm ông đi đâu?

Lão già nói:

- Người nói ta đi đâu?

Tiểu Mã nói:

- Đi giết người!

Y hững hờ nói tiếp:

- Không chừng ông không thích chính mình ra tay, nhưng ông thích nhìn người khác giết người.

... Sói đêm tấn công, những trận khổ chiến đẫm máu, một người thọt chân, đứng tuốt đằng xa trên một tảng đá.

Tiểu Mã nói:

- Ban ngày ông quét hoa, ban đêm ông đi giết người, ngày tháng đi qua không khỏi bận bịu quá, ông có mệt mỏi lắm không?

Lão già đã sa sầm nét mặt, lão lạnh lùng nói:

- Quét hoa và giết người đều là những thứ lạc thú, sao ta lại mệt mỏi được?

Tiểu Mã đồng ý, y nói:

- Nếu một người thích làm chuyện gì, chắc sẽ không thấy mệt mỏi tí nào.

Lão già hỏi:

- Người thích làm gì?

Tiểu Mã nói:

- Đập bể cái mũi của ông, một quyền đánh trật, còn có quyền thứ hai, đánh cho ba ngàn sáu trăm quyền, ta cũng chẳng thấy mệt mỏi.

Nói câu đó xong, y đã đánh ra bảy tám quyền.

Đánh xong bảy tám quyền, y mới phát hiện ra, thân pháp của lão già rất nhẹ nhàng phiêu hốt, muốn đánh trúng vào mũi của lão cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Tiểu Mã không sợ mệt.

Nhưng y không thể không lo lắng cho Lam Lan và bệnh nhân đang ngồi trong kiệu, bởi vì Linh Lung song kiếm đã xông lại, sói già Bốc Chiến còn đứng bên ngoài lược trận, y không thể nào phân thân ra đi cứu bọn họ.

Huống gì còn có hai hàng cung tiễn thủ!

Tiểu Mã cũng không sợ chết.

Đối với y, chuyện chân chính đáng sợ không phải là đối thủ bây giờ của mình, cũng không phải sói già Bốc Chiến và Linh Lung song kiếm, lại càng không phải hai hàng cung tiễn thủ kia.

Chân chính đáng sợ nhất chỉ có một người.

Châu Ngũ thái gia!

Chỉ có ông ta mới là chủ tể của Lang Sơn, cơ hồ có thể nói là một tay cao thủ đệ nhất mà cả đời Tiểu Mã từng gặp qua.

Khí công của ông ta đã đáng sợ rồi, cái âm trầm của ông ta lại càng đáng sợ.

... Các người quả thật không hổ là bạn bè tốt với nhau, bất kể ra sao, ta cũng phải cho các người được gặp nhau một lần trước đã.

Hiện tại Tiểu Mã rốt cuộc đã hiểu ra ý tứ câu nói của ông ta.

... Gặp nhau rồi thì sao?

... Chết!

Chết cũng có nhiều loại chết. Ông ta chọn chắc chắn là thứ tàn bạo nhất.

Từ lúc đầu, ông ta đã không có ý định thu nhận quyền đầu của Tiểu Mã, kiếm của Thường Vô Ý.

Từ lúc đầu, ông ta đã không có ý định để cho người nào trong bọn họ còn sống sót trở về.

Bệnh nhân vẫn còn ngồi trong kiệu, Lam Lan này giờ không hề rời khỏi chiếc kiệu nửa bước.

Cô thấy Linh Lung song kiếm đang bước về hướng chiếc kiệu.

Tiểu Mã đang liều mạng, Thường Vô Ý cũng đang liều mạng, vì cô và người em bệnh hoạn của cô liều mạng.

Nhưng hình như cô không thấy gì cả.

Cô còn đang cười rất mê hồn, giọng nói vẫn còn rất quyến rũ:

- Hai vị tiểu đệ đệ, các chú đã được bao nhiêu tuổi rồi?

Cô biết Linh Lung song kiếm nhất định sẽ không trả lời câu hỏi của cô, bởi vì châu nhai không muốn người khác đề cập đến tuổi tác của mình, bọn họ dĩ nhiên cũng không tự mình đi đề cập đến.

Cái trọng điểm của câu hỏi không nằm ở đó.

Vì vậy cô không đợi bọn họ mở miệng đã lập tức hỏi tiếp:

- Các chú có bao giờ thấy qua một người đàn bà chân chính mỹ lệ bao giờ chưa?

Không những vậy, còn trần truồng không mặc áo quần gì cả?

Linh Lung song kiếm không chừng đã thấy qua, không chừng chưa thấy qua.

Nhưng bọn họ rốt cuộc cũng là đàn ông.

Nếu có một người đàn bà chân chính mỹ lệ cởi sạch áo quần ra, bất cứ gã đàn ông nào cũng đều sẽ không từ chối nhìn.

Lam Lan bỗng hô:

- Hương Hương!

Hương Hương còn đang khóc.

Lam Lan hỏi:

- Em xem mình có phải là khó coi lắm không?

Hương Hương lắc đầu.

Lam Lan nói:

- Nếu vậy sao em còn không cho bọn họ xem thử?

Hương Hương tuy còn nước mắt là chả, nhưng cô đã lệ làng đứng lên, lệ làng làm cho mình trần truồng ra.

Ở trong một tâm tình như vậy, động tác của cô dĩ nhiên không được đẹp lắm, nhưng thân hình của cô thật tình rất đẹp.

Cặp vú nhô lên rắn chắc, eo lưng nhỏ nhắn, cặp đùi thon dài, đều là những thứ không phải đàn ông thường thường được nhìn.

Lam Lan chính mình cũng đang thưởng thức, cô thở ra một hơi nhẹ nhẹ nói:

- Các chú thấy cô ta đẹp không?

Anh em Linh Lung cùng nói:

- Đẹp!

Lam Lan hỏi:

- Sao các chú còn không nhìn thêm tí nữa đi?

Anh em Linh Lung nói:

- Chúng ta muốn nhìn cô!

Lam Lan nhoèn miệng cười nói:

- Ta đã là bà già rồi, có gì để coi đâu, nhưng nếu các chú nhất định muốn nhìn, ta...

Cô cúi đầu, cô bắt đầu cởi nút áo ra, nút áo của cô cũng có giấu ám khí.

Nào ngờ ám khí của cô còn chưa phóng ra, thanh kiếm của Linh Lung song kiếm đã vung ra.

Bọn họ không hề nhìn tới Hương Hương, bọn họ này giờ đang nhìn lom lom vào bàn tay của Lam Lan.

Lam Lan thở ra nói:

- Ta đã nhìn trộm rồi, thì ra các người nơi đây vừa lớn vừa nhỏ, vừa già vừa trẻ, đều không phải là đàn ông!

Ám khí của cô vẫn phóng ra, nhưng đều bị kiếm quang đánh rớt xuống.

Linh Lung song kiếm vốn là anh em song sinh, tâm ý tương thông với nhau, kim ngân song kiếm hợp bích, không có một kẽ hở.

Lam Lan không phải là một người đàn bà yếu đuối, cô biết võ công, không những vậy, võ công của cô cũng không kém cõi tí nào.

Nhưng cô cũng không có cách nào chống đỡ nổi hai thanh kiếm đó.

Mái tóc cô đã bị chém đứt, kiếm quang của thanh Kim kiếm quấn lấy người cô, còn Ngân kiếm thì đã mấy lần gần đâm thủng vào cổ họng của cô.

Cô đã bắt đầu thở dồn dập, cô la lớn lên:

- Tiểu Mã, anh còn chưa lại đây cứu em sao?

Tiểu Mã cũng muốn lại.

Có mấy lần y đã xém đột phá được chiêu thức của lão già, nhưng cái độc tẩu của Bốc Chiến đã đánh lại.

Cây độc tẩu nặng chịch, thuốc cháy đỏ hừng hực trong đầu độc tẩu, y đành phải né lui lại.

Y đã nhìn ra tình cảnh thật nguy hiểm của Lam Lan, nhưng y hoàn toàn không làm được gì cả.

Giọng nói của Lam Lan đã biến ra run rẩy:

- Các người tính giết ta thật sao?

Linh Lung song kiếm không thềm để ý tới cô.

Kiếm quang của Kim kiếm dày đặc như tơ, phong tỏa đường thoái lui của cô, Ngân kiếm xé gió đâm lại, mắt thấy đã sắp xuyên thấu qua ngực của cô.

Châu Ngũ thái gia bỗng nói:

- Giữ cô ta lại!

Ngân quang bỗng ngừng lại, lưỡi kiếm vẫn còn ngay trước mặt cô.

Châu Ngũ thái gia nói:

- Ta muốn người ngồi trong kiệu!

Linh Lung song kiếm hỏi:

- Muốn người sống, hay là muốn người chết?

Châu Ngũ thái gia trả lời chỉ có một chữ:

- Giết!

Người trên Lang Sơn, vốn coi mạng sống con người như cỏ rác, nếu Châu Ngũ thái gia nói giết, người đó chắc chắn là sẽ chết.

Tiểu Mã chỉ còn nước lấy mắt nhìn.

Y đã đáp ứng với Lam Lan hộ tống người này bình an qua núi, y đã vì người này đổ mồ hôi, đổ cả máu.

Chỉ tiếc, y là người, không phải thần!

Sức người rốt cuộc cũng có hạn, trên đời này rất có nhiều chuyện không biết phải làm sao hơn.

Nếu gặp phải những chuyện như vậy, đổ mồ hôi cũng thế, rơi nước mắt cũng thế, đổ máu ra cũng không ích lợi gì.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 13

Bí mật trong chiếc kiệu

- Giết!

Chữ “giết” vừa buông ra, bốn gã đại hán mặc áo đen đeo đao sáng loáng lập tức rút đao ra.

Bốn thanh đao, hai thanh kiếm, đồng thời đâm vào chiếc kiệu, phân biệt từ bốn phía cùng đâm vào.

Người trong kiệu dù có né qua bất cứ bên nào, cũng đều né không khỏi, dù y là một tay hảo hán như hổ dữ, như rồng bay, cũng khó lòng mà tránh khỏi.

Huống gì người trong kiệu là một người bệnh gần chết, mạng sống như mảnh treo chuông, ngay cả bàn tay còn chưa nhấc lên được.

Cả người Lam Lan đã mềm nhũn ra, cô lấy hai bàn tay che mắt lại.

Người trong kiệu là em của cô, bốn thanh đao, hai thanh kiếm đâm vào, máu của em cô sẽ phun ra làm ướt đầm chiếc kiệu.

Dĩ nhiên cô không thể nhìn, cô không dám nhìn.

Kỳ quái là, bàn tay cô lại còn để hé ra một kẽ hở, còn lén nhìn trong kẽ hở ra.

Cô không thấy có máu, cũng không nghe có tiếng hô thảm thiết.

Đao kiếm đâm thủng vào, trong kiệu vẫn không có một tí phản ứng gì, sáu người bên ngoài kiệu đều biến hần sắc mặt, tay chân cứng đờ cả ra.

Chỉ nghe có mấy tiếng cách cách cách vang lên, sáu người đồng thời lui lại, đao kiếm lại được rút ra khỏi kiệu.

Bốn thanh khoái đao làm bằng thép ròng đã bị bẻ gãy, hai thanh kiếm của Linh Lung song kiếm cũng bị gãy còn thừa phân nửa.

Châu Ngũ thái gia cười nhạt nói:

- Quả thật không ra khỏi tiên liệu của ta, quả là hảo công phu!

Ông ta bỗng hét lên:

- Phóng tên!

Tiếng giầy cung đồng thời bật bật vang lên, tên bay loạn xạ ra, như phi hoàng như mưa rào lại, cắm sâu vào trong kiệu.

Trong kiệu vẫn còn không có tí phản ứng, mấy chục mũi tên bỗng từ trong kiệu rút ra, mỗi cái chỉ còn thừa một nửa.

Còn mũi tên đâu?

Chỉ nghe xẹt một tiếng vang lên, mười tia sáng lạnh từ chiếc kiệu bay ra, nhắm vào hàng thứ nhất cửa sổ bên tay trái của bức rèm.

Phía sau cửa sổ lập tức có tiếng hô thảm thiết vọng ra, máu tươi vọt ra xối xả.

Biến chuyển ấy, ai ai cũng đều thấy, Tiểu Mã cũng thấy, trong lòng y không biết nổi lên cảm giác ra sao.

Bây giờ y mới biết, bọn họ đổ máu đổ mồ hôi, liều mạng để bảo vệ cho người này, nhưng chính y, y mới chân chính là một tay cao thủ, võ công còn cao hơn người khác tưởng tượng không biết bao nhiêu.

Y thật tình nghĩ không ra, tại sao người này lại giả làm thành người bệnh sắp chết làm gì?

Tại sao lại muốn núp vào trong kiệu?

Y cố ý để cho bọn Tiểu Mã bảo vệ y qua núi, cốt ý để làm gì?

Châu Ngũ thái gia bỗng lại hét lên:

- Ngừng tay!

Tiểu Mã lập tức ngừng tay.

Y vốn không muốn liều mạng đánh nhau một cách hồ đồ như vậy.

Y bỗng phát hiện ra, những chuyện mình làm mấy ngày nay, thật giống như một con lừa bị bịt mắt do người ta kéo qua kéo lại.

Thường Vô Ý cũng đã ngừng tay.

Tâm tình của y cũng không khác gì lắm với Tiểu Mã.

Châu Ngũ thái gia nói ra điều gì là mệnh lệnh, dĩ nhiên bọn thuộc hạ của ông ta lại càng không dám không ngừng tay.

Đại sảnh lập tức lại biến thành một màn yên lặng như chết. Một hồi thật lâu, mới nghe có tiếng Lam Lan thở nhẹ ra nói:

- Tôi đã khuyên các người này giờ rồi, đừng có đi chọc y nổi giận lên, tại sao các người không chịu nghe?

Người trong kiệu còn đang ho sù sụ lên.

Châu Ngũ thái gia cười nhạt nói:

- Thần long đã thấy đầu rồi, các hạ còn gì mà phải làm bộ giả bệnh?

Lam Lan nói:

- Y vốn trước giờ có bệnh!

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Bệnh gì?

Lam Lan nói:

- Tâm bệnh.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Y bệnh có nặng không?

Lam Lan gật gật đầu, thở ra nói:

- May mà bệnh của y còn có thuốc chữa!

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Sao?

Lam Lan nói:

- Thuốc trị bệnh của y, không nằm bên kia núi!

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Tại nơi nào?

Lam Lan nói:

- Tại nơi đây. Chúng tôi lên núi này xin thuốc đây là vì chúng tôi cố ý muốn ông bức chúng tôi vào đường cùng, cố ý cho ông nghĩ rằng chúng tôi

không đến nơi đây không được!

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Các người dùng trăm phương ngàn kế, chỉ là muốn lại đây gặp ta?

Lam Lan không phủ nhận.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Nếu vậy, tại sao hãn còn núp trong kiệu làm gì?

Lam Lan nói:

- Để tôi hỏi y.

Cô quay người lại, tới sát gần kiệu, nhẹ nhàng hỏi:

- Châu Ngũ thái gia muốn mời chú ra gặp mặt nói chuyện, chú nghĩ sao?

Người trong kiệu ừ lên một tiếng, Lam Lan lập tức kéo màn lên, một người dựa vào tay nàng, từ từ bước xuống kiệu, y chính là gã thiếu niên Tiểu Mã đã thấy trong khách sạn Thái Bình.

Gương mặt của y vẫn còn trắng bệch như vậy, vẫn còn không một tí máu. Giữa tiết trời tháng chín còn chưa có tí hơi hám gì lạnh lẽo, người của y còn mặc một lớp áo thiều cầu, mà không thấy có giọt mồ hôi nào trên mặt.

Tấm áo thiều cầu dày cộm, che hết cả nửa bên mặt của y, nhưng vẫn còn thấy được nét mặt rất thanh tú.

Lam Lan nhìn y, ánh mắt hiện ra đầy vẻ ôn nhu, cô nói:

- Chú đi có được không?

Gã thiếu niên gật gật đầu, y đối diện với bức màn nói:

- Hiện tại ông đã thấy tôi?

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Xem ra người quả thật là người có bệnh?

Biểu tình trên gương mặt của ông ta, không ai nhìn thấy, nhưng mỗi người đều có thể nghe ra được giọng nói của ông ta rất khích động, chẳng qua chỉ cố ý làm ra vẻ trấn định thế thôi.

Gã thiếu niên thở ra nói:

- Chỉ tiếc là, ông thấy được tôi, nhưng tôi thấy không được ông.

Châu Ngũ thái gia hỏi:

- Tại sao người không lại đây xem thử?

Gã thiếu niên nói:

- Tôi cũng đang tính làm vậy!

Y quả thật bước lại, tuy rất chậm, chân vẫn bước không ngừng.

Bước qua khỏi bệ đá, bước chân của y vẫn không ngừng ở đó.

... Bất cứ ai bước qua khỏi bệ đá, sẽ giết chết không tha!

Hình như y chưa hề nghe ai nói câu đó.

Trong cửa sổ hai bên lại nghe có tiếng tên lấp vào dây cung, mũi tên loang loáng chỉ vào người y.

Y làm như không thấy những thứ đó.

Bốc Chiến, Vô Thiệt, Dạ Lang, Linh Lung Song Kiếm, bao nhiêu đó những tay tuyệt đỉnh cao thủ, dưới cặp của y như là những kẻ đã chết!

Bọn Bốc Chiến cũng không thấy động đậy, bởi vì Châu Ngũ thái gia còn chưa phát ra hiệu lệnh!

Đây có phải vì ông ta muốn giữ người này lại để tự mình ra tay đối phó?

Bởi vì ông ta mới là tay đệ nhất cao thủ trên Lang Sơn, chỉ có ông ta mới là kẻ có tài năng đối phó với người trẻ tuổi này.

Môn khí công kinh người của ông ta, trong giang hồ quả thật rất ít có người nào sánh bằng.

Gã thiếu niên thâm tàng không để lộ ra, võ công lại càng thâm bất khả trắc.

Bọn họ đánh nhau lần này, ai thắng ai thua?

Không ai dự liệu được, nhưng bàn tay của mỗi người đều ướt đầm mồ hôi, bất kể ai là kẻ thắng thua trong bọn họ, trận chiến khốc liệt hung hiểm này, chắc chắn là trước giờ chưa ai đã từng thấy qua.

Gã thiếu niên đã bước đến gần bức rèm, Châu Ngũ thái gia còn đang ngồi chễm chệ phía sau bức rèm, không một tí cử động.

Có phải ông ta đã có dự kiến gì trong đầu?

Quyền đầu của Tiểu Mã đã nắm chặt lại, trong lòng y đang hỏi chính mình:

- Người khác dám bước qua, tại sao mình không dám? Không lẽ mình quá thật là con lừa đã bị người ta kéo qua kéo lại rồi sao?

Chuyện gì y còn có thể chịu được, chịu cùng cực, chịu đói, chịu ăn đao, y chẳng màng.

Nhưng chuyện này y chịu không nổi.

Trên đời này có hạng người thà chết không chịu nổi tức bực, Tiểu Mã chính là hạng người đó.

Y bỗng xông lại, lấy hết sức bình sinh xông lại, xông qua bệ đá.

Không ai ngăn trở y, bởi vì mọi người đang tập trung sự chú ý vào người gã thiếu niên.

Đợi đến lúc mọi người nhìn qua y, người của y đã như mũi tên bay tới bức rèm, xông thẳng tới tận trước mặt Châu Ngũ thái gia.

Một người tuổi tác đã lớn rồi, thông thường sẽ biến ra hơi cô tị cổ quái một tí.

Châu Ngũ thái gia biến đổi có hơi nhiều.

Mấy năm gần đây, trừ kẻ tâm phúc bên cạnh của ông ta là Vô Thiệt Đồng Tử ra, ngay cả Bốc Chiến là người đã từng bên cạnh ông ta lâu nhất, cũng không dám bước vào sau bức rèm một bước.

... Vô phép bước vào, loạn kiếm phân thân.

Cỡ tính khí nóng nảy bạo liệt của ông ta, dĩ nhiên sẽ nhất định không dung tha cho Tiểu Mã.

Tiểu Mã có chống đỡ được một chiêu công kích của ông ta không?

Thường Vô Ý cũng đã chuẩn bị xông vào, có chết cũng phải chết chung một chỗ với bạn bè.

Nào ngờ Châu Ngũ thái gia vẫn còn đang ngồi chễm chệ ở đó, không có lấy một cử động.

Tiểu Mã cũng không cử động.

Vừa xông vào, y đã đứng sững ra như trời trồng ở đó trước mặt Châu Ngũ thái gia, hình như y đột nhiên bị một thứ ma pháp gì thần kỳ chế ngự, biến thành một người gỗ đá.

Không lẽ sau bức rèm có thứ ma lực gì thần bí tồn tại ở đó? Có thể biến một người bằng xương bằng thịt thành gỗ đá?

Hay là Châu Ngũ thái gia đã luyện thành một thứ võ công gì thần kỳ, không cần phải xuất thủ, vẫn có thể lấy mạng người khác như thường?

Trên đời này không phải vốn có nhiều điều không ai tưởng tượng ra nổi, giải thích cho nổi?

Đối với những chuyện như vậy, bất kỳ ai cũng đều có cảm giác vô cùng kinh khủng không thể kháng cự được.

Thường Vô Ý nắm chặt lấy thanh kiếm, bước từng bước một lại.

Trong bụng y cũng đang sợ, áo của y đã ướt sũng mồ hôi, nhưng y đã quyết ý trong lòng, không hề thoái bước.

Không ngờ y chưa bước lại bức rèm, Tiểu Mã bỗng cử động.

Tiểu Mã không biến thành gỗ đá, cũng không bị ai khống chế, nhưng y quả thật đã thấy một chuyện quái lạ không thể tưởng tượng được.

Vừa xông lại bức rèm, y lập tức phát hiện ra, cái vị Lang Sơn Chi Vương hò hét ra lửa ra sấm, đương thế vô địch ấy, lại là một người đã chết.

Không những đã chết, còn chết đã lâu ngày.

Sau bức rèm, hương khói bay tán mạn, Châu Ngũ thái gia đang ngồi chễm chệ trong bảo tọa, không có lấy một cử động, bởi vì toàn thân ông ta đã cứng ngắc như đá.

Những lớp thịt trên mặt ông ta bởi vì co rút lại mà đã biến ra nhăn nhúm, gương mặt vốn rất trang nghiêm, đã biến thành tà ác khủng bố vô cùng.

Không ai biết ông ta đã chết bao lâu rồi.

Thi thể của ông ta không bị rửa nát hôi thúi ra, bởi vì nó đã được tắm bởi một thứ thuốc thần bí nào đó.

Bởi vì có người muốn lợi dụng thi thể của ông ta để phát hiệu thi lệnh, khống chế toàn thể bá nghiệp trên Lang Sơn.

Người này giờ nói chuyện thay cho ông ta, chính là kẻ đó.

Y nhất định không thể để cho ai biết được bí mật này, vì vậy nhất định không thể để cho ai lại gần bức rèm.

Y chỉ có thể tín nhiệm được một người là Vô Thiệt đồng tử, bởi vì không những y không có lừa, cũng không có dục vọng.

Hiện tại Tiểu Mã cũng đã hiểu ra, tại sao Trương Lung Tử liều mạng xông vào đó.

... Trời sinh y có cặp mắt quá sắc bén, không những vậy còn đã được quen huấn luyện, chính lúc hai tiếng “đứng lại” làm cho bức rèm châu bị chấn động, y đã phát hiện ra bí mật.

... “Đứng” là chữ mở miệng ra, nhưng người đang nói chữ đó, cái miệng không thấy cử động gì cả.

Y nhìn ra được, người ngồi chễm chệ phía sau bức rèm đã chết rồi, nhưng y lại quên đi rằng, người chết không nói được, người đang nói ắt là người khác, người đó dĩ nhiên không để cho y còn sống nói ra bí mật.

Tiểu Mã đứng ngăn người ra đó thật lâu, y chỉ cảm thấy trong lòng mình có nỗi bí ai không tả xiết được, vì một vị Lang Sơn Chi Vương tung hoành một cõi mà bí ai, vì loài người mà bí ai.

Bất kể người nào lúc sống có bao nhiêu là quyền lực, chết rồi, cũng đành phải để mặc người khác muốn bày bố ra sao thì bày bố.

Y than thở một hồi, quay đầu lại, bèn thấy một người còn bí thương hơn.

Gã thiếu niên thân thể không rõ ràng này, cũng đang nhìn như si như dại vào Châu Ngũ thái gia, trên gương mặt trắng bệch, nước mắt đang chảy đầm đìa.

Tiểu Mã nhin không nổi hỏi:

- Chú rốt cuộc là người như thế nào?

Gã thiếu niên không mở miệng ra.

Tiểu Mã nói:

- Ta biết chú không phải họ Lam, cũng không phải là Lam Ký Vân.

Ánh mắt của y lấp lánh, y bỗng hỏi:

- Có phải chú họ Châu không?

Gã thiếu niên vẫn còn chưa mở miệng ra, nhưng y đã từ từ quỳ xuống, quỳ trước mặt Châu Ngũ thái gia.

Tiểu Mã bỗng hiểu ra:

- Không lẽ chú là... chú là con của ông ta?

Chỉ nghe một người bên ngoài rèm nhẹ nhàng nói:

- Đúng vậy, y chính là con trai độc nhất của Châu Ngũ thái gia, Châu Vân.

Châu Ngũ thái gia vẫn còn chễm chệ ngồi trong bảo tọa, từ ngoài bức rèm nhìn xa xa lại, vẫn còn trang nghiêm như thần thánh.

Đứa con trai độc nhất của ông ta còn đang quỳ trước mặt, thâm nhỏ lệ.

Bốc Chiến đứng xa xa nhìn, trong mắt hình như cũng có hàng lệ nóng đang ứa ra.

Tiểu Mã nói:

- Người và Châu Ngũ thái gia là bạn đã lâu năm?

Bốc Chiến nói:

- Đã bao nhiêu năm nay.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng lúc này người không nhận ra được Châu Vân là con trai của ông ta?

Bốc Chiến nói:

- Châu Vân lúc mười ba tuổi đã rời khỏi Lang Sơn, mười năm nay chưa hề về lại bao giờ.

Đối với bất cứ một người nào, mười năm là một khoảng thời gian dài, biến đổi trên con người họ cũng rất lớn lao.

Tiểu Mã nói:

- Tại sao y muốn đi ra ngoài? Tại sao y không về lại?

Bốc Chiến nói:

- Y trời sinh là một kỳ tài về võ học, lúc mười ba tuổi, đã cho võ công của mình không còn thua gì cha mình, muốn ra ngoài khai phá cho mình một thiên hạ.

Tiểu Mã nói:

- Nhưng cha của y không chịu cho y đi.

Bốc Chiến nói:

- Một người cuối cuộc đời có một đứa con trai, dĩ nhiên không đành để con trai độc nhất của mình bỏ mình đi ra ngoài đời.

Tiểu Mã nói:

- Vì vậy Châu Vân lén bỏ nhà ra đi?

Bốc Chiến nói:

- Y là một người có chí khí, vả lại tính khí cũng cố chấp như phụ thân của y, nếu đã quyết định chuyện gì rồi, chẳng ai có cách gì làm cho y thay đổi chủ ý được.

Lão than thở một hồi rồi lại nói:

- Mười năm nay, tuy không ai biết y ở đâu, nhưng ta và phụ thân của y đều biết, tính khí con người như y, ở ngoài đời sẽ không khỏi nếm phải ít nhiều đau khổ.

Tiểu Mã quay qua Lam lan:

- Mười năm nay y làm gì, chắc chỉ có mình cô là biết rõ nhất.

Lam Lan không hề phủ nhận:

- Tuy y nếm phải không ít đau khổ, nhưng cũng luyện được không ít những thứ võ công tuyệt kỹ, vì muốn học võ công của người khác, chuyện gì y cũng đều làm được.

Một người thành công không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Y được võ công tới mức độ như ngày hôm nay, dĩ nhiên đã qua bao nhiêu tháng ngày gian khổ.

Lam Lan nói:

- Nhưng y bỗng trở nên chán nản, y bỗng phát hiện ra một người dù có luyện thành công phu vô địch thiên hạ, cũng có lúc ngược lại cảm thấy vô cùng trống rỗng.

Thần sắc của cô thăm đạm, cô chầm chậm nói tiếp:

- Bởi vì y không có thân nhân lo cho mình, cũng không có bạn bè, võ công của y luyện đến mức độ tuyệt đỉnh, trong lòng lại càng thống khổ.

Tiểu Mã hiểu được cái tâm tình đó.

Những kẻ lãng tử không nơi nương tựa, đều hiểu được cái thứ tình cảm đó.

Nếu không một ai quan tâm đến sự thành bại của mình, thành công không phải cũng sẽ biến thành không có ý nghĩa gì cả sao?

Tiểu Mã chăm chú nhìn Lam Lan hỏi:

- Cô không quan tâm đến y sao?

Lam Lan nói:

- Em quan tâm y, nhưng em cũng biết, cái an ủi và quan hoài y chân chính cần vào, không phải là cái mà em có thể cung cấp được cho y.

Tiểu Mã hỏi:

- Phụ thân của y mới được?

Lam Lan gật gật đầu, cô nói:

- Chỉ có phụ thân của y, mới là người duy nhất thân thiết trong đời của y, nhưng tính khí của y quá quật cường, không những thà chết cũng không chịu thừa nhận điểm đó, còn cho rằng, mình đã trốn ra khỏi nhà rồi, là không còn mặt mũi gì về nữa.

Bốc Chiến nói:

- Chúng ta đã từng xuống núi đi tìm y.

Lam Lan nói:

- Năm năm đó y còn chưa thấy tình cảm thân thiết là quý hóa, vì vậy y vẫn một mực tránh né, đợi đến lúc y muốn trở về, y chẳng còn nghe thấy tin tức của các ông.

... Trên đời này chuyện của con người không phải đa số đều như vậy sao? Nếu không trên đời này làm gì có bao nhiêu bi kịch đầy những chuyện do ngộ hội, mâu thuẫn tạo ra?

Chỉ một tí ngộ hội và mâu thuẫn, sẽ có thể gây nên một bi kịch không cách nào thu thập được.

Đấy cũng chính là bi kịch lớn nhất của kiếp người.

Lam Lan nói:

- Y cứu tính mạng của cả nhà họ Lam, tôi không thể lấy mắt nhìn y chịu đau khổ, vì vậy tôi mới lén viết dùm y mấy lá thư gửi về, tìm đủ trăm phương nghìn kế nhờ người đem đến Lang Sơn, hy vọng Châu Ngũ thái gia sai người lại đón đưa con ông ta.

Bốc Chiến nói:

- Sao chúng ta chẳng ai biết gì chuyện đó cả?

Lam Lan than thở nói:

- Đây không chừng chỉ vì tôi nhờ không đúng người, do đó mà bao nhiêu thư tín đều lọt vào tay kẻ tà ác.

Cô lại nói tiếp:

- Nhưng lúc ấy chúng tôi không hề nghĩ đến chuyện đó, bởi vì thư chúng tôi gửi không bao lâu, trên Lang Sơn có gửi xuống một lá thư hồi âm của Châu Ngũ thái gia.

Bốc Chiến hỏi:

- Hồi âm gì?

Lam Lan nói:

- Cái gã tên là Tống Tam, xem ra có vẻ thành thật, tự xưng là người thân tín của Châu Ngũ thái gia.

Bốc Chiến nói:

- Trước giờ ta chưa nghe đến tên người này.

Lam Lan nói:

- Tên họ của y chắc là giả, chỉ tiếc là chúng tôi vĩnh viễn không còn biết y rốt cuộc là ai nữa.

Bốc Chiến hỏi:

- Tại sao?

Lam Lan nói:

- Bởi vì bây giờ thi cốt của y chắc đã rửa nát ra từ lâu.

Cô lại nói bổ sung:

- Y đưa lại một phong thư bọc bằng sáp, nhất định muốn Châu Vân tự tay mở ra cho bằng được, bởi vì trong bọc sáp có mật hàm của Châu Ngũ thái

gia viết cho y, nhất định không thể để cho người thứ ba xem.

Cha con với nhau dĩ nhiên là có bí mật, điểm đó bất kỳ ai cũng không thể nào nghi ngờ.

Lam Lan nói:

- Không ngờ trong sáo, có giấu khói độc và ba cây độc châm.

Tiểu Mã giành hỏi:

- Châu Vân trúng phải ám toán của y?

Lam Lan cười khố nói:

- Có ai ngờ đến cha mình lại đi ám toán con bao giờ? May mà y quả là tay kỳ tài vũ học một thời, y dùng nội lực đem chất độc bức ra ngoài được một nửa.

Tiểu Mã hỏi:

- Còn Tống Tam?

Lam Lan nói:

- Lúc Tống Tam đến đây, y đã bị trúng độc rất nặng, y đang tính bỏ chạy, độc tính đã phát tác ra, chỉ trong khoảnh khắc, xương thịt đều bị hủ nát.

Tiểu Mã nắm chặt quyền đầu nói:

- Con người này thật hung bạo, thủ đoạn thật ác độc.

Lam Lan nói:

- Nhưng cộc có hung dữ cũng không ăn thịt con, lúc đó chúng tôi đã nghĩ ra, người sai Tống Tam lại, nhất định là người khác, y không chịu cho hai cha con gặp nhau, bởi vì y biết Châu Vân mà về lại, nhất định sẽ kế thừa bá nghiệp của Châu Ngũ thái gia.

Cô than thở rồi nói tiếp:

- Chúng tôi còn nghĩ đến một chuyện khác còn đáng sợ hơn.

Tiểu Mã hỏi:

- Chuyện gì?

Lam Lan nói:

- Người ấy nếu đã dám làm vậy, Châu Ngũ thái gia dù có chưa chết, cũng nhất định đang bị bệnh nặng.

Bốc Chiến lập tức đồng ý, hần học nói:

- Châu Ngũ thái gia tài năng tuyệt thế, nếu ông ta còn khỏe mạnh, người này dù có gan bằng trời, cũng nhất định không dám làm vậy.

Lam Lan nói:

- Cha con lo lắng cho nhau, đây là tính trời sinh, đến giờ phút này, Châu Vân cũng không thể cố chấp được gì nữa.

Cô lại thở ra rồi nói:

- Nhưng chúng tôi cũng đã nghĩ đến chuyện, nếu người này đã dám ám toán con trai độc nhất của Châu Ngũ thái gia, trên Lang Sơn nhất định đã có kẻ trợ lực bên mình.

Nếu chúng tôi cứ thế mà xông lên núi, không những nhất định sẽ không gặp được Châu Ngũ thái gia, không chừng còn hại luôn cả lão nhân gia.

Bốc Chiến bổ sung cho cô nói:

- Bởi vì lúc đó các người còn chưa biết ông ta sống chết ra sao, Châu Vân dù võ công cái thế đến đâu, độc tính rất cuộc còn chưa được giải trừ, xuất thủ sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.

Lam Lan nói:

- Chỉ tiếc là chúng tôi không thể chờ đợi thêm được ngày nào, vì vậy chúng tôi nhất định phải tìm một cách nào chắc ăn nhất.

Tiểu Mã nói:

- Vì vậy các người nghĩ đến tôi.

Lam Lan gật đầu nói:

- Bọn em không muốn lừa gạt anh, chỉ bất quá chuyện này thật tình bí mật quá, nhất định không thể tiết lộ ra một tí gì.

Tiểu Mã cũng thở ra, gật đầu nói:

- Thật ra tôi cũng chẳng trách gì cô, đây vốn là chuyện tôi cam lòng tình nguyện làm.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói:

- Hiện tại ta chỉ muốn biết một chuyện.

Tiểu Mã hỏi:

- Chuyện gì?

Thường Vô Ý hỏi:

- Người chủ sử âm mưu này rốt cuộc là ai?

Tiểu Mã không trả lời, Lam Lan và Bốc Chiến cũng không, nhưng trong bụng bọn họ đều đồng thời nghĩ đến một người... “Sói Quân Tử” Ôn Lương Ngọc.

Y vốn là kẻ tâm phúc tả hữu của Châu Ngũ thái gia, trong tình cảnh khẩn yếu như thế này, vẫn chưa thấy y xuất hiện ra.

Dưới bảo tòa sau bức rèm còn có một đường địa đạo bí mật, người lúc này nói thay cho Châu Ngũ thái gia chắc chắn đã trốn theo đường địa đạo này.

Người này có phải là Ôn Lương Ngọc không? Y còn trốn đâu cho được đây?

- Bất kể y muốn trốn tới đâu, cũng trốn không khỏi.

- Chúng ta dù có muốn rượt theo cũng không thể theo con đường địa đạo này.

- Tại sao?

- Cỡ hạng người âm hiểm và thâm trầm như y, nhất định sẽ để lại mai phục rất lợi hại sau lưng.

Bốc Chiến rốt cuộc vẫn là kẻ thâm mưu viễn lự.

- Lần này chúng ta không thể vì khích động quá mà làm hư chuyện lớn.

Mọi người đều đồng ý vào điểm đó, mỗi người đều đang đợi Châu Vân quyết định.

Chỉ có Tiểu Mã là không đợi ai. Y không muốn đợi, cũng không thể đợi.

Y lại xông ra ngoài, Lam Lan chạy theo sau y hỏi:

- Anh tính đi đâu thế? Tính làm gì?

Tiểu Mã nói:

- Đi làm thịt một người.

Lam Lan hỏi:

- Ai?

Tiểu Mã nói:

- Một người luôn luôn giấu mặt đằng sau một chiếc mặt nạ.

Ánh mắt của Lam Lan sáng rực lên, cô hỏi:

- Anh nghĩ y rất có thể là Ôn Lương Ngọc?

Tiểu Mã nói:

- Đúng vậy.

Bên ngoài có ánh sáng, ánh sáng mặt trời. Ánh sáng mặt trời đang chiếu trên mặt hồ.

CỔ LONG

QUYỀN ĐẦU

Dịch giả: Lê Khắc Trường

HỒI 14

Kết cuộc

Mười bốn tháng chín, trước hoàng hôn. Trời đẹp.

Mặt trời đã ngã về hướng Tây, ánh mặt trời chiếu rực rỡ trên mặt hồ, rồi lại phản chiếu lên chiếc mặt nạ bằng vàng.

- Chính là y?

- Đúng vậy.

Tiểu Mã rất tự tin:

- Trừ Ôn Lương Ngọc ra, tôi nghĩ không ra được người thứ hai.

Châu Vân không có phản ứng.

Những chuyện sung sướng tuy thông thường làm cho người ta nhàm chán, nhưng còn không sánh được với bi thương.

Một thứ tình cảm chân chính bi thương có thể làm cho người ta tâm thần tê liệt, xác thịt rã rời.

Nhưng phần nộ lại làm cho người ta phấn khởi lên.

Tiểu Mã xông lại, trừng mắt nhìn sứ giả thần Thái Dương:

- Người còn ở đây sao?

Sứ giả hỏi:

- Tại sao ta phải đi đâu?

Tiểu Mã nói:

- Bởi vì những chuyện người làm.

... Người lấy thi thể của Châu Ngũ thái gia ra, để hiệu lệnh quần sói; người không muốn cha con họ gặp nhau, ám toán Châu Vân; vì muốn tiêu hủy cả một thế hệ của bọn họ, người đã mượn danh nghĩa thần Thái Dương,

lợi dụng bọn thanh niên nam nữ tâm lý chống đối, để bọn họ đi mê muội vào chuyện dâm ô tà ác...

Bao nhiêu chuyện đó, Tiểu Mã chẳng cần phải nói ra, bởi vì sứ giả thần Thái Dương không hề phủ nhận.

Tiểu Mã nói:

- Những chuyện đó người làm rất thành công, chỉ tiếc là Châu Vân còn chưa chết, ta cũng chưa chết.

Sứ giả nói:

- Y chưa chết là vận khí của y; người chưa chết, là vận khí của ta.

Tiểu Mã hỏi:

- Vận khí của người?

Sứ giả nói:

- Bởi vì Châu Vân không phải là bạn của người, nhưng Tiểu Lâm và lão Bì lại là bạn của người.

Tiểu Lâm đang ở sau lưng y, lão Bì cũng thế.

Sứ giả nói:

- Không những vậy, người còn có song quyền đầu, còn có một người bạn biết dùng kiếm, Châu Vân thì chỉ còn có một nửa mạng sống.

Tiểu Mã hỏi:

- Người muốn ta giết y, đổi lấy mạng của Tiểu Lâm?

Sứ giả nói:

- Trên đời này, những người thích mới nói cũ không ít, không chừng người cũng sẽ vì Lam Lan mà hy sinh Tiểu Lâm, chẳng qua ta tin rằng người nhất định không phải là hạng người đó.

Y biết Tiểu Mã không thể hy sinh Tiểu Lâm, nhưng có thể vì Tiểu Lâm mà hy sinh tất cả điều gì.

Sứ giả nói:

- Ta cũng có thể bảo đảm rằng, quyền đầu của người, và thanh kiếm của Thường Vô Ý, đủ để đối phó với Châu Vân.

Quyền đầu của Tiểu Mã không nắm chặt lại, y nắm chặt không được, bàn tay của y đang run rẩy lên.

Bởi vì y không ngờ đến một chuyện.

Y không ngờ được rằng, lão Bì đang quỳ dưới đất, bỗng chồm dậy, ôm lấy sứ giả thần Thái Dương, lặn một hơi xuống nước.

Trước khi lặn xuống nước lão Bì còn nói được hai câu:

- Người coi ta là bạn, ta không thể làm cho người bị mất mặt.
- Bạn bè.

Hai chữ bình phàm làm sao, hai chữ vĩ đại làm sao!

Đối với hai chữ đó, Châu Vân cuối cùng đã kết luận rằng:

- Hiện tại tôi mới biết được, bất kỳ võ công có cao đến đâu, cũng không sánh được với tình bạn.

Trên đời này nếu không có thứ tình cảm đó, thế giới này còn thành ra thế giới gì nữa? Người còn thành ra thứ người gì nữa?

Cả trời tịch dương, cả hồ tịch dương.

Tiểu Mã và Châu Vân yên lặng đối diện nhau, lâu lắm chưa nói gì.

Người mở miệng trước là Châu Vân:

- Hiện tại tôi đã biết anh mới thật là nhân vật siêu quần, bởi vì anh tin được bạn bè, bạn bè cũng tin được vào anh, bởi vì anh có thể vì bạn bè mà chết, bạn bè cũng có thể vì anh mà chết.

Tiểu Mã câm miệng.

Châu Vân nói:

- Không ai ngờ được một người như lão Bì đã vì anh mà làm vậy, tôi cũng không ngờ được, vì vậy tôi không bằng anh.

Y than thở một hồi lại nói tiếp:

- Tôi cũng biết tôi đối xử không tốt với anh, nhưng ít nhất tôi cũng làm giúp anh được vài chuyện.

Tiểu Mã chẳng hỏi y làm chuyện gì cho mình. Lam Lan là người hỏi y.

Châu Vân nói:

- Tôi có thể bảo đảm với anh, trên Lang Sơn từ đây về sau sẽ không bao giờ còn có sói hung ác, sói ăn cỏ nữa.

Tiểu Mã đứng dậy, nói ba tiếng trước giờ y chưa từng nói.

Y nói:

- Cám ơn anh!

Tiểu Lâm đã tỉnh lại.

Ánh tịch dương chiếu trên gương mặt của cô, dù là dưới ánh tịch dương, gương mặt cô cũng trắng bệch.

Cô không quay mặt đối diện với Tiểu Mã, cô chỉ nhỏ nhẹ nói:

- Em biết anh đi tìm em, em biết anh vì em đã làm những chuyện gì.

Tiểu Mã nói:

- Vậy thì em...

Tiểu Lâm nói:

- Em đối xử không tốt với anh.

Tiểu Mã nói:

- Em không phải nói như vậy với anh.

Tiểu Lâm nói:

- Em nhất định phải nói, bởi vì em không cách nào sống chung được với anh, giữa chúng ta đã có một chỗ rạn nứt không cách nào hàn gắn được, ở gần nhau cũng chỉ thêm đau khổ.

Cô đang khóc, nước mắt lã chã như mưa:

- Vì vậy nếu anh còn có nghĩ chút gì đến em, xin anh để cho em đi.

Vì vậy Tiểu Mã chỉ còn cách để cô đi.

Nhìn bóng dáng ẻo lả yếu đuối của cô khuất dần dưới ánh tịch dương, y không nói, cũng không khóc.

Lam Lan này giờ đang nhìn bọn họ, cô bỗng hỏi:

- Trên đời này quả thật có chuyện rạn nứt không thể hàn gắn được sao?

Thường Vô Ý nói:

- Làm gì có.

Gương mặt y chẳng có tí biểu tình:

- Chỉ cần có tình cảm chân thật, dù có rạn nứt to lớn bao nhiêu, cũng nhất định sẽ hàn gắn được như thường.

Lam Lan hỏi:

- Ông nói câu này cho ai nghe vậy?

Thường Vô Ý nói:

- Cho cái tên Tiểu Mã ngu ngốc như một con lừa đó.

Tiểu Mã bỗng xông về phía trước, xông về hướng tịch dương, xông về hướng Tiểu Lâm vừa mới khuất.

Tịch dương mỹ lệ như thế, kiếp người mỹ lệ như thế, nếu người ta còn có cơ hội, tại sao lại đi bỏ qua dễ dàng như vậy?

□